

ΙΚΗ

Δημόσια Κεντρική Ιστορική Βιβλιοθήκη Σόφου

107

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

[Handwritten signature]

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΑΜΟΥ
 Αριθ. 24
 Χρονολ. 2-8-48

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΣΑΜΟΥ
 Αριθ. 2567 Ε
 Χρονολ. 1969

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Παρθενία - 5^η - 1871

Γραφείο

οι Έφοροι -

» Αρχιδ. Κωνσταντίνου

» Γ. Ν. Α. Κωνσταντίνου

»

»

ΠΑΝΘΕΚΤΗ

ΙΕΡΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΥΣΑ

ΤΟ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

Ἐκδοθεῖσα μὲν κατὰ πρῶτον ὑπὸ τοῦ Ἀρχιμανδρίτου

ΔΙΟΝΥΣΙΟΥ ΠΥΡΡΟΥ

Νῦν δ' ἐπαυξηθεῖσα καὶ διορθωθεῖσα ἐγκρίσει

ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.

Καὶ δαπάναις Γ. Καρυφύλλης.

Πρὸς χρῆσιν τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν.

διπλοῦ

ΤΟΜΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ,

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Γ. ΚΑΡΥΦΥΛΛΗΣ.

1862

ΠΑΝΟΡΕΚΤΗ

1874

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

ΤΩ ΦΙΛΟΓΕΝΕΙ

ΚΑΙ

ΦΙΛΟΜΟΥΣΩ

Α. ΜΑΝΑΚΗ

ΜΑΙΚΗΝΑ ΔΙΚΗΝ

ΠΟΛΛΑΣ ΤΩ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΩ

ΩΦΕΛΕΙΑΣ

ΠΑΡΑΣΧΟΝΤΙ ΤΕ ΚΑΙ ΠΑΡΕΧΟΝΤΙ

ΤΗΝ ΠΕΡΑΝ ΚΑΙ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΝ

ΤΑΥΤΗΝΙ ΒΙΒΛΟΝ

ΤΟ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ

ΕΥΓΝΩΜΟΝΩΣ

ΑΝΑΤΙΘΗΣΙΝ

Ο ΕΚΔΟΤΗΣ.

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

ΦΙΛΟΓΕΝΕΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΜΟΥΣΕ ΑΝΕΡ !

Τὴν ἱεράν ταύτην βίβλον τὸ Πεντηκοστάριον ἐν νῶ ἔσχον τῷ Ὑμετέρῳ Σεβαστῷ ἀναθέσθαι ὀνόματι, διὰ τε τὰς πλείστας καὶ ποικιλωτάτας εὐεργεσίας ὑμῶν πρὸς τε τοὺς ἐνδεεῖς ἱεραγωνιστάς καὶ μαθητάς καὶ τὰ ἐνδεέστερα σχολεῖα, ἅτινα οὐ πάυσεθε πλουτίζοντες δωρεαῖς βιβλίων, ψυχῆς ἰατρείων, τοιούτων ἐν οἷς καὶ ἐξ ὧν διαπλάττεται ὁ ἀτομικὸς, κοινωνιακὸς καὶ ἐθνικὸς ἡμῶν χαρακτήρ, καὶ διότι, οὐκ οἶδ' ὅπως, μαθόντες πρὸς διείας τὴν ἀρξαμένην νέαν ἐκδόσιν τῆς ἐμῆς Πανθέκτης, σπεύσαντες εἰδοποιήσατέ μοι ἐν καιρῷ καὶ αὐτεπαγγέλτως δι' αὐτογραφημένης ἐπιστολῆς, ὅτι ἅμα τοῦ ἔργου τὸ αἴσιον λαβόντος τέλος ἐπέχετε διανεῖμαι πλεῖστα ὅσα ἀντίτυπα τοῖς τε τῆς βίβλου χρήζουσι φιλακολούθοις χριστιανοῖς καὶ ταῖς τῆς ὑμετέρας εὐάνδρου φίλης πατρίδος, τῆς Ἡπειρώτιδος γῆς, εὐαγέσι Μοναῖς καὶ καθεξῆς.

Ἡ πρὸς ἐμέ ἐξ ἀπροσδοκῆτου καὶ ὄλως αὐθορμήτως (σπανίως ἀπαντῶσα παρ' ἡμῖν) γενομένη ὑφ' ὑμῶν τότε δήλωσις αὕτη περὶ μελλούσης γενναίας χορηγίας καὶ συνδρομῆς ὑμῶν ἐπὶ τῷ κοινωφελεῖ ἄλλ' ὑπὲρ τὰς ἀσθενεῖς δυνάμεις μου ἱερῷ τούτῳ ἐγχειρήματί μου ἐνέπνευσέ μοι τὸν μέγιστον σεβασμὸν καὶ τὸν δικαιοτάτον θαυμασμὸν καὶ εὐγνωμοσύνην ὑπὲρ ὑμῶν καὶ τῆς φιλογενοῦς καὶ πιεστικῆς ὑμῶν δωρεᾶς. Ναι, ἐντιμότατε καὶ εὐεργετικώτατε ἄνερ, ὁμολογῶ δημοσίᾳ ὅτι οὕτω διετέθη τότε, διάκειμαι δὲ καὶ νῦν οὕτως ὑπὲρ ὑμῶν, διότι ἄλλο τὸ ἐπαιτεῖν συνδρομὴν καὶ ἄλλο τὸ ἀκαταζήτητε εἰ καὶ ἰλαρῶς διδόναι, τὸ μὲν γὰρ ἰδιώτου ἰδιον, τὸ δὲ εὐγενοῦς καὶ ἀγανόφρονος ψυχῆς χαρακτηρηστικώτατον γνῶρισμα. Καὶ τὸ μὲν ἐπαιτεῖν καὶ λαμβάνειν ἀπλῆν ἔχει τὴν ἀξίαν· ἡ δ' ὑμέτερα αὐθόρμητος κ' ἐν τοῖς καιροῖς γιγνομένη δωρεὰ διπλῆν ἔχει τὴν ἀξίαν τε καὶ χάριν, καὶ καθιστᾷ τὸ ὑμέτερον ὄνομα ἐπάξιον συγκαταλεγεῖναι κατόπιν τῶν ὀνομάτων τοῦ Παναγιωτάτου Οἴκουμενικοῦ

Πατριάρχου Ἰωακείμ, τῶν Συνοδικῶν τε καὶ μὴ Ἀρχιερέων καὶ τῶν τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τοῦ Ἀγιωνύμου ὄρους τοῦ Ἄθω.

Κατὰ πόσον δὲ ἀνταμειφθήσεσθε ὑπὸ τοῦ ἀνταποδότου τῶν εὐποιούντων Θεοῦ, πόσας δὲ καὶ πηλίκας τὰς χάριτας εἰσονται ὑμῖν αἰσεπταὶ Μοναὶ τῆς φιλότατης καὶ γεραιᾶς ὑμῶν γενετείρας πατρίδος, ὡς καὶ οἱ Μοναχοὶ καὶ λοιποὶ πένητες κληρικοὶ καὶ κοινολαῖται «ὅσοι μὴ ἔχοντες ἀργύριον βαδίσαντες ἀγοράσωσιν ἄνευ ἀργυρίου καὶ τιμῆς» τὴν ἱεράν ταύτην βίβλον παρ' ὑμῶν τῶν πολυδώρων δωρητῶν, τοῦτο καὶ οἴκοθεν δῆλον καὶ ἡλίου φανότερον πέρυκε καὶ ἔχει δὲ προδιατεθρυληκῶς ὁ Χριστὸς εἰπὼν «Μακάριόν ἐστι διδόναι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν.» Σύγγνωθί μοι, μετριόφρον καὶ κοινωφελὲς εὐεργέτα, εἰ διὰ τῶν ἀνωτέρω ἐγνώρισά τισι δημοσιώτερον ἐκ τῶν πολλῶν ἀγαθοεργιῶν σου τινὰς, ἅς ἠθούλου κρύψασθαι μάλιστα. Ἄλλ' ὡς ἔγωγε νομίζω τὸ καλὸν οὐκ ἔστι καλὸν ἐὰν μὴ διαθρυλῆται καὶ κοινότερον πᾶσι καθιστῆται ἐγγράφως τε καὶ προφορικῶς, πολυμερῶς τε καὶ πολυτρόπως, ὅπως παραδειγματίζωνται καὶ παροτρύνωνται εἰς μίμησιν τούτου καὶ ἄλλοι βαθύπλουτοι, οἵτινες φιλαργυρίαν νοσοῦντες τὸν χρυσὸν μόνον καὶ τὸν ἄργυρον διαζῶσι πνέοντες. Ἀρκείτωσαν τό γε νῦν ἔχον ταῦτα· ἄλλοτε καὶ ἀλλαχοῦ ἐκτεταμενέστερον, ἦν Θεὸς διδῶ, ποιησόμεθα λόγον κατὰ τε τούτων καὶ ὑπὲρ ὑμῶν, οἵτινες ἀπαραμειώτως τὸ Ἰώβειον πραγματοῦντες γίγνεσθε πασιφανῶς «Ποὺς χωλῶν, ὀφθαλμῶς τυφλῶν, πατέρες (καὶ μητέρες) ἀδυνάτων.»

Εὐτυχοίητε καὶ υἰγιαίνοιτε κατ' ἄμφω τὸν ἄνθρωπον καὶ μὴ διαλείπετε εὐεργετοῦντες. Τοῦτ' αὐτὸ εὐχεται ὑμῖν θερμῶς καὶ διαπρυσίως.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 31 Αὐγούστου ἐν ἔτει σωτηρίῳ 1862.

Ὁ ὑμέτερος θιασώτης
Γ. ΚΑΡΥΟΦΥΛΛΗΣ.

ΤΟΙΣ ΦΙΛΟΧΡΙΣΤΟΙΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΜΑΣ.

Ἀρχίζοντες πρὸ δύο περιήπου ἐτῶν τῆς μετατυπώσεως τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Πανθέκτης, ἀναδιωρθωμένης καὶ προσεπηρξημένης, εἴχαμεν πρὸ ὀφθαλμῶν μας ὅλας τὰς δυσχερείας καὶ κόπους, οὓς ἐμέλλαμεν, ὑπὲρ τῆς ποθουμένης ἀποπερατώσεως τοῦ ἐκτεταμένου καὶ πολυδαπάνου τούτου ἔργου, νὰ ὑπερνικήσωμεν ἐντὸς ἐνὸς χρονικοῦ διαστήματος καὶ μηνῶν τινῶν, καθ' ἃ ὑπελογίσαμεν ἀρχήθεν. Ἄλλ' ὅμως κατόπιν περιστάσεις ἄλλαι ὅλως ἀπροβλεπτοὶ καὶ ἀνεξάρτητοι ἀπὸ τῆς θελήσεώς μας ἐμφανισθεῖσαι, μᾶς κατεστενοχώρησαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε μικροῦ ἐδέησε νὰ παύσωμεν πάντῃ πάντως τὴν περαιτέρω ἐξακολούθησιν τοῦ μεγαλωφελεστάτου τούτου καὶ ἱεροῦ γραπτοῦ μνημείου, ἂν μὴ ἔτεινέ μοι χεῖρα βοηθείας ὁ Παναγιώτατος Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως Νέας Ῥώμης Κύριος Ἰωακείμ, δοὺς θαρραλέως τὴν ἀρχικὴν ὄψιν διὰ τε τῶν ἐν πλήρει Συνόδῳ εἰς τὴν ὀλομέλειαν αὐτῆς πατρικῶν ὑπὲρ τῆς βίβλου συστάσεων του καὶ διὰ τοῦ ἔργου τε καὶ λόγῳ γενναίου παραδείγματος τῆς γενναίας συνδρομῆς του.

Κατόπιν δὲ ὅμως ἐξακολουθούσης πάλιν ἐν Κωνσταντινουπόλει τῆς ἀκαταστασίας καὶ συνεχοῦς ὑπερτιμῆσεως καὶ ὑποτιμῆσεως τῶν νομισμάτων καὶ ἐνεκα τοῦ μὴ φερετίμου τῶν χαρτονομισμάτων χαρτοπαικτουμένης τῆς τῶν πολιτῶν καταστάσεως καὶ ἐπιτεινομένης δέ, ὡς μὴ ὤφειλε, τῆς διχογνωμίας μελῶν τινῶν τῆς τότε Γερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Σ. Προέδρου αὐτῆς, βλέπων τὰς ἐλλόγους καὶ δικαίας προσδοκίας καὶ ἐλπίδας μου αὐτόθεν ἐκ τοῦ κεντροβχοῦς σημείου τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς διαψευδομένης, οὐχὶ ἐνεκα τοῦ παντός ἐπαίνου ἀνωτέρου Παναγιωτάτου Πατριάρχου, οὗ τινος ὁ ζῆλος «ἐπληθύνθη καὶ ἐπερίσσευσεν εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν.» οὐχὶ ἐνεκα τοῦ τότε Γέροντος Ἁγίου Κυζίκου νῦν δὲ ἐπ' αἰσίοις Πατριαρχούντος Ἀλεξανδρείας Κυρίου μοι Ἰακώβου, οὐχὶ ἐνεκα τοῦ ἐπαξίως διαδεξαμένου αὐτὸν Κυρίου Νικοδήμου τοῦ ἀπὸ Σεβρών, τοῦ πρώην Ἁγίου Σβορνικίου καὶ τινῶν ἐντιμοτάτης μνείας ἀξίων Ἀρχιερέων καὶ λαϊκῶν, περὶ ὧν παρακατιόντες θά κάμωμεν λόγον, ἀλλ' ἐνεκά τινῶν Γερόντων μέγα πνεόντων, οἵτινες ἀναξίως τῆς κλήσεώς των καὶ παρὰ τὸ χριστιανικὸν καθήκόντων φερόμενοι οὐ μόνον δέν μοι συνέδραμον, ἀλλ' ἐπάσχζαν νὰ παρακόπτωσι καὶ τὸν ζῆλόν μου λόγοις, τοὺς ὁποίους τὸ χριστιανικὸν καθήκον μοι ἐπιβάλλει νὰ παραδράμω σιγῇ· εἰρησθῶ μόνον ἐν παροῦσιν καὶ ἐπιπολῆς ὅτι ὁ Γέρον Ἡρακλείας Πανάρετος

δὲν ἐφέρθη οὐδ' ἤρακλεοσπρεπῶς, οὔτε γενναίως, οὔτε συνωδῶ πρὸς τὸν ὁποῖον φορεῖ (καὶ θά φορῆ εἰκῆ) ἱερὸν μανδύαν! Ναὶ μὲν δέν μοι συνέδραμον τόσον οἱ "Ἅγιοι Νικομηθεῖας, Ἐφέσου, Χαλκηδόνος, ὅσον καὶ ἄλλοι πολλοί, ἀλλὰ τοῦλάχιστον καὶ δέν με ἐφύγραναν, ἀλλ' οὐδέ με ἐκώλυσαν τοῦ ἔργου λόγοις μὴ λογίοις μηδ' ἱεροσπρεπέσι (α) βλέπων λοιπὸν, λέγω, τὰς ἐλπίδας μου ἐκλειπούσας, ἐνεκὰ τῆς ἀκηδίας τῶν εἰρημέων Ἀρχιερέων τῶν χουσολατρούτων μᾶλλον ἀντὶ νὰ χριστολατρῶσιν, ἀπεφάσισα νὰ μεταβῶ εἰς τὸ "Ἅγιον Ὄρος παρὰ τοὺς θεοφορήτους Πατέρας, τῇ προτροπῇ τῶν σεβασμίων ἐπιτρόπων τοῦ κατὰ τὸ Διπλοφάναρον Ἀγιορειτικοῦ Μετοχίου Κυρίων μοι Κυρίων, Γενναδίου καὶ Ἀρσενίου καὶ τοῦ σοφοῦ Ἀρχιμανδρίτου Εὐγενίου τοῦ Ξηροποταμηνοῦ, πρὸς οὓς μεγίστην ὀφείλω τὴν εὐγνωμοσύνην διὰ τε τὰς πατρικὰς τῶν συμβουλὰς καὶ εἰσηγήσεις, ὅπως ζητήσω παρὰ τῆς Α. Παναγιότητος συστατικὸν διὰ νὰ μεταβῶ εἰς "Ἅγιον Ὄρος, καὶ δὴ καὶ διὰ τὰς ὁποίας παρέσχον μοι συνδρομάς.

Καὶ δὴ ἐλθὼν αὐτὸσε ἔτυχον παρὰ τοῖς σεβαστοῖς Ἁγίοις Πατράσι τῆς φιλοφροεστάτης ὑποδοχῆς καὶ περιποιήσεως πέρα τῶν προσδοκιῶν μου· διότι μὲ περιέβαλψαν ὡς υἱὸν τῶν καὶ μ' ἔθρεψαν τὴν ἀδάπανον ἐκείνην καὶ θείαν τροφήν, τὴν ζωοποιούσαν, κρατύνουσαν καὶ τελειουργοῦσαν πάντα ἄνθρωπον ἐκ τοῦ κόσμου ἐρχόμενον ἐκεῖσε. Ὁ Σεβάσμιος Ἀρχιμανδρίτης Κύριος Δανιήλ ὁ Ἰθρήτιης, ὁ φιλόμουσος οὗτος καὶ μεγάλουμος ἀνὴρ μ' ἐνεθάρρυνε τόσον, ὥστε τῷ χρεωστῷ ἰσόβιον εὐγνωμοσύνην. Ὁ γλυκὺς, προσηγῆς καὶ παρηγορητικὸς χαρακτήρ του μ' ἐκίνουν εἰς δάχρυα καὶ ἐθεώρουν ἐμαυτὸν εὐτυχῆ πλησίον τοιοῦτου σεμνοῦ ἀνδρός, ὅστις οὐ μόνον κατὰ τὸ Ὄρος ἔθα ἔγκαταβιοῖ ἐφάνη ὠφέλιμος καὶ εὐεργετικὸς διὰ τῆς αὐταπαρνησίας του καὶ ἐπλήρωσεν ἐν κ α ι ρ ι κ α ῖς περιστάσεσι καὶ πληροῖ καὶ θά πληροῖ τὸν σκοπὸν τῆς ἀποστολῆς του ἐν ὧσιν ζῆ τὴν θνητὴν ταύτην ζωὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκτὸς τοῦ Ὄρους εἰς τὴν βασιλευομένην μας Ἑλλάδα ἔτεινε χεῖρα ἀρωγόν, συνεισενεγκὼν ἱκανὴν ποσότητα χρημάτων· διὸ καὶ δικαίως ἔχει λαβὼν τὸν ἐλληνικὸν σταυρὸν τοῦ Σωτῆρος.

Ἐπ' ἴσης ὁ ἀντιπρόσωπος τοῦ Ῥωσικοῦ Κοινοβιακοῦ Μοναστηρίου Κύριος Εὐγένιος, — ὁ χριστιανικώτατος οὗτος καὶ ὀνόματί τε καὶ

(α) Περί Ἀρχιερέων τοιούτων, οἷος ὁ Ἅγιος Ἡρακλείας καὶ οἱ συνέταιροι καὶ ὁμότροποί του, θὰ κάμω ἐμπερίστατον λόγον ἐν ἰδιαίτερω τεύχει καταδεικνύων τὰ ἀσύγνωστα καὶ ἀντιεραρχικὰ σφάλματα αὐτῶν, οἵτινες κατὰ τὴν ὁποίαν κατέχουσιν ἐπιζήλον κοινωνικὴν θέσιν καὶ περιωπὴν καὶ διὰ τοῦ ἱερατικοῦ χαρακτήρος τῶν ἐπρεπε νὰ ἦναι ὁ τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τῶν θείων λειτουργῶν τοῦ θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἄλλ' αὐτοὶ ἐξέκλιναν, οὐδ' ἠβουλήθησαν συνίνασι τοῦ ἀγαθῆναι» καὶ εἰσέτι δυστυχῶς «ἐκτείνουσι χεῖρας εἰς ἀνομίας.»

πραγματι εὐγένιος τὴν τε συμπεριφορὰν, τὸ σεμνὸν τοῦ ἤθους καὶ τοῦ παραστήματος καὶ ὡς πρὸς τὸ καλοκάγαθόν του, εἰδὼς κάλλιστα ὅτι « ὁ ἀγαθοποιῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστίν, ὁ δὲ κακοποιῶν οὐκ ἔγνωκε τὸν Θεὸν » δὲν παύει τοῦ νὰ εὐεργετῇ τοὺς πάντας. — μοὶ ἐπέθετο μεγάλην ἀδελφικὴν συμπάθειαν καὶ περιποίησιν, δὲν μ' ἔσκηκε νὰ ἀπομακρυνθῶ ἐκ τοῦ πλησίον του κατὰ τὴν ἐν Καρυαῖς διαμονήν μου, τὴν ἀνεδέχθη ἀσμεναίστερον ὅλα τὰ μέχρι τοῦδε βάρη μου εἰς ἀποπέτασιν τοῦ ἔργου! Ἄλλὰ μήπως καὶ οἱ ὑπ' αὐτῶ ἐντόπι οὐκ ἀποστολῆ Μετοχίου λοιποὶ Θεοσεβεῖς Πατέρες δὲν εἶναι ὁμοιοὶ του κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦπτον; Μήπως καὶ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ καὶ παρόντι του Πατρὸς Εὐγενίου δὲν δεικνύουσι τὴν αὐτὴν πρὸς τοὺς ξενισζομένους τοῖς ἱεροῖς ξενώσι των προθυμίαν καὶ περιποίησιν;

Ἐνταῦθα τοῦ λόγου γενόμενος χρεωστῶ ν' ἀποδώσω πλείστας τὰ χάριτας καὶ εὐγνωμοσύνας εἰς τοὺς Σ. Ἀρχιμανδρίτας τῆς Μεγίστης Λαύρας Βενιαμὶν καὶ Μελχισεδέκ, οἵτινες χειμῶνος ὥρα μὲ ὑπεδέχθησαν ὡς ἐν Χριστῶ υἱόν των, μοὶ συνέδραμον ἀθρομήτως ὅσον τότε ἠδυνήθησαν, ἐπελίσαντές με ὅτι ὑστερώτερον θὰ μοὶ συνδράμωσι πλείοτερον ἐνεργοῦντες συλλογὴν συνδρομῶν εἰς διάφορα κελλία καὶ σκῆτας τῆς δικαιοδοσίας των, ἅμα τῆς ἐκδόσεως τῆς ἱεράς βίβλου λαβούσης τὸ προσδοκώμενον τέλος.

Λυποῦμαι πολὺ ὅτι ὡς ἐκ τῆς βραχυχρονίου ἐν Ἀθωνί διατριβῆς μου δὲν ἐνθυμοῦμαι ἤδη τὰ ὀνόματα σεβαστῶν τινῶν Πατέρων, οἵτινες ἐχορήγησαν τὴν συνδρομὴν των εὐχαρίστως ὑπὲρ τῆς Πανθέκτης πρὸς τούτους ἐκφράζων διαρρήδη τὴν εὐγνωμοσύνην μου ἐξαιτοῦμαι τὴν συγγνώμην των.

Εὐγνωμονῶ ἐπ' ἰσῆς καὶ τῷ Παναγιωτάτῳ καὶ Σεβασμιωτάτῳ Μητροπολίτῃ Θεσσαλονίκης Κυρίῳ Κυρίῳ Νεοφύτῳ. Ὁ φιλόμουσος οὗτος Ποιμενάρχης εἶναι τοσοῦτον μᾶλλον ἀξιέπαινος, καθ' ὅσον λόγῳ καὶ ἔργῳ κηρύττει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν εὐποιαν, διὸ καὶ ἀπολαύει τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ σεβασμοῦ τοῦ ποιμνίου του.

Ὡσαύτως δ' εὐγνωμονῶ καὶ τῷ εὐγενεστάτῳ Κυρίῳ Κωνσταντίνῳ Βῆν, ὅστις αὐτομάτως μοὶ συνέδραμεν ἀρχοῦντως καὶ συνήγειρε συνδρομὰς διὰ τοῦ φύσει ἀκαμάτου ζήλου του καὶ θὰ συναγείρῃ δὲ ἀκόμη ἀπὸ τῆς πρὸς τὸ ἀγαθὸν ἐμφύτου τάσεώς του κινούμενος.

Εὐγνωμονῶ ἐπ' ἰσῆς τῷ Σεβασμιωτάτῳ καὶ σοφῷ Ποιμενάρχῃ Σεβρῶν Κυρίῳ Μελετίῳ, ὅστις μᾶς παρήγγειλε νὰ τῷ γράψωμεν ἐπὶ 10 σώμασι συνδρομητῆν.

Ὡσαύτως δὲ καὶ τοῖς ἐν Κωνσταντινουπόλει συναδέλφοις μοι Κυριοῖς Ἀποστόλῳ Κυριαζῆ καὶ Σιμεὼν Ἀνδρεάδῃ, ἐξ ὧν ὁ μὲν καὶ τοὶ τραπεζίτης καὶ οὐχί! Ἀρχιερεὺς ἀτόκως καὶ μὴ βραχυπρο-

θεσμίως ἐχορήγησέ μοι χιλίας δραχμάς, ὃ δὲ βιβλιοπώλης καὶ οὐχὶ Ἄρχιερεὺς μοι συνέδραμε πολυειδῶς· ἡ δὲ αὕτη ἢ φίλιος ἔνεκα τῆς φιλοκαγαθίας, εἰλικρινείας, ἀφιλοκερδείας καὶ τιμιότητός της, προσόντων σπανίως ἀπαντώντων ἐν ταῖς σημεριναῖς κοινωνίαις, εἶναι ἀνωτέρα παντὸς ἐπαίνου.

Ἄλλὰ καὶ πρὸς τὸν Πρωτόβρονον Ἅγιον Καισαρείας Καππαδοκίας Κ. Παΐσιον ἐκφράζω τὴν εὐγνωμοσύνην μου τοσοῦτον μᾶλλον ἐνδικώτερον, καθ' ὅσον καὶ διότι μόλις ἀφίχθεις εἰς Κωνσταντινούπολιν ἐσγάτως ἐκ τῆς θεοσώστου ἐπαρχίας του καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως μαθὼν τὴν νέαν ἐκδοσιν τῆς Πανθέκτης μοι συνέδραμε 10 σώμασιν· ὁμοίως δὲ εὐγνωμονῶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Νεοκαισαρείας Κυρίῳ Λεοντίῳ καὶ τῷ Ἁγίῳ Ἰκονίου Κυρίῳ Νεοφύτῳ καὶ τῷ φιλομουσῷ ὑποπροξένῳ μας ἐν Δαρδανελλίοις Κυρίῳ Παναγιώτῃ Φοίβῳ Προυσαεῖ, προαποτίσαντί μοι 10 σωμάτων ἀντίτιμα.

Χωρὶς νὰ παραλείψω δὲ, καὶ τῷ μουτικολογιωτάτῳ καὶ ἐμπορομεσίτῃ Χ. Ἀβραάμ Ἰορδανίδῃ Δαυλισινίῳ διχθέσαντί μοι κάμποσα ἀντίτυπα τῆς Πανθέκτης μου ὑπ' ἀγαθωσύνης καὶ ἀφιλοκερδείας.

Οἱ συνδρομόντες εἰς τὴν Πανθέκτην μου ἐναυθία τε καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις δυστυχῶς εἶναι ὀλίγοι. Καὶ οὗτοι εἶναι οἱ ἑξῆς. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας καὶ Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἑκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Κύριος Θεόφιλος, ὅστις κοινῇ ψήφῳ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ κοινῇ τοῦ ἔθνους εὐδοκίᾳ ἀνέλαθε τὴν νέαν Μητρόπολιν του διὰ τὰς περικοσμοῦσας αὐτὸν ἀρετὴν, σύνεσιν καὶ γνώσιν καὶ τὴν πατροπαράδοτον εὐσέβειαν, ἐπὶ τῆς ριζιμαίας καὶ ἀκροδάντου πέτρας τῆς ὁποίας ἔβαινε καὶ βαίνει ἀπροσκόπτως, ὡς μὲν Ἀκαρνανίας, μοι εἶχε προαποτίσας 11 συνδρομάς, ὡς δ' Ἀττικῆς ἤδη μοι ἀπέτισεν ἄλλας 10 συνδρομάς, ἐκτιμήσας τοὺς κόπους μου καὶ τὸ τῆς βιβλίου ὠφέλιμον· διὸ τῷ ἐκφράζω εὐσεβάστως τὴν εὐγνωμοσύνην μου διὰ τὴν διττὴν ταύτην συνδρομὴν του.

Ἐπ' ἴσης δ' ἐκφράζω πλήρη τὴν εὐγνωμοσύνην μου καὶ εἰς τοὺς κοπιήσαντας ἐπὶ τῇ βελτιώσει καὶ ἐπιδιορθώσει τῆς Ἱερᾶς ταύτης βιβλίου καὶ συνδρομόντας μοι Σεβασμιωτάτους Ἀρχιερεῖς τὸν Οἰτύλου Κύριον Προκόπιον καὶ τὸν Ἄνδρου Κύριον Μητροφάνη. Πρὸς δὲ καὶ εἰς τοὺς οἰκεία λείψει συνδρομόντας μοι Σ. Ἀρχιερεῖς τὸν Καρύτου Κύριον Μακάριον, τὸν Θήρας Κύριον Ζαχαρίαν, τὸν Καλαβρύτων Κύριον Βαρθολομαῖον, τὸν Γυθείου Κύριον Ἰωσήφ καὶ τὸν Σ. Ἠγούμενον τῆς ἐν Πεντέλῃ Μονῆς Κύριον Κύριλλον Δέγγληρον.

Πρὸ τοῦ δώσω πέρας τῇ εὐχαριστηρίῳ ταύτῃ ἐκθέσει μου δεῖλω νὰ μνημονεύσω καὶ τοῦ ἐντιμοτάτου ὁμογενοῦς μας τῶνομα Κυρίου Δημάκη Πολυμερίδου, τοῦ ἐν Βουκουρεστίοις παρεπιδημοῦντος καὶ

νά τῷ ἐκφράσω τὴν τελείαν εὐγνωμοσύνην μου, καθότι διὰ τοῦ ἐνθάδε σπουδαστοῦ ἀδελφίδου του Κυρίου Παύλου Λεβέντη, τοῦ φιλομούστου καὶ εὐμαθοῦς τούτου νέου τοῦ ἀπὸ τοῦδε δίδοντος χρηστάς ἐλπίδας τῇ Πατρίδι, μᾶς συνέδραμε 10 συνδρομαῖς.

Αἱ οὐσιώδεις βελτιώσεις αἱ ὁποῖαι ἐθεωρήθησαν ἐπάναγκες χάριν εὐκολίας τῶν φιλοχρίστων ἀναγνωστῶν μας νὰ γείνωσιν εἰς τὴν θεία συνάρσει καὶ τῇ τῶν καλοκἀγάθων συνδρομητῶν μας χορηγία ἀποπερατωθεῖσαν ἔχδοσιν ταύτην τῆς Πανθέκτης, εἶναι ἀρκοῦσαι ὅπως δικαιώσωσι τοὺς κόπους μας καὶ τὰ ὑπέρογκα ἔντοκά τε καὶ ἄτοκα χρέη μας, τὰ ὁποῖα ὑπέστημεν καὶ ὑφιστάμεθα· εὐελπιστοῦμεν δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα καὶ εἶπου ἄλλοι, εἰ μὲν οὐχὶ ὀψέποτε, μετ' ὀλίγον ὅμως ἔσως θὰ τύχη αὕτη τῆς δεούσης ὑποδοχῆς καὶ θὰ κυκλοφορηθῇ προοιμότερον ἀναλόγως τῶν κόπων καὶ προσδοκιῶν μας.

Ἐν εἶδει δ' ὑστερογράφου προσηπισημιούται, ὅτι ἵνα οἱ φιλακόλουθοι κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ ἔχωσι πληρέστατα ἀπηρτισμένην τὴν Πανθέκτην καὶ ἵνα μὴ ἐλλείπωσι τὰ Εὐαγγέλια τῶν Κυριακῶν, τῶν Σαββάτων τῆς Μ. Γεσσερακοστῆς καὶ τῆς Μ. Ἑβδομάδος τῶν Παλῶν, ἐκρίθη ἀναγκαῖον νὰ τυπώσωμεν αὐτὰ ἐν ἰδίῳ σχήματι τῆς Πανθέκτης καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομα ἐπίπετρον ἤτοι παράρτημα Πανθέκτης, περιέχον τὰ Εὐαγγέλια κλπ. κλπ. Τὸ Εὐαγγέλιον αὐτὸ θὰ πωλῆται εἰς συγκαταβατικωτάτην τιμὴν, ἀναλόγως τοῦ ὄγκου αὐτοῦ.

Καὶ τέλος θὰ τυπώσωμεν κατόπιν τοῦ Εὐαγγελίου τὴν περιέχουσαν τὰς ὁδηγίας τῆς Προσκομιδῆς, τὰς τρεῖς λειτουργίας, ἤτοι τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Διαλόγου, τοῦ Μεγάλου Βασιλείου καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, φυλλάδα, τὴν χρησιμωτάτην διὰ τοὺς ἀρχαίους ἱερεῖς, ἢ τοὺς γυμναζομένους.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 30 Αὐγούστου 1862

Ὁ ἐκδότης

Γ. ΚΑΡΤΟΦΥΛΛΗΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΑΡΙΟΝ.

Τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλῃς Κυριακῆς

τοῦ Πάσχα

Περὶ ὧραν Ὁρθρου σημαίνουσι πάντα τὰ σήμαντρα. Καὶ ὁ μὲν Ἐκκλησιαρχὴς διανέμει τοὺς Ἀδελφοὺς τὰ κηρία· ὁ δὲ Ἱερεὺς μετὰ τοῦ Διακόνου λαμπροφοροῦσιν ἅπασι τὴν ἱερατικὴν αὐτῶν στολήν. Εἶτα, λαβόντων, τοῦ μὲν Ἱερέως τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον τοῦ δὲ Διακόνου θυμιατήριον, καὶ λαμπάδων προπορευομένων αὐτῶν ἀπερχόμεθα πάντες εἰς τὸν Νάρθηκα, κρατοῦντες τὰ κηρία, ἡμέτερα, καὶ ψάλλοντες τὸ, Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, κτλ. Καὶ ἐν μὲν τῷ Ναῷ, ἐναπομείνας μόνος ὁ Κανδηλάπτης, ἄπτει τὰ κηρία πάντα, καὶ τὰς κανδήλας· καὶ ποιήσας πυρεῖον, καὶ βαλὼν εἰς αὐτὸ θυμίαμα, τίθεισιν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ναοῦ. Ἐν δὲ τῷ Νάρθηκι, προηντρεπισμένου ὄντος Τετραποδίου ἔμπροσθεν τῶν Βασιλικῶν Πυλῶν, οὐσῶν κεκλεισμένων, ἀποτίθεισιν ὁ Ἱερεὺς ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον, καὶ ἀναγινώσκει συνήθως τὸ Β'. Ἐωθινόν, Διαγενομένου τοῦ Σαββάτου, κτλ. Μετὰ ταῦτα, λαβὼν εἰς χεῖρας τὸ θυμιατήριον, καὶ θυμιῶν, λέγει.

(ΓΟΜ. Ε')

Δόξα τῇ ἁγίᾳ, καὶ ὁμοουσίῳ, καὶ ζωοποιῷ, καὶ ἀδιαιρέτῳ Τριάδι, πάντοτε· νῦν, καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.

Καὶ ἡμῶν ἀποκρυσθῆναι τὸ, Ἀμήν, ἄρχεται ὁ Ἱερεὺς μεγαλοφώνως τὸ παρὸν Τροπάριον, εἰς ἤχον πλ. ἀ.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

Λέγεται δὲ τοῦτο τρίς ὑπὸ τοῦ Ἱερέως, καὶ τρίς ὑπὸ τῶν Χορῶν ἀνευ Στίχων. Εἰθ' οὕτω λέγει τοὺς ἐπομένους Στίχους ὁ Ἱερεὺς, ἢ ὁ Διάκονος· καθ' ἕναστος δὲ Στίχον, ψάλλεται ὁμοίως ὑπὸ τῶν Χορῶν τὸ αὐτὸ Τροπάριον.

Στίχ. ἀ. Ἀναστήτω ὁ Θεὸς, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν.

Στίχ. β'. Ὡς ἐκλείπει καπνὸς, ἐκλείπειωσιν, ὡς τήκεται κηρὸς ἀπὸ προσώπου πυρός.

Στίχ. γ'. Οὕτως ἀπολοῦνται οἱ ἀμαρτωλοὶ ἀπὸ προσώπου τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ δίκαιοι εὐφρανθήτωσαν.

Στίχ. δ'. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος, ἀγαλλιασώμεθα, καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Δόξα. Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ νῦν, τὸ αὐτό.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς γεγωνοτέρα φωνῆ.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτου θάνατον πατήσας.

Ὁ Χορός. Καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζῶν χαρισάμενος.

Συναπτὴ μεγάλη· μεθ' ἣν ἐκφωνεῖ ὁ Ἱερεὺς· Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, . . . Καὶ ἀνοιχθεισῶν τῶν πυλῶν, εἰσοδεύει ὅ,τε Ἱερεὺς καὶ ὁ Διάκονος, προπορευομένων πάλιν τῶν λαμπάδων. Ὁ δὲ Προεστῶς, ἐφεπόμενος μετὰ τῶν Ἀδελφῶν, ἀρχεταὶ τοῦ Κανόνος. Φάλλονται δὲ οἱ μὲν Εἰρμολοὶ ἀνά δύο, τὰ δὲ Τροπάρια, εἰς εἰς· καὶ αὐθις ἔσχατον Καταβασίαι, οἱ αὐτοὶ Εἰρμολοὶ ὑπ' ἀμοτέρων τῶν Χορῶν. Ποιεῖ δὲ τὴν ἐναρξίν τοῦ Κανόνος ἐξ ἅπαντος ὁ Προεστῶς, καὶ αὐτὸ τὸ δεξιὸν τοῦ Χοροῦ μέρος, εἰ καὶ τὰ ἀριστερὸν ἴσως λαγχάνῃ· ἀπὸ γὰρ ταύτης τῆς ἡμέρας γίνεται ἡ ἀρχὴ τοῦ μερισμοῦ τῆς τῶν δύο Χορῶν ἐναρξέως. Ἐν ἐκάστη δὲ ῥοδῇ γίνεται παρὰ τοῦ Ἱερέως, ἔσωθεν τοῦ Βήματος, Συναπτὴ μικρά, καὶ μετ' αὐτὴν ἐκφώνησις, ὡς σημειοῦται ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Ὁ δὲ Ἱερεὺς θυμιᾷ, εἰς τὴν ἐναρξίν τοῦ Κανόνος, κατὰ τὴν ταξίν.

Ὁ Κανὼν, ποίημα Ἰωάν. τοῦ Δαμασ.

Ῥοδὴ Α'. Ἦχος α'. Ὁ Εἰρμός,

« **Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν λαοί. Πάσχα Κυρίου, Πάσχα·** ἐκ γὰρ θανάτου πρὸς ζωὴν, καὶ ἐκ γῆς πρὸς οὐρανόν, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμᾶς διεβίβασεν, ἐπινίκιον ἄδοντας. »

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις, καὶ ὀφόμεθα τῷ ἀπροσίτῳ φωτὶ τῆς ἀναστάσεως, Χριστὸν ἐξαστράπτοντα, καὶ Χαιρετε, φάσκοντα, τρανώς ἀκουσώμεθα, ἐπινίκιον ἄδοντας.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως εὐφρανέσθωσαν, γῆ δὲ ἀγαλλιάσθω, ἐορταζέτω δὲ κόσμος, ὁρατός τε ἅπας καὶ ἀόρατος· Χριστὸς γὰρ ἐγήγερται, εὐφροσύνη αἰώνιος.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Τὸ, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς, ἅπαξ, (ὅπερ λέγεται εἰς ὅλας τὰς ῥοδάς.

Εἶτα, Συναπτὴ μικρά· μεθ' ἣν Ἐκφώνησις.

Ὅτι σὸν τὸ κράτος.

Ῥοδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

« **Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν,** οὐκ ἐκ πέτρας ἀγόνου τερατουργούμενον, ἀλλ' ἀφθαρείας πηγῆν, ἐκ τάφου ὀμβρήσαντος Χριστοῦ, ἐν ᾧ στερεοῦμεθα. »

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς, οὐρανός τε καὶ γῆ, καὶ τὰ καταχθόνια· ἐορταζέτω γοῦν πᾶσα κτίσις τὴν Ἐγερσιν Χριστοῦ, ἐν ἧ ἑσπερέωται.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι, Χριστέ, συνεγείρομαι σήμερον ἀναστάντι σοι· συνεσταυρούμην σοι χθὲς· αὐτὸς με συνδόξασον Σωτῆρ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίνωμεν.

Ἐκφώνησις. Ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἡ Ἰταροή. Ἦχος δ'.

Προλαβούσαι τὸν ὄρθρον αἱ περὶ Μαριάμ, καὶ εὐρούσαι τὸν λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήματος, ἤκουσον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου· Τὸν

ἐν φωτὶ αἰδίῳ ὑπάρχοντα, μετὰ νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον; βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα· ὁράμετε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε, ὡς ἠγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας τὸν θάνατον· ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ Υἱὸς τοῦ σώζοντος τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων.

Καὶ ἀνάγνωσις εἰς τὸν Θεολόγον.

Ῥδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Ε**πὶ τῆς θείας φυλακῆς, ὁ θεηγόρος Ἀββακούμ, στήτω μεθ' ἡμῶν, καὶ δεικνύτω φασφόρον ἄγγελον, διαπρυσίως λέγοντα· Σήμερον σωτηρία τῷ κόσμῳ, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.»

Αρσεν μὲν, ὡς διανοῖξαν τὴν παρθενεύουσαν νηδὺν, πέφηνε Χριστός· ὡς βροτὸς δὲ, ἀμνὸς προσηγόρευται· ἀμωμος δὲ, ὡς ἄγευτος κηλίδος, τὸ ἡμέτερον Πάσχα· καὶ ὡς Θεὸς ἀληθῆς, τέλειος, λέλεκται.

Ως ἐνιαύσιος ἀμνός, ὁ εὐλογούμενος ἡμῖν στέφανος χρηστός· ἐκουσίως, ὑπὲρ πάντων τέθυται, Πάσχα τὸ καθαρτήριο· καὶ αὖτις ἐκ τοῦ τάφου ὠραίος, δικαιοσύνης ἡμῖν ἔλαμψεν Ἥλιος.

Θ Θεοπάτωρ μὲν Δαβὶδ, πρὸ τῆς σκιώδους κιβωτοῦ, ἤλατο σκιρτῶν· ὁ λαὸς δὲ τοῦ Θεοῦ ὁ ἅγιος, τὴν τῶν συμβόλων ἕκδασιν ὁρῶντες, εὐφρανθῶμεν ἐνθέως, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὡς παντοδύναμος.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς. Ἐκφώνησις. Ὅτι ἀγαθός.

Ῥδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

«**Ο**ρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος, καὶ ἀγχι μύρου τὸν ὕμνον προσελ-

σομεν τῷ Δεσπότη, καὶ Χριστὸν δόξομεθα, δικαιοσύνης ἤλιον, πάσι ζωὴν ἀνατέλλοντα.»

Τὴν ἀμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν, οἱ ταῖς τοῦ ἄδου σειραῖς, συνεχόμενοι δεδορκότες, πρὸς τὸ φῶς· ἠπείγοντο Χριστέ, ἀγαλλομένῳ ποδὶ, Πάσχα κροτούντες αἰώνιον.

Προσέλωμεν λαμπαδηφόροι, τῷ προϊόντι Χριστῷ ἐκ τοῦ μνήματος, ὡς νυμφίῳ, καὶ συνεορτάσωμεν, ταῖς φιλεόρτοις τάξεσι, Πάσχα Θεοῦ τὸ σωτήριο.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου.

Ἐκφώνησις. Ὅτι ἠγάταται.

Ῥδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

«**Κ**ατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, καὶ συνέτριψας μοχλοὺς αἰωνίους, κατόχους πεπεδημένων Χριστέ, καὶ τριήμερος, ὡς ἐκ κήτους Ἰωνᾶς, ἐξανέστης τοῦ τάφου.»

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα Χριστέ, ἐξηγέρθης τοῦ τάφου, ὁ τὰς κλεῖς τῆς Παρθένου μὴ λυμηνάμενος, ἐν τῷ τόκῳ σου, καὶ ἀνέφξας ἡμῖν, Παραδείσου τὰς πύλας.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄθυτον, ἱερεῖον ὡς Θεός, σεαυτὸν ἐκουσίως, προσαγαγὼν τῷ Πατρὶ, συνανέστησας, παγγενῆ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Ἐκφώνησις. Σὺ γὰρ εἶ ὁ Βασιλεὺς.

Κοντάκιον, ἦχος πλ. δ'.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες, ἀθάνατε, ἀλλὰ τοῦ ἄδου καθεῖλες

τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέστης ὡς νικητὴς, Χριστὲ ὁ Θεὸς, γυναιξὶ Μυροφόροις φθεγγόμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωρούμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ὁ Οἶκος.

Τὸν πρὸ ἡλίου ἡλιον, δύναντα ποτὲ ἐν τάφῳ, προέφθασαν πρὸς ἄρθρον, ἐκλήτοῦσαι ὡς ἡμέραν, Μυροφόροι κόραι, καὶ πρὸς ἀλλήλας ἐβόων· Ὁ φίλοι, δεῦτε τοῖς ἀρώμασιν ὑπαλείψωμεν σῶμα ζωηφόρον καὶ τεθαμμένον, σάρκα ἀνιστῶσαν τὸν παραπεσόντα Ἀδάμ, κείμενον ἐν τῷ μνήματι ἀγῶμεν, σπεύσωμεν, ὡσπερ οἱ Μάγχοι, καὶ προσκυνήσωμεν, καὶ προσκομίσωμεν τὰ μύρα ὡς δῶρα, τῷ μὴ ἐν σπαργάνοις, ἀλλ' ἐν σινδόνη ἐνεκλιμένῳ· καὶ κλαύσωμεν, καὶ κράξωμεν· Ὁ Δέσποτα, ἐξεγέρθητι, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρὸν.

Τῆ ἁγία καὶ μεγάλη Κυριακῆ τοῦ Πάσχα, αὐτὴν τὴν ζωηφόρον Ἀνάστασιν ἐορτάζομεν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

εἶχος.

Χριστὸς κατεβλῶν πρὸς πάλιν ἄδου μόνος.

Λαβὼν ἀνῆλθε πολλὰ τῆς νίκης σκῦλα.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Καὶ εὐδὸς, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, γ. Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου, γ. Εἶτα τὰς λοιπὰς ᾠδὰς τοῦ Κανόνος.

ᾠδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ρυσάμε-

νος, γενόμενος ἄνθρωπος, πάσχει ὡς θνητὸς, καὶ διὰ πάθους τὸ θνητὸν ἀφθαρσίας ἐνδύει εὐπρέπειαν, ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων, Θεὸς καὶ ὑπερένδοξος.»

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες, ὀπίσω σου ἔδραμον· ὄν δὲ ὡς θνητὸν μετὰ δακρύων ἐζήτουν, προσεκύνησαν χαίρουσαι ζῶντα Θεόν, καὶ Πάσχα τὸ μυρικὸν σοῖς, Χριστὲ, Μαθηταῖς εὐηγγελίσαντο.

Θανάτου ἐορτάζομεν νέκρωσιν, ἄδου τὴν καθαίρεσιν, ἄλλης βιοτῆς τῆς αἰωνίου ἀπαρχῆν, καὶ σκιρτῶντες ὑμνοῦμεν τὸν αἴτιον, τὸν μόνον εὐλογητὸν τῶν Πατέρων Θεὸν καὶ ὑπερένδοξον.

Ὡς ὄντως Ἰερά καὶ πανέορτος, αὐτὴ ἡ σωτήριος νύξ καὶ φωταυγῆς, τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας τῆς ἐγέρσεως οὐσα προάγγελος, ἐν ἣ τὸ ἄχρονον φῶς ἐκ τάφου σωματικῶς πᾶσιν ἐπέλαμψε.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Ἐκφώνησις. Εἴη τὸ κράτος.

ᾠδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

«Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα, ἡ μία τῶν Σαββάτων ἡ βασιλὶς καὶ κυρία, ἐορτῶν ἐορτῆ, καὶ πανηγυρὶς ἐστὶ πανηγύρεων, ἐν ἣ εὐλογοῦμεν Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.»

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου γεννήματος, τῆς θείας εὐφροσύνης, ἐν τῇ εὐσήμενῇ ἡμέρᾳ τῆς ἐγέρσεως, βασιλείας τε Χριστοῦ κοινωνήσωμεν, ὑμνοῦντες αὐτὸν ὡς Θεὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἄρον κύκλιω τοὺς ὀφθαλμούς σου Σιών, καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἤρασι

σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστῆρες, ἐκ
 δυσμῶν, καὶ βορρᾶ, καὶ θαλάσσης,
 καὶ ἕως τὰ τέκνα σου, ἐν σοὶ εὐ-
 λογοῦντα Χριστὸν εἰς τοὺς αἰ-
 ῶνας.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε,
 καὶ Πνεῦμα, τρισὶν ἐνιζομένη ἐν
 ὑποστάσει φύσις, ὑπερούσιε καὶ
 ὑπέρθεε, εἰς σέ βεβαπτίσαμεθα, καὶ
 σέ εὐλογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
 αἰῶνας.

Καταβασία. Αὐτὴ ἡ κλητὴ.

Ἐκφώνησις. Ὅτι εὐλόγηται.

ᾠδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Μεγαλυνάρια.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὸν ἐξανα-
 στάντα τριήμερον ἐκ τάφου, Χριστὸν
 τὸν Ζωοδότην.

«**Φ**ωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἰ-
 ερουσαλήμ· ἡ γὰρ δόξα Κυρίου
 ἐπὶ σέ ἀνέτειλε. Χόρευε νῦν, καὶ
 ἀγάλλου Σιών· σὺ δὲ ἀγνῆ, τέρ-
 που Θεοτόκε, ἐν τῇ ἐγέρσει τοῦ
 τόκου σου.»

Μεγάλυνον ψυχὴ μου τὸν ἐθειουσί-
 ως, παθόντα καὶ ταφέντα, καὶ ἐξανα-
 στάντα τριήμερον ἐκ τάφου.

Φωτίζου, φωτίζου.

Χριστὸς τὸ καινὸν Πάσχα, τὸ ζω-
 οῦτὸν θῆμα, ἀμνὸς Θεοῦ ὁ αἰρῶν, τὴν
 ἁμαρτίαν κόσμου.

Ωκυίας! ὦ φίλης! ὦ γλυκυ-
 τῆς σου φωνῆς! μεθ' ἡμῶν ἀ-
 ψευδῶς γὰρ ἐπηγγείλω ἐσσεσθαι
 μέχρι τερμμάτων αἰῶνος, Χριστέ-
 ῃν οἱ πιστοὶ ἀγκυραν ἐλπίδος κα-
 τέχοντες, ἀγαλλόμεθα.

Μαγδαλινῆ Μαρία, προσέδραμε τῷ
 τάφῳ, καὶ τὸν Χριστὸν ἰδοῦσα, ὡς κη-
 ποῦρον ἠρώτα.

Ωκυίας, ὦ φίλης.

Ἄγγελος ἐξαστράπτων, ταῖς γυναι-
 ξὶν ἐβόα, παύσασθε πᾶν δακρύων, ὅτι
 Χριστὸς ἀνέστη, καὶ ἄδη ἐσκυλεύθη.

Ω Πάσχα τὸ μέγα, καὶ ἱερώ-
 τατον Χριστέ· ὦ σοφία, καὶ Λόγε
 τοῦ Θεοῦ, καὶ δύναμις· δίδου ἡμῖν
 ἐκτυπώτερον σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ
 ἀνεσπέρῳ ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας
 σου.

Ἐξύπνησας ὑπνώσας, νεκροὺς τοὺς
 ἀπ' αἰῶνος, βασιλικῶς βρυχήσας, ὡς
 ἐξ Ἰούδα λέων.

Ω Πάσχα τὸ μέγα.

Σήμερον ὁ Δεσπότης, ἐσκύλευσε τὸν
 ἄδην, ἐγείρας τοὺς δεσμίους, οὓς ἀπ'
 αἰῶνος εἶχε, δεινῶς κεκρατημένους.

Δόξα.

Μεγάλυνον ψυχὴ μου, τῆς τρισυπο-
 στάτου καὶ ἀδιαίρετου, Θεότητος τὸ
 κράτος.

Ω θείας, ὦ φίλης.

Καὶ νῦν.

Χαῖρε Παρθένη χαῖρε, χαῖρε εὐλογη-
 μένη, χαῖρε δεδοξασμένη, σὺς γὰρ Τίος
 ἀνέστη τριήμερος ἐκ τάφου.

Ω Πάσχα τὸ μέγα.

Ὁ Ἄγγελος ἐβόα τῇ κεχαριτωμένῃ,
 ἀγνῆ Παρθένη χαῖρε, καὶ πάλιν ἐρῶ
 χαῖρε· ὁ σὺς Τίος ἀνέστη τριήμερος ἐκ
 τάφου.

Καταβασία Φωτίζου, φωτίζου.

Ἐκφώνησις. Ὅτι σὲ αἰνοῦσι.

Ἐξαποστειλῆριον αὐτόμελον, ἠχ. β'.

Σταχὶ ὑπνώσας ὡς θνητὸς, ὁ
 Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος
 ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ φθο-
 ρᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον.
Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας τοῦ κόσ-
 μου σωτήριον. (Ἐκ γ')

Εἰς τοὺς αἰῶνας ἱστῶμεν Στίχους ἡ-
 καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς
 Ὀκτωήχου δ'· καὶ τοῦ Πάσχα δ'.

Τῆς Οικτιώχου, ἤχος α'. ἀρχόμεθα δὲ ἀπὸ τοῦ Στίχ. Ἀνεῖτε αὐτὸν ἐπὶ ταῖς δυναστείαις αὐτοῦ.

Υμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον Πάθος, καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ο σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Ο τὸν ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας, τῇ ἀναστάσει σου, Χριστέ, ἀξιώσον ἡμᾶς, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Τὴν θεοπρεπῆ σου συγκατάβασιν δοξάζοντες, ὑμνοῦμέν σε, Χριστέ. Ἐτέχης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆργες τῷ Πατρὶ. Ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας Σταυρὸν. Ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστᾶδος προελθὼν, ἵνα σώσῃς τὸν κόσμον. Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. ἤχος πλ. α'.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον ἀναδέδεικται. Πάσχα καινόν, ἅγιον. Πάσχα μυστικόν. Πάσχα πανσεβάσιμον. Πάσχα, Χριστὸς ὁ λυτρωτῆς. Πάσχα ἄμμωμον. Πάσχα μέγα. Πάσχα τῶν πιστῶν. Πάσχα, τὸ πύλας ἡμῖν τοῦ Παραδείσου ἀνοῖξαν. Πάσχα, πάντας ἀμάζον πιστούς.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Δεῦτε ἀπὸ θεᾶς Γυναῖκες εὐαγγελίστριαι, καὶ τῇ Σιών εἶπατε

Δέχου παρ' ἡμῶν χαρᾶς εὐαγγελία, τῆς Ἀναστάσεως Χριστοῦ τέρπου, χόρευε, καὶ ἀγάλλου Ἱερουσαλήμ, τὸν Βασιλέα Χριστὸν, θεασαμένη ἐκ τοῦ μηνήματος, ὡς νυμφίον προερχόμενον.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται.

Αἱ Μυροφόροι Γυναῖκες, ὄρθρου βαθέος, ἐπιστάσαι πρὸς τὸ μνήμα τοῦ Ζωοδότου, εὔρον Ἀγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, καὶ αὐτὸς προσφθεγξάμενος αὐταῖς οὕτως ἔλεγε. Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τί θρηνεῖτε τὸν ἄφθαρτον ἐν τῇ φθορᾷ, ἀπελθούσαι κηρύξατε τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν.

Πάσχα τὸ τερπνόν. Πάσχα Κυρίου, Πάσχα. Πάσχα Πανσεβάσιμον ἡμῖν ἀνέτειλε. Πάσχα, ἐν χαρᾷ ἀλλήλους περιπτωξώμεθα. Ὡ Πάσχα λύτρον λύτης· καὶ γὰρ ἐκ τάφου σήμερον, ὡσπερ ἐκ παστοῦ, ἐκλάμψας Χριστὸς, τὰ Γύναια χαρᾶς ἐπλησε λέγων. Κηρύξατε Ἀποστόλοις.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος ὁ αὐτός.

Αναστάσεως ἡμέρα, καὶ λαμπρυνώμεν τῇ πανηγύρει, καὶ ἀλλήλους περιπτωξώμεθα. Εἰπώμεν ἀδελφοί, καὶ τοῖς μισοῦσιν ἡμᾶς. Συγχωρήσωμεν πάντα τῇ Ἀναστάσει, καὶ οὕτω βοήσωμεν. Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μηνήμασι, ζωὴν χαρισάμενος.

Εἶτα, τὸ Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ τρίτου· καὶ ψάλλομεν ποῦτο πολλάκις ἄχρις ἂν

ἀσπασονται οἱ Ἀδελφοὶ ἀλλήλους· ὁ δὲ Ἀσπασμὸς γίνεται αὐτῷ.

Λαμβάνει ὁ Ἱερεὺς τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ ἵσταται πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ ἁγίου Βήματος· ὁ δὲ Καθηγούμενος ἐλθὼν, καὶ ἀσπασάμενος τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, καὶ τὸν Ἱερέα, λαμβάνει αὐτὸ ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, καὶ ἵσταται ἐκ δεξιῶν τοῦ Ἱερέως. Εἶτα οἱ Ἀδελφοὶ πάντες, κατὰ τὴν τάξιν αὐτῶν, ἀσπάζονται πρῶτον τὸ ἅγιον Εὐαγγέλιον, εἶτα τὸν Ἱερέα, καὶ τὸν Καθηγούμενον, καὶ ἵστανται κάκεινοι ἔνθα ἂν τύχῃσι, καὶ ἀσπάζονται ἀλλήλους.

Μετὰ γοῦν τὸν Ἀσπασμὸν, ἀναγινώσκειται ὁ κατηχητικὸς λόγος τοῦ Χρυσοστόμου παρὰ τοῦ Ἡγουμένου, ἢ τοῦ Ἐκκλησιαρχοῦ· ἵστανται δὲ οἱ Ἀδελφοὶ ἅπαντες, καὶ ἐπακροῶνται τῆς ἀναγνώσεως.

Τοῦ ἐν ἁγίαις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου, Λόγος κατηχητικὸς εἰς τὴν ἁγίαν καὶ λαμπροφύρον ἡμέραν τῆς ἐνδόξου καὶ σωτηριώδους Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν Ἀναστάσεως.

Εὐλόγησον Δέσποτα.

Εἶτις εὐσεβὴς καὶ φιλόθεος, ἀπολαύτω τῆς καλῆς ταύτης καὶ λαμπρᾶς πανηγύρεως. Εἶτις δοῦλος εὐγνώμων, εἰσελθὲτω χαίρων εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου αὐτοῦ. Εἶτις ἔκαμε νηστεύων, ἀπολαβέτω νῦν τὸ δηνάριον. Εἶτις ἀπὸ τῆς πρώτης ὥρας εἰργάσατο, δεχέσθω σήμερον τὸ δίκαιον ὄφλημα. Εἶτις μετὰ τὴν τρίτην ἤλθεν, εὐχαρίστως ἑορτασάτω. Εἶτις μετὰ τὴν ἕκτην ἔφθασε, μηδὲν ἀμφιβαλέτω· καὶ γὰρ οὐδὲν ζημιούται. Εἶτις ὑστέρησεν εἰς τὴν ἐνάτην, προσελθέτω, μηδὲν ἐνδοιάζων. Εἶ

τις εἰς μόνην ἔφθασε τὴν ἐνδεκάτην, μὴ φοβηθῆ τὴν βραδύτητα· φιλότιμος γὰρ ὢν ὁ Δεσπότης, δέχεται τὸν ἔσχατον, καθάπερ καὶ τὸν πρῶτον. Ἀναπαύει τὸν τῆς ἐνδεκάτης, ὡς τὸν ἐργασάμενον ἀπὸ τῆς πρώτης. Καὶ τὸν ὑστερον ἐλεεῖ, καὶ τὸν πρῶτον θεραπεύει. Κάκεινῳ δίδωσι, καὶ τοῦτῳ χαρίζεται. Καὶ τὰ ἔργα δέχεται, καὶ τὴν γνώμην ἀσπάζεται. Καὶ τὴν πράξιν τιμᾷ, καὶ τὴν πρόθεσιν ἐπαινεῖ. Οὐκοῦν εἰσελθετε πάντες εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Κυρίου ἡμῶν· καὶ πρῶτοι καὶ δεῦτεροι τὸν μισθὸν ἀπολάβετε. Πλούσιοι καὶ πένητες, μετ' ἀλλήλων χορεύσατε. Ἐγκρατεῖς καὶ ῥάθυμοι, τὴν ἡμέραν τιμήσατε. Νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες, εὐφράνθητε σήμερον. Ἡ τράπεζα γέμει, τρυφήσατε πάντες. Ὁ μόσχος πολὺς, μηδεὶς ἐξέλθη πεινῶν. Πάντες ἀπολαύετε τοῦ συμποσίου τῆς πίστεως. Πάντες ἀπολαύσατε τοῦ πλοῦτου τῆς χρηστότητος. Μηδεὶς θρηνείτω πενίαν· ἐφάνη γὰρ ἡ κοινὴ βασιλεία. Μηδεὶς ὀδυρέσθω πταίσματα· συγγνώμη γὰρ ἐκ τοῦ τάφου ἀνέτειλε. Μηδεὶς φοβείσθω θάνατον· ἡλευθέρωσε γὰρ ἡμᾶς τοῦ Σωτῆρος ὁ θάνατος. Ἐσθεσεν αὐτὸν, ὑπ' αὐτοῦ κατεχόμενος. Ἐσχύλευσε τὸν ἄδην, ὁ κατελθὼν εἰς τὸν ἄδην. Ἐπικράνεν αὐτὸν, γευσάμενον τῆς σαρκὸς αὐτοῦ· καὶ τοῦτο προλαβὼν Ἡσαΐας, ἐβόησεν· Ὁ ἄδης, φησὶν, ἐπικράνθη, συναντήσας σοι κάτω· Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ κατηργήθη.

Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεπαίχθη.
 Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐνεκρώθη.
 Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ καθηρέθη.
 Ἐπικράνθη, καὶ γὰρ ἐδεσμεύθη.
 Ἐλαβε σῶμα, καὶ Θεῷ περιέτευ-
 χεν. Ἐλαβε γῆν, καὶ συνήτησεν
 οὐρανῷ. Ἐλαβεν, ὅπερ ἐβλεπε,
 καὶ πέπτωκεν, ὅθεν οὐκ ἐβλεπε.
 Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον; ποῦ
 σου ἄδη τὸ νίκος; Ἀνέστη Χρι-
 στὸς, καὶ σὺ καταβέβλησαι. Ἀνέ-
 στη Χριστὸς, καὶ πεπτώκασι δαί-
 μονες. Ἀνέστη Χριστὸς, καὶ χαί-
 ρουσιν Ἄγγελοι. Ἀνέστη Χριστὸς,
 καὶ ζωὴ πολιτεύεται. Ἀνέστη Χρι-
 στὸς, καὶ νεκρὸς οὐδεὶς ἐπὶ μνή-
 ματος. Χριστὸς γὰρ ἐγερθεὶς ἐκ
 νεκρῶν, ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημέ-
 νων ἐγένετο. Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ
 κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶ-
 νων. Ἀμήν.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ Τροπάριον τοῦ
 Ἁγίου. Ἦχος πλ. δ'.

Η τοῦ στόματός σου καθάπερ
 πυρρὸς ἐκλάμψασα χάρις, τὴν σι-
 κουμένην ἐρώτισεν, ἀφιλαργυρίας
 τῷ κόσμῳ θηταυροῦς ἐναπέθετο,
 τὸ ὕψος ἡμῖν τῆς ταπεινοφροσύ-
 νης ὑπέδειξεν. Ἀλλὰ σοῖς λόγοις
 παιδεύων, Πάτερ Ἰωάννη Χρυσό-
 στομε, πρέσβευε τῷ Λόγῳ Χρι-
 στῷ τῷ Θεῷ σωθῆναι τὰς ψυχὰς
 ἡμῶν.

Ἐκτενὴς παρὰ τοῦ ἱερέως, καὶ
 Ἀπόλυσις.

Περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ,
 εἰ τόχοι τῇ ἁγίᾳ καὶ μεγάλῃ Κυριακῇ
 τοῦ Πάσχα.

(Ἰδε Τόμ. Γ'. Μαρτίου κδ'.)

Εἰδήσεις.

Δεῖ εἶδέναι, ὅτι ἀπὸ ταύτης τῆς ἡ-
 μέρας τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης Κυρια-
 κῆς τοῦ Πάσχα, μέχρι τοῦ Σαββάτου
 τῆς Διακαινησίμου, αἱ ὠραὶ, τὰ Από-
 δεῖπνα, καὶ τὸ Μεσονυκτικόν, ψάλλον-
 ται οὕτω. Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν, Χρι-
 στὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ἐκ γ'. Εἶτα.

Ανάστασιν Χριστοῦ θεασάμε-
 νοι προσκυνήσωμεν ἅγιον Κύριον,
 Ἰησοῦν τὸν μόνον ἀναμάρτητον.
 Τὸν Σταυρὸν σου Χριστέ προσκυ-
 νοῦμεν, καὶ τὴν ἁγίαν σου Ἀνά-
 στασιν ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν.
 σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου
 ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου
 ὀνομάζομεν. Δεῦτε πάντες οἱ πι-
 στοὶ, προσκυνήσωμεν τὴν τοῦ Χρι-
 στοῦ ἁγίαν Ἀνάστασιν· ἰδοὺ γὰρ
 ἦλθε διὰ τοῦ Σταυροῦ, χαρὰ ἐν
 ὅλῳ τῷ κόσμῳ. Διὰ παντὸς εὐλο-
 γοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν
 Ἀνάστασιν αὐτοῦ. Σταυρὸν γὰρ
 ὑπομείνας δι' ἡμᾶς, θανάτῳ θάνα-
 τον ὤλεσεν.

Ἐκ τρίτου.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον αἱ
 περὶ Μαριάμ, καὶ εὑροῦσαι τὸν
 λίθον ἀποκυλισθέντα τοῦ μνήμα-
 τος, ἤκουον ἐκ τοῦ Ἀγγέλου· Τὸν
 ἐν φωτὶ αἰδίῳ ὑπάρχοντα, μετὰ
 νεκρῶν τί ζητεῖτε ὡς ἄνθρωπον;
 βλέπετε τὰ ἐντάφια σπάργανα·
 δράμετε, καὶ τῷ κόσμῳ κηρύξατε,
 ὡς ἠγγέρθη ὁ Κύριος, θανατώσας
 τὸν θάνατον· ὅτι ὑπάρχει Θεοῦ
 Υἱὸς, τοῦ σώζοντος τὸ γένος
 τῶν ἀνθρώπων.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθες ἀ-
 θάνατε, ἀλλὰ τοῦ ἄδου καθείλες

τὴν δύναμιν· καὶ ἀνέστης ὡς νικητής, Χριστέ ὁ Θεός, Γυναίξί Μυροφόροις φθεγγάμενος, Χαίρετε, καὶ τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις εἰρήνην δωροῦμενος, ὁ τοῖς πεσοῦσι παρέχων ἀνάστασιν.

Ἐν τάφῳ σωματικῶς, ἐν ἄδου δὲ μετὰ φυγῆς ὡς Θεός, ἐν Παραδείσῳ δὲ μετὰ Ἀηστοῦ, καὶ ἐν Ὁρόνῳ ὑπῆρχες Χριστέ, μετὰ Πατρὸς καὶ Πνεύματος, πάντα πληρῶν ὁ Ἀπερίγραφτος.

Δόξα.

Ὡς ζωηρόρος, ὡς Παραδείσου ὠραιότερος, ὄντως καὶ παστάδος πάσης βασιλικῆς, ἀναδέδεικται λαμπρότερος Χριστέ ὁ τάφος σου, ἡ πηγὴ τῆς ἡμῶν ἀναστάσεως.

καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ ὑψίστου ἡγιασμένον ζεῖον σκήνωμα, Χαίρει διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν. Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις πανάμωμε Δέσποινά.

Τὸ, Κύριε ἐλέησον, μ'. Δόξα, καὶ νῦν. Τὴν τιμιωτέραν Δι' εὐχῶν τῶν ἁγίων Πατέρων ἡμῶν. Καὶ πάλιν ὁμοίως, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'· καὶ τὰ λοιπά. Τροισσεύεται δὲ ἡ τοιαύτη Ἀκολουθία, ἐν ταῖς ὧραις, καὶ ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις, καὶ τῷ Μεσονυκτικῷ.

Ἡ δὲ τῆς Λειτουργίας Ἀκολουθία γίνεται ταχύτερον, καὶ ψάλλομεν τὰ ἐφεξῆς Ἀντίφωνα.

ΑΝΤΙΦΩΝΑ.

Ψαλλόμενα ἐν τῇ Λειτουργίᾳ τῆς τοῦ Πάσχα Κυριακῆς, καὶ καθ' ὅλην τὴν Διακαινήσιμον ἑβδομάδα.

(ΤΟΜ. Ε')

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Α'.

Ἦχος β'.

Στίχ. Ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πάντα ἡ γῆ.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ψάλλετε δὴ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Εἰπάτε τῷ Θεῷ ὡς φεβερῶν.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στ. Πᾶσα ἡ γῆ προσκυνησάτωσαν σοί.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁμοῦ οἱ δύο Χοροὶ ὑψιλοτέρῃ φωνῇ.
Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Β'.

Ἦχος β'.

Στίχ. Ὁ Θεὸς οὐκ αἰτιεῖσθαι ἡμᾶς.
Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ, ὁ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν.

Στ. Ἐπιφάναι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ.

Στ. Τοῦ γνῶναι ἐν τῇ γῇ τὴν ὁδὸν σου.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ.

Στ. Ἐξομολογησάσθωσαν σοὶ λαοί.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱὲ Θεοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁμοῦ οἱ δύο Χοροί.

Ὁ μονογενῆς Υἱὸς καὶ Λόγος.

ΑΝΤΙΦΩΝΟΝ Γ'.

Ἦχος πλ. α'.

Στίχ. Ἀναστήτω ὁ Θεός.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Στίχ. Ὡς ἐκλείπει καπνός.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Στίχ. Οὕτως ἀπολούνται.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Στίχ. Αὕτη ἡ ἡμέρα ἦν ἐποίησεν.

Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

Εἰσοδικίον.

Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν, Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ.

Εἶτα τὸ, Χριστὸς ἀνέστη ἐκ γ'.

Ἡ Ἰσακῆ. Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον.

2

Τὸ Κοντάκιον. Εἰ καὶ ἐν τάφῳ.

Ἀντὶ δὲ τοῦ Τρισαγίου.

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε. Ἀλληλοῦια.

Καὶ μετὰ ταῦτα ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον, ἤχος πλ. δ'.

Αὕτη ἡ ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὁ Κύριος· ἀγαλλιασόμεθα καὶ εὐφρανθῶμεν ἐν αὐτῇ.

Στίχ. Ἐξομολογήσθε τῷ Κυρίῳ, ὅτι ἀγαθός, ὅτι εἰς τὸν αἰῶνά τὸ ἔλεος αὐτοῦ.

Πράξεις τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποίησάμην περὶ πάντων, ὦ Θεοφίλε, ὧν ἤρξατο Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν· ἄχρι ἧς ἡμέρας ἐντειλάμενος τοῖς Ἀποστόλοις διὰ Πνεύματος ἁγίου, οὓς ἐξελέξατο, ἀνελήφθη. Οἷς καὶ παρέστησεν ἐαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν, ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὁπτανόμενος αὐτοῖς, καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Καὶ συναυλιζόμενος, παρήγγελλεν αὐτοῖς, ἀπὸ Ἱερουσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς, ἣν ἠκούσατέ μου. Ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ, οὐ μετὰ πολλὰς ταῦτας ἡμέρας. Οἱ μὲν οὖν συνελθόντες, ἐπρωῶτων αὐτὸν, λέγοντες, Κύριε εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν Βασιλείαν τοῦ Ἰσραὴλ; Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς. Οὐχ ἡμῶν ἐστι γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς, οὓς ὁ Πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ. Ἀλλὰ λήψεσθε δύναμιν, ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς· καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἐν τῇ Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ, καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.

Ἀλληλοῦια, ἤχος δ'.

Σὺ Κύριε ἀναστάς οἰκτειρήσεις τὴν Σιών.

Στίχ. Ἐξ Οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν.

Καὶ καθέξῃς ἡ θεία Λειτουργία τοῦ Χρυσοστόμου.

Κοινωνικόν.

Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε, πηγῆς ἀθανάτου γεύσασθε.

Ἀντὶ δὲ τοῦ, εἶη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον καὶ τοῦ, εὐλογήσω τὸν Κύριον, λέγεται τὸ, Χριστὸς ἀνέστη. Ὡσαύτως καὶ ἀντὶ τοῦ, Ἰψώτω σε ὁ Θεός μου, ἐν τῇ τραπέζῃ, ἐν ἣ γίνεται κατάλυσις ὀκταήμερος εἰς πάντα.

Μετὰ δὲ τὸ φαγεῖν πάντας, προσκομίζει ὁ διαταχθεὶς Ἀδελφός ἄρτον ὀλόκληρον, καὶ τίθει αὐτὸν ἐν τῷ Παναγιαρίῳ· καὶ λαβὼν τὴν ἐξ ἔθους συγχώρησιν, λαμβάνει τὸν ἄρτον ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ· καὶ μικρὸν ὑψώσας αὐτὸν, ἐκφωνεῖ, λέγων· Χριστὸς ἀνέστη. Καὶ ἡμῶν ἀνταποκρινομένων, Ἀληθῶς ἀνέστη· ἐκεῖνος πάλιν χαράττει Σταυρὸν μετὰ τοῦ ἄρτου, λέγων· Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμερον Ἐγερσιν. Καὶ ἡμεῖς τὴν Ἰπακοήν, καὶ τὸ Κοντάκιον· καὶ ψαλλομένου τοῦ, Χριστὸς ἀνέστη, ἀσπαζόμεθα τὸν ἄρτον. Οὐκ ἐσθίωμεν δὲ αὐτὸν σήμερον, ἀλλ' ὑψοῦμεν μόνον καθ' ἑκάστην, μέχρι τοῦ Σαββάτου τῆς Διακαινησίμου· καὶ τότε κλῶμεν αὐτὸν καὶ ἐσθίωμεν.

Ὁ τύπος οὗτος ὀφείλει γίνεσθαι ἐν τῇ τραπέζῃ, ἥγουν ἐν τῇ ὑψώσει τοῦ ἄρτου, καθ' ὅλην τὴν παρούσαν ἑβδομάδα. Ἀπὸ δὲ τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ, ἕως τῆς Τετάρτης τῆς πρὸ τῆς

Ἀναλήψεως, ἡ ἐκφώνησις γίνεται οὕτω·
Χριστὸς ἀνέστη — Ἀληθῶς
ἀνέστη — Παναγία Θεοτόκε
βοήθει ἡμῖν.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Ἀπὸ ταύτης τῆς λαμπροφόρου ἡμέρας ἀρχόμεθα ἀναγινώσκειν τὴν εἰς τὰς πράξεις τῶν ἁγίων Ἀποστόλων ἐρμηνείαν τοῦ Χρυσοστόμου, ἣν καὶ τελειοῦμεν μέχρι τῶν ἁγίων Πάντων.

ΕΙΤΕΡΑ

Ἐὰν γένηται ἀδελφόν τινα ἐκδημηῆσαι πρὸς Κύριον ἐν ταύτῃ τῇ ἁγίᾳ ἑβδομάδι τῆς Διακαινησίμου, οὐ ψάλλομεν ἐπ' αὐτοῦ τὴν συνήθη τῶν κεκοιμημένων ἁκολουθίαν, ἀλλὰ πᾶσαν τὴν Ἀναστάσιμον ἤγουν, μετὰ τὸν ἑυλογητὸν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. τὸ, Ἀνάστασις Χριστοῦ θεασάμενοι, τὸν Κανόνα τοῦ Πάσχα, τὸν Ἀπόστολον, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον. Εἰς δὲ τοὺς Αἶνους γίνεται ὁ Ἀσπασμὸς, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ἁγία καὶ Μεγαλὴ
ΚΥΡΙΑΚῆ ΤΟΥ ΠΑΣΧΑ.

ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ Λυχνικὸν, ἀλλάττει ὁ ἱερεὺς πᾶσαν τὴν ἱερατικὴν στολὴν αὐτοῦ καὶ στὰς κατενώπιον τῆς ἁγίας τραπέζης μετὰ τοῦ θυμιατοῦ, σφραγίζει σταυροειδῶς, καὶ ἐκφωνεῖ λέγων·

Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν. Καὶ ἡμῶν ἀνταποκρινομένων τὸ, Ἄμην, ἀρχεται ὁ ἱερεὺς· Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Καὶ τὰ λοιπὰ ἀπαραλλάκτως, ὡς ἐν τῷ Ὄρθρῳ προεγράφησαν σελ. 1.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στ. σ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'. καὶ Ἀνατολικά γ'. Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας,

δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν· καὶ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον, προσηλώσας τῷ Σταυρῷ, ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ, τὴν τριήμερον Ἐγερσιν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν· αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστὶ καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν· καὶ ἐν δόξῃ φοβερᾷ, καὶ κραταῖα δύναμις, πάλιν ἐρχεται, κρῖναι κόσμον ὃν ἐπλασεν.

Ἴτερα Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Σε τὸν στυρωθέντα καὶ ταφέντα, Ἄγγελος ἐκήρυξε Δεσπότην, καὶ ἔλεγε ταῖς Γυναίξιν. Δεῦτε ἴδετε, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος· ἀνέστη γὰρ, καθὼς εἶπεν, ὡς παντοδύναμος· διὸ σε προσκυνοῦμεν τὸν μόνον ἀθάνατον· Ζωοδότα Χριστέ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου κατήργησας, τὴν τοῦ ξύλου κατάραν· ἐν τῇ ταφῇ σου ἐνέκρωσας τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐν δὲ τῇ ἐγέρσει σου ἐφώτισας τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· διὰ τοῦτό σοι βοῶμεν· Ἐυεργέτα Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἠνοίγησάν σοι Κύριε, φόβου πύλαι θανάτου, πυλωροὶ δὲ ἄδου ἰδόντες σε ἐπτηξαν· πύλας γὰρ χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μοχλοῦς σιδηροῦς συνέβλασας, καὶ ἐξηγάγες ἡμᾶς ἐκ σκότους, καὶ σκιᾶς

Θανάτου, καὶ τοὺς δεσμοὺς ἡμῶν
διεῖρήξας. Δόξα.

Τὸν σωτήριον ὕμνον ἄδοντες,
ἐκ στομάτων ἀναμέλψομεν· δεῦτε
πάντες ἐν οἴκῳ Κυρίου προσπέσω-
μεν λέγοντες· Ὁ ἐπὶ ξύλου σταυ-
ρωθεις, καὶ ἐκ νεκρῶν ἀναστὰς,
καὶ ὢν ἐν κόλποις τοῦ Πατρὸς,
ἰλάσθητι ταῖς ἁμαρτίαις ἡμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Παρῆλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου,
τῆς χάριτος ἐλθούσης· ὡς γὰρ ἡ
βάτος οὐκ ἐκκίετο καταφλεγόμενη,
οὕτω Παρθένος ἔτεκες, καὶ Παρ-
θένος ἔμεινας· ἀντὶ στόλου πυρὸς,
δικαιοσύνης ἀνέτειλεν ἥλιος· ἀν-
τὶ Μωϋσέως, Χριστὸς, ἡ σωτηρία
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰσόδος μετὰ τοῦ Εὐαγγελίου· τὸ,
Φῶς ἰλαρόν.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ παρὸν

Προκείμενον. Ἦχος βαρὺς.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν·
οὐ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ἐγνωρίσας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν
δυναμὴν σου.

Στίχ. Καὶ εἶπα· Νῦν ἠρξάμην αὐτῆ
ἢ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ Ἰψίστου.

Στίχ. Ἐμνήσθη τῶν ἔργων Κυρίου.

Μετὰ δὲ τὸ Προκείμενον, ἐκφωνεῖ ὁ
ἱερεὺς·

Καὶ ὑπὲρ τοῦ καταξιοθῆναι ἡμᾶς
τῆς ἀκοράσεως τοῦ ἁγίου Εὐαγγελίου,
κτλ.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Οὐσὴς ὁψίας τῆ ἡμέρας ἐκείνης,
τῆ μιᾶ τῶν Σαββάτων, καὶ τῶν
ὠρῶν κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν
οἱ Μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν
φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰ-
ησοῦς, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ

λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν. Καὶ
τοῦτο εἰπὼν, ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς
χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ.
Ἐχάρησαν οὖν οἱ Μαθηταί, ἰδόν-
τες τὸν Κύριον. Εἶπεν οὖν αὐτοῖς
ὁ Ἰησοῦς πάλιν· Εἰρήνη ὑμῖν· κα-
θὼς ἀπέσταλκέ με ὁ Πατήρ, καὶ γὰρ
πέμπω ὑμᾶς. Καὶ τοῦτο εἰπὼν,
ἐνεφύσησεν, καὶ λέγει αὐτοῖς· Λά-
βετε Πνεῦμα ἅγιον· ἂν τινῶν ἀφῆ-
τε τὰς ἁμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς·
ἂν τινῶν κρατῆτε, κεκράτηνται.
Θωμᾶς δὲ, εἷς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ
λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ'
αὐτῶν, ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς. Ἐλε-
γον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι Μαθηταί·
Ἐώρακαμεν τὸν Κύριον. Ὁ δὲ εἶ-
πεν αὐτοῖς· Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς
χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἤλων,
καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς
τὸν τύπον τῶν ἤλων, καὶ βάλω
τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν
αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω.

Εἶτα Ἐκτενής, τὸ, Εἶπωμεν πάντες,
Καταξίωσον Κύριε. Πληρώσωμεν τὴν
ἐσπερινήν. κτλ.

Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν, ψάλλομεν
τῆς Ὀκτωήχου τὸ Στιχηρὸν Ἀναστάσι-
μον τῶν Ἀποστίχων. Ἦχος β'.

Ἡ Ἀνάστασις σου Χριστὲ Σωτήρ,
ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην,
καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα.
Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Εἶτα τὰ στιχ. τοῦ Πάσχα. Τὸ, Χριστὸς
Ἀνάστη γ'· καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΤ
ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὄρθρον, πρὸ τῆς ἐναρξέως,
ἄπει τὰς κανδήλας καὶ τὰ κηρία ὁ
Κανδηλάπτης. Εἶτα σημαίνει τὸ μέγα

καὶ τὸ σιδηροῦν. Καὶ συναχθέντων ἡμῶν, βάλλει ὁ ἱερεὺς τὴν συνήθη μετάνοιαν τῷ Προστώτῃ, καὶ ἀπέρχεται εἰς τὸ ἅγιον Βῆμα. Καὶ λαβὼν τὸ Θυματήριον, ἵσταται ἐνώπιον τῆς ἁγίας Τραπεζῆς, ἄνευ μέντοι τῆς ἱερατικῆς στολῆς. Καὶ εὐλογῶν, ἄρχεται τὸ Τροπάριον, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. Καὶ ἡμεῖς τὸ αὐτό. Εἶτα Συναπτὴ καὶ μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν, ἀρχόμεθα τοῦ Κανόνος, Ἀναστάσεως ἡμέρα, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς προδηλωταὶ ἐν τῷ Ὁρθρῷ τῆς Κυριακῆς, ἀπαρallάκτως.

Δεῖ δὲ γινώσκειν, ὅτι μετὰ τὸ Εὐλογῆσαι τὸν ἱερέα, ἐν τῷ ψάλλεσθαι τὸ Χριστὸς ἀνέστη, θυμιᾷ τὴν ἁγίαν Τραπεζάν, ὡς συνήθες, καὶ ὅλον τὸ ἱερατεῖον. Εἰς δὲ τὴν ἐναρξιν τοῦ Κανόνος, ἐξέρχεται, καὶ θυμιᾷ τὸν ναόν, καὶ τοὺς ἄδελφοὺς κατὰ τὴν συνειθισμένην τάξιν.

Μετὰ τὴν Ἐκφώνησιν τῆς Θ'. Ὡδῆς λέγομεν τὸ Ἐξαποστειλάριον. Σαρκὶ ὕπνωσας γ'.

Εἰς τοὺς Αἴνους τὸ, Πᾶσα πνοή, καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὁκτωήχου. Ἦχος β'.

Πᾶσα πνοή, καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει, Κύριε, ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας, ἵνα δείξῃς τοῖς λαοῖς τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι· Ἡῶς οἱ στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες τὸν Βασιλέα; διατί γὰρ ὁ λίθος οὐκ ἐβύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς; Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἢ ἀναστάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες σὺν ἡμῖν· Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρομῶν σου, Σωτῆρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Χαίrete λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Ἄγγελος ἐκάθησεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσαστο, εἰπὼν· Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτῆρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίrete λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Αγγελος μὲν τὸ, Χαῖρε, πρὸ τῆς σῆς συλλήψεως, Κύριε, τῇ Κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν. Ἄγγελος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου μνήματος ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐκύλισεν· ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης, εὐφροσύνης σύμβολα μηνύων· ὁ δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωοδότην κηρύττων ἡμῖν. Διὸ βοῶμέν σοι· **Εὐεργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα σοι.**

Καὶ τὰ Στιχ. τοῦ Πάσχα, ὡς προεγράφησαν εἰς τὸν Ὁρθρὸν τῆς Κυριακῆς, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Κατενῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἡ τοιαύτη Ἀκολουθία γίνεται ἐν ὅλῃ ταύτῃ τῇ ἑβδομαδί τῆς Διακαινησίμου.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα ἀπαρallάκτως ὡς ἐκεῖ δηδῆλωται.

Προκείμ. Ἦχος πλ. δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Στιχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Πράξεις τῶν Ἀποστόλων.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ὑπέστρεψαν οἱ Ἀπόστολοι εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἀπὸ ὄρους τοῦ καλουμένου Ἐλαιῶνος, ὃ ἐστὶν ἐγγὺς Ἱερουσαλὴμ. Σαββάτου ἔχον ὄδον. Καὶ ὅτε εἰσῆλθον, ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῶν, οὗ ἦσαν καταμένοντες, ὅτε Πέτρος καὶ Ἰάκωβος, Ἰωάννης, καὶ Ἀνδρέας, Φίλιππος, καὶ Θωμᾶς, Βαρθολομαῖος, καὶ Ματθαῖος, Ἰσάκωβος Ἀλφαίου, καὶ Σίμων ὁ Ζηλωτὴς, καὶ Ἰού

δας Ἰακώβου. Οὗτοι πάντες ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὑποθημαδὸν τῇ προσευχῇ, καὶ τῇ δεήσει, σὺν γυναίξει, καὶ Μαρίᾳ τῇ Μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ σὺν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ. Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, ἀναστὰς Πέτρος ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν, εἶπεν, ἦν δὲ ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ, ὡς ἑκατὸν εἰκοσιν. Ἄνδρες ἀδελφοί, ἔδει πληρωθῆναι τὴν γραφὴν ταύτην, ἣν προεῖπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ στόματος Δαβὶδ, περὶ Ἰούδα τοῦ γενομένου ὁδηγοῦ, τοῖς συλλαβοῦσι τὸν Ἰησοῦν. Ὅτι κατηριθμημένος ἦν σὺν ἡμῖν, καὶ ἔλαχε τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης. Δεῖ οὖν τῶν συνελθόντων ἡμῖν ἀνδρῶν ἐν παντὶ χρόνῳ, ἐν ᾧ εἰσῆλθε, καὶ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς ὁ Κύριος Ἰησοῦς, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ βαπτίσματος Ἰωάννου, ἕως τῆς ἡμέρας, ἧς ἀνελήφθη ἀφ' ἡμῶν, μάρτυρα τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ γενέσθαι σὺν ἡμῖν ἓνα τούτων. Καὶ ἔστησαν δύο, Ἰωσήφ τὸν καλούμενον Βαρσαβᾶν, ὃς ἐπεκλήθη Ἰούστος, καὶ Ματθίαν. Καὶ προσευξάμενοι εἶπον, Σὺ Κύριε καρδιογνώστα πάντων, ἀναδείξον ἐκ τούτων τῶν δύο ἓνα, ὃν ἐξελέξω, λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης καὶ ἀποστολῆς, ἐξ ἧς παρέβη Ἰούδας, πορευθῆναι εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον. Καὶ ἔδωκαν κλήρους αὐτῶν, καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ματθίαν, καὶ συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἑνδεκα Ἀποστόλων.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε.

Κοινωνιὸν.

Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ΔΙΑΚΛΙΝΗΣΙΜΟΥ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ τὰ λοιπὰ, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωῆρου. ς'. Ἦχος γ'.

Τῷ σῷ Σταυρῷ, Χριστέ Σωτήρ, Θανάτου κράτος λέλυται, καὶ διαβόλου ἢ πλάνη κατήρηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καθ' ἑκάστην προσφέρει.

Περωτίσται τὰ σύμπαντα τῇ Ἀναστάσει σου, Κύριε, καὶ ὁ Παράδεισος πάλιν ἠέφεται· πᾶσα δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον σοι καθ' ἑκάστην προσφέρει.

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος ἁγίου ὑμῶν τὴν ἐξουσίαν, ἀδιάρητον, ἀκτιστον Θεότητα, Τριάδα ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσάν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Ἔτερα Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον προσκυνούμεν, Χριστέ· καὶ τὴν Ἀνάστασίν σου ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· τῷ γὰρ μῶλωπί σου, ἡμεῖς οἱ πάντες λάθην.

Ἦμνοῦμεν τὸν Σωτήρα, τὸν ἐκ τῆς Παρθένου σαρκωέντα δι' ἡμᾶς γὰρ ἐσταυρώθη, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀνέστη, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῖς ἐν ᾄδῃ καταβάς, Χριστὸς εὐηγγελίσατο, Θαρσεῖτε, λέγων, νῦν νενίκηκα· ἐγὼ εἰμὶ ἡ Ἀνάστασις, ἐγὼ ὑμᾶς ἀνάξω, λύσας θανάτου τὰς πύλας.

Δόξα.

Οἱ ἀναξίως ἐστῶτες ἐν τῷ ἀχράντῳ σου οἴκῳ, ἐσπερινὸν ὕμνον ἀγαμέλπομεν, ἐκ βαθέων κραυγάζοντες, Χριστέ ὁ Θεός· Ὁ φωτίτας τὸν κόσμον τῇ τριημέρῳ Ἀναστάσει σου, ἐξελοῦ τὸν λαόν

σου ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν σου, φι-
λάνθρωπε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν τὸν Θε-
ανδρικό σου τόκον, πανσεβάσμιε;
πεῖραν γὰρ ἀνδρὸς μὴ δεξαμένη
πανάμωμε, ἔτεκες ἀπάτορα Υἱὸν
ἐν σαρκί, τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πα-
τρὸς γεννηθέντα ἀμήτορα, μηδα-
μῶς ὑπομείναντα τροπήν, ἠψυρμόν,
ἢ διαίρεσιν, ἀλλ' ἑκατέρας οὐσίας
τὴν ιδιότητα, σῶαν φυλάξαντα.
Διὸ Μητροπάρθενε Δέσποινα, αὐ-
τὸν ἰκέτευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς
τῶν ὀροδοξῶς, Θεοτόκον ὁμολο-
γούντων σε.

Εἰσοδος· τὸ, φῶς ἰλαρόν.

Προκείμενον, Ἦχος βαρῦς.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν
τῇ γῆ, πάντα ὅσα ἠθέλησεν ἐποίησεν.

Στίχ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν.

Στίχ. Τί σοι ἐστὶ θάλασσα ὅτι ἔφυγες.

Εἶτα, Εἰπόμεν πάντες· τὸ, Καταξίω-
σον· Πληρώσωμεν τὴν ἑσπερινήν, κτλ.

Καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν, τὸ Στιχηρ.
Ἀναστάσιμον τῆς Οκτωήχου. Ἦχος γ'.

Θ τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμυ-
ρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ
τῆς σῆς ἀναστάσεως, φαιδρύνας
τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν τὸν
ἑσπερινὸν ὕμνον, φιλάνθρωπε.

Εἶτα τὸ, Πάσχα ἱερόν, καὶ τὰ λοιπά·
τὸ, Χριστὸς ἀνέστη γ'· καὶ Ἀπόλυσις.

Περὶ τῆς ἑορτῆς τοῦ Εὐαγγελισμοῦ,
εἰ τύχοι τῇ Δευτέρᾳ, ἢ τῇ Τρίτῃ τῆς
Διακαινήσιμου.

(Ἴδε Τόμον Γ'. Μαρτίου κδ'.)

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, γίνεται ἡ Ἀκολουθία

πᾶσα ἀπαρallάκτως, ὡς προγέγραπται.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς
Ὀκτωήχου. δ'. Ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινῶτε
τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύνα-
μιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν,
ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι'
ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη
ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαν-
τα· αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Διηγήσαντο πάντα τὰ θαυμά-
σια, οἱ φύλακες σου Κύριε· ἀλλὰ
τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος,
πληρῶσαν δῶρων τὴν δεξιὰν αὐ-
τῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνά-
στασίν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει·
ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται,
τῆς ἀναστάσεως τὴν πεῖραν εἰλη-
φότα· Μαρία γὰρ ἡ Μαγδαληνή,
ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθεν· εὔρεν Ἀγγε-
λον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς
ἱματίοις ἔξαστράπτοντα, καὶ λέ-
γοντα· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ
τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ'
ἐγήγερται, καθὼς εἶπε, προάγων
ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

Εν τῷ φωτί σου Δέσποτα, ὀ-
ψόμεθα εἰς φιλάνθρωπε· ἀνέστης
γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ
γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος,
ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν
μόνον ἀναμάρτητον· ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἶτα τὸ, Πάσχα ἱερόν, καὶ τὰ λοιπά·
τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκείμενον
τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος γ'.

Μεγαλάνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Στί· Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπεινώσιν·
Πράξιν τῶν Ἀποστόλων τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, σταθεὶς ὁ Πέτρος σὺν τοῖς ἑνδεκά, ἐπῆρε τὴν φωνὴν αὐτοῦ, καὶ ἀπεφθέγγετο αὐτοῖς, ἄνδρες Ἰουδαῖοι, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Ἱερουσαλὴμ ἅπαντες, τοῦτο ὑμῖν γνωστὸν ἔστω, καὶ ἐνωπίτασθε τὰ ῥήματα μου. Οὐ γὰρ, ὡς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε, οὗτοι μεθύουσιν, ἔστι γὰρ ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας. Ἀλλὰ τοῦτό ἐστι τὸ εἰρημένον διὰ τοῦ Προφήτου Ἰωήλ, Καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, λέγει ὁ Θεός, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν, καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὀράσεις ὄψονται, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνύπνια ἐνουπνιαστήσονται. Καὶ γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου, καὶ προφητεύουσι. Καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω. Αἷμα καὶ πῦρ καὶ ἀτμίδα καπνοῦ. Ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ Σελήνη εἰς αἷμα, πρὶν ἢ ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ. Καὶ ἔσται, πᾶς ὅς ἂν ἐπικαλέσῃται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

Ἀλληλοῦῖα. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀναστήθι Κύριε εἰς τὴν ἀνάπαυσίν σου.

Στίχ. Ὁμοσε Κύριος τῷ Δαβὶδ ἀλήθειαν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ὁ Πέτρος ἀναστάς, ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΤΗΣ ΔΙΑΚΛΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν

Στίχους σ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
Ἀναστάσιμα Γ'.

Ἦχος δ'.

Τὸν ζωοποιὸν σου σταυρὸν ἀπαύστως προσκυνοῦντες Χριστέ ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας τὴν καταθραεῖσαν τῶν ἀνθρώπων φύσιν Παντοδύναμε, καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδοῦ καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθός καὶ φιλόανθρωπος.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς τὸ ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτήρ, τῷ ξύλῳ τοῦ σταυροῦ ἐκουσίως προσηλωθεὶς· καὶ εἰς ἄδου κατελθὼν δυνατὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμὰ ὡς Θεός διέρρηξας. Δι' οὗ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Πύλας ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶ θανάτῳ τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον ἐκ φθορᾶς ἠλευθέρωσας, ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν τοῦ Σωτήρος τριήμερον ἔγερσιν, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν τῶν τοῦ ἄδου ἀλύτων δεσμῶν, καὶ ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν πάντες ἐλάβομεν, κράζοντες· Ὁ σταυρωθεὶς καὶ ταφείς, καὶ ἀναστάς, σώσον ἡμᾶς τῇ ἀναστάσει σου, μόνε φιλόανθρωπε.

Αγγελοι καὶ ἄνθρωποι, Σωτήρ, τὴν σὴν ὑμνοῦσι τριήμερον ἔγερσιν, δι' ἧς κατηγάθη τῆς

οικουμένης τὰ πέρατα, καὶ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ πάντες ἐλυτρώθημεν κράζοντες· Ζωοποιεῖ παντοδύναμε Σωτήρ, σῶτον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου, μόνε Φιλάνθρωπε.

Πύλας χαλκᾶς συνέτριψας, καὶ μογλοὺς συνέθλασας, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ γένος ἀνθρώπων πεπτωκὸς ἀνέστησας· διὰ τοῦτο συμφώνως βοῶμεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα.

Κύριε, ἢ ἐκ Πατρός σου γέννησις ἄχρονος ὑπάρχει καὶ αἰδiosis· ἢ ἐκ Παρθένου σάρκωσις, ἄρραστος ἀνθρώποις καὶ ἀνερμηνευτος· καὶ ἢ εἰς Ἄδου κἀθόδος, φοβερά Διαβόλου καὶ τοῖς Ἀγγέλοις αὐτοῦ· θάνατον γὰρ πατήσας, τριήμερος ἀνέστης, ἀφθαρσίαν παρέχων ἀνθρώποις, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ὁ διὰ σέ Θεοπάτωρ Προφήτης Δαβὶδ, μελωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειᾷ σοι ποιήσαντι. Παρέστη ἡ Βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου. Σέ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός, ἵνα τὴν ἐαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθὲν ὀρειάλωτον εὐρῶν πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαθῶν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ, καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ δυνάμεσι, καὶ σώσῃ, Θεοτόκε, τὸν κόσμον Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰσοδος· τὸ, φῶς ἰλαρόν· Προκείμενον.

Ἦχος πλ. δ'.

(TOM. E')

φωνῇ μου πρὸς Κύριον ἐκέκραξα, φωνῇ μου πρὸς τὸν Θεόν, καὶ προσέσχε μοι.

Στίχος. Ἐν ἡμέρᾳ θλίψεώς μου τὸν Θεὸν ἐξέζητησα.

Στίχος. Ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχὴ μου.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἐν τῷ ἁγίῳ ἡ ὁδὸς σου.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ, Ἀναστάσιμον

Στιχηρὸν. Ἦχος δ'.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν ὀψοῦμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου Ἐγέρσιν.

Εἶτα τὸ, Πάσχα ἱερόν, καὶ τὰ λοιπὰ, ὡς εἰρηται, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝ. ΠΡΩΤ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, ἡ Ἀκολουθία πάσα τοῦ Πάσχα, ὡς προεδῆλωται.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'· Ἦχος δ'.

Ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομεν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου, Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα Διάβολον κατήγγησας· ἐν δὲ τῇ Ἐγέρσει σου, χαρὰς τὰ πάντα ἐπλήρωσας. Διὸ βοῶμέν σοι· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Τῷ σῷ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀληθειάν σου, καὶ ῥύσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων

τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς, πεσόντας τῇ ἁμαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χειρὰ σου, φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἁγίων σου.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωρισθεῖς, μονογενές Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἤλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλανθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως· καὶ Σταυρὸν καὶ Θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι· ἀναστάς δὲ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν, ὡς προεγράφη.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Πᾶς πλ. β'.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ἀκουσον θύγατερ, καὶ ἴδε.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, εἶπε Πέτρος πρὸς τὸν λαόν· Ἄνδρες Ἰσραηλίται, ἀκούσατε τοὺς λόγους τούτους. Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ἄνδρα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποδεδειγμένον εἰς ὑμᾶς δυνάμει, καὶ τέρασι καὶ σημείοις, οἷς ἐποίησε δι' αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ ὑμῶν, καθὼς καὶ αὐτοὶ οἴδατε. Τοῦτον τῇ ὀρισμένῃ βουλῇ, καὶ προγνώσει τοῦ Θεοῦ, ἐκδοτὸν λαβόντες, διὰ χειρῶν ἀνόμων προσήξαντες ἀνείλετε. Ὁν ὁ Θεὸς ἀνέστησε, λύσας τὰς ῥάνας τοῦ θανάτου, καθότι οὐκ ἦν δυνατὸν κρατεῖσθαι αὐτὸν ὑπ' αὐτοῦ. Δαβὶδ γὰρ λέγει εἰς αὐτόν· Προωρώμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διὰ παντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μου ἐστίν, ἵνα μὴ σαλευθῶ. Διὰ τοῦτο εὐφράνθη ἡ

καρδία μου, καὶ ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου, ἐτι δὲ καὶ ἡ σὰρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι. Ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχὴν μου εἰς ἄδην, οὐδὲ δώσεις τὸν ὄσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν. Ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς, πληρώσεις με εὐφροσύνης μετὰ τοῦ προσώπου σου. Ἄνδρες ἀδελφοί, ἐξὸν εἰπεῖν μετὰ παρρησίας πρὸς ὑμᾶς περὶ τοῦ Πατριάρχου Δαβὶδ, ὅτι καὶ ἐτελεύτησε, καὶ ἐτάφη, καὶ τὸ μνημα αὐτοῦ ἐστίν ἐν ὑμῖν ἄχρι τῆς ἡμέρας ταύτης. Προφήτης οὖν ὑπάρχων, καὶ εἰδὼς, ὅτι ὄρκω ὤμωσεν αὐτῷ ὁ Θεός, ἐκ καρποῦ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ τὸ κατὰ σάρκα ἀναστήσειν τὸν Χριστόν, καθῆσαι ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ, πρὶνδὼν ἐλάλησε περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ· ὅτι οὐ κατελείφθη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς ἄδου, οὐδὲ ἡ σὰρξ αὐτοῦ εἶδε διαφθοράν. Τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ Θεός, οὗ πάντες ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες. Τῇ δεξιᾷ οὖν τοῦ Θεοῦ ὑψωθείς, τὴν τε ἐπαγγελίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος λαβὼν παρὰ τοῦ Πατρὸς, ἐξέχεε τοῦτο ὃ νῦν ἡμεῖς βλέπετε, καὶ ἀκούετε· Οὐ γὰρ Δαβὶδ ἀνέβη εἰς τοὺς οὐρανοὺς, λέγει δὲ αὐτός· Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. Ἀσφαλῶς οὖν γνωσκέτω πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ, ὅτι καὶ Κύριον Χριστόν ἐποίησεν ὁ Θεός, τοῦτον τὸν Ἰησοῦν, ὃν ἡμεῖς ἐσταυρώσατε. Ἀκούσαντες δὲ, κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, εἰπόν τε πρὸς τὸν Πέτρον, καὶ τοὺς λοιποὺς Ἀποστόλους· Τί ποιήσωμεν ἄνδρες ἀδελφοί; Πέτρος δὲ ἔφη πρὸς αὐτούς· Μετανοήσατε, καὶ βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην. Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, εἰσπήκει ὁ Ἰωάννης Κοινωνικόν, τοῦ Πάσχα.

ΤΗ ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσπῶμεν Στι-
χους 7. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά
Ἀναστάσιμα 5'.

Ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ,
Χριστέ, Διάβολον ἤσχυνας· καὶ
διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ κέν-
τρον τῆς ἁμαρτίας ἠμβλυνας· καὶ
ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ
θανάτου. Δοξάζομέν σε Μονο-
γενές.

Ὁ τὴν ἀνάστασιν διδοὺς τῷ
γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβα-
τον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἔφριξαν
τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ Ἄδου,
καὶ ἐπήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί·
εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς
δόξης Χριστὸς, λέγων τοῖς ἐν δε-
σμοῖς· Ἐξέλθετε· καὶ τοῖς ἐν τῷ
σκότει· Ἀνακαλύψτεσθε.

Μέγα θαῦμα! ὁ τῶν ἀοράτων
κτίστης, διὰ φιλανθρωπίαν, σαρ-
κί παλῶν, ἀνέστη ὁ ἀθάνατος.
Δεῦτε πατρίαι τῶν ἔθνῶν, τοῦτον
προσκυνήσωμεν· τῇ γὰρ αὐτοῦ
εὐσπλαγχνίᾳ ἐκ πλάνης ρυσθέν-
τες, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἓνα
Θεὸν ὑμεῖν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρά Ἀνατολικά.

Ἐσπερινὴν προσκύνησιν, προσ-
φερομέν σοι τῷ ἀνεσπέρῳ φωτὶ,
τῷ ἐπὶ τέλει τῶν αἰῶνων, ὡς ἐν
ἐσόπτρῳ, διὰ σαρκὸς λάμπαντι
τῷ κόσμῳ, καὶ μέχρις Ἄδου
κατελθόντι, καὶ τὸ ἐκεῖσε σκότος
λύσαντι, καὶ τὸ φῶς τῆς ἀναστά-
σεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι. Φωτο-
δότα Κύριε, δόξα σοι.

Τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας ἡ-
μῶν, Χριστὸν δοξολογήσωμεν·
αὐτοῦ γὰρ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος,
κόσμος ἐκ πλάνης σέσωσται. Χαί-
ρει χορὸς Ἀγγέλων· φεύγει Δαι-
μόνων πλάνη· Ἀδὰμ πεσὼν, ἀνί-
σταται· Διάβολος κατήργηται.

Οἱ τῆς κουστωδίας ἐνηχοῦντο
ὑπὸ τῶν παρανόμων· Καλύψατε
Χριστοῦ τὴν ἔγερσιν, καὶ λάβετε
ἀργύρια, καὶ εἶπατε, ὅτι, ὑμῶν
κοιμωμένων, ἐκ τοῦ μνημείου ἐ-
συλήθη ὁ νεκρὸς. Τίς εἶδες; τίς
ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ;
μάλιστα ἐσμυρνιασμένον καὶ γυ-
μνόν, καταλιπόντα καὶ ἐν τῷ τά-
φῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ; Μὴ πλα-
νάσθε Ἰουδαῖοι· μάθετε τὰς ῥή-
σεις τῶν Προφητῶν, καὶ γινώτε,
ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ἀληθῶς, ὁ λυ-
τρωτὴς τοῦ κόσμου, καὶ παντο-
δύναμος.

Δόξα.

Κύριε, ὁ τὸν ἄδην σκυλεύσας,
καὶ τὸν θάνατον πατήσας, Σω-
τὴρ ἡμῶν, ὁ φωτίσας τὸν κόσμον
τῷ Σταυρῷ τῷ τιμίῳ, ἐλέησον
ἡμᾶς.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀ-
πειρογάμου νόμφης εἰκῶν διεγρά-
φη ποτέ· Ἐκεῖ Μωϋθῆς διαιρέτης
τοῦ ὕδατος, ἐνάδα Γαβριὴλ ὑπη-
ρέτης τοῦ θαύματος. Τότε τὸν βυ-
θὸν ἐπέξευσεν ἀβρόχως Ἰσραὴλ,
νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀ-
σπάρως ἡ Παρθένος· Ἡ θάλασσα,
μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραὴλ,
ἔμεινεν ἄβατος· ἡ ἄμεμπτος, μετὰ
τὴν κύρσιν τοῦ Ἐμμανουὴλ, ἔμει-

νεν ἄφθορος. Ὁ ὢν, καὶ προὖν,
καὶ φανεὶς ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐ-
λέησον ἡμᾶς.

Εἰσόδος· τὸ, Φῶς Ἰαρόν, καὶ τὸ
Προκείμε. Ἦχος βαρύς.

Ἐνώτισαι, ὁ Θεός, τὴν προσευχὴν
μου, καὶ μὴ ὑπερίδῃς τὴν δέησίν μου.

Στίχ. Πρόσχεσ μοι καὶ εἰσάκουσόν
μου.

Στίχ. Ὅτι ἐξέκλιναν ἐπ' ἐμέ ἀνα-
μίαν.

Στίχ. Ἐγὼ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκέκραξα.

Εἰς τὸν Στίχ. Τὸ Ἀναστάσιμον Στι-
χηρόν, Ἦχος πλ. α.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτῆρα
Χριστόν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χω-
ρισθέντα, ἐν σωναῖς ἁσμάτων μα-
γαλόνομεν· ὅτι Σταυρόν καὶ θά-
νατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡ-
μῶν, ὡς φιλόανθρωπος Κύριος·
σκυλεύσας Ἄδου πύλας, τριήμε-
ρος ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Καὶ τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, ὡς
προεγράφη, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΤῆΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον γίνεταί ἡ Ἀκολου-
θία πάσα, ὡς προδεδήλωται.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰσθῶμεν Στίχ. δ.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'.
Ἦχος πλ. α.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τά-
φου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προήλ-
θες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέ-
χθης ἐκ τῆς Θεοτόκου· οὐκ ἐγνω-
σαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί
σου Ἄγγελοι· οὐκ ἤσθοντο ποτε
ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε τρα-
τιῶται· ἀμφοτέρω γὰρ ἐσφράγισται
τοῖς ἐρευνώσι· πεφανέρωται δὲ τὰ

θαύματα, τοῖς προσκυνούσιν, ἐν
πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνοῦσιν,
ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ
μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰ-
ωνίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ διαβ-
ρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, κα-
ταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρ-
τύριον τῆς ἀληθοῦς τριήμερου
ταφῆς σου· καὶ προήγες ἐν τῇ
Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρού-
μενος. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκα-
τάληπτε Σωτῆρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ Γυναῖκες ἔδραμον,
ἐπὶ τὸ μνήμα, τοῦ ἰδεῖν σε τὸν
Χριστόν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα·
καὶ προσελθοῦσαι, εὔρον Ἄγγε-
λον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ
φόβῳ κυλισθέντα· καὶ πρὸς αὐτὰς
ἐβόησε λέγων· Ἀνέστη ὁ Κύριος·
εἶπατε τοῖς Μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη
ἐκ νεκρῶν, ὁ σώζων τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Κύριε, ὡσπερ ἐξηλθες ἐσφρα-
γισμένου τοῦ τάφου, οὕτως εἰσ-
ήλθες καὶ τῶν ὑρῶν κεκλεισμέ-
νων, πρὸς τοὺς Μαθητάς σου,
δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος
πάθη, ἅπερ κατεδέξω Σωτῆρ μα-
κροθυμήσας· ὡς ἐκ σπέρματος Δα-
βὶδ, μώλωπας ὑπὲρνεγκας· ὡς Υἱὸς
δὲ τοῦ Θεοῦ, κόσμον ἠλευθέρωσας.
Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε
Σωτῆρ, ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς.

Ἔπειτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, τὸ,
Χριστὸς ἀνέστη, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα.

Προκείμενον ἦχος γ'.

Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν, ψάλατε,

Στ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων
τὸ ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, εἶπε Πέτρος πρὸς τὸν λαόν, Μετανοήσατε, καὶ βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ λήψετε τὴν δωρεάν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἰμὴν γὰρ ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία, καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν, καὶ πᾶσι τοῖς εἰς μακρὰν, ὅσους ἂν προσκαλέσεται Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν. Ἐτέροις τε λόγους πλείοσι διεμαρτύρετο, καὶ παρεκάλει λέγων, Σώθητε ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῆς σκολιᾶς ταύτης. Οἱ μὲν οὖν ἀσμένως ἀποδεχόμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ, ἐβαπτίσθησαν, καὶ προστέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαὶ ὡσεὶ τριχίλιαι. Ἦσαν δὲ προσκαρτεροῦντες τῇ διδασχῇ τῶν Ἀποστόλων, καὶ τῇ κοινωνίᾳ, καὶ τῇ κλάσει τοῦ ἄστου· καὶ ταῖς προσευχαῖς. Ἐγένετο δὲ πάση ψυχῇ φόβος, πολλὰ τε τέρατα καὶ σημεῖα διὰ τῶν Ἀποστόλων ἐγένετο.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἄνθρωπος τις ἦν ἐκ τῶν Φαρισαίων, Νικόδημος ὄνομα αὐτῷ, ἄρχων τῶν Ἰουδαίων.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάστρ.

Τῇ ΠΕΜΠΤῃ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ψάλλομεν τὴν παρῶσαν Ἀκολουθίαν, τὴν γενομένην παρὰ κυρίου Νικηφόρου Καλλιστοῦ τοῦ Σανθοπούλου, εἰς τὴν Ἱεραγίαν καὶ Κυρίαν Δέσποιναν Θεοτόκον, τὴν Ζωοδόχον Πηγὴν· οὐ γὰρ εὐρομεν ὑπὸ τυπικοῦ τὴν τοιαύτην Ἀκολουθίαν, ἀλλ' ἐτέθη δι' ἀγάπην τῆς Ἱεραγίης Θεοτόκου.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐλέησον, ἱστῶμεν τίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ε'.

Ἦχος πλ. β'.

Νίκην ἔχων Χριστέ, τὴν κατὰ τοῦ ἄδου, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνῆλθες, ἵνα τοὺς ἐν σκότει θανάτου καθημένους συναναστήσης σεαυτῷ, ὁ ἐν νεκροῖς ἐλεύθερος· ὁ πηγάζων ζωὴν ἐξ οἰκείου φωτός· Παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σήμερον ὁ Χριστὸς, θάνατον πατήσας, κα' ὡς εἶπεν ἀνέστη, καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῷ κόσμῳ ἐδώρησατο· ἵνα πάντες κραυγάζοντες, τὸν ὕμνον οὕτως εἴπωμεν· Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς τὸ ἀπρόσιτον φῶς, Παντοδύναμε Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὲ Κύριε τὸν ὄντα, ἐν πάσῃ τῇ Κτίσει, ἁμαρτωλοὶ τοῦ φύγωμεν· ἐν τῷ Οὐρανῷ; αὐτὸς κατοικεῖς· ἐν τῷ ἄδῃ; ἐπάτησας θάνατον· εἰς τὰ βάθη τὰ τῆς θαλάσσης; ἐκεῖ ἡ χεὶρ σου Δέσποτα. Πρὸς σέ καταφεύγομεν, σοὶ προσκίπτοντες ἱκετεύομεν. Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Εν τῷ σταυρῷ σου Χριστέ κενώσωμεθα, καὶ τὴν Ἀνάστασίν σου ὑμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε· ὅτι κατήργησας τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, ἀνεκαίνισας ἡμᾶς διὰ τοῦ Σταυροῦ σου, δωρούμενος ἡμῖν ζωὴν καὶ ἀφρασίαν.

Διὰ παντός εὐλογοῦντες τὸν Κύριον, ὑμνοῦμεν τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ, σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, θανάτῳ θάνατον ὤλεσε.

Καὶ τῆς Ζωοδόχου πηγῆς τρία, δευ-
τεροῦντες τὸ ἄ. Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Εἶνα καὶ παράδοξα τῶν οὐρα-
νῶν ὁ Δεσπότης, ἐπὶ σοὶ τετέλεκε
κατ' ἀρχὰς Πανάμωμε· καὶ γὰρ ἄ-
νωθεν, ἐμφανῶς ἕσταξεν, ὑετός
καθάπερ, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Θεό-
νυμφε, Πηγὴν δεικνύων σε, σύμ-
παν ἀγαθὸν ἀναβλύζουσαν· πλημ-
μύραν τε ἰάσεων, τὰς εὐεργεσίας
προρρέουσαν, ἅπασιν ἀφθόνως,
τοῖς χρήζουσι τὴν ῥῶσιν τῶν ψυ-
χῶν, καὶ τὴν ὑγίαν τοῦ σώματος,
ὑδατι τῆς χάριτος.

Μάννα σε οὐράνιον, καὶ Πα-
ραδείσου Παρθένε, τὴν Πηγὴν τὴν
ἐνθεον, ὀνομάζω Δέσποινα προσ-
φεύστατα· τῆς γὰρ γῆς ἕδραμεν
ἡ ῥοὴ καὶ χάρις τῆς πηγῆς σου
τετραμέρειαν, αὐτὴν καλύπτουσα
ξένοις τεραστίοις ἐκάστοτε, καὶ
πᾶσι τὸ αἰτούμενον γίνεται τὸ ὕ-
δωρ πινόμενον· ὅθεν γεγηθότες,
Χριστῶνυμοι προστρέχομεν πισῶς,
ἀγιασμὸν ἀρούμενοι, πάντοτε γλυ-
κύρροον.

Ρεῖθρα τῶν ἰάσεων, ἀναβλυ-
στάνεις, Παρθένε, τοῖς πιστῶς
προστρέχουσι τῇ Πηγῇ σου πάν-
τοτε, Θεονύμφευτε· ὄωρεάν ῥεεῖς
γὰρ, δαφιλῆ καὶ χύδην, τοῖς νο-
σοῦσι τὰ ἰμάτια· τυφλοὺς ἐμβλέ-
ποντας, φαίνεις ἐναργῶς προσι-
όντας σοι· χωλοὺς πολλοὺς ἀνώρ-
θισας, καὶ τοὺς παρειμένους συ-
νέσφιγξας· τὴν δὲ νεκρωθέντα, ἐ-
ζώωσας προσχύσει τῇ τριττῇ· ὀ-
δροπικῶν καὶ δυσπνέων τε πάθη
ἐθεράπευσας.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας
σου Πηγῆ; ἦτις ἐξ ἀκενώτων
θαυμάτων πλημμυροῦσα, πολλὰ
καὶ ὑπὲρ φύσιν ἐνεργεῖς διὰ ἰάσε-
ων. Βαβαὶ τῶν μεγαλείων, ὧν τοῖς
πᾶσιν ἐπιρρέεις! οὐ μόνον γὰρ
νοσήματα χαλεπὰ ἀπήλασας τῶν
προσιόντων μετὰ πόου, ἀλλὰ καὶ
τὰ τῶν ψυχῶν πάθη ἐκπλύνεις,
καθαρίζουσα πανάσπιλε· σὺν πᾶσι
βραβεύουσα καὶ μέγχα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία
Παρθένε; Τίς μὴ ἀνυμνήσει σου
τὸν ἀλόχευτον τόκον; ὁ γὰρ ἀχρό-
νως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς
μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς
Ἀγνῆς προήλθεν, ἀφράστως σαρ-
κωθείς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων καὶ
φύσει γενόμενος ἄνθρωπος δι' ἡ-
μᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων
τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων
ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν
ἰκέτευε, σεμνὴ Παμμακάριστε,
ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος, τὸ, φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

Ἦχος βαρύς.

Ἀγαπήσω σε Κύριε ἡ ἰσχὺς μου, Κύ-
ριος στερέωμά μου, καὶ καταφυγή μου,
καὶ ῥύστης μου.

Στίχ. Ὁ Θεὸς μου βοηθός μου, καὶ
ἐλπιδὴ ἐπ' αὐτόν.

Στ. Αἰνῶν ἐπικαλέσομαι τὸν Κύριον.

Στ. Ἦκουσεν ἐκ ναοῦ ἁγίου αὐτοῦ
φωνῆς μου.

Εἰς τὸν Στίχον, τὸ Ἀναστάσιμον

Στιχηρὸν τῆς Οκτωήχου. Ἦχ. πλ. β'.

Τὴν Ἀνάστασιν σου, Χριστέ
Σωτήρ, Ἄγγελοι ὕμνοῦσιν ἐν Οὐ-
ρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς

καταξίωσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Εἰ δὲ βούλει, λέγε πρῶτον τὰ παρόντα Στιχ. τῆς Θεοτόκου. Ἦχος πλ. α΄.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Χαίροις ἡ ζωηφόρος πηγῆ, κατὰ θαλάσσας πελαγίζουσα θαύματα, πρὸς πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, ὠκεανὲ νοητὲ, τὰ νελῶα ρεῖθρα ὑπερβαίνουσα, τῇ χύσει τῆς χάριτος· Σιλῶνι ἄλλος δεύτερος, ὕδωρ πηγάζων, ὡς ἐκ πέτρας παράδοξον, Ἰορδάνου τε, δεξαμένη ἐνέργειαν· μάννα σωτηριῶδες τε, ἐναργῶς τὸ γινόμενον, πρὸς τοῦ ζητοῦντος τὴν χρείαν, πλοῦσιον ὄντως, καὶ ἄφθονον. Χριστοῦ Μητρὸς Κόρη, ἡ προχέουσα τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχ. Ἠγίασε τὸ σκῆνωμα αὐτοῦ ὁ Ὑψιστος.

Ἦμοις ἐν ἐξαισίσις πιστοί, τὴν ἐπουράνιον νεφέλην ὑμνήσωμεν, σταγόνα τὴν οὐρανίαν, τὸν ζωοδότην Χριστὸν, ἐπὶ γῆς ἀρρεούτως ὑετίζουσαν· τὸ ζῶν τὸ ἀλλόμενον, καὶ πηγάζον ἀθάνατα, ὕδωρ τὸ θεῖον, τὴν ἀμβροσίαν τοῦ νέκταρος, τοῦ μηδέποτε, μετὰ πόσιν ἐκρέοντος· διψῶν δὲ τὴν συντήκουσαν, ψυχὰς ἀπελαύνοντας, οὐπερ πίνοντες ἐμφρόνως, ρεύματα θεῖα προσβάλλονται, κοιλίας ἐκ νόου, ἐπομβρίζοντα τοῖς πᾶσι, χάριν τὴν ἄφθονον.

Στιχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ὀρμήματα.

Χαίροις ἡ ζωοδόχος πηγῆ, ἡ ἀεννάως ἀναβλύζουσα χάριτας, ἡ βρῦσις τῶν ἰσμάτων, ἡ πᾶσαν

νόσων ἰσχὺν, ἀσθενῆ καὶ φαύλην ἀπελέγχουσα· τυφλῶν ἡ ἀνάβλεψις, καὶ λεπρῶν θεῖα καθαρσις· ἡ πηγάζουσα, νοσημάτων πᾶν φάρμακον, ἅπασιν τοῖς προστρέχουσι, πιστῶς τῷ τεμένει σου· μέγα κοινὸν ἰατρεῖον, ἀμισθον ὄντως καὶ ἔτοιμον· Χριστοῦ Μητρὸς Λόγου, τοῦ πηγάζοντος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος πλ. α΄.

Σταλπίσωμεν φιλέοργοι ἐν ὕμνοις, σκιρτήσωμεν ἐν ὕδασι, καὶ χορεύσωμεν εὐφραϊνόμενοι, τοῖς ἀεννάως πλημμυροῦσι τῆς ζωηφόρου πηγῆς. Βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες συντρεχέτωσαν, καὶ πηγῆς τὴν χάριν προχείτωσαν, ἀφθόνως· βασιλεῖς γὰρ ἔσωσε· τοὺς ἐν κλίῃ συσχεθέντας δὲ, τῇ προσψαύσει ἐξανέστησε. Ποιμένες τε καὶ σύμπαντες, τὴν ὀμβροφόρον νεφέλην, τὸ σωτήριον ὕδωρ, συνελθόντες ἀρυσώμεθα· οἱ ἐν νόσοις ἀπαλλαγῆν· οἱ ἐν κινδύνοις τὴν βῶσιν· τὴν ἀναφυχὴν οἱ ἐν διψαῖ· τὰ ὄμματά τε οἱ τυφλοῖ· οἱ κωφεύοντες τὴν εὐηχοίαν· τὴν ἰατρείαν οἱ καχεκτιούντες· οἱ ἐν θανάτοις τὴν ζωηφόρον· οἱ πάντες τὴν πανταχοῦ πιστοῖς προβρέουσαν, ὕδατα σωτηρίας, ἀνακροτήσαντες, οὕτω κράζωμεν· Ἀεΐζωα προχέουσα νάματα, ἐκ πηγῆς ἀγνῆ, μὴ διαλίπης Παρθένε, πρεσβεύουσα πάντοτε ὑπὲρ τῶν δούλων σου.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός· Ἀναστάσεως ἡμέρα· Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη· Καὶ Ἀπέλυσε.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ, ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον. Ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ τῆς Θεοτόκου εἰς ς'. Ὁ Κανὼν τοῦ Πάσχα.

Ῥδὴ Α'. Ἦχος α'.

Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Καθαρθάμεν τὰς αἰσθήσεις.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως.

Εἶτα, τῆς Θεοτόκου οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

Νικηφόρου Καλλίστου τοῦ Εὐνοπούλου.

Νῦν μοι πῆγασσον, Παρβένε Θεοτόκε Πηγῆ, χάριν διδοῦσα λόγου, ὡς ἀνυμνήσω σου Πηγῆν, τὴν βλυστάνουσαν ζωὴν καὶ χάριν πιστοῖς· σὺ γὰρ ἐνυπόστατον Λόγον ἐπήγασας.

Πατρεῖον ὑπὲρ φύσιν ὁ ναός σου, σεμνή, δείκνυται πᾶσι Κόρη· ἐκ γὰρ θανάτου προφανοῦς, τοὺς προστρέχοντας πιστοῦς σαφῶς ἀνιστᾷ, καὶ πᾶσι τὴν ἀφθονον ἀναβλύζει γλυκύτητα.

Καταρρέεις οὐρανόθεν ἀκνώτως ἡμῖν χάριτας ὄντως μόνη· τὸν γὰρ τυφλώττοντα ποιεῖς ἀναβλέπειν πρὸς τὸ φῶς, βορβόρω καινῷ, φωνήσασα ἀιωθεν, ὑπὲρ ἐνοιοῖαν τῷ Λέοντι.

Ἡ κοινὴ φιλοτιμία τοῦ βροτείου σεμνή, Χαῖρε Μαρία, Χαῖρε· ὁ γὰρ τῶν ὄλων ποιητῆς ἐπὶ σοί, ὡσπερ σταγῶν, κατέβη σαφῶς, Πηγῆν σε ἀθάνατον, ἀναδειξας Θεόνομρε.

Ῥδὴ Γ'.

Δεῦτε πόμα πίνωμεν καινόν.

Νῦν πάντα πεπληρωται φωτός.

Χθὲς συνελαπτόμην σοι Χριστέ.

Τῆς Θεοτόκου.

Φωτεινόν σε ἅγιον γάβν, τοῦ

Δεσπότου τῶν ὄλων Κόρη ἐπίσταμαι· καὶ ἀφθαρσίας πηγῆν, τὸ ὕδωρ προβρέουσαν Χριστόν, ἐξ οὗ ποτιζόμεθα.

Ὅσῃν χάριν Δέσποινα Πηγῆ, Αὐτοκράτορι δίδως, οὕρων τὴν πρόοδον, ἐπεχομένην δεινῶς, τοῦ λίθου ὑπόστατιν φρικτῆν, τῷ ὕδατι λύσασαν.

Ῥέει χάρις ἀφθονος ἐκ σοῦ, Θεοτόκε Παρβένε χύδην πηγάζουσα· γυαλοὶ σκιρτῶσιν ἐν σοί, λεπρῶν καθαρίζεται πληθὺς, καὶ δαιμόνες πνίγονται.

Ὅλοις νέμεις ἴσιν πιστοῖς, βασιλεῦσι, δημόταις, πένησιν, ἀρχουσι, πτωχοῖς, πλουσίαις κοινῶς, τὸ ὕδωρ προχέουσα Πηγῆ, ἀποϊκίλον φάρμακον.

Κοντάκιον τοῦ Πάσχα.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατήλθης.

Εἶτα, Κάθισμα τῆς Θεοτόκου.

Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὴν ἀέννασον κρήνην καὶ ζωηράν, τὴν πηγάζουσαν βεῖθρα θείαν πηγῆν, συμζώνως αἰνέσωμεν, οἱ τὴν χάριν αἰτούμενοι· καθ' ἐκάστην βρύει, καὶ γὰρ τὰ λάματα, ὡς ποταμῶν τὰ ρεύματα, δεικνύσα ἐλάχιστα. Ὅθεν κατὰ χρέος, προσιόντες ἐν πόθῳ, πιστῶς ἀρυσάμεθα, ἐκ πηγῆς ἀνεξάντλητον, ῥῶσιν ὄντως ἀθάνατον, δροσιζούσαν πιστῶς τῶν εὐσεβῶν, τὰς καρδίας, καὶ χεῖλεσιν ἐκβοήσωμεν· Σὺ εἰ τῶν πιστῶν τὸ παραμύθιον.

Ῥδὴ Δ'.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοῖζαν.

ὡς ἐνιαύσιος ἀμνός.
Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαβὶδ.

Τῆς Θεοτόκου.

Υπὲρ τὴν ψάμμον ἀληθῶς, καὶ τὰς σταγόνας ὑετῶν, πέρυκε Παρθένε τὰ πλήθη, τῆς Πηγῆς τῶν ἔργων σου, ἀκαταπαύστως ρέοντα, ἅπασαν ἐπὶ γλῶσσα πλουσιῶς, πάντα νοσοῦντα δεινῶς τάχος ἰώμενον.

Κατασχεθέντα γυναῖκος, ὑπὸ καρκίνου τὸν μαζὸν ὕδωρ ἐπιχειῖται Παρθένε, τῆς Πηγῆς σου Δέσποινα, καὶ παραυτίκα πέπαιται, πάθη θανατηφόρα τῷ ρείθρῳ, καὶ ὁ καρκίνος ὀρθά, βαίνειν ἐγνώρισεν.

Ακατανόητον ἐν σοί, καὶ ὑπὲρ φύσιν τὸ πραχθὲν, ἐνεστι σαφῶς Θεοτόκε· τὸ γὰρ ὕδωρ γίνεται, τὸ τῆς Πηγῆς σου ἱαμα, νόσων θανατηφόρων ἐναντίον, ὅπερ ἡ φύσις σαφῶς, οἶδεν οὐδέποτε.

Αεὶ θανάτοί με ὁ ἐχθρὸς, ταῖς ἐνηδόχοις προσβολαῖς, Δέσποινα Πηγῆ Θεοτόκε, μὴ παρίδης, πρόφρασον, ἢ ταχινὴ βοήθεια· τοῦτου δὲ τῶν παγίδων με λύτρου, ἵνα ὑμῶ σε αἰεὶ τὴν πολυύμνητον.

Ῥδὴ β.

Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέως.
Τὴν ἄμετρον σου εὐσπλαγγίαν.
Προσέλωμεν λαμπαδηφόροι.

Τῆς Θεοτόκου.

Δαλούμενα Κόρη Παρθένε, τὰ τῆς Πηγῆς σου τῷ ὄντι τεράστια, καταπλήττει τῶν βροτῶν διάνοιαν· ὑπὲρ γὰρ φύσιν πέρυκε, πάντας πιστοὺς ἀγιάζοντα.

Ιστορήσε πόκος, τὸ μάννα, καὶ Σιλῶαμ, καὶ ἡ πέτρα πηγάζουσα, Σολομῶντος ἡ ἀσπὰ τῆν χέρην

(TOM. E')

σου, τὰ Ἰορδάνεια νάματα, καὶ ἡ πηγὴ Σαμαρείτιδος.

Σταγόνες σου Κόρη Παρθένε, αἱ τῆς Πηγῆς, καὶ νεκρὸν ἀνεζώωσαν· ὑπὲρ λόγον τὸ πραχθὲν καὶ ἔννοιαν· τὰ σὰ γὰρ πάντα πάντα γινε, λόγον νικᾷ τὸν ἀνθρώπινον.

Τὰ πάθη μου Κόρη ἰάσαις, τῆς αἱμορροίας πηγὴν ἢ ξηράνασα, καὶ τὸ ῥίγος, τῆς φλογός τὴν ἀναφιν, καὶ ἐκτικὴν διαθέσιν, οὐρῶν δεσμά καὶ γαστρορροίαν.

Ῥδὴ γ'.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Φυλάξας τὰ σημαντρα.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε καὶ ἄλυτον.

Τῆς Θεοτόκου.

Οἱ λόγοι τοῦ Λόγου ὡς ὄντως πηγὴν, ἀνυμνοῦσί σε Ἀγνή· τῆς σοφίας βυθὸν γὰρ, ὡς ὑπὲρ λόγον γεννᾷς, τὸν κρεμάσαντα, ἐν αἰθέρι τὰς ῥοὰς, καὶ τὴν γῆν ἐπὶ ὕδωρ.

Υπῆλθες τὴν τῶν κλιμάκων φορὰν, ἀπειλοῦσαν συντριβὴν, τοὺς ἐκεῖσε ζωγράφους, ὡς παναγία Πηγῆ, διασώσασα, καὶ λαὸν ἀπὸ σεισμοῦ, πεπτωκότος τοῦ δόμου.

Τὰς μήτρας ἀγόνους στερῶσει τὸ πρῖν, διαλύεις ἐμφανῶς, τῆς Πηγῆς σου τῷ ρείθρῳ· καὶ γὰρ ὡς τέξασα σὺ, παρθενεύουσα, τὸν Δεσπότην τοῦ παντός, καὶ τοὺς τόκους βραβεύεις.

Οὐλόγος, οὐνοῦς, οὐδὲ γλωττα, τὸν σὸν ἐξισχύουσιν Ἀγνή, τοκετὸν εὐφρημήσαι· ἀλλ' ἀσθενούσιν ἐν σοί, καὶ ἐλέγχεται, φιλοσῶρων τὸ σερμῶν, καὶ ῥητόρων κομ-

Κοντάκιον, Ἦχος πλ. δ'.

Τῆ ὑπερμάχῳ.

Εξ ἀκενώτου σου πηγῆς Θεοχαρίτωτε, ἐπιβραβεύεις μοι πηγάζουσα τὰ νάματα, ἀενάως τῆς σῆς χάριτος ὑπὲρ λόγον· τὸν γὰρ Λόγον ὡς τεκοῦσαν ὑπὲρ ἔνοιαν, ἱκετεύω σε δροσίξειν με σῆ χάριτι· ἵνα κράζω σοι· Χαῖρε ὕδωρ σωτήριον.

Ὁ Οἶκος.

Αχραντε Θεοτόκε, ἡ τεκοῦσα ἀρρήτως, Πατρός τὸν προαιώνιον Λόγον, πλάτυνόν μου τὸ στόμα σεμνή, συνεισφέρουσά με πρὸς τὸν σὸν ἔπαινον, ὡς ἂν ἀνευφημήσω σε, κραυγάζων τῇ Πηγῇ σου ταῦτα.

Χαῖρε Πηγῇ, χαρμονῆς ἀληκτου· χαῖρε ῥοῇ, καλλονῆς ἀρρήτου.

Χαῖρε, νοσημάτων παντοίων κατάλυσις· χαῖρε, παθημάτων ποικίλων κατάκλυσις.

Χαῖρε, ῥεῖθρον διειδέστατον, ὑγιάζον τοὺς πιστούς· χαῖρε ὕδωρ χαριέστατον, τοῖς νοσοῦσι πολλὰ πλῶς.

Χαῖρε, νᾶμα σοφίας, ἀγνωσίαν ἐξαῖρον· χαῖρε κράμα καρδίας, ἀμβροσίαν προῤῥέον.

Χαῖρε, κρατῆρ τοῦ μάννα ζωήρρυτε· χαῖρε λουτήρ καὶ νέκταρ Θεοῤῥευστε.

Χαῖρε, πορθητὸν ἀσθενείας δεικνύσα· χαῖρε, φλογμὸν ἀρρώστιας σβεννύσα.

Χαῖρε ὕδωρ σωτήριον.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Διακαινησίμου, ἑορτάζομεν τὰ ἐγκαίνια τοῦ ναοῦ τῆς

ὑπεραγίας Δεσποίνης ἡμῶν καὶ Θεομήτορος, τῆς Ζωηφόρου Πηγῆς· ἔτι δὲ καὶ μνείαν ποιούμεθα τῶν ἐν τούτῳ τελεσθέντων ὑπερφῶν θαυμάτων παρὰ τῆς Θεομήτορος.

Στίχοι.

Μάννα, Σιλωάμ καὶ Στοὰν Σολομῶντος, Πηγὴν, Κόρη, σὴν ἐμφανῶς πᾶς τις βλέπει·
Ταῖς τῆς σῆς Μητρὸς πρεσβείαις, Χριστὲ ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡμᾶς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· καὶ, Ἀναστάς ὁ Ἰησοῦς· ἐκ γ' ἀμφοτέρα.

ᾠδὴ Ζ'.

Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων θεόφρονες.

Θανάτου ἑορτάζομεν νέκρωσιν.

Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος.

Τῆς Θεοτόκου.

Υδρεύσασθε νοσοῦντες ἰάματα· ἡ πάναγνος ῥεῖ γὰρ, θελας ἐκ Πηγῆς, τὸν γλυκασμὸν τὸν ἀληθῆ, τὸν χειμάρρουν τρυφῆς ὄντως βλύζουσα· διὸ καὶ πίστει κρουνούς τοὺς ἀφθόνους ἀρυσώμεθα σύμπαντες.

Ξενίζει τοὺς ἀκούοντας, Δέσποινα, τὰ ξένα σου τέρατα, πάντας τοὺς πιστούς· τοὺς γὰρ ἀλάλους καὶ κωφοὺς, ὡς εὐλάλους δεικνύει τὸ ὕδωρ σου, τοὺς πάσχοντάς τε δεινῶν θεραπεύει, καὶ ἴασιν χαρίζεται.

Ανάγεις ἐκ καμίνου τῶν θλίψεων, δροσίζουσα νάμασι ξένης ἐκ Πηγῆς, τοὺς προσιόντας σοι Σεμνή· φαγεδαίνης λυτροῦται γὰρ ἄνθρωπος, καὶ λώβης· τὸν δὲ λεπρόν θεραπεύεις, καὶ ἀνθρακας κατέσβεσας.

Νεανίδες καὶ κόραι τὴν Δέσποιναν, καὶ σύμπαντες ἄνθρωποι,

πίστει ἐκ ψυχῆς ἀνευφημήσωμεν
λαμπρῶς· διατρήσεις γὰρ ἤλων,
ὕδατος, καὶ ἔλκη τὰ πονηρὰ,
καὶ ὀγκώσεις, καὶ παράλυτον ἰά-
σατο.

Ῥῶδὴ Η΄.

Αὕτη ἡ κλητὴ καὶ ἁγία ἡμέρα.
Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου.
Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου.
Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε.

Τῆς Θεοτόκου.

Θεῖον ἡ Πηγὴ καὶ σεβάσιμον
ὑδωρ, προῤῥέει σου Παρθένε· ὑ-
δροπικῶν γὰρ τὸ ρεῦμα, ἀναχαι-
τίζει σφοδρῶς, ἐπικλήσει τῇ θείᾳ
τῆς χάριτος· διὸ σε τιμῶμεν, Πη-
γῇ, εἰς τοὺς αἰῶνας.

Πάντες τὸ σεπτόν, καὶ ζωήρ-
ρυτον ὑδωρ, ὑμνήσωμεν προφρό-
νως· τῆς γὰρ δυσπνοίας τὸ ρεῦμα
κατὰ χώραν ἰσθῶ, καὶ ἐλεύθερον
ποιεῖ πρὸς διεξοδον. Βαβαὶ σῶν
θαυμασίων! ἁγνὴ Θεοκυήτορ.

Ποῖον εὐφημήσει, Πανύμνητε,
στόμα τοῦ τοκου σου τὸ ξένον;
ἀλλὰ καὶ νοῦς ὁποῖος, τῶν θαυμά-
των πηγὴ περιβλέψαιτο, καὶ λό-
γοις κροτήσιεν; οὐκ ἔστι τῇ φύ-
σει ἰσχύς τὰ σὰ θαυμάζειν.

Ολον ἐπὶ σοὶ τοῦ θανάτου τὸ
κράτος ἠφάνισται ἀθρόον, ὦ Βα-
σιλῆς καὶ Κυρία· Βασιλέα καὶ γὰρ,
τὴν ἀθάνατον ζωὴν, σὺ ἐπήγασας,
τὸ ὑδωρ, τὸ μάννα, Χριστὸν εἰς
τοὺς αἰῶνας.

Ῥῶδὴ Θ΄.

Φωτίζου, φωτίζου, ἡ νέα Ἰερουσαλήμ.
Ὁ θείας, ὦ φίλης, ὦ γλυκοτάτης!
Ὁ Πάσχα τὸ μέγα.

Τῆς Θεοτόκου.

Υδάτων ἀπάντων, Κόρη ὑπέρ-
κειται ἁγνὴ, τῆς πηγῆς σου τὸ
ὑδωρ, ἐμφανῶς δωρούμενον, ἀ-
παλλαγὴν, νοσημάτων δεινῶν,
καὶ ταῖς ψυχαῖς, ἀπασαν τὴν ῥῶ-
σιν, ὡς ὑπὲρ φύσιν γεσόμενον.

Αὐτῆρα τῶν νόσων, τὸν νέον
ἰδοῦ Σιλῶα, τῆς Πηγῆς σου Παρ-
θένε, καθορῶμεν ἅπαντες· ὄμματα
γὰρ, προσλαμβάνει πυρός· ἅπαν-
τες δὲ, ῥῶσιν ἀενάως, πρὸς τῇ
ζωῇ ποριζόμεθα.

Οἱ ῥῶσιν ζητοῦντες, προσδρά-
μετε ἐν τῇ Πηγῇ· ἡ γὰρ Κόρη Παρ-
θένος, ἐνοικεῖ τῷ ὕδατι· σίριτα
πιστῶν, καὶ εὐφραίνου πληθὺς,
οὕτως ὡς χρῆ, ἐξεῖς τῷ τεμένει,
καὶ ἀμοιβῇ τῶν αἰτήσεων.

Υψώθη Πηγῆς σου, τὸ ὑδωρ
ὑπὲρ οὐρανοὺς, καὶ τῆς γῆς τὰς
ἀβύσσους, ταῖς ῥοαῖς διέδραμε-
τοῦτό ἐστιν, ἀμβροσία ψυχῆς,
νέκταρ πιστῶν, μέλι τὸ ἐκ πέτρας,
καὶ ἡ τοῦ μάννα διάδοσις.

Εὐφραίνεις Παρθένε, τὸν ἀνα-
κτα ὑπερφυῶς, ἀναβλύζουσα χά-
ριν, ἐκ πηγῆς ἀέναον, τοῦτο
διδούσα αὐτῷ, κατ' ἐχθρῶν τὴν
ισχὺν, νίκας ἀεὶ, ῥῶσιν καὶ εἰρήνην,
καὶ αἰτημάτων ἐκπλήρωσιν.

Ἐξαποστειλάριον, τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς ὄνητος, ὁ
Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος
ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγειρας ἐκ αἴθ-
ρας, καὶ καταργήσας θάνατον, Πά-
σχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου
σωτήριον.

Καὶ τῆς Θεοτόκου ἑμισιον.

Πηγὴ ὑπάρχεις ἀληθῶς, ὕδα-

τος ζῶντος Δέσποινα· ἐκπλύνεις οὖν νοσήματα, ψυχῶν σωμάτων χαλεπά, ἐν τῇ προσψάσει μόνῃ σου, ὕδωρ τῆς σωτηρίας, Χριστὸν ἢ προχέουσα.

Εἰς τοὺς Λίνους, ἰστώμεν σίχ. ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου δ'.

Ἦχος πλ. β'.

Θ Σταυρός σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεπειθότες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Η ταφή σου Δέσποτα, Παράδεισον ἤνοιξε τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκ φθορᾶς λυτρωθέντες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶμεν· Σὺ ζωὴ ὑπάρχεις ἡμῶν καὶ ἀνάστασις· ἐλέησον ἡμᾶς.

Τρίτημερος ἀνέστης Χριστέ ἐκ τάφου, καθὼς γεγραπται, συνεγείρας, τὸν Προπάτορα ἡμῶν· διό σε καὶ δοξάζει, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Καὶ τῆς Θεοτόκου, Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Υδωρ τὸ τῆς Πηγῆς, σωτήριο ὑπάρχει, πᾶσι τοῖς ἀσθενοῦσι· προσέλθωμεν οὖν πίστει, καὶ χάριν ἀρυσώμεθα.

Φρέαρ τὸ ζωηρὸν, πηγῆς τῆς ἀθανάτου, τοῖς προσιοῦσι πόθω, ἰάσεων παρέχει, πλημμύραν ἀνεξάντλητον.

Στιχ. Ἠγάσσε τὸ σκήνωμα αὐτοῦ ὁ Ἰψιστος.

Ρώνουσι τὰς ψυχὰς, τὸ ὕδωρ τῆς Παρθένου· οἱ τῶν παθῶν ἐν ῥύποις, προσδράμωμεν τῇ Κόρῃ, καὶ τούτους ἀποπλύνωμεν.

Στιχ. Τοῦ ποταμοῦ τὰ ἔρμήματα εὐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ.

Στάμνος ἡ ἱερά, τὸ μάννα νῦν ἀφθόνως, πηγῆς ἐξ ἀενάου, προχέει τοῖς αἰτοῦσι τὴν χρεῖαν πᾶς ἀντλήσωμεν.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. Ἐκτενῆς καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα.

Προκείμενον ἦχος δ'.

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε.

Στιχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων

τὸ ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀνέβαινον εἰς τὸ ἱερόν ἐπὶ τὴν ὄραν τῆς προσευχῆς τὴν ἐνάτην. Καὶ τις ἀνὴρ χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ἐθαπτάζετο, ἂν ἐτίθουν κατ' ἡμέραν πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἱεροῦ τὴν λεγομένην Ὠραίαν, τοῦ αἰτεῖν ἐλεημοσύνην παρὰ τῶν εἰσπορευομένων εἰς τὸ ἱερόν. Ὃς ἰδὼν Πέτρον καὶ Ἰωάννην μέλλοντας εἰσιέναι εἰς τὸ ἱερόν, ἠρώτα ἐλεημοσύνην λαβεῖν. Ἀτενίσας δὲ Πέτρος εἰς αὐτὸν σὺν τῷ Ἰωάννῃ, εἶπε, Βλέψον εἰς ἡμᾶς. Ὁ δὲ ἐπέειχεν αὐτοῖς, προσδοκῶντι παρ' αὐτῶν λαβεῖν. Εἶπε δὲ Πέτρος, Ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι, ὃ δὲ ἔχω, τοῦτό σοι δίδωμι. Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, ἐγείραι καὶ περιπάτει. Καὶ κρατήσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἤγειρε· παραχρῆμα δὲ ἐστερεώθησαν αὐτοῦ αἱ βάσεις καὶ τὰ σφυᾶ. Καὶ ἐξαλλόμενος ἕστη, καὶ

περιπάται, καὶ εἰσήλθε σὺν αὐτοῖς εἰς τὸ ἱερόν, περιπατῶν καὶ ἀλλόμενος, καὶ αἰῶν τὸν Θεόν.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκεῖνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς Καπερναοῦμ.

Καὶ τῆς Θεοτόκου, ζῆτει Σεπτεμβρίου, ἢ Κοινωνικόν, τοῦ Πάσχα. Μεγαλυνάριον τῆς Θεοτόκου, πρὸς τὸ,

Τὴν τιμιωτέραν.

Υδωρ τὸ ζωήρρυτον τῆς Πηγῆς, μάννα τὸ προχέον, τὸν ἀθάνατον δροσισμόν, τὸ νέκταρ τὸ θεῖον, τὴν ξένην ἀμβροσίαν, τὸ μέλι τὸ ἐκ πέτρας, πιστεῖ τιμήσωμεν.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχ. ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά Ἀναστάσιμα δ'. Ἦχος πλ. δ'.

Εσπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν λατρείαν, σοὶ Χριστέ προσφέρωμεν ὅτι ἠδόκησας τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου ἀλλὰ εὐδόκησον τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Χαῖρε Σιών ἁγία, μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, Θεοῦ κατοικητήριον· σὺ γὰρ ἐδέξω πρώτη ἄφεισιν ἁμαρτιῶν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Στιχηρά Ἀνατολικά.

Ο ἐκ Θεοῦ Πατρός Λόγος, πρὸ τῶν αἰῶνων γεννηθεὶς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν χρόνων ὁ αὐτὸς ἐκ τῆς ἀπειρογήμεου σαρκωθεὶς, βουλῆσει σαυράσιν θανάτου ὑπέμεινε, καὶ τὸν πάλαι νεκρωθέντα ἄνθρω-

πον ἔσωσε, διὰ τῆς ἐκταυτοῦ Ἀναστάσεως.

Τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν δοξολογοῦμεν Χριστέ, δι' ἧς ἠλευθέρωσας Ἀδαμιαῖον γένος, ἐκ τῆς τοῦ ἄδου τυραννίδος· καὶ ἐδωρήσω τῷ κόσμῳ ὡς Θεὸς ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, Υἱὸς Θεοῦ μονογενές, ὁ προσπαχθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ καὶ ἀναστὰς ἐκ τάφου τριήμερος.

Δόξα.

Σὲ δοξάζομεν Κύριε, τὸν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς Σταυρὸν ὑπομείναντα, καὶ σὲ προσκυνοῦμεν. Παντοδύναμε Σωτήρ, μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου ἀλλ' ἐπάκουσον, καὶ σῶσον ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου φιλόανθρωπε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ο Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη. Ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν, μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἐστὶν Υἱὸς, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν ὃν ἰκέτευς, Μήτηρ ἀνόμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἵτοδος· τὸ, Φῶς ἰλαρόν καὶ τὸ Προκείμε. Ἦχος πλ. δ'.

Ἐδωκας κληρονομίαν τοῖς φθουμένοις τὸ ὄνομά σου, Κύριε.

Στίχ. Ἀπὸ τῶν περὶ τῆς γῆς πρὸς σὲ ἐκέκραξα.

Στίχ. Σκεπαθήσομαι ἐν τῇ σκέπῃ τῶν πτερυγῶν σου.

Στίχ. Οὕτω ψαλῶ τῷ ὀνόματί σου εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχ. Τὸ Ἀναστάσιμον Στιχηρὸν, Ἦχος πλ. δ'.

Ανῆλθες ἐπὶ Σταυροῦ, Ἰησοῦ, ὁ καταβάς ἐξ οὐρανοῦ· ἦλθες ἐπὶ θάνατον, ἢ ζωὴν ἢ ἀθάνατος· πρὸς τοὺς ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν· πρὸς τοὺς πεσόντας, ἢ πάντων ἀνάστασις. Ὁ φωτισμὸς καὶ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΤΗΣ ΔΙΑΚΑΙΝΗΣΙΜΟΥ ΠΡΩΪ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον, ἢ Ἀκολουθία, ὡς προεγράφη. Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστῶμεν στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης, ὑπὸ Πιλάτου κρινόμενος, ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης τοῦ Θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς οἰκτιρῶν καὶ φιλάθρωπος.

Κύριε, εἰ καὶ ὡς θνητὸν ἐν μνημείῳ, Ἰουδαῖοί σε κατέθεντο, ἀλλ' ὡς Βασιλέα ὑπνοῦντα στρατιωταί σε ἐφύλαττον, καὶ ὡς ζωῆς θησαυρὸν, σφραγίδι ἐσφραγίσαντο· ἀλλὰ ἀνέστης, καὶ παρέσχεας ἀφ' ἑαυτοῦ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὄπλον κατὰ τοῦ Διαβόλου, τὸν Σταυρὸν σου ἡμῖν δέδωκας· φρίττει γὰρ καὶ τρέμει, μὴ

φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν· ὅτι νεκροὺς ἀνίστα, καὶ θάνατον κατήργησε. Διὰ τοῦτο προσκυνούμεν τὴν ταφὴν σου καὶ τὴν ἐγερσιν.

Ο Ἄγγελός σου Κύριε, ὁ τὴν Ἀνάστασιν κηρύξας, τοὺς μὲν φύλακας ἐφόβησε, τὰ δὲ Γύναια ἐρώνησε, λέγων. Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; ἀνέστη Θεὸς ὢν, καὶ τῇ Οἰκουμένῃ ζωὴν ἐδωρήσατο.

Εἶτα, τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν· τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Ἀντίφωνα τοῦ Πάσχα. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου, ἦχος γ'.

Κύριος φωτισμὸς μου καὶ σωτὴρ μου. Στίχ. Κύριος ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς μου.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, κρατοῦντος τοῦ ἱαθέντος χωλοῦ τὸν Πέτρον, καὶ Ἰωάννην, συνέδραμε πρὸς αὐτοὺς πᾶς ὁ λαὸς, ἐπὶ τῇ Στοᾷ, τῇ καλουμένῃ Σολομῶντος, ἑξαμβοί. Ἰδὼν δὲ Πέτρος, ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν λαόν, Ἄνδρες Ἰσραηλίται, τί θαυμάζετε ἐπὶ τούτῳ, ἢ ἡμῖν τί ἀτενίζετε, ὡς ἰδίᾳ δυνάμει, ἢ εὐσεβείᾳ πεποιηκῶσι τοῦ περιπατεῖν αὐτόν; Ὁ Θεὸς Ἀβραάμ, καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν ἐδόξασε τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰησοῦ, ὃν ὑμεῖς παρεδώκατε, καὶ ἠνήσαθε αὐτὸν κατὰ πρόσωπον Πιλάτου, κρίναντος ἐκείνου ἀπολύειν. Ἴμεῖς δὲ τὸν Ἅγιον καὶ Δίκαιον ἠνήσαθε, καὶ ἠτήσαθε ἄνδρα φρονεῖα χαρισθῆναι ὑμῖν. Τὸν δὲ ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἀπεκτείνατε· ὃν ὁ Θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, οὗ ἡμεῖς μάρτυρές ἐσμεν. Καὶ ἐπὶ τῇ πίστει τοῦ

ὀνόματος αὐτοῦ τούτου, ὃν θεωρεῖτε· καὶ αἶδατε, ἕστερέωσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ· καὶ ἡ πίστις ἡ δι' αὐτὸν ἔδωκεν αὐτῷ τὴν ὀλοκληρίαν ταύτην ἀπέναντι πάντων ὑμῶν.

Ἀλληλουῖα, ἤχος πλ. ἁ.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ, εἰς τὴν Ἰουδαίαν γῆν.

Κοινωνικὸν τοῦ Πάσχα.

Εἰς δὲ τὴν τράπεζαν, μετὰ τὸ ὑψωθῆναι τὸν ἄρτον, ὡς προδεδήλωται, σελ. 10. κατακλᾶ αὐτὰν ὁ Κελλαρίτης, καὶ δίδωσι τοῖς Ἀδελφοῖς φαγεῖν.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Δεῖ γινώσκειν, ὅτι τὴν ἑνάτην ὥραν ψάλλοντες τριψαλμον, ὡς σύνθηες, ἐν ἡ λέγομεν Ἀπολυτικίον μὲν, ἔξ ὑψους κατῆλθες ὁ εὐσπλαγχνος. Κοντάκιον δὲ, εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες ἀθάνατε.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ

Ἦτοι, ἡ ψηλάφησις τοῦ ἁγίου Ἀποστόλου

ΘΩΜΑ.

Ἰστέον, ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ ἁγίᾳ Κυριακῇ τοῦ Ἀντιπάσχα, οὐ ψάλλονται Ἀναστάσιμα, ἀλλ' ἅπαντα τῆς ἑορτῆς.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΕΣΠΕΡΑΣ.

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῶ.

Μετὰ τὸ εὐλογεῖν τὸν Ἰερέα, τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. τὸν Προοιμακὸν ψαλμὸν, καὶ τὸ πρῶτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου· εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στιχ. ι. καὶ ψάλλοντες Στιχ. Ἰδιόμελα γ'. δευτεροῦντες τὰ τέσσαρα πρῶτα· τὰ δὲ δύο δεύτερα πρὸς ἕν.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ἦχος ἁ.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, εἰσήλ-

θες ἄφνω παντοδύναμε Ἰησοῦ, ὁ Θεὸς ἡμῶν· καὶ στὰς ἐν μέσῳ αὐτῶν, εἰρήνην δούς, ἐπλήρωσας ἁγίου Πνεύματος· προσμένειν τε προσέταξας, καὶ μηδαμῷ χωρίζεσθαι ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ, ἕως οὗ ἐνδύσωνται τὴν ἐξ ὑψους δύναμιν· διὸ βοᾶμέν σοι· Ὁ φωτισμὸς, καὶ ἡ ἀνάστασις, καὶ ἡ εἰρήνη ἡμῶν, δόξα σοι. Δίς.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ τῆς Ἐγέρσεως σου Κύριε, ὠφθης τοῖς Μαθηταῖς σου ἐν τόπῳ οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ φωνήσας αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν· τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ τὰς χεῖρας ὑπέδειξας, καὶ τὴν ἄχραντον πλευράν· ὁ δὲ πεισθεὶς ἐβόα σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι. Δίς.

Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν, ὅτε εἰσήλθες Χριστέ, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν· ὅθεν καὶ ἠπίσται τοῖς ῥηθείσιν αὐτῷ, ἐξ ἀπιστίας εἰς πίστιν βεβαιῶν. Οὐκ ἀπηξίωσας δὲ, Ἀγαθὲ ὑποδεῖξαι αὐτῷ τὴν ἄχραντον πλευράν σου, καὶ τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν τοὺς μώλωπας. Ὁ δὲ ψηλάφησας καὶ ἰδὼν, ὠμολόγησέ σε εἶναι Θεὸν οὐ γυμνόν, καὶ ἄνθρωπον οὐ ψιλόν· καὶ ἐβόα· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι. Δίς.

Τῶν Μαθητῶν δισταζόντων, τῇ ὁγδοῇ ἡμέρᾳ, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ τὴν εἰρήνην δούς, τῷ Θωμᾷ ἐβόησε· Δεῦρο Ἀπόστολε, ψηλάφησον παλάμας, αἷς τοὺς ἤλους ἐπῆξαν. Ὡ καλὴ ἀπιστία τοῦ Θωμᾶ· τῶν

πιστῶν τὰς καρδίας εἰς ἐπίγνωσιν ἦξε, καὶ μετὰ φόβου ἐβόησεν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δίς.

Ἦχος β'.

Μετὰ τὴν ἔγερσίν σου Κύριε, συνηγμένων τῶν Μαθητῶν σου, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐν μέσῳ ἑσθης, εἰρήνην παρέχων αὐτοῖς· πεισθεὶς δὲ καὶ ὁ Θωμᾶς. τῇ ὁράσει τῶν χειρῶν, καὶ τῆς πλευρᾶς σου, Κύριον καὶ Θεόν σε ὡμολόγησε, σώζοντα τοὺς ἐλπίζοντας εἰς σέ φιλόθρῳπε.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστάς ὁ Ἰησοῦς τοῖς Μαθηταῖς, ἀφοβίαν καὶ εἰρήνην εἰδίδου. Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾶ· Τί μοι ἀπιστεῖς, ὅτι ἀνέστην ἐκ νεκρῶν; φέρε ὠδε τὴν χειρὰ σου, καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου, καὶ ἴδε· σοῦ γὰρ ἀπιστοῦντος, οἱ πάντες ἔμαθον τὰ πάθη καὶ τὴν ἀνάστασίν μου, κράζειν μετὰ σοῦ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς Μαθητάς· τότε ὁ Θωμᾶς οἰκονομικῶς οὐχ εὐρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γὰρ, Οὐ μὴ πιστεύσω, ἐὰν μὴ ἴδω ἀπὸ τὸν Δεσπότην· ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τὸ αἷμα, τὸ ὕδωρ, τὸ βάπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν ἐξ ἧς ἰάθη τὸ μέγα τραῦμα ὁ ἄνθρωπος· ἴδω πῶς οὐκ ἦν ὡς πνεῦμα ἀλλὰ σὰρξ καὶ ὀστέα· Ὁ τὸν θάνατον πατήσας, καὶ Θωμᾶν πληροφορήσας, Κύριε δόξα σοι.

Εἰσόδος· τὸ, φῶς ἰλαρόν. Προκείμε-

νον τῆς ἡμέρας. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν. Εἰς τὴν λιτὴν, Στιχ. Ἰδιόμελα.

Ἦχος δ'.

Κύριε, τῇ ἀστέκῳ τῆς σῆς Θεότητος αἴγλη, τῶν θυρῶν ἐπέστης οὐσῶν κεκλεισμένων καὶ σὰς ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν, τὴν πλευράν ἐξεγύμνωσας, καὶ τραυμάτων σου χειρῶν, καὶ τῶν ποδῶν τὰς ὠτειλάς δεικνύων, ἀθυμίας τὴν κατήρειάν τε λύων, σαφῶς ἐφώνησας· Ὁν τρόπον ἐν ἐμοὶ καθοράτε ὦ φίλοι, τῆς σαρκὸς τὴν πρόσληψιν, οὐ πνεύματος φέρω φύσιν· τῷ δὲ ἐισπλάζοντι Μαθητῇ, προετρέπου ψηλαφήσαι σρικτῶς κατεϊπῶν· Ἐρευνήσας ἅπαντα, δεῦρο λοιπὸν μὴ ἀμφίβαλλε· ὁ δὲ αἰσθόμενος ἐν τῇ χειρὶ τῆς σῆς διπλῆς οὐσίας, ἐν φόβῳ ἀνεβόα πιστῶς, τῇ πίστει ἐλκόμενος· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου δόξα σοι.

Ἦχος πλ. δ'.

Ἀψι Θωμᾶ, τῆς πλευρᾶς τῇ χειρὶ, λέγει Χριστός, καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλῶν δεῦρο ψηλάφησον, πιστεῖ ἐρεῦνησον, καὶ γίνου μοι πιστός, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος· Ὁ δὲ Θωμᾶς, τῷ δακτύλῳ ὡς ἤφατο τοῦ Δεσπότητος, μέγα ἀνεβόησε· Σὺ μου Θεός καὶ Κύριος, εὐσπλαγχνε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Ἀνατολίου.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων, ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι· καὶ στάς ἐν μέσῳ αὐτῶν, λέγει τῷ Θωμᾶ· Δεῦρο ψηλάφησον,

καὶ ἴδε τοὺς τύπους τῶν ἤλων· ἔκτεινόν σου τὴν χεῖρα, καὶ ἄψαι τῆς πλευρᾶς μου, καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστεῖ κήρυξον, τὴν ἐκ νεκρῶν μου Ἀνάστασιν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος δ'.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! ἀπιστία πίστιν βεβαίαν ἐγέννησεν· εἰπὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς· Ἐὰν μὴ ἴδω, οὐ μὴ πιστεύσω· ψηλαφήσας δὲ τὴν πλευρὰν, ἐθεολόγει τὸν σαρκωθέντα, τὸν αὐτὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ· ἐγνώρισεν ὡς πεπονηότα σαρκί· ἐκήρυξε τὸν ἀναστάντα Θεόν· καὶ ἐβόησε λαμπρᾶ τῇ φωνῇ· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Στίχ· Ἐπαίνει Ἱερουσαλήμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεόν σου Σιών.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! τοῦ πυρός ὁ χόρτος ἀψάμενος σέσωσται· βαλὼν γὰρ ὁ Θωμᾶς ἐν τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ τὴν χεῖρα, Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, οὐ κατεφλέχθη τῇ ψηλαφῆσει· τῆς ψυχῆς γὰρ τὸ δυσπειθές μετέβαλεν εἰς εὐπιστίαν θερμῶς· ἐκέκραξεν ἀπὸ βαθέων ψυχῆς· Ὁ Δεσπότης σὺ μου εἶ καὶ Θεός, ὁ ἐκ νεκρῶν ἐγγηγερμένος· δόξα σοι.

Στίχ· Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πύλων σου.

Ω τοῦ παραδόξου θαύματος! Ἰωάννης στήθει τοῦ Λόγου ἀνέπεσε, Θωμᾶς δὲ τὴν πλευρὰν προσψηλαφήσαι κατηξιώθη· ἀλλ' ὁ μὲν, ἐκεῖθεν φρικτῶς Θεολογίας βυθὸν ἀνέλκει· τὴν οἰκονομίαν ὁ δὲ, ἠξιώται μυσταγωγῆσαι ἡμᾶς·

(ΤΟΜ. Ε')

παρίστησι γὰρ τὰς ἀποδείξεις τρανῶς τῆς Ἐγέρσεως αὐτοῦ, ἐκβοῶν· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. α'.

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνείκαστον τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν σου· ὅτι ἐμακροθύμησας, ὑπὸ Ἰουδαίων ῥηπιζόμενος, ὑπὸ Ἀποστόλου ψηλαφώμενος, καὶ ὑπὸ τῶν ἀθετουμένων σε πολυπραγμονούμενος. Πῶς ἐσαρκώθης; πῶς ἐσταυρώθηκες ὁ ἀναμάρτητος; ἀλλὰ συνέτισον ἡμᾶς, ὡς τὸν Θωμᾶν βοᾷν σοι· Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος βαρύς.

Βεσφαρισμένου τοῦ μηνύματος, ἡ ζωὴ ἐκ τάφου ἀνέτειλες Χριστέ ὁ Θεός· καὶ τῶν θυρῶν κλεισμένων, τοῖς Μαθηταῖς ἐπέστης ἡ πάντων ἀνάστασις, πνεύμα εὐθὺς δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων ἡμῖν, κατὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ἐκ γ'.

Καὶ ἡ εὐλόγησις τῶν Ἄρτων, μεθ' ἣν ἡ συνήθης ἀνάγκωσις εἰς τὰς Πράξεις, καὶ καθέξις ἡ λοιπὴ τῆς Ἀγρυπνίας Ἀκολουθία.

Εἰ Δ Η Σ Ι Σ.

Δειγνώσκεις, ὅτι ἀπὸ τῆς παρουσίας Κυριακῆς, εἰς τὴν εὐχολογίαν τῶν Μάτων μῆνα, οὐ γίνεται ἀρτοκλασία μετὰ τὴν τῶν Ἄρτων εὐλόγησιν διὰ τὸ βραχὺ τῆς νυκτός.

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῷ.

Κανὼν Τριαδικός, ψαλλόμενος ὅτε οὐ γίνεται Ἀγρυπνία. Ἔστι δὲ καὶ οὗτος, καὶ οἱ ἐφεξῆς πάντες ποιήμα Μητροφάνους Σμύρνης. Ὁ δὲ παρὼν ἔχει ἀκροστιχίδα τῆδε.

Μίαν σε μέλω τὴν τριτῆλιον φύσιν.

Ἦχος α΄.

ᾠδὴ Ἀ. Σοῦ ἡ τροπαιοῦχος.

Μίαν τρισυπόστατον ἀρχὴν τὰ Σεραφίμ ἀσιγήτως δοξάζουσιν, ἀναρχον, ἀίδιον, ποιητικὴν ἀπάντων, ἀκατάληπτον· ἦν καὶ πᾶσα γλώσσα πιστῶς γεραίρει τοῖς ἅσμασιν.

Ἴνα τοῖς ἀνθρώποις ἐνικήν τὴν τριλαμπῆ σου δηλώσης Θεότητα, πλάσας πρὶν τὸν ἄνθρωπον, κατὰ τὴν σὴν εἰκόνα διεμόρφωσας, νοῦν αὐτῶ, καὶ λόγον, καὶ πνεῦμα δούς, ὡς φιλόανθρωπος.

Ἀνωθεν δεικνύς μοναδικὸν θεαρχικαῖς ἐν τοισὶν ὑποστάσεσι κράτος, Πάτερ, ἐρησας τῷ ἰσουργῶ Ἰῶ σου, καὶ τῷ Πνεύματι· Δεῦτε, καταβάντες, αὐτῶν τὰς γλώσσας συγχέωμεν.

Θεοτοκίον.

Νοῦς μὲν, ὁ ἀγέννητος Πατήρ εἰκονικῶς τοῖς σοφοῖς προηγόρευται· Λόγος δὲ συνάναρχος, ὁ συμφυῆς Υἱός, καὶ Πνεῦμα ἄγιον, τὸ ἐν τῇ Παρθένῳ τοῦ Λόγου κτίσαν τὴν σάρκωσιν.

ᾠδὴ Γ΄. Ὁ μόνος εἰδώς.

Σὺ πάλαι σαφῶς τῷ Ἀβραάμ ὡς ὠφθης τρισυπόστατος, μοναδικός τε φύσει Θεότητος, θεολογίας τὸ ἀχραιφνέστατον τυπικῶς ἐνέφηνας· καὶ πιστῶς ὑμνοῦμέν σε, τὸν μονάρχην Θεὸν καὶ τριτῆλιον.

Ἐκ σοῦ γεννηθεὶς θεοπρεπῶς, ἀρβρεύτως, Πάτερ, ἔλαμψε φῶς ἐκ φωτός, Υἱός ἀπαράλλακτος, καὶ Πνεῦμα θεῖον φῶς ἐκπεπό-

ρευται καὶ μιᾶς Θεότητος αἴγλην τρισυπόστατον προσκυνοῦμεν πιστῶς, καὶ δοξάζομεν.

Μονὰς ἡ Τριάς ὑπερφῶς, ἀβρήτως, ὑπὲρ ἐννοίαν, ταῖς νοεραῖς οὐσίαις δοξάζεται, ταῖς τρισαγίαις φωναῖς ἀσίγητον ἐκβοῶσαις αἰνεσίν· αἷς συμφῶνως ὑμνεῖται καὶ ἡμῖν τρισυπόστατος Κύριος.

Θεοτοκίον.

Ἐκ σοῦ χρονικῶς ἀνευ σπορᾶς προήλθεν ὁ ὑπέρχρονος, ὁμοιωθεὶς ἡμῖν ὁ ἀνείδεος, καὶ μίαν φύσιν καὶ κυριότητα τοῦ Πατρὸς ἐδίδαξε, καὶ Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος, Θεοτόκε· διὸ σε δοξάζομεν.

Καθίσματα. Ἦχος α΄. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Πατέρα, καὶ Υἱὸν προσκυνήσωμεν πάντες, καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθὲς καὶ ἰσότιμον δόξῃ, Τριᾶδα τὴν ἄκτιστον καὶ ὑπέρθεον δύναμιν, ἣν δοξάζουσι τῶν ἁσωμάτων αἱ τάξεις· ταύτην σήμερον καὶ γηγενεὶς μετὰ φόβου πιστῶς εὐφημήσωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ὁδήγησον ἡμᾶς ἐν ὁδῷ μετανοίας, ἐκκλίνοντας ἀεὶ πρὸς κακῶν ἀνοδίας, καὶ τὸν υπεράγαθον παροργίζοντας Κύριον, ἀπειρογάμα, εὐλογημένη Μαρία, καταφύγιον ἀπεγνωσμένων ἀνθρώπων, Θεοῦ ἐνδιαιτήμα.

ᾠδὴ Δ΄. Ὄρος σε τῇ χάριτι.

Λάμψον μοι, θεαρχία τρισηλίε, λάμψεσι σῶν θεουργῶν μαρμαρυγῶν, τοῖς τῆς καρδίας ὀφθαλμοῖς τὸ κάλλος φαντάζεσθαι

τῆς ὑπὲρ νοῦν Θεαρχικῆς σου λαμπρότητος, καὶ φωτουργοῦ, καὶ γλυκείας μεθέξεως.

Πρότερον οὐρανοὺς ἑστερέωσας, Κύριε, καὶ πᾶσαν δύναμιν αὐτῶν, τῷ Λόγῳ σου τῷ παντουργῷ, καὶ Πνεύματι στόματος τῷ συμφυεῖ· μεθ' ὧν δεσποζεῖς τοῦ σύμπαντος, ἐν τριλαμπεῖ μοναρχίᾳ Θεότητος.

Ωs ἐπλασας κατ' εἰκόνα με σὴν καὶ ὁμοίωσιν, Θεαρχικῆ, παντουργικῆ, Τριάς ἀσύγγυτε μονάς, συνέτισον, φώτισον, πρὸς τὸ ποιεῖν τὸ θέλημά σου τὸ ἅγιον, τὸ ἀγαθὸν ἐν ἰσχύϊ καὶ τέλειον.

Θεοτοκίον.

Τέτοκας τῆς Τριάδος τὸν ἕνα, Πανάχραντε, Θεαρχικώτατον Υἱόν, σωματωθέντα δι' ἡμᾶς ἐκ σοῦ, καταυγάζοντα τοὺς γηγενεῖς, τῆς τρισηλίου Θεότητος τῷ ἀνεσπέρῳ φωτὶ, καὶ ταῖς λάμψεσιν.

Ῥδὴ Ε'. Ὁ φωτίσας τῆ ἐλλάμψει.

Η τὸν πρῶτον τῶν Ἀγγέλων ἀμέσως διάκοσμον, ἀπροσίτοις τοῦ σοῦ κάλλους ἀκτίσιν ἐλλάμπουσα, ταῖς σαῖς αἴγλαις φώτισον, Τριάς ἡ μοναρχικωτάτη, τοὺς ὀρθοδόξως σε μέλποντας.

Νὺν ἡ φύσις, ἐνικῆ Θεαρχία τρισηλίτε, ἀνομνεῖ σε, ἣν οὐσίωσας δι' ἀγαθότητα, τῶν παισμάτων λύτρωσιν καὶ πειρασμῶν ἐξαιτουμένη, καὶ τῶν δεινῶν καὶ τῶν θλίψεων.

Τὸν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, μίαν φύσιν, καὶ Θεότητα πίστει δοξάζομεν, μεριστὴν ἀμεριστον, ἕνα Θεὸν τῆς

δοξαίου, καὶ ὁρωμένης τε κτίσεως.

Θεοτοκίον.

Ρήσεις πᾶσαι Προφητῶν, προδιέγραψαν Ἀχραντε, τὸν σὸν τόκον, τὸν ἀπόρροτον, καὶ δυσερμήνευτον· ὃν ἡμεῖς ἐγνώκαμεν, μυσαγωγὸν τῆς ἐνιαίας, καὶ τρισηλίου Θεότητος.

Ῥδὴ ς'. Ἐκκλωσεν ἡμᾶς.

Ισόρροπον τὴν δύναμιν ὡς ἔχουσα, Τριάς ἡ ὑπερούσιος, ἐν ταυτότητι βουλήσεως μονάς, πέφυκας, ἀπλή καὶ ἀδιαίρετος. Σὺ οὖν ἡμᾶς, ἐν τῇ δυνάμει σου περιφρούρησον.

Δίς.

Σὺ πάντας τοὺς αἰῶνας τῆ βουλήσει σου, ὡς ἀγαθὴ ὑπέστησας, ἐξ οὐκ ὄντων, ἀκατάληπτε Τριάς· εἶτα καὶ τὸν ἄνθρωπον διέπλασας. Ἀλλὰ καὶ νῦν ἐκ πάσης ῥυσαί με περιστάσεως.

Θεοτοκίον.

Ηλίου τοῦ ἀδύτου οἶκος γέγονας, τοῦ κτίσαντος καὶ τάξαντος, τοὺς φωστήρας τοὺς μεγάλους πανσθενῶς, ἄχραντε Παρθένε Θεονύμφευτε. Ἀλλὰ καὶ νῦν, τῆς τῶν παθῶν με ῥυσαι ζοφώσεως.

Καθίσματα ἤχος α'. Τὸν τάφον σου.

Τριάδα τὴν σεπτὴν, καὶ ἀμεριστον φύσιν, Προσώποις ἐν τρισί, τεμνομένη ἀτμήτως, καὶ μένουσαν ἀμεριστον, κατ' οὐσίαν Θεότητος, προσκυνήσωμεν, οἱ γηγενεῖς μετὰ φόβου, καὶ δοξάσωμεν, ὡς ποιητὴν καὶ Δεσπότην, Θεὸν ὑπεράγαθον.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Κυβέρνησον ἀγνή, τὴν ἀθλίαν

ψυχὴν μου, καὶ οἰκτερον αὐτήν, ὑπὸ πλήθους πταισμάτων, βυθῶ ὀλισθαίνουσαν ἀπωλείας, πανάμωμο· καὶ ἐν ᾧρα με τῆ φοβερᾶ τοῦ θανάτου, σὺ ἐξάρπασον κατηγορούντων δαιμόνων, καὶ πάσης κολάσεως.

Ῥδὴ Ζ'. Σὲ νοητὴν Θεοτόκε.

Λόγε Θεοῦ, συμφυῆς ἀπαύγασμα τοῦ παντοκράτορος Θεοῦ, ὡς ὑπέσχου τὴν παρά σου βουργὸν ἐνοίκησιν, ποιήσον ὡς εὐσπλαγχνος, σὺν τῷ Πατρὶ σου καὶ τῷ Πνεύματι, καὶ φοβερόν τοῖς δαίμοσί με δεῖξον, καὶ πάθῃσιν.

Ἰνα τῆς σῆς εὐσπλαγγνίας, Δέσποτα, δεῖξῃς τὸ πέλαγος ἡμῖν, τὸν Υἱόν σου πρὸς τὴν ἡμῶν πέμψας ταπεινότητα, αὖτις ἀνεμόρφωσας πρὸς τὴν ἀρχαίαν λαμπρότητα. Ἄλλὰ καὶ νῦν τῷ θεῷ με συνέτισον Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Ο Χερουβὶμ θρόνῳ ἐποχοῦμενος, καὶ τῶν ἀπάντων Βασιλεὺς, ἐν γαστρὶ σου παρθενικῇ ᾤκησε, Πανάχαρντε, πάντα ἐκλυτρούμενος, ἐκ τῆς φθορᾶς, ὡς φιλόανθρωπος. Ἄλλὰ καὶ νῦν ταῖς σαῖς πρεσβείαις με περιφρούρησον.

Ῥδὴ Η'. Θαύματος ὑπερφουῶς.

Νεύματι Θεουργικῶ, Κύριε πάντων, τρισυπόστατε καὶ παντοκράτορ, οὐρανοὺς ἐξέτεινας ὡσεὶ δέξριν, εἶτα καὶ γῆς ἀπῆρρησας τὸ βάθος, πανσθενεὶ σου δρακί. Διὸ καὶ τοὺς δούλους σου κραταίωσον τῇ ἀγάπῃ καὶ πίστει τῇ σῇ, φιλόανθρωπε, ἵνα σε δοξάζωμεν ποῶ εἰς αἰῶνας.

Φώτισον, θεαρχικὸν φῶς, τοὺς ὑμνοῦντας τὸ τρισήλιον φῶς τοῖς προσώποις, ἐνιαῖον αὖτις δὲ τῆ οὐσία, καὶ πρὸς τὰς σὰς φωτοδότιδας ἀκτίνας, ἐπιβλέπειν αείδι' ὧν χορτασθήσομαι τὴν δόξαν σου, τὴν γλυκειὰν καὶ φωτουργὸν καὶ πανόλβιον, καὶ ὑπερυψώσε πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας. Θεοτ.

Υψώσεν εἰς οὐρανοὺς, τὴν τῶν ἀνθρώπων προσλαβόμενος φύσιν ἀτρέπτως, ὁ Υἱός σου Πανάχαρ Θεοτόκε, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, ὀυσάμενος τῆς πάλαι φθορᾶς· ᾧ καὶ εὐχαρίστως ἀναμείλομεν. Εὐλογοῦμεν ἡ κτίσις πᾶσα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψούτω εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ Θ'. Τύπον τῆς ἀγνῆς.

Σῶσον ὁ Σωτὴρ τῆς κτίσεως, τῆς αἰσθητῆς καὶ νοουμένης, τοὺς δούλους σου, τῆς τῶν δεσμῶν ἐπιβουλῆς καὶ κακώσεως, παναγία Τριάς ὁμοούσιε, καὶ φρούρει τὴν σὴν ποιμένην, διὰ παντὸς ἀνεπιβούλευτον. Δίς.

Ἰνα τὸν βυθὸν τὸν ἀπειρον τῆς οὐσιώδους, δεῖξῃς σου ἀγαθότητος, δέδωκας ἡμῖν, ἐπαγγελίας τρισήλιε, καὶ μονάρχα Θεὲ παντοδύναμε, σωστικὰς τοῖς σοῖς δούλοις, ἄς ἐκπληρῶσαι καταξίωσον.

Θεοτοκίον.

Νεῦσον ταῖς ἡμῶν δεήσεσιν, ὁ ἐν τρισὶ θεαρχικαῖς ὑποστάσεσι μόνος εἰς Θεὸς ἀληθινὸς πιστευόμενος, καὶ παράσχου σοῖς δούλοις παράκλησιν, πρεσβείαις τῆς ἀχράντου, καὶ πανυμνήτου Θεομητορος.

Τὸ, ἅγιόν ἐστι, κτλ. καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Ὁ Ἐξάψαλμος· τὸ, Θεὸς Κύριος· ἡ συνήθης Στιχολογία· ἀντί δὲ τοῦ Ἀμώμου, ὁ Πολυέλεος, διὰ τὴν Δεσποτικὴν ἑορτήν.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῷ φόβῳ τῶν Ἑβραίων, κεκρυμμένων τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, εἰσήλθες πρὸς αὐτοὺς Ἀγαθέ· καὶ ἔστης, κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαροποιός, καὶ ὑπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ τῆς ἀχράντου σου πλευρᾶς τοὺς μώλωπας, λέγων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ· Φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ ἑρεύνα, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ διὰ σέ παθητός. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἐπέστης ἡ ζωῇ, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, Χριστέ τοῖς Μαθηταῖς, καὶ πλευρὰν ὑπέδεικνυς, καὶ χεῖράς σου καὶ πόδας σου, τὴν ἐκ τάφου σου ἔγερσιν, προπιστούμενος· ἀλλ' ὁ Θωμᾶς οὐχ εὐρέθη· ὅθεν ἔλεγεν· Ἦν μὴ θεάσωμαι τοῦτον, οὐ πείβομαι τοῖς λόγοις ὑμῶν. Δίς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα ὁμοιον.

Ἰδὼν μου τὴν πλευρὰν, καὶ τὰς τρήσεις τῶν ἤλων, Θωμᾶ, τί ἀπιστεῖς, τῇ ἐμῇ Ἀναστάσει; ὁ Κύριος ἔλεγεν, ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, ὁπτανόμενος, τοῖς Ἀποστόλοις ἀρρήτως· ὁ δὲ Δίδυ-

μος, πεισθεὶς ἐβόα τῷ κτίστῃ· Θεὸς μου εἶ καὶ Κύριος. Δίς.

Οἱ Ἀναβαθμοί· τὸ α'. Ἀντίφωνον τοῦ δ'. ἤχου. Εἶτα,

Προκείμενον, ἤχος δ'.

Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον, αἰνεῖ τὸν Θεόν σου Σιών.

Στίχ. Ὅτι ἐνίσχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν πυλῶν σου.

Τὸ, Πᾶσα Πινοή. Εὐαγγέλιον κατὰ Ματθαῖον, Ἐθωνὸν Α'.

Εἶθ' οὕτω, τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ μετὰ τὸν Πεντηκοστὸν Ψαλμὸν,

Δόξα, Ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεὸς, κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τοῦ τάφου, καθὼς προεῖπεν, ἔδωκεν ἡμῖν, τὴν αἰώνιον ζωὴν καὶ μέγα ἔλεος.

Εἶτα ὁ Κανὼν. Τοὺς Εἰρμούς ἀνά δύο καὶ τὰ Τροπάρια εἰς δώδεκα.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

Ῥοδὴ Α'. ἤχος α'. Ὁ Εἰρμός.

« **Ἀσωμεν πάντες λαοί, τῷ ἐκ πικρᾶς δουλείας, Φαραὼ τὸν Ἰσραὴλ ἀπαλλάξαντι, καὶ ἐν βυθῷ θαλάσσης, ποδὶ ἀβρόχως ἀδηγήσαντι, ὡδὴν ἐπιγίγιον, ὅτι δεδούξασται.**

Σήμερον ἔαρ ψυχῶν, ὅτι Χριστὸς ἐκ τάφου, ὡσπερ ἥλιος ἐκλάμψας τριήμερος, τὸν ζοφερὸν χειμῶνα ἀπήλασε τῆς ἀμαρτίας ἡμῶν· αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Η βασιλὶς τῶν ὥρων, τῇ λαμπροφόρῳ ἡμέρᾳ, ἡμερῶν τε βασιλίδι φανότατα, δορυφοροῦσα, τέρπει τὸν ἐγκριτὸν τῆς Ἐκκλησίας λαόν, ἀπαύστως ἀνυμνοῦσα, τὸν ἀναστάντα Χριστόν.

Πύλαι θανάτου Χριστέ, οὐδὲ τοῦ τάφου σφραγίδες, οὐδὲ κλειθρα τῶν θυρῶν σοι ἀντέστησαν· ἀλλ' ἐξαναστὰς ἐπέστης, τοῖς Φίλοις σου εἰρήνην, Δέσποτα δωρούμενος, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ῥοὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Σ**τερῶσόν με Χριστέ ἐπὶ τὴν πέτραν τῶν ἐντολῶν σου, καὶ φωτισόν με φωτὶ τοῦ προσώπου σου· οὐκ ἔστι γὰρ ἅγιος, πλὴν σου φιλάνθρωπε.

Καινοῦς ἀντὶ παλαιῶν, ἀντὶ φθαρτῶν δὲ ἀφθάρτους, διὰ Σταυροῦ σου Χριστέ τελέσας ἡμᾶς, ἐν καινότητι ζωῆς πολιτεῦσθαι, ἀξίως προσέταξας.

Εν τάφῳ περικλεισθεὶς, τῇ περιγράπτῳ σαρκί σου, ὁ ἀπερίγραπτος, Χριστέ ἀνέστης, θυρῶν κλεισμένων δὲ ἐπέστης, σοῦ τοῖς Μαθηταῖς, παντοδύναμε.

Τοὺς μώλωπας σου Χριστέ, οὓς ἐκουσίως ὑπέστης, ὑπὲρ ἡμῶν τοῖς Μαθηταῖς σου φυλάξας μαρ-

τύριον, τῆς σῆς ἐδειξας ἐνδόξου Ἀναστάσεως.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν.

Ἡ Ἰσακοή· ἤχος πλ. β'.

Ως ἐν μέσῳ τῶν Μαθητῶν σου παρεγένου, Σωτῆρ, τὴν εἰρήνην διδοὺς αὐτοῖς, ἐλθέ καὶ μεθ' ἡμῶν, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Καὶ Ἀνάγκωσις εἰς τὸν Θεολόγον.

Ἐγκαίνα τιμᾶσθαι.

Ῥοὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Μ**έγα τὸ μυστήριον τῆς σῆς, Χριστέ, οἰκονομίας! τοῦτο γὰρ ἄνωθεν προβλέπων θεοπτικῶς ὁ Ἀββακούμ· Ἐξήληθες, ἐβόα σοι, εἰς σωτηρίαν λαοῦ σου, φιλάνθρωπε.»

Χολῆς μὲν ἐγύσατο, τὴν πάλαι γεῦσιν ἰώμενος· νυνὶ δὲ σὺν κηροῖν μέλιτος, τοῦ φωτισμοῦ μεταδιδοὺς Χριστὸς τῷ Προπάτορι, καὶ τῆς αὐτοῦ γλυκειᾶς μεθέξεως.

Χαίροις ἐρευνώμενος· διὸ, φιλάνθρωπε, πρὸς τοῦτο προτρέπεις τὸν Θωμᾶν, προτείνων διαπισθύνει τὴν πλευρὰν, τῷ κόσμῳ πιστούμενος τὴν σὴν Χριστέ τριήμερον ἔγερσιν.

Πλοῦτον ἀρυσάμενος ἐκ θησαυροῦ τοῦ ἀσυλήτου, τῆς θείας Εὐεργέτα, λόγῃ διανοιγείσης σου πλευρᾶς, σοφίας καὶ γνώσεως ἀναπιμπλά τὸν κόσμον ὁ Δίδυμος.

Σοῦ ἡ παμμακάριστος ὑμνεῖται γλῶσσα, ὦ Δίδυμε. Πρώτη γὰρ εὐσεβῶς κηρύττει τὸν ζωοδότην Ἰησοῦν, Θεόν τε καὶ Κύριον, ἐκ τῆς ἀφῆς πλησθεῖσα τῆς χάριτος.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ῥδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

« **Ε**κ νυκτὸς ὀρθρίζοντες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ, τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν· τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ παράσχου φιλόανθρωπε »

Επιστάς τοῖς φίλοις ἀθυμοῦσιν ὁ Σωτῆρ, τῇ παρουσίᾳ, ἅπασαν ἀπελαύνει τὴν κατῆφειαν, καὶ σκιρτᾶν διεγείρει τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Ω τῆς ἀληθῶς ἐπαινουμένης τοῦ Θωμᾶ φρικτῆς ἐγχειρήσεως! πολυηρῶς γὰρ ἐφήλαφθη τὴν πλευρὰν, τὴν τῷ θεῷ πυρὶ ἀπαστράπτουσαν.

Απιστίαν πίστει γεγενῆτριαν ἡμῖν τὴν τοῦ Θωμᾶ ἀνέδειξας· σὺ γὰρ πάντα τῇ σοφίᾳ σου προνοεῖς συμφερόντως, Χριστέ, ὡς φιλόανθρωπος.

Καταβασία. Ὄρθρισωμεν Ὄρθρου.

Ῥδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

« **Τ**ὸν Προφήτην διέσωσας ἐκ τοῦ κήτους Φιλόανθρωπε· καμὲ τοῦ βυθοῦ τῶν πταισμάτων ἀνάγαγε, δέομαι. »

Τὸν Θωμᾶν οὐ κατέλιπες, βαπτίζόμενον, Δέσποτα βυθῶ ἀπιστίας, παλάμας προτείνας εἰς ἔρρυναν.

Ο Σωτῆρ ἡμῶν ἔλεγε· Ψηλαφῶντές με, ἴδετε ὅστέα καὶ σάρκα φοροῦντα· ἐγὼ οὐκ ἠλλοίωμαι.

Τὴν πλευρὰν ἐφήλαφθη, καὶ πιστεύσας ἐπέγνωκε Θωμᾶς, μὴ παρῶν σου τῇ πρώτῃ εἰσόδῳ, Σωτῆρ ἡμῶν.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον, Ἰχος πλ. δ'.

Τῇ φιλοπράγματι δεξιᾷ, τὴν ζωοπάρσχόν σου πλευρὰν ὁ Θωμᾶς ἐξηρέυνησε, Χριστέ ὁ Θεός· συγκεκλεισμένων γὰρ τῶν θυρῶν ὡς εἰσῆλθες, σὺν τοῖς λοιποῖς Ἀποστόλοις ἐβόα σοι· Κύριος ὑπάρχεις καὶ Θεός μου.

Ὁ Οἶκος.

Τίς ἐφύλαξε τὴν τοῦ Μαθητοῦ παλάμην τότε ἀχώνευτον, ὅτι τῇ πυρίνῃ πλευρᾷ προσήλθε τοῦ Κυρίου; τίς ἔδωκε ταύτῃ τόλμαν, καὶ ἴσχυσε ψηλαφῆσαι φλόγιον ὄστουν; ψηλαφηθεῖσα· εἰμὴ γὰρ ἡ πλευρὰ δύναμιν ἐχορήγησε πηλίγη δεξιᾷ, πῶς εἶχε ψηλαφῆσαι παθήματα, σαλεύσαντα τὰ ἄνω καὶ τὰ κάτω; Αὕτη ἡ χάρις Θωμᾶ ἐδόθη, ταύτην ψηλαφῆσαι, Χριστῷ δὲ ἐκβοῆσαι· Κύριος ὑπάρχεις καὶ Θεός μου.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ δευτέρᾳ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὰ ἐγκαίνια ἐορτάζομεν τῆς Χριστοῦ Ἀναστάσεως, καὶ τὴν τοῦ ἀγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ ψηλαφήσιν.

Ἰχοι.

Εἰ νηδὺς κλείς, ἢ τάφου μὴ κωλύει.

Ἐν, Ἐώτερ, ὀρμήν, κλείς θυρῶν πῶς κωλύσει.

Ταῖς τοῦ σοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ, προσβείαις· Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Ῥδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

« **Ε**ἰκόνι λατρεύειν, μουσικῆς συμφωνίας συγκαλουμένης λαοῦς, ἐκ τῶν ὠδῶν Σῶν ἄδοντες πατρικῶς οἱ Παῖδες Δαβὶδ, τυράννου ἔλυσαν, τὸ παλίμψημον δόγμα, καὶ τὴν φλόγα εἰς δρόσον μετέβαλον »

ὑμνον ἀναμέλποντες· Ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεός, εὐλογητός εἶ.»

Ως πρώτη ὑπάρχει ἡμερῶν καὶ κυρία, ἢ λαμπροφόρος αὐτῆ, ἐν ἧ ἀγάλλεσθαι ἄξιον τὸν καινὸν καὶ θεῖον λαόν· ἐν τρόμῳ φέρει γὰρ καὶ αἰῶνος τὸν τύπον, ὡς ἀγδοῶς τελοῦσα τοῦ μέλλοντος. Ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεός, εὐλογητός εἶ.

Ο μόνος τολμήσας, τῆ ἀπίστω τε πίστει εὐεργετήσας ἡμᾶς, Θωμᾶς ὁ Δίδυμος, λύει μὲν τὴν ζοφώδη ἄγνοιαν τοῖς πᾶσι πέρασι, τῆ πιστῆ ἀπιστεία· ἐαυτῷ δὲ τὸν στέφανον πλέκει σαφῶς λέγων· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεός, εὐλογητός εἶ.

Οὐ μάτην διστάσας ὁ Θωμᾶς τῆ Ἐγέρσει σου, οὐ κατέθετο, ἀλλ' ἀναμφιλεκτον, ἔσπευδεν ἀποδείξει ταύτην, Χριστέ, τοῖς πᾶσιν ἔθνεσιν· ὅθεν δι' ἀπιστίας πιστωσάμενος πάντας, ἐδίδαξε λέγειν· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἶ.

Εμφόβως τὴν χεῖρα ὁ Θωμᾶς τῆ πλευρᾶ σου τῆ ζωηφόρω, Χριστέ, ἐνθεις, ὑπότρομος ἤσθετο, ἐνεργείας Σῶτερ διπλῆς τῶν δύο φύσεων, τῶν ἐν σοὶ ἡνωμένων ἀσυγχύτως, καὶ πίστει ἐκραύγαζε, λέγων· Σὺ εἶ Κύριος, ὁ ὑπερυψούμενος τῶν Πατέρων καὶ ἡμῶν Θεός εὐλογητός εἶ.

Καταβασία. Ὁ Παιδάς ἐκ καμίνου.

Ῥδὴ ἢ. Εἰρήμός.

« Τὸν ἐν φλογὶ πυρὸς, και-

μένης καμίνου, διαφυλάξαντα Παύδας, καὶ ἐν μορφῇ Ἀγγέλου συγκαταβάντα τούτοις, ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. »

Επιποθήσας σου, τὴν χαρμόσυνον θέαν, τὸ πρὶν ἠπίσται ὁ Θωμᾶς· ἀξιοθεις δὲ ταύτης, Θεὸν καὶ Κύριόν σε ἐκάλει Δέσποτα· ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἀνασχόμενον, τῆς Θωμᾶ ἀπιστίας, καὶ ὑποδείξαντα πλευράν, καὶ τῆ αὐτοῦ παλάμη ἀκριβολογηθέντα, ὑμνεῖτε Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Σοῦ τὸ περίεργον, ἠσαυρὸν κεκρυμμένον, ἡμῖν ἀνώφεε Θωμᾶ· θεολογήσας· γλώσσα γὰρ θεοφορομένη· Ὑμνεῖτε, ἔλεγε, καὶ ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία. Αὐτῆ ἡ κλητή.

Ῥδὴ Θ'. Ὁ Εἰρήμός.

« **Σ**ὲ τὴν φαινήν λαμπάδα, καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν ἀρίζηλον δόξαν, καὶ ἀνωτέραν πάντων τῶν ποιημάτων, ἐν ὑμνοῖς μεγαλύνομεν. »

Σοῦ τὴν φαινήν ἡμέραν, καὶ ὑπέρλαμπρον Χριστέ, τὴν ὀλόφωτον χάριν, ἐν ἧ ὡραῖος κάλλει τοῖς Μαθηταῖς σου, ἐπέστης, μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν χοϊκῆ παλάμη ψηλαφώμενον πλευράν, καὶ μὴ φλέξαντα ταύτην, πυρὶ τῷ τῆς ἀύλου θείας οὐσίας, ἐν ὑμνοῖς μεγαλύνομεν.

Σὲ τὸν ὡς Θεὸν ἐκ τάφου, ἀναστάντα Χριστὸν, οὐ βλεφάρους

ιδόντες, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ πεπι-
σευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Καταβασία Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἄγιος Κύριος ὁ Θεός· ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλάμα, ἦχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Ἐμῶν μελῶν χειρὶ σου, ἐξε-
ρέυνήσας τὰς πληγὰς, μὴ μοι
Θωμᾶ ἀπιστήσης, τραυματισθέντι
διὰ σέ· σὺν Μαθηταῖς ὁμοφρόνει,
καὶ ζῶντα κήρυττε Θεόν. Δίς.

Σήμερον ἔαρ μυρίζει, καὶ καινὴ
κτίσις χορεύει· σήμερον αἶρονται
κλεῖθρα, θυρῶν καὶ τῆς ἀπιστίας,
Θωμᾶ τοῦ φίλου, βοῶντος. Ὁ Κύ-
ριος καὶ Θεός μου. ἀπαξ.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἱστῶμεν Στίχους δ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'.
δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι Μάρτυρες.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου φρι-
κτὴν, ζωοδότα ἐγερσιν, ὡσπερ
σφραγίδας οὐκ ἔλυσας, Χριστὲ τοῦ
μνήματος, ὅτῳ κεκλεισμένων,
θυρῶν εἰσελήλυθας, πρὸς τοὺς πα-
νευκλεεῖς Ἀποστόλους σου, χα-
ροποιῶν αὐτούς, καὶ εὐθὺς σου
παρεχόμενον, τούτοις Πνεῦμα,
δι' ἄμετρον ἔλεος. Δίς.

Θωμᾶς, ὁ καὶ Δίδυμος οὐκ ἦν,
ἐνδημῶν ἡνίκα σὺ τοῖς Μαθηταῖς
ὦρθης Κύριε· ὅθεν ἠπίστησε, τῇ
σῇ Ἀναστάσει, καὶ τοῖς κατιδοῦσί
σε, ἐβόα. Εἰ μὴ βάλω τὸν δάκτυ-
λον, εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, καὶ
τῶν ἤλων τὰ τυλώματα, οὐ πι-
στεύω, ὅτι ἔξεγήγηρται.

Ὡς θέλεις ψηλάφησον, Χριστὸς
τῷ Θωμᾶ ἐβόησε· βάλε τὴν χεῖρα,
καὶ γινώθι με, ὅστέα ἔχοντα, καὶ

γεῶδες σῶμα· καὶ μὴ γίνου ἀπι-
στος, ἐπίσης δὲ τοῖς ἄλλοις πι-
στάθητι· ὁ δὲ ἐβόησεν. Ὁ Θεός
μου καὶ ὁ Κύριος, σὺ ὑπάρχεις·
δόξα τῇ ἐγέρσει σου.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Μετ' ἡμέρας ὀκτώ, τῆς ἐγέρ-
σεώς σου, Ἰησοῦ Βασιλεῦ, μονα-
γενές Λόγε τοῦ Πατρὸς, ὦρθης
τοῖς Μαθηταῖς σου, κεκλεισμένων
τῶν θυρῶν, τὴν εἰρήνην σου παρε-
χόμενος· καὶ τῷ ἀπιστοῦντι Μα-
θητῇ τοὺς τύπους ἐδειξας· Δεῦρο
ψηλάφησον τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς
πόδας, καὶ τὴν ἀκήρατόν μου
πλευρᾶν· ὁ δὲ πεπειθὴς ἐβόα σοι.
Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου,
δόξα σοι.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Ἀπὸ δὲ τῆς σήμερον ἀρχοῦνται πά-
λιν αἱ Λιταὶ ἐν τῷ Νάρθηκι ὡσαύτως
καὶ αἱ Κατήχησις τοῦ ὁσίου Πατρὸς
ἡμῶν Θεοδώρου τοῦ Στουδίτου· ἐν ἣ
ψάλλομεν τὸ ἑσθινὸν ἰδιόμοιον τοῦ
ἤχου. Ἦχος α'.

Εἰς τὸ ὄρος τοῖς Μαθηταῖς
ἐπειγομένοις, διὰ τὴν χαμόθεν ἔ-
παρσιν, ἐπέστη ὁ Κύριος· καὶ
προσκυνήσαντες αὐτὸν, καὶ τὴν
δοθεῖσαν ἐξουσίαν, πανταχοῦ δι-
δαχθέντες, εἰς τὴν ὑπ' οὐρανὸν
ἐξαπεστέλλοντο, κηρύξαι τὴν ἐκ
νεκρῶν Ἀνάστασιν, καὶ τὴν εἰς
οὐρανὸν ἀποκατάστασιν· οἷς καὶ
συνδιακωνίζειν, ὁ ἀψευδὴς ἐπηγ-
γεῖλατο, Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σω-
τὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πρότχες, ὅτι αἱ Λιταὶ ἐν τῷ Νάρ-
θηκι, πρὸ τῆς πρώτης ὥρας γίνονται·
ἡ δὲ Κατήχησις τοῦ Στουδίτου, μετὰ
τὴν πρώτην ὥραν λέγεται· τὰ δὲ ἑσθ-

θινὰ ψάλλονται, μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τοῦ ὄρθρου, πρὸ τῆς Λιτῆς.

Ἰτέον, ὅτι ἡ Ἀκολουθία τῶν ἐπιλαχόντων ἁγίων ἐν πάσαις ταῖς Κυριακαῖς τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς, ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπναις τῶν Κυριακῶν.

Ἡ Λειτουργία γίνεται ταχύτερον διὰ τὸν κόπον τῆς Ἀγρουπνίας. Αἱ ὄραι ψάλλονται τριψαλμοί, κατὰ τὸν Τύπον, ἐν τῷ Νάρθηκι ἤγουν ἡ Τριθέκτη, καὶ ἡ Ἐνάτη. Λέγεται δὲ καὶ ὁ ἐξ ἔθους ψαλμὸς, ἀπερχομένων εἰς τὴν τράπεζαν ὡσαύτως καὶ ἀνισταμένων.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά καὶ ἐν τοῖς Μακαρισμοῖς, ψάλλομεν ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς Ὁδὴν Γ' καὶ Γ'.

Ἀπολυτ. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος. Κοντάκ. Τῇ φιλοπράγματι δεξιᾷ.

Τὸ Τρισάγιον.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου, ἤχ. γ'.

Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ μεγάλη ἡ ἰσχὺς αὐτοῦ.

Στ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον, ὅτι ἀγαθός.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων,
τὸ ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, διὰ τῶν χειρῶν τῶν Ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα, καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά, (καὶ ἦσαν ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες ἐν τῇ Στοᾷ Σολομῶντος, τῶν δὲ λοιπῶν οὐδεὶς ἐτόλμα κολλᾶσθαι αὐτοῖς, ἀλλ' ἐμεγάλυνεν αὐτοὺς ὁ λαός· μᾶλλον δὲ προσετίθεντο πιστεύοντες τῷ Κυρίῳ, πλῆθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν) ὥστε κατὰ τῆς πλατείας ἐκφέρειν τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ τίθεναι ἐπὶ κλινῶν καὶ κραββάτων, ἵνα ἐρχομένου Πέτρου, κἀν ἡ σκιά ἐπιτεκνῆται τινὶ αὐτῶν. Συνήρχετο δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν περὶ πόλεως εἰς Ἱερουσαλὴμ, φέροντες ἀσθενεῖς καὶ ὀχλουμένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρ-

των, οἵτινες ἐθεραπεύοντο ἅπαντες. Ἄνασταὶ δὲ ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ πάντες οἱ σὺν αὐτῷ, ἢ οὕσα αἵρεσις τῶν Σαδδουκαίων, ἐπλήσθησαν ζήλου, καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, καὶ ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τῇρῃ δημοσίᾳ. Ἄγγελος δὲ Κυρίου διὰ τῆς νυκτὸς ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, ἐξαγαγὼν τε αὐτοὺς, εἶπε, Πορεύεσθε, καὶ σταθέντες λαλεῖτε ἐν τῷ Ἱερῷ τῷ λαῷ πάντα τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς ταύτης.

Ἀλληλουῖα, ἤχος πλ. δ'.

Δεῦτε ἀγαλλιασώμεθα τῷ Κυρίῳ.

Στίχ. Ὅτι Θεὸς μέγας Κύριος.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην, Ἑωθιν. Θ'.

Οὐτῆς ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

Κοινωνικόν.

Ἐπαίνει Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύριον, αἶνει τὸν Θεὸν σου Σιών.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους Γ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Μετὰ τὴν ἐκ τάρου σου φρικτὴν.

Θωμᾶς, ὁ καὶ Δίδυμος, οὐκ ἦν.

Ὡς θέλεις ψηλάφησον, Χριστός.

(Ζῆτει ταῦτα εἰς τοὺς Αἶνους.)

Καὶ ἐκ τοῦ Μηναίου, τοῦ κατὰ τὴν ἡμέραν Ἁγίου προσόμοια γ'.

Δοῦσα, καὶ νῦν, ἤχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων. σελ. 31

Εἰσοδος. Τὸ, Φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον.

Ἦχος βαρὺς.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐ εἶ ὁ Θεός, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.

Στίχ. Ἐγνωρίσας ἐν ταῖς λαοῖς τὴν δύναμίν σου.

Στίχ. Καὶ εἶπα. Νῦν ἠρξάμην.

Στίχ. Ἐμνήσθη τῶν ἔργων Κυρίου.

Εἶτα, Ἐκτενής, τὸ, Καταξίωσον, καὶ τὰ λοιπά.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.
Ἦχος α'. Αναστάσιμον.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν ἄρεσιν ἀμαρτιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δεΐξας ἐν κόσμῳ τὴν Ἀνάστασιν.

Στ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Οτι τὸ πέλαγος πολὺ, τῶν παραπτωμάτων μου Σωτήρ, καὶ δεινῶς βεβύθισμαι ταῖς πλημμελείαις μου, δός μοι χεῖρα, σῶσόν με, ὡς τῷ Πέτρῳ, ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Μαρτυρικόν.

Τῆ προσβεία, Κύριε, πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δός ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτιρῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ. σελ. 31.

Τὸ, νῦν ἀπολύεις, τὸ Τρισάγιον· καὶ μετὰ τὴν ἐκφώνησιν, Ἀπολυτ. τ.χ. βαρὺς. Ἐσφραγισμένου τοῦ μηνύματος· σελ. 33.

Καὶ ἀπολύεις.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, λέγομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, γ'. Εἶτα τὸν Ἐξάψαλλον μεθ' ὃν τὸ, Θεὸς Κύριος. Ἀπολυτικίον, ἦχος βαρὺς. Ἐσφραγισμένου τοῦ μηνύματος· ὅπερ λέγεται δι' ὅλης τῆς ἑβδομάδος· καὶ ἡ Στιχολογία τῶν δύο Καθισμάτων τοῦ Ψαλτηρίου. Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου· ἦχος α'.

Αναστάσιμον.

Τὸν τάρον σου Σωτήρ στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῆ ἀσραπῆ τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου ἐγένοντο κηρύττοντος, γυναιξὶ τὴν Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καλῆς αἰρέτην, σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Κατανυκτικόν.

Εν ἀνομίαις συλληφθεὶς ἐγὼ ὁ ἄσωτος, οὐ τολμῶ ἀτενίσαι εἰς τὸ ὕψος τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλὰ θαρρῶν εἰς τὴν φιλανθρωπίαν σου, κράζω· Ὁ Θεός, ἰλάσθητί μοι τῷ ἀμαρτωλῷ, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Αθλήσεως καύχημα, καὶ σεφάνων ἀξίωμα, οἱ ἐνδοξοὶ Ἀθλοφόροι περιέβληνται σε, Κύριε· καρτερία γὰρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους ἐτροπώσαντο· καὶ δυνάμει θεικῆ ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ Σωτήρ καὶ σῶσόν με.

Θεοτοκίον.

Θαῦμα θαυμάτων Κεχαριτωμένη, ἐν σοὶ λεωρούσα ἡ κτίσις, ἀγάλλεται· συνέλαβες γὰρ ἀσπόρωτος, καὶ ἔτεκες ἀφράστως, ὃν ταξικροχία· Ἀγγέλων ὄραν οὐ δεδύνηται· αὐτὸν ὡς Θεὸν ἰκέτευε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στίχ. Καθισμ. τῆς Ἱορτίδος.

Ἦχος α'. Τὸν τάρον σου Σωτήρ.

Αψάμενος χειρὶ, τῆς πλευρᾶς τῆς ἀστέκτου, ὁ Δίδυμος Θωμᾶς, οὐκ ἐφλέχθη τῇ ψαύσει, ἀλλ' ἐμείνε τοὺς μώλωπας, ψιλλῶν α'.

κριθέστερον, καὶ φθεγγόμενος, τῷ
 δι' ἡμᾶς λαγγευθέντι. Σὺ μου Κύ-
 ριος, καὶ σὺ Θεὸς μου ὑπάρχεις,
 κἀν πάθος ὑπήνεγκας. Δίς.

Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεα-
 σάμενοι. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς
 Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρημῶν, εἰς ἡ. καὶ
 τοῦ Μηναίου, εἰς δ. Ἀπὸ γ'. Ὁδῆς,
 Καθίσματα τοῦ Μηναίου, καὶ τῆς Ἑορ-
 τῆς ἀφ' ἑκτῆς, Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς·
 εἰς τὴν θ'. στιχολογοῦμεν τὴν, Τιμω-
 τέραν. Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς δίς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στιχ. δ'.
 καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Ἦμνοῦμέν σου Χριστέ, τὸ σω-
 τήριον πάθος καὶ δοξαζόμεν σου
 τὴν Ἀνάστασιν. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Ἄλλος σε κόσμος ψυχῆ, ἀνα-
 μένει καὶ κριτῆς, τὰ σὰ μέλλων
 ἠμοσιεύειν κρυπτά καὶ δεινά· μὴ
 οὖν ἐμμείνης τοῖς ᾠδε, ἀλλὰ πρό-
 φησον βοῶσα τῷ κριτῇ. Ὁ Θεὸς
 ἰλάσθητί μοι καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ,
 δευτε λαοὶ ἑπαντες τιμήσωμεν,
 ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς·
 τοὺς φωστῆρας τοῦ κόσμου, καὶ
 κήρυκας τῆς πίστεως· τὴν πηγὴν
 τὴν ἀένναον, ἐξ ἧς ἀναβλύσει τοῖς
 πιστοῖς τὰ ἰάματα αὐτῶν ταῖς
 ἰκεσίαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν
 εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου,
 καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα
 ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α'.

Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος· σελ. 31.
 Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθῆ.

Χεῖλεσι καθαροῖς, ὕμνεῖτε σὺν
 Ἀγγέλοις, βροτοὶ τὸν ἀναστάντα
 τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον
 συνεγείραντα.

Στιχ. Ἐπαινέι Ἱερουσαλὴμ τὸν Κύ-
 ριον. ἀνεῖ τὸν Θεόν σου Σιών.

Ὁρῆς τοῖς ἱεροῖς, σοῦ Σῶτερ
 Ἀποστολοῖς, τῶν θυρῶν κεκλει-
 σμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινίζων, ἡ-
 μῖν τὸ λείον Πνεῦμά σου.

Στ. Ὅτι ἐνίχυσε τοὺς μοχλοὺς τῶν
 πυλῶν σου, εὐλόγησε τοὺς υἱοὺς σου
 ἐν σοί.

Νῦν σε Παμβασίλειῦ, ἰδόντες
 οὐ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίαις πό-
 θω, Θεὸν πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις
 μεγαλύνομεν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α'.

Τῶν Μαθητῶν διζαζόντων· σελ. 31.

Τὸ Ἀπολυτικίον. Εσφραγισμένου τοῦ
 μηνήματος. Ἐκτενῆς, καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ἰστώμεν Στιχ.
 ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια
 τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Ἀναστὰς ἐκ τοῦ μηνήματος,
 κεκλεισμένων ἐρίστασαι, τῶν θυ-
 ρῶν τοῖς φίλοις σου, παντοδύνα-
 με· καὶ τῷ Θωμᾷ ἀπιστήσαντι,
 τῶν ἡλῶν ὑπέδειξας, διατρήσεις
 καὶ πλευρᾶς. τὴν ἐκ λόγῃς ἐκ-
 κέντησιν, βεβαιῶν αὐτὸν, καὶ πι-
 στούμενος Λόγε, ὡς αὐτὸς εἶ, ὁ
 δι' οἶκτον ὑπομείνας, σωτηριῶδη
 πατήματα.

Τὴν πολλὴν συγκατάβασιν, καὶ
 δι' οἶκτον ἀμέτροτον, καθαρῶν μου

κένωσιν, μὴ ἀμφιβάλλε, ἀλλὰ πιστώθητι Δίδυμε, ὁ Κύριος ἔφησεν ὡς αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ παθὼν καὶ τριήμερος, ἐκ τοῦ μνήματος, ἀναστὰς καὶ τοῦ ἄδου τὰ ταμεῖα, ἐκκενώσας καὶ ζωώσας, τοὺς ἀπὶ αἰῶνος τεθνήξαντας.

Εκπλαγείς ὡς ἐώρακεν, ὁ Θωμᾶς ἀνεβόησεν, ὀπηνήκα εἰδὲ σε, Παντοδύναμε. Σὺ εἶ Θεὸς μου καὶ Κύριος· πιστεύω φιλόνηρωπε, ὡς αὐτὸς εἶ ὁ παθὼν, καὶ τὰ πάθη ἰώμενος, τῶν ψυχῶν ἡμῶν· προσκυνῶ σου τὸ κράτος, καὶ τῷ κόσμῳ, διαγγέλλω τὴν φρικτὴν σου, καὶ παντοδύναμον ἔγερσιν.

Καὶ τοῦ Μηναιῦ γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος α'.

Τῶν Μαθητῶν διασταζόντων. σελ. 31.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Ἀναστάσιμον.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Στ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Οτι ἐννοίαις πονηραῖς καὶ ἔργοις καταδεδίκασαι Σωτήρ, λογισμὸν μοι δώρησαι ἐπιστροφῆς ὁ Θεός, ἵνα κράζω· Σῶσόν με, Ἐυεργέτα ἀγαθὲ, καὶ ἐλέησόν με.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Μαρτυρικόν.

Η ἐν σταδίῳ ὑμῶν ὁμολογία ἅγιοι, τῶν δαιμόνων κατέπτηξε τὴν δύναμιν, καὶ τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρώπους ἠλευθέρωσε· διὸ καὶ

τὰς κεφαλὰς ἀποτεμνόμενοι, ἐκράζετε· Γενέσθω Κύριε, ἡ θυσία τῶν ψυχῶν ἡμῶν εὐπρόσδεκτος ἐνώπιόν σου· ὅτι τέποθήσαντες, κατεφρονήσαμεν τῆς προσκαίρου ζωῆς, φιλόνηρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος β'.

Μετὰ τὴν ἔγερσιν σου Κύριε. σελ. 32.

Ἀπολυτ. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΤῆΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΥ.

ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Καθίσ. τῆς Ὀκτωήχου· ἤχος α'.

Ἀναστὰς. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Γυναῖκες πρὸς τὸ μνήμα παρεγένοντο ὄρθριαι, καὶ ἀγγελικὴν ὀπτασίαν θεασάμεναι, ἔτρεμον· ὁ τάφος ἐξήστραπται ζωὴν, τὸ θαῦμα κατέπληττεν αὐτάς· διὰ τοῦτο ἀπελθοῦσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκήρυττον τὴν ἔγερσιν. Τὸν ἄδην ἐσκύλευσε Χριστὸς, ὡς μόνος κραταῖος καὶ δυνατός· καὶ φθαρέντας συνήγειρε πάντας, τὸν τῆς κατακρίσεως λύσας, φόβον, δυνάμει Σταυροῦ.

Κατανυκτικόν.

Εἰ ὁ δίκαιος μόλις σώζεται, ἐγὼ ποῦ φανοῦμαι ὁ ἁμαρτωλός; τὸ βάρος καὶ τὸν καύσωνα τῆς ἡμέρας οὐκ ἐβάστασα· τοῖς περὶ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν, συναρίθμησόν με ὁ Θεός, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Ωs καλοὶ στρατιῶται, ὁμοφρόνως πιστεύσαντες, τὰς ἀπειλὰς τῶν τυράννων μὴ πτοοῦμενοι· Ἄγιοι, προσήλθετε προθύμως τῷ

Χριστῷ, ἀράμενοι τὸν τίμιον Σταυρον· καὶ τελέσαντες τὸν δρόμον, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξασθε. Δόξα τῷ ἐνισχύσαντι ὑμᾶς, δόξα τῷ στεφανώσαντι, δόξα τῷ ἐνεργούντι δι' ὑμῶν πᾶσιν ἰάματα.

Θεοτοκίον.

Αρρήκτον τεῖχος κεκτημένοι πιστοὶ, τὴν Θεοτόκον **Μαρίαν**, δευτε προσκυνήσωμεν, καὶ προσπέσωμεν αὐτῇ, παρρησίαν γὰρ ἔχει πρὸς τὸν τεχθέντα ἐξ αὐτῆς, καὶ πρεσβεύειν καὶ σώζειν, ἀπὸ ὀργῆς καὶ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς, Ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Ἀπόστολον πάντες καὶ μαθητὴν τοῦ Χριστοῦ, εὐφημησωμεν ὕμνοις ἐπὶ τῇ μνήμῃ αὐτοῦ· θεοπρεπῶς γὰρ τὰς ἡμῶν διανοίας αὐτὸς, τύπους τῶν ἡλίων ψηλαφῶν, βεβαίαν πίστιν ἐκζητῶν, ἐσήριξεν ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ δυσωπεῖ τὸν Σωτῆρα, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν'. εἶτα ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἦ. καὶ τοῦ Μηναίου, εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης ὥδης, Κάθισμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς, ἰστώμεν Στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχ. τῆς Ὀκτωήχου, Ἦχος α'.

Ἀναστάσιμον.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, **Κύριε**, ὡς μόλις παντοδύναμος.

Δίς. Χριστέ, σελ. 32.

Κατανυκτικόν.

Μὴ ἀποδοκιμάσης με Σωτῆρ μου, τῇ βαθυμίᾳ τῆς ἀμαρτίας συνεχόμενον· διεγείρον μου τὸν λογισμὸν πρὸς μετάνοιαν, καὶ τοῦ σου ἀμπελώνος ἐργάτην δόκιμον ἀνάδειξόν με, δωρούμενός μοι τῆς ἐνδεκάτης ὥρας τὸν μισθόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Μαρτυρικόν.

Οὗτοι οἱ στρατιῶται τοῦ Βασιλέως τοῦ μεγάλου, ἀντέστησαν τοῖς δόγμασι τῶν τυράννων, γενναίως κατεφρόνησαν τῶν βασάνων, καὶ τὴν πλάνην πᾶσαν πατήσαντες, ἀξίως στεφανωθέντες, αἰτοῦνται παρὰ τοῦ Σωτῆρος, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπιστὰς ὁ Ἰησοῦς. σελ. 32.

Εἰς τὸν Στιχ. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Γπήσωμεν πιστοὶ, ἀπαύστως σὺν Ἀγγέλοις, Χριστὸν τὸν ἀναστάντα, τριήμερον ἐκ τάφου, καὶ κόσμον συνεγείραντα.

Στιχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Θωμᾶς σου τὴν πλευρὰν, εὐσπλαγγνε ψηλαφήσας, πρὸς πίστιν ἐπανῆλθε· καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ σε, Θεὸν λοιπὸν ἐπέγνωμεν.

Στι. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Νέμεῖς ὦ λυτρωτά, εἰρήνην τῷ λαῷ σου, ἐξαναστὰς τοῦ τάφου, καὶ κόσμον συνεξεγείρας, ἐξ ἄδου Παντοδύναμε.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ἐπέστης

Ἀπολυτ. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.
Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στι-
χους 5. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά προσό-
μοια τῆς Ἑορτῆς γ'. ἤχος α'.

Πανεύφημοι μάρτυρες.

Ψηλάφησον λέγει τῷ Θωμᾷ,
ἐκ νεκρῶν τριήμερος, ἐξαναστάς
ὁ Φιλάνθρωπος, καὶ ἶδε χειράς
μου, καὶ ποδῶν τὰς τρήσεις, καὶ
πλευρᾶς τὴν πόρωσιν, καὶ γινῶθί
με Θεὸν ἀναλλοίωτον, γεῶδες φύ-
ραμα, κατ' Οὐσίαν μορφωσάμενον,
καὶ τὸ Πάθος ἐν αὐτῷ δεξάμενον.

Ηπόρει τὰς τρήσεις ἐνορῶν,
τῶν ποδῶν ὁ Δίδυμος, καὶ τῶν
χειρῶν τὰ τυλώματα, καὶ ἦν θαμ-
βούμενος, τὸ φρικῶδες θαῦμα, καὶ
χειρὶ τὴν Ἀχραντον, πλευρὰν καὶ
ψηλαφῶν καὶ θεώμενος, ἐξ ὧν
ὑπέδειξεν, ἀναμφίβολον τοῖς ἔθνε-
σι, τὴν ἐκ τάφου τριήμερον ἐγερ-
σιν.

Λαμβάνω μεγίστην χαρμονήν,
σὴν Σωτῆρ μου ἐγερσιν, βεβαιου-
μένην θεώμενος, ἐξ ὧν ἠξίωται,
τολμηρῶν πραγμάτων, ὁ Θωμᾶς
ἐράψασθαι· διὸ σε τὸν ἀπλοῦν
δογματίζομεν, Θεὸν καὶ ἄνθρωπον,
ἐνεργείας δὴ φέροντα, οὐσιώδεις,
τῶν ἐξ ὧν συντίθεισαι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος δ'.

Κύριε, τῆ ἀστέκτης. σελ. 32.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ.

Ἐν ταῖς Τετράσι καὶ ταῖς Παρασκευ-
αῖς, εἰς τὰ Ἀπόστιχα, καὶ Καθίσματα,

καὶ τοὺς Αἶνους, προηγούναι τῶν Ἀ-
ναστασιμῶν τὰ Σταυρώσιμα Στιχηρά·
διότι ὁ Κύριος ἡμῶν πρῶτον ἐσταυρώ-
θη, εἰδ' οὕτως ἀνέστη ἐκ νεκρῶν.

ἤχος α'. Σταυρώσιμον.

Σταυρὸς κατεπάγη ἐν Κρανίῳ,
καὶ ἦνθησεν ἡμῖν ἀθανασίαν ἐκ πη-
γῆς ἀενάου, τῆς πλευρᾶς τοῦ
Σωτῆρος.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.
Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ
προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξάζον-
τες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστα-
σιν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν,
ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ τὸν
κόσμον λυτρωσάμενος.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Μαρτυρικόν.

Ω τῆς καλῆς ὑμῶν πραγμα-
τείας ἅγιοι! ὅτι αἱματα ἐδώκατε,
καὶ οὐρανοὺς ἐκκληρονομήσατε· καὶ
πρὸς καιρὸν πειρασθέντες, αἰωνί-
ως ἀγάλλεσθε. Ὅντως καλὸν ὑ-
μῶν τὸ ἐμπόρευμα· φθαρτὰ γὰρ
καταλιπόντες, τὰ ἀφάρτα ἀπε-
λάβετε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις χορεύ-
οντες, ὑμνεῖτε ἀπαύστως, Τριάδα
ὁμοούσιον.

Δόξα, καὶ νῦν ἤχος πλ. δ'.

Ἄψαι Θωμᾷ τῆς πλευρᾶς. σελ. 32.

Ἀπολυτ. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.
Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.
ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὅρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στίχ.
Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου, ἤχος α'.
Σταυρώσιμον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἀ-
νηρέθη ἡ τυραννίς, ἐπατήθη ἡ δύ-
ναμις τοῦ ἐχθροῦ, οὔτε γὰρ Ἀγ-

γελος, οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσεν ἡμᾶς, δόξα σοι.

Ἀναστάσιμον.

Ο Ἰσαὰκ ἐν τῷ βουνῶ ἀνηγέχθη, ὁ Ἰωνᾶς ἐν τῷ βυθῶ κατηνέχθη, καὶ ἀμφοτέροι τὸ πάθος σου Σωτὴρ ἐξεικόνιζον· ὁ μὲν πὰ δεσμὰ καὶ τὴν σφαγὴν, ὁ δὲ τὴν ταφὴν, καὶ τὴν ζωὴν τῆς παραδόξου Ἐγέρσεως σου. Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Τὰς ἀλγυδόνας τῶν Ἀγίων, ἃς ὑπὲρ σοῦ ἔπαθον, δυσωπήθητι, Κύριε, καὶ πάσας ἡμῶν τὰς ὀδύνας, ἴασαι φιλόανθρωπε, θεόμελα.

Σταυροθεοτακίον.

Οὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτημένοι, Ἀχραντε, καὶ ταῖς σαῖς ἰκεσίαις τῶν δεινῶν ἐκλυτρούμενοι, τῷ Σταυρῷ τοῦ Υἱοῦ σου ἐν παντί φρουρούμενοι, κατὰ χρέος σε πάντες εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Κάλ. τῆς Ἑορτῆς.

Ἦχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτὴρ.

Αψάμενος χεῖρι, τῆς πλευρᾶς τῆς ἀστέχτου, ὁ Δίδυμος Θωμᾶς, οὐκ ἐφλέχθη τῇ ψύσει, ἀλλ' ἔμεινε τοὺς μῶλωπας, ψηλαφῶν ἀκριβέστερον, καὶ φλεγγόμενος, τῷ δι' ἡμᾶς λογγευθέντι. Σὺ μου Κύριος, σὺ καὶ Θεός μου ὑπάρχεις καὶ πάθος ὑπήνεγκας. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι καὶ ὁ Ν'. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς η'. καὶ τοῦ Μηναιίου, εἰς θ'. Ἀπὸ τρίτης ὡδῆς, Κάθισμα, τοῦ Μηναιίου. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α'. Σταυρώσιμον.

Σὲ τὸν ἐν ξύλῳ προσπαγέντα, καὶ ζωὴν ἡμῖν παρεσχηκότα, ὡς Σωτὴρα καὶ Δεσπότην, ὑμνοῦμεν ἀπαύστως.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Ο τὸν ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν ἄνθρωπον ἀναστήσας, τῇ Ἀναστάσει σου, Χριστέ, ἀξιώσον ἡμᾶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Μαρτυρικόν.

Ἦμᾶς πανεύφημοι μάρτυρες, οὐ θλίψεις, οὐ στενοχωρία, οὐ λιμός, οὐ διωγμός, οὐδὲ μάστιγες, οὐ θυμὸς θηρῶν, οὐ ξίφος, οὐ δὲ πῦρ ἀπειλοῦν, χωρίσαι Θεοῦ δεδύνηται· πόθῳ δὲ μᾶλλον τὸ πρὸς αὐτὸν, ὡς ἐν ἀλλοτρίαις ἀγωνισάμενοι σώμασι, τὴν φύσιν ἐλάθετε, θανάτου καταφρονήσαντες· ὄθεν καὶ ἐπαξίως, τῶν πόνων ὑμῶν, μισθὸν, ἐκομίσασθε· Οὐρανῶν Βασιλείας κληρονομοὶ γεγονάτε· ἔχοντες παρῆρσίαν πρὸς τὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μαθητῶν συνηθροισμένων ἐπέστη ὁ Σωτὴρ, οὗ ἦσαν συνηγμένοι. σελ. 32.

Εἰς τὸν Στιχ. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Ω θαύματος καινοῦ! ὦ παραδόξου τρόπου! πῶς χόρτος οὐκ ἐφλέχθη, ἡ χεὶρ τοῦ Ἀποστόλου, πурὶ τῷ τῆς Θεότητος.

Στιχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ ὀβόγγος αὐτοῦ.

Σπεύσωμεν και ἡμεῖς, τὰς χει-
ρας ἁγιάσαι, τῇ τῶν παθῶν ἀρ-
γία, καὶ οὕτω τοῦ Δεσπότου, τῆς
πλευρᾶς ἐφαφόμεθα.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν
Θεοῦ.

Εγκαίνισον ψυχῇ, πάσας σου
τὰς αἰσθήσεις, πρὸς θεῖαν θεωρίαν.
Χριστὸς γὰρ οὕτω θέλει, τελει-
σθαι τὰ ἐγκαίνια.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ορα μοι νοητῶς, τὴν ἀλλαγὴν
τοῦ κόσμου, καὶ κόσμησον, τὰ ἐν-
δον, ταῖς ἀρεταῖς ὡς φύλλοις, ψυ-
χῇ, καὶ ὠραίσθητι.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν
Στίχ. ε'. καὶ φάλλομεν Στιχηρὰ προ-
σόμοια, τῆς Ἑορτῆς, γ'. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Κόλπους μὴ λιπῶν τοὺς πα-
τρικοὺς, ὠρθῆς ἐπὶ γῆς σαρκοφό-
ρος, δι' εὐσπλαγγνίαν Χριστέ πά-
θος τε καὶ θάνατον καταδεξάμενος
ἐξανέστης τριήμερος. Ουρανῶν κε-
κλεισμένων, ἐνδον εἰσελήλυθας,
ὡς παντοδύναμος ὄθεν, τὴν πλευ-
ρὰν σου τὴν θεῖαν, χαίρων ὁ Θω-
μᾶς ψηλαφήσας, Κύριον καὶ τί-
στην σε ἐδόξασεν.

Ηλαῖς προσηλώθης τῷ Σταυ-
ρῷ, λόγῃ τὴν πλευρὰν ἐκεντή-
θης, χολῆς ἐγεύσω Χριστέ, θά-
νατον ὑπέμεινας, τᾶσφ τεθείς ὡς
νεκρός· ὡς Θεὸς δὲ συνέτριψας,
δεσμοὺς τοὺς τοῦ ἄδου καὶ συνε-
ξανέστησας, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νε-
κρούς· ὄθεν, τὰς σφραγίδας μὴ

(TOM. E.)

λύσας, σοῦ τοῖς Μαθηταῖς ἐνεφά-
νης, τὴν σὴν ἐξανάστατιν πιστού-
μενος.

Πάσχα, ἡ παροῦσα Ἑορτῇ·
Πάσχα μυττικόν, Πάσχα θεῖον,
Πάσχα σωτήριον, Πάσχα, πρὸς
θάνατον ζωὴν μετάγον ἡμᾶς·
Πάσχα, πᾶσαν κατήρειαν, ἐξάιρον
ἐκ μέσου· Πάσχα, τὴν εὐφροσύ-
νον χάριν διδὸν Μαθηταῖς· ὄθεν,
ὁ Θωμᾶς ἀνεβόα. Κύριος Θεός μου
ὑπάρχεις, ὁ σκυλεύσας ἄδου τὰ
βασιλεία.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος δ'.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος, ἀπιστία
πίστιν. σελ. 33.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆ-
χου Ἦχος α'. Αναστάσιμον.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθῶν
ἠλευθερώθημεν, καὶ τῇ ἀναστάσει
σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν. Κύ-
ριε, δόξα σοι.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ
φθόγγος αὐτῶν.

Η τῶν Ἀποστόλων πανααρμό-
νιος λύρα, ἐξ ἁγίου Πνεύματος
κινουμένη, τὰς τῶν στυγερῶν δαι-
μόνων τελετὰς κατήργησε· καὶ
τὸν ἕνα Κύριον κηρύξασα, ἔθνη ἐ-
λυτρώσατο τῆς πλάνης τῶν εἰ-
δώλων, καὶ προσκυνεῖν ἐδίδαξε,
Τριάδα ὁμοούσιον.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁ-
γίαις αὐτοῦ.

Πανεύφημοι Μάρτυρες ὑμᾶς,
οὐχ ἡ γῆ κατέκρυψεν, ἀλλ' οὐρα-
νὸς ὑπέδεξατο· ἠνοίγησαν ὑμῖν,

Παραδείσου πύλαι, καὶ ἐντὸς γινόμενοι, τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς ἀπολαύετε. Χριστῷ πρεσβεύσατε, δωρηθῆναι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἕως δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος, τοῦ πύρος ὁ χόρτος. σελ. 33.

Ἀπολ. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΤῆΣ Β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν ὁ. Στιχ. Καθίσ. τῆς Ὀκτωήχου, ἕως ἁ.

Ἀναστάσιμ. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Εἰν τῷ Σταυρῷ προσηλωθεῖς, ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ ἐν νεκροῖς λογισθεῖς, ὁ ἀθάνατος Κύριος, ἀνέστης τριήμερος Σωτὴρ, ἐγείρας τὸν Ἀδὰμ ἐκ τῆς φθορᾶς· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν ἐβόων σοι ζωοδότα· Δόξα τῷ θείῳ πάθει σου Χριστέ· δόξα τῇ Ἀναστάσει σου· δόξα τῇ συγκαταβάσει σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Ἀποστολικόν.

Οἱ σοφοὶ τῆς οἰκουμένης ἀλλεῖς, ἐκ Θεοῦ λαβόντες τὸ συμπάθει, πρεσβεύσατε καὶ νῦν ὑπὲρ ἡμῶν τῶν βοώντων· Κύριε σώσον τοὺς Βασιλεῖς, καὶ τὴν πόλιν σου, καὶ τῶν συνεχόντων δεινῶν ἐλευθέρωσον, διὰ τῶν Ἀποστόλων, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Τοὺς Μάρτυρας Χριστοῦ, ἱκετεύσωμεν πάντες· αὐτοὶ γὰρ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν αἰτοῦσι· καὶ πάντες προσέλθωμεν, πρὸς αὐτοὺς·

μετὰ πίστεως· οὗτοι βρῶνσι τῶν ἰσμάτων τὴν χάριν· οὗτοι φάλαγγας ἀποσοβοῦσι δαιμόνων, ὡς φύλακες τῆς πίστεως.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Προφήται σε τρανῶς προκατήγγειλαν Κόρη, Μητέρα τοῦ Θεοῦ· καὶ Ἀπόστολοι θεοὶ ἐν κόσμῳ ἐκήρυξαν, καὶ ἡμεῖς ἐπιστεύσαμεν ὄθεν ἅπαντες, εὐσεβοφρόνως τιμῶντες, ἀνυμνοῦμέν σε, καὶ Θεοτόκον κυρίως, αἰεὶ ὀνομάζομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς, ἕως ἁ. Τὸν τάφον σου.

Ἰδὼν μου τὴν πλευρὰν, μὴ ἀπίσται μοι πλέον, ὁ Λόγος τῷ Θωμᾷ ἀπιστοῦντι ἐβόα· δακτύλω με ψηλάφησον, καὶ χειρὶ ἐξερεύνησον, καὶ γνωρίσας μου τὰς ὠτειλάς τῶν τραυμάτων, κόσμῳ κήρυττε τὴν ζωηφόρον μου ταύτην, ἐκ τάφου Ἀνάστασιν. Δίς.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ· καὶ ὁ Ν'. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρημῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Ἀπὸ γ'. ὁ δὴς Κάθισμα τοῦ Μηναίου. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἰστώμεν Στιχ. δ'. καὶ ψάλ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

ἕως ἁ. Ἀναστάσιμον.

Τὴν θεοπρεπῆ σου συγκατάβασιν δοξάζοντες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ. Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρὶ· ἔπαυες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας Σταυρόν· ἀνέστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθὼν, ἵνα σώσης τὸν κόσμον. Κύριε δόξα σοι. Δίς.

Ἀποστολικόν. Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Πέτρον καὶ Παῦλον συμφώνως

ἀνευφημήσωμεν, Λουκᾶν, Ματθαῖον, Μάρκον· Ἰωάννην, Ἀνδρέαν· Θωμᾶν, Βαρθολομαῖον, Σίμωνά τὸν Κανανίτην· Ἰάκωβον, Φίλιππον· καὶ τὴν ὁμήγουριν πᾶσαν τῶν Μαθητῶν, ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Μαρτυρ.

Αγαλλιᾶσθε Μάρτυρες ἐν Κυρίῳ, ὅτι τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγωνίασθε· ἀντέστητε βασιλεῦσι, καὶ τυράννους ἐνίκησατε· πῦρ καὶ ξίφος οὐκ ἐπτοήθητε· Θηρῶν ἀγρίων κατεσιθόντων τὰ σώματα ὑμῶν, τῷ Χριστῷ μετὰ Ἀγγέλων τὴν ὑμνωδίαν ἀναπέμποντες, τοὺς ἀπ' οὐρανῶν στεφάνους ἐχομίσασθε· αἰτήσασθε δωρηθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος δ'.

Ὡ τοῦ παραδόξου θαύματος, Ἰωάννης στήθει· σελ. 33.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά

Κατήφεια παθῶν, καὶ λογισμῶν ἡ ζάλη, μακρὰν ἐξοριζέσθω, καὶ οὕτως ἐξανθήσει, τὸ ἔρ τὸ τῆς πίστεως.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Ωφθης τοῖς ἱεροῖς, σοῦ Σῶτερος Ἀποστόλοις, τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, δι' αὐτῶν ἐγκαινιζῶν, τὸ θεῖον Πνεῦμα σήμερον.

Στίχ. Οἱ Οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Νῦν σε Παμβασιλεῦ, ἰδόντες οὐ βλεφάροις, ἀλλὰ καρδίας πόθῳ, Θεὸν πεπιστευκότες, ἐν ὕμνοις μεγαλύνομεν.

Δόξα καὶ νῦν, Ἦχος πλ. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ τῆς ἐγέρσεώς σου Ἰησοῦ Βασιλεῦ· σελ. 41.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ Τῆς β'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. γ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια, τῆς ἑορτῆς, γ'.

Ἦχος α'. Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Δικαιοσύνης ἐσθῆτα περιβαλλόμενοι, λευκὴν ὑπὲρ χιόνα, τῆ παρούσῃ τοῦ Πάσχα, ἡμέρᾳ εὐφρανθῶμεν, ἐν ᾗ ὁ Χριστὸς, δικαιοσύνης ὡς ἥλιος, ἐκ τῶν νεκρῶν ἀνατείλας, πάντας ἡμᾶς, ἀφθαρσία κατεφαῖδρυνεν.

Η βασιλεὺς καὶ κυρία, τῶν ἑορτῶν ἑορτῆ, ἡ νῦν ἐστὶν ἡμέρα, ἣν ἐποίησεν ὄντως, ὁ Κύριος· ἐν ταύτῃ, ὡς ψάλλει Δαυὶδ, μυστικῶς εὐφρανθῶμεν λαοὶ· τῶν γὰρ θυρῶν κεκλεισμένων τοῖς Μαθηταῖς, τὴν εἰρήνην ἐδωρήσατο.

Η τοῦ Θωμᾶ ἀπιστία, τὴν κοσμοσώτειραν, τοῦ Θεανθρώπου Λόγου, τὴν ἐξ ἄδου κευθμῶνος, ἔγερσιν πιστοῦται, τρῆσιν χειρῶν, καὶ ποδῶν τολμηρότερον, ἐμφηλαφῶσα πρὸς πίστῳσιν κοσμικῆν, δεξιᾷ τῇ φιλοπράγμονι.

Καὶ τοῦ Μηναιῶ γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ἐπιστάς ὁ Ἰησοῦς· σελ. 32.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχ. τῆς Ὀκτωῆς.

Ἦχος α'. Σταυρωσίμων.

Αρρήκτον τείχος ἡμῖν ἐστὶν, ὁ τίμιος Σταυρὸς ὁ τοῦ Σωτήρος· ἐν αὐτῷ γὰρ πεποιθότες, σωζόμεθα πάντες.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἀναστάσιμον.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι ἄγχι Κύριε, καὶ παρασχου ἡμῖν, ἄφρασι ἀμαρτιῶν. ὅτι μόνος εἶ ὁ δεῖξας, ἐν κόσμῳ τὴν ἀνάστασιν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Τῇ πρεσβείᾳ Κύριε, πάντων τῶν Ἁγίων, καὶ τῆς Θεοτόκου, τὴν σὴν εἰρήνην δὸς ἡμῖν, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς, ὡς μόνος οἰκτιρῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Ἄψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς. σελ. 32.

Ἄπολ. Ἐσφραγισμένου τοῦ μνήματος.

Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜ.

ΠΡΩΪ

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν ἁ. Στιχολογ. Καθίσμ. τῆς Ὀκτωήχου, ἦχος ἁ. Σταυράσιμον.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον, προσκυνούμεν φιλόνητο, ὅτι ἐν αὐτῷ προσηλώθη ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων. Παράδεισον ἡνέφεξας Σωτήρ, τῷ πιστεῖ προσελθόντι σοι Ληστή· καὶ τρυφῆς κατηξιώθη, ὁμολογῶν σοι. Μνήσθητί μου Κύριε. Δέξαι ὡσπερ ἐκεῖνον καὶ ἡμᾶς κραυγάζοντας. Ἠμάρτομεν, πάντες τῇ εὐσπλαγγίᾳ σου, μὴ ὑπερίδης ἡμᾶς.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρατιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῆ ἀσραπῆς, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγένοντο κηρέττοντες, ἐκταῖς τῆ

Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν τῆς φθορᾶς καθαιρέτην, σοὶ προσπίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου, καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Ἀθλήσεως καύχημα, καὶ στεφάνων ἀξίωμα, οἱ ἐνδοξοὶ Ἀθλοφόροι περιβέβληνται σε Κύριε· καρτερίᾳ γὰρ αἰκισμῶν, τοὺς ἀνόμους ἐτροπώσαντο, καὶ δυνάμει θεϊκῇ, ἐξ οὐρανοῦ τὴν νίκην ἐδέξαντο· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις ἐλευθέρωσον τοῦ ἀσράτου ἐχθροῦ Σωτήρ καὶ σώσον με.

Σταυροθεοτακίον.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ἡ ἄσπιλος ἀμνάς, τὸν ἀμνὸν καὶ ποιμένα, κρεμάμενον νεκρὸν, ἐπὶ ξύλου ὀρώσα, ὀρηνοῦσα ἐφθέγγετο, μητρικῶς ὀλοοῦσά· Ἦως ἐνέγκω σου τὴν ὑπὲρ λόγον, Υἱέ μου, συγκατάβασι, καὶ τὰ ἐκούσια πάθη, Θεέ ὑπεράγαθε; Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Καθ. τῆς Ἑορτῆς.

ἦχος ἁ. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Μακάριος εἶ σὺ, τὰς πληγὰς ψηλαφῆσας τῆς κρείττονος πλευρᾶς, τοῦ τὸ μέγιστον τραῦμα, τοῦ Ἀδάμ ἰατρούσαντος, καὶ ἡμῖν τοῖς πιστεύουσι, τὸν ἀνώλεθρον μακαρισμὸν προξενήσας, μόνοις ῥήμασι τοῖς τῶν σεπτῶν Ἀποστόλων, τὴν τούτου Ἀνάστασιν. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασι Χριστοῦ· καὶ ὁ Ν'. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης ὥδης, Κάθισμα τοῦ Μηναιίου. Κοντάκ. καὶ Ἐξαποστειλ. τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχολογ. τῆς Ὀκτωήχου

ἦχος α'. Σταυρώσιμον.

Διὰ τοῦ Σταυροῦ σου Χριστέ, μία ποιμνὴ γέγονεν Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, καὶ μία Ἐκκλησία· οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ ἀγάλλεται· Κύριε δόξα σοι.

Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Ἦμνουμέν σου Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος, καὶ δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Μαρτυρικόν.

Τοὺς Ἀθλοφόρους τοῦ Χριστοῦ δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμῶμεν, ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· τοὺς φωστῆρας τοῦ κόσμου, καὶ κήρυκας τῆς πίστεως· τὴν πηγὴν τὴν ἀέναντον, ἐξ ἧς ἀναβλύζει τοῖς πιστοῖς τὰ ἰάματα· Αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, τῶν Μηθητῶν συνθηροισμένων ἐπέστη. σελ. 32.

Εἰς τὸν Στίχ. Στίχ. προσόμ. ἦχος δ'.

ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Σταυρωθεὶς, τὸν Παράδεισον, τοῖς ἀνθρώποις ἠνώμασας, καὶ νεκροὺς συνήγειρας, ἡ ζωὴ ἡμῶν, καὶ ἐξανέστης τὸν θάνατον, ἐλὼν τῇ δυνάμει σου, καὶ συνήψας οὐρανοῖς, ἀληθῶς τὰ ἐπίγεια, καὶ ἐπλήρωσας, θυμηδίας ἀπλέτου, Θεοῦ Λόγε, τὸν χορὸν τῶν Ἀποστόλων, τούτοις εἰρήνην φεγγάμενος.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Ἡ φθορὰ ἐξωστράχισται ἅ-

φθαροῖα ἐξήνθησεν· ὁ δεσμὸς ὁ χρόνιος διαλέλυται· οἱ οὐρανοὶ εὐφραίνεσθωσαν, γῆ καὶ τὰ ἐπίγεια· ἐξανέστη γὰρ ὁ Χριστὸς· ἐσκυλεύθη ὁ θάνατος· ἡ εὐφρόσυνος, ἐπεφάνη ἡμέρα· κεκλεισμένων, τῶν θυρῶν ἐνδὸν εἰσῆλθεν, ὁ ζωοδότης καὶ Κύριος.

Στίχ. Οἱ Οὐρανοὶ διηγροῦνται δοξᾶν Θεοῦ.

Τῇ ἡμέρᾳ ὁ Κύριος, ἦν ἐποίησε σήμερον, ἀγαλλιασώμεθα, εὐφραίνόμενοι· ὁ ζωοδότης ἐγήγερευται ὁ ἄδης ἐσκύλευται. Ἀποστόλων ὁ χορὸς, τὴν χαρὰν ἀκούιζεται· ἐψηλάφησε, τὴν πλευρὰν τοῦ Δεσπότη, ἀπιστήσας, ὁ Θωμᾶς· καὶ ψηλάφησας, διπλὴν οὐσίαν ἐκήρυξε.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Ἄψαι Θωμᾶ τῆς πλευρᾶς. σελ. 32.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Β'. ΕΒΔΟΜ. ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμ. τῆς ἑορτῆς γ'. ἦχος α'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ.

Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 31.)

Εἶτα τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ἐπέστη Χριστέ. σελ. 32.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ἦχος α'.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν, τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρείσαν, καὶ τὸν Δεσπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον πύλιν, ὕμνήσωμεν Μαρίαν τὴν Παρθένον, τῶν ἀσωμάτων τὸ ἅ-

σμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλ-
λώπισμα. Αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη οὐ-
ρανός, καὶ ναὸς τῆς Θεότητος·
αὕτη τὸ μεσότειχον τῆς ἐχθρας
καβελούσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καὶ
τὸ βασιλεῖον ἠνέωξε. Ταύτην οὖν
κατέχοντες, τῆς πίστεως τὴν ἁγ-
κυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ
αὐτῆς τεχθέντα Κύριον. Θαρσεῖτω
ταῖνυν, θαρσεῖτω λαὸς τοῦ Θεοῦ·
καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς
ἐχθρούς, ὡς παντοδύναμος.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Ἀναστά-
σιμα, ἦχος α΄.

Τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς,
πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παρά-
σχου ἡμῖν, ἄφεςιν ἁμαρτιῶν· ὅτι
μόνος εἶ ὁ δεΐξας, ἐν κόσμῳ τὴν
Ἀνάστασιν.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν, εὐπρέ-
πειαν ἐνεδύτατο.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ
περιλάβετε αὐτήν, καὶ δότε δόξαν
ἐν αὐτῇ τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν·
ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ
λυτρωσάμενος ἡμᾶς ἐκ τῶν ἀνο-
μιῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκου-
μένην ἥτις οὐ σαλευθήσεται.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ
προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξά-
ζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀ-
νάστασιν· ὅτι αὐτὸς ἐστὶν ὁ Θεὸς
ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχ-
θροῦ τὸν κόσμον λυτρωσάμενος.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα
Κύριε, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Τῷ πάθει σου Χριστέ, παθῶν
ἠλευθερώθημεν, καὶ τῇ Ἀναστάσει
σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν· Κύ-
ριε, δόξα σοι.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. α΄.

Φιλάνθρωπε, μέγα καὶ ἀνεύκαστον
τὸ πλῆθος. σελ. 33.

Ἀπολυτικ. Ἐσφραγισμένου. ἐκ γ΄.

Ἐκτενῆς, καὶ Ἀπόλυσις.

Οἱ δὲ Νεκρώσιμοι Κανόνες τῶν ὁ-
λων Σαββάτων τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν
τοῖς Ἀποδείπνοις τῶν Παρασκευῶν ψάλ-
λονται.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΤΗΣ Β΄ ΕΒΔΟΜ.

ΠΡΩΪ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α΄ Στιχα-
λογ. Καθίσματα Ἀναστάσιμα.

ἦχος α΄.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ, στρα-
τιῶται τηροῦντες, νεκροὶ τῇ ἀστρα-
πῇ, τοῦ ὀφθέντος Ἀγγέλου, ἐγέν-
νοντο, κηρύττοντος, Γυναίξι τὴν
Ἀνάστασιν. Σὲ δοξάζομεν, τὸν
τῆς φθορᾶς καθαιρέτην· σοὶ προσ-
πίπτομεν, τῷ ἀναστάντι ἐκ τάφου,
καὶ μόνῳ Θεῷ ἡμῶν.

Δόξα, ἦχος ὁ αὐτός.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Γυναῖκες πρὸς τὸ μνήμα, πα-
ρεγένοντο ὄρθριαι, καὶ ἀγγελικὴν
ὀπτασίαν λαοσάμεναι, ἔτρεμον, ὁ
τάφος ἐξήστραπτε ζωὴν, τὸ θαῦμα
κατέπληττεν αὐτάς· διὰ τοῦτο ἀ-
πελθοῦσαι, τοῖς Μαθηταῖς ἐκή-
ρυττον τὴν ἔγερσιν. Τὸν ἄδην ἐ-
σχύλευσε Χριστὸς, ὡς μόνος κρα-
ταῖος καὶ δυνατός, καὶ φθαρέντας
συνήγειρε πάντας, τὸν τῆς κατα-
κρίσεως φόβον, λύσας, δυνάμει
Σταυροῦ.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὁμοιον.

Τοῦ Γαβριὴλ φηγεξαμένου σοι
Παρθένε τὸ, Χαῖρε, σὺν τῇ φωνῇ
ἐταρχοῦτο ὁ τῶν ὄλων Δεσπότης,

ἐν σοὶ τῇ ἀγίᾳ κιβωτῷ, ὡς ἔφη ὁ δίκαιος Δαβὶδ· ἐδείχθης πλατυτέρα τῶν οὐρανῶν, βαστάσασα τὸν κτίστην σου. Δόξα τῷ ἐνοικήσαντι ἐν σοὶ· δόξα τῷ προελθόντι ἐκ σοῦ· δόξα τῷ ἐλευθερώσαντι ἡμᾶς, διὰ τοῦ τόκου σου.

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τῷ φόβῳ τῶν Ἑβραίων, κεκρυμμένων τῶν Μαθητῶν, καὶ ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, εἰσηλθες πρὸς αὐτοὺς ἀγαθὴ καὶ ἔσθης κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, ἐν μέσῳ αὐτῶν χαροποιὸς, καὶ ὑπέδειξας αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ τῆς ἀχράντου σου πλευρᾶς τοὺς μώλωπας, λέγων τῷ ἀπιστοῦντι Μαθητῇ. Φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ ἐρεύνα, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, ὁ διὰ σέ παθητός.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι· καὶ ὁ Πεντηκοστός. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρημῶν, εἰς ζ'. τοῦ κατὰ τὴν μονὴν Ἁγίου εἰς δ'. καὶ τοῦ Μηναιίου, εἰς δ'. Ἀπὸ τρίτης Ὠδῆς, Κάθισμα τοῦ Μηναιίου καὶ τῆς Ἑορτῆς· καὶ ὁ Οἶκος.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα, Ἦχος α'.

Ἦμνουμένῳ σου Χριστέ, τὸ σωτήριον πάθος, καὶ δοξάζομένῳ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας, καὶ τὸν θάνατον καταργήσας, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, Κύριε, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Ο τὸν ᾄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν

ἄνθρωπον ἀναστήσας, τῇ ἀναστάσει σου Χριστέ, ἀξίωσον ἡμᾶς ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε.

Τὴν θεοπρεπῆ σου συγκατάβασιν δοξάζοντες, ὑμνοῦμέν σε Χριστέ. Ἐτέχθης ἐκ Παρθένου, καὶ ἀχώριστος ὑπῆρχες τῷ Πατρί. ἔπαθες ὡς ἄνθρωπος, καὶ ἐκουσίως ὑπέμεινας Σταυρὸν ἀνάστης ἐκ τοῦ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθὼν, ἵνα σώσῃς τὸν κόσμον. Κύριε, δόξα σοί.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Μεθ' ἡμέρας ὀκτώ τῆς ἐγέρσεώς σου Ἰησοῦ Βασιλεῦ. σελ. 41.

Εἰς τὸν Στιχόν, Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. ἦχ. α'. Πανεύφημοι.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου φρικτὴν.

Θωμᾶς ὁ καὶ Δίδυμος.

ὡς θέλεις ψηλάφησον Χριστός.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 41.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α'.

Τῶν μαθητῶν διαταζόντων. σελ. 31.

Ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ὄρθρου.

Καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς Ὠδὴν γ' καὶ ζ'. Προκείμενον, καὶ Ἀλληλουάμιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ Νεκρώσιμον· ὡσαύτως, καὶ Κοινωνικόν.

Ἰστέον ὅτι, ὅτε οὐκ ἔστι Λειτουργία, ψάλλομεν τὴν Τριθέκτην ὥραν ἐν τῷ νάρθηκι· καὶ τότε εἰσερχόμεθα εἰς τὸν ναόν, καὶ ψάλλομεν τὰ Τυπικά· Ἐν δὲ τοῖς Μακαρισμοῖς, ὡδὴ πρώτη τοῦ Κανόνος τῆς Ἑορτῆς· ὁ Ἀπόστολος εἰς τὰς Πράξεις· τὸ Εὐαγγέλιον, κατὰ Ἰωάννην, καὶ τὰ λοιπὰ, κατὰ τὸ σύνθημα. Εἰ δὲ ἔστι Λειτουργία, ψάλλομεν ταῦτα ἐν αὐτῇ.

ΚΥΡΙΑΚΗ

Τῶν Ἁγίων Μυροφόρων Γυναϊκῶν, καὶ Ἰωσήφ τοῦ Δικαίου.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ὡς συνήθες. Εἶτα ὁ Προοιμιακὸς Ψαλμὸς, καὶ τὸ πρῶτον Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ.

Ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν.

Σὲ τὸν σταυραθέντα καὶ ταφέντα.

Ἐν τῷ Σταυρῷ σου κατήργησας.

Ἡνοίγησάν σοι Κύριε.

Τὸν σωτήριον ὕμνον ᾄδοντες

(Ὅρα ταῦτα, εἰς σελ. 11—12.)

Εἶτα τῶν Μυροφόρων, Στιχ. Ἰδιόμ. γ'.

Ἦχος β'. Ἀνατολίου.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, ὀρθρου βαθέος, ἀρώματα λαβοῦσαι, τοῦ Κυρίου τὸν Τάφον κατέλαβον· ἅπερ δὲ οὐκ ἠλπίζον εὑροῦσαι, διελογίζοντο εὐλαβοῦμεναι τοῦ λίθου τὴν μετάθεσιν, καὶ πρὸς ἀλλήλας διελέγοντο· Ποῦ εἰσιν αἱ σφραγίδες τοῦ μνήματος; ποῦ ἐστὶν ἡ τοῦ Πιλάτου κουστῶδιά, καὶ ἀκριβὴς ἀσφάλεια; γέγονε δὲ μηνυτὴς τῶν ἀγνοουσῶν γυναϊκῶν, ἐξαστράπτων Ἄγγελος, καὶ φάσκων πρὸς αὐτάς· Τί μετὰ θρήνων ζητεῖτε τὸν ζῶντα, καὶ ζωοποιήσαντα τὸ γένος τῶν βροτῶν; ἐξηγέρθη Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐκ νεκρῶν ὡς Παντοδύναμος, παρέχων πᾶσιν ἡμῖν, ἀφθαρσίαν καὶ ζωὴν, φωτισμὸν καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Κουμουλά.

Τί τὰ Μύρα τοῖς δάκρυσι Μαθήτριαι κερνάτε; ὁ λίθος κεκλύεται, ὁ Τάφος κεκένωται· ἴδετε τὴν φθορὰν τῆ Ζωῆ πατηθεῖσαν· τὰς σφραγίδας μαρτυρούσας τηλαυγῶς· ὑπνοῦντας δεινῶς τοὺς φύλακας τῶν ἀπειθῶν τὸ θνητὸν σέσωσται σαρκὶ Θεοῦ· ὁ ἄδης ὀρηγεῖ· δραμοῦσαι χαρᾶ, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις· Ὁ νεκρῶσας Χριστὸς τὸν θάνατον, Πρωτότοκος ἐκ νεκρῶν, ὑμᾶς προάγει εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Αἱ Μυροφόροι ὀρθριαὶ γενόμεναι, καὶ τὸ Μνήμά σου μετὰ σπουδῆς καταλαβοῦσαι, ἐπέζητουν σε Χριστέ, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ ἄχραντον σῶμά σου, καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, χαροποιᾶ σύμβολα τοῖς Ἀποστόλοις ἐκήρυττον· Ὅτι ἀνέστη ὁ Ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας ἡμῶν, σκυλεύσας τὸν θάνατον, τῷ δὲ κόσμῳ δωρούμενος, ζωὴν αἰώνιον καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἦχος πλ. β'. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν Τάφον σου καταλαβοῦσαι, καὶ τὰς σφραγίδας τοῦ Μνήματος ἰδοῦσαι, μὴ εὑροῦσαι δὲ τὸ ἄχραντον σῶμά σου, ὀδυρόμεναι μετὰ σπουδῆς, ἦλθον λέγουσαι· Τίς ἐκλεψεν ἡμῶν τὴν ἐλπίδα; Τίς εἴληφε νεκρὸν, γυμνὸν, ἐσμυρτισμένον, τῆς Μητρὸς μόνης παραμύθιον; ὡ πῶς ὁ νεκρὸς ζωῶσας τεθανάτωται; ὁ τὸν ἄδην σκυλεύσας, πῶς τέθαπται; ἀλλ' ἀνάστηθι Σωτὴρ αὐτεξουσίως, καθὼς εἶπας τριήμερος, σὺζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, ἤχος β'.

Παρήλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου. σελ. 12.

Εἶσδος· τὸ Φῶς ἰλαρόν. Προκείμε.

Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Εἰς τὴν λιτὴν. Στιχηρὰ ἰδιόμ.

Ἦχος α'.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τάφῳ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύριος, ὁ βαρσεῖτε, βοᾷ ὁ Ἀγγελος.

Ὁ αὐτός.

Μετὰ φόβου ἦλθον αἱ Γυναῖκες ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τὸ σῶμά σου μυρίσαι σπουδάζουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοῦσαι τὴν ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἀγγελος, καὶ εἶπεν. Ἀνέστη Χριστός, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Ἦλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγδαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζητοῦσαι τὸν Κύριον, καὶ τὸν Ἀγγελον εἶδον ὡσεὶ ἀστραπὴν, καθεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέγοντα αὐταῖς. Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη, καθὼς εἶπεν ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν εὐρήσετε· πρὸς ὃν βοήσωμεν. Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, Ἦχος πλ. β'.

Ἦτήσατο Ἰωσήφ τὸ Σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέθετο ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ· ἔδει γὰρ αὐτὸν ἐκ τάφου, ὡς ἐκ παστάδος προελθεῖν. Ὁ συντρίψας κράτος θανάτου, καὶ ἀνοίξας πύλας Παραδείσου ἀνθρώποις, δόξα σοι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον· ὁ αὐτός.

Ὁ ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου Πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ (ΓΟΜ. Ε')

τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ ἐνδυσάμενος, τῆς πρώην κατάρας τὸν Ἀδάμ ἠλευθέρωσε· διὸ σοι πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε, καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀσιγήτως, τὸ Χαῖρε, τοῦ Ἀγγέλου, Χαῖρε Δέσποινα, προστασία καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Ἀναστάς.

Ἦχος β'.

Ἡ Ἀνάστασις σου, Χριστέ Σωτήρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην· καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα,

Πάτχα ἱερὸν ἡμῖν, κτλ. μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. (Ὁσα σελ. 6.)

Δόξα, ἤχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον τὸ φῶς, ὡσπερ ἱμάτιον, καθελὼν Ἰωσήφ ἀπὸ τοῦ ξύλου σὺν Νικοδῆμῳ, καὶ θεωρήσας νεκρὸν, γυμνὸν, ἀταφον, εὐσυμπάθητον θρῆνον ἀναλαβὼν, ὀδυρόμενος ἔλεγεν· Οἴμοι! γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὃν πρὸ μικροῦ ὁ Ἥλιος, ἐν σταυρῷ κρεμάμενον θεασάμενος, ζόφον περιεβάλλετο, καὶ ἡ γῆ τῷ φόβῳ ἐκυμαίνετο, καὶ διεβρόγγυτο ναοῦ τὸ καταπέτασμα· ἀλλ' ἰδοὺ νῦν βλέπω σε, δι' ἐμὲ ἐκουσίως ὑπελθόντα θάνατον. Πῶς σε κηδεύσω Θεέ μου; ἢ πῶς σινδόσιν εἰλήσω; ποίαις χερσὶ δὲ προσψάύσω τὸ σὸν ἀκήρατον σῶμα; ἢ ποῖα ἄσματα μέλψω τῇ σῇ ἐξόδῳ, οἰκτίρμων; Μεγαλύνω τὰ πάθη σου, ὑμνολογῶ καὶ τὴν ταρῆν σου σὺν τῇ ἀ-

ναστάσει κραυγάζων· Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Ἀπολυτίκιον, ἦχος β΄.

Οτε κατῆλθες πρὸς τὸν θάνατον, ἡ ζωὴ ἢ ἀθάνατος, τότε τὸν ἄδην ἐνέκρωσας τῇ ἀστραπῇ τῆς Θεότητος· ὅτε δὲ καὶ τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῶν καταχθονίων ἀνέστησας, πᾶσαι αἱ δυνάμεις τῶν ἐπουρανίων ἐκραύγαζον· Ζωοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Δόξα.

Ο εὐσχήμων Ἰωσήφ, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθελὼν τὸ ἄχραντόν σου σῶμα, σινδόνι καθαρᾷ εἰλήσας καὶ ἀρώμασιν, ἐν μνήματι καινῷ κηδεύσας ἀπέθετο· ἀλλὰ τριήμερος ἀνέστης Κύριε, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν.

Ταῖς Μυροφόροις γυναιξί, παρὰ τὸ μνήμα ἐπιστάς, ὁ Ἄγγελος ἐβόα· Τὰ μύρα τοῖς θνητοῖς ὑπάρχει ἀρμόδια· Χριστὸς δὲ διαφορᾶς ἐδείχθη ἀλλότριος· ἀλλὰ κραυγάζατε· Ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Κανὼν Τριαδικὸς, ψαλλόμενος ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ· οὐ ἢ ἀκροστιχίς.

Τὸ τρισσὸν ὑμῶν τῆς Θεαρχίας σέλας.

ᾠδὴ Α΄. ἦχος β΄.

Ἐν βυθῷ κατέστρωσέ ποτε.

Τὴν τριττὴν καὶ μίαν ἀρχικὴν, φύσιν τῆς Θεότητος, ἀσματικῶς ἀνυμνήσωμεν λέγοντες· Τοῦ ἐλέους πέλαγος ἀνεξάντλητον, οὐσιῶδες ὡς ἔχουσα, τοὺς σὲ προ-

σκυνοῦντας, οἰκτερον καὶ σῶσον, ὡς φιλάνθρωπος.

Ο πηγὴ καὶ ρίζα πεφυκῶς, ὁ Πατὴρ ὡς αἷτιος, τῆς ἐν Υἱῷ καὶ ἀγίῳ σου πνεύματι, συμφυοῦς Θεότητος, τὸ τρισήλιον, τῇ καρδίᾳ μου πήγασον, σέλας· καὶ μεθέξει λάμπρυνον τῆς θεουργοῦ ἐλλάμψεως.

Τριφεγγῆς Μονὰς θεαρχικῆ, πᾶσαν διασκέδασον, ἀμαρτιῶν καὶ παθῶν μου τὴν ζόφωσιν, φωτουργῶν ἀκτίνων σου, γλυκυτάταις ἐν μετουσίαις· καὶ ποιήσον, τῆς σῆς ἀπροσίτου δόξης με ναὸν, καὶ σκηνὴν ἄχραντον.

Θεοτοκίον.

Ροῦν τὸν πρὶν τῆς φύσεως ἡμῶν, πεπονθῆις ἀτοπον, καὶ πρὸς φθορὰν ὀλισθησάσης, Ἄχραντε, σαρκωθείς ἐν μήτρᾳ σου, ὁ Θεὸς Λόγος, φιλάνθρωπῶς ἀνέπλασε, καὶ τὴν θεαρχίαν τρίφωτον, ἡμᾶς ἐμυσταγωγῆσεν.

ᾠδὴ Γ΄. Ἐν πέτρᾳ με τῆς πίστεως.

Ισότητι τῆς φύσεως Θεαρχία, ὁμότιμον δοξάζω σε τοῖς προσώποις· ζωὴ γὰρ ἐκ ζωῆς σὺ προελθούσα, ἀρρέυστως πέφυκας· σὺ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἅγιος πλὴν σου, Κύριε.

Σὺ τάξεις τὰς ἀύλους καὶ οὐρανίους, ὑπέστησας, ὡς ἔσοπτρα τοῦ σοῦ κάλλους, Τριάς ἢ ἀδιαιρέτος μοναρχία, ὑμνεῖν ἀπαύστως σε· ἀλλὰ καὶ νῦν ἡμῶν, ἐκ πηλίνου στόματος δέξαι τὴν αἴνεσιν.

Στερέωσον τῆς πίστεως ἐν τῇ πέτρᾳ, καὶ πλάτυνον ἀγάπης σου τῷ πελάγει, καρδίαν καὶ διάνοιαν

τῶν σῶν δούλων, Μονὰς τρισήλιε· σὺ γὰρ Θεὸς ἡμῶν, ἐφ' ᾧ περ ἐλπίζοντες, μὴ αἰσχυνθείημεν.

Θεοτοκίον.

Ο πᾶσαν πρὶν ὑπόστασιν οὐσιώσας, τῆς κτίσεως, ἐν μήτρα σου οὐσιώθη, ἀπείρω ἀγαθότητι Θεοτόκε· καὶ φῶς τρισήλιον πᾶσιν ἀνέτειλε, τῆς μιᾶς Θεότητος καὶ κυριότητος.

Κάθισμα. ἤχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν,

Αγία Τριάς, ἐλέησον οὓς ἐπλασας καὶ ρῦσαι πυρὸς, καὶ πάσης κατακρίσεως· ὅτι πάντα δύνασαι, ὡς οἰκτίρμων Θεὸς καὶ πολυέλεος· διὸ προσπίπτομέν σοι κράζοντες. Ἡμάρτομεν, συγχώρησον φιλόνηρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Παρθένε ἀγνή, ἐλέησον τοὺς δούλους σου, καὶ ρῦσαι πυρὸς, καὶ πάσης κολάσεως, ἐν νυκτί κραυγάζοντας, καὶ ἡμέρα τῷ σῶ Ἰῶ, ἄχραντε. Μὴ ὑπερίδης τὴν ποιμνὴν σου, πρεσβείαις, Χριστέ, τῆς τεκούσης σε.

ᾠδὴ Δ'. Ἰμῶ σε ἀκοῆ γὰρ Κύριε

Νοεῖν σε, οὐδὲ τάξεις ἄλλοι ἐξισχύουσι τῶν Ἀγγέλων, Τριάς μονὰς ἀναρχε· ἀλλ' οὖν ἡμεῖς πηλὴν γλώσση, τὴν σὴν οὐσιώδη ἀγαθότητα, καὶ ἀνυμνοῦμεν πίσει, καὶ δοξάζομεν.

Ἰπάρχων, πλαστοουργὸς τῆς φύσεως, Παντοκράτωρ τῆς τῶν ἀνθρώπων, πᾶσαν ἐμὴν βλέπεις νῦν, ὡς πανθερχῆς ἀδυναμίαν· διὸ κατοικτείρησον τὸν δοῦλόν σου, καὶ πρὸς ζωὴν βελτίστην ἐπανάγαγε.

Μονάδος, ἀρχικῆς ἀσύγχυτα, τρία Πρόσωπα ἀνυμνοῦμεν, ὡς ἰδικῶς ἔχοντα, καὶ μεριστῶς τὰς ὑποστάσεις· ἀλλ' οὖν ἡνωμέναι καὶ ἀμέριστα, ἐν τε βουλή, καὶ δόξῃ, καὶ Θεότητι.

Θεοτοκίον.

Ναόν σε, καθαρὸν καὶ ἄχραντον, ἀειπάρθενε Θεοτόκε, ὁ παντοουργὸς εὗρηκε, μόνην σατῶς ἐκ τοῦ αἰῶνος, ἐν ᾧ κατοικήσας ἀνεμόρφωσε, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν, ὡς φιλόνηρωπος.

ᾠδὴ Ε'. Ὁ φωτισμός.

Ως ὀλικῶς, ἐπὶ πάντα τὰ ὄντα τῆς σῆς προνοίας, τὰς εἰρηνοδῶρους ἀπλῶν ἀκτίνας, καὶ σωτηρίους, Βασιλεῦ τῆς εἰρήνης, φρούρησάν με ἐν τῇ εἰρήνῃ σου· σὺ γὰρ εἰ ζωὴ, καὶ εἰρήνη τοῦ συμπαντος.

Τῷ Μωϋσῆ, ἐν τῇ βάτῳ ὡς ὠφθῆς πυρὸς ἐν εἶδει, Ἄγγελος ἐκλήθης Πατὴρ ὁ Λόγος, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου προδηλῶν παρουσίαν, δι' ἧς πᾶσι σαφῶς ἀνήγγειλας, κράτος θερχίης μιᾶς τρισυπόστατον.

Η φυσικὴν συναϊδίον δόξαν προβαλλομένη, μοναρχικωτάτη Τριάς ἀγία, τοὺς ἀνυμνοῦντας ὀρθοδόξῳ σε πιστεῖ, τῆς σῆς δόξης ἰδεῖν ἀξίωσον, ἀναρχον καὶ μίαν αὐγὴν τὴν τρισήλιον.

Θεοτοκίον.

Συνεκτικὸς κατ' οὐσίαν ὑπάρχων ὁ Θεὸς Λόγος πάντων τῶν αἰῶνων ἐν τῇ γαστρὶ σου, Παρθενομήτορ, συνεσχέθη ἀφράστως, τοὺς ἀνθρώπους ἀνακαλούμενος,

πρὸς τὸ ἐνικὸν τῆς μιᾶς κυριότητος.

Ῥδὴ ς'. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Θελητὰ τοῦ ἐλέους, ἐλέησον τοὺς εἰς σέ πιστεύοντας, Θεὲ τρισήλιε, καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ παθῶν καὶ κινδύνων τοὺς δούλους σου. Δίς.

Εν ἀφάτῳ πελάγει χρηστότητος, τὴν ἀπερινόητον τῆς σῆς ἐλλάμπειως, καὶ τριλαμποῦς Θεότητος φωτοδοτίδα αἴγλην μοι βράβευσον. Θεοτοκ.

Απορρήτως Παρθένε, ὁ ὕψιστος ἄνθρωπος ἐγένετο ἐκ σοῦ, τὸν ἄνθρωπον ὀλικῶς ἐνδυσάμενος, καὶ τῷ φωτὶ τρισηλίῳ κατηύγασε.

Κάθισμα, ἦχος β'. Εὐσπλαγχνίας.

Εὐσπλαγχνίας τὸ πέλαγος ἡμῖν ὑφαπλώσας, ὑπόδεξαι ἡμᾶς ἐλεῆμον· βλέψον εἰς λαὸν τὸν σέ δοξάζοντα· δέξαι τὰς ὠδὰς τῶν αἰτουμένων σου, Τριάς μονὰς ἀναρχε· εἰς σέ γὰρ ἐλπίζομεν τὸν τῶν ὅλων Θεόν, τῶν πταισμάτων δοῦναι τὴν συγχώρησιν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγχνίας κήσασα πηγὴν, συμπαθῆς σὺ ὑπάρχεις, ἀγαθὴ Θεοτόκε σὺ γὰρ τῶν πιετῶν μόνη ἀντίληψις, σὺ τῶν λυπουμένων ἢ παράκλησις. Διό σοι νῦν ἅπαντες, ἐν πίστει προσπίπτομεν, εὐρεῖν λύσιν δεινῶν, οἱ πλουτοῦντες μόνην σε βοήθειαν.

Ῥδὴ Ζ'. Εἰκόνος χρυσοῦς.

Ρυθμίζεις αἰεὶ τῶν Ἀγγέλων στρατιάς πρὸς ἀτρεψίαν, μόνος ὑπάρχων ἀναλλοίωτος, ὁ τρισυ-

πόστατος Κύριος· δεῖξον οὖν καμὸν τὴν καρδίαν ἀπερίτρεπτον πάντοτε, εἰς τὸ δοξάζειν σε θερμῶς, καὶ ἀνυμνεῖν εὐσεβῶς.

Χοροὶ νοεροὶ, τῶν αὐλῶν οὐσιῶν ταῖς σαῖς ἀκτῖσι, Θεὲ μονάρχα καὶ τρισήλιε, καταυγαζόμενοι γίνονται θέσει δευτερεύοντα φῶτα· ὦν καμὲ ταῖς ἐλλάμψεσι καὶ μετουσίαις δεῖξόν με φῶς, ὡς φωτουργὸς τριλαμπῆς. Θεοτ.

Ιθύνειν ἡμᾶς, καὶ ὑψοῦν πρὸς οὐρανὸν μὴ διαλίπης τοὺς σέ φιλοῦντας, ὁ δι' ἀφατον φιλανθρωπίαν γενόμενος ἄνθρωπος ἐν μήτρᾳ Παρθένου, καὶ θεώσας τὸν ἄνθρωπον, καὶ θρόνῳ δόξης τῷ Πατρὶ συγκαθεζόμενος.

Ῥδὴ Η'. Ἰνδάλματος χρυσοῦ.

Απρόσιτε Τριάς, συναΐδιε συνἀναρχε Θεαρχία ἢ ἀπαράλλακτος ἐν πᾶσι, πλήν τῶν φωσφόρων ἰδιοτήτων, πᾶσαν πονηρὰν κατάργησον, τῶν ἀντικειμένων βουλήν, καὶ συντήρησον τοὺς σοὺς δούλους, ἀνεπηρεάστως αἰεὶ· Κύριε πάντων.

Σοφῶς καὶ πανσθενῶς, ἀπερίγραπτε Τρισήλιε Μοναρχία, ἢ ὑποστήσασα τὸν κόσμον καὶ συντηροῦσα ἐν ἀλωβήτῳ τάξει παντελεῖ, ἐνοίκησον τῇ ἐμῇ καρδίᾳ, ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σε ἀσιγήτως, σὺν χοροῖς Ἀγγέλων, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Θεοτ.

Σοφία τοῦ Πατρὸς ἀκατάληπτε, ἀνέκφραστε Θεοῦ Λόγε, τὴν ἀμετάβλητόν σου φύσιν οὐκ ἀλλοιώσας, τὴν τῶν ἀνθρώπων φύσιν συμπαθῶς ἀνέλαβες, καὶ τὴν ἐνιαίαν Τριάδα, ἐδίδαξας πάντας

σέβειν, ὡς Κυριαρχίαν, ἀπάντων
τῶν αἰώνων.

Ῥδὴ Θ'. Ἡ τὸν πρὸ ἡλίου.

Εκ φωτός ἀνάρχου, συνάναρ-
χος Υἱός, φῶς ἐξανέτειλε, καὶ συμ-
φυῆς φῶς Πνεῦμα ἐκπεπόρευται,
ἀπορρήτως θεοπρεπῶς, ἀρρέυσου
τῆς γεννήσεως πιστευομένης, ἅμα
δὲ καὶ τῆς ἀφράσου ἐκπορεύσεως.

Λάμπσον τὰς καρδίας, τρισή-
λιε Θεότης, τῶν ὑμνούντων σε, τῷ
τριλαμπεῖ φωτί σου, καὶ δὸς σύ-
νεσιν, τοῦ ἐν πᾶσι κατανοεῖν, καὶ
πράττειν τὸ σὸν θέλημα τὸ ἀγα-
θὸν καὶ τέλειον, καὶ μεγαλύνειν
καὶ δοξάζειν σε.

Απειρος τῇ φύσει ὑπάρχων
ὡς Θεός, ἀπειρον πέλαγος τῶν
οἰκτιρμῶν ὡς ἔχων, κατωκτείρη-
σας Τριάς πρῶτην· οὕτω καὶ νῦν,
οἰκτείρησον τοὺς δούλους σου,
καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ
πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Θεοτοκίον.

Σῶσόν με Θεέ μου, παντοίας
ἐπιηρείας καὶ κακώσεως, ὁ ἐν τρι-
σὶ Προσώποις ἀνυμνούμενος, ἀ-
νεκφράστως μοναδικῶς, Θεός καὶ
παντοδύναμος, καὶ τὴν σὴν ποί-
μνην φύλαττε, τῆς Θεοτόκου ταῖς
ἐντεύξεις.

Τὸ, ἄξιόν ἐστι, κτλ. καὶ ἀπόλυσις.

ΕΝ ΤΩ ΟΡΘΡΩ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα
Ἀναστάσιμα. ἤχος β'.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος σφρα-
γισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν
τῆς πίστεως, ἀναστὰς παρέσχες
πᾶσι· Κύριε δόξα σοι.

Δόξα.

Τὸν κόλπον τὸν ἄχραντον, ἐν
ὕψιστοις μὴ κενώσας, ταφὴν καὶ
ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατεδέξω,
Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν, πάντα
ὑπερένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυ-
στήρια· τῇ ἀγνείᾳ, ἐσφραγισμένη,
καὶ παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ
ἐγνώσθης ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα
ἀληθινόν· αὐτὸν ἰκέτευε, σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν ἕτερα.

Αἱ Μυροφόροι ὄρθριαι γενό-
μεναι, καὶ τὸ μνήμα κενόν θεασά-
μεναι, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον.
Τὴν φθορὰν καθεῖλεν ὁ κραταῖός,
καὶ τοὺς ἐν ἄδου ἤρπασε τῶν δε-
σμῶν· κηρύξατε πᾶρρησίᾳ· Ὅτι ἀ-
νέστη Χριστὸς ὁ Θεός, δωροῦμε-
νος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου, αἱ
Γυναῖκες κομίσασαι, λαθραίως πρὸς
τὸ μνήμα παρεγένοντο ὄρθριαι,
τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐ-
θάδειαν, καὶ στρατιωτῶν προσρῶ-
σαι τὴν ἀσφάλειαν· ἀλλὰ φύσις
ἀσθενῆς τὴν ἀνδρίαν ἐνίκησεν.
ὅτι γνώμη συμπαθῆς τῷ Θεῷ εὐη-
ρέστησε· προσφόρως οὐκ ἐκραύ-
γαζον. Ἀνάστα Κύριε, βοήθησον
ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν
τοῦ ὀνόματός σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Υπερδεδοξασμένη ὑπάρχεις Θε-
οτόκε, ὑμνοῦμέν σε· διὰ γὰρ τοῦ
Σταυροῦ τοῦ Υἱοῦ σου κατεβλήθη
ὁ ἄδης, καὶ ὁ θάνατος τέθνηκε·

νεκρωθέντες ἀνέστημεν, καὶ ζωῆς ἠξιώθημεν· τὸν Παράδεισον ἐλάβομεν, τὴν ἀρχαίαν ἀπόλαυσιν διὸ εὐχαριστοῦντες δοξολογοῦμεν, ὡς κραταῖον Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν, καὶ μόνον πολυέλεον.

Εἶτα, ὁ Ἄνωμος, τὰ Εὐλογητάρια, καὶ ἡ Ἰπακοή. ἤχος β'.

Μετὰ τὸ πάθος πορευθεῖσαι ἐν τῷ μνήματι, πρὸς τὸ μυρίσαι τὸ σῶμά σου αἱ Γυναῖκες, Χριστέ ὁ Θεός, εἶδον Ἀγγέλους ἐν τῷ τάφῳ καὶ ἐξέστησαν· φωνῆς γὰρ ἤκουον ἐξ αὐτῶν. Ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Ἐν τῷ οὐρανῷ τὰ ὄμματα ἐπέμπω μου τῆς καρδίας, πρὸς σέ Σωτήρ· σῶσόν με σὴ ἐπιλάμψει.

Ἐλέησον ἡμᾶς, τοὺς πταίοντάς σοι πολλὰ, καθ' ἑκάστην ὥραν, ὦ Χριστέ μου, καὶ δὸς πρότελους τρόπους τοῦ μετανοεῖν σοι.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ἀγίῳ Πνεύματι, τὸ βασιλεύειν πέλει, τὸ ἀγιαζεῖν, τὸ κινεῖν τὴν κτίσιν· Θεὸς γὰρ ἐστίν, ὁμοούσιος Πατρὶ καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰμὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, τίς ἱκανὸς σῶος φυλαχθῆναι ἐκ τοῦ ἐχθροῦ, ἅμα καὶ ἀνθρωποκτόνου.

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν, μὴ παραδῶς Σῶτερ τὸν πόντον δουλον· λέοντος τρόπον κατ' ἐμοῦ κινουῦνται, καὶ γὰρ σὶ ἐχθροὶ μου.

Δόξα καὶ νῦν.

Ἀγίῳ Πνεύματι, ζωαρχία καὶ γέρας· πάντα γὰρ τὰ κτιστὰ, ὡς Θεὸς ὢν δυναμοῖ, συντηρεῖ ἐν Πατρὶ, δι' Υἱοῦ δέ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ πεποιθότες ἐπὶ Κύριον, εὐοκασιν ὄρει τῷ ἀγίῳ, οἱ οὐδαμῶς σαλεύονται, προσβολαῖς τοῦ Βελιάρ.

Ἐν ἀνομίαις γείρας αὐτῶν, μὴ ἐκτεινάτωσαν οἱ θείως ζῶντες· οὐ γὰρ ἔα Χριστὸς, τῇ βάρβῳ τὸν κληρὸν αὐτοῦ.

Δόξα καὶ νῦν.

Ἀγίῳ Πνεύματι, προσπηγάζει πᾶσα σοφία, ἐνδεν χάρις Ἀποσόλοις, καὶ τοῖς ἄλλοις καταστέφονται Μάρτυρες, καὶ Προφήται ὄρωσι.

Προκείμενον.

Ἐξεγέρθητι Κύριε ὁ Θεός μου, ἐν προσταγμάτι, ᾧ ἐνετείλω, καὶ συναγωγή λαῶν κυκλώσει σε.

Στ. Κύριε ὁ Θεός μου, ἐπὶ σοὶ ἤλπισα.

Τὸ, πᾶσα κνοή. Εὐαγγέλιον Ἐωθ. Δ'.

Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. κτλ.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς δ'. (Ὅρα αὐτοὺς, τῇ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα.) τῆς Θεοτόκου εἰς β'. καὶ τῶν Μυροφόρων εἰς γ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα, ἤχος α'.

ᾠδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

Ἀναπτάτεις ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου ἤχος α'.

Ὁ ἡ ἀκροστιχίς ἐν τοῖς πρώτοις Τροπαρίοις. Θεοφάνους.

ᾠδὴ Α'. Εἰρμός ὁ αὐτός.

Θαιατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμό-

χλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν κυοφορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθέने πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναστάντα κατιδοῦσα, σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, Θεοχαρίτῳτε ἀγνή, καὶ τὸ χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς αἰτία εἰσδέξασθαι, Θεομητορ πανάμωμε.

Κανὼν τῶν Μυροφόρων. Ἦχος β'.

Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης.

ᾠδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

« **Τ**ὴν Μωσέως ᾠδὴν ἀναλαβοῦσα, βόησον ψυχῇ· Βοηθὸς καὶ σκεπαστὴς ἐγένετό μοι εἰς σωτηρίαν· οὗτός μου Θεὸς, καὶ δοξάσω αὐτόν. »

Εσταυρώθης σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ φύσει τοῦ Πατρὸς, ἐκεντήθης τὴν πλευράν, πηγᾶσας κόσμῳ αἷμα καὶ ὕδωρ. Σὺ ἡμῶν Θεὸς, καὶ δοξάζομέν σε.

Τὸν Σταυρόν σου τιμῶ, καὶ τὴν Ταφὴν δοξάζω ἀγαθῆ, καὶ ὑμνῶ καὶ προσκυνῶ τὴν ἔγερσίν σου, καὶ ἀνακράζω· Σὺ ἡμῶν Θεὸς, καὶ δοξάζομέν σε.

Κὰν ἐγεύσω χολῆς, ὁ γλυκασμός τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλ' ἐπήγασας ἡμῖν τὴν ἀφθαρσίαν, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου. Σὺ ἡμῶν Θεὸς, καὶ δοξάζομέν σε.

Ελογίσθης Σωτὴρ, μετὰ νεκρῶν, νεκροὺς ἐγείρας, ἀπεγεύσω τῆς φθορᾶς· διαφθορὰν γὰρ ὄλως οὐκ ἐγνων. Σὺ ἡμῶν Θεὸς, καὶ δοξάζομέν σε.

Εὐφραινέσθω Σιών, ἀγαλλιᾶ-

σθω καὶ ὁ οὐρανός· ἐξανέστη Χριστός, νεκροὺς ἐγείρας ὕμνολογοῦντας. Σὺ ἡμῶν Θεὸς, καὶ δοξάζομέν σε.

Θονίοις εἰλήσας, Ἰωσήφ τὸ σῶμά σου Χριστέ, ἐν μνημείῳ τῶ καινῷ κατέθετό σε τὴν σωτηρίαν· νεκροὺς δὲ ὡς Θεὸς ἐξανέστησας.

Προλαβοῦσαι τὸν ὄρθρον, αἱ Γυναῖκες, εἶδον τὸν Χριστὸν, καὶ τοῖς λείοις Μαθηταῖς, ἐδόκων. Ὅντως Χριστὸς ἀνέστη· δεῦτε σὺν ἡμῖν ἀνυμνεῖτε αὐτόν.

Δόξα.

Παναγία Τριάς, μία Θεότης, ἀναρχε μονάς· ὁ Πατὴρ καὶ ὁ Υἱὸς, καὶ θεῖον Πνεῦμα, σῶζε τὸν κόσμον. Σὺ ἡμῶν Θεὸς καὶ δοξάζομέν σε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν ἀρχαίαν ἀράν, ἐν γαστρὶ σου λύσασα, Σεμνή, ἀνεβλάσθησας ἡμῖν, τὴν εὐλογίαν, βρέφος τεκοῦσα· οὗτος γὰρ Θεὸς, εἰ καὶ σάρκα φορεῖ.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν.

Νῦν πάντα πεπληρωταὶ φωτός.

Χθὲς συνεβαπτόμην σοι Χριστέ.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν ἐπα-νερχόμενοι σήμερον, ἀγαθότητι τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἄγνή, τὸ φέγγος ἀστράψαντος.

Θεὸν ὄν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενον, θεασαμένη Ἄγνή, χόρευε καὶ

τοῦτον ὡς Θεὸν ἄχραντε μεγάλυνε.

Τῶν Μυροφόρων. Ὁ Εἰρμός.

« Στερωθέντα μου τὸν νοῦν, καρποφόρον ὁ Θεὸς ἀνάδειξόν με, γεωργὲ τῶν καλῶν, φυτουργὲ τῶν ἀγαθῶν τῆ εὐσπλαγχνία σου.»

Τὰς παλάμας Ἰησοῦ, προσηλώσας ἐν Σταυρῷ, τὰ ἔθνη πάντα ἐκ τῆς πλάνης συλλαβῶν, πρὸς ἐπίγνωσιν τὴν σὴν συνεκαλέσω, Σωτήρ.

Ἰουδαίων ὁ λαὸς τῷ Πιλάτῳ ἐχβσᾶ· Ἀπόλυσόν μοι τὸν κακοβρῆγον ληστὴν ἄρον, ἄρον σταύρωσον τὸν ἀναμάρτητον.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, συνεσκότασε τὸ φῶς, ἡ γῆ ἐσειέθη, καὶ ἐκ τάφου νεκροὶ ἐξανέστησαν πολλοὶ, φόβῳ τοῦ κράτους σου.

Παρεστῶσα τῷ Σταυρῷ, ἡ ἀμνάς σου Ἰησοῦ, κλαυμῶ ἐβόα· Ποῦ πορεύη γιῆς; ποῦ ἀπέρχη ὁ ἄμνος, ὁ ὑπὲρ πάντων σφαγεῖς;

Προσκυνῶ σου τὸν Σταυρὸν, ἀνυμνῶ καὶ τὴν ταφὴν, τιμῶ τὰ πάθη, καὶ τοὺς ἥλους τῶν χειρῶν, καὶ τὴν λόγχην Ἰησοῦ, καὶ τὴν Ἀνάστασιν.

Ἐξανέστης Ἰησοῦ, ἐσκυλεύθη ὁ ἐχθρὸς, Ἀδὰμ ἐρρύσθη, καὶ ἡ Εὐα σὺν αὐτῷ τῶν δεσμῶν καὶ τῆς φθορᾶς, τῆ Ἀναστάσει σου.

Ἀναστάντος σου Χριστέ, συνετρίβησαν μογλοὶ, καὶ πύλαι ἁδοῦ, καὶ θανάτου τὰ δεσμὰ διελύθησαν εὐθύς, φόβῳ τοῦ κράτους σου.

Θεοδόχε Ἰωσήφ, δεῦρο στήθι μεθ' ἡμῶν, Ἀνέστη κράζων, Ἰη-

σοῦς ὁ λυτρωτῆς, ὁ ἐγείρας τὸν Ἀδὰμ, τῆ εὐσπλαγχνία αὐτοῦ.

Εὐφραινέσθω σὺν ἡμῖν Μαθητῶν ἡ δωδεκάς, σὺν Μυροφόροις γυναιξί, καὶ Ἰωσήφ, καὶ τοῖς ἄλλοις Μαθηταῖς, καὶ Μαθητρίαις Χριστοῦ. Δόξα.

Σὺν πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές, τὴν μίαν φύσιν, προσκυνῶ, καὶ ἀνυμνῶ, τοῖς προσώποις διαιρῶν, καὶ τῆ οὐσία αἰνῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μαρία εἶ Σεμνή, ἡ ἐκ ρίζης Ἰεσσαί, ἐξ ἧς ἡ ράβδος, καὶ τὸ ἄνθος ὁ Χριστὸς, κατὰ σάρκα δι' ἡμᾶς, ἀναβλαστήσασα.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν.

Κάθισμα, ἡχ. β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς τῷ τάφῳ προσκομιζούσαι γυναῖκες Σωτήρ, Ἀγγέλου τῆ λαμπρότητι τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεὸν σε τῶν ὄλων ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων· Ὅντως ἀνέστη ἐκ τάφου ἡ πάντων ζωῆ.

Δόξα, καὶ νῦν, ἡχος ὁ αὐτός.

Τῶν Μαθητῶν σου ὁ χορὸς, σὺν Μυροφόροις γυναιξί, ἀγάλλεται συμφώνως· κοινὴν γὰρ ἐορτὴν σὺν αὐταῖς ἐορτάζουσιν, εἰς δόξαν καὶ τιμὴν τῆς σῆς Ἀναστάσεως, καὶ δι' αὐτῶν Φιλάνθρωπε Κύριε, τῷ λαῷ σου παράσχου τὸ μέγα ἔλεος.

Τοῦ Πάσχα. Ἠδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοίξαν.

Ὡς ἐνιαύσιος ἄμνος.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαβὶδ.

Τῆς Θεοτόκου ὁ αὐτός.

Ὁ διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν

σὸν προπάτορα, Ἄγνη, πλάττεται ἐκ σοῦ, καὶ θανάτῳ τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δι' ἐκείνου θάνατον σήμερον, καὶ κατηύχσε πάντας, ταῖς θείαις ἀσραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ον ἀπεκύησας Χριστὸν, ὠραιότατος ἐκ νεκρῶν, λάμπαντα Ἄγνη καθορώσα, ἡ καλὴ καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξίν ὠραία τε, σήμερον, εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Τῶν Μυροφόρων, ὁ Εἰρμός.

« Τὴν ἐκ Παρθένου σου γέννησιν, ὁ Προφήτης προβλέπων, ἀνεκήρυττε βοῶν. Τὴν ἀκοὴν σου ἀκήχοα καὶ ἐφοβήθην· ὅτι ἀπὸ Θαιμᾶν, καὶ ἐξ ὄρους ἁγίου κατασκίου, ἐπεδήμησας Χριστέ. »

Τροπᾶριον.

Διὰ Σταυροῦ ἠχημαλώτευσας, τὴν τοῦ ἄδου γαστέρα, καὶ συνήγειρας νεκρούς, καὶ τοῦ θανάτου κατέλυσας τὴν τυραννίδα· ὅθεν οἱ ἐξ Ἀδάμ προσκυνοῦντες, ὑμνοῦμεν τὴν ταφὴν σου, καὶ τὴν ἐγερσιν Χριστέ.

Ο εὐδοκήσας Σωτὴρ ἡμῶν, διὰ σπλάγγνα ἐλέους, προσπαγγῆναι τῷ Σταυρῷ, καὶ τῆς πατρῴας λυτρώσασθαι ἡμᾶς κατάρας, λύσον μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ο ἐν Σταυρῷ προσηλώσας μου, τὴν ἀρχαίαν κατάραν, καὶ πηγᾶσας μοι Σωτὴρ, τὴν εὐλογίαν δι' αἵματος, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου, λύσον μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων.

(ΤΟΜ. Ε΄.)

κλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Αδης Σωτὴρ συναντήσας σοι, ἐν τοῖς καταχθονίοις ἐπικράνθη, ἐνορών, ὅτι οὓς πάλαι κατέπιεν ἰσχύσας, ἄρτι ἄκων ἀποδιδαὺς ἐρουνᾶται τὰ κάτω, καὶ γυμνοῦται καὶ σκυλεύεται νεκρούς.

Εἰ καὶ ὁ λίθος ἐσφράγισται, μετὰ τῆς κουστωδίας, ὡ παράνομοι ἐχθροὶ, ἀλλ' ἐξάνεστη ὁ Κύριος, καθὼς προεῖπε, λύων μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων, δύναται γὰρ ὅσα θέλει ἐκπληροῦν.

Ο ἀναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος· καὶ σκυλεύσας τὸν ἄδην, καὶ ζωώσας τοὺς νεκρούς, καὶ ἀφθαρσίαν πηγᾶσας μοι, τῇ σῇ ἐγέρσει, λύσον μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων, δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Οντως αἰσχύνθητε ἄνομοι· ὁ Χριστὸς γὰρ ἀνέστη, καὶ συνήγειρε νεκρούς, κράζων. Θαρσεῖτε νενίκηκα ἐγὼ τὸν κόσμον· πείσθητε οὖν αὐτῷ, ἡ σιγήσατε πλάνοι, ἀθετοῦντες τὴν ἀνάστασιν αὐτοῦ.

Ο Μυροφόροις τὸ, Χαίrete ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου, προσφωνήσας ἀγαθὲ, καὶ Ἀποστόλοις, Κηρύξατε τὴν ἐγερσίν μου· λύσον μου τὰ δεσμὰ τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνασαι γὰρ ὅσα θέλεις ἐκπληροῦν.

Ιωσήφ τὸν εὐσχήμονα, ζῆλωτὴν εὐσεβείας, βουλευτὴν καὶ μαθητὴν, σὺν Μυροφόροις τιμήσωμεν, καὶ Ἀποστόλοις, κράζοντες σὺν αὐτοῖς καὶ πιστῶς ἀνυμνοῦντες

τες, τοῦ Σωτῆρος τὴν Ἀνάστασιν
φαιδρῶς. Δόξα.

Υπερουσίου Θεότητος, τὴν ἀ-
μέριστον δόξαν, τίς ἰσχύσει ἐξει-
πεῖν; ἐν γὰρ τῇ φύσει ὑπάρχουσα,
Τριάς ὑμνεῖται, ἀναρχος, συμφυῆς,
ὡς μόνος ἐν τριάδι ὑμνουμένη, ὑ-
ποστάσεις ἀπλαῖς.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὸν ἐν γαστρὶ σου σκηνώσαντα,
ἀλοχεύτως τεκοῦσα, Μητροπάρ-
θενε ἀγνή, ἀκαταπαύστως ἰκέτευε,
ὡς Θεοτόκος, λύσαι μου τὰ δεσμὰ
τῶν πολλῶν ἐγκλημάτων· δύνα-
σαι γὰρ ὅσα θέλεις βοηθεῖν.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Τοῦ Πάσχα. Ῥδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁρθρίσωμεν ὄρθρου βαθέος.

Τὴν ἀμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν.

Προσέλθωμεν λαμπραδηφόροι.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι καὶ
ζωηφόροις, ταῖς τῆς Ἀναστάσεως
τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ ἄχραντε,
καὶ ἁρμονῆς ἐμπίπλαται, τῶν
εὐσεβῶν ἢ ὁμήγουρις.

Οὐκ ἤνοιξας πύλας Παρθένου,
ἐν τῷ σαρκουῶσαι· μνήματος οὐκ
ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ
τῆς κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα σε,
θεασαμένη ἠγάλλετο.

Τῶν Μυροφόρων, ὁ Εἰρμός.

«**Τ**ὴν ἀχλὺν τῆς ψυχῆς μου,
Σωτῆρ μου διασκεδάσας, τῷ φωτὶ
τῶν ἐντολῶν σου καταύγασόν με,
ὡς μόνος τῆς εἰρήνης Βασιλεὺς.»

Σὺ τὴν ἀρχαίαν στολὴν μου,
ἦν μοι ἐξύφανεν, οἶμοι! ὁ σπορευῆς
τῆς ἁμαρτίας, ἐξέδυσάς με Σω-
τῆρ μου, ἐνδυσάμενος ἐμέ.

Φύλλα συκῆς ἔρραφέ μοι, ἢ
ἁμαρτία μου, οἶμοι, μὴ φυλάξαντι
Σωτῆρ μου, τὴν ἄχραντον ἐντο-
λήν σου, τῇ τοῦ ὄφρου βουλή.

Τὴν πληγωθεῖσαν ψυχὴν μου,
τοῖς ληστροκοῖς λογισμοῖς μου,
ἐπιστάς ὁ ἐκ Μαρίας, καὶ ἔλαιον
ἐπιχύσας, ἐθεράπευσε Χριστός.

Εν τῷ Σταυρῷ παρεστῶσα, ἢ
ἀμεμπτος Θεοτόκος, μητρικῶς ἀ-
νεκαλείτο. Κατέλιπές με τὴν μό-
νην, ὦ Υἱέ μου καὶ Θεέ.

Σὺ τὸν ἀρχέκακον ὄφιν, τῷ ὀ-
πλῷ τῷ τοῦ Σταυροῦ σου, καθε-
λῶν τῇ σῆ ἐγέρσει, συντέτριψας τὸ
κέντρον, τοῦ θανάτου, Ἰησοῦ.

Ποῦ σου θάνατε τὸ κέντρον;
ποῦ σου ἄδη τὸ νίκος; ὁ Ἀδάμ
συνεχθοάτω· συντέτριψαι ζωάσει,
τοῦ ἐγείραντος νεκρούς.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὸ
μνήμα καταλαβοῦσαι, τοῦ ζωώ-
σαντος τοὺς κάτω, φωνῆς ἤκουον
λεγοῦσης· Ἐξανέστη ὁ Χριστός.

Τῶν εὐσεβῶν Μυροφόρων, τὴν
μνήμην ἐπιτελοῦντες, καὶ πάντων
τῶν Μαθητῶν σου, ἐν φαιδρᾷ σου
ἐγέρσει, ἀνυμνοῦμέν σε Χριστέ.

Τὸν Εὐσχήμονα πάντες, τιμή-
σωμεν ἐπαξίως, ὅς τὸ σῶμα τοῦ
Κυρίου, ἀπὸ τοῦ ξύλου καθεῖλε,
καὶ ἐκῆδευσε πιστῶς.

Δόξα.

Σὲ τὸν Θεὸν καὶ τὸν Πατέρα,
καὶ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, προ-
σκυνῶ τρεῖς ὑποστάσεις, καὶ ἐν τὰ
τρία πιστεύω, οὐσιότητι μιᾷ.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν ἀσπόρῳ κυήσει, γεν-
νήσασαν ὑπὲρ φύσιν, τὸν καινίσαντα

τὴν φύσιν, Χριστὸν τὸν μόνον Δε-
σπότην, ἀνιμνοῦμεν οἱ πιστοί.

Καταβασία. Ὁρβρίσωμεν Ὁρβρου.

Τοῦ Πάσχα. Ὁδὴ σ'. Ὁ Εἰρμός.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Φυλάζας τὰ σήμαντρα σῶα.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Ανῆκται τὸ πάλι κρατούμε-
νον τῷ θανάτῳ καὶ φθορᾷ, διὰ
τοῦ σαρκωθέντος ἐκ σῆς ἀγράν-
του γαστρός, πρὸς τὴν ἀφθαρτον,
καὶ αἰδίου ζωῆν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις
τῆς γῆς, ὁ λαγόσι σου Ἀγνή, κα-
τελθὼν καὶ οἰκήσας, καὶ σαρκω-
θεὶς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν ἐ-
αυτῷ τὸν Ἀδὰμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ
τάφου.

Τῶν Μυροφόρων, ὁ Εἰρμός.

«**Β**υθῷ ἀμαρτημάτων συνέχο-
μαι αἰεὶ, καὶ ἐν πελάγει τοῦ βίου
βυθίζομαι· ἀλλ' ὥσπερ τὸν Ἰωάν
ἐκ τοῦ θηρός, κάμει τῶν παθῶν
ἀνάγαγε, καὶ διάσωσόν με.

Νεκρὸς ἐστὶν ὁ ἄδης, θαρσεῖτε
γηγενεῖς· ὁ γὰρ Χριστὸς ἐπὶ ξύ-
λου κρεμάμενος, ἀπέρριψε τὴν
ρομφαίαν κατ' αὐτοῦ, καὶ κείται
νεκρὸς· οὗς εἶχε γὰρ ἐσकुλεύθη
γυμνωθεῖς.

Εσकुλεύεται ὁ ἄδης θαρσεῖτε οἱ
νεκροί· καὶ τὰ μνημεῖα ἠνοιχθη,
ἐγείρεσθε· βοᾶ ὑμῖν ἐκ τοῦ ἄδου
ὁ Χριστὸς, ὁ πάντας ἐλθὼν λυ-
τρώσασθαι ἐκ θανάτου καὶ φθορᾶς.

Νεκρούς, οὗς περ ἰσχύσας κα-
τέπιες πατέ, νῦν ἀπαιτούμενος, ἄ-
δη, ἀπόδος μοι· βοᾶ σοι ὁ ζωοδό-
της καὶ Θεός, ὁ πάντας ἐλθὼν λυ-

τρώσασθαι, τῆς ἀπλήστου σου
γαστρός.

Ο Κύριος ἀνέστη, σκυλεύσας
τὸν ἐχθρὸν, καὶ τοὺς δεσμίους ἐκ-
σπάσας, ἀνήγαγε πάντας, καὶ τὸν
πρωτόπλαστον Ἀδὰμ, αὐτὸν ἀ-
νιστῶν ὡς εὐσπλαγγνος, καὶ φι-
λάνθρωπος Θεός.

Συνδόνει σε εἰλήσας, κατέλετο
Χριστέ, Ἰωσήφ ὁ εὐσχήμων ἐν
μνήματι· μυρίσας δὲ τὸν λυθέντα
σου ναὸν τοῦ σώματος, προσέκυ-
λιτε, λίθον μέγαν τῇ σοφῷ.

Γυναῖκες Μυροφόροι, τί σπεύ-
δετε λοιπόν; τί δὲ τὰ μύρα τῷ
ζῶντι κομίζετε; ἀνέστη, καθὼς
προεῖπεν, ὁ Χριστὸς· παυσάσθω
ὑμῶν τὰ δάκρυα, μετελθόντα εἰς
χαράν. Δόξα.

Τριάδα ἐν μονάδι ὑμνήσωμεν
πιστοί, σὺν τῷ Υἱῷ τὸν Πατέρα
δοξάζοντες, καὶ Πνεῦμα τὸ ὁμο-
ούσιον Υἱῷ, καὶ ὄν ἐν Πατρὶ συνά-
ναρχον, καὶ αἰδίου Θεόν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Γαζρί ἀγεωργήτως συνέλαβες
Ἀγνή, τῆς ἀφθαρσίας τὸν βότρυ
ὡς ἄμπελος, ἐξ οὗ τῆς ἀθανασίας
οἱ κρουνοὶ, ὡς οἶνον ἡμῖν πηγάζου-
σι, τὴν αἰώνιον ζωῆν.

Καταβασ. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον, Αὐτόμελον. ἦχος β'.

Τὸ Χαῖρε ταῖς Μυροφόροις φθελ-
ξάμενος, τὸν θρῆνον τῆς προμή-
τορος Εὐας κατέπαυσας, τῇ Ἀνα-
στάσει σου, Χριστέ ὁ Θεός· τοῖς
Ἀποστόλοις δὲ τοῖς σοῖς κηρύτ-
τειν ἐπέταξας. Ὁ Σωτὴρ ἐξανέστη
τοῦ μνήματος. Ὁ Οἶκος.

Επὶ τὸν τάφον σου Σωτὴρ, αἱ

Μυροφόροι πορευόμενοι, πρὸς ἐ-
αυτὰς διηπόρουν τῶ νοί, καὶ ἐφθέγ-
γοντο. Τίς ἡμῖν τὸν λίθον ἀποκυ-
λίσει τοῦ μνήματος; Καὶ ἀναβλέ-
ψασαι, ὁρῶσιν ὅτι ὁ λίθος ἀποκε-
κλύσται· τῇ μορφῇ δὲ τοῦ Ἀγ-
γέλου σὺν τῇ στολῇ ἐθαμβοῦντο,
συνείχοντο δὲ τρόμφ, καὶ φεύγειν
ἐνόμιζον· καὶ πρὸς αὐτὰς ὁ νεανί-
σκος ἐβόησε. Μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς·
ὃν ζητεῖτε, ἀνέστη· δεῦτε, ἴδετε
τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα
τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ταχὺ πορευθεῖσαι,
ἀπαγγείλατε τοῖς Μαθηταῖς. Ὁ
Σωτὴρ ἐξανέστη τοῦ μνήματος.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τρίτῃ ἀπὸ
τοῦ Πάσχα, τὴν τῶν ἁγίων γυναικῶν
Μυροφόρων ἑορτὴν ἑορτάζομεν· ἐτι δὲ
μνεῖαν ποιούμεθα καὶ τοῦ ἐξ Ἀριμαθαί-
ας Ἰωσήφ, ὃς ἦν μαθητὴς κεκρυμμέ-
νος· πρὸς δὲ καὶ τοῦ νυκτερινοῦ μαθη-
τοῦ Νικοδήμου.

Στίχοι.

Χριστῷ φέρουσιν αἱ Μαθήτριαι μύρα.
Ἐγὼ δὲ ταύταις ὕμνον, ὡς μύρον, φέρω.

Ταῖς τῶν ἁγίων Μυροφόρων προσ-
εῖται· Χριστὸ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Πάσχα. Ὁδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου βυσάμενος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων.

Θανάτου ἑορτάζομεν.

Ἵς ὄντως ἱερὰ καὶ πανέορτος.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν θά-
νατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι
τοῖς θνητοῖς τὴν διαμένουσαν
ζωὴν εἰς αἰῶνας αἰῶνων δεδώρη-
ται· ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πα-
τέρων Θεός καὶ ὑπερένδοξος.

Ὁ πάσης βασιλεύων τῆς κτί-
σεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ᾤκη-
σε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε νηδύν·
καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνα-
τον, ἀνέστη θεοπρεπῶς, συνεχεί-
ρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Τῶν Μυροφόρων, ὁ Εἰρμός.

« Τὰ Χερουβὶμ μιμούμενοι,
Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ ἐχόρευον
βοῶντες· εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὅτι
ἐν ἀληθείᾳ καὶ κρίσει ἐπήγαγες
ταῦτα πάντα διὰ τὰς ἁμαρτίας
ἡμῶν· ὁ ὑπερύμνητος, καὶ δεδο-
ξασμένος εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σὺ ὡς φιλόανθρωπος, θέλων
πάντας σῶσαι ἐκ πλάνης, οὗς ἔ-
πλασας, ἠνέσχου προσηλωθῆναι
τῷ σταυρῷ ἵνα τὴν συγχωσθεῖσαν
εἰκόνα τοῖς πάθεσι, ταύτην τῆ σαρ-
κί σου ἀνανεώσης Σωτὴρ· καὶ ἄδην
καθελὼν, συνεξανέστησας καὶ τοὺς
θανόντας σεαυτῷ.

Ἐν τῷ σταυρῷ ὑψούμενος, πάν-
τας προσεκαλέσω πρὸς σεαυτὸν οἰ-
κτίρμον, ὡς ἐπηγγείλω ἀγαθὲ· ὅτι
ἐν ἀληθείᾳ ταῦτα πάντα, διὰ τὰς
ἁμαρτίας ἡμῶν, παθεῖν ἠδύοκῆσας
ἔθεν καὶ τῷ Ληστῇ, τὰς τοῦ Πα-
ραδείσου πύλας ἠνέφξας Σωτὴρ.

Σὺ τὸν ναὸν τοῦ σώματος, ἡ-
γεiras τὸν λυθέντα, τριήμερον ἐκ
τάφου, ὡς ἐπηγγείλω, ἀγαθὲ, ἵνα
ἐν ἀληθείᾳ γνωρίσης τὴν δόξαν
σου, ἣν ἡμῖν πηγάζεις διὰ τῆς πί-
στεως, δεσμίους ἀφελὼν, οὗς κα-
τεῖχε πάλαι, ἄδης πεπεδημένους.

Ἡ Ἰουδαίων ἄνοια, ὧ μανία ἀ-
νόμων· τί ἄπιστον ἰδόντες, οὐκ ἐ-
πιστεύσατε Χριστῷ; ὅτι τοὺς ἀσθε-
νοῦντας ἐν λόγῳ οὐκ ἡγεῖρεν· ἡ

ὅτι πάντα κόσμον αὐτὸς οὐκ ἔσωσε; Πεισάτωσαν ὑμᾶς κἂν οἱ σρατιῶται· οἱ ἀναστάντες ἐκ νεκρῶν.

Οἱ νεκρωθέντες φύλακες, νῦν λεγέτωσαν. Ὅπως ἐκλάπη ὄν οὐκ εἶδον, οἱ ἀγνώμονες παντί· εἰ γὰρ ἐξαναστάντα οὐκ εἶδον, οὐκ ἤθλοντο, πῶς κλαπέντα οὕτω νοῆται εἶχόν ποτε; Πεισάτωσαν ὑμᾶς, κἂν ὁ λίθος οὗτος, καὶ τὰ ἐντάφια Χριστοῦ.

Τί ὡς νεκρὸν φυλάτιτε; Τί σφραγίδας τῷ λίθῳ τεθείκατε; Ἑβραῖοι, φόβον φοβούμενοι κλοπῆς; Ἰδοὺ ἐν ἀληθείᾳ, ὁ τάφος ἐσφράγισται· πῶς οὖν ἐξανέστη, εἰ μὴ Θεὸς ἦν ὁ Χριστός; Πεισάτωσαν ὑμᾶς οἱ ἐξαναστάντες, καὶ ὁραθέντες τοῖς πολλοῖς. Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ δοξάζομεν, τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, βοῶντες, ἀκαταπαύστῳ τῇ φωνῇ· Τριάς μοναδικῆ οὐσίας, ἐλέησον· σῶσον πάντας, ἢ ἐν τρισὶ προσώποις μονάς· οἰκτιρήσον ἡμᾶς, ὁ δεδοξασμένος Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν, Θεοτ.

Εν τῇ γαστρὶ σου Ἀχραντε, πῶς ἐχώρησας βρέφος, ὄν τρέμουσι δυνάμεις, αἱ τῶν Ἀγγέλων ὡς Θεόν, εἰ μὴ ὡς ἐβουλήθη; ὡς εἶδεν, ἐσκήνωσε πάντας θέλων, σῶσαι τοὺς ἐξ Ἀδάμ γηγενεῖς, λύσας τὸν Ἀδὰμ τῆς ἀράς ἐκείνης τῆς διὰ βρώσεως πικρᾶς.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Τοῦ Πάσχα Ὡδὴ Ἡ. Ὁ Εἰρμός.

Αὕτη ἡ κλητὴ, καὶ ἁγία ἡμέρα.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου.

Ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Ἦλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ ἄδου, διαρρήξας θνητοῖς, τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἔδωκέρησατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὅλον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος, ὁ Υἱὸς σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταῖός, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐλέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τῶν Μυροφόρων ὁ Εἰρμός.

«**Τὸν** ἐν τῇ βάρῳ Μωσεῖ, τῆς Παρθένου τὸ θαῦμα, ἐν Σιναίῳ τῷ ὄρει προτυπώσαντά ποτε, ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Αἱ τοῦ ἡλίου αὐγαί, συνεστέλλοντο φόβῳ, τῶν Χριστοῦ παθημάτων, καὶ ἀνίσταντο νεκροί, καὶ ὄρη ἐκλονεῖτο, καὶ ἐδονεῖτο ἡ γῆ, καὶ ἄδης ἐγυμνοῦτο.

Οἱ ἐν καμίνῳ ποτὲ, τρισμακάριοι Παῖδες, ἀνυψοῦντες τὰς χεῖρας, προστύπουν ἀγαθὲ, τὸν ἄχραντον Σταυρόν σου· δι' οὗ καθεῖλες Χριστέ, ἐχθροῦ τὴν δυναστείαν.

Ἡ Ἰουδαῖοι τυφλοὶ, πλάνοι καὶ παραβάται, οἱ Χριστοῦ τῇ ἐγέρσει ἀπειθοῦντες ὡς ψευδεῖ· τί ἀπίστον ὁρᾶτε; ὅτι ἀνέστη Χριστός, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας;

Ἡ Ἰουδαῖοι ἐχθροὶ, κἂν ἡμῖν ἀπιστεῖτε, τοὺς ὑμῶν στρατιώτας, ἐρωτήσατε ὑμεῖς· τί ἐπαθον ἐκεῖνοι; τίς ὁ κυλίσας χερεσί, τὸν λίθον τοῦ μνημείου;

Τίς ὁ ξηράνας συκῆν; τίς δὲ τὴν ξηρανθείσαν, ἰασάμενος χεῖρα; τίς ὁ χορτάσας ποτὲ, τὰ πλήθη ἐν ἐρήμῳ; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεὸς, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας;

Τίς ὁ φωτίσας τυφλοὺς, καὶ λεπροὺς ἐκκαθάρας, καὶ χωλοὺς ἀνορθώσας, καὶ πεζεύσας ὡς ξηράν, τὴν θάλασσαν ἀβρόχως; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεὸς, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Τίς ὁ ἐγείρας νεκρὸν, τεταρταῖον ἐκ τάφου, καὶ τῆς Χήρας τὸν υἱόν; τίς ὁ σφίγγας ὡς Θεὸς, παράλυτον ἐν κλίνῃ; εἰμὴ Χριστὸς ὁ Θεὸς, ὁ τοὺς νεκροὺς ἐγείρας.

Κράζει ὁ λίθος αὐτὸς, αἱ σφραγίδες βοῶσιν, ἃς ὑμεῖς ἐπιθέντες, κατερήσατε φρουροὺς, φυλάσσοντας τὸ μνῆμα· ὄντως ἀνέστη Χριστὸς, καὶ ζῆ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Οντως ἀνέστη Χριστὸς, ἐσκυλεύθη ὁ ἄδης, ἐνεκρώθη ὁ ὄφις, ἐλυτρώθη ὁ Ἀδάμ, ἐσώθησαν οἱ κάτω· τί ἀπιστεῖτε λοιπὸν, ἐχθροὶ καὶ παραβάται; Δόξα.

Σὺν τῷ Πατρὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἁγίαν Τριάδα, ἐν Θεότητι μιᾷ, δοξάζομεν βοῶντες. Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, εἰ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν Θεοδοκίον.

Εν τῇ γαστρὶ σου, Ἄγνη, τὸν ἀείζωον ἄρτον, φυραθέντα ἀφύρτως, ἐν φυράματι ἡμῶν, ἐγέννησας ἀτρέπτως, ἓνα Χριστὸν τὸν Θεόν, ἐν δυοῖσι ταῖς οὐσίαις.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητή.

Τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός. Φωτίζου, φωτίζου.

Ὁ Θεός! ὦ φίλης!

Ὁ Πάσχα τὸ μέγα.

Τῆς Θεοδοκου, ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σέ μακαρίζομεν πιστοί· Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἔμψυγε· χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμπας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τῶν Μυροφόρων, ὁ Εἰρμός.

«**Τ**ὴν ὑπερφυῶς σαρκὶ συλλαβοῦσαν ἐν γαστρὶ τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως, προεκλάμψαντα Λόγον, ἐν ὕμνοις ἀσιγήτοις, μεγαλύνωμεν πιστοί.»

Τὸν ἐν τῷ Σταυρῷ Ληστήν, ἐπιγνόντα σε Θεόν, κληρονόμον εἰργάσω νοητοῦ Παραδείσου, τὸ, Μνήσθητι βοῶντα, παντοδύναμε Σωτήρ.

Εὐραπίσθης δι' ἡμᾶς, ἐνεπτύσθης Ἰησοῦ, ὑπὸ τῶν παρανόμων, ὁ τὰς πλάκας τοῦ νόμου χαράξας ἐν Σιναίῳ, τῷ θεράποντι Μωσεῖ.

Οξος καὶ χολὴν Σωτήρ, ἐποτίσθης δι' ἡμᾶς, ὁ δοὺς ἡμῖν τὸ σῶμα καὶ τὸ τίμιον αἷμα, εἰς βρωσίν τε καὶ πόσιν, αἰωνίου σου ζωῆς.

Τὴν ζωοποιὸν πλευράν, λόγῃ κεντηθεὶς Χριστέ, τὸ ἄχραντόν σου Αἷμα, καὶ τὸ τίμιον Ἰῶδωρ, ἐπήγασας τῷ κόσμῳ, ὡς ἀείζωον πηγῆν.

Ελογίσθης ἐν νεκροῖς, τοὺς

νεκρούς· ὁ ζώσας τοὺς νεκρούς· ἐν τάφῳ κατετέθης, ὁ κενώσας τοὺς τάφους· ἐσκύλευσας τὸν ἄδην, ἀναστήσας τὸν Ἀδάμ.

Εξανέστης Ἰησοῦ, ἐδεσμεύθη ὁ ἐχθρός, ἐσκυλεύθη ὁ ἄδης, ἐγυμνώθησαν τάφοι, ἠγέρθησαν οἱ κάτω, προσκυνούντες σε Χριστέ.

Τίς ὁ κλέψας τὸν νεκρόν; μάλιστα δὲ καὶ γυμνόν; τί πλανᾶσθε Ἑβραῖοι; ὁ Χριστὸς ἐξανέστη, καὶ λέλυνται τοῦ Ἄδου τὰ δεσμά καὶ οἱ μοχλοί.

Δόξα σοι Χριστέ Σωτήρ, ὁ πηγάσας τὴν ζωὴν, καὶ τὸ φῶς ἀνατείλας τοῖς ἐν σκότει ἀγνοίας, καὶ πᾶσαν καταλάμπας τῇ Ἐγέρσει σου τὴν γῆν.

Ο εὐσχήμων βουλευτής, ἀνυμνεῖσθω Ἰωσήφ, μετὰ τῶν Μυροφόρων, καὶ τῶν βείων Μαθητῶν, ὡς κήρυξ ὢν καὶ οὔτος, τῆς ἐγέρσεως Χριστοῦ.

Ιωσήφ τὸν θαυμαστόν, εὐφημήσωμεν πιστοί, σύναμα Νικοδήμω, καὶ πισταῖς Μυροφόροις. Ὁ Κύριος ἀνέστη, ἐκβοῶντες ἀληθῶς.

Δόξα.

Αναρχος εἶ ὁ Πατήρ, ἄκτιστος εἶ ὁ Υἱός, σύνθρονον καὶ τὸ Πνεῦμα. Ἐν τῷ Τρία τῇ φύσει, καὶ τρία τοῖς προσώποις, Εἷς Θεὸς ἀληθινός. Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Εὐφρανεῖσθω Ἰεσσαί, χορευέτω καὶ Δαυὶδ, ἰδοὺ γὰρ ἡ Παρθένος, ἡ θεόφυτος ράβδος, ἐβλάστησε τὸ ἄνθος, τὸν ἀείζωον Χριστόν.

Καταβασία φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἄγνος Κύριος ὁ Θεός· ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλάριον τοῦ Πάσχα. Ἦχος β'.

Σαρκί ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ Κόσμου σωτήριον.

Ἔτερον τῶν Μυροφόρων αὐτόμελον, ἦχος, ὁ αὐτός.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε, φωνὴν ἀγαλλιάσεως· τύραννον ἄδην πατήσας, φθορᾶς ἐξήγειρα Κόσμον· Δράμετε φίλοις εἶπατε, τοῖς ἐμοῖς Εὐαγγέλια· βούλομαι γὰρ τὸ πλάσμα μου, χαρὰν ἐκείθεν αὐγάσαι, ἐξ ἧς προήλθεν ἡ λύπη. Δίς

Εἰς τοὺς Αἰνους, ἰστώμεν σίχ· ἡ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ὁκτώ. ἦχος β'.

Πᾶσα κνωή, καὶ πᾶσα κτίσις.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι,

Χαίρετε λαοὶ καὶ ἀγαλλιᾶσθε.

Ἄγγελος μὲν τὸ Χαίρει.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 13.)

Ἔτερα, Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Εῤῥάναν μύρα μετὰ δακρύων, ἐπὶ τὸ μνημά σου αἱ Γυναῖκες, καὶ ἐπλήσθη χαρᾶς τὸ στόμα αὐτῶν, ἐν τῷ λέγειν. Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Αἰνεσάτωσαν ἔθνη καὶ λαοί, Χριστόν τὸν Θεὸν ἡμῶν, τὸν ἐκουσίως δι' ἡμᾶς Σταυρὸν ὑπομείναντα, καὶ ἐν τῷ ἄδῃ τριμερεύσαντα· καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτοῦ, τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν, δι' ἧς πεφώτισται, πάντα τοῦ κόσμου τὰ πέρατα.

Εσταυρώθης, ἐτάφης, Χριστέ, ὡς ἠβουλήθης· ἐσκύλευσας τὸν θάνατον, καὶ ἀγέστης ἐν ὁδῇ, ὡς

Θεός και Δεσπότης, δωρούμενος τῷ κόσμῳ ζωὴν αἰώνιον, και τὸ μέγα ἔλεος.

Ὅντως παράνομοι, σφραγίσαντες τὸν λίθον, μείζονος ἡμᾶς θαύματος ἡξιώσατε. Ἐχουσι τὴν γνῶσιν οἱ φύλακες. Σήμερον προῆλθε τοῦ μνήματος και ἔλεγον. Εἶπατε, ἐπι ἡμῶν κοιμωμένων, ἦλθον οἱ Μαθηταί, και ἔκλεψαν αὐτόν. Και τίς κλέπτει νεκρόν; μάλιστα δὲ και γυμνόν; Αὐτὸς ἀνέστη αὐτεξουσίως ὡς Θεός, καταλιπὼν και ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ. Δεῦτε ἴδετε, Ἰουδαῖοι, πῶς οὐ διέβρηξε τὰς σφραγίδας, ὁ τὸν θάνατον πατήσας, και τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, τὴν ἀτελεύτητον ζωὴν δωρούμενος, και τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, τὸ Ἑθιὸν, ἦχος β'.

Μετὰ μύρων προσελθούσαις, ταῖς περὶ τὴν Μαριάμ Γυναίξ! και διαπορουμέναις, Πῶς ἔσται αὐταῖς τυχεῖν, τοῦ ἐφετοῦ, ὠράθη ὁ λίθος μετηρμένος, και θεῖος νεανίας, καταστέλλων τὸν θόρυβον αὐτῶν τῆς ψυχῆς· ἠγέροθη γάρ, φησίν, Ἰησοῦς ὁ Κύριος· διὸ κηρύττετε τοῖς κήρυξιν αὐτοῦ Μαθηταῖς, εἰς τὴν Γαλιλαίαν δραμεῖν, και ὄψεσθε αὐτόν, ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὡς ζωοδότην και Κύριον.

Και νῦν, Θεοτοκίον.

Ἰπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη, και Ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ ἤχου, εἰς δ'.

ἦχος β'.

Μνήσθητι εὐσπλαγγχε και ἡ-

μῶν, καθὼς ἐμνημόνευσας τοῦ Ληστοῦ, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Ἔβλον ἐξεδίωξε τὸν Ἀδάμ, Σταυρὸς ἀντείσῃγαγε τὸν Λητήν, ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

Τάφος ὑπεδέξατό σε Σωτήρ, τὸν τάφους κενώσαντα, και νεκροὺς ζωὴν δωρησάμενον ὡς Θεόν.

Ἀπόστολοι ἐνδοξοὶ τοῦ Χριστοῦ, αὐτὸν ἰκετεύσατε ἐκτενῶς, ἵνα τῶν κινδύνων σώση ἡμᾶς.

Και ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Μυροφόρων, Ὡδὴ σ'. εἰς δ'. Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον, ἦχος β'.

Ἰσχύς μου και ὑμνηαίς μου ὁ Κύριος. Στ. Παιδεύων ἐπαίδευσέ με ὁ Κύριος.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων, τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, πληθυνάντων τῶν Μαθητῶν, ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν. Προκαλεσάμενοι δὲ οἱ Δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν Μαθητῶν, εἶπον, Οὐκ ἀρεστόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, διακονεῖν τραπέζαις. Ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἀνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἐπτά, πλήρεις Πνεύματος ἁγίου και σοφίας, οὓς καταστήσωμεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης. Ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ, και τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσωμεν. Και ἤρρεσαν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλῆθους· και ἐξελέξαντο Στέφανον, ἀνδρα πλήρη πίστεως, και Πνεύματος ἁγίου, και Φιλίππον, και Πρόχορον, και Νικάνορα, και Τιμόνα, και Παρμενᾶν, και Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα, οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν Ἀποστόλων· και προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας. Και ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἠύξανε, και ἐπληθύνετο ὁ ἄ-

ριθμός τῶν Μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλήμ σφόδρα, πολὺς τε ὄχλος τῶν Ἰερέων ὑπέκουν τῇ πίστει.

Εὐαγγέλιον κατὰ Μάρκον.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐλθὼν Ἰωσήφ, ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῆ ΚΥΡΙΑΚῆ ΤΩΝ ΜΥΡΟΦΟΦΩΝ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια, τῆς ἑορτῆς, γ'. Ἦχος πλ. α'.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ἦλοις προσηλωθεὶς, τὴν ἀρὰν τὴν ἐν τῷ ξύλῳ διὰ ξύλου ἐξήλειψας· τεθεὶς δὲ ἐν τῷ μνημείῳ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς, θεῖκῃ δυνάμει ἐξανέστησας· τὴν σὴν δυναστείαν, μεγαλοφώνως δοξάζομεν. Πάσχα τὸ θεῖον, Ἰησοῦ παντοδύναμε, ἡ ζωὴ ἡμῶν, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα. Ὅθεν τὰ ἐπουράνια, τῇ γῆ συναγάλλονται, ἐπινικίους ᾠδὰς σοι, νικοποιεῖ Λόγε ἄδοντες, Χριστέ παντοκράτορ, τῷ παρέχοντι τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀρα μετὰ νεκρῶν ἡ ζωὴ, ὑπὸ τὴν γῆν τε ὁ ἀνέσπερος Ἥλιος, εἰσέτι καὶ νῦν ὑπάρχει· τῶν Μυροφόρων χορὸς, θρηνηδῶν ἐβόα. Δεῦτε δράμωμεν, σπουδῆ καὶ ὀψόμεθα, πρὸς τὸ μνημα τὸ ἅγιον. Ἐνδὸν δὲ τούτου, ἐξαστράπτοντα Ἄγγελον θεασάμεναι, ἀποροῦσαι ἐξίσταντο· ὅς τις μεταβαλὼν αὐτῶν, τὸν θρῆνον ἐβόησεν. Ὁ ζωοδότης ἀνέστη, μὴ ἐκθλαμβεῖσθε φιλόσεμναι· αὐτὸς βασιλεύει, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

(ΤΟΜ. Ε')

Ορθρου ὁ τῶν Γυναιῶν χορὸς, τὸν πρὸ-ἡλίου ἐξεζήτησεν Ἥλιον, ἐν τάφῳ δύναντα τότε· ὁ φωταυγῆς δὲ αὐταῖς, προσεφώνει Ἄγγελος ἐξανέτειλε, τὸ φῶς καταυγάσαν, τοὺς ἐν τῷ σκότει, καθέδοντας· τοῖς ἑωσφόροισ, Μαθηταῖς ἀπαγγείλατε· τὴν κατήρειαν, εἰς χαρὰν μετατρέψατε. Πάσχα δὲ τὸ χαρμόσυνον, καὶ κόσμῳ σωτήριον, καὶ ἀδιστακτῶ καρδίᾳ, περὶ κροτοῦσαι χορεύσατε. Χριστὸς ἐξανέστη, ὁ δωρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α'.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ ταφῷ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύριος· θαρσεῖτε, βοᾶ ὁ Ἄγγελος.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Αναστάσιμον.

Τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν Λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν. Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου. Κατανυκτικόν.

Ἥμαρτον εἰς σέ Σωτήρ, ὡς ὁ Ἄσωτος υἱός· δέξαι με Πάτερ μετανοοῦντα, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς. Μαστυρικόν.

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπολαύσιν μὴ ποθήσαντες Ἀθλοπόροι, οὐρανίων

ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολίται γεγόνασι. Κύριε, πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α΄.

Μετὰ φόβου ἤλθον αἱ Γυναῖκες ἐπὶ τὸ μνήμα, ἀρώμασι τὸ Σῶμά σου μυρίσαι σπουδάξουσαι· καὶ τοῦτο μὴ εὐροῦσαι, διηπόρουν πρὸς ἀλλήλας, ἀγνοῦσαι τὴν Ἀνάστασιν· ἀλλ' ἐπέστη αὐταῖς Ἀγγελος καὶ εἶπεν. Ἀνέστη Χριστός, δωρούμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Ἄπολυτ. Ὁ Εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον.

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόροις γυναῖξι.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ Τῆς Γ΄. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α΄. Στιχο-
λογ. Κάθισματα τῆς Ὀκτωήχου ἦχος β΄.
Ἀναστάσιμον.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος, σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς Ἡστέως, ἀναστὰς παρέσχες πασι, Κύριε δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Ὡς κύματα θαλάσσης ἐπ' ἐμέ, ἐπανεστῆσαν αἱ ἀνομίαι μου· ὡς σκάφος ἐν πελάγει ἐγὼ μόνος χειμάζομαι, ὑπὸ πταισμάτων πολλῶν ἀλλ' εἰς εὐδιον λιμένα ὁδήγησόν με Κύριε, τῇ μετανοίᾳ καὶ σῶσον με.

Μαρτυρικόν.

Σὲ τὸν περιβάλλοντα τὸν Οὐρανὸν ἐν Νεφέλαις, ἔχοντες οἱ Ἄγιοι περιβολὴν ἐν τῷ κόσμῳ, τὰς βασάνους τῶν ἀνόμων ὑπέμειναν, καὶ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων κα-

τήρησαν· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις, καὶ ἡμᾶς ἐλευθέρωσον τοῦ ἀοράτου ἐχθροῦ, Σωτήρ, καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Θεοτοκίον.

Εὐσπλαγγνίας ὑπάρχουσα πηγὴ, συμπαθείας ἀξίωσον ἡμᾶς Θεοτόκε, βλέπον εἰς Λαὸν τὸν ἁμαρτήσαντα, δεῖξον, ὡς αἶε τὴν δυναστείαν σου· εἰς σὲ γὰρ ἐλπίζοντες, τὸ Χαῖρε βοῶμέν σοι, ὡς ποτε ὁ Γαβριηλ, ὁ τῶν Ἀσωμάτων Ἀρχιστρατήγος.

Μετὰ τὴν β΄. στιχ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς ἦχ. β΄. Τὰ ἀνω ζητῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ προσκομίζουσαι, Γυναῖκες Σωτήρ, Ἀγγέλου τῇ λαμπρότητι, τὰς ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεὸν σε τῶν ὄλων ἐκήρυττον, καὶ Μαθηταῖς ἐβόων Ὅντως ἀνέστη ἐκ τάφου, ἡ πάντων Ζωή.

Δίς.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ· καὶ ὁ Ν΄. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Ἑβδόμων, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιῖου εἰς δ΄. Ἀπὸ γ΄. ᾠδῆς Κάθισμα τοῦ Μηναιῖου. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἴνους ἱστάμεν Στιχ. δ΄. καὶ ψάλ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

ἦχος β΄. Ἀναστάσιμον.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις, σὲ δοξάζει Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργησας· ἵνα δεῖξῃς τοῖς λαοῖς, τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς μόνος φιλόανθρωπος.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τῶν πεπραγμένων μοι δεινῶν ἐννοῶν τὰ άτοπα, ἐπὶ τοὺς σοὺς καταφεύγω οἰκτιρμοὺς, Τελώνηγ μιμούμενος, καὶ Πόρνηγ τὴν δακρύσασαν, καὶ τὸν Ἄσωτον υἱὸν

διό καὶ προσπίπτω σοι Ἐλεῆμον,
πρὶν με καταδικάσῃς, φεῖσαι μου
ὁ Θεός, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Υπὲρ Χριστοῦ παθόντες μέχρι
Θανάτου, ὡ Ἀθλοφόροι Μάρτυρες,
ψυχὰς μὲν ἔχετε εἰς Οὐρανοὺς ἐν
χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ Κόσμον ὄλον
δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανά,
Ἱερεῖς καὶ Βασιλεῖς προσκυνοῦσι,
καὶ Λαοὶ πάντες ἐπαγαλλόμενοι,
συνήθως βοῶμεν Ὑπνος τίμιος
ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν
Ὅσιων αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α΄.

Ηλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἡ Μαγ-
δαληνὴ καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, ζη-
τοῦσαι τὸν Κύριον, καὶ τὸν Ἀγ-
γελον εἶδον ὡσεὶ ἀστραπὴν, κα-
θεζόμενον ἐπὶ τὸν λίθον, καὶ λέ-
γοντα αὐταῖς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶν-
τα μετὰ τῶν τεθνεώτων; ἀνέστη
καθὼς εἶπεν, ἐν Γαλιλαίᾳ αὐτὸν
εὐρήσατε· πρὸς ὃν βοήσωμεν· Ὁ
ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν Κύριε δό-
ξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς ἑορτῆς.

ἦχος πλ. β΄. Τριήμερος ἀνέστης.

Εξάρξατε Λαοὶ ψαλμικῶς, ὑ-
μνήσατε Χριστὸν ἐν χαρᾷ. Πάσ-
χα μέγα, ἐξανέτειλεν ἡμῖν, ὁ ἀ-
ναστάς ἐκ Τάφου, Χριστὸς ὁ Ζωο-
δότης, καὶ Λυτρωτὴς πάσης τῆς
Κτίσεως.

Στ. Βύδουκτας Κύριε τὴν γῆν σου.

Τὸ χαῖρε Μυροφόροις εἰπῶν,
τῆς Εὐας τὸ κατάκριμα, διαλύεις
εἰς χαρὰν καὶ Μαθηταῖς, ἀναστάς
ἀποστέλλεις, κηρύξαι τὴν ἐκ τά-
φου, τριήμερόν σου Ἐξαγάσασιν.

Στ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήνεσαν.

Πάσχα σεπτὸν καὶ ἅγιον, ἡμῖν
Χριστὸς κατηύγασε· δεῦτε πάντες,
λαμπρυνθῶμεν τὰς ψυχὰς· ἰδοὺ
γὰρ νῦν ἡμέρα, ἐπέλαμψεν ἐνταῦθα
ἀγαλλιᾶσθε καὶ εὐφραίνεσθε.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος β΄.

Εβράναν μύρα μετὰ θακρῶν,
ἐπὶ τὸ μνημά σου αἱ Γυναῖκες· καὶ
ἐπλήσθη χαρὰς τὸ στόμα αὐτῶν,
ἐν τῷ λέγειν· Ἀνέστη ὁ Κύριος.

Ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ ὄρθρου,
καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ΄. ΕΒΔΟΜΑΔ. ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στι-
χους γ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσό-
μεια τῆς ἑορτῆς γ. ἦχος β΄.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Οτε, Μυροφόροι σε Χριστέ, λί-
αν τῷ πρωτῷ ἐπέζητουν, τὴν τῶν
ἀπάντων ζωὴν, μύρα καὶ ἀρώματα
ἔχουσαι ἤρχοντο· καὶ τῷ πόθῳ θα-
κρῶσαι, ἤκουον ἐκ τάφου, νεα-
νίου λέγοντος. Παύσασθε κλαίου-
σαι· ὁμῶς τῆ ὑμῶν σωτηρία, χαί-
ρουσαι, βοήσατε πάντιν· Ὅτι, ἐξε-
γήγερται ὁ Κύριος.

Ισμεν ὡ εὐσχήμων Ἰωσήφ, σὲ
χερουβικὸν καθὼς ἄρμα, τὸν Βα-
σιλέα Χριστὸν, ὡμοῖς σου βαστά-
ζοντα, Σταυροῦ κατάγοντα. Μα-
καρίζομεν χεῖράς σου, καὶ ὄμματα
θεῖα, σέβομεν παλάμας σου, δι' ὧν
τὸν ἥλιον, Λόγον καὶ Θεὸν ἐπὶ
τάφου, φέρων κατατέθεικας· ὄθεν,
καὶ τὴν θεῖαν μνήμην σου γεραι-
ομεν.

Ὁ, θη ἡ πατήγουρις ἡμῖν, τῶν

θεοπρεπῶν Μυροφόρων, καὶ Ἰωσήφ τοῦ σεπτοῦ, ἄλλος ὡς Παράδεισος, πηγὴν παρέχων ζωῆς· τὰ τῆς χάριτοςνάματα, ὀμβρίζει τῷ κόσμῳ, βρῦει τῆς ἐγέρσεως, Χριστοῦ τὰ βεῖθρα θερμῶς· στίφη τῶν πιστῶν ἐσπράττει, καὶ κραυγάζει· Δόξα τῷ δόντι, τὴν αὐτοῦ ἀνάστασιν τοῖς πέρασιν.

Καὶ τοῦ Μηναιῦ γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὄρθρῳ γινόμεναι. σ. 56.
Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.
ἦχος β'. Αναστάσιμον.

Χριστὸς ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον, προσηλώσας τῷ Σταυρῷ, ἐξήλειψε, καὶ τοῦ θανάτου τὸ κράτος, κατήργησε. Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ, τὴν τριήμερον ἐγερεσιν.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου.

Κατανυκτικόν.

Κράζω σοι Χριστέ Σωτὴρ, τοῦ Τελώνου τὴν φωνήν. Πλάσθητί μοι, ὡσπερ ἐκείνω, καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στίχ. Κλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἁγίων Μαρτύρων πρεσβευόντων ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ τὸν Χριστὸν ὑμνούντων, πᾶσα πλάνη πέπαιται, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος πιστεὶ διασώζεται.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος β'.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσιν. σελ. 56.

Ἀπολυτ. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατήλθες πρὸς τὸν θάνατον.

Καὶ νῦν. Ταῖς Μυροφόραις γυναῖξι.

Ἐκτενές, καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΤΗΣ Γ. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Καθίσ. τῆς Ὀκτωήχου ἦχος β'.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν κόλπον τὸν ἀχραντον, ἐν ὑψίστοις μὴ κενώσας, ταφήν καὶ ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων κατεδέξω, Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Εγὼ ὑπάρχω τὸ δένδρον τὸ ἀκαρπον, Κύριε, κατανύξεως καρπὸν μὴ φέρων τὸ σύνολον, καὶ τὴν ἐκκοπὴν προοῦμαι, καὶ τὸ πῦρ ἐκεῖνο δειλιῶ τὸ ἀκοίμητον· διό σε ἱκετεύω. Πρὸ ἐκείνης τῆς ἀνάγκης ἐπίστρεψον καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Ο φαιδρύναι τοὺς ἁγίους σου ὑπὲρ χρυσόν, καὶ δοξάσας τοὺς Ὁσίους σου ὡς ἀγαθός, ὑπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν ζωὴν ἡμῶν εἰρήνευσον ὡς φιλόανθρωπος, καὶ τὴν εὐχὴν κατεύθυνον ὡς θυμίαμα, ὁ μόνος ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενος.

Θεοτοκίον.

Τοὺς νόμους λαθοῦσα τῆς φύσεως, τῷ θεῷ τόκῳ τὴν παρθενίαν συνήρμοσας· μόνη γὰρ ἔτεκες τὸν πρὸ σοῦ γεννηθέντα ἀχρόνως· διό σε Θεοτόκε μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Καθ. τῆς Ἐορτῆς.

ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὄρθρῳ γινόμεναι, καὶ τὸ μνημα κενὸν θεασάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις ἐλεγον· Τὴν φθορὰν καθεῖλεν ὁ κραταῖός, καὶ τοὺς ἐν ἄδῃ ἤρπασε τῶν δερσῶν. **Κ**ηρύξατε παρρησίᾳ· Ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, δωροῦ·

μενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι
Ὁ Ν'. Οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, μετὰ
τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου,
εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον
τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι. Πῶς οἱ
στρατιῶται ἀπώλεσαν, τηροῦντες
τὸν Βασιλέα; διὰ τί γὰρ ὁ λίθος
οὐκ ἐφύλαξε τὴν πέτραν τῆς ζωῆς;
Ἡ τὸν ταφέντα δότωσαν, ἡ ἀνα-
στάντα προσκυνεῖτωσαν, λέγοντες
σὺν ἡμῖν. Δόξα τῷ πλήθει τῶν οἰ-
κτιρμῶν σου, Σωτῆρ ἡμῶν, δόξα
σοι.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

**Τὰς ἀνομίας μου πάριδε Κύ-
ριε,** ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ
τὴν καρδίαν μου καθάρισον, Ναὸν
αὐτὴν ποιῶν τοῦ ἁγίου σου Πνεύ-
ματος· μή με ἐξουδενώσης ἀπὸ
τοῦ σου προσώπου, ὁ ἀμέτρητον
ἔχων τὸ ἔλεος.

Μαρτυρ.

**Τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ λα-
βόντες οἱ ἅγιοι Μάρτυρες,** ὄπλον
ἀκαταγώνιστον, πᾶσαν τοῦ διαβό-
λου τὴν ἰσχύν κατήργησαν· καὶ
λαβόντες στέφος οὐράνιον, τεῖχος
ἡμῖν γεγόνασιν, ὑπὲρ ἡμῶν ἀει-
προσβεύοντες.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες. σελ. 56.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς,
Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

**Σέλας τὸ τρισήλιον ἐν γῆ, σή-
μερον φαιδρῶς ἐξαστράπτει,** καὶ
ζόφον αἶρει παθῶν φαίνει ἡ Ἀ-

νάστασις, Χριστοῦ φρουροῦσα πι-
στούς. Ἀποστόλων χορευούσι, τὰ
τάγματα πόθῳ· Ἰωσήφ εὐφραίνε-
ται, καὶ Μυροφόρων σεπτῶν, μνή-
μη τῇ φαιδρᾷ καταστέρει, τοὺς
αὐτὰς πιστῶς εὐφημοῦντας, καὶ
τὴν θείαν Ἐγερσιν δοξάζοντας.

Στίχ. Εὐδόκησας, Κύριε, τὴν γῆν σου.

Ἄρας ἐπὶ ὤμων Ἰωσήφ, τὸν
ἐν δεξιᾷ τῇ πατρίδι, Ἰῶν καθή-
μενον, Μύρον τὸ ἀκένωτον, μύροις
ἐκήμευσας· τὴν τοῦ Κόσμου Ἀ-
νάστασιν, προτέλεικας τάφῳ τὸν
ἀναβαλλόμενον, φῶς ὡς ἱμάτιον,
λίθῳ συγκαλύπτεις ἀπράστω· ὁ-
θεν τούτου μέλπωμεν ὕμνοις, τὴ
φωσφόρα Πάθη καὶ τὴν Ἐγερσιν.
Στ. ἔλεος καὶ ἀλήθεια συνήτησαν.

**Φρίττει τῶν Ἀγγέλων ἡ πλη-
θὺς,** σὲ ὡ Ἰωσήφ καθορῶσα Χρι-
στὸν κηδεύοντα, Κόσμος μακαρι-
ζει σε, πιστοὶ θαυμάζομεν τὴν σε-
πτὴν τε Ἀνάστασιν, τιμῶντες ἐν-
θέως, σὺν ταῖς Μυροφόροις σε, θερ-
μῶς γεραίρομεν ὅθεν καὶ βοῶμεν
ἀπαύτως, πρέσβευε σὺν ταύταις
σωθῆναι, καὶ ἡμᾶς κινδύνων τε καὶ
θλίψεων.

Δόξα, καὶ νῦν ἦχος α'.

Μετὰ φόβου ἦλθον. σελ. 57.

Καὶ ἡ λοιπὴ ἀκολουθία, τοῦ Ὁρθρου,
καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα ἰσῶμεν Στίχ.
ς. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια
τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Χαίρουσι μαθήτριάι Χριστοῦ,
τῶν ἐκ τοῦ Ἀγγέλου ῥημάτων,

ἐπακροώμεναι δι' ὧν τὴν Ἀνάστασιν, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐν νεκροῖς, λογισθέντες πιστούμεναι, κὰν πρὶν Μυροφόροι, τάφῳ παρειστήκεισαν, καὶ ἐθρηνώδουν αὐτὸν, λίθον ἀναβλέπουσι τούτου, ἀποκυλισθέντα ἀθρόον, οὗ διηποροῦντο τὴν μετάρθεσιν.

Αλτρκτον καὶ θεῖαν χαρμονὴν, ἐπιχορηγούσαι τοῖς θείοις, καὶ Ἱεροῖς Μαθηταῖς, ὠφθησαν Μαθήτριαι, αἱ Μυροφόροι Χριστοῦ, ἐκπληροῦσαι τὸ κέλευσμα, τοῦ θεοῦ Ἀγγέλου, οὗ ἐξεθαμβήθησαν, τὴν λευκοφόρον πτολὴν, λέγουσαι, ἐσκύλευται Ἄδης, τῇ πανσωστικῇ Ἀναστάσει, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν θανέντος Ἀνακτος.

Ρεῖθρα δακρυρρόδου ἐκ πηγῆς, θρῆνον ἀναστείλασαι θεοῖ, Χριστοῦ Μαθήτριαι, ῥήματα χαρμόσυνα, διαπορθεύουσι νῦν, τοῖς Αὐτόπταις τῆς Χάριτος, μηνύουσαι τούτοις, τὴν τοῦ Λόγου Ἐγερσιν, καὶ τὴν ἐκ τάφου χαράν ὄθεν, τὴν ἀντίθετον λύπης, ἤκουον φωνὴν παραδόξως, ταύταις τὴν τὸ Χαίρετε προστάττουσαν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες τὸν τάφον σου καταλαβούσαι. σελ. 56.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχ. τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Σῶσόν με Χριστέ Σωτῆρ, τῇ δυνάμει τοῦ σταυροῦ, ὁ σώσας Πέτρον ἐν τῇ θαλάσῃ καὶ ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Στ. Πρὸς τὴν ἄρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἀναστάσιμον.

Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν. αὐτὸς γὰρ λυτρωτὴς ἐστί, καὶ Σωτῆρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. καὶ ἐν δόξῃ φοβερᾷ, καὶ κραταῖᾳ δυνάμει, πάλιν ἔρχεται κρίναι κόσμον ὃν ἐπλασε. Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Μαρτυρικόν.

Χοροὶ Μαρτύρων ἀντέστησαν, τοῖς τυράννοις λέγοντες. Ἡμεῖς στρατευόμεθα τῷ Βασιλεῖ τῶν δυνάμεων· εἰ καὶ πυρὶ καὶ βυσάνοις ἀναλώσῃτε ἡμᾶς, οὐκ ἀρνούμεθα τῆς Τριάδος τὴν δύναμιν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. β'.

Ἡτήσατο Ἰωσήφ. σελ. 57.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ Τῆς Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχ. Καθίσ. τῆς Ὀκτωήχου, ἤχος β'.

Σταυρώσιμον.

Σωτηριὰν εἰργάσω ἐν μέσῳ τῆς γῆς, Χριστέ ὁ Θεός· ἐπὶ Σταυροῦ τὰς ἀχράντους σου χεῖρας ἐθέτεινας, ἐπισυναγῶν πάντα τὰ ἔθνη, κράζοντα· Κύριε, δόξα σοι.

Ἀναστάσιμον.

Αναγὰς ἐκ τοῦ Μνήματος, καὶ τὰ δεσμά διαρρήξας τοῦ ἄδου, ἐλυτας τὸ κατάκριμα τοῦ θανάτου Κύριε, πάντας ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ ῥυσάμενος, ἐμφανίβας σεαυτὸν τοῖς Ἀποστόλοις σου, ἐξαπέστειλας αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα· καὶ δι' αὐτῶν τὴν εἰρήνῃ σου παρέσχες τῇ οἰκουμένῃ, μόνε πολυέλεε.

Μαρτυρικόν.

Αθλοφόροι Κυρίου, μακαρία ἡ γῆ, ἡ πικνωθεῖσα τοῖς αἵμασιν ὑμῶν· καὶ ἁγία αἱ σκηναί, αἱ δε-

ξάμενοι τὰ πνεύματα ὑμῶν ἐν σταδίῳ γὰρ τὸν ἐχθρὸν ἐθριαμβεύσατε, καὶ Χριστὸν μετὰ παρρησίας ἐκηρύξατε. Αὐτὸν ὡς ἀγαθὸν ἰκετεύσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυροθεοτοχίον.

Παρειτώσα τῷ Σταυρῷ σου ἡ ἀσπόρως τεκοῦσά σε, καὶ μὴ φέρουσα ὄραν ἀδίκως πάσχοντα, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ, καὶ ἀνεβόασοι. Πῶς πάσχεις ὁ τῆ φύσει ἀπαθής, γλυκύτατε Υἱέ; ὑμῶ σου τὴν ἀκραν ἀγαθότητα.

Μετὰ τὴν β'. Στίχ. Κάθισμ. τῆς ἑορτῆς. Ἦχος δ'. Εὐσπλαγχχίας.

Πρὸς τὸ μνήμά σου Σῶτερ, αἰσεπταὶ Μυροφόροι ἐλθοῦσαι, τὸν Δεσπότην ἀλείψασθαι μύροις, ὡς βροτὸν σε κατηπεύγοντο. Ἄγγελος δὲ αὐταῖς χαρὰν ἐμήνυσεν. Ἀνάστη ὁ Κύριος· διὸ κηρύξατε Ἀποστόλοις, τὴν ἐκ τάφου ὄντως φρικτὴν τούτου ἐξανάστασιν.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν'. εἶτα ὁ Κανὼν τῆς ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου, εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στίχ. τῆς Ὀκτωήχου, Ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Ἐκουσίως πτωχεύσας τὴν πτωχείαν τοῦ Ἀδάμ, Χριστέ ὁ Θεὸς, ἦλθες ἐπὶ γῆς, ἐκ Παρθένου σαρκωθείς· καὶ Σταυρὸν κατεδέξω, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ, Κύριε, δόξα σοι.

Δίς. Ἀναστάσιμον.

Χαίrete λαοὶ καὶ ἀγαλλιάσθε.

Ἄγγελος ἐκάθησεν εἰς τὸν λίθον τοῦ μνήματος· αὐτὸς ἡμᾶς εὐηγγελίσατο, εἰπὼν. Χριστὸς ἀνάστη ἐκ νεκρῶν, ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, καὶ ἐπλήρωσε τὰ σύμπαντα εὐωδίας. Χαίrete λαοὶ καὶ ἀγαλλιάσθε, Μαρτυρικόν.

Τῶν ἀγίων σου τὰ πλήθη δωσωποῦσί σε Χριστέ· ἐλέησον ἡμᾶς ὡς φιλόανθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α'.

Μετὰ φόβου ἦλθον, σελ. 57.

Ἐκ τῶν Στίχων. Στιχηρὰ προσόμοια, τῆς ἑορτῆς, ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ζυλοῦ σε νεκρὸν.

Ἄρα, ἐν νεκροῖς ὁ λυτρωτὴς; θρήνοις Μυροφόροι ἐβόων, Χριστοῦ μαθήτριά· ἤλιος δ' ὁ μέγιστος, μέχρι καὶ νῦν ὑπὸ γῆν, ἡ ἀνέστη, ὡς ἔφησε. Καὶ οὕτω κλαιούσαις, ἐκ τοῦ τάφου Ἄγγελος, τὴν θεῖαν ὄντως χαρὰν ἔφη. Ὁ Χριστὸς ἐξανέστη· δράμετε, κηρύξατε πᾶσι, τούτου τὴν ἐκ τάφου θεῖαν ἔγερσιν.

Στ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Μύρα, ἐτοιμάσασαι σεπτὰ, εἰς τῆς σκοτίας ἐνούσης, τῆ τῶν Σαββάτων μιᾶ, ἦλθον πρὸς τὸ Μνήμά σου, αἱ Μυροφόροι Χριστέ, τοῦ μυρίσαι τὸ ἀκραντον, καὶ θεῖόν σου Σῶμα· ὅθεν τὴν Ἀνάστασιν, καταμαθοῦσαι τὴν σὴν, ἐσπευδον μνηθεῖν καὶ Μύραις, αἷς προπαντήσας ἐκ τάφου, Χαίrete βεβᾶς φιλοανθρωπότερον.

Στ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Ῥψιστον, Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς, ἐνταρπιασθέντα ὡς νέκυν, μυρίσαι σπεύδουσι, τούτου αἱ Μαθήτριά;

δι' ἀρωμάτων σεπτῶν καὶ ἐν τάφῳ καύημενον, καινὸν νεανίαν, βλέψασαι ἐξέστησαν, ἐν ἀστραπτουσῇ μορφῇ· ὅθεν, τὴν ἐκ τάφου τοῦ Λόγου, Ἐγερσιν τριήμερον γνοῦσαι, ταύτην Ἀποσόλοις κατεμήνουσιν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον. σελ. 57.

Ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ ὄρθρου, καὶ ἀπόλυσις.

**Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ Τῆς Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.**

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια, τῆς Ἑορτῆς, γ'. ἦχ. β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ζύλου σε νεκρὸν.

Ρήματα ἀκούσασαι χαρᾶς, ἐκ τῶν ἐν τῷ Τάφῳ τοῦ Λόγου, προσκαθημένων Νοῶν, δρόμον ἐπεδείξαντο, σπουδαιοτέρας ὁρμῆς, καὶ τὴν τάξιν ἀφέμεναι, τῶν πρὶν Μυροφόρων, ὡς εὐαγγελίστριαι, ἐθεωρήθησαν, Ἐγερσιν ἐξ ἄδου κευθμώνων, εὐαγγελιζόμεναι Μύσταις, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν ἐνανθρωπήσαντος.

Ὄρθρον προλαβοῦσαι τὸν βαθὺν, φόβῳ Μυροφόροι γυναῖκες, τάφῳ παρέστησαν, μύρα προσκομίζουσαι, τῷ Ζωοδότῃ Χριστῷ, ἐν νεκροῖς λογιζόμεναι, τὸν ἄδην νεκροῦντα· ἀλλὰ θεῖος Ἄγγελος, ἐπέστη ταύταις βοῶν· Τί τὸν ζωηφόρον καὶ ζῶντα, μετὰ τῶν νεκρῶν ἐκζητεῖτε; ἅπιτε τὴν Ἐγερσιν κηρύττουσαι.

Φέρεις τὸν ἐπ' ὤμων Χερουβιμ, ἐπαναπαυόμενον Λόγον μακαριστὴ Ἰωσήφ, ἄλλο ὥσπερ ὁ

χρημα, ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν σῶν σαρκωθέντα τὸ πρότερον, καὶ νῦν νεκρωθέντα, ὃς ἐζωοποίησε, τοὺς νεκρωθέντας ἡμᾶς, οὗ τὴν Ἐξανάστασιν βλέπων, χαίροις σὺν σεπταῖς Μυροφόροις, καὶ προεθρηνεῖτε τούτου νεκρωσιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου, γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α'.

Ἦλθον ἐπὶ τὸ μνημεῖον. σελ. 57.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Οκτωήχου. ἦχος β'. Αναστάσιμον.

Ἡ Ἀνάστασις σου Χριστέ Σωτήρ, ἅπασαν ἐφώτισε τὴν οἰκουμένην, καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλάσμα, Παντοδύναμε, Κύριε, δόξα σοι.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν.

Ἀπόστολικόν.

Ἐμεγάλυνας Σωτήρ, ἐν τῇ οἰκουμένη τῶν κορυφαίων Ἀποστόλων τὰ ὀνόματα· ἔμαθον τῶν οὐρανῶν τὰ ἄρρητα, ἔδωκαν τοῖς ἐπὶ γῆς ἰάματα, καὶ αἱ σκιαὶ αὐτῶν μόναι τὰ πάθη ἐθεράπευον· ὁ ἐξ ἀλιέων ἐθαυματούργει, καὶ ὁ ἐξ Ἰουδαίων ἐθεολόγει, τῆς χάριτος τὰ δόγματα· δι' ὧν εὐσπλαγχε, δὸς ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἄγιοις αὐτοῦ.

Μαρτυρικόν.

Μεγάλῃ ἡ δόξα, ἣν ἐκτίσασθε Ἅγιοι διὰ τῆς πίστεως· οὐ μόνον γὰρ ἐν τῷ πάσχειν τὸν ἐχθρὸν ἐνικήσατε, ἀλλὰ καὶ μετὰ θάνατον πνεύματα ἀπελαύνετε, ἀσθενούσας θεραπεύετε, ψυχῶν καὶ σωματικῶν ἰατροί. Πρεσβεύσατε πρὸς Κύριον, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος β'.
Ἐρβαναν μύρα. σελ. 71.
Ἀπρλυτικά τὰ συνήθη.
Καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὀρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχο-
λογ. Καθίσμα. τῆς Ὀκτωήχου, ἦχος β'.
Ἀναστάσιμον.

Τὰ μύρα τῆς ταφῆς σου, αἱ
γυναίκες κομίσασαι, λαθραίως πρὸς
τὸ μνήμα παρεγένοντο ὄρθρῳ,
τῶν Ἰουδαίων δειλιῶσαι τὴν αὐ-
θάδειαν, καὶ στρατιωτῶν προορῶ-
σαι τὴν ἀσφάλειαν· ἀλλὰ φύσις
ἀσθενῆς τὴν ἀνδρίαν ἐνίκησεν· ὅτι
γνώμη συμπαθῆς τῷ Θεῷ εὐηρέ-
στησε· προσφόρως οὖν ἐκραύγα-
ζον. Ἀνάστα Κύριε βοήθησον ἡ-
μῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν
τοῦ ὀνόματός σου.

Ἀποστολικόν.

Ὁ σοφίσας ὑπὲρ ῥήτορας τοὺς
ἀλιεῖς, καὶ ἐκπέμφας ὡσπερ κή-
ρυκας πάση τῇ γῇ, τῇ ἀπάτῃ φι-
λανθρωπία σου, Χριστέ ὁ Θεός, δι'
αὐτῶν κραταίωσον τὴν Ἐκκλησίαν
σου, καὶ τοῖς πιστοῖς καταπέμψον
τὴν εὐλογίαν σου, ὁ μόνος ἐλεή-
μων καὶ φιάνθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Ἀπόστολοι, Μάρτυρες, καὶ Προ-
φῆται, Ἱεράρχαι, Ὅσιοι, καὶ Δί-
καιοι, οἱ καλῶς τὸν ἀγῶνα τελέ-
σαντες, καὶ τὴν πίστιν τηρήσαν-
τες· παρρησίαν ἔχοντες πρὸς τὸν
Σωτῆρα, ὑπὲρ ἡμῶν αὐτὸν ἰκε-
τεῦσατε, σωθῆναι δεόμεθα τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν.

(ΤΟΜ. Ε')

Θεοτοκίον.

Θείας γεγόναμεν κοινωνοὶ φύ-
σεως, διὰ σοῦ Θεοτόκε ἀειπάρθενε·
Θεὸν γὰρ ἡμῖν σεσαρκωμένον ἔτε-
κες· διὸ κατὰ χρέος σε πάντες,
εὐσεβῶς μεγαλύνομεν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. καθ. τῆς Ἑορτῆς.
ἦχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὰ μύρα Σωτήρ, Γυναίκες προσ-
κομίζουσαι, ἐξήτουν σπουδῇ, μυ-
ρίζαι σε φιάνθρωπε· ἐκ τοῦ τά-
φου δὲ Ἄγγελος, πρὸς αὐτὰς ἔ-
βόα· Ἐγγήγερται ὁ ζωοδότης καὶ
Κύριος, πατήσας τὸν ἄδην καὶ
τὸν θάνατον.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· καὶ ὁ Ν'.
καὶ τὸν Κανόνον ἡ Ἀκολουθία ὡς προ-
δεδήλωται.

Εἰς τοὺς Αἵνους, ἱστῶμεν Στιχ. δ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.
ἦχος β'. Ἀναστάσιμον.

Ἄγγελος μὲν τὸ, Χαῖρε, πρὸ
τῆς σῆς συλλήψεως Κύριε, τῇ
Κεχαριτωμένῃ ἐκόμισεν· Ἄγγε-
λος δὲ τὸν λίθον τοῦ ἐνδόξου σου
μνήματος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει ἐ-
κύλισεν· ὁ μὲν, ἀντὶ τῆς λύπης,
εὐφροσύνης σύμβολα μνηύων· ὁ
δὲ, ἀντὶ θανάτου, Δεσπότην ζωο-
δότην κηρύττων ἡμῖν· διὸ βοῶμέν
σοι. Ἐυεργέτα τῶν ἀπάντων Κύ-
ριε, δόξα σοι. Δίς.

Ἀποστολικόν.

Οἱ ἐξ ἀδίκων πράξεων, πάν-
τοθεν πολεμούμενοι, καὶ πρὸς σέ
καταφεύγοντες, τὸν ὄντως ὄντα
Θεόν, τὴν φωνὴν τῶν σῶν Μαθη-
τῶν προσφερομέν σοι λέγοντες.
Σῶσον ἡμᾶς, Ἐπιστάτα, ἀπολ-
λύμεθα· οὐκ ἔχοντες καὶ νῦν τοὺς ἐχθροὺς

ἡμῶν, δεόμεθα, ὅτι σκέπεις λαόν, καὶ σώξεις ἐκ κινδύνων, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀποστόλων, παρορῶν ἁμαρτίας διὰ πολλὴν ἀγαθότητα. Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Πᾶσα πόλις καὶ χώρα, τιμᾷ ὑμῶν τὰ λείψανα, ὡς ἀθλοφόροι Μάρτυρες· ὑμεῖς γὰρ νομίμως ἀβλήσαντες, στέφανον οὐράνιον ἐλάβετε· καὶ διὰ τοῦτο ἱερέων ἐστέ τὸ καύχημα, βασιλέων τὸ νῆκος, Ἐκκλησιῶν ἢ εὐπρέπεια.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι γυναῖκες. σελ. 56.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχ. προσόμ. τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ζύλου σε.

Ὅτε, ἐξανέστης ὡς Θεός, τότε χαίρειν δέδωκας Λόγε, ταῖς Μυροφόροις, εἰπών. Οὐπω ἀναβέβηκα πρὸς τὸν Πατέρα μου· καὶ λοιπὸν μὴ μου ἄπτεσθε· πορεύεσθε μόνον, εἶπατε τοῖς Φίλοις μου· Ἰδοὺ προάγει ὑμᾶς. Ὅθεν, μετὰ ταῦτα ὠράθη, καὶ δι' ἐμφυσήματος τούτοις, δέδωκας Σωτῆρ Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στ. Ἐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Ρῆσεις, Μυροφόρων γυναικῶν, τὰς ἐκ τῶν νεκρῶν κηρυττούσας, Χριστοῦ Ἀνάστασιν, Μύσται μὴ πιστεῦσαντες, ἔσπευσαν μνήμα ἰδεῖν· καὶ σινδῶν καὶ σουδάριον, ὀφθαλμοῖς τῷ τάφῳ, ὃ δ' αὐτὸς ζητούμενος, οὐχὶ θεάεται. Ὅθεν, τὴν Ἀνάστασιν γνόντες, κήρυκες ὀρῶνται ἐν κόσμῳ, ταύτην καὶ τοῖς ὄνεσι μηνύοντες.

Στ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Ὁρθῆ, φῶς ἀπρόσιτον ἡμῖν,

λάμπων ἀπὸ τάφου ὠραῖος, Χριστὸς ὁ Κύριος· ἄδης ἠχμαλώτισται, Σατὰν ἠφάνισται, χαίρει κόσμου τὰ πέρατα, χορεύει ἢ κτίσις μέλπει ἑορτάζουσα, ἡ Ἐκκλησία Χριστοῦ, μνήμην Ἰωσήφ τοῦ πανσόφου, καὶ τῶν Μυροφόρων σὺν τούτῳ, γυναικῶν γεραίρει τὴν πανήγυριν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος β'.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσι. σελ. 56.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ Τῆς Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους Γ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχ. πλ. δ'. Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Χριστοῦ φανέντος τοῖς ἔχνεσιν, ἀκολουθοῦσαι σεμναί, καὶ αὐτὸν θεραπεύουσαι, γνώμης προθυμότητα, Μυροφόροι εὐθύτητι, οὐδὲ θανόντα τοῦτον ἐλίπετε, ἀλλ' ἀπελθοῦσαι μύρα σὺν δάκρυσιν, ἀπεκομίσατε, συμπαιῶς κινούμεναι· ὅθεν ἡμῶν, Μνήμην τὴν πανίερον, πανηγυρίζομεν.

Θεῶν γυναικῶν κατάλογος, βλέψαι ποθῶν τὴν ζωὴν, νεκρωθεῖσαν ἐν Μνήματι, νυκτὸς παρεγένετο, καὶ Ἀγγέλων ἀκήκοε· καθὼς προέφη, Χριστὸς ἐγήγερται· σπουδῆ τοῖς τούτου, Μαθηταῖς εἶπατε, καὶ τὴν κατήφειαν, ἐκ ψυχῆς ἀπόσασθε, ἀντὶ κλαυθμοῦ, χαρὰν ἀνεκλάλητον ἀναλαβόμεναι.

Σήμερον πιστοὶ χορεύσωμεν, ἐπὶ τῇ Μνήμῃ ὑμῶν, Μυροφόροι δοξάζοντες, τὸν ὑμᾶς δοξάσαντα, ὑπεράγαθον Κύριον· ὃν δυσωπεῖτε ἀπαύστως πάνσεμνοι, αἰ-

ωνιζούσης, δόξης τυχεῖν ἡμᾶς, καὶ τῆς λαμπρότητος, τῶν Ἁγίων ἔχουσαι, τὴν πρὸς αὐτόν, παρρησίαν πάντοτε, Θεομακάριστοι.

Εἶτα τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα καὶ νῦν, Ἦχος β'.

Αἱ Μυροφόροι ὄρθριαι. σελ. 56.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου Ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Σταυρωθῆτω ἔκραζον, οἱ τῶν σῶν χαρισμάτων ἀεὶ ἐντροφῶντες, καὶ κακοῦργον ἀντ' εὐεργέτου ἠτοῦντο λαβεῖν οἱ τῶν δικαίων φονευταί· ἐσιώπας δὲ Χριστέ, φέρων αὐτῶν τὴν προπέτειαν, παθεῖν θέλων καὶ σῶσαι ἡμᾶς, ὡς φιλόανθρωπος.

Ἀναστάσιμον.

Στ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμοὺς μου.

Τὸν πρὸ αἰῶνων ἐκ Πατρὸς γεννηθέντα, τὸν Θεὸν λόγον σαρκωθέντα, ἐκ Παρθένου Μαρίας, δεῦτε προσκυνήσωμεν· Σταυρὸν γὰρ ὑπομείνας, τῇ ταφῇ παρεδόθη, ὡς αὐτὸς ἠθέλησε· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, ἔσωσέ με τὸν πλανώμενον ἄνθρωπον.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Οἱ τὴν ἐπίγειον ἀπόλαυσιν μὴ ποθήσαντες, Ἀθλοφόροι, οὐρανίων ἀγαθῶν ἠξιώθησαν, καὶ Ἀγγέλων συμπολιταὶ γεγόνασι. Κύριε πρεσβείαις αὐτῶν, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. β'.

Ἠτήσατο Ἰωσήφ. σελ. 57.

Ἀπολυτίκια τὰ συνήθη.

Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Γ' ΕΒΔΟΜ. ΠΡΩΪ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος β'. Σταυρώσιμον.

Τὴν ἀχραντὸν εἰκόνα σου προσκυνοῦμεν ἀγαθὲ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν, Χριστέ ὁ Θεός· βουλήσει γὰρ ἠυδόκησας σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, ἵνα ρύσῃ οὖς ἐπλασας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· ὅθεν εὐχαρίστως βοῶμέν σοι. Χαρᾶς τὰ πάντα ἐπλήρωσας, Σωτὴρ ἡμῶν, παραγενόμενος εἰς τὸ σῶσαι τὸν κόσμον.

Ἀναστάσιμον.

Τὸν λίθον τοῦ μνήματος σφραγισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν τῆς πίστεως, ἀναστὰς παρέσχες πᾶσι, Κύριε, δόξα σοι.

Μαρτυρικόν.

Οτε τοῖς ἄθλοις ἠγωνίσαντο, τοῦ Κυρίου οἱ Μάρτυρες, τότε τὸ θράσος ἡμαῦρωται τῶν ἀσεβῶν διὰ πίστεως· ὅτε δὲ τὴν πλάνην τῶν εἰδώλων ἐνθέως κατήργησαν, τότε τοὺς στεφάνους τῆς νίκης ἐδέξαντο ἄνωθεν, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Σταυροθετοκίον.

Η παρθένος καὶ Μήτηρ σου Χριστέ, ἐπὶ ξύλου ὄρωσά σε νεκρὸν ἠπλωμένον, κλαίουσα πικρῶς, Υἱέ μου, ἔλεγε· Τί τὸ φοβερὸν τοῦτο μυστήριον; ὁ πᾶσι δωρούμενος ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἐκουσίως ἐν Σταυρῷ, πῶς θύησκεις θάνατον ἐπονείδιστον;

Μετὰ τὴν β'. Στίχ. Καθίσμα τῆς Ἑορτῆς Ἦχ. β'. Τὰ ἄνω ζητιῶν.

Τὰ μύρα θερμῶς, τῷ τάφῳ

προσκομίζονται, Γυναῖκες Σωτήρ,
Ἀγγέλου τῆ λαμπρότητι, τὰς
ψυχὰς ἠγάλλοντο, καὶ Θεὸν σε
τῶν ὄλων ἐκήρυττον, καὶ Μαθη-
ταῖς ἐβόων. Ὅπως ἀνέστη ἐκ τά-
φου ἢ πάντων ζωῆ. Δίς.

Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεα-
σάμενοι. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς
ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρημῶν, εἰς ἡ. καὶ
τοῦ Μηναίου, εἰς δ. Κοντάκιον καὶ
Ἐξαποστειλάριον τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωή-
χου, ἤχος β'. Σταυρώσιμον.

Τοῦ Σταυροῦ σου τὸ ξύλον,
Χριστέ ὁ Θεός, ξύλον ζωῆς ἀνέ-
δειξας ἡμῖν, τοῖς πιστεύουσιν εἰς
σέ· καὶ δι' αὐτοῦ καταργήσας τὸν
τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου,
ἐξωποίησας ἡμᾶς, νεκρωθέντας
τῆ ἁμαρτία· διὸ βοῶμέν σοι. Εὐ-
εργέτα τῶν ἀπάντων Κύριε, δόξα
σοι. Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Πᾶσα πίστις, καὶ πᾶσα κτίσις,
σὲ δοξάζει, Κύριε· ὅτι διὰ τοῦ
Σταυροῦ τὸν θάνατον κατήργη-
σας, ἵνα δείξης τοῖς λαοῖς, τὴν
ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ὡς
μόνος φιλόνητος.

Μαρτυρικόν.

Ἦπερ Χριστοῦ παθόντες μέχρι
θανάτου, ὧ Ἀθλοφόροι Μάρτυρες,
ψυχὰς μὲν ἔχετε εἰς οὐρανοῦς ἐν
χειρὶ Θεοῦ, καὶ κατὰ κόσμον ὄλον
δορυφορεῖται ὑμῶν τὰ λείψανα· ἱ-
ερεῖς καὶ βασιλεῖς προσκυνοῦσι,
καὶ λαοὶ πάντες ἐπαγαλλόμενοι,
συνήθως βοῶμεν. Ἦπνος τίμιος
ἐναντίον Κυρίου, ὁ θάνατος τῶν
Ὅσιων αὐτοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος α'.

Μυροφόροι γυναῖκες, τῷ τά-
φῳ τί προσήλθετε; τί ζητεῖτε τὸν
ζῶντα ἐν νεκροῖς; Ἀνέστη ὁ Κύ-
ριος, θαρσεῖτε, βοᾶ ὁ Ἀγγελος.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς ἑορτῆς.
Ἦγ. β'. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν.

Χαίρουσι Μαθήτριαι Χριστοῦ,
τῶν ἐκ τοῦ Ἀγγέλου ῥημάτων
ἐπακρωόμεναι, ὄθεν τὴν Ἀνάστα-
σιν, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐν νεκροῖς, λο-
γισθέντος πιστούμεναι, κἂν πρὶν
Μυροφόροι, τάφῳ παρεστήκεισαν,
καὶ ἐθρηνώδουν αὐτὸν, λίθον ἀνα-
βλέπουσι τούτου, ἀποκυλισθέντα
ἀθρόον, οὐ διηποροῦντο τὴν με-
τάθεσιν.

Στ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Ἀληκτον καὶ θείαν χαρμονὴν,
ἐπιχορηγοῦσαι τοῖς θείοις, καὶ ἱε-
ροῖς Μαθηταῖς, ὠφθησαν μαθή-
τριαι, αἱ Μυροφόροι Χριστοῦ, ἐκ-
πληροῦσαι τὸ κέλευσμα, τοῦ θείου
Ἀγγέλου, οὗ ἐξεθαμβήθησαν τὴν
λευκοφόρον σολήν, λέγουσαι. Ἐ-
σκύλευται ἄδης, τῆ πανσωστικῆ
ἀναστάσει, τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν θανέν-
τος Ἀνακτος.

Στ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Πεῖθρα δακρυρροῦ ἐκ πηγῆς,
θρήνων ἀναστεῖλαι θεαῖαι, Χρι-
στοῦ Μαθήτριαι, ῥήματα χαρμό-
συνα, διαπορθεύουσι νῦν, τοῖς
αὐτόπταις τῆς χάριτος, μηνύου-
σαι τούτοις, τὴν τοῦ λόγου ἐγερ-
σιν, καὶ τὴν ἐκ τάφου χαρὰν· ὄθεν
τὴν ἀντίθετον λύπης, ἤκουον φω-
νὴν παραδόξως, ταύταις τὴν τὸ,
Χαίρετε, προστάττευσαν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος α'.

Μετὰ φόβου ἤλθον. σελ. 57.

Ἡ λοιπὴ ἀκολουθία τοῦ Ὁρθρου.
Καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜ.
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐπέκραξα, ἰστώμεν
Στίχ. 5'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμ.
τῆς Ἑορτῆς γ'. ἦχος β'.

Αἱ μυροφόροι γυναῖκες.

Τί τὰ μύρα τοῖς δάκρυσιν.

Αἱ Μυροφόροι ὄρθρια γενόμεναι.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 56.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Αἱ μυροφόροι γυναῖκες τὸν τάφον σου
καταλαβοῦσαι. σελ. 56.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον ἦχος β'.

Παρῆλθεν ἡ σκιά τοῦ νόμου. σελ. 12

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Ἀναστά-
σιμα, ἦχος β'.

Τὸν πρὸ αἰώνων ἐκ πατρός. σελ. 83.

Στ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

**Χριστὸς ὁ Σωτὴρ, ἡμῶν τὸ
καθ' ἡμῶν χειρόγραφον, προση-
λώσας τῷ Σταυρῷ, ἐξήλειψε, καὶ
τοῦ θανάτου τὸ κράτος κατήργησε.
Προσκυνοῦμεν αὐτοῦ τὴν τριήμε-
ρον Ἔγερσιν.**

Στ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε.

**Σὺν Ἀρχαγγέλοις ὑμνήσωμεν
Χριστοῦ τὴν Ἀνάστασιν αὐτὸς
γὰρ λυτρωτὴς ἐστὶ, καὶ σωτὴρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν καὶ ἐν δόξῃ φο-
βερά, καὶ κραταίᾳ δυνάμει, πάλιν
ἔρχεται, κρῖναι κόσμον ὃν ἐπλασε.**

Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα.

**Ἡ Ἀνάστασις σου, Χριστέ Σω-
τῆρ, ἅπασαν ἐσώτισε τὴν οἰκου-
μένην· καὶ ἀνεκαλέσω τὸ ἴδιον πλά-
σμα. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.**

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν ἀναβαλλόμενον. σελ. 57.

Ἀπολυτίκια. Ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ.

Δόξα. Ὅτε κατήλθες.

Καὶ νῦν. Ταῖς μυροφόροις.

Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜ.
ΠΡΩΪ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα
τῆς Ὀκτωήχου, ἦχ. β'. Ἀναστάσιμα.

**Τὸν λίθον τοῦ μνήματος σφρα-
γισθῆναι μὴ κωλύσας, τὴν πέτραν
τῆς πίστεως, ἀναστὰς, παρέσχες
πᾶσι. Κύριε, δόξα σοι.**

**Τὸν κόλπον τὸν ἀχραντὸν ἐν
ὕψιστοις μὴ κενώσας, ταφήν καὶ
ἀνάστασιν, ὑπὲρ πάντων καταδέ-
ξω. Κύριε, δόξα σοι.**

Θεοτοκίον.

**Πάντα ὑπὲρ ἐννοίαν, πάντα ὑ-
περένδοξα, τὰ σὰ Θεοτόκε μυστή-
ρια· τῆ ἀγνεία, ἐσφραγισμένη, καὶ
παρθενία φυλαττομένη, Μήτηρ ἐ-
γνωσθῆς ἀψευδῆς, Θεὸν τεκοῦσα
ἀληθινόν. Αὐτὸν ἰκέτευσ, σωθῆναι
τὰς ψυχὰς ἡμῶν.**

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσμα
τῆς Ἑορτῆς, ἦχος β'.

Τῶν μαθητῶν σου ὁ χορὸς. σελ. 64.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι·
καὶ ὁ Πεντηκοστός. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορ-
τῆς, μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς γ'. τοῦ
Ἁγίου τῆς Μονῆς εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ
Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας ἰστώμεν Στίχους δ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς
Ὀκτωήχου. ἦχος β'.

Πᾶσα πνοὴ καὶ πᾶσα κτίσις.

Εἰπάτωσαν Ἰουδαῖοι.

Χαίρετε λαοί.

Ἄγγελος μὲν τὸ, Χαίρε.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 18.)

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος α΄.

Ἦλλον ἐπὶ τὸ μνημεῖον. σελ. 57.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς ἑορτῆς.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Οτε, ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρὸν, ὁ Ἀρμαθαίας καθεῖλε, τὴν τῶν ἀπάντων Ζωὴν, σμύρνη καὶ σινδόνι σε, Χριστέ, ἐκήδευσε, καὶ τῷ πόθῳ ἠπέιγετο, καρδία καὶ χεῖλει, Σῶμα τὸ ἀκήρατον, σοῦ περιπτύξασθαι ὁμῶς, συστελλόμενος φόβῳ, χαίρων ἀνεβόα σοι· δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Στ. Εὐδόκησας Κύριε τὴν γῆν σου.

Οτε, ἐν τῷ τάφῳ τῷ καινῷ, ὑπὲρ τοῦ παντὸς κατετέθης, ὁ Λυτρωτῆς τοῦ παντὸς, ἄδης ὁ παγγέλαστος, ἰδὼν σε ἐφριξεν· οἱ μαχλοὶ συνετριβήσαν· ἐθλάσθησαν πύλαι, μνήματα ἠνοιχθήσαν, νεκροὶ ἠγείροντο· τότε, ὁ Ἀδάμ εὐχαρίστως, χαίρων ἀνεβόα σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Σκ. Ἐλεος καὶ ἀλήθεια συνήντησαν.

Οτε, αἱ Δυνάμεις σε Χριστέ, πλάνον ὑπ' ἀνόμων ἐώρων, συκοφαντούμενον, ἐφριττον τὴν ἄφατον, μακροθυμίαν σου· καὶ τὸν λίθον τοῦ Μνήματος, χερσὶ σφραγισθέντα, αἶς σου τὴν ἀκήρατον, πλευρὰν ἐλόγγχευσαν· ὁμῶς, τῇ ἡμῶν σωτηρίᾳ, χαίρουσαι ἐβόων σοι· Δόξα, τῇ συγκαταβάσει σου φιλάνθρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. β΄.

Ἡτήσατο Ἰωσήφ, σελ. 57.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ συνήθη, Ἀπόστολον, Εὐαγγέλιον, καὶ Κοινωνικὸν τῆς ἡμέρας.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ἘΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, κτλ. εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ἑ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου ζ΄. Ἦχος γ΄.

Τῷ σφ̄ Σταυρῷ Χριστέ Σωτήρ.

Πεφώτισται τὰ σύμπαντα.

Δοξάζω τοῦ Πατρός.

Τὸν Σταυρὸν σου τὸν τίμιον.

Ἰμνοῦμεν τὸν Σωτήρα.

Τοῖς ἐν ἄλῃ καταβάς.

Οἱ ἀναξίως ἐστῶτες.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 14.)

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Παράλυτου Δύο Ἦχος α΄.

Οτῆ παλάμη τῇ ἀχράντῳ, πλαστοουργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἤλθες εὐσπλαγγχε, τοὺς νοσοῦντας ἰάσασθαι Χριστέ. τὸν Παράλυτον ἐν τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, διὰ τοῦ λόγου σου ἀνέστησας. Αἱμὸρροῦ δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας· τῆς Χαναναίας τὴν παῖδα ἐνοχλουμένην ἠλέησας· καὶ τὴν αἰτησὶν τοῦ Ἐκατοντάρχου οὐ παρείδες· διὰ τοῦτο κράζομεν, Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι. Δίς.

Αταφος νεκρὸς ὑπάρχων ὁ Παράλυτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν, Ἐλέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου τύμβος μοι ἐγένετο· τί μοι κέρδος ζωῆς; οὐ χρῆζω τῆς προβατικῆς κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τις ὁ ἐμβάλλων με, ταραττομένων τῶν ὕδάτων, ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσέρχομαι τῶν ἰαμάτων, ἵνα

καὶ γὰρ μετὰ πάντων κράζω, Παντοδύναμε Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, ἦχος πλ. α΄.

Ανέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐπὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, τῇ λεγομένῃ κατὰ Ἰουδαίους Βηθεσδὰ, πέντε στοᾶς ἐχούσῃ· ἐν ταύταις γὰρ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων. Ἄγγελος γὰρ τοῦ Θεοῦ κατὰ καιρὸν ἐπιφοιτῶν, διετάραιεν αὐτὴν, καὶ ῥῶσιν ἐχαρίζετο τοῖς προσιοῦσιν ἐν πίστει· καὶ ἰδὼν ὁ Κύριος χρονοῦντα ἄνθρωπον, λέγει πρὸς αὐτόν. Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο· Κύριε ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα ὅταν παραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν· ἰατροῖς κατηνάλωσα τὸν ἄπαντά μου βίον, καὶ ἐλέους τυχεῖν οὐκ ἤξιώθην· ἀλλ' ὁ Ἰατρός τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωματίων λέγει πρὸς αὐτόν. Ἄρὸν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει, κηρῶν μου τὴν δύναμιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος ἐν τοῖς πέρασιν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ἦχος γ΄.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν. σελ. 15.

Εἰς τὴν λιτὴν τὸ Στιχηρὸν τοῦ ἁγίου τῆς Μονῆς.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. α΄.

Ποίημα τοῦ Κουμουλά.

Επὶ τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, ἄνθρωπος κατέκειτο ἐν ἀσθενείᾳ· καὶ ἰδὼν σε Κύριε, ἐβόα. Ἄνθρωπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν παραχθῇ τὸ ὕδωρ, βάλῃ με ἐν αὐτῷ· ἐν ᾧ δὲ πορεύομαι, ἄλλος προλαμβάνει με καὶ λαμβάνει τὴν ἰασίν, ἐγὼ δὲ ἀσθενῶν κατάκειμαι.

Καὶ εὐὺς· σπλαγχνισθεὶς ὁ Σωτήρ, λέγει πρὸς αὐτόν. Διὰ σέ ἄνθρωπος γέγονα, διὰ σέ σάρκα περιβέβλημαι, καὶ λέγεις ἄνθρωπον οὐκ ἔχω; ἄρὸν σου τὸν κράββατον καὶ περιπάτει. Πάντα σοι δυνατὰ, πάντα ὑπακούει, πάντα ὑποτέτακται· πάντων ἡμῶν μνησθητι, καὶ ἐλέησον Ἄγιε, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ναὸς καὶ πύλη ὑπάρχεις, παλάτιον, καὶ θρόνος τοῦ Βασιλέως Παρλένε πάνσεμνε· δι' ἧς ὁ λυτρωτῆς μου, Χριστὸς ὁ Κύριος, τοῖς ἐν σκότει καθευδουσιν ἐπέφανεν, ἥλιος ὑπάρχων δικαιοσύνης, φωτίσαι θέλων, οὗς ἐπλασε κατ' εἰκόνα ἰδίαν, χειρὶ τῇ ἑαυτοῦ. Διὸ, πανύμνητε, ὡς μητρικὴν παρρησίαν πρὸς αὐτὸν κεκτημένη, ἀδιαλείπτως πρέσβευε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχ. Ἀναστάτ.

ἦχος γ΄.

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ ἀμυρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς σῆς Ἀναστάσεως, φαιδρῶνας τὰ σύμπαντα· πρόσδεξαι ἡμῶν τὸν ἐσπερινὸν ὕμνον φιλόανθρωπε.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν, κτλ. μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. (Ὅρα σελ. 6.)

Δόξα, ἦχος πλ. δ΄.

Εν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομώντος, ἐκεῖ κατέκειτο πλῆθος τῶν ἀσθενούντων· καὶ μεσοῦσης τῆς Ἑορτῆς, εὖρεν ὁ Χριστὸς, δεκτῶ καὶ τριάκοντα ἐτῶν, Παράλυτον κείμενον· δεσποτικῇ φωνῇ λέγει πρὸς

αυτόν. Θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι; ὁ ἀσθενῶν ἀπεκρίνατο. Κύριε, ἀνθρώπον οὐκ ἔχω, ἵνα, ὅταν παραχρῆν τὸ ὕδωρ, βάλῃ με εἰς τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ λέγει πρὸς αὐτόν. Ἄρὸν σου τὴν κλίνην· ἴδε, ὑγιῆς γέγονας, μηκέτι ἀμάρτανε. Τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, Κύριε, κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, ἤχος πλ. α΄.

Ἀναστάσεως ἡμέρα. σελ. 6.

Ἀπολυτίκιον, ἤχος γ΄.

Εὐφραίνεσθω τὰ οὐράνια, ἀγαλλιᾶσθω τὰ ἐπίγεια, ὅτι ἐποίησε κράτος, ἐν βραχίονι αὐτοῦ ὁ Κύριος· ἐπάτησε τῷ θανάτῳ τὸν θάνατον· πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο· ἐκ κοιλίας ἄδου ἐρρύσατο ἡμᾶς, καὶ παρέσχε τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν, τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν, Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκὶ γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείσῃ, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φθορᾶς, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Κανῶν Τριαδικῶς, ψαλλόμενος ἐν τῷ Μεσονυκτικῷ· οὐ ἡ ἀροστιχίς.

Αἰνῶ Τριάς σε, τὴν μίαν θεαρχίαν.

Ῥδὴ Α΄. ἤχος γ΄. Ὁ τὰ ὕδατα πάλαι

Ἀκατάληπτε μόνῃ Κυριαρχία, καὶ μία τριαδικὴ Θεαρχία, τριλαμποῦς αἰγλης με τῆς σῆς ἀξίωσον νῦν, ὅπως ἀνυμνήσω σε, τὴν ὑμνουμένην ἀπαύστως, τρισαγίοις ἄσμασιν, Ἀγγέλων στόμασιν.

Τερῶς τῶν Ἀύλων πᾶσαι αἱ τάξεις ὑμνοῦσι, ποιητικὴν ὡς αἰτίαν, ἐνικήν, τρίφωντον, ἀρχικωτάτην σαφῶς· αἷς συμφώνως μέλψωμεν καὶ τῶν ἀνθρώπων τὰ πλήθη, καὶ πιστῶς δοξάζωμεν πηλίνοις στόμασι.

Νοῦν καὶ λόγον καὶ Πνεῦμα, οἱ θεολόγοι προσφόρως συμβολικῶς σε καλοῦσιν, ἀπαθῆ γέννησιν ἐξ ἀγεννήτου Πατρὸς τοῦ Υἱοῦ σημαίνοντες, Θεὲ μονάρχη τῶν ὄλων, ἅμα καὶ τοῦ Πνεύματος θεῖαν ἐκπόρευσιν.

Θεοτοκίον.

Ὡς φιλόανθρωπος φύσει, τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν προσειληφῶς Θεοῦ Λόγε, τὸ τρισσὸν ἔλαμψας μοναρχικώτατον φῶς τῆς μιᾶς Θεότητος, δεδοξασμένην τοῖς πᾶσι, δεῖξας τὴν τεκοῦσάν σε Παρθένον ἄχραντον.

Ῥδὴ Γ΄. Ὁ ἐκ μὴ ὄντων τὰ πάντα.

Τρισευδσαι πάλαι τὸ ὕδωρ προστεταχῶς Ἠλίας ταῖς σχίδαξι, τυπικῶς παρενόφηγε τὴν τριττὴν ὑπόστασιν, τῆς ἐνιαίας Θεοῦ Κυριαρχίας.

Πρωῶδης φύσις ὑμνεῖ σε τῶν γηγενῶν, τὸν ἕνα καὶ τρίφωντον Πλαστουργόν, ἀναλλοίωτον, καὶ βοᾷ σοι. Δέσποτα, παντοδαπῆς με τροπῆς ρῦσαι, καὶ σῶσόν με.

Ἰσηγοροῦντες τοῖς λόγοις τῶν Προφητῶν, κλεινῶν Ἀποστόλων τε, καὶ κηρύκων τῆς Πίστews, ἰσοουργόν Τριᾶδα σὲ δοξολογοῦμεν πιστῶς, Θεε τῶν ὄλων.

Θεοτοκίον.

Ἀπὸ τοῦ θρόνου κατήλθε τοῦ

ὑψηλοῦ ὁ Χριστὸς, τὸν ἄνθρωπον ἀνυψῶν ὡς φιλόανθρωπος διὰ σοῦ, Πανάχραντε, καὶ τὸ τρισήλιον φῶς ἔλαμψε πάσι.

Κάθισμα. ἤχος γ'. Τὴν ἁραιότητα.

Ο ὑπερούσιος καὶ μόνος Κύριος, Χριστὸς καὶ γέννημα τοῦ προανάρχου Πατρὸς, καὶ Πνεῦμα τὸ θεϊότατον, ἐλέησον τοὺς δούλους σου· πάντες γὰρ ἡμάρτομεν, ἀλλὰ σοῦ οὐκ ἀπέστημεν· ὅθεν δυσωποῦμέν σε, Ἐρισυπόστατε Κύριε, ὡς ἔχων ἐξουσίαν, τὸ πλάσμα σου σώσον ἐκ πάσης περιστάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ο ὑπερούσιος Θεὸς καὶ Κύριος ἐκ σοῦ σεσάρκωται δι' ἀγαθότητα, τὸ καθ' ἡμᾶς οὐσιωθείς, καὶ μείνας ὅπερ πέφυκεν· ὅθεν καὶ Θεάνθρωπον τοῦτον σέβομεν Πάναγνε, σὲ τὴν Ἀπειρόγαμον Θεοτόχον κηρύττομεν, δοξάζοντες τὸ μέγιστον θαῦμα τῆς σῆς ἀσπόρου κηρύσεως.

Ὡδὴ Δ'. Ἔθου πρὸς ἡμᾶς.

Στέλεχος διπλὸν ἐκ Πατρὸς ὡς ῥίζης ἐβλάστησεν, ὁ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, οἱ συμφυεῖς βλαστοὶ καὶ θεόφυτοι, καὶ ἄνθη συναναρχα· ὡς τρία εἶναι φῶτα τῆς Θεότητος.

Σπίφη νοερῶν οὐσιῶν ἀπαύσεως ὑμνοῦσί σε, τὸν ἀπερινόητον Θεὸν μεθ' ὧν ἡμεῖς δοξάζομεν λέγοντες. Τριάς ὑπερούσιε, τοὺς σοὺς οἰκέτας σώσον ὡς φιλόανθρωπος.

Θεοτοκίον.

Εθελέσας ἡμᾶς εἰς ἀγάπην σὴν, πολυέλεε Λόγε τοῦ Θεοῦ, ὁ δι' ἡμᾶς σωματωθεὶς ἀτρέπτως, καὶ

(TOM. E')

τρίφωτον τὴν μίαν Θεότητα μυσταγωγήσας· ὅθεν σε δοξάζομεν.

Ὡδὴ Ε'. Ὡς εἶδεν Ἠσαΐας.

Τὸν ἕνα κυριάρχην εἰκονικῶς ὡς εἶδεν Ἠσαΐας Θεόν, ἐν τρισὶ προσώποις, δοξολογούμενον ἀχράντοις φωναῖς Σεραφίμ, ἀπεστάλη τοῦ κηρυξαὶ παρευθὺς τρίφωτον οὐσίαν, καὶ μονάδα τρισήλιον.

Η πάντων ἀοράτων καὶ ὁρατῶν τὴν φύσιν, ἐξ οὐκ ὄντων τὸ πρῶν, ὑποστηραμένη μονὰς τρισήλιε, τοὺς ἕνα Θεὸν σε πιστῶς εὐφημοῦντας ἐκ παντοίων πειρασμῶν ἐκλυτρωσαμένη, τῆς σῆς δόξης ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Νυμφῶνα φωτοφόρον καὶ καθαρόν Παρθένε, γεγονυῖαν Θεοῦ, ἀνυμνοῦμεν πόθῳ καὶ μακαρίζομεν ἐκ σοῦ γὰρ ἐτέχθη Χριστὸς ἐν οὐσίαις καὶ θελήσει διτταῖς, ὁ εἷς τῆς Τριάδος καὶ τῆς δόξης ὡν Κύριος.

Ὡδὴ Σ'. Ἄβυσσος ἐσχάτη.

Μετοικος ὑπάρχων ὁ Ἀβραάμ, κατηξιώθη τυπικῶς ὑποδέξασθαι, ἐνικὸν μὲν Κύριον, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν ὑπερούσιον, ἀνδρικάς δὲ μορῶσεσιν.

Εθνον καρδίας ὧν οἰκετῶν, πρὸς φῶς τὸ ἀπρόσιτον, ὦ τρισήλιε Κύριε· καὶ σῆς δόξης ἔλλαμψιν, παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τοῦ φαντάζεσθαι τὸ σὸν κάλλος τὸ ἄρρητον.

Θεοτοκ.

Ανοιξον τὰς πύλας μοι τοῦ φωτός, τοῦ κηθέντος ἐκ νηδύος σου, ἀχραντε, ἵνα βλέπω τριφ-

τον, ἀκτίνα τῆς Θεότητος, καὶ δοξάζω σε τὴν ὀλόφωτον Δέσποιναν.

Κάθισμα, ἦχος γ'. Θείας πίστεως.

Θείας φύσεως ὁμοουσίου, τὸ τρισήλιον ὑμνοῦμεν κράτος, καὶ τρισαγίας φωναῖς ἐκβοήσωμεν. Ἄγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ προάναρχος. Ἄγιος εἶ, ὁ Υἱὸς ὁ συνάναρχος. Πνεῦμα ἅγιον, ὁ εἰς ἀμερῆς Θεὸς ἡμῶν, καὶ πάντων ποιητῆς, καὶ φιλόανθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θαῦμα μέγιστον· πῶς συνησχέθη, ὁ ἀχώρητος ἐν τῇ γαστρὶ σου, καὶ ἐσαρκώθη, καὶ ἐφάνη ὡς ἄνθρωπος, μὴ ὑπομείνας φυρμὸν ἢ διαίρεσιν, τῆς θεϊκῆς καὶ ἀτρέπτου, Θεότητος, Κόρη πάναγνε· διὸ Θεοτόκον σε πιστῶς, κηρύττομεν ἀεὶ, καὶ δοξάζομεν.

ᾠδὴ Ζ'. Ὡς πάλαι τοὺς εὐσεβεῖς.

Ναὸν με δεῖξον τῆς σῆς Θεότητος, Δέσποτα, τῆς τριλαμποῦς ὅλον φωτεινόν, ἀμαρτητικῆς ἀμαυρώσεως δεινῆς, καὶ παλῶν ἀνώτερον, ταῖς φωτύουραῖς σου λάμψουσιν ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεότητος τὴν μορφήν, μίαν καταγγέλλομεν, ἐν τρισὶν ὑποστατικαῖς, καὶ διαιρεταῖς ιδιότησι, Πατρὸς, καὶ Υἱοῦ, καὶ Πνεύματος· Εὐλογητὸς εἶ, κράζοντες, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἐφάνη τῷ Ἀβραάμ, Θεὸς τρισυπόστατος, ἐν τῇ θρῦνὶ πάλαι τῇ Μαμβρῆ, τῆς φιλοξενίας μισθὸν τὸν Ἰσαάκ, ἀντιδοὺς δι' ἔλεον, ὃν περ καὶ νῦν δοξάζομεν, ὡς Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ἐφάνη ἐπὶ τῆς γῆς, γενόμενος ἄνθρωπος, ὁ παντουργὸς ἀγαθοπρεπῶς, ἐκ παρθενικῆς καὶ ἀχροάντου σου γαστρὸς, καὶ ἡμᾶς ἐθέωσεν, εὐλογημένη πάναγνε, Θεοτόκε πανάχραντε.

ᾠδὴ Η'. Ἀστέκτω πυρί.

Ἀνάρχου Πατρὸς, ὡς ἐκ ρίζης, Λόγος, καὶ τὸ Πνεῦμα συνανάρχως πεφυκότες, ὡς βλαστοὶ τῆς ὑπερουσίου θεαρχίας, ἐδειξαν σῆς Τριάδος, δόξαν μίαν τε καὶ δύναμιν· ἦν ὑμνοῦμεν πάντες πιστοὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ρυθμίζεις ταῖς σαῖς φρυκτωραῖς, τάξεις οὐρανίους ἀναμέλπειν ἀσιγήτως, τρισαγίους ἄσμοσι θείοις, Πάτερ, Λόγε σύμμορφε, καὶ τὸ Πνεῦμα, τρίφωτον κράτος καὶ ἰσόρροπον· ὄλεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Χρησμοὶ Προφητῶν τὸν σὸν τόκον, πόρρωθεν ἰδόντες, Θεοτόκε, ἀνευφήμουν, ὡς ἀσπόρως καὶ ὑπὲρ φύσιν, γεννηθέντα Δέσποινα, καὶ συμφώνως τοῦτον ὑμνοῦμεν, ὡς Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Θ'. Καινὸν τὸ θαῦμα.

Ἴδεῖν τὴν δόξαν τὴν τρισσολαμπῆ, αἱ θεοειδεῖς τῶν ἀσωμάτων τάξεις, σαφῶς ἀνέμειναν πτέρυξιν ἐφίενται ἄνω· ἀλλ' εὐλαβοῦνται σφοδρὰ τὸ ἀπρόσιτον φῶς, καὶ ὕμνον ἀπαύστως ἐκβοῶσι· ταῦταῖς συμφώνως, μοναδικῇ Τριάδι σε δοξάζομεν.

Ἀπλέτω πόθῳ καὶ οἱ ἐπὶ γῆς·

νοερὰν ψυχὴν ἐκ σοῦ λαβόντες, καὶ λογικὴν, σὲ ὑμνοῦμεν, Δεσποτα, Θεὲ τῶν ἀπάντων, τὴν ἐνιαίαν φύσιν ἀληθῶς, καὶ τριττὴν προσώποις ἐξ ὅλης τῆς καρδίας· διὸ οἰκτιρῶν, ὡς πολυέλεος ἡμᾶς οἰκτιρῶν. Θεοτοκίον.

Ναόν με δεῖξον τῆς μοναρχικῆς, καὶ τριφεγγοῦς σου θεαρχίας φωτεινῆς, καθαρῶς λατρεύειν σοὶ τῷ κτίστῃ τῶν ὄλων, καὶ τῆς ἀφράστου δόξης, νοερὸν θεωρὸν, πρεσβείας τῆς μόνης Θεοτόκου, ἣν ἐπαξίως, ὡς ὑπερένδοξον μεγαλύνομεν.

Τὸ, Ἄξιόν ἐστι, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς σύνθετες, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσμα, ἤχος γ'.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων· ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν· Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις, ὁ γὰρ τῶν ὄλων Δεσπότης τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Δόξα.

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέτεμες τῇ ἐγέρσει σου· καὶ τὸν ἄνθρωπον κατ' αὐτοῦ ἐνισχύσας, τῆς ἀρχαίας κατάρτας τὴν ἤτταν ἀνεκαλέσω μοι. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, αὐτόμελον.

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας

σου, καὶ τὸ ὑπέρολμπρον τὸ τῆς ἀγνεύσεως σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, ἐβόα σοὶ Θεοτόκε· Ποῖόν σοι ἐγκώμιον προσαγάγω ἐπάξιον; Τὶ δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξίσταμαι· διὸ ὡς προσετάγη βῶ σοι. Χαῖρε ἡ κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν

Καθίσματα, ἤχος γ'.

Τὴν ὠραιότητα.

Πάντα ἀνθρώπινα καταδεξάμενος, πάντα ἡμέτερα οἰκειωσάμενος, προσηλωθῆναι ἐν Σταυρῷ, εὐδόκησας ποιητὰ μου, θάνατον ἐλόμενος ὑπομείναι ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸ ἀνθρώπινον ἐκ θανάτου λυτρώσῃ ὡς Θεός· διὸ ὡς ζωοδότῃ βοῶμέν σοι. Δόξα Χριστῇ τῇ ἐσπλαγχνίᾳ σου. Δόξα.

Τὸ ἀκατάληπτον τὸ τῆς σταυρώσεως, καὶ ἀνερμήνευτον τὸ τῆς ἐγέρσεως, θεολογοῦμεν οἱ Πιστοὶ ἀπόρρητον Μυστήριον. Σήμερον γὰρ θάνατος, καὶ ὁ ἀδὸς ἐσχυλεύεται, γένος δὲ ἀνθρώπινον ἀφασίαν ἐνδέδεται· διὸ καὶ εὐχαρίστως βοῶμέν σοι. Δόξα Χριστῇ τῇ Ἀναστάσει σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὰ οὐράνια πόθῳ ἠγάλλοντο, καὶ τὰ ἐπίγεια τρόμῳ ἐξίσταντο, ὅτε ἡ ἀχραντος φωνὴ ἐπὶλλέ σοι, Θεοτόκε· μία γὰρ πανήγυρις, ἀμφοτέροις ἐπέλαμψεν· ὅτι τὸν πρωτόπλαστον, ἐκ θανάτου, ἐρρύσατο· διὸ σὺν τῷ Ἀγγέλῳ, βοῶμέν σοι. Χαῖρε ἀγνή Παρθενομῆτορ.

Μετὰ τὸν Ἄνωμον τὰ Εὐλογητάρια.

Εἶτα ἡ Ἰπακοή, ἤχος γ'.

Εκπλήττων τῇ ὁράσει, δροσί-

ζων τοῖς ῥήμασιν, ὁ ἀστράπτων
 Ἄγγελος ταῖς Μυροφόροις ἔλε-
 γε. Τὸν ζῶντα τί ζητεῖτε ἐν μνή-
 ματι; Ἠγέρθη κενώσας τὰ μνή-
 ματα· τῆς φθορᾶς ἀλλοιωτὴν γινώ-
 τε τὸν ἀναλλοίωτον· εἶπατε τῷ
 Θεῷ. Ὡς φοβερά τὰ ἔργα σου!
 ὅτι τὸ γένος ἔσωσας τῶν ἀν-
 θρώπων.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Τὴν αἰχμαλωσίαν Σιών σὺ ἐ-
 ξείλου ἐκ Βαβυλώνας· καμὲ ἐκ
 τῶν παθῶν πρὸς ζωὴν ἔλκυσον,
 Λόγε.

Εν τῷ Νότῳ εἰ σπεύροντες, δά-
 κρυσιν ἐνθέοις, θεριοῦσι στάχυας
 ἐν χαρᾷ ἀειζωίας.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, πᾶσα ἀγαθο-
 δωρία, ὡς Πατρὶ καὶ Υἱῷ συνα-
 στράπτει, ἐν ᾧ τὰ πάντα ζῆ καὶ
 κινεῖται.

Ἀντίφωνον Β'.

Εὰν μὴ Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶ-
 κον τῶν ἀρετῶν, μάτην κοπιῶμεν·
 τὴν δὲ ψυχὴν σκέποντος, οὐδεὶς
 ἡμῶν πορθεῖται τὴν πόλιν.

Τοῦ καρποῦ τῆς γαστρὸς τῷ
 Πνεύματι, υἰοποιητῶς σοι τῷ Χρι-
 στῷ ὡς Πατρὶ, οἱ Ἅγιοι πάντο-
 τέ εἰσι.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι ἐνθεωρεῖται
 πᾶσα ἀγιότης, σοφία· οὐσιοὶ πᾶ-
 σαν γὰρ κτίσιν· αὐτῷ λατρεύσω-
 μεν, Θεὸς γὰρ, ὡς Πατρὶ τε καὶ
 Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ φοβούμενοι τὸν Κύριον μα-

κάριοι· τριβους βαδιοῦνται τῶν ἐν-
 τολῶν, φάγονται ζωηράν γὰρ παγ-
 καρπίαν.

Κύκλω τῆς τραπέζης σου εὐ-
 φράνθητι, καθορῶν σου, Ποιμενάρ-
 χα, τὰ ἔγγωνα φέροντα κλάδους
 ἀγαθοεργίας.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ὁ πᾶς πλοῦ-
 τος τῆς δόξης, ἐξ οὗ χάρις καὶ
 ζωὴ πάσῃ τῇ κτίσει· σὺν Πατρὶ
 γὰρ ἀνυμνεῖται καὶ τῷ Λόγῳ.

Προκείμενον.

Εἶπατε ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅτι Κύριος ἐ-
 βασίλευσε· καὶ γὰρ κατώρθωσε τὴν
 οἰκουμένην, ἣτις οὐ σαλευθήσεται.

Στ. Ἄσατε τῷ Κυρίῳ ἄσμα καινόν.

Τὸ, πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἐθθ. Ε'.

Εἶτα τὰ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Πεν-
 τηκοστός. κτλ.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρ-
 μῶν εἰς δ'. (Ὁρα αὐτοὺς, τῇ μεγάλῃ
 Κυριακῇ τοῦ Πάσχα) τῆς Θεοτόκου
 εἰς β'. καὶ τοῦ Παραλύτου εἰς γ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα, ἤχος α'.

Ῥδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν.

Καθρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμό-
 γλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν κυο-
 φορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάφου
 ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένη
 πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φω-
 τίσαντα.

Ανασάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν
 καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστό-
 λοις, θεοχαρίτωτε ἀγνή, καὶ τὸ
 Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς παντῶν

χαρᾶς αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομητορ
πανάμωμε.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου. Ἦχος γ΄.
Οὐ ἡ ἀκροστιχίς ἐν τῇ ἑνάτῃ ᾠδῇ.
Ι ω σ ή ρ.

Ποίημα Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης.
ᾠδὴ Α. Ὁ Εἰρμός.

« Θαυμαστός ἐνόξως ποιῶν
τέρατα, σὺ εἶ Θεός, ὁ ἄβυσσον γε-
ώσας, καὶ ἄρματα καλύψας, καὶ
λαὸν διασώσας, ἄδοντά σοι ὡς
λυτρωτῆ ἡμῶν Θεῷ. »

Ενεργῶν σημεῖα, ποιῶν τέρα-
τα, μόνε Βασιλεῦ, Σταυρὸν ἐθε-
λουσίως ὑπέστης, ὡς οἰκτίρμων.
καὶ θάνατον θανάτῳ, θανατώσας,
ἐξωποίησας ἡμᾶς.

Τῇ Χριστοῦ ἐγέρσει, λαοὶ σῆ-
μερον, χορεύσωμεν πιστῶς· ἐσχύ-
λευται ὁ ἄδης, δεσμίους οὓς κα-
τεῖχεν, ἀπέδωκε σπουδαίως, ἀνυ-
μνοῦντας τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Ο δυνάμει θείᾳ, ποτὲ Παράλυ-
τον, λόγῳ σου, Χριστέ, συσφίγ-
ξας, καὶ προστάξας, αὐτῷ τὴν
κλίνην ἄραι, χρονίως ἀσθενοῦντι-
τὴν ψυχὴν μου νοσοῦσαν, ἴαται
δαινῶς.

Εν τῇ κολυμβήθρᾳ, ποτὲ Ἄγ-
γελος, τῇ Προβατικῇ, κατήρχετο,
καὶ ἓνα ἴατο κατὰ χρόνον. Βαπτί-
σματι δὲ θείῳ, νῦν καθαίρει, ἀπει-
ρα πλήθη ὁ Χριστός.

Αρχηγὲ Ἀγγέλων, Ἀρχι-
στράτηγε τῶν ἄνω λειτουργῶν,
τοὺς συναθροισμένους, ἐν τῷ σε-
πτῷ ναῷ σου, καὶ τὸν Θεὸν ἀνυ-
μνοῦντας, σκέπε φρουρεῖ, ἀπὸ παν-
τοίων πειρασμῶν. Δόξα.

Εν τοῖσι προσώποις, μιᾶ φύσει

δὲ, ἀναρχον Θεόν, ὑμνήσωμεν ἀ-
παύστως, μετὰ τῶν ἀσωμάτων,
Πατέρα, Λόγον, Πνεῦμα, βασιλεί-
αν ἔχουσιν καὶ κράτος ἀμερές.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν τιμῶσαν ταύτην, Ἄγνη,
πόλιν σου πάντοτε πιστῶς, περι-
σωζε κινδύνων· ἀλώσεως βαρβά-
ρων, πολέμου ἐμφυλίου, καὶ μα-
χαίρας, καὶ πάσης ἄλλης ἀπειλῆς.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ Γ. Ὁ Εἰρμός.

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν.

Νῦν πάντα πεπληρωται φωτός.

Χθὲς συνεθαπτόμην σοι Χριστέ.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπα-
νέρχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ
γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς
πέρασιν Ἄγνη, τὸ φέγγος ἀστρά-
φαντος.

Θεὸν ὄν ἐκήρσας σαρκί, ἐκ νε-
κρῶν καλῶς εἶπεν ἐξεγειρόμενον,
θεασαμένη Ἄγνη χόρευε· καὶ τοῦ-
τον ὡς Θεὸν, ἄχραντε μεγάλυνε.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου, ὁ Εἰρμός.

« Στείρα ψυχὴ καὶ ἄγονε, κτή-
ται καρπὸν εὐκλεῆ, εὐτεκνουμένη
βόησον· ἐστερεώθη ἡ καρδία μου·
οὐκ ἔστιν ἅγιος, καὶ οὐκ ἔστι δί-
καιος, πλήν σου, Κύριε. »

Ορῶν σε πάλαι ἥλιος, ξύλω
κρεμάμενον, Λόγε, τὸ φῶς συνέ-
στειλε, καὶ ἐδονεῖτο ἡ γῆ ἅπασα·
νεκροὶ ἐξανίσταντο, νεκροῦ γενο-
μένου σου, παντοδύναμε.

Μετὰ ψυχῆς ἐλθόντος σου, ἐν
τῇ κοιλίᾳ τῆς γῆς, ψυχὰς ἅς περ
ἐκέκτητο, ἐναπεδίδου ἄδης σπουδῇ,
βοῶσας τῷ κράτει σου, ᾠδὴν χα-
ριστήριον, μόνε Κύριε.

Τὴν ἐπὶ χρόνους πλείονας, ἐξασθενοῦσαν δεινῶς, ψυχὴν μου υπεράγαθε, ὡς τὸν Παράλυτον πρὶν, ὑγιῶσον· ὡς ἂν βηματίζω σου, τὰς τρίβους, ἃς ἔδειξας τοῖς ποθοῦσί σε.

Μετά τῶν ἀνω τάξεων, Θεοῦ Ἀρχάγγελε, ἱκετηρίαν ποίησον, ὑπὲρ τῶν πιστεῖ ἀναμνούντων σε, φρουρῶν, συντηρῶν ἡμᾶς, τοῦ βίου τοῖς πάθεσι περιπίπτοντας.

Δόξα.

Δόξα Πατρὶ βοήσωμεν, Υἱῶ, καὶ Πνεύματι· εἰς γὰρ ὑπάρχει φύσει Θεός, ὃν αἱ δυνάμεις πᾶσαι τῶν οὐρανῶν, ἐν φόβῳ δοξάζουσιν, τὸ, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος κράζουσιν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ασπορον ἔσχες σύλληψιν, καὶ ὑπὲρ νοῦν τοκετόν, Παρθενομητορ ἄχραντε· ἔργον φοικῶδες, θαῦμα μέγιστον, Ἀγγέλοις τιμώμενον, βροτοῖς δοξαζόμενον, Κόρη Δέσποινα.

Καταβαθία. Δεῦτε πόμα πίνωμεν.

Κάβημα, ἄχ. γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ρῆμα Παράλυτον, μόνον συνἔσειγξεν, ὡς ὁ παγκόσμιος, λόγος ἐφθέγγετο, τοῦ δι' ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς, ὀρθέντος δι' εὐσπλαγχνίαν· ὅθεν καὶ τὸν κράββατον, ἐπιφέρων διήρχετο, κἄν οἱ Γραμματεῖς ὄραν, τὸ πραχθέν οὐχ ὑπέφερων, κακίας κατεχόμενοι φθόνῳ, τῷ ψυχᾶς παραλύοντι.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν ὠραιότητα τῆς παρθενίας σου, καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας σου, ὁ Γαβριὴλ καταπλαγεῖς, εἶβό σοι, Θεοτόκε. Ποῖόν σοι

ἐγκώμιον προσαγάγω ἐπάξιον; τί δὲ ὀνομάσω σε; ἀπορῶ καὶ ἐξέισταμαι· διὸ ὡς προσετάγην, βῶ σοι Χαῖρε ἢ κεχαριτωμένη.

Τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ Δ'. Ὁ Εἰσμός.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοῖζαν.

Ὡς ἐνιαύσιος ἄμνος.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαβὶδ.

Τῆς Θεοτόκου ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ καὶ θανάτῳ, τῷ οικείῳ ἔλυσε, τὸν δ' ἐκείνου θάνατον, σήμερον καὶ κατηύγασε πάντας, ταῖς Θεϊκαῖς ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ον ἀπεκύησας Χριστόν, ὠραιότατως ἐκ νεκρῶν, λάμπαντα Ἀγνή καθορῶσα, ἢ καλὴ καὶ ἁμωμος, ἐν γυναιξίν ὠραία τε, σήμερον εἰς βροτῶν σωτηρίαν, σὺν Ἀποστολόις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Κανῶν τοῦ Παραλύτου, ὁ Εἰσμός.

Τὸ κατάσκιον ὄρος ὁ Ἀββακούμ προσῶρα, τὴν ἄχραντόν σου μήτραν, Ἀγνή· διὸ καὶ ἀνεκραύγαζεν· Ἀπὸ Θαιμᾶν ἤξει ὁ Θεός, καὶ ὁ Ἅγιος ἐξ ὄρους, κατασκίου δασέος.

Τῶν Ἑβραίων ὁ δῆμος, φθόνῳ τηκόμενος, ξύλῳ ἐσταύρωσέ σε Κύριε· καὶ λύσας τὸ κατάκριμα, τὸ τοῦ θανάτου ὡς κραταιός, ἐξεγγήγερσαι, τὸν κόσμον, σεαυτῷ συνεγείρας.

Μετά μύρων Γυναῖκες, τί τὸ ἀκένωτον μύρον, ζητεῖτε; ἐξεγγήγερται, ταῖς Μυροφόροις ἔφησεν, ὁ καθεζόμενος ἐν λευκοῖς, τὴν ὑ-

εήλιον πληρώσας νοητῆς εὐωδίας.

Δούλου φέρων εἰκόνα, ὑπερβολῆ εὐσπλαγγνίας, βαδίζων παραγέγονας καὶ ὑγιῆ ἀπέδειξας, τὸν ἐπὶ χρόνοις Λόγε πολλοῖς, κατακείμενον κελεύσας, καὶ τὸν κράββατον ἄραι.

Αγγελος μὲν Κυρίου, κατὰ καιρὸν καταβαίνων, τὸ ὕδωρ ἐν τῇ Προβατικῇ ἐτάρασσε, τελῶν ὑγιῆ ἓνα καὶ μόνον· ὁ δὲ Χριστὸς πλήθη ἄπειρα, τῷ θείῳ Βαπτισμῷ διασώζει.

Αρχηγὲ τῶν Ἀγγέλων, καὶ ὁδηγὲ πλανωμένων, Κυρίου Ἀρχιστράτηγε, τῇ ὥρᾳ ταύτῃ, μέσον ἡμῶν παραγενεῖς, καὶ τὰς προσευχὰς πάντων προσάγαγε, τῷ μόνῳ Ποιητῇ καὶ Δεσπότη. Δόξα.

Ενουμένη τῇ φύσει, διαιρουμένη προσώποις, ὑπάρχει ἡ ἅγια Τριάς· Πατὴρ ὁ ὑπερούσιος, ὁ συναϊδὸς τε Υἱὸς, καὶ τὸ Ἅγιον καὶ μόνον, Παντοδύναμον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Η ἀγνή πῶς θηλάξεις; πῶς δὲ ἐγέννησας βρέφος, τοῦ Ἀδάμ ἀρχαιότερον; πῶς ἐν ἀγκάλαις φέρεις Υἱόν, τὸν ἐπὶ ὤμων Χερουβικῶν; ὡς ἐπίσταται, ὡς οἶδεν, ὁ τὸ πᾶν οὐσιώσας.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Τοῦ Πάσχα. Ὁδὴ Ἐ. Ὁ Εἰρμός.

Ὁρθησάμεν ἠρῆρου βαθέος.

Τὴν ἄμετρον σου εὐσπλαγγνίαν.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις, ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ ἄχραντε,

καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλατι, τῶν εὐσεβῶν ἢ ὁμήγουρις.

Οὐκ ἤνοιξας πόλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκουσίαι, Μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς Κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου, ὁ Εἰρμός.

Φωτὶ τῷ ἀνεσπέρῳ σου Ἀριστέ, καταύγασον τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν, καὶ ὁδήγησον εἰς τὸν φόβον σου· διότι πῶς τὰ προσταγμάτά σου.

Υψώβης ἐπὶ ξύλου τοῦ Σταυροῦ, καὶ κόσμον ἅπαντα συναύψωσας· καὶ γενόμενος ἐν νεκροῖς ὁ Θεός, νεκροὺς ἐγείρεις τοὺς ἀπ' αἰῶνος.

Ανέστη καθὼς εἶπεν ὁ Χριστός, κενώσας ἅπαντα ἄδου τὰ βασίλεια, καὶ ὀπτάνεται Ἀποστόλοις, χάρας μεταδιδούς διαιωνιζούσης.

Δευχαίμων καθωράθη Γυναῖξιν, ἀσράπτων Ἀγγελος, φάσκων, Μὴ κλαίετε· ἡ ζωὴ ἡμῶν ἐξεγήγερται, τοὺς ἐν τοῖς τάφοις νεκροὺς ζωώσας.

Παράλυτον ὡς ἡγεῖρας Χριστέ, τὴν παρειμένην μου ψυχὴν ὑγιώσον, παραβάσει, καὶ βαδίζειν μετὰς σὰς ὁρθὰς εὐδωσον τριβούς.

Αγγέλων Ἀρχηγέτα Μιχαήλ, τὸν ἀθροίζομενον ἐν τῷ Τεμένει σου λαὸν σήμερον, καὶ κηρύττοντα τὰ τοῦ Θεοῦ, σῶζε μεγαλεῖα.

Δόξα.

Ισοτίμος Τρισάριθμος Μονάς, διαιρουμένη μὲν πιστῶς ταῖς ὀπστάσεσιν, ἐνουμένη δὲ φύσει

πέφυκε, Πατήρ, Υἱὸς καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Τὴν ἀσπορον λοχείαν σου Ἄγγνη τὴν ἀκατάληπτον ὑμνοῦμεν γέννησιν, μακαρίζοντες ὡς Μητέρα σε, τοῦ Ποιητοῦ πάντων καὶ Δεσπότου.

Καταβασία. Ὁρθρίσωμεν Ὁρθρου.

Τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Φυλάζας τὰ σήμαντρα σώα.

Σώτέρ μου τὸ ζῶν τε.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Ανῆκται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανάτῳ καὶ φθορᾷ, διὰ τοῦ σαρκωλέντος, ἐκ σῆς ἀχράντου γαστρὸς, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ αἰδιον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λαγόσι σου Ἄγγνη, κατελθὼν, καὶ οἰκήσας, καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν, ἐαυτῷ τὸν Ἀδὰμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου, ὁ Εἰρμός.

«**Β**υθὸς μοι τῶν παθῶν ἐπαγέστη, καὶ ζάλη ἐναντίον ἀνέμων· ἀλλὰ προφθάσας με σὺ, σώσον Σωτήρ, καὶ ῥῦσαι φθορᾶς, ὡς ἔσωσας τοῦ βηρὸς τὸν Προφήτην.»

Υψώθης ἐκουσίως ἐν ξύλῳ, ἐτέθης ὡς νεκρὸς ἐν μνημείῳ, καὶ τοὺς ἐν ᾄδῃ νεκροὺς πάντας ὁμοῦ ζώσας, Χριστέ, ἀνέστησας θεϊκῇ δυναστείᾳ.

Ο ᾄδης συναντήσας σοι κάτω, οἰκτίρμον, ἐπικράνθη, δεσμώτας ἀποδιδούς ἐν σπουδῇ, σοῦ τὴν φρι-

κτὴν ὑμνοῦντας Σωτήρ Ἀνάστασιν, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις.

Οἱ θεοὶ Μαθηταὶ κατιδόντες, ἐκ τάφου τὴν ζωὴν τῶν ἀπάντων, ἐγγηγεμένον Χριστὸν, πόθῳ πολλῷ, καὶ γνώμῃ εὐθεῖ, καὶ θυμηδία ψυχῆς προσεκύουν.

Ο πάλαι ἐπὶ κλίνης ὀδύνης ἐν χρόνοις κατακείμενος πλείστοις, τῇ σῇ προστάξει, Χριστέ, ἀρτιωθείς, δοξάζει ὑμῶν τὴν εὐσπλαγχνίαν, τὴν σὴν ζωοδότα.

Αγγέλων Μιχαὴλ ἀρχηγέτα, τῷ θρόνῳ παρεσῶς τοῦ Δεσπότου, πάρεσο μέσον ἡμῶν, καθοδηγῶν πρὸς τρίβους ζωῆς, τοὺς σὲ προστάτην θερμὸν κεκτημένους.

Δόξα.

Τριάδα τοῖς προσώποις σε σέβω, μονάδα τῇ οὐσίᾳ κηρύττω, ἀναρχε Πάτερ, Υἱέ, Πνεῦμα εὐθές, Θεέ τοῦ παντός, μετὰ τῶν ἄνω, φρικτῶν στρατευμάτων.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Ο πάντα θεῖω νεύματι φέρων, κρατεῖται Θεοτόκε Παρθένε, ἐν ταῖς ἀγκάλαις ταῖς σαῖς, πάντας ἡμᾶς ἀρπάζων χειρὸς, δουλείας τοῦ πονηροῦ, ὡς οἰκτίρμων.

Καταβασ. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντάκιον, ἦχ. γ'. Ἡ Παρθένος.

Τὴν ψυχὴν μου Κύριε, ἐν ἀμαρτίαις παντοίαις, καὶ ἀτόποις πράξεσι δεινῶς παραλελυμένην, ἐγειρον τῇ θεϊκῇ σου ἐπιστασίᾳ, ὡσπερ καὶ τὸν Παραλύτον, ἤγειρας πάλαι, ἵνα κράζω σεσωσμένος. Οἰκτίρμον δόξα, Χριστέ, τῷ κράτει σου. Ὁ Οἶκος.

Ο χειρὶ σου δρακί περικρατῶν

τὰ πέρατα, Ἰησοῦ ὁ Θεός, ὁ τῷ Πατρὶ συνάναρχος, καὶ Πνεύματι ἁγίῳ συνδεσπόζων ἀπάντων, σαρκὶ ἐφάνης, νόσους ἰώμενος, καὶ πάθη ἀπήλασας, τυφλοὺς ἐφώτισας, καὶ τὸν Παράλυτον λόγῳ θεϊκῷ σὺ ἐξανέστησας, περιπατεῖν ἀθρόως προστάξας, καὶ τὴν βασιτάσασαν αὐτὸν κλίνην ἐπὶ τῶν ὤμων ἄραι· ὅθεν πάντες σὺν τούτῳ ἀνυμνοῦμεν καὶ ἐκβοῶμεν. Οἰκτίρμον δόξα, Χριστέ, τῷ κράτει σου.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ τετάρτῃ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τοῦ Παραλύτου μνεϊαν ποιούμεθα, καὶ ὡς εἰκὸς τὸ τοιοῦτον ἐορτάζομεν θαῦμα.

Στίχοι.

Τὸ ῥῆμα Χριστοῦ σφίγμα τῷ παρεϊμένῳ. Οὕτω ἴαμα τοῦτο ῥῆμα καὶ μόνον.

Τῷ ἀπειρῷ ἐλέει σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Πάσχα. Ὁδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων.

Θανάτου ἐορτάζομεν.

Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος.

Τῆς Θεοτοκίου, ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱὸς σου τὸν βάναντον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς τὴν διαμένουσαν ζωὴν εἰς αἰῶνας αἰῶνων δεδώρηται ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὤκησε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε νηδύν καὶ σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, ἀνέστης θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

(ΤΟΜ. Ε')

Κανὼν τοῦ Παραλύτου, ὁ Εἰρμός.

Ο τὴν φλόγα δροσίσας τῆς καμίνου, καὶ τοὺς Παῖδας ἀφλέκτους διασώσας, εὐλογητὸς εἶ εἰς τοὺς αἰῶνας, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν. »

Απλωθέντα σε ζύλω ὡς ἑώρα, φῶς συνέστειλεν ἥλιος, μὴ σθένων τῷ κόσμῳ φαίνει, σοῦ ἐκουσίως δύναντος Παμβασιλεῦ, εἰς φάσιν πάντων ἐθνῶν.

Εξανέστης κενώσας τὰ μνημεῖα, καὶ σκυλεύσας τὸν ἄδην δυναστεία παντοδυνάμῳ· διὸ ὑμνοῦμεν τὴν σεπτὴν σου Χριστέ, καὶ θείαν ἐγερσιν.

Ως νεκρὸν τί τὸν ζῶντα ἐκζητεῖτε; ἐξηγήθη, οὐκ ἔστιν ἐν τῷ τάφῳ ταις Μυροφόροις ἐβόα πάλαι, ἐξαστράπτων μορφῆ, ὁ θεῖος Ἄγγελος.

Κατακείμενον χρόνοις ἐπὶ κλείστοις τὸν Παράλυτον, λόγῳ ὑγιώσας, ἐβόα Ἄρον τὸν κραββατὸν σου, καὶ πορεύου ὑμῶν τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Μιχαὴλ Ἀρχιστράτηγε Κυρίου, τοὺς πιστῶς ἐν τῷ θείῳ σου τεμένει ἀθροῖζομένους Θεοῦ εἰς αἶνον, ὁδήγει, σκέπε ἐκ παντοίων κακῶν, τῇ μεσιτείᾳ σου.

Δόξα.

Τριάς, τοὺς πιστεῖ σε ὑμνοῦντας, ὡς Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ Δεσπότην, ἀπὸ παντοίων κινδύνων σῶζε, καὶ τῶν σῶν ἀγαθῶν μετόχους ποιήσον.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Παρθενεῦεις τεκοῦσα ὑπὲρ λόγον τὸν πρὸ πάντων αἰῶνων γεν-

νηθέντα ἐκ τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς ἀρρέυστως· διὰ τοῦτο Ἄγνή, σὲ μακαρίζομεν.

Καταβασία. Ὁ Παῖδας ἐκ καμίνου.

Τοῦ Πάσχα ᾠδὴ ἢ. Ὁ Εἰρμός.
Αὕτη ἡ κλητὴ, καὶ ἅγια ἡμέρα.
Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου.
Ἀρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου.
Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Ἦλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ **Κτίστης**, Παρθένη Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ ἄδου διαρρήξας θνητοῖς τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδώρησατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὀλον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος ὁ Υἱός σου Παρθένη, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταιὸς, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθέωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τοῦ Παραλύτου, ὁ Εἰρμός.

«**Τὸν** ὑπ' Ἀγγέλων ἀσιγήτως ἐν ὑψίστοις δοξαζόμενον Θεόν, οἱ οὐρανοὶ τῶν οὐρανῶν, γῆ καὶ ὄρη καὶ βουνοί, βυθὸς καὶ πᾶν γένος ἀνθρώπων, ὕμνοις αὐτὸν ὡς κτίστην καὶ λυτρωτὴν εὐλογεῖτε.»

Τὸ καταπέτασμα ἐσχίσθη, σταυρωθέντος σου Σωτῆρ ἡμῶν, καὶ ἀπεδίδου τοὺς νεκροὺς, οὓς κατέπιεν ὁ θάνατος· καὶ ἄδης ἐγυμνοῦτο, σὲ καθορῶν ἐν κατωτάτοις τῆς γῆς γεγονότα.

Ποῦ σου τὸ κέντρον ἐστὶ, θάνατε; ποῦ σου ἄδῃ νῦν τὸ νίκος; τῷ ἀναστάντι Βασιλεῖ ἐνεκρώθης, καὶ ἀπόλωλας· οὐκ ἐτι βασιλεύεις· ὁ

κραταιὸς ἀφείλετο γάρ, οὓς εἶχες δεσμίους.

Δράμετε τάχος, ἀπαγγείλατε Ἀποστόλοις τὴν Ἀνάστασιν, ταῖς Μυροφόροις ὁ φανεῖς νεανίας ἀπεφθέγγετο· Ἀνέστη ὁ Δεσπότης, καὶ σὺν αὐτῷ οἱ ἀπ' αἰῶνος νεκροὶ παραδόξως.

Ἔτεσι πλείστοις κατακείμενος ὁ Παραλύτος, ἐκραύγαζεν· Ἐλέησόν με, λυτρωτά, ἀπορία συνεχόμενον· ὁ δὲ προστάττει τούτῳ ἄραι σπουδῇ τὸν κράββατον, καὶ ὀρθῶς βηματίζειν.

Ὡς τῶν ἀύλων προηγούμενος, Ἀρχιστράτηγε Δυνάμεων, σὺν ταύταις αἰτησαι ἡμῖν τῶν πταισμάτων ἀπολύτρωσιν, διόρθωσιν τε βίου, καὶ τῶν ἐκεῖ ἀπολαυσιν ἀγαθῶν αἰωνίων.

Δόξα.

Ἀχτιστον, ἀτμητον οὐσίαν, τρι-
συπόστατον Θεότητα, Πατέρα ἄ-
ναρχον Θεόν, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦ-
μα ἅγιον, ὑμνήσωμεν συμφώνως,
τῶν Σεραφίμ κραυγάζοντες τὴν
φρικτὴν μελωδίαν.

Καὶ νῦν, Θεοτοχίον.

Τόμον σε πάλαι ἐθεάσατο Ἡ-
σαίας, Ἀειπάρθενε, ἐν ᾧ δακτύλῳ
τοῦ Πατρὸς, Λόγος ἄχρονος ἐγέ-
γραπτο, ἐκ πάσης ἀλογίας σώζων
ἡμᾶς, τοὺς λόγοις σε ἱεροῖς ἀ-
νυμνοῦντας.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητὴ.

Τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.
Φωτίζου, φωτίζου.
ὦ θεῖας! ὦ φίλης!
ὦ Πάσχα τὸ μέγα.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σὲ μακαρίζομεν πιστοί· Χαίρε πύλη Κυρίου· χαίρε πόλις ἐμφυχε· χαίρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμπας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Τοῦ Παραλύτου, ὁ Εἰρμός.

« **Ἐν** Σιναίῳ τῷ ὄρει κατεῖδέ σε, ἐν τῇ βράτῳ Μωϋσῆς, τὴν ἀφλέκτως τὸ πῦρ τῆς Θεότητος, δεξαμένην ἐν γαστρί. Δανιὴλ δέ σε εἶδεν, ὄρος ἀλατόμητον· ῥάβδον βλαστήσασαν, Ἡσαίας κέκραγε, τὴν ἐκ ῥίζης Δαβὶδ. »

Ἰησοῦ, ἐπὶ ξύλου ὑψούμενος, συνανύψωσας ἡμᾶς· καὶ τεθεὶς ἐκουσίως ἐν μνήματι, ἐκ μνημάτων τοὺς νεκροὺς ἐξανέστησας πάντας, ὑμνοῦντας τὸ κράτος σου, τὸ ἀκατάληπτον, καὶ τὴν δυναστείαν τὴν σὴν τὴν ἀήτητον.

Ωραιότατος τάφου ἀνέτειλας ὡς νομφίος, ἐκ παροῦ, ὠραιότατε Λόγε, καὶ ἔλυσας, τὸ τοῦ ἄδου ἀμειδές, καὶ δεσμώτας ἐξήρας, συμφώνως κράζοντας. Δόξα τῇ δόξῃ σου, δόξα Ἰησοῦ ὁ Θεὸς τῇ ἐγέρσει σου.

Στεναγμούς τε καὶ δάκρυα φέρουσαι μετὰ μύρων ἐν σπουδῇ, τὸ πανάγιον μνήμα κατέλαβον, αἱ Γυναῖκες· καὶ Χριστοῦ, ἐδιδάσκοντο πιστεῖ τὴν ἐνδοξον ἔγερσιν, ἥ

ἐορτάζομεν, ἐν ἀγαλλιᾷσει ψυχῆς εὐφραϊνόμενοι.

Ἠκολούθει ἡ ῥῶσις τοῦ σώματος, τῇ προστάξει σου, Χριστέ, καὶ ὠρᾶτο ὁ πρόην Παράλυτος, διερχόμενος σπουδῇ, καὶ τὸν κράθβατον φέρων, ἐφ' ὃν κατεκλίνετο, ἔτεσι πλείοσιν, ἀνυμολογῶν τὴν πολλὴν δυναστείαν σου.

Φωτισμόν ἡμῖν αἴτησαι μέγιστε, Ἀρχιστράτηγε αἰεὶ, τῷ μεγάλῳ φωτὶ παριστάμενος, καὶ εἰρήνευσον ἡμῶν τὴν ζωὴν, ἐπηρεΐαις πάντοτε τοῦ ὄψεως, καὶ περιστάσεσι βίου δονουμένην αἰεὶ ἀξιάγασε.

Δόξα.

Φῶς καὶ φῶτα ζωῆν τε δοξάζω σε, καὶ ζωᾶς πανευσεβῶς, Πάτερ, Λόγε, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τρισυπόστατε μονάς, ἀδιαίρετον κράτος, Θεότης ἀσύγχυτε, ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, βοῶν, σὺν ταῖς ἄνω δυνάμεσι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Φωτοφόρου προήλθε νηδύοςσου, μέγας ἥλιος, Χριστὸς, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισεν, ἄχραντε, ἐπιλάμψεσι φαιδραῖς, καὶ τὸ σκότος ἐξῆρε, τὸ τῆς παραβάσεως· ὅθεν ὑμνοῦμέν σε, πάντων ὡς αἰτίαν καλῶν Θεονόμφευτε.

Καταβασία Φωτιζου, φωτιζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεός· ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδάμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀσφαλείας, τοῦ κράτους σωτήριον.

Ἐτερον τοῦ Παραλύτου.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Επέστη ὁ φιλόθρωπος, καὶ πανοικτίρμων Κύριος, Προβατικῆ κολουμβήθρα, τοῦ θεραπεῦσαι τὰς νόσους· εὗρε δὲ κατακείμενον, ἄνθρωπον πλείστοις ἔτεσι, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐβόησεν. Ἄρον τὸν κράββατον, ἴθι, πρὸς τὰς ὁδοὺς τὰς εὐθείας.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν σίχ. ή. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.
ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινώτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα· αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλακές σου, Κύριε· ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος πληρώσαν ὁρίων τὴν δεξιὰν αὐτῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνάστασίν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει· ἐλέησον ἡμᾶς.

Χαρὰς τὰ πάντα πεπλήρωται, τῆς ἀναστάσεως τὴν πείραν εἰληφότα· Μαρία γὰρ ἡ Μαγδαληνὴ, ἐπὶ τὸ μνήμα ἦλθεν· εὗρεν Ἄγγελον, ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τοῖς ἱματίοις ἐξαστράπτοντα, καὶ λέγοντα· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἐγήγερται, καθὼς εἶπε, προάγων ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

Εν τῷ φωτί σου, Δέσποτα, ὀψόμεθα φῶς, φιλόθρωπε· ἀνέστης γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ γένει

τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος, ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ, τὸν μόνον ἀναμάρτητον· ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἐτερα, Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Υμνον ἐωθινόν, αἱ Μυροφόροι γυναῖκες, τὰ δάκρυα προσέφερον Κύριε· εὐωδίας γὰρ ἀρώματα κατέχουσαι, τὸ μνήμα σου κατέλαβον, τὸ ἀχραντὸν σου Σῶμα μύρισαι σπουδάζουσαι· Ἄγγελος καθήμενος ἐπὶ τὸν λίθον, αὐταῖς ἐνηγγέλίστατο· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; τὸν θάνατον γὰρ πατήσας, ἀνέστη ὡς Θεός, παρέχων πᾶσι τὸ μέγα ἔλεος.

Εξαστράπτων Ἄγγελος, ἐπὶ τὸ μνήμα σου τὸ ζωοποιόν, ταῖς Μυροφόροις ἔλεγεν· Ἐκένωσε τοὺς τάφους ὁ λυτρωτὴς, ἐσχύλευσε τὸν ἄδην, καὶ ἀνέστη τρίήμερος ὡς μόνος Θεός καὶ παντοδύναμος.

Εἰς τὸ μνήμα σε ἐπεζήτησεν, ἐλθοῦσα τῇ μιᾷ τῶν Σαββάτων, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ· μὴ εὗροῦσα δέ, ὠλοφύρετο κλαυθμῷ βοῶσα· Οἶμοι Σωτὴρ μου! πῶς ἐκλάπησ πάντων Βασιλεῦ. Ζεῦγος δὲ ζωηφόρων Ἀγγέλων, ἐνδοθεν τοῦ μνημείου ἐβόα· Τί κλαίεις, ὦ γύναι; Κλαίω, φησὶν, ὅτι ἦραν τὸν Κύριόν μου τοῦ τάφου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν. Αὐτὴ δὲ στραφεῖσα ὀπίσω, ὡς κατείδε σε, εὐθέως, ἐβόα· Ὁ Κύριός μου, καὶ ὁ Θεός μου, δόξα σοι.

Εβραῖοι συνέκλεισαν ἐν τῷ τάφῳ τὴν ζωὴν· Ἀηστὴς δὲ ἀνέωξεν ἐν τῇ γλώσσῃ τὴν τρυφὴν, κραυγάζων καὶ λέγων· Ὁ μετ' ἐμοῦ δι' ἐμὲ πταυρωθεῖς, συνεχρέματό

μοι ἐπὶ τοῦ ξύλου, καὶ ἐφαίνετό μοι ἐπὶ τοῦ ὁρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαθήμενος· αὐτὸς γὰρ ἐστὶ Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, τὸν Παράλυτον οὐχ ἡ κολυμβήθρα ἐθεράπευσεν, ἀλλ' ὁ σὸς λόγος ἀνεκαίνισε· καὶ οὐδὲ ἡ πολυχρόνιος αὐτῷ ἐνεπόδισε νόσος· ὅτι τῆς φωνῆς σου ὀξυτέρα ἡ ἐνέργεια ἐδείχθη· καὶ τὸ δυσβάστακτον βᾶρος ἀπέβριψε, καὶ τὸ φορτίον τῆς κλίνης ἐβάστασεν, εἰς μαρτύριον τοῦ πλήθους τῶν οἰκτιρῶν σου, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἰπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α. Ὡραν, τὸ Ἑωθινόν, ἦχος γ'.

Τῆς Μαγδαληνῆς Μαρίας, τὴν τοῦ Σωτῆρος εὐαγγελιζομένης, ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, καὶ ἐμφάνειαν, διαπιστοῦντες οἱ Μαθηταί, ὠνεΐδιζοντο τὸ τῆς καρδίας σκληρόν· ἀλλὰ τοῖς σημείοις καθοπλισθέντες καὶ θαύμασι, πρὸς τὸ κήρυγμα ἀπεστέλλοντο. Καὶ σὺ μὲν, Κύριε, πρὸς τὸν ἀρχιερωτὸν ἀνελήφθης Πατέρα· οἱ δὲ ἐκήρυττον πανταχοῦ τὸν λόγον, τοῖς θαύμασι πιστούμενοι. Διὸ οἱ φωτισθέντες δι' αὐτῶν, δοξάζομέν σου τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, φιλόανθρωπε Κύριε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου, ἦχος γ'.

Αθετήσαντα, Χριστέ, τὴν ἐντολήν σου, τὸν προπάτορα Ἀδὰμ, τοῦ Παραδείσου ἐξώρισας· τὸν δὲ Ἀριστὴν οἰκτίρμον, ὁμολογήσαντά σε ἐν Σταυρῷ, ἐν αὐτῷ εἰσώψισας

κράζοντα· Μνήσθητί μου Σωτῆρ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, συνεχανέστησας ἡμᾶς ἐκ τῶν παθῶν, τῇ Ἀναστάσει σου, Κύριε· τοῦ δὲ θανάτου πᾶσαν, τὴν δυναστείαν ὤλεσας, Χριστέ· διὰ τοῦτο πιστεῖ κραυγάζομεν. Μνήσθητι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τῇ τριημέρῳ σου ταφῇ, τοὺς ἐν τῷ ἄδη νεκρωθέντας ὡς Θεὸς ζῶσποιήσας συνήγειρας· καὶ ἀφ' ὀρθοσίαν πᾶσιν ὡς ἀγαθὸς ἐπήγασας ἡμῖν, τοῖς ἐν πίστει κράζουσι πάντοτε· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αμαρτήσαντας ἡμᾶς, τῇ τοῦ θανάτου κατεδίκασας ἀρχῇ ὁ Ζωοδότης καὶ Κύριος, ἐν δὲ τῷ σώματι σου ἀναμαρτήτως Δέσποτα παθῶν, τοὺς θνητοὺς ἐζώωσας κράζοντας· Μνήσθητι καὶ ἡμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Παραλύτου ᾠδὴ Γ'. Ὁ Ἀπόστολος.

Προκειμενον, ἦχος γ'.

Ψάλατε τῷ Θεῷ ἡμῶν ψάλατε.

Στ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Πράξτε τῶν Ἀποστόλων

τὸ ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, ἐγένετο Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων, κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς Ἅγιους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν. Εὗρε δὲ ἐκεῖ ἀνθρώπον τινα Λινεάν ὀνόματι, ἐξ ἐτῶν ὀκτώ κατακειμενον ἐπὶ κρεβάτι, ὃς ἦν παραλελυμένος. Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος, Λινέα, ἰάται σε Ἰησοῦς Χριστὸς ἀνάστηθι, καὶ στῆσον σεαυτῷ· καὶ εὐθέως ἀνέστη. Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν, καὶ τὸν Σάρωνα,

οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἐν Ἰόππῃ δὲ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά, ἣ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων, καὶ ἐλεημοσιῶν, ὧν ἐποίει. Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ αὐτὴν, ἔθηκαν ἐν τῷ ὑπερῷῳ. Ἐγγὺς δὲ αὐτῆς Λύδδης τῆ Ἰόππῃ, οἱ Μαθηταὶ ἀκούσαντες, ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας πρὸς αὐτὸν, παρακαλοῦντες μὴ ὀκνησαί τι διελθεῖν εἰς αὐτῶν. Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῷον, καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ γῆραι κλαίουσαι, καὶ ἐπίδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια, ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν οὕσα ἡ Δορκάς. Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος, θεὸς τὰ γόνατα προσήύξατο· καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα, εἶπε, Ταβιθά, ἀνάστηθι· Ἡ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς· καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἀνεκάλησε. Δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα ἀνέστησεν αὐτὴν· φωνήσας δὲ τοὺς ἁγίους καὶ τὰς γῆρας, παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν. Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ' ὅλης τῆς Ἰόππης, καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

Ἐσαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱερουσόλυμα.

Κοινωνικόν. Δίνετε τὸν Κύριον.

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Χρὴ γινώσκειν, ὅτι ἡ Ἀκολουθία τοῦ Παραλύτου ψάλλεται ἡμέρας τρεῖς· τῇ Κυριακῇ, τῇ Δευτέρᾳ, καὶ τῇ Τρίτῃ.

Τῆ ΚΤΡΙΑΚῆ ΤΟΥ ΠΑΡΑΛΥΤΟΥ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. σ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια, τῆς Ἐορτῆς, γ'. Ἦχος πλ. δ'.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος.

Ὁ τοῦ παραδόξου θαύματος!

ὁ ποιητὴς τοῦ παντός, σαρχοφόρος γενόμενος, τὴν ἡμῶν ἐπτώχευσε, φύσιν, θέλων ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνδιατώμενος, θαυμάτων πλήθῃ, Ἑβραίοις δέδειχεν· ὅθεν ἰάσατο, τὸν ποτὲ Παραλύτον, εἰπὼν αὐτῷ. Ἄρόν σου τὸν κράββατον, ἐν Βηθεσδὰ ἐπιστάς.

Σῶτερ Θεέ μου καὶ Κύριε τοὺς πεπτωκότας βροτοῦς, ἀναστήσαι βουλόμενος, ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος, περιήρχου ἰώμενος, πάντων τὰς νόσους δι' εὐσπλαγχνίαν πολλήν· διὸ φοιτήσας, Προβατικῇ ἐν στοᾷ, σῶσον ἀνέδειξας, τὸν ποτὲ Παραλύτον, λόγῳ τῷ σῶ ὀκτῶ καὶ τριάκοντα, ἔτεσι κείμενον.

Φθόνῳ Ἑβραῖοι τηρόμενοι, εὐεργεσίας τὰς σὰς, υπεράγαθε Κύριε, ἀφορμὴν ποιούμενοι, καὶ ματίας υπέκκαυμα, παρανομοῦντες αὐτοὶ τὸν νόμον αἰεὶ, σὲ ἐπεζήτουν κτείνειν τὴν ὄντως ζωὴν, διὰ τὸ Σάββατον, ὅτε ὄλον ἄνθρωπον, ἔδειξας σὺ, ὑγιῆ, Παραλύτον ὄντα τὸ πρότερον.

Καὶ τοῦ Μηναιῖου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. α'.

Ἐπὶ τῇ προβατικῇ κολυμβήθρᾳ. σ. 87-

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου Ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Τῷ σῶ Σταυρῷ, Χριστέ, Σωτῆρ, θανάτου κράτος κέλυται, καὶ διαδόλου ἢ πλάνῃ κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Στίχ. Πρὸς σὲ ἤρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κατανυκτικόν.

Ἐσπερινὸν ὕμνον προσφερόμενοι, Χριστέ, μετὰ θυμιάματος, καὶ ὡδῶν πνευματικῶν ἐλέησον, Σωτήρ, τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς. Μαρτυρικόν.

Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου, Κύριε, ἡ δύναμις ἐπάγη γὰρ ἐν τόπῳ, καὶ ἐνεργεῖ ἐν κόσμῳ, καὶ ἀνέδειξεν ἐξ ἀλλείων Ἀποστόλους, καὶ ἐξ ἔθνων Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύωσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α΄.

Ὁ τῆ παλάμη τῆ ἀχράντου. σελ. 86.

Ἀπολυτικ. Εὐφραίνεσθω τὰ οὐράνια.

Θεοτοκίον. Σε τὴν μεσιτεύσασαν.

Ἐκτενῆς, καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Δ΄. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὴν α΄. Στιχο-λογ. Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου ἦχος γ΄.

Ἀναστάσιμον.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων, ὁ πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καὶ δημιουργὸς πάντων τῶν γεγονότων, τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γένους ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν. Οὐκ ἔτι θάνατε κυριεύεις· ὁ γὰρ τῶν ὄλων Δεσπότης, τὸ κράτος σου κατέλυσε.

Κατανυκτικόν.

Παροικοῦσα ἐν τῇ γῆ, ψυχὴ μου μετανόησον· χροὺς ἐν τάφῳ οὐχ ὕμνει, πταισμάτων οὐ λυτροῦται· βόησον Χριστῷ τῷ Θεῷ, Καρδιογνώστα ἡμάρτον, πρὶν καταδικάσης με, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Τὸ εὐψυχον τῆς καρτερίας ὑμῶν, ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Ἄθλοφόροι Μακάριοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε Μακαριότητος· ἀλλὰ πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σῶσαι τὸ ποιμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Δόξα καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου. σ. 94 Μετὰ τὴν β΄. Στίχ. Καθίσμ. τῆς Ἑορτῆς.

Τὴν ὡραιότητα.

Πάρεσιν εὗραντο τὴν ὀλοσώματον, οἱ παραλύσεισι φθόνου σφιγγόμενοι, τὴν ἐν Σαββάτῳ Παραλύτου σφιγξὴν κατανοοῦντες, λέγοντες. Οὐκ ἔξεις, θεραπεύειν τοῖς Σάββασι, λύειν τε τὴν πάτριον τοῦ Σαββάτου κατάπαυσιν· τοῦ νόμου σε μὴ γνόντες Δεσπότην, καὶ θεραπευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δίς.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ· καὶ ὁ Ν΄. Ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν, εἰς ἡ· καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ΄. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἰστώμεν Στίχ. δ΄. καὶ ψάλ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

ἦχος γ΄. Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινώτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκδὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα· αὐτὸν προσκυνήσωμεν. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Πολλάκις τὴν ὑμνωδίαν ἐκτελῶν, εὗρέθην τὴν ἁμαρτίαν ἐκπληρῶν· τῇ μὲν γλωττῇ ἄσματα

φθειγόμενος, τῇ δὲ ψυχῇ ἄτοπα
λογιζόμενος· ἀλλ' ἐκάτερα διόρ-
θωσον Χριστέ ὁ Θεός, διὰ τῆς με-
τανοίας, καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀγίων Ἀθλοφόρων τὴν
μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τι-
μῶσμεν· ὅτι θεάτρον γενόμενοι,
Ἀγγέλοις καὶ Ἀνθρώποις, τὸν
τῆς νίκης στέφανον παρὰ Χριστοῦ
ἐκομίσαντο, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. ἀ.

Ἄταφος νεκρός. σελ. 86.

Εἰς τὸν Στίχον. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτ.

ἤχος γ'. Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου.

Σημείων καὶ τεράτων βλέπον-
τες τὴν δύναμιν, οἱ φθόνῳ παρει-
μένοι, καὶ δυνατοὶ κακία οὐκ ἐπί-
στευον, ὡς σὺ Θεοῦ Υἱὸς ὑπάρχεις,
καὶ τοῦ παντός πρῦτανις, ὁ καὶ
Παράλυτον ὑγιῆ δείξας λόγῳ.

Στίχ. Τὰ ἐλέη σου Κύριε εἰς τὸν
αἰῶνα ἄσσομαι.

Ἰδόντες οἱ Σαββάτων φύλακες
Παράλυτον σφιγθέντα ἐν Σαββά-
τῳ, τὴν ψυχὴν ἐχαυνοῦντο, καὶ,
οὐκ ἔξεσι, ἐν τῷ Σαββάτῳ θερα-
πεύειν, καὶ βεβηλοῦν τὸ Σάββατον,
τάχα ὡς νόμιμοι, Γραμματεῖς ἐ-
πεβίων.

Στίχ. ὅτι εἶπας· Εἰς τὸν αἰῶνα ἔ-
λεος οἰκοδομηθήσεται.

Σαββάτων αὐτουργόν, μὴ γνόν-
τες σε καὶ Κύριον, οἱ Σάββατα τη-
ροῦντες, τὴν Παραλύτου σφιγξίν,
διεγόγγυζον, τὴν ἐν Σαββάτῳ γε-
νομένην, ὡς οὐ καλὸν λέγοντες,
αἶρειν τὸν κράββατον ἐν ἡμέρᾳ
Σαββάτου.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. ἀ.
Ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς. σελ. 87.

Τῇ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔ.
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στί-
χους 5. καὶ ψάλλομεν τὰ δύο Ἰδιόμε-
λα τῆς Ἑορτῆς. ἤχος ἀ.

Ὁ τῇ παλάμῃ τῇ ἀχράντῳ,
πλασουργήσας τὸν ἄνθρωπον, ἤλ-
θες εὐσπλαγγχε, τοῖς νοσοῦντας
ἰάσασθαι, Χριστέ· τὸν Παράλυτον
ἐν τῇ Προβατικῇ κολυμβήθρᾳ, διὰ
τοῦ λόγου σου ἀνέστησας· Αἰμόρ-
ρου δὲ τὸ ἄλγος ἐθεράπευσας· τῆς
Χαναanaίας τὴν παιδα, ἐνοχλουμέ-
νην ἤλῃσας· καὶ τὴν αἴτησιν τοῦ
Ἐκατοντάρχου οὐ παρείδες· διὰ
τοῦτο κράζομεν· Παντοδύναμε Κύ-
ριε, δόξα σοι. Δίς.

Ἄταφος νεκρός ὑπάρχων ὁ
Παράλυτος, ἰδὼν σε ἐβόησεν. Ἐ-
λέησόν με Κύριε, ὅτι ἡ κλίνη μου
τύμβος μοι ἐγένετο. Τί μοι κέρδος
ζωῆς; οὐ χρῆζω τῆς Προβατικῆς
κολυμβήθρας· οὐ γὰρ ἐστὶ μοι τις
ὁ ἐμβάλλων με, ταραττομένων τῶν
ὕδατων· ἀλλὰ σοὶ τῇ πηγῇ προσ-
έρχομαι τῶν ἰαμάτων, ἵνα καγὼ
μετὰ πάντων κράζω. Παντοδύνα-
με Κύριε, δόξα σοι.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν ἤχος πλ. ἀ.

Ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς. σελ. 87.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

ἤχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Πεφωτισται τὰ σύμπαντα, τῇ
Ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Πα-
ράδεισος πάλιν ἠνέωκται· πᾶσα
δὲ ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὤ-
μνον σοὶ καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Κατανυκτικόν.

Στ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Σῶσόν με Κύριε ὁ Θεός μου, σὺ γὰρ πάντων ἡ σωτηρία· ὁ κλύδων με τῶν παθῶν ἐκταράττει, καὶ τὸ βάρος τῶν ἀνομιῶν με βυθίζει· δός μοι χεῖρα βοηθείας, καὶ πρὸς φῶς ἀνάγαγέ με κατανόξεως, ὡς μόνος Εὐσπλαγχνος καὶ Φιλάνθρωπος.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Μεγάλη τῶν Μαρτύρων σου Χριστέ ἡ Δύναμις· ἐν μνήμασι γὰρ κεῖνται, καὶ πνεύματα διώκουσι· καὶ κατήργησαν ἐχθροὺ τὴν ἐξουσίαν, τῇ πίστει τῆς Τριάδος, ἀγωνισάμενοι ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Ἐν τῇ Στοᾷ τοῦ Σολομώντος σελ. 87.

Ἀπολυτικίον. Τὸ Ἀναστάσιμον μετὰ τοῦ Θεοτοκίου· καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ ΤΡΙΤῆ Τῆς Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.

ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Καθίσ. τῆς Ὀκτωήχου· ἦχος γ'.

Ἀναστάσιμον.

Σαρκὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος, Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέετεμες τῇ ἐγέρσει σου· καὶ τὸν ἄνθρωπον κατ' αὐτοῦ ἐνισχύσας, τῆς ἀρχαίας κατάρτας τὴν ἤτταν ἀνεκαλέσω μοι. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν, Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Εως πότε ψυχὴ μου ἐπιμένεις ταῖς πταισίμασιν; ἕως τίνος οὐ λαμβάνεις μετανοίας ὑπέρεσιν; λάβε κατὰ νοῦν τὴν κρίσιν τὴν μέλλουσαν· καὶ βόησον Χριστῷ τῷ

(TOM. E')

Θεῷ· Ἥμαρτον, ἀναμάρτητε Κύριε ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Εκλάμπετε διὰ τῆς Πίστεως ὑπέρλαμπροι φωστῆρες Ἅγιοι, Θεοσεβείας ἐρασταί, Ἄθλοφόροι Πανεύφημοι τῶν Τυράννων γὰρ τὰς αἰκίσεις μὴ δειλιάσαντες, τῶν Εἰδώλων τὴν πλάνην κατηδάρισατε, τρόπαιον ἔχοντες ἀήττητον, τὸν σταυρὸν τῆς ἀληθείας.

Θεοτοκίον.

Καταφυγὴ καὶ δύναμις ἡμῶν Θεοτόκε, καὶ κραταῖα βοήθεια τοῦ Κόσμου, ταῖς πρεσβείαις σου σῶζε τοὺς δούλους σου, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης, μόνῃ Εὐλογημένῃ.

Μετὰ τὴν β'. στιχ. Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς ἦχ. γ'. Τὴν ὠριαιότητα.

Πάρεσιν εὐραντο τὴν ὀλοσώματον, οἱ παραλύσεισι φθόνου σφιγγόμενοι, τὴν ἐν Σαββάτῳ Παραλύτου σφίγγειν κατανοοῦντες· λέγοντες. Οὐκ ἔξεστι, θεραπεύειν τοῖς Σάββασι, λύειν τε τὴν πάτριον τοῦ Σαββάτου καταπαυσιν, τοῦ νόμου σε μὴ γνόντες Δεσπότην, καὶ Θεραπευτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δίς.

Τὸ Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι. Ὁ Ν'. εἶτα ὁ Κανὼν τῆς Ἑορτῆς, μετὰ τῶν Εἰρημῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου, εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στίχ. τῆς Ὀκτωήχου, ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Διηγῆσαντο πάντα τὰ θαυμάσια, οἱ φύλακες σου Κύριε, ἀλλὰ τὸ συνέδριον τῆς ματαιότητος,

14

πληρώσαν δώρων τὴν δεξιὰν αὐ-
τῶν, κρύπτειν ἐνόμιζον τὴν Ἀνά-
στασίν σου, ἣν ὁ κόσμος δοξάζει·
ἐλέησον ἡμᾶς. Δίς.

Κατανυκτικόν.

Τὸν διεσπαρμένον νοῦν συ-
νάγαγε Κύριε, καὶ τὴν χερσωθει-
σάν μου καρδίαν καθάρισον, ὡς
τῷ Πέτρῳ διδοῦς μοι μετάνοιαν,
ὡς τῷ Γελῶνῃ στεναγμόν, καὶ ὡς
τῇ Πόρῃ δάκρυα, ἵνα μεγάλη τῇ
φωνῇ κραυγᾶζω σοι· Ὁ Θεὸς σῶ-
σόν με ὡς μόνος εὐσπλαγχνος,
καὶ φιλόνητος. Μαρτ.

Βασιλέων καὶ Τυράννων τὸν
φόβον ἀπόσαντο, οἱ Χριστοῦ τρα-
τιῶται, καὶ εὐθαρσῶς καὶ ἀνδρείως
αὐτὸν ὡμολόγησαν, τῶν πάντων
Κύριον Θεὸν καὶ Βασιλέα ἡμῶν,
καὶ πρεσβεύουσιν ἀπαύστως, ὑπὲρ
τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, τὸν Παράλυτον. σελ. 101.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.

ἦχος γ'. Μεγάλη τοῦ Σταυροῦ σου.

Ἐσάνῃ παρειμένοις μέλεσιν ὁ
λόγος σου, ὡς σφίγμα ζωηφόρον,
ζωοποιέ μου Λόγε· οὐ μαρτύριον,
ἢ παρ' ἐλπίδα κλίνης ἄρσις, ἣν
κελευσθεὶς ἔφερες, ὁ κατακείμενος
ἐπ' αὐτῆς ἐπὶ πλειστον.

Στίχ. Τὰ ἐλέη σου Κύριε εἰς τὸν αἰ-
ῶνα ἄσομαι.

Γηρόμενος πληροὺ τὸ πρόσταγ-
μα Παράλυτος, τῆς σῆς παντο-
δυνάμου, Δεσποτικῆς ἰσχύος, καὶ
τὸν κράββατον φέρων αὐτοῦ πε-
ριεπάτει, καὶ μαρτυρῶν ἐκραύγα-
ζεν. Ὁ ἰασάμενος, τοῦτο ποιεῖν
κελεύει.

Ὅτι εἶπας· Εἰς τὸν αἶωνα ἔλεος οἰ-
κοδομηθήσεται.

Ἐν ἔτεσι πολλοῖς καὶ χρόνοις
κατακείμενος, ἐλέησόν με κράζει,
ὁ παρειμένος μέλη, λυτρωτὰ Χρι-
στὲ, συνεσφιγμένος ἀπορία· καὶ ὁ
Σωτὴρ κράββατον αἶρειν προσέ-
ταττε, κατασφίγγας τὰ μέλη.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. α'.

Ἐπὶ τῇ προβατικῇ. σελ. 87.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Τῇ Τρίτῃ τῆς Δ'. Ἑβδομάδος ἐσπέ-
ρας, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν
Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα
τρία προσόμοια, δευτεροῦντες αὐτά.

ἦχος δ'.

Κύριε ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Πάρεστιν ἡ μεσοτῆς ἡμερῶν,
τῶν ἐκ σωτηρίου ἀρχομένων Ἐ-
γέρσεως· Πεντηκοστῇ δὲ τῇ θείᾳ
σφραγιζομένων, καὶ λάμπει τὰς
λαμπρότητας, ἀμφοτέρωθεν ἔχου-
σα, καὶ ἐνοῦσα τὰς δύο καὶ πα-
ρεῖναι τὴν δόξαν προσφαίνουσα, τῆς
Δεσποτικῆς Ἀναλήψεως σεμνύ-
νεται.

Ἦκουε καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών,
εὐαγγελισθείσης τῆς Χριστοῦ Ἀνα-
στάσεως· οἱ δὲ πιστοὶ αὐτῆς γόνοι
ἠγαλλιάσαντο, τοῦτον θεασάμενοι,
καὶ ἐκπλύνοντα Πνεύματι, ῥύπον
Χριστοκτονίας· εὐτρεπίζεται πανη-
γυρίζουσα, τὴν τῶν ἐκατέρων εὐ-
φρόσυνον μεσότητα.

Ἠγγικεν ἡ τοῦ θεοῦ δαφιλῆς,
χύσις ἐπὶ πάντας, ὡσπερ γέγρα-
πται Πνεύματος· ἡ προθεσμία κη-
ρύττει, ἡμισευθεῖσα, τῆς μετὰ Χρι-
στοῦ θάνατον, καὶ ταφὴν καὶ Ἀ-

νάστασιν, παρ' αὐτοῦ δεδομένης, ἀψευδοῦς Μαθηταῖς ὑποσχέσεως· τὴν τοῦ Πιρακλήτου δηλοῦσης ἐπιφάνειαν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. β'.

Τῆς Ἑορτῆς μεσοῦσης, τῆς σῆς Χριστέ Ἀναστάσεως, καὶ θείας παρουσίας τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος, συνελθόντες τῶν θαυμάτων σου, ἀνυμνοῦμεν τὰ Μυστήρια· ἐν ἧ κατάπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Εἰσόδος, τὸ, φῶς ἰλαρόν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Μιχαίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος. Ἐκ Σιών ἐξελεύσεται νόμος, καὶ λόγος Κυρίου ἐξ Ἱερουσαλήμ, καὶ κρινεῖ ἀνά μέσον λαῶν πολλῶν, καὶ ἐλέγξει ἔθνη ἰσχυρά, ἕως εἰς τὴν γῆν μακράν. Ὅτι πάντες οἱ λαοὶ πορεύονται ἕκαστος τὴν ὁδὸν αὐτοῦ, ἡμεῖς δὲ πορευσόμεθα ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν, εἰς τὸν αἰῶνα. Τάδε λέγει Κύριος παντοκράτωρ· Ἀκούσατε βουνοὶ, καὶ φάραγγες θεμέλια τῆς γῆς, ὅτι κρίσις τῷ Κυρίῳ πρὸς τὸν Λαὸν αὐτοῦ· διελεγχθήσεται γὰρ μετὰ τοῦ Ἰσραήλ, λέγων. Λαὸς μου, τί ἐποίησά σοι, ἢ τί ἐλύπησά σε; ἀποκρίθητί μοι. Διότι ἀνήγαγόν σε ἐκ γῆς Αἰγύπτου, καὶ ἐξ οἴκου δουλείας ἐλυτρώσάμην σε, καὶ ἐξαπέστειλα πρὸ προσώπου σου τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἀαρών. Λαὸς μου, τί ἐβουλεύσαντο κτὰ σοῦ οἱ ὑπεναντίοι; εἰ ἀνηγγέλη σοι, ἄθρωπε, τί καλόν; καὶ τί Κύριος ἐκζήτηῖ παρά σου, ἀλλ' ἢ τοῦ ποιεῖν κρίμα, καὶ ἀγαπᾶν ἔλεος, καὶ ἐτοιμον εἶ-

ναι τοῦ πορεύεσθαι μετὰ Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου; Διότι ἐν ἰσχυρί μεγαλυθῆσεται Κύριος, καὶ ποιμανεῖ τὸ ποίμνιον αὐτοῦ ἐν εἰρήνῃ, ἕως ἄκρων τῆς γῆς.

Προφητείας Ἡσαίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος. Οἱ διψῶντες πορεύεσθε ἐρ' ὕδατος· καὶ ὅσοι μὴ ἔχετε ἀργύριον, βαδίσαντες ἀγοράσατε· καὶ φάγεσθε, καὶ πίεσθε, ἀνεὺ ἀργυρίου καὶ τιμῆς, οἶνον καὶ στέζον· ὅτι, τάδε λέγει Κύριος Παντοκράτωρ ὁμῶν· Λαός μου, ἀντλήσατε ὕδωρ μετ' εὐφροσύνης, ἐκ τῶν πηγῶν τοῦ σωτηρίου· καὶ ἔρεῖς ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ· Ὑμνεῖτε τὸν Κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν αὐτοῦ, μιμνήσκεσθε, ὅτι ὑψώθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Λαός μου, ἀκούσατέ μου, καὶ φάγεσθε ἀγαθὰ, καὶ ἐντρύφησι ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν. Προσέχετε τοῖς ὠσίν ὑμῶν, καὶ ἐπακούθησατε ταῖς ὁδοῖς μου· εἰσακούσατέ μου, καὶ ζήσεται ἐν ἀγαθοῖς ἡ ψυχὴ ὑμῶν· καὶ διαθήσομαι ὑμῖν διαθήκην αἰώνιον, καὶ ἐπικαλέσεσθε ἡνίκα δ' ἂν ἐγγίξητέ μοι, ἀπολιπέτω ὁ ἀσεβὴς τὰς ὁδοὺς αὐτοῦ, καὶ ἀνὴρ ἄνομος τὰς βουλάς αὐτοῦ, καὶ ἐπιστρέφητε πρὸς με, καὶ ἐλεήσω ὑμᾶς, καὶ ἀρήσω τὰς ἀμαρτίας ὑμῶν. Οὐ γάρ εἰσιν αἰβουλαί μου, ὡσπερ αἰ βουλαὶ ὑμῶν· λέγει Κύριος· ἀλλ' ὡσπερ ἀπέχει ὁ οὐρανὸς ἀπὸ τῆς γῆς, οὕτως ἀπέχει ἡ ὁδός μου ἀπὸ τῶν ὁδῶν ὑμῶν, καὶ τὰ διανοήματα ὑμῶν ἀπὸ τῆς διανοίας μου. Ὡς γάρ

ἐὰν καταβῆ ὑπέρος ἢ χιών ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀποστραφῆ ἐκείθεν, ἕως ἂν μεθύσῃ τὴν γῆν, καὶ ἐκτέκῃ, καὶ βλαστήσῃ, καὶ δῶ σπέρμα τῷ σπείροντι, καὶ ἄρτον εἰς βρώσιν· οὕτως ἔσται τὸ ῥῆμά μου, ὃ ἐὰν ἐξέλθῃ ἐκ τοῦ στόματός μου, οὐ μὴ ἀποστραφῆ πρὸς με κενόν, ἕως ἂν συντελεσθῇ πάντα ὅσα ἠθέλησα, καὶ εὐδοήσω τὰς ὁδοὺς μου, καὶ τὰ ἐντάλματά μου. Ἐν γὰρ εὐφροσύνῃ ἐξελεύσεσθε, καὶ ἐν χαρᾷ διδάχθησεσθε· τὰ γὰρ ὄρη καὶ οἱ βουνοὶ ἐξαλοῦνται, προσδεχόμενοι ὑμᾶς ἐν χαρᾷ· καὶ πάντα τὰ ξύλα τοῦ ἀγροῦ ἐπικροτήσῃ τοῖς κλάδοις αὐτῶν· καὶ ἀντὶ τῆς στοιβῆς, ἀναθήσεται κυπάρισσος· ἀντὶ τῆς κονύζης, ἀναθήσεται μυρσίνη· καὶ ἔσται Κύριος εἰς ὄνομα, καὶ εἰς σημεῖον αἰώνιον, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ἅγιος Ἰσραὴλ.

Παροιμιῶν τὸ ἀνάγνωσμα.

Η σοφία ὠκοδόμησεν ἑαυτῇ οἶκον, καὶ ὑπῆρξε στύλους ἐπτά· ἔσφαξε τὰ ἑαυτῆς θύματα, καὶ ἐκέρασεν εἰς κρατῆρα τὸν ἑαυτῆς οἶνον, καὶ ἠτοίμασεν τὴν ἑαυτῆς τράπεζαν. Ἀπέστειλε τοὺς ἑαυτῆς δούλους, συγκαλοῦσα μετὰ ὑψηλοῦ κηρύγματος ἐπὶ κρατῆρα, λέγουσα. Ὅς ἐστὶν ἄρρων, ἐκκλινάτω πρὸς με· καὶ τοῖς ἐνδεέσι φρενῶν εἶπεν. Ἐλθετε, φάγετε τῶν ἐμῶν ἄρτων, καὶ πίετε οἶνον, ὃν κεκέρακα ὑμῖν. Ἀπολίπετε ἄρροσύνην, καὶ ζήσεσθε· καὶ ζητήσατε φρόνησιν, ἵνα βιώσητε, καὶ κατορθώσητε σύνεσιν ἐν γνώσει. Ὁ πα-

θεύων κακοὺς, λήψεται ἑαυτῷ ἀτιμίαν· ἐλέγχων δὲ τὸν ἀσεβῆ, μωμήσεται ἑαυτόν· οἱ γὰρ ἐλεγχοὶ τῷ ἀσεβεῖ, μώλωπες αὐτῷ. Μὴ ἐλεγγε κακοὺς, ἵνα μὴ μισήσωσί σε· ἐλεγγε σοφόν, καὶ ἀγαπήσει σε. Δίδου σοφῷ ἀφορμὴν, καὶ σοφώτερος ἔσται· γνώριζε δικαίω, καὶ προσθήσει τοῦ δέχεσθαι. Ἀρχὴ σοφίας, φόβος Κυρίου· καὶ βουλή Ἁγίων, σύνεσις· τὸ δὲ γνώσκειν νόμον, διανοίας ἐστὶν ἀγαθῆς· τοῦτω γὰρ τῷ τρόπῳ πολὺν ζῆση χρόνον, καὶ προστεθήσεται σοι ἐτη ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ, Ἰδιόμελα.
Ἦχος ᾠ. Ἰωάννου Μοναχοῦ

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν ἡ τῶν ἡμερῶν μεσότης, ἐν ἣ Χριστὸς, παραγυμνώσας ἀμυδρῶς, θεϊκὴν δυναστείαν, Παράλυτον συνέσφιγγε, λόγῳ αὐτὸν τῆς κλίνης ἐξαναστήσας· καὶ θεοπρεπῶς θαυματουργῶν ἐν ὀσρακίνω σώματι, τοῖς ἀνθρώποις ἐδωρήσατο τὴν αἰώνιον ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου, ἧς ἐκτίσω ἀπ' ἀρχῆς.

Εν τῷ ἱερῷ ἐπέστης ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ, μεσουσίης τῆς ἑορτῆς, διδάσκων καὶ ἐλέγχων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους, τοὺς Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν παρρησία πρὸς αὐτούς. Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με, καὶ πινέτω ὕδωρ ζωηρὸν, καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ πιστεύων τῇ ἐμῇ χρηστότητι, ποταμοὶ ρεύσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ζωῆς αἰωνίου. Ὡ

τῆς ἀγαθότητος καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

Ἦχος β'.

Στίχος. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν, πρὸ αἰῶνων εἰργάσατο σωτηρίαν ἐν μέσῳ τῆς γῆς.

Οτε τὸ μέσον τῆς ἑορτῆς ἐπέστη, ἀνέβη ἡ Ἰησοῦς ἐπὶ τὸ ἱερόν, καὶ ἐδίδασκε λέγων τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους. Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω, ὕδωρ ζωηρὸν αἰώνιον, καὶ οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ποταμοὶ ρέουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ, καὶ ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διδάσκοντός σου Σωτῆρ, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι. Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σὺ εἶ ἡ σοφία, ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον. δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισοννάματα· ὅτι πᾶσι Σωτῆρ ἐβόησας. Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω. Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς Χριστέ ὁ Θεός, δόξα σοι.

Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Τῆς ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΤΗΣ
ΜΕΣΟΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὸ, Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀπολυτ. Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς· καὶ μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ο πάντων ἐπιστάμενος τῶν καρδιῶν λογισμοῦς, ἐν μέσῳ ἀνέ-

κραζε τοῦ ἱεροῦ ἐστηκώς, τοῖς ψεύσταις λέγων ἀλήθειαν· Τί ζητεῖτε πιάσαι, ἐμὲ τὸν ζωοδότην; ἑορτῆς μεσαζούσης, ἐλθοῶν παρρησία· Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε παράνομοι. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον.

Ο Δεσπότης τῶν ὄλων ἐν τῷ ναῷ ἐστηκώς, ἑορτῆς μεσαζούσης Πεντηκοστῆς τῆς σεπτῆς, τοῖς Ἑβραίοις προσλαλῶν, διελέγχει τρανώς ἐν παρρησία πολλῇ, ὡς Βασιλεὺς ὢν καὶ Θεός, τὴν τύραννον αὐτῶν τόλμαν· ἡμῖν δὲ πᾶσι δωρεῖται δι' εὐσπλαγχνίαν τὸ μέγα ἔλεος. Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, ὁ τοῦ δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ πλ. δ'. εἰς γ'.

Ὁ Κανὼν τοῦ Ἦχου δ'.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς.

«Μέσην ἑορτῶν τῶν μεγίστων αἰνέσω.»

Ποίημα Θεοφάνους. Ὁδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

«Θιλάσσης τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος, ἀβρόχοις ἴχνεσιν, ὁ παλαιὸς πεζεύσας Ἰσραὴλ, σταυροτύποις Μωσέως χερσὶ, τοῦ Ἀμαλήκ τὴν δύναμιν ἐν τῇ ἐρήμῳ ἐτροπώσατο.»

Μεγάλοι τῆς ὑπὲρ νοῦν σου, Δέσποτα θείας σαρκώσεως εὐεργεσίαι λάμπουσιν ἡμῖν, δωρεαί τε καὶ χάριτες, καὶ θεϊκαὶ λαμπρότητες, ἀγαθοδότως ἀναδρῶσσαι.

Επέστης, μαρμαρυγὰς Θεότητος ἐξαποστέλλων Χριστέ, τῆς ἑορτῆς ἐν μέσῳ προφανῶς· ἑορτῆ γὰρ χαρμόσυνος τῶν σωζομένων

πέφυκας, και σωτηρίας ἡμῖν πρό-
ξενος.

Σοφία, δικαιοσύνη Κύριε, και ἀπολύτρωσις, παρά Θεοῦ σὺ γέγονας ἡμῖν, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐράνιον διαβιβάζων ὕψωμα, και Πνεῦμα θεῖον χαριζόμενος.

Θεοτοκίον.

Η σάρξ σου διαφύραν ἐν μνήματι οὐκ εἶδε Δέσποτα· ἀλλ' ὡς συνέστη ἀνευθεν σποράς, τὴν φθορὰν οὐκ ἐδέξατο, ἀκολουθία φύσεως ὑπερουσίως μὴ δουλεύσασα.

Ὁ Κανὼν τοῦ ἤχου πλ. δ'.

Ποίημα Ἀνδρέου Κρήτης ᾠδὴ Α'.

Θάλασσαν ἐπήξας.

Ἐθνη κροτήσατε, Ἑβραῖοι θρηνήσατε· ὁ ζωοδότης γὰρ Χριστός, τὰ δεσμὰ διέρρηξε τοῦ ἄδου, και νεκροὺς ἀνέστησε, και νόσους ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ. Οὗτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ δοὺς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Θαῦμα παρέδειξας, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μετελθὼν, ὁ ἐν Αἰγύπτῳ ποταμοὺς, μεταστρέψας, Δέσποτα, εἰς αἷμα· και νεκροὺς ἀνέστησας, σημεῖον τοῦτο δεύτερον τελέσας. Δόξα Σωτῆρ, τῇ ἀπάτῃ σου βουλῆ, δόξα τῇ κενώσει σου, δι' ἧς ἐκαίνισας ἡμᾶς.

Ρεῖθρον ἀένναον ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς ἀληθινῆς, σὺ ἡ ἀνάστασις ἡμῶν· θέλων ἐκοπίσας Σωτῆρ μου· και ἐκὼν ἐδίψησας, τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπέικων· και εἰς Σιχάρ ἀφικόμενος σαρκί, τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, τῆς Σαμαρειτίδος πιεῖν.

Ἀρτους εὐλογῆσας, ἰχθύας ἐπλήθυνας, ὁ ἀκατάληπτος Θεός,

και λαοὺς ἐχόρτασας ἀφ' ὄνως, και πηγὴν ἀένναον σοφίας, τοῖς διψῶσιν ἐπηγγείλω. Σὺ εἶ Σωτῆρ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ δοὺς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι τῷ σῷ.

Δόξα.

Τρία συνάναρχα, δοξάζω και σύνθηρα, Πατέρα ἀνάρχον Θεόν, και Υἱὸν συνάναρχον, και Πνεῦμα συναίδιον Υἱῷ, τὴν μίαν τρισυπόστατον οὐσίαν· μίαν ἀρχὴν ὑπεράρχιον ὑμῶν, ἀνάρχου Θεότητος και οὐσιότητος, τιμῷ.

Και νῦν, Θεοτοκίον.

Μόνη ἐχώρησας, τὸν κτίστην τὸν ἴδιον, Θεογεννητὸν ἐν γαστρὶ, και σαρκί ἐκύησας ἀφράστως, και Παρθένης ἐμεινας, μηδὲν τῆς παρθενίας λυμανθείσης· τοῦτον ἀγνή, ὡς Υἱὸν σου και Θεόν, ἀπαύστως ἰκέτευσ, ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου αἰεί.

Καταβασία.

«**Θάλασσαν** ἐπήξας, βυθίσας σὺν ἄρμασι τὸν ἀλαζόνα Φαραῶ, και λαὸν διέσωσας ἀβρόχως Κύριε, και εἰσήγαγες αὐτοὺς εἰς ὄρος ἀγιασματος, βοῶντας. Ἄσωμέν σοι τῷ Θεῷ ἡμῶν, ᾧδὴν ἐπινίκιον, τῷ ἐν πολέμοις κραταίῳ.»

ᾠδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Εὐφραίνεται** ἐπὶ σοί, ἡ Ἐκκλησία σου Χριστέ κράζουσα· Σὺ μου ἰσχύς Κύριε, και καταφυγή και στερέωμα.»

Ναμάτων ζωοποιῶν, τῇ Ἐκκλησίᾳ τὰς πηγὰς ἤνοιξας· Εἴτις διψᾷ, πρόσυμος, ἴτω και πινέτω βοῶν ἀγαθέ.

Ἐκ γῆς μὲν πρὸς οὐρανόν, ἀνυψωθῆναι προφανῶς ἔλεγες, ἐξ

οὐρανοῦ Πνεῦμα δέ, πέμπειν ἐπιγγεῖλω τὸ ἅγιον.

Θεοτοκίον.

Ο φύσει ζωοποιός, καὶ ἐκ Παρένου γεννηθεὶς Κύριος, πᾶσι πιστοῖς δεδώρηται τὴν ἀθανασίαν ὡς εὐσπλαγγνος.

Ἄλλος. Ἐστερεώθη ἡ καρδία μου.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι, διδάσκων ἔλεγεν ὁ Δεσπότης, ὡς ἐπέστη τῷ Ἱερῶ καλῶς γέγραπται, μεσοῦσης τῆς νομικῆς Ἑορτῆς.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι. Χριστὸς γὰρ ἦλθεν ὄνπερ ἐκάλουν, οἱ Προφῆται, ἐκ Σιών ἐλευσόμενον, καὶ κόσμον ἀνακαλούμενον.

Εἰ καὶ τοῖς λόγοις οὐ πιστεύετε Ἰουδαῖοι, τοῖς ἔργοις πείσθητε τοῦ Δεσπότη. τί πλανᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν Ἅγιον, ὃν ἔγραψεν ἐν τῷ Νόμῳ Μωσῆς;

Εἰ τὸν Μεσσίαν πάντως δεῖ εἰλεῖν Ἰουδαῖοι, Χριστὸς δὲ ἦλθεν νῦν ὁ Μεσσίας. τί πλανᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν Δίκαιον, ὃν ἔγραψεν ἐν τῷ Νόμῳ Μωσῆς;

Δόξα.

Σὲ προσκυνούμεν Πάτερ Ἄναρχε τῆ Οὐσίας, ὑμνοῦμεν Ἄναρχον τὸν Υἱόν σου, καὶ τὸ Πνεῦμα εὐσεβῶς τὸ Πανάγιον, ὡς ἓνα τὰ Τρία φύσει Θεόν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Εἰς τῆς Τριάδος ὦν, γενόμενος σὰρξ ὠράθη, οὐ τρέψας Κύριε τὴν Οὐσίαν, οὐδὲ φλέξας τῆς Τεχούσης τὴν ἀφθαρτον γαστέρα, Θεὸς ὦν ὅλος καὶ πῦρ.

Καταβασία.

«**Ε**στερεώθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ, ὑψάθη κέρας μου ἐν Θεῷ μου, ἐπλατύνθη ἐπ' ἐχθρούς μου τὸ στόμα μου, εὐφράνθη ἐν σωτηρίῳ σου.»

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Εστηκῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἱεροῦ, μεσαζούσης ἐνθέως τῆς Ἑορτῆς, ὁ διψῶν ἀνέκραξες, ἐρχέσθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ γὰρ πίνων ἐκ τούτου τοῦ Θεοῦ μου νάματος, ποταμούς ἐκ κοιλίας, ἐκρεύσει δογμάτων μου· ὅστις δὲ πιστεύει, εἰς ἐμὲ τὸν σταλέντα, ἐκ Θεοῦ Γεννήτορος, μετ' ἐμοῦ δοξασθήσεται, διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι. Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι πλουσίως ἐξέχεας τὰ νάματα, τῆς σῆς φιλάνθρωπίας τοῖς δούλοις σου.

Δόξα, καὶ νῦν, ὅμοιον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ, καὶ τῆς ζωῆς, ἀναβλύζων τῷ κόσμῳ, πάντας Σωτήρ, καλεῖς τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τὰ νάματα· τὸν γὰρ Θεῖον Νόμον σου, δεχόμενος ἄνθρωπος, ἐν αὐτῷ σθεννύει, τῆς πλάνης τοὺς ἄνθρακας· ὅθεν εἰς αἰῶνας, οὐ διψήσει οὐ λήξει, τοῦ κόρου σου Δέσποτα, Βασιλεῦ ἐπουράνιε· διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

Ἠδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Ε**παρθέντα σε ἰδοῦσα ἡ Ἐκκλησία, ἐπὶ σταυροῦ τὸν ἥλιον τῆς δικαιοσύνης, ἔστη ἐν τῇ τάξει σου»

τῆς εἰκότως κραυγάζουσα· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. »

Ρῆξας θανάτου τὰς πύλας τῆ σῆ δυνάμει, ὁδοὺς ζωῆς ἐγνώρισας τῆς ἀθανασίας· πύλας δὲ διήνοιξας, τοῖς πίστει κραυγάζουσι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Τὴν μεσότητα τῶν ὄλων, καὶ τέλος ἔχων, καὶ τῆς ἀρχῆς ὡς ἀναρχος περιδεδραγμένος, ἔστης ἐν τῷ μέσῳ βωῶν· τῶν θείων θεόφρονες δευτεδωρεῶν ἀπολαύσατε.

Ω· Θεὸς καὶ πάντων ἔχων τὴν ἐξουσίαν, ὡς δυνατὸς, τὸ κράτος καθελὼν τοῦ θανάτου, πέμπειν ἐπηγγελίω Χριστέ, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἐκ Πατρὸς προερχόμενον. Θεοτ.

Νέμεις πλουσίως τὴν χάριν τοῖς σὲ ὑμνοῦσι, καὶ τὸν ἐκ σοῦ τεχθέντα προαίτιον Λόγον, Μητέρα ἀπειρόγαμε, πταισμάτων τὴν ἄφεσιν τούτοις αἰτουμένη, πανάχραντε.

Ἄλλος. Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ.

Εἰ Μεσσίαν δεῖ ἐλθεῖν, ὁ δὲ Μεσσίας Χριστὸς ἐστὶ παράνομοι, τί ἀπιστεῖτε αὐτῷ; ἰδοὺ παραγέγονε, καὶ μαρτυρεῖ ἅ αὐτὸς ποιεῖ· τὸ ὕδωρ οἶνον ἐποίησε, Παράλυτον λόγῳ συνέσφιγξε.

Μὴ συνιέντες τὰς Γραφὰς, πλανᾶσθε πάντες ὑμεῖς, Ἑβραῖοι ἄνομοι, ὄντως γὰρ ἦλθε Χριστὸς, καὶ πάντας ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τέρατα· καὶ μάτην ἀρνεῖσθε τὴν ὄντως ζωὴν.

Εν ἔργον ἔδειξα ὑμῖν, καὶ πάντες ἤδη θαυμάζετε, ἀνέκραξε τοῖς

Ἰουδαίοις Χριστὸς· ὑμεῖς περιτέμνετε καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον, φησὶν· ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε λοιπὸν, ἐγείραντι λόγῳ Παράλυτον.

Εργα ἐποίησα πολλὰ, καὶ διὰ ποῖον ἔργον λιθάζετέ με; τοῖς Ἰουδαίοις Χριστὸς, ἐλέγχων ἀνέκραξεν· ὅτι ἄνθρωπον ὑγιῆ ὄλον λόγῳ ἐποίησα; μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν ἄνθρωποι.

Εν Ἀποστόλοις ἐνεργῶν, καὶ ἐν Προφήταις αὐτὸς, ἐπαναπαύομενος μετὰ τοῦ Πνεύματος, τὸ ἀχραντὸν γέννημα τῆς πατρικῆς φύσεως Χριστέ, τὰ ἔθνη πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν ἀνήγες διὰ τῶν σημείων σου. Δόξα.

Τριάς ἀμέριστε μονάς, ἀναρχε Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἢ ἐν μονάδι Τριάς· ὁμοτίμε, σύνθρονε, ζωοποιέ, ἄκτιστε Θεέ, σῶζε τοὺς ἀνυμνοῦντάς σε, καὶ ῥύσαι κινδύνων καὶ θλίψεων.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Η ἐν γαστρὶ σου τὸν Θεὸν ἀπεριγράφτως χωρήσασα, Θεόνυμφε Παρθενομῆτορ ἁγνή, μὴ παύση πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως διὰ σοῦ ῥυσθῶμεν τῶν περιστάσεων· πρὸς σὲ γὰρ αἰεὶ καταφεύγομεν. Καταβασία.

Ο Προφήτης Ἀββακούμ τοῖς νοεροῖς ὀφθαλμοῖς προεώρα, Κύριε, τὴν παρουσίαν σου· διὸ καὶ ἀνέκραξεν· ἀπὸ Θαυμάτων ἦξε ὁ Θεός· Δόξα τῇ δόξῃ σου Χριστέ, δόξα τῇ συγκαταβάσει σου. »

Ῥδὴ Ἐ. Ὁ Εἰρμός.

Σὺ Κύριέ μου φῶς, εἰς τὸν Κόσμον ἐλήλυθας, φῶς Ἁγίου

ἐπιστρέφον, ἐκ ζοφώδους ἀγνοίας, τοὺς πίστει ἀνυμνοῦντάς σε.»

Τῶν θείων ἑορτῶν, τὴν μεσότητά φάσαντες, τὸ τέλειον τῆς ἐνθέου, ἀρετῆς ἐξασκήσαι, σπουδάσωμεν Θεόφρονες.

Ως ὄντως Ἱερά, ἡ παροῦσα Πανήγυρις, μεσότητα τῶν μεγίστων ἑορτῶν γὰρ ὀρίζει, καὶ λάμπει ἀμφοτέρωθεν.

Θεοτοκίον.

Ναὺς Ἀρχαγγελικὸς, οὐκ ἰσχύει νοῆσαι σου, τὸν ἀφραστον ἐκ Παρθένου, καὶ Πανάχραντον Τόκον, Σωτῆρ μου Πολυέλεε.

Ἄλλος. Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θαύμασι κατεκόσμησας, τοὺς Ἀποστόλους σου, τέρασιν ἐμεγάλυνας τοὺς Μαθητάς, ἐν παντὶ τῷ Κόσμῳ, δοξάσας Σωτῆρ ἡμῶν, καὶ δούς αὐτοῖς τὴν Βασιλείαν σου.

Απαντα κατεφώτισαν, τῆς γῆς τὰ πέρατα, θαύμασι καὶ διδάγμασιν οἱ Μαθηταί, καὶ ποικίλοις τρόποις τὸν λόγον κηρύξαντες, Χριστὲ Σωτῆρ τῆς Βασιλείας σου.

Αἴνεσιν ἀναπέμπομεν, τῇ Βασιλείᾳ σου· ὕμνον σοὶ δὲ προσάγομεν, τῷ δι' ἡμᾶς ἐπὶ γῆς ὄφθέντι, καὶ Κόσμον φωτίσαντι, καὶ τὸν Ἀδὰμ ἀνακαλέσαντι.

Δόξα.

Δόξα σοὶ Πάτερ Ἁγίε, Θεὲ ἀγέννητε· Δόξα σοὶ Λόγε ἄχρονε Μονογενές· Δόξα σοὶ τῷ Πνεύμα τῷ Θεῖον καὶ σύνθρονον, καὶ Ὁμοούσιον Πατρὶ καὶ Υἱῷ.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Γέγονεν ἡ κοιλία σου, Ἁγία Τράπεζα, ἔχουσα τὸν Οὐράνιον

(TOM. E')

Ἄρτον, ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων οὐ θνήσκει, ὡς ἔφησεν, ὁ τοῦ παντός Θεογενήτωρ τροφεύς.

Καταβασία.

«**Κ**ύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰρήνην δὸς ἡμῖν· Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, κτήσαι ἡμᾶς· Κύριε ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν, τὸ ὄνομά σου ὀνομάζομεν.»

Ῥδὴ ς'. Ὁ Εἰρμός.

«**Θ**ύσω σοι, μετὰ φωνῆς αἰνέσεως Κύριε, ἡ Ἐκκλησία βοᾷ σοι, ἐκ δαυμόνων λύθρου κεκαθαρμένη, τῷ δι' οἶκτον, ἐκ τῆς πλευρᾶς σου βρέυσαντι αἵματι.»

Μεσότης, Πεντηκοστῆς ἐφέστηκε σήμερον, ἐνθεν τοῦ θείου μὲν Πάσχα, θειοτάτῳ φέγγει καταυγασθεῖτα, ἐκεῖθεν δὲ, τοῦ Παράκλητου λάμπουσα χάριτι.

Ελάλεις, ἐν τῷ ναῷ Χριστέ, παριστάμενος, τῶν Ἰουδαίων τοῖς ὄμοις, τὴν οἰκίαν δόξαν ἀποκαλύπτων· καὶ προφαίνων, τὴν συμφύειαν πρὸς τὸν γεννήτορα.

Θεοτοκίον.

Γενοῦ μοι, προστασία καὶ τεῖχος ἀκράδαντον, τῶν κοσμικῶν μεσκανθάλων, λυτρομένη μόνῃ Θεογενήτωρ, καὶ ταῖς θείαις, φωταχυσίαις καταλαμπρύνουσα.

Ἄλλος. Ὡς ὕδατα θαλάσσης.

Ο πάντα περιέπων τὰ πέρατα, ἀνήλθες Ἰησοῦ, καὶ ἐδίδασκες, ἐν τῷ ἱερῷ τοῦς ὄχλους, τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης ὡς Ἰωάννης βοᾷ.

Ανέπτηξας τὰ χεῖλη σου Δέσποτα, ἐκήρυξας τῷ κόσμῳ, τὸν ἄχρονον Πατέρα, καὶ τὸ πανάγιον

Πνεῦμα, τὸ συγγενὲς ἀμφοτέρων
κυλάττων, καὶ μετὰ σάρκωσιν.

Τὸ ἔργον τοῦ Πατρὸς ἐτελεί-
ωσας, τοῖς ἔργοις ἐπιστώσω τοὺς
λόγους σου, ἰάσεις τελῶν Σωτῆρ
καὶ σημεῖα, Παράλυτον ἀνορθῶν,
λεπρούς καθαίρων, καὶ τοὺς νε-
κρούς ἀνιστῶν.

Ὁ ἀναρχος Υἱὸς, ἀρχὴ γέγονε,
λαβὼν τὸ καθ' ἡμᾶς, ἐνηθρώπησε·
καὶ μέσον τῆς ἑορτῆς ἐδίδασκε λέ-
γων. Προσδράμετε τῇ πηγῇ τῇ
ἀενάῳ, ζῶν ἄρυσσασθαι.

Δόξα.

Τὴν μίαν ἐν Τριάδι Θεότητα,
οὐσίαν τρισυπόστατον ἄκτιστον,
ἀμέριστον πάντες, δοξολογοῦμεν,
Πατέρα καὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ ἁγι-
ον Πνεῦμα, ὡς τρία οὐσαν καὶ ἓν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦ-
μέν σε, Παρθένον καὶ Μητέρα δο-
ξαζόμεν, σὲ μόνην ἀγνή, θεοῦνυφε
Κόρη· ἐκ σοῦ γὰρ ὄντως Θεὸς ἐ-
σαρκώθη, ζωοποιήσας ἡμᾶς.

Καταβασία.

«**Ὁ**ς ὕδατα θαλάσσης φιλάν-
θρωπε, τὰ χύματα τοῦ βίου χει-
μάζει με· διὸ, ὡς Ἰωῆς, σοὶ κραυ-
γάζω Λόγε. Ἀνάγαγε ἐκ φθορᾶς
τὴν ζωὴν μου εὐσπλαγγχε Κύριε.»

Κοντάκιον. Ἦχος δ'.

Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῆς ἑορτῆς τῆς νομικῆς με-
σαζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων ποιητῆς
καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόν-
τας ἔλεγες Χριστέ ὁ Θεός. Δεῦτε
καὶ ἄρυσσασθε, ὕδωρ ἀθανασίας· ὁ-
θεν σοὶ προσπίπτομεν, καὶ πιζῶς
ἐκβοῶμεν. Τοὺς οἰκτιρμούς σου

δώρησαι ἡμῖν· σὺ γὰρ ὑπάρχεις
πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὴν χερσωθείσάν μου ψυχὴν,
πταισμάτων ἀνομίαις, ῥοαῖς τῶν
σῶν αἱμάτων κατάρδευσον, καὶ
δεῖξον καρποφόρον ἀρεταῖς· σὺ
γὰρ ἔφης πᾶσι, τοῦ προσέρχεσθαι
πρὸς σέ, Λόγε Θεοῦ πανάγιε, καὶ
ὑδωρ ἀφθαρσίας ἀρύεσθαι, ζῶν τε
καὶ καθαῖρον ἀμαρτίας, τῶν ὑ-
μνούντων τὴν ἐνδοξον καὶ θείαν
σου ἔγερσιν, παρέχων ἀγαθὲ, τὴν
ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐνεχθείσαν ἀληθῶς
τοῖς Μαθηταῖς σου, Πνεύματος
ἰσχύν, τοῖς σέ Θεὸν γινώσκουσι· σὺ
γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.
Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρόν.

Τῇ Τετάρτῃ τοῦ Παραλύτου, τὴν τῆς
Μεσοπεντηκοστῆς ἑορταζόμεν ἑορτήν.

Στίχοι.

Ἐς ὡς διδάσκει τῆς ἑορτῆς ἐν μέσῳ,
Χριστὸς Μεσσίας τῶν διδασκάλων μέσον.

Τῷ ἀπειρῷ ἔλεει σου, Χριστέ ὁ Θεὸς
ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

ᾠδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Ἐν** τῇ καμίνῳ, Ἀβραμαιοὶ
Παῖδες τῆ Περσικῆ, πόθῳ εὐσεβείας
μᾶλλον ἢ τῇ φλογί, πυρπολούμε-
νοι ἐκραύγαζον· Εὐλογημένος
εἶ ἐν τῷ Ναῶ, τῆς δόξης σου
Κύριε.»

Ἰσχύι Σῶτερ, τὴν τοῦ θανάτου
λύσας δύναμιν, τρίβον τῆς ζωῆς
ἐγνώρισας τοῖς θνητοῖς· εὐχαρίσ-
τως σοὶ κραυγάζουσιν· Εὐλογημέ-
νος εἶ ἐν τῷ ναῷ τῆς δόξης σου
Κύριε.

Σάρκα φοροῦντα, τεθεαμένοι
οὐκ ἐπέγνωσαν, ὄημοι τῶν Ἑβραι-

ων Λόγε σε τοῦ Θεοῦ· ἀλλ' ἡμεῖς σοὶ ἀναμέλομεν· Εὐλογημένοι εἶ ἐν τῷ Ναῷ τῆς δόξης σου Κύριε.

Θεοτοκίον.

Τὸ τοῦ Ὑψίστου, ἡγιασμένον θεῖον σκῆνωμα, Χαῖρε· διὰ σοῦ γὰρ δέδοται ἡ χαρὰ, Θεοτόκε τοῖς κραυγάζουσιν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν, ὑπάρχεις Πανάμωμε Δέσποινα.

Ἄλλος. Τῶν Χαλδαίων ἢ κάμινο.

Σαρκικῶς ἐκοπίσας, ἢ ἀνάπαυσις πάντων· ἐκουσίως ἐδίψησας ἢ πηγῇ τῶν θαυμάτων· τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, ὕδωρ τὸ ζῶν, Ἴη σοῦ ἐπαγγειλάμενος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικί προσωμίλει· διελέγγων τὴν ἀνοίαν, τῶν ἀνόμων Ἑβραίων, ἢ μὲν γὰρ ἐπίστευσεν, Υἱὸν σε εἶναι Θεοῦ, οἱ δὲ ἠρνήσαντο.

Υδωρ ζῶν τὸ ἀλλόμενον ὕδωρ, ἀθανασίας, ἢ πηγῇ ἢ ἀείζωος, παρέχειν ἐπηγγείλω, τοῖς πιστεῖ τὸ Πνεῦμά σου, προσδεχομένοις Σωτῆρ, τὸ προῖόν ἐκ Πατρός.

Πέντε ἄρτοις ἐξέθρεψας, χιλιάδας πεινώντων, καὶ τοῦ κόρου τὰ λείψανα, εἰς ἄλλας μυριάδας, Σωτῆρ ἐπερίσσευσας, δεικνύς τὴν δόξαν σου, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Ο ἐσθίων τὸν Ἄρτον σου, ζήσεται αἰωνίως, καὶ ὁ πίνων τὸ Αἶμά σου, ἐν σοὶ μένει Σωτῆρ μου· καὶ σὺ ἐν αὐτῷ μένεις, καὶ ἀναστήσεις αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ῥοπῇ.

Εθαυμάστωσας Δέσποτα, τὴν σὴν Οἰκονομίαν, πιστωσάμενος Θαύμασι, τὴν θεῖαν ἐξουσίαν· τὰς

νόσους ἀπήλασας, νεκροὺς ἀνέστησας, τυφλοὺς ἐφώτισας ὡς Θεός.

Τοὺς λεπροὺς ἐκαθάρισας, τοὺς χωλοὺς ἀνωρθώσω, παραλύτους συνέσφιγγας, αἰμορροῦν θεραπεύσας· ἐπέξευσας πέλαγος, δεικνύς τὴν δόξαν σου, τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς.

Δόξα.

Προσκυνοῦμέν σου Κύριε, τὸν ἄχραντον Πατέρα, καὶ τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος, ἦν τοῖς σοῖς Ἀποστόλοις, Θεός ὢν διένειμας, ἐξαποστέλλων αὐτοὺς ἐπὶ τὸ κήρυγμα.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Εν γαστρὶ σου ἐχώρησας, τὸν ἀχώρητον Λόγον· ἐκ μαζῶν σου ἐθήλασας, τοῦ κόσμου τὸν τροφέα ἀγκάλαις ἐβάστασας, τὸν παροχέα ἡμῶν, Θεογεννητορ ἀγνή.

Καταβασία.

«**Τ**ῶν Χαλδαίων ἢ κάμινο, πυρὶ φλογιζομένη, ἐδροσίζετο Πνεύματι, Θεοῦ ἐπιστασία· οἱ παῖδες ὑπέψαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.»

ᾠδὴ Η'. Ὁ Βίρμος.

«**Χ**εῖρας ἐκπετάσας Δανιὴλ, λεόντων χάσματα, ἐν λάκκῳ ἐφραξε· πυρὸς δὲ δύναμι ἐσβασαν, ἀρετὴν περιζωσάμενοι, οἱ εὐσεβείας ἐρασταὶ παῖδες κραυγάζοντες· Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.»

Θραῖος ἐκ τάφου ἀναστὰς, τῆς σῆς Θεότητος δόξη κοσμούμενος, τοῖς Ἀποστόλοις σου Κύριε, ἐπεφάνης τὴν τοῦ Πνεύματος, ἐπαγγελυλλόμενος αὐτοῖς, πέμπειν ἐν ἑ-

γειαν, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Νεκρώσας τὸν ἄδην ὡς Θεός, ζωαρχικώτατε, πᾶσιν ἐπήγασας, ζωὴν αἰώνιον· ἦν περ νῦν, εἰκονίζουσι φανότατα, τῶν λαμπροφύρων ἡμερῶν τούτων αἱ χάριτες, τοῖς βοῶσι· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Αχτίνας ὡς ἥλιος Χριστέ, Δικαιοσύνης φανείς, Κόσμῳ ἀπέστειλας, τοὺς Ἀποστόλους σου φέροντας, σὲ τὸ φῶς τὸ ἀκατάληπτον, καὶ τῆς ἀγνοίας τὴν ἀχλὺν ἀποδιώκοντας, καὶ βοῶντας· Πάντα τὰ ἔργα ὑμνεῖτε τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Ιδοὺ νῦν ἐξέλιπε σαφῶς ἐκ τῆς Ἰουδα φυλῆς, ἀρχῶν ἡγούμενος· σὺ γὰρ πανάμωμε τέτοκας, τὰ αὐτῶ πρὶν ἀποκείμενα, τὴν προσδοκίαν τῶν ἐθνῶν, Χριστὸν, ᾧ ψάλλομεν. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἄλλος. Ἄγγελιοι καὶ οὐρανοί.

Δεῦτε ἴδετε λαοὶ τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἀνυμνούμενον, ὑπὸ λαῶν ἀνόμων βλασφημούμενον· καὶ ἰδόντες ὑμνεῖτε, τὸν ἐν Προφήταις Μεσσίαν προῤῥηθέντα.

Σὺ εἶ ὄντως ὁ Χριστὸς, ὁ εἰς τὸν κόσμον τούτον προσερχόμενος, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, καὶ ἡ ἄφεσις τῶν πατρῶν σφαλμάτων· σὺ ἡ ὄντως ζωὴ τῶν σοὶ πεπιστευκότων.

Η σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς ἐορτῆς μεσοῦσης, καθὼς γέγραπται, τῶ ἱερῶ ἐπέστη, καὶ ἐδίδασκεν. Ὅτι

ὄντως αὐτὸς ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστὸς, δι' οὗ ἡ σωτηρία.

Εν τοῖς Σάββασι Χριστὸς, καὶ ἐν ἡμέραις ὅλαις ἐπεδείκνυτο, τὰ τῶν σημείων ἔργα ἐξιώμενος, τοὺς ἐν νόσοις ποικίλαις· ἀλλ' ὁ πλάνος λαὸς, θυμῷ ἐνεχοτεῖτο.

Τὸν Παράλυτον, φησί, τὸν δε χρόνοις πλείστοις κατακείμενον, ἐν τῷ Σαββάτῳ οὗτος ἐθεράπευσε, καὶ παρέβη, τὸν νόμον, Ἰουδαίου Χριστῷ, πικρῶς ἐλοιδοροῦντο.

Οὐ Μωσῆς ὑμῖν, φησί, τὸν νόμον δούς, κελεύει περιτέμνεσθαι; καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνδρα περιτέμνετε, ἵνα μήπως ὁ νόμος τῶν πατέρων λυθῆ, Χριστὸς τοῖς Ἰουδαίοις.

Οἱ ἀγνώμονες παντί, οἱ ἐν ἐρήμῳ πάλαι παροικήσαντες, τὸν εὐεργέτην φθόνῳ κτενέσκηπτον βλασφημοῦντες, κινῶντες τὰς ἀδίκους γλώσσας, κενὰ προσμελετῶντες. Δόξα.

Εἰς Θεὸς οὖν ἡ Τριάς, οὗ τοῦ Πατρὸς ἐκσάντος εἰς υἰότητα, οὐδὲ Υἱοῦ τραπέντος εἰς ἐκπόρευσιν, ἀλλ' ἰδίᾳ καὶ ἄμφω, φῶς Θεὸν τὰ τρία, δοξάζω εἰς αἰῶνας.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας, εἶπέ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προεκλάμψαντα, καὶ σὺν ἁγίῳ Πνεύματι ὑμνούμενον; ἢ ὡς οἶδεν ὁ μόνος, εὐδοκήσας ἐκ σοῦ τεχθῆναι Θεοτόκε.

Καταβασία.

« Ἄγγελιοι καὶ οὐρανοί, τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης ἐποχούμενον, καὶ ὡς Θεὸν ἀπαύστως δοξαζόμενον, εὐλογεῖτε ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. »

Ἡ Τιμιωτέρα οὐ στιχολογείται.

Ἰδιῆ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

« **Λ**ίθος ἀχειρόμητος ὄρους ἐξ ἀλαξεύτου σου Παρθένε, ἀκρογωνίαίης ἐτμήθη Χριστός, συνάψας τὰς διεστώσας φύσεις· διὸ ἐπαγαλλόμενοι σέ Θεοτόκε μεγαλύνομεν.»

Νέαν καὶ καινὴν πολιτείαν, παρὰ Χριστοῦ μεμαθηκότες, ταύτην μέχρι τέλους φυλάττειν, διαφερόντως πάντες σπουδάσωμεν ὅπως ἁγίου Πνεύματος τὴν παρουσίαν ἀπολαύσωμεν.

Σύ μου τὸ θνητὸν Ζωοδότα, περιβολὴν ἀθανασίας καὶ τῆς ἀφθαρσίας τὴν χάριν ἐνδύσας Σωτὴρ συνεξάνεστησας, καὶ τῷ Πατρὶ προσήγαγες, τὸν χρόνιον μου λύσας πόλεμον.

Εἰς τὴν ἐπουράνιον πάλιν διαγωγὴν ἀνακληθέντες, τῇ τῆς μεσιτείας δυνάμει τοῦ κενωθέντος μέχρι καὶ δούλου μορφῆς, καὶ ἡμᾶς ἀνυψώσαντος, τοῦτον ἀξίως μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Ωs ρίζαν πηγῆν καὶ αἰτίαν τῆς ἀφθαρσίας σε Παρθένε, πάντες οἱ πιστοὶ πεπεισμένοι, ταῖς εὐφημίαις καταγεραίρομεν· σὺ γὰρ τὴν ἐνυπόστατον ἀθανασίαν ἡμῖν ἔβλυσας.

Ἄλλος. Ἀλλότριον τῶν μητέρων.

Τῆς ἑορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰουδαίων, ἀνήλθες ὁ Σωτὴρ μου ἐπὶ τὸ ἱερόν σου, καὶ ἐδίδασκες πάντας· ἐθαύμαζον δὲ Ἰουδαῖοι, καὶ πόθεν οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἔλεγον.

Γάματα χαρισμάτων ὁ λυτρωτῆς μου πηγάζων, ἐπετέλει τέρατα καὶ σημεῖα, φυγαδεύων τὰς νόσους, ἰώμενος τοὺς ἀσθενοῦντας· ἀλλ' Ἰουδαῖοι ἐξεμαίνοντο, τῷ πλήθει τῶν θαυμάτων αὐτοῦ.

Τοὺς ἀπειθεῖς Ἰουδαίους ὁ λυτρωτῆς μου, ἐλέγχων ἀνεβόα. Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνετε· καὶ γὰρ ὁ νόμος καὶ ἐν Σαββάτῳ περιτέμνεσθαι κελεύει πάντα ἄνθρωπον.

Τὰ μελλόνα τῶν θαυμάτων τοῖς Μαθηταῖς σου, Σωτὴρ, ὡς ἐπηγγείλω παρέσχες, ἀποστείλας εἰς τὰ ἔθνη κηρύξαι τὴν δοξαν σου· οἱ δὲ τῷ κόσμῳ, ἐκήρυττόν σου τὴν Ἀνάστασιν, τὴν χάριν καὶ τὴν σάρκωσιν.

Εἰ ἄνθρωπον περιτέμνετε ἐν Σαββάτῳ, μήπως λυθῇ ὁ νόμος, νῦν ἐμοὶ τί χολᾶτε, ὅτι ἄνθρωπον ὅλον ἐποίησα ὑγιῆ λόγῳ; κατὰ τὴν σάρκα ὑμεῖς κρίνετε, φησί, τοῖς Ἰουδαίοις Χριστός.

Οτὴν ξηρὰν θεραπεύσας χεῖρα τῷ λόγῳ, τὴν ξηρανθεῖσαν πάλαι γῆν τῆς ἐμῆς καρδίας, ἰασάμενος Λόγε, ἀνάδειξόν με καρποφόρον, ἵνα ἐργάσωμαι καὶ γὼ Σωτὴρ, καρπὸς ἐν μετανοίᾳ θερμῇ.

Λεπρῶσάν μου τὴν καρδίαν ἀποκαθάρας, καὶ τῆς ψυχῆς μου Λόγε τὰ ὄμματα φωτίσας, ἐπὶ κλίνης οἰκίας μου, κείμενον ἀνόρθωσόν με, ὡς τὸν Παράλυτον ἀνέστησας, ἐν κλίνῃ κατακείμενον.

δόξα.

Αλλότριον τοῖς ἀνόμοις ἐστὶ τὸ σέβειν, τὴν ἀναρχὸν Τριάδα,

Πατέρα και Υἱόν τε, και τὸ ἅγιον Πνεῦμα, τὴν ἀκτιστον παντοκρατοριαν, δι' ἧς ὁ σύμπας κόσμος ἤδρασαι, τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτῆς. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Εχώρησας ἐν γαστρί σου, Παρθενομήτορ, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστόν τὸν Ζωοδότην, ὃν ὕμνει πᾶσα χτίσις, και τρέμουσιν οἱ ἄνω θρόνοι. Αὐτὸν δυσώπει παμμακάριστε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν. Καταβασία.

« **Α**λλότριον τῶν μητέρων ἢ παρθενία, και ξένον ταῖς παρθένοις ἢ παιδοποιία· ἐπὶ σοὶ Θεοτόκε, ἀμφοτέρα ὠκονομήθη· διό σε πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς, ἀπαύστως μακαρίζομεν. »

Ἐξαποστειλᾶριον.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Ο τὸν κρατῆρα ἔχων, τῶν ἀκενώτων δωρεῶν, δός μοι ἀρύσασθαι ὕδωρ, εἰς ἄφρασιν ἀμαρτιῶν, ὅτι συνέχομαι δίψῃ, εὐσπλαγχνε μόνε οἰκτιρῶν. Δίς.

Εἰς τοὺς Αἴνους, ἰστώμεν Στίχ. δ'. και ψάλλομεν τὰ παρόντα προσόμοια.

Ἦχ. δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυρι.

Η σοφία και δύναμις, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, Λόγος ὁ αἰδιος και Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ἐν ἱερῷ παρεγένετο, σαρκὶ και ἐδίδασκεν, Ἰουδαίων τοὺς λαοὺς, τοὺς δεινοὺς και ἀγνώμονας, και ἐθαύμαζον, τῆς σοφίας τὸν πλοῦτον, ἐκβοῶντες. Πόθεν γράμματα γινώσκει, παρ' οὐδενός, μὴ μεμαθώς; Δίς.

Γράμματεῖς ἐπατόμιζεν, Ἰουδαίους διήλεγχεν, ὁ Μεσσίας Κύ-

ριος, ἐκβοῶν αὐτοῖς· Μὴ τὴν κατ' ὄψιν παράνομοι, ὡς ἄδικοι κρίνετε· ἐν Σαββάτῳ γὰρ ἐγὼ, τὸν Παράλυτον ἤγειρα· ὅθεν Κύριος τοῦ Σαββάτου ὑπάρχω και τοῦ νόμου· τί ζητεῖτέ με φονεῦσαι, τὸν τοὺς θανόντας ἐγείραντα;

Μωσῆσα ἐλίθασαν, οἱ δεινοὶ και παράνομοι, Ἰουδαίων σύστημα τὸ ἀχάριστον· τὸν Ἠσαΐαν δὲ ἐπρίσαν, ξυλίῳ ἐν πρίονι· ἐν βορβόρῳ τὸν σοφὸν Ἰερεμίαν ἐνέβαλον· τὸν δὲ Κύριον, ἐν Σταυρῷ ἀνυφοῦντες ἐπέβωον· τὸν ναὸν ὃ καταλύων, σῶσον σαυτὸν, και πιστεύσομεν.

Δόξα και νῦν, Ἦχος δ'.

Ἀνατολίου.

Φωτισθέντες ἀδελφοί, τῇ Ἀναστάσει τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, και φθάσαντες τὸ μέσον τῆς ἐορτῆς τῆς δεσποτικῆς, γνησίως φυλάξωμεν τὰς ἐντολάς τοῦ Θεοῦ· ἵνα ἀξιοὶ γενώμεθα και τὴν Ἀνάληψιν ἐορτάσαι, και τῆς παρουσίας τυχεῖν τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Δοξολογία μεγάλη, και ἀπόλυσις.

—ο—

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά· και ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Ἐορτῆς Ὡδὴ Γ'. και ς'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον, Ἦχος γ'.

Μέγας ὁ Κύριος ἡμῶν, και μεγάλη ἡ ἰσχύς αὐτοῦ.

Στίχ. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ὅτι ἀγαθός.

Προᾶξων τῶν Ἀποστόλων,

Τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκεῖναις, κατέφυγον οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας, Λύστραν, και Δέρβην, και

τὴν περίχωρον, καὶ αὐτοὶ ἦσαν εὐαγγελιζόμενοι. Καὶ τις ἀνὴρ ἐν Λύστροις ἀδύνατος τοῖς ποσίν ἐκάθητο, χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ὃς οὐδέποτε περιεπεπατήκει. Οὗτος ἤκουε τοῦ Παύλου λαλοῦντος, ὃς ἀτενίσας αὐτῷ, καὶ ἰδὼν ὅτι πίστιν ἔχει τοῦ σωθῆναι, εἶπε μεγάλη τῇ φωνῇ. Ἀνάστηθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου ὀρθός. Καὶ ἤλλετο, καὶ περιεπάτει. Οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ὃ ἐποίησεν ὁ Παῦλος, ἐπήραν τὴν φωνὴν αὐτῶν Λυκαονιστί λέγοντες. Οἱ Θεοὶ ἑμοιοῦντες ἀνθρώποις, κατέβησαν πρὸς ἡμᾶς· ἐκάλουν τε τὸν μὲν Βαρνάβαν Δία, τὸν δὲ Παῦλον Ἑρμῆν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦν ὁ ἡγούμενος τοῦ λόγου. Ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ ὄντος πρὸ τῆς πόλεως αὐτῶν, ταύρους καὶ στέμματα ἐπὶ τοὺς πυλῶνας ἐνέγκας, σὺν τοῖς ὄχλοις ἤθελε θύειν. Ἀκούσαντες δὲ οἱ Ἀπόστολοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος, διέρρηξαν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ εἰσεπήδησαν εἰς τὸν ὄχλον κράζοντες, καὶ λέγοντες, Ἄνδρες, τί ταῦτα ποιεῖτε; καὶ ἡμεῖς ὁμοιοπαθεῖς ἐσμεν ὑμῖν ἄνθρωποι, εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τούτων τῶν ματαίων ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεὸν τὸν ζῶντα, ὃς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς. Ὃς ἐν ταῖς παρωχημέναις γενεαῖς, εἶασε πάντα τὰ ἔθνη πορεύεσθαι ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν. Καὶ τοι γε οὐκ ἀμαρτυροῦν ἐαυτὸν ἀφῆκεν, ἀγαθοποιῶν, οὐρανόθεν ἡμῖν ὑετοὺς διδοὺς καὶ καιροὺς καρποφόρους, ἐμπιπλῶν τροφῆς καὶ εὐφροσύνης ταῖς καρδίαις ἡμῶν. Καὶ ταῦτα λέγοντες, μόλις κατέπαυσαν τοὺς ὄχλους τοῦ μὴ θύειν αὐτοῖς.

Εὐαγγέλιον ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ Ἱερὸν, καὶ ἐδίδασκε, καὶ ἐθαύμαζον οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες.

Κοινωνικόν.

Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα, καὶ πίνων μου τὸ Αἷμα, ἐν ἐμοὶ μένει, καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ, εἶπεν ὁ Κύριος.

Ἐορτάζεται δὲ ἡ ἑορτὴ αὕτη, ἡμέρας ἡ.

Τῆς ΤΕΤΑΡΤΗΣ ΤΗΣ ΜΕΣΟΠΗΝΤΗΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱσταίμεν Στιχους Γ'. καὶ ψάλλομεν Στεγυρὰ προσόμοια τῆς ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Προκαταλύσας τὸ κράτος τοῦ θανάτου, Χριστέ τῷ θανάτῳ σου, ζωὴν παρέσχες βροτοῖς, ἐν τῇ ἐνδοξῷ ἐγέρσει σου, συνεξεγείρας, γένος ἀνθρώπων τῇ καταβάσει σου. Ὅθεν χαριστήριον, αἰνὸν σοι ἄδομεν, τὴν ἑορτὴν ἑορτάζοντες, τῆς τριημέρου, καὶ λαμπροφόρου σου Ἀναστάσεως, ἐν ἣ τὸ μέσον, τῶν πανσέπτων νῦν ἡμερῶν, ἡμῖν πᾶσιν ἐπέλαμψεν, Ἰησοῦ ζωοδότα, εὐεργέτα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πρὸ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου καὶ τοῦ πάθους, θαυμάτων τὰ ἐνδοξα, ἐπιτελῶν τοῖς λαοῖς, τῆς ἑορτῆς, καθὼς γέγραπται, ἐν μέσῳ ἔστις, τῆς νομικῆς Χριστέ Παντοδύναμι, καὶ πᾶσιν ἐβόησας· Εἴ- τις διψᾷ, πρὸς ἐμέ, αὐτομολεῖτω, καὶ ὕδατος, τοῦ θείου πόμα, ἀπαντηησάτω καὶ ζωῆς νάματα· ὕδωρ ζωῆς γὰρ καὶ δυνάμεως, καὶ σοφίας ἐγὼ πᾶσι δίδωμι, ὅτι θέλων ἀνθρώποις, ὁμοιωθῆν ὡς φιλόανθρωπος.

Ως ἐπὶ κλίνης με κείμενον ἁδύνης, Χριστέ πολυέλεε, τῶν ἐγκλημάτων μου, καὶ παρεμμένον

ταῖς μέλεσιν, ὡς διὰ μέγα, φι-
λανθρωπίας πέλαγος ἄνθρωπος,
θελήσει γενόμενος, νῦν ἀοράτως
με, ὡς τὸν Παράλυτον ἔγειρον,
καὶ τρίβους θείας, τῶν ἐντολῶν
σου τρέχειν εὐόδωσον, ὁ πρὸ τοῦ
πάθους, τοῖς λαοῖς Σωτήρ, τῶν
Ἑβραίων θαυμάτων τοῖς πλήθεσι,
παριστάμενος ὅτι, Θεὸς ὢν, βου-
λήσει πάσχεις σαρκί.

Εἶτα τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος β'.

Οτε παρεγένου ἐν ἱερῷ, Χριστέ
ὁ Θεός, μεσούσης τῆς ἑορτῆς, τότε
τοῖς λαοῖς ἐδίδασκες βῶων. Ὁ πι-
στεύων εἰς ἐμέ, κἂν ἀποθάνῃ ζή-
σεται. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι διεπρίοντο,
μετὰ τῶν Φαρισαίων, καὶ Σαδδου-
καίων καὶ Γραμματέων, λέγοντες.
Τίς ἐστὶν οὗτος, ὃς λαλεῖ βλασ-
φημίας; μὴ λογιζόμενοι, ὅτι σὺ
ὑπάρχεις ὁ πρὸ πάντων αἰῶνων,
σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι δοξαζό-
μενος, Θεὸς ἡμῶν· δοξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωή-
χου ἤχος γ'. Αναστάσιμον.

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαυ-
ρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτί
τῆς σῆς ἀναστάσεως, φαιδρύνας
τὰ σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν
ἐσπερινὸν ὕμνον, φιλάνθρωπε.

Ἀποστολικόν.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ
φθόγγος ὑμῶν, ἅγιοι Ἀπόστολοι·
εἰδώλων πλάνην ἐλύσατε, θεογνω-
σίαν κηρύξαντες· οὗτος ὁ καλὸς
ἀγὼν ὑμῶν ὑπάρχει μακάριοι· διὸ
ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν ὑμῶν
τὰ μνημόσυνα.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεός.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, πίσει
στηριχθέντες, ἐλπίδι βεβαιωθέντες,
τῇ ἀγάπῃ τοῦ Σταυροῦ σου ψυχι-
κῶς ἐνωθέντες, τοῦ ἐχθροῦ τὴν
τυραννίδα ἔλυσαν· καὶ τυχόντες
τῶν στεφάνων, μετὰ τῶν ἀσωμά-
των πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυ-
χῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος γ'. Γερμανοῦ.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς, δοξά-
ζομεν τὸν ἐν μέσῳ τῆς γῆς, σω-
τηρίαν ἐργασάμενον· μέσον μὲν
δύο ληστών, ἡ ζωὴ ἐν ξύλῳ ἐκρέ-
ματο· καὶ τῷ μὲν βλασφημοῦντι
ἐσιώπα, τῷ δὲ πιστεύοντι ἐβόα.
Σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ Πα-
ραδείσῳ. Κατῆλθεν ἐν τάφῳ, ἐσ-
κύλευσε τὸν ἄδην, καὶ ἀνέστη τρι-
ήμερος, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτικίον. Μεσούσης τῆς ἑορτῆς.

Τὸ αὐτὸ λέγομεν καὶ εἰς τὸ, Θεὸς
Κύριος, μέχρι τῆς ἀποδόσεως τῆς πα-
ρούσης ἑορτῆς.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ Τῆς Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχο-
λογ. Καθίσμ. τῆς Ὀκτωήχου, ἤχος γ'.
Ἀναστάσιμον.

Τὴν ὀραϊότητα τῆς παρθενίας σου.

Πάντα ἀνθρώπινα καταδεξά-
μενος, πάντα ἡμέτερα οἰκειωσά-
μενος, προσηλωθῆναι ἐν Σταυρῷ,
ἠυδόκησας ποιητὰ μου· θάνατον
ἐλόμενος, ὑπομειναιῶς ἄνθρωπος,
ἵνα τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ θανάτου
λυτρώσῃ ὡς Θεός· διὸ ὡς ζωοδό-
τη βοῶμέν σοι· Δόξα Χριστέ τῇ
Ἀναστάσει σου.

Αποστολικόν.

Τῶν Ἀποστόλων σου τὴν μνή-
μην Κύριε, ὑπερφαίδρυνας, ὡς
παντοδύναμος· ὅτι ἐνίσχυσας αὐ-
τοὺς, τὰ πάθη σου μιμήσασθαι·
ἐνίκησαν ἀνδρείως γὰρ, τοῦ Βε-
λίας τὴν δύναμιν· ὄθεν καὶ ἀπέ-
λαβον, ἰαμάτων χαρίσματα. Αὐ-
τῶν ταῖς ἰκεσίαις φιλόνηρωπε, εἰ-
ρήνην παράσχου τῷ λαῷ σου.

Μαρτυρικόν.

Θωρακισάμενοι τὴν πανοπλίαν
Χριστοῦ, καὶ ἐνδυσάμενοι ὄπλα
τῆς πίστεως, τὰς παρατάξεις τοῦ
ἐχθροῦ, ἀνδρικόως κατεβάλετε προ-
θύμως τῇ ἐλπίδι γὰρ, τῆς ζωῆς
ὑπεμείνατε, πάσας τῶν τυράννων
πρὶν, ἀπειλάς τε καὶ μαστιγὰς·
διὸ καὶ τοὺς στεφάνους· ἐδέξασθε,
Μάρτυρες Χριστοῦ καρτερόψυχοι.

Θεοτοκίον.

Προφήται προεκήρυξαν, Ἀπό-
στολοι ἐδίδαξαν, Μάρτυρες ὡμο-
λόγησαν, καὶ ἡμεῖς ἐπιστεύσαμεν,
Θεοτόκον σε κυρίως ὑπάρχουσαν·
διὸ καὶ μεγαλύνομεν τὸν τόκον
σου τὸν ἀρραστον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. καθ. τῆς Ἑορτῆς.
ἤχος πλ. δ'. Τὴν Σοφίαν.

Εστιχῶς ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἱε-
ροῦ, μεσαζούσης ἐνθέως τῆς ἑορ-
τῆς. Ὁ διψῶν, ἀνέκραξες, ἐρχέ-
σθω πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ γὰρ
πίνων ἐκ τούτου, τοῦ Θεοῦ μου
νάματος, ποταμοὺς ἐκ κοιλίας ἐκ-
ρεύσει δογμάτων μου· ὅς τις δέ
πιστεύει, εἰς ἐμέ τὸν σταλέντα,
ἐκ Θεοῦ γεννήτορος, μετ' ἐμοῦ δο-
ξασθήσεται· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι.
Δόξα σοι Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι πλου-

(ΤΟΜ. Ε')

σίως ἐξέχεας τὰ νάματα, τῆς σῆς
φιλανθρωπίας τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεα-
σάμενοι. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες ὁ τοῦ δ'.
τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρμών, εἰς ἡ. καὶ
τοῦ Μηναίου, εἰς δ. Κοντάκιον καὶ
Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰσθῶμεν Στιχ. δ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος γ'. Ἀναστάσιμον.

Εν τῷ φωτὶ σου Δέσποτα, ἐ-
ψόμεθα φῶς φιλόνηρωπε· ἀνέστη·
γὰρ ἐκ τῶν νεκρῶν, σωτηρίαν τῷ
γένει τῶν ἀνθρώπων δωρούμενος,
ἵνα σε πᾶσα κτίσις δοξολογῇ τὸν
μόνον ἀναμάρτητον· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δίς.

Ἀποστολικόν.

Τὰς τοῦ Χριστοῦ παραγγελίας,
ἀμέμπτως φυλάξαντες, ἅγιοι Ἀ-
πόστολοι, δωρεὰν ἐλάβετε, δωρε-
ὰν παρέχετε, ἰατρούοντες τὰ πά-
θη τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων
ἡμῶν· διὸ ἔχοντες παρρησίαν, αὐ-
τὸν ἰκετεύσατε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυ-
χὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Ως φωστῆρες ἐν κόσμῳ λάμ-
πετε, καὶ μετὰ θάνατον, ἅγιοι
Μάρτυρες· τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν
ἀγωνισάμενοι· διὸ ἔχοντες παρ-
ρησίαν, Χριστὸν ἰκετεύσατε, ἐλεη-
θῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου
Σταυροῦ, τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης, ἐν
τῷ ἱερῷ ἀνήλωτες, Ἰουδαίους παρ-
ρησίᾳ διδάσκων, τὰ Μωσέως, καὶ
ἐν νόμῳ διὰ σοῦ νομοθετηθέντα·
ἐκπληττόμενοι δὲ Χριστέ, τῆς σῆς

16

σοφίας τὸ ἄφραστον μυστήριον, τὴν κατὰ σοῦ σκευωρίαν ἐν ἑαυτοῖς φθόνῳ ἐμελέτων· Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, σὲ τὸν Σωτῆρα τῶν φυγῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχ. προσόμ. τῆς Ἑορτῆς ἤχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Μέγας εἶ Βασιλεῦ, καὶ μέγα σου τὸ κράτος· μεγάλως γὰρ πτωχεύσας, μεγάλων χαρισμάτων τὴν οἰκουμένην ἐπλησας.

Στ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Εστῆς ἐν τῷ ναῷ, ἐκθλύζων σου τὰ ρεῖθρα, τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης, καὶ ἄρδων τοὺς διψῶντας, τὴν θείαν χάριν εὐσπλαγχνε.

Στ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σῶσαί με βουληθεῖς, σαρκούσαι παραδόξως, ἐκ Κόρης ἀπειράνδρου, καὶ μέσον τοῦ ναοῦ σου, τὴν χάριν μοι ἐπήγασας.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Ἰωάννου μοναχοῦ.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς πρὸ τοῦ πάθους, καὶ τῆς ἐνδόξου ἀναστάσεώς σου Κύριε, ἧς διδάσκων ἀγαθὲ ἐν τῷ ἱερῷ, τοὺς ἀπειθοῦντας Ἰουδαίους, καὶ Φαρισαίους, καὶ Γραμματεῖς, καὶ βοῶν πρὸς αὐτούς. Ὁ διψῶν, ἐρχέσθω, πρὸς με καὶ πινέτω· ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, ὕδατος ζωῆς Πνεύματος θείου, ποταμοὶ ρεῦσουσιν ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ. Ὁ τῆς ἀρρήτου σοφίας τῆς σῆς συνέσεως! Ὁ τὰ πάντα πληρῶν Θεὸς ἡμῶν, δόξα σοι.

ΓΗ ΠΕΜΠΤΗ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Θφθῆς φωτοφανῆς καὶ τερπνῆ, τῆς τοῦ Σωτῆρος Ἀναστάσεως σήμερον, Μεσοῦσης ἢ παναγία, ὡς μεσημβρία φαιδρᾶ, φρυκτωροῦσα Κόσμον θείαις χάρισι, Χριστοῦ τῆς Ἐγέρσεως, λαμπαδουχοῦσα τεράστια· τῆς ἀφθαρσίας, ἀπασράπτει τὰ σύμβολα, καὶ προδείκνυσι, τὴν εἰς ὕψος Ἀνάληψιν· φαίνει τὴν πολυέραστον, τοῦ Πνεύματος ἔλευσιν, Πεντηκοστῆς τῆς πανσέπτου, τὴν λαμπροτάτην πανήγυριν· διὸ καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξης ὡς θεικῆς ποταμὸς, τῆς Ἑορτῆς νῦν μεσαζούσης ὁ Κύριος, τὰ ρεῖθρα τῆς εὐσπλαγχνίας πᾶσι παρέχων βοᾷ· Οἱ διψῶντες δεῦτε καὶ ἀρύσασθε· Πηγὴ συμπαθείας γὰρ, καὶ ἐλέους τὸ πέλαγος, αὐτὸς ὑπάρχων, βρῦει Κόσμῳ τὴν ἄρεσιν· πλύνει πταίσματα καὶ καθαίρει νοσήματα· σώζει τοὺς τὴν Ἀνάστασιν, αὐτοῦ ἑορτάζοντας· σκέπει τοὺς πόθῳ τιμώντας, τὴν μετὰ δόξης Ἀνάληψιν, αὐτοῦ καὶ παρέχει, ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, καὶ μέγα ἔλεος.

Μέσον τοῦ Ἱεροῦ ἐστηκώς, ὁ Ἀπερίγραπτος Θεὸς τε καὶ Κύριος Θεὸς γὰρ ὑπῆρχε φύσει, κἂν δι' ἡμᾶς βροτωφείς, περιγεγραμμένος ὠφθη σῶματι, τοῖς πᾶσιν ἀνέβλυζε, τὰ ζωήρρητα ῥήματα, τοῖς πᾶσι λέγων, τὰς ψυχὰς ἐκκαθάρθητε, καὶ τοῦ καύσωνος, τῶν

παθῶν ἀναψύξατε· μήτις ἀποστερήσοιτο, τῆς πόσεως ἀνθρωποθεΐαν γάρ χάριν δωροῦμαι, τῆς ἀθανάτου καὶ κρείττονος· καὶ τῆς Βασιλείας, συμμεθέξει μοι τῷ Κτίστη, καὶ δοξασθήσεται.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. β'.

Τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης τῆς σῆς. σ. 107.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου ἤχος γ'. Σταυρώσιμον.

Ἔθλον παρακοῆς τῷ Κόσμῳ θάνατον ἐβλάστησε, τὸ δὲ ζῦλον τοῦ σταυροῦ, ζῶην καὶ ἀφθαρσίαν, διό σε προσκυνοῦμεν, τὸν σταυρωθέντα Κύριον· σημειωθῆτω ἐφ' ἡμᾶς, τὸ εὖς τοῦ προσώπου σου Κύριε.

Ἀναστάσιμον.

Στ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Τῷ σῷ Σταυρῷ, Χριστέ Σωτήρ, θανάτου κράτος λέλυται, καὶ διαβόλου ἡ πλάνη κατήργηται· γένος δὲ ἀνθρώπων πίστει σωζόμενον, ὕμνον σοι καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Μαρτυρικόν.

Στ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε ἔλεησον.

Μεγάλῃ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε ἡ δύναμις· ἐπάγη γὰρ ἐν τόπῳ, καὶ ἐνεργεῖ ἐν κόσμῳ· καὶ ἀνέδειξεν ἐξ ἀλλιῶν Ἀποστόλους, καὶ ἐξ ἔθνων Μάρτυρας, ἵνα πρεσβεύωσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. β'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς πρὸ τοῦ πάθους. σελ. 122.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Δ' ΕΒΔΟΜ.

ΠΡΩΤ.

Εἰς τὸν Ἔθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου.

ἤχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Σταυρώσιμον.

Σταυρὸν καὶ θάνατον, παθεῖν ἐλόμενος, μέσον τῆς Κτίσεως, τοῦτον κατέπηξας· ὅτε εὐδόκησας Σωτήρ, τὸ Σῶμά σου προσηλώσαι, τότε καὶ ὁ ἥλιος, τὰς ἀκτῖνας ἀπέκρυψε, ταῦτα καὶ Ἀγασθῆς ὄρων, ἐν Σταυρῷ σε ἀνύμνεισε, Μνήσθητι βοῶν μου ὁ Σωτήρ, καὶ ἔλαβε πιστεύσας τὸν Παράδεισον.

Ἀναστάσιμον.

Τὸ ἀκατάληπτον τὸ τῆς σταυρώσεως, καὶ ἀνεμνήνευτον τὸ τῆς Ἑγέρσεως, θεολογοῦμεν οἱ Πιστοί, Μυστήριον ἀπόρρητον· σήμερον γὰρ θάνατος, καὶ ὁ ἀδης κατήργηται, γένος δὲ τὸ βρότειον, ἀφθαρσίαν ἐνδέδεται· διὸ εὐχαριστοῦντες βοῶμέν σοι. Δόξα Χριστῷ ἐν τῇ Ἑγέρσει σου.

Μαρτυρικόν.

Τὸ ἐμψυχον τῆς καρτερίας ὕμων, ἐνίκησε τὰ μηχανήματα τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Ἀθλοφόροι Πανεύφημοι· διὰ τοῦτο τῆς αἰωνίου κατηξιώθητε Μακαριότητος· ἀλλὰ πρεσβεύσατε τῷ Κυρίῳ, τοῦ φιλοχρίστου λαοῦ σῶσαι τὸ Ποίμνιον, Μάρτυρες ὑπάρχοντες τῆς ἀληθείας.

Σταυροθεοτοκίον.

Ράβδον Δυνάμεως κεκτημένοι, τὸν σταυρὸν τοῦ Υἱοῦ σου Θεοτόκε, ἐν αὐτῷ καταβάλλομεν τῶν ἐχθρῶν τὰ φρυάγματα, οἱ πόθῳ σε ἀπαύστως μεγαλύνοντες.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς ἑορτῆς ἤχος πλ. δ'. Τὴν σορίαν.

Τῆς σορίας τὸ ὑδωρ καὶ τῆς

ζωῆς, ἀναβλύζων τῷ κόσμῳ, πάντας Σωτῆρ, καλεῖς τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τὰ νάματα· τὸν γὰρ θεῖον νόμον σου, δεχόμενος ἀνθρώπος ἐν αὐτῇ σθενύνει, τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρακας· ὄθεν εἰς αἰῶνας, οὐ διψήσει, οὐ λήξει, τοῦ κόρου σου Δέσποτα Βασιλεῦ, ἐπουράνιε· διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄρεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Ν'. καὶ αἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ τοῦ πλ. δ'. μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου· ἦχος γ'. Σταυρώσιμον.

Φθόνῳ τρυφῆς ἐκβέβλημαι, πτώμα πεσῶν χαλεπόν· ἀλλ' οὐ παρείδες Δέσποτα, ἀναλαβὼν δι' ἐμέ τὸ κατ' ἐμέ, σταυροῦσαι καὶ σώξεις με, εἰς δόξαν εἰσάγεις με, Λυτρωτὰ μου δόξα σοι. Δίς.

Ἀναστάσιμον.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη, γινώτε τοῦ φρικτοῦ μυστηρίου τὴν δύναμιν· Χριστὸς γὰρ ὁ Σωτῆρ ἡμῶν, ὁ ἐν ἀρχῇ Λόγος, ἐσταυρώθη δι' ἡμᾶς, καὶ ἐκὼν ἐτάφη, καὶ ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, τοῦ σῶσαι τὰ σύμπαντα αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Μαρτυρικόν.

Τῶν Ἀγίων Ἀθλοφόρων τὴν μνήμην, δεῦτε λαοὶ ἅπαντες τιμῶμεν, ἅτι θεάτρον γενόμενοι, Ἀγγέλαις καὶ ἀνθρώποις, τὸν τῆς νίκης στέφανον παρὰ Χριστοῦ ε-

χομίσαντο, καὶ πρεσβεύουσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα· ἐν τῷ Ναῶ ἀνήλθες, τοῦ Ἱεροῦ ὁ Σωτῆρ ἡμῶν, καὶ στὰς ἐν μέσῳ τοῦ ὄχλου, ἐδίδασκες αὐτοὺς παρῆρησία καὶ ἐλεγες. Ἐγὼ εἶμι τὸ φῶς τοῦ Κόσμου. Ὁ ἐμοὶ ἀκολουθῶν, οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ἀθανάτου ζωῆς.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς. ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Ολος σὺν τῷ Θεῷ, ὁ Λόγος σὺ ὑπάρχων, ὀλλύμενόν με θέλων, ἐξῆραι τῶν πταισμάτων, ἐνοῦσαί μοι Φιλάνθρωπε.

Στ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Πέπαυται ἡ σκιά· ἰδοὺ γὰρ ὁ Μεσσίας, τῆς Ἑορτῆς ἐν μέσῳ, τὴν χάριν ὡσπερ ἄλλον, φωσφάρον ἐναπήστραψε.

Στ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ερχεσθε εὐπειθῶς, οἱ τῆς ζωῆς τὸ νάμα, πιεῖν ἐπιποθοῦντες, ἐβόα ὁ Σωτῆρ μου, καὶ πίστετε τὴν χάριν, ἐνθέςως ἀγαλλόμενοι.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Καθαρθῶμεν ἐννοιῶν τοὺς κευθμῶνας, καὶ ψυχικὰς λαμπηδῶνας διαυγάσωμεν, καὶ τὴν Ζωὴν κατιδῶμεν Χριστὸν, ἐν Ἱερῷ ἀφικόμενον, ὑπερβολῇ ἀγαθότητος, ἵνα τὸν ἐχθρὸν θριαμβεύσῃ, καὶ σῶσῃ τὰ γένος ἡμῶν, διὰ πάλους Σταυροῦ καὶ τῆς Ἀναστάσεως· πρὸς ὃν βοήσωμεν, Ἀκατάληπτε Κύριε δόξα σοι.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜ.
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στι-
χους 5. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσ-
όμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ο Ποιητῆς τῶν ἀπάντων, καὶ
τῆς ζωῆς χορηγός, ὁ τῷ Πατρὶ
τῷ θεῷ, συναΐδιος Λόγος, ἐκὼν
ἐκ τῆς Παρθένου, σάρκα λαβὼν,
καὶ γενόμενος ἄνθρωπος, τὰ τῆς
ἀρρήτου σοφίας ὡς Ἀγαθός, πᾶ-
σιν ἐβλυσε διδάγματα.

Τῆς Ἑορτῆς μεσαζούσης, τῶν
Ἰουδαίων Χριστέ, τῷ Ἱερῷ ἐπέ-
στης, ὁ τοῦ Νόμου Δεσπότης, δι-
δάσκων ἐξουσία, καὶ Γραμματεῖς,
διελέγχων ὡς γέγραπται, καὶ κα-
ταπλήττων σοφία λόγων τῶν σῶν,
καὶ θαυμάτων ἐπιδείξῃσιν.

Ο Χορηγός τῆς σοφίας, καὶ
τῶν καλῶν παροχῆς, ὁ χέων θεῖα
ρεῖθρα, ἐκ πηγῆς ἀενάου, Δεῦτε
πρὸς με κράζει, ὕδωρ ζωῆς, σὶ
διψῶντες ἀρύσασθε, καὶ ποταμοὶ
ἐκ κοιλίας ὑμῶν φησὶ, χαρισμά-
των θεῶν ρεύσουσι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, ἦχος α'.

Πεντηκοστῆς ἐφέστηκεν. σελ. 108.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Πῶς μὴ θαυμάσωμεν. σελ. 15.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα
τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος γ'.

Τῷ σῷ Σταυρῷ, Χριστέ Σωτήρ,
θανάτου κράτος κέλυται, καὶ δια-
βόλου ἢ πλάνη κατήργηται· γένος
δὲ ἀνθρώπων πίσται σωζόμενον, ὕ-
μνον σοὶ καθ' ἐκάστην προσφέρει.
Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασιλεύσει.

Περῶτισται τὰ σύμπαντα, τῇ
Ἀναστάσει σου Κύριε, καὶ ὁ Πα-
ράδεισος πάλιν ἠνέωκται· πᾶσα δὲ
ἡ κτίσις ἀνευφημοῦσά σε, ὕμνον
σοὶ καθ' ἐκάστην προσφέρει.

Στ. Καὶ γὰρ ἐστερέωτε τὴν οἰκουμένην.

Δοξάζω τοῦ Πατρὸς, καὶ τοῦ
Υἱοῦ τὴν δύναμιν, καὶ Πνεύματος
ἁγίου, ὕμνῳ τὴν ἐξουσίαν, ἀδιά-
ρετον, ἄκτιστον Θεότητι, Τριάδα
ὁμοούσιον, τὴν βασιλεύουσάν εἰς
αἰῶνα αἰῶνος.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα.

Ο τῷ πάθει σου Χριστέ, ἀμαν-
ρώσας τὸν ἥλιον, καὶ τῷ φωτὶ τῆς
σῆς Ἀναστάσεως, φαειδύνας τὰ
σύμπαντα, πρόσδεξαι ἡμῶν, τὸν
ἐσπερινὸν ὕμνον φιλόνηρωπε.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α'.

Ἐν τῷ Ἱερῷ ἐπέστης· σελ. 108.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜ.

ΠΡΩΪ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχο-
λογίαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου,

Ἀναστάσιμα. Ἦχος γ'.

Χριστὸς ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται,
ἡ ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων· ὁ
πρωτότοκος τῆς κτίσεως, καὶ δη-
μιουργός πάντων τῶν γεγονότων,
τὴν καταφθαρεῖσαν φύσιν τοῦ γέ-
νουσ ἡμῶν, ἐν ἑαυτῷ ἀνεκαίνισεν.
Οὐκ ἐπιθάνατε κυριεύεις· ὁ γὰρ
τῶν ὀλων Δεσπότης, τὸ κράτος
σου κατέλυσε. Δόξα.

Συρχὶ τοῦ θανάτου γευσάμενος
Κύριε, τὸ πικρὸν τοῦ θανάτου ἐξέ-
ταμες τῇ ἐγέρσει σου· καὶ τὸν ἄν-
θρωπον κατ' αὐτοῦ ἐνισχύσας, τῆς
ἀρχαίας κατάρας τὴν ἤτταν ἀνε-

καλέσω μοι. Ὁ ὑπερασπιστὴς τῆς ζωῆς ἡμῶν, Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Σὲ τὴν μεσιτεύσασαν τὴν σωτηρίαν τοῦ γένους ἡμῶν, ἀνυμνοῦμεν Θεοτόκε Παρθένε· ἐν τῇ σαρκί γὰρ τῇ ἐκ σοῦ προσληφθείση, ὁ Υἱός σου καὶ Θεὸς ἡμῶν, τὸ διὰ Σταυροῦ καταδεξάμενος πάθος, ἐλυτρώσατο ἡμᾶς, ἐκ φορᾶς ὡς φιλάνθρωπος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν Κάθισμα τῆς ἑορτῆς, ἤχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ἐορτῆς μεσαζούσης τῆς νομικῆς, ἧς διδάσκων Σωτῆρ μου ἐν ἱερῶ· ἐλέγχων τε τὴν ἀνοίαν, τῶν ἀπίστων Ἑβραίων, καὶ βοῶν ὄχλοις, θεία φωνῆ ὡς φιλάνθρωπος. Ὁ διψῶν, ἀνεκράξες, ἐρχέσθω πρὸς

με καὶ πινέτω· ὅθεν ἐπηγγείλω, τοῖς πιστεύουσι νέμειν, σοφίας τὰ νάματα, ἐκ πηγῆς ἀκηράτου σου· διὰ τοῦτο βοῶμέν σοι. Κατάπεμψον, Χριστέ ὁ Θεὸς, τὸ πανάγιον Πνεῦμά σου, καὶ σώσον ἡμᾶς, ὅτι μόνος ὑπάρχεις πολυέλεος Δίς.

Ἀνάστασιν Χριστοῦ· καὶ ὁ Ν'. Οἱ Κανόνες τῆς ἑορτῆς, ὁ τοῦ δ'. μετὰ τῶν Βίβλων, εἰς ς'. τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς εἰς δ'. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἰστώμεν Στίχ. δ'· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος γ'.

Δεῦτε πάντα τὰ ἔθνη.

Διηγῆσαντο πάντα.

Χαρᾶς τὰ πάντα.

Ἐν τῷ φωτί σου Δέσποτα.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 100.)

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος δ'.

Φωτισθέντες ἀδελφοί. σελ. 118.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ τῆς ἑορτῆς.

ἤχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Νάουσα ἡ πηγὴ, τῆς σῆς σοφίας πόμα, πνευματικὸν πηγάζει, οὐ πίνοντες δογμάτων, ἐνθέων ἐμπιπλώμεθα.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Τέτρωται τὸ δεινόν, Ἑβραίων ὄντως γένος, ἀκούοντές σου Λόγε, διδάσκοντες τοῖς ὄχλοις, σωτήρια διδάγματα.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ἦχος ὁ πλαστοουργός, ἐν τῇ Σιών καὶ ἔστις, ἐν μέσῳ τοῦ Ναοῦ σου, καὶ τοῖς λαοῖς ἐδίδως, τὴν χάριν τὴν σωτήριον.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀχράντου σου. σ. 121.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ἘΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη γ'. τὸν Προσιμακόν, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ'. τῆς Μεσαπεντηκοστῆς γ'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ἰδιόμελα τρία.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα· ἤχος δ'.

Τὸν ζωοποιόν σου Σταυρόν, ἀπαύστως προσκυνοῦντες, Χριστέ ὁ Θεὸς, τὴν τριήμερόν σου Ἀνάστασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν, τῶν ἀνθρώπων φύσιν, παντοδύναμε· καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ

ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτήρ, τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ἐκουσίως προσηλωθεῖς· καί εἰς ἄδου κατελθὼν δυνατέ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμά, ὡς Θεὸς διέρρηξας· διὸ προσκυνοῦμεν τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν ἀγαλλίασει βοῶντες. Παντοδύναμε Κύριε, δόξα σοι.

Πύλας ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶθι θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασίλειον ἔλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἠλευθέρωσας, ζῶν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Στιχηρὸν Ἀνατολικόν.

Δεῦτε ἀνυμνήσωμεν λαοί, τὴν τοῦ Σωτήρος τριήμερον ἔγερσιν, δι' ἧς ἐλυτρώθημεν, τῶν τοῦ ἄδου ἀλύτων δεσμῶν, καὶ ἀφθαρσίαν, καὶ ζωὴν, πάντες ἐλάβομεν κρίζοντες. Ὁ σταυρωθεὶς, καὶ ταφείς, καὶ ἀναστάς, σῶσον ἡμᾶς τῇ Ἀναστάσει σου μόνη φιλόνηρωπε.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ἤχ. ὁ αὐτός.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ.

Πάρεστιν ἡ μεσοτῆς ἡμερῶν.

Ἦκουσε, καὶ εὐφράνθη ἡ Σιών.

Ἦγγικεν ἡ τοῦ θεοῦ δαψιλῆς.

(Ὅρα ταῦτα, σελ. 106.)

Καὶ τῆς Σαμαρείτιδος Ἰδιόμελα.

Ἦχος α΄.

Επὶ τὴν πηγὴν, ἐπέστη ἡ πηγὴ τῶν ἰαμάτων, ἐν τῇ ἕκτῃ ὥρᾳ τῆς Εὐας ζωογῆσαι καρπὸν· ἡ γὰρ Εὐὰ ἐν ταύτῃ ἐξελέλυθεν, ἐκ τοῦ Παραδείσου, ἀπάτη τοῦ ὄφεις· ἠγγικεν οὖν ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλήσαι ὕδωρ· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτήρ, Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ γὰρ ὕδατος ἀλλομένου ἐμπλήσω σε· καὶ

εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα ἡ σῶφρων τοῖς ὄχλοις ἀνήγγειλεν εὐθὺς· Δεῦτε ἴδετε Χριστὸν τὸν Κύριον, τὸν Σωτήρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦχος β΄.

Επὶ τὸ φρέαρ, ὡς ἦλθεν ὁ Κύριος, ἡ Σαμαρεῖτις ἠρώτα τὸ ὕδωρ τῆς πίστεως, καὶ λήψομαι τῆς Κολυμβήθρας τὰ νάματα, ἀγαλλίασιν καὶ λύτρωσιν, Ζωοδότα Κύριε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Ο Συνάναρχος καὶ συναϊδὸς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Πατρὸς, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη, ἡ πηγὴ τῶν ἰαμάτων· καὶ γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλήσαι ὕδωρ παραγέγονεν· ἦν ἰδὼν ἔφη ὁ Σωτήρ· Δός μοι ὕδωρ πιεῖν, καὶ ἀπελθούσα φώνησόν σου τὸν ἄνδρα· ἡ δὲ ὡς ἀνθρώπῳ διαλεγομένη καὶ οὐ Θεῷ, λαβεῖν σπουδάζουσα ἔλεγεν. Οὐκ ἔχω ἄνδρα· καὶ ὁ Διδάσκαλος πρὸς αὐτήν· Ἀληθῶς εἶπας οὐκ ἔχω ἄνδρα· πέντε γὰρ ἔσχες, καὶ νῦν ὄν ἔχεις, οὐκ ἔστι σου ἀνὴρ· ἡ δὲ ἐπὶ τῷ ῥήματι ἐκπλαγεῖσα, καὶ εἰς τὴν πόλιν δραμοῦσα, τοῖς ὄχλοις ἐπέθρα λέγουσα· Δεῦτε ἴδετε Χριστὸν, ὃς δωρεῖται τῷ Κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, ἤχος κλ. β΄.

Παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ, εὐρών ὁ Ἰησοῦς τὴν Σαμαρείτιδα, αἰτεῖ ὕδωρ παρ' αὐτῆς, ὁ νέφεσι καλύπτων τὴν γῆν· ὡ τοῦ θαύματος! ὁ τοῖς Χερουβὶμ ἐποχοῦμενος, πόρνη γυναικί διελέγετο, ὕδωρ αἰτῶν, ὁ ἐν ὕδασι τὴν γῆν κρε-

μάσας ὕδωρ ζητῶν, ὁ πηγὰς καὶ λίμνας ὑδάτων ἐκχέων, θέλων ἐλκύσαι ὄντως αὐτήν, τὴν θηρευμένην ὑπὸ τοῦ πολεμήτορος ἐχθροῦ, καὶ ποτίσασθαι ὕδωρ ζωῆς, τὴν φλεγομένην ἐν τοῖς ἀτοπήμασι δεινῶς, ὡς μόνος εὐσπλαγχνος καὶ φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ο διὰ σέ θεοπάτωρ Προφήτης Δαβὶδ, μέλωδικῶς περὶ σοῦ προανεφώνησε, τῷ μεγαλειά σοι ποιήσαντι. Παρέστη ἡ βασίλισσα ἐκ δεξιῶν σου· σέ γὰρ Μητέρα πρόξενον ζωῆς ἀνέδειξεν, ὁ ἀπάτωρ ἐκ σοῦ ἐνανθρωπήσαι εὐδοκήσας Θεός· ἵνα τὴν ἑαυτοῦ ἀναπλάσῃ εἰκόνα, φθαρεῖσαν τοῖς πάθεσι· καὶ τὸ πλανηθέν, ὀρειάλωτον εὐρών, πρόβατον, τοῖς ὤμοις ἀναλαβὼν, τῷ Πατρὶ προσαγάγῃ· καὶ τῷ ἰδίῳ θελήματι, ταῖς οὐρανίαις συνάψῃ δυνάμεσι· καὶ σῶσῃ Θεοτόκε τὸν κόσμον, Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα καὶ πλούσιον ἔλεος.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς, ὡς ἔθος.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος γ'.

Αγαλλιέσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ· ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρχούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἄδὰμ ἐξάρῃ τῆς κατάρας παγγενῆ· καὶ θαυμαστοῦται θαύμασι, ἐν Σαμαρεία προσαφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζητῶν, ὁ νεφέλαις ὑδάσι περιβαλλόμενος. Διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐκουσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλάγχνῳ βουλή.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον τῆς Ὀκτωήχου, ἦχος δ'.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφαρσίαν δωρούμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὕμνουντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιὸν καὶ σωτήριόν σου ἔργεριν.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν, κτλ. μετὰ τῶν Στίχων αὐτῶν. (Ὁρα σελ. 6.)

Δόξα, ἦχος πλ. δ'.

Ως ὠφθης ἐπὶ γῆς, Χριστέ, ὁ θεός, δι' ἄφατον οἰκονομίαν, ἀκούσασα ἡ Σαμαρεῖτις, τοῦ λόγου σου τοῦ φιλοανθρώπου, κατέλιπε τὸ ἀντλήμα ἐπὶ τὸ φρέαρ, καὶ ἔδραμε λέγουσα τοῖς ἐν τῇ πόλει. Δεῦτε, ἴδετε καρδιογνώστην· μήτι οὗτος ὑπάρχει ὁ προσδοκώμενος Χριστός, ὁ ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διδάσκοντός σου Σωτήρ, ἔλεγον οἱ Ἰουδαῖοι. Πῶς οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἀγνοοῦντες, ὅτι σὺ εἶ ἡ σοφία, ἡ κατασκευάσασα τὸν κόσμον· δόξα σοι.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, ἦχ. δ'.

Τὸ φαιδρὸν τῆς Ἀναστάσεως κήρυγμα, ἐκ τοῦ Ἀγγέλου μαθοῦσαι, αἱ τοῦ Κυρίου Μαθήτριάι, καὶ τὴν προγονικὴν ἀπόφασιν ἀπορρίψασαι, τοῖς Ἀποστόλοις κευχόμεναι ἔλεγον. Ἐσκύλευται ὁ θάνατος, ἡγέρθη Χριστὸς ὁ Θεός,

δαυρούμενος τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἔτερον τῆς ἑορτῆς, ἤχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, διψῶσάν μου τὴν ψυχὴν, εὐσεβείας πότισοννάματα· ὅτι πᾶσι Σωτὴρ ἐβόησας. Ὁ διψῶν ἐρχέσθω, πρὸς με καὶ πινέτω. Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, Χριστὲ ὁ Θεὸς δόξα σοι.

Τὰ αὐτὰ, καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Ἐν τῷ Μεσονυχτικῷ ψάλλεται Κανὼν Τριαδικός. Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

Τέταρτος Ἦμος τῷ Θεῷ, Μητροφάνους. Ῥδὴ Α. ἤχος δ'.

Θαλάσσης τὸ ἐρυθραῖον.

Τριάδα θεαρχικὴν δοξάζωμεν ταῖς ὑποστάσεσι, μοναδικὴν δὲ φύσιν τῶν τριῶν, συναίδιον σύνθρονον· ἣν δυσωποῦντες λέγομεν Σῶσον τοὺς πίσται σε δοξάζοντας.

Εχρίσθης ὑπὸ Πατρὸς τῷ Πνεύματι, ἀγαλλιάσεως θεουργικῷ ἐλαίῳ, ὡς Υἱός, καὶ βροτὸς ἐχρημάτισας, καὶ τῆς μίᾳς Θεότητος τὸ τρισυπόστατον ἐδίδαξας.

Τὸ κάλλος τῆς ἀπροσίτου δόξης σου, μονὰς τρισήλιε, τὰ Σεραφίμ· μὴ φέροντα ὄραν, συγκαλύπτονται πτέρυξι, καὶ τρισαγίοις ἄσμασιν ἀκαταπαύστως σε δοξάζουσι. Θεοτοκ.

Αφράστως τὸν ποιητὴν γεγέννηκας πῶν ὄλων πάναγνε, τῆς παλαιᾶς λυτρούμενον ἀρᾶς τοὺς βροτούς, καὶ θανάτου φοβρᾶς· καὶ διὰ σοῦ ἐπέγνωμεν ἓνα Θεὸν τὸν τρισυπόστατον.

Ῥδὴ Γ'. Οὐκ ἐν σοφίᾳ.

Ρώμην ἐξ ὕψους, τοῖς ἁγίοις (ΤΟΜ. Ε')

τὸ πρὶν Ἀποστόλοις σου, ὡς ἀπέστειλας Χριστὲ, παρὰ Πατρός τὸν Παράκλητον, τὴν μίαν ἐνέφηνας φύσιν τρισήλιον.

Τῷ πατριάρχῃ Ἀβραάμ· ὅτε ὤφθης ἐν σχήματι ἀνδρικῷ, τριττῆ μονὰς, τὸ ἀπαράλλακτον ἐδειξας τῆς σῆς ἀγαθότητος, καὶ κυριότητος.

Ο χαρακτήρισιν ἐν τρισὶν εἰς Θεὸς πιστευόμενος, ἀπερίγραπτος σαφῶς, ἀπερινόητος ἅπασι, ρῦσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐκ πάσης θλίψεως. Θεοτοκ.

Στοιχειωθέντες, τοῦ Υἱοῦ σου σοφαῖς εἰσηγγέσειν, ἐνικὴν καὶ τριλαμπῆ τὴν θεαρχίαν δοξάζωμεν καὶ σὲ μακαρίζομεν τὴν Ἀειπάθενον.

Καθίσματα, ἤχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Τρισήλιε, ἄκτιστε καὶ ὁμοούσιε, μονὰς τρισυπόστατε καὶ ἀκτάληπτε, τοὺς δούλους σου οἰκτεῖρον· σῶσον ἐκ τῶν κινδύνων, ὡς Θεὸς ἐλεήμων· σὲ γὰρ Κύριε, μόνον λυτρωτὴν καὶ Δεσπότην κεκτήμεθα βοῶντες· Γενοῦ ἡμῖν ἰλεως.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Πολλαῖς περιστάσεσι καὶ συμφοραῖς τῶν δεινῶν Παρθένε κυκλούμενοι, καὶ πρὸς ἀπόγνωσιν αἰεὶ περιπίπτοντες, μόνῃν σε σωτηρίαν, καὶ ἐλπίδα, καὶ τεῖχος ἐχομεν, Θεοτόκε, καὶ πρὸς σὲ κατὰ χρέος ἐν πίστει καὶ νῦν προστρέχομεν. Σῶσον τοὺς δούλους σου.

Ῥδὴ Δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Υπερούσιον Τριάδα, ἐν μονά-

δι Θεότητος, καὶ κυριαρχίαν σὺν ταῖς Σεραφίμ σε δοξάζομεν, ὡς ἀδιείρητον φύσει, ὡς ἀσύγχυτον, ὡς ἰσοῤῥοπον δόξης, Θεὸ ἀκατάληπτε.

Μεριστὴν οὖσαν ἀφράστως τοῖς προσώποις Θεότητα, καὶ ταυτιζομένην ἅμα τῇ μιᾷ κυριότητι, ἀπεριόριστον μόνην, ἀπερίγραπτον, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν Πονητὴν πάσης κτίσεως.

Νοῦς ὁ ἀναρχος τὸν Λόγον ἀπορρήτως γεγέννηκε, καὶ τὸ θεῖον Πνεῦμα τὸ ἰσοσθενὲς ἐκπεπόρευκε καὶ διὰ τοῦτο Τριάδα ὁμοῦσιον τὸν Δεσπότην τῶν ὄλων Θεὸν καταγγέλλομεν.

Θεοτοκίον.

Οπτανόμενος τοῖς πάσαι τυπικῶς προκατήγγειλε τὴν ἐκ σοῦ, Παρθένε, σάρκωσιν ὁ Λόγος· ἀλλ' ὕστερον ἐπιφανεῖς τοῖς ἀνθρώποις κατ' ἀλήθειαν, τρισυπόστατον μίαν ἄρχὴν ἐφανέρωσεν.

Ὤδη Ἐ. Ἐξέστη τὰ σύμπαντα.

Συνέντες ἐκ πίστεως τῆς πανουργοῦ Θεότητος μίαν μὲν ἀπρόσιτον οὐσίαν, τρεῖς δ' ὑποστάσεις ζωαρχικάς, συμφυεῖς, ὑμνοῦμεν Πατέρα, καὶ Υἱὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον συναίδιον ὑπαρξίν.

Τὸ σέλας τρισήλιε, τῆς οὐσιώδους αἴγλης σου, λάμψον ἐνικαία μοι Θεότης, ἀπιστε φύσις, καὶ φωτουργαία πηγὴ πάσης φωτοδοτίδος αὐγῆς, ἵνα κατοπτρίζωμαι τὸ σὸν κάλλος τὸ ἀρρήτον.

Ως μόνον ὑπάρχοντα δημιουργοῦν τοῦ σύμπαντος, καὶ συνεκτικόν, καὶ κυβερνητὴν πάνσοφον ὄν-

τα, καὶ τῆς ζωῆς χορηγόν· ἔνθεν καὶ βοῶμέν σοι πιστῶς. Δέσποτα τρισήλιε, τοὺς ὑμνοῦντάς σε φρούρησον.

Θεοτοκίον.

Θεῶσαι βουλόμενος τὸν πρὶν φθαρέντα ἄνθρωπον, ὁ δι' ἀγαθότητα Παρθένε πλάσας, καὶ δείξας εἰκόνα θείας μορφῆς, ἄνθρωπος ἐγένετο ἐκ σοῦ, καὶ μίαν τρισάριθμον Θεαρχίαν κατήγγειλεν.

Ὤδη Ἐ. Ἐβόησε προτυπῶν.

Ενέφηεν, ὁ Πατὴρ ἐκλαλῶν τὴν υἰότητα, καὶ τὸ Πνεῦμα, τῷ Χριστῷ, βαπτισθέντι ὄρωμενον· διὰ τοῦτο μίαν, καὶ τριττὴν θεαρχίαν δοξάζομεν.

Ως εἶδε σε, τρισαγίας φωναῖς ἀνυμνούμενον, Ἡσαίας, ὑψηλοῦ ἐπὶ θρόνου καθήμενον, τὴν τριττὴν ἐπέγνω, τῆς μιᾶς θεαρχίας ὑπόστασιν.

Μετάρσιον ὑψηλὲ Βασιλεῦ τρισυπόστατε, τὴν καρδίαν, καὶ ἡμῶν τῶν σῶν δούλων ἀνάδειξον, ἵνα τῆς σῆς δόξης, θεωρῶμεν λαμπρῶς τὴν φαιδρότητα.

Θεοτοκίον.

Ηξίωσε, μορφωθῆναι σαφῶς τὸ ἡμέτερον, ἐκ Παρθένου, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὡς φιλόανθρωπος, καὶ τῆς θείας δόξης, κοινωνοὺς τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησε.

Καθίσματα, ἤχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Πατέρα ἀγέννητον, τὸν δὲ Υἱὸν γεννητὸν, καὶ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἐκπορευτὸν ἐκ Πατρὸς, φρονούντες κηρύττομεν, ἀναρχον βασιλείαν, καὶ Θεότητα μίαν ἡyper δο-

ξολογοῦντες, ὁμοφρόνως βοῶμεν. Τριάς ὁμοούσιε, σῶσον ἡμᾶς ὁ Θεός.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὸν χρόνον ἐπέκεινα, καὶ πρὸ αἰώνων Θεὸν, ἐν χρόνῳ ἐκύησας, ὑπερφυῶς ἐν σαρκί Θεάνθρωπον, ἄχραντε· ὅθεν σε Θεοτόκον ἀληθῶς καὶ κυρίως πάντες ὁμολογοῦντες, ἐκτενῶς σοὶ βοῶμεν. Τῆς δόξης τῆς αἰωνίου πάντας ἀξίωσον.

ᾠδὴ Ζ'. Ἐν τῇ καμίνῳ.

Τὰς τεταγμένας ἐπουρανοῦς φύσεις, καὶ νοεράς τάξεις, ὀρθόδοξως πάντες οἱ γηγενεῖς ἐκμιμούμενοι, δοξάζομεν μίαν Θεότητα, ἐν τρισὶν ἵεουργοῖς ὑποστάσει.

Ρῆσεις Ἁγίων, ὑποφητῶν σε πάλαι συμβολικῶς, ἐνα τῶν αἰώνων πάντων δημιουργόν, προσέδηλωσαν ἀνέκφραστον, Θεὸν καὶ Κύριον, θεαρχικαῖς ἐν τρισὶν ὑποστάσει. Θεοτοκίον.

Ὅκατ' οὐσίαν, ἀθεώρητος Λόγος καὶ πανουργός, ὡφθης τοῖς ἀνθρώποις, ἄνθρωπος ἐξ ἀγνῆς Θεομήτορος, τὸν ἄνθρωπον, ἀνακαλούμενος, πρὸς μετουσίαν τῆς σῆς Θεότητος.

ᾠδὴ Η'. Χείρας ἐκπετάσας.

Φῶς μοναδικόν καὶ τριλαμπές, οὐσία ἀναρχε, κάλλος ἀμήχανον· ἐν τῇ καρδίᾳ μου οἴκησον, καὶ ναὸν τῆς Θεότητος, φωτισεῖδῃ καὶ καθαρὸν δεῖξόν με κράζοντα. Ἐυλογοεῖτε, πάντα τὰ ἔργα, Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἀπὸ τῶν ποικίλων με παθῶν, Τριάς ἀμέριστε, μονὰς ἀσύγχυτε, καὶ τῆς ζοφώσεως λύτρωσαι, τῶν

πταισμάτων καὶ καταύγασον, μαρμαρυγαῖς σου θεουργαῖς, ἵνα φαντάζωμαι, τὴν σὴν δόξαν, καὶ ἀνυμνῶ σε τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Θεοτοκίον.

Νοῦς μὲν ὁ ἀγέννητος Πατήρ, καὶ Λόγος σύμμορφος, καὶ Πνεῦμα σύνθρονον, οὐσία, δύναμις, ὑπαρξίς, ὑπερούσιε, ἀνέκφραστε, μεγαλοურγέ Τριάς μονὰς, φραύρει τὴν ποιμνὴν σου, ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, ὡς φύσει φιλόανθρωπος.

ᾠδὴ Θ'. Ἄπας γηγενής.

Ὁλην νῦν πρὸς σέ, κινῶ τὴν καρδίαν μου καὶ τὴν διάνοιαν, καὶ πᾶς διαθέσεις δέ, ψυχῆς ἀπάσας, καὶ τὰς τοῦ σώματος, τὸν πλαστοουργόν καὶ ῥύστην μου, μονάρχα τρίφωτε, καὶ βοῶ σοὶ. Σῶσόν με τὸν δοῦλόν σου, πειρασμῶν ἐκ παντοίων καὶ θλίψεων.

Υψώσον ἡμῶν, τὸν νοῦν, καὶ διάνοιαν πρὸς σέ τὸν Ὑψιστον· φώτισον σαῖς λάμπεσιν, ἀχράντοις Πάτερ, Λόγε, Παράκλητε, ὁ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, τῆς δόξης ἡλίου, φωτοκράτορ, πάντοτε δοξάζειν σε, τὸν μονάρχην Θεὸν καὶ τρισήλιον.

Θεοτοκίον.

Σῶσον τοὺς εἰς σέ, πιστεύοντας Κύριε, καὶ καταγγέλλοντας, ἀναρχον, αἰδίον, οὐσίαν μίαν, τρία δὲ πρόσωπα, θεαρχικά καὶ σύμμορφα, σῆς κυριότητος, καὶ τῆς θείας, δόξης σου ἀξίωσον, ταῖς λιταῖς τῆς ἀγνῆς Θεομήτορος.

Τὸ, ἄξιόν ἐστι, καὶ τὰ λοιπὰ ὡς σύνθετες, καὶ ἀπόλυτες.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσμ.
τῆς Ὀκτωήχου, ἦχος δ'.

Αναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν εἴσοδον, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγγέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο, λέγουσαι. Ἐὰν ἐκλάπη, ὁ τῷ Ἀηστῇ ἀνοίξας Παράδεισον; ἄρα ἠγέρθη, ὁ καὶ πρὸ πάθους κηρύξας τὴν ἔγερσιν; Ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός, τοῖς ἐν ἄδη παρέχων ζωὴν καὶ ἀνάστασιν.

Δόξα. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ανέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σωτὴρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου τῇ δυναστείᾳ τῇ σῆ. Χριστὲ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐθραυσας ἐν ἰσχύϊ, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐδειξας ἐλεῆμον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι· διό σε καὶ δοξάζομεν, μόνε φιλόνηρωπε.

Καὶ νῦν, Θεοτακίον.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ ἄγγελοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς, ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Εκ τῶν ἄνω κατελθὼν, τῶν ὑψωμάτων Γαβριὴλ, καὶ τῇ πέτρᾳ προσελθὼν, ἐνθα ἡ πέτρα τῆς ζωῆς λευχειμονῶν, ἀνεκραύγαζε ταῖς κλαιούσαις. Παύσασθε ὑμεῖς, τῆς θρηνώδους κραυγῆς, ἔχουσαι αἰεὶ

τὸ εὐσυμπάθητον· ὃν γὰρ ζητεῖτε κλαιούσαι, θαρσεῖτε, ὡς ἀληθῶς ἐξεγήγερται· διὸ βοᾶτε, τοῖς Ἀποστόλοις· Ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος.

Δόξα, ὁμοιον.

Εκουσία σου βουλή, Σταυρὸν ὑπέμεινας Σωτὴρ, καὶ ἐν μνήματι καινῷ, ἄνθρωποι ἔθεντο θνητοὶ, τὸν διὰ λόγου τὰ πέρατα συστησάμενον· ὅθεν δεσμευεῖς ὁ ἀλλότριος, θάνατος δεινῶς ἐσυλευέτο· καὶ οἱ ἐν ἄδη ἅπαντες ἐκραύγαζον, τῇ ζωηφόρῳ ἐγέρσει σου. Χριστὸς ἀνέστη, ὁ ζωοδότης μένων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν, Θεοτακίον, αὐτόμελον.

Κατεπλάγη Ἰωσήφ, τὸ ὑπὲρ φύσιν θεωρῶν, καὶ ἐλάμβανεν εἰς νοῦν, τὸν ἐπὶ πόκον ὑετόν, ἐν τῇ ἀσπόρῳ συλλήψει σου, Θεοτόκε· βάτον ἐν πυρὶ ἀκατάπλεκτον· ῥάβδον Ἀαρὼν τὴν βλαστήσασαν· καὶ μαρτυρῶν ὁ Μνήστρω σου καὶ φύλαξ τοῖς Ἰσραεῦσιν ἐκραύγαζε· Παρθένος τίκτει, καὶ μετὰ τόκον πάλιν μένει Παρθένος.

Μετὰ τὸν Ἄμμιον τὰ Εὐλογητάρια.

Εἶτα ἡ Ἰσακοῆ, ἦχος δ'.

Τὰ τῆς σῆς παραδόξου ἐγέρσεως προδραμοῦσαι αἱ Μυροφόροι τοῖς Ἀποστόλοις ἐκέρυττον Χριστὲ, ὅτι ἀνέστης ὡς Θεός, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εκ νεότητός μου πολλὰ πολέμει με πάθη· ἀλλ' αὐτὸς ἀντιλαβοῦ, καὶ σώσον Σωτὴρ μου.

Οἱ μισοῦντες Σιών ἀισχύνθητε

ἀπὸ τοῦ Κυρίου· ὡς χόρτος γὰρ πυρὶ ἔσσεσθε ἀπεξηραμένοι.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται, καὶ καθάρσει ὑψοῦται, λαμπρύνεται, τῇ τριαδικῇ Μονάδι ἱεροκραφίως.

Ἀντίφωνον Β'.

Εκέκραξά σοι, Κύριε, θερμῶς ἐκ βάθους ψυχῆς μου· Κάμοι γενέσθω πρὸς ὑπακοὴν τὰ θειά σου ὦτα.

Επὶ τὸν Κύριον ἐλπίδα πᾶς τις κεκτημένος, ὑψηλότερός ἐστι πάντων τῶν λυπούντων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι ἀναβλύζει τὰ τῆς χάριτος ρεῖθρα, ἀρδεύοντα ἅπασαν τὴν κτίσιν, πρὸς ζωογονίαν.

Ἀντίφωνον Γ'.

Η καρδία μου πρὸς σέ Λόγε ὑψωθήτω, καὶ οὐδὲν θέλξει με τῶν τοῦ κόσμου τερπνῶν, πρὸς χαμαιζηλίαν.

Επὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ ὡς ἔχει τις στοργήν, ἐπὶ τῷ Κυρίῳ θερμότερον φίλτρον χρεωστοῦμεν.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, θεογνωσίας πλοῦτος, θεωρίας καὶ σοφίας· πάντα γὰρ ἐν τούτῳ τὰ πατρῶα δόγματ' ὁ Λόγος ἐκκαλύπτει.

Προκείμενον.

Ἀνάστηθι Κύριε, βοήθησον ἡμῖν, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου.

Στίχ. Ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ὠσίν ἡμῶν ἠκούσαμεν.

Τὸ, πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἐωθ. Ζ'.

Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Πεντηκοστὸς. κτλ.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρ-

μῶν εἰς δ'. (Ὅρα αὐτοὺς, τῇ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα) τῆς Θεοτόκου εἰς Γ'. καὶ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς εἰς δ'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος εἰς δ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα, ἤχος Α'.

ᾠδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνθῶμεν.

Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Θανατώσεως τὸν ὄρον ἀνεμάχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν κυοφορήσασα Χριστὸν, τὸν ἐκ τάρου ἀναλάμψαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναζάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτωτε ἀγνή, καὶ τὸ Χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρᾶς αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. ἤχος πλ. δ'. ᾠδὴ Α'. Θάλασσαν ἐπῆξας.

Εθνη κροτήσατε, Ἑβραῖοι θρηνήσατε· ὁ ζωοδότης γὰρ Χριστὸς, τὰ δεσμὰ διέρρηξε τοῦ ἄδου, καὶ νεκροὺς ἀνέστησας, καὶ νόσους ἐθεράπευσε τῷ λόγῳ. Οὗτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ δοὺς ζωὴν τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

Θαῦμα παρέδειξας, τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον μετελθῶν, δὲν Αἰγύπτῳ ποταμοὺς, μετατρέψας, Δέσποτα, εἰς αἶμα· καὶ νεκροὺς ἀνέστησας, σημεῖον τοῦτο δεύτερον τελέσας· Δόξα, Σωτῆρ, τῇ ἀπάτῳ σου βουλή, δόξα τῇ κενώσει σου, δι' ἧς ἐκάμωσας ἡμᾶς.

Ρεῖθρον ἀένναον, ὑπάρχων Κυριε, ζωῆς ἀληθινῆς, σὺ εἶ ἡ ἀνά-

στασις ἡμῶν· θέλων ἐκοπίασας Σωτήρ μου· καὶ ἐκὼν ἐδίψησας, τοῖς νόμοις τῆς φύσεως ὑπέικων· καὶ εἰς Σιχάρ ἀφικόμενος σαρκί, τὸ ὕδωρ ἐζήτησας, τῇ Σαμαρείτιδι πιεῖν.

Θεοτοκίον.

Μόνῃ ἐχώρησας τὸν κτίστην τὸν ἴδιον, Θεογεννητορ ἐν γαστρὶ, καὶ σαρκὶ ἐκύησας ἀφράστως, καὶ Παρθένος ἐμείνας, μηδὲν τῆς παρθενίας λυμανθείσης· τοῦτον ἄγνή, ὡς Υἱόν σου καὶ Θεόν, ἀπαύστως ἰκέτευε, ὑπὲρ τῆς ποιμένης σου αἰεί.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος, ἤχ. δ΄.

Ὁ ἡ ἀκροστιχίς ἐν τῇ ἐκνάτῃ ᾠδῇ.

Ἰ ω σ ἡ φ.

Ποίημα Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης.

ᾠδὴ Α΄. Ὁ Εἰρμός.

« **Ο** πατάξας Αἴγυπτον, καὶ Φαραῶ τὸν τύραννον βυθίσας ἐν θαλάσῃ λαὸν διέσωσας δουλείας, Μωσαϊκῶς ἄδοντα ᾠδὴν ἐπινίκιον· Ὅτι δεδοξασται. »

Ο ταφεῖς ἐγγήγερται· ἐν αὐτῷ συνήγειρε τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων· ἀγαλλιάσθω πᾶσα κτίσις, καὶ νοσηταὶ σήμερον βανάτῳσαν νεφέλαι δικαιοσύνην σαφῶς.

Ο σταυρὸν ἐκούσιον σαρκὶ καταδεξάμενος, τριήμερος ἀνέστης ἐκ τῶν νεκρῶν, ἄδου ταμεῖα, ζωαρχικῆ Κύριε, κενώσας καὶ ἐξάξας πεπεδημένας ψυχάς.

Τῇ μορφῇ ἀστράπτοντα αἱ Μυροφόροι βλέψασαι, τὸν Ἀγγελοῦ ἐν φόβῳ, ἐκ τοῦ Μνημείου ὑπεχώρουν· τὴν δὲ Χριστοῦ Ἐγερσιν μαθοῦσαι, μηνῶσαι σπεύδουσι τοῖς Μαθηταῖς.

Ο στεγάζων ἐν ὕδασι, τὰ ὑπερῶα Κύριε, ὕδωρ ζωῆς ὑπάρχων, τῇ Σαμαρείτιδι αἰτούσῃ, τὰ σεπτὰ νάματα παρέσχες, ἐπιγνοῦσῃ τὴν εὐσπλαγγνίαν σου.

Δόξα.

Ω Τριάς τοὺς πίστει σε, εἰλικρινεῖ δοξάζοντας, Πάτερ, Υἱέ, καὶ Πνεῦμα, ὡς Ποιητῆς τῶν ὄλων σῶζε, καὶ ἰλασμόν δώρησαι ἡμῖν ἁμαρτημάτων, ὡς Ὑπεράγαθος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Χαῖρε Ὁρόνε πύρινε, χαῖρε λυχνία πάγχρυσε, χαῖρε φωτὸς Νεφέλη, χαῖρε Παλάτιον τοῦ Λόγου, καὶ νοσητὴ Τράπεζα, Ἄρτον ζωῆς ἀξίως Χριστὸν βαστάσασα.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ Γ΄. Ὁ Εἰρμός.

Δεῦτε πόμα πίωμεν καινόν.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτὸς.

Χθὲς συνεπαπτόμην σοι Χριστέ.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζωὴν, ἐπανέρχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πᾶσι τοῖς πέρασιν Ἀγνή, τὸ φέγγος ἀστράφαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεγειρόμενος, θεασαμένη Ἀγνή χόρευε· καὶ τοῦτον ὡς Θεόν, ἄχραντε μεγάλυνε.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς,

Ἐστρειώθη ἡ καρδία μου.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρίνετε Ἰουδαῖοι, διδάσκων ἔλεγεν ὁ Δεσπότης, ὡς ἐπέστη τῷ ἱερῷ καθὼς γέγραπται, μεσοῦσης τῆς νομικῆς ἑορτῆς.

Μὴ τὴν κατ' ὄψιν κρίσιν κρί-

νετε Ἰουδαῖοι· Χριστὸς γὰρ ἦλθεν, ὃν περ ἐκάλουν οἱ Προφῆται, ἐκ Σιών ἐλευσόμενον, καὶ κόσμον ἀνακαλούμενον.

Εἰ καὶ τοῖς λόγοις οὐ πιστεύετε Ἰουδαῖοι, τοῖς ἔργοις πείσθητε τοῦ Δεσπότου· τί πλανᾶσθε ἀθετοῦντες τὸν ἅγιον, ὃν ἔγραψεν ἐν τῷ νόμῳ Μωσῆς;

Θεοτοκίον.

Εἰς τῆς Τριάδος ὧν, γενόμενος σὰρξ ὠράθης, οὐ τρέψας Κύριε τὴν οὐσίαν, οὐδὲ φλέξας τῆς τεκούσης τὴν ἀφόρον γαστέρα, Θεὸς ὧν ὅλως καὶ πῦρ.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

«**Ε**στερεώθη ἡ καρδία μου ἐν Κυρίῳ, τῷ διδόντι εὐχὴν τῷ εὐχομένῳ· ὅτι τόξον δυνατὸν ἠσθένησε, καὶ οἱ ἀσθενοῦντες περιζώσαντο δύναμιν.»

Εθελουσίως ἐπὶ ξύλου ὑψώθης Λόγε, καὶ ὀρώσαι ἐρρήγνυντο αἱ πέτραι, καὶ ἡ κτίσις ἐκλονεῖτο ἀπασα, καὶ νεκροὶ ἐκ τῶν τάφων, ὡς ἐξ ὑπνου, ἐξηγείροντο.

Μετὰ ψυχῆς σε πρὸς τὸν ἀδην ἐλθόντα Λόγε, κατιδοῦσαι πᾶσαι ψυχαὶ δικαίων, αἰωνίων δεσμῶν ἀπελύοντο, ἀνυμολογοῦσαι, τὴν ὑπὲρ νοῦν δυναστείαν σου.

Τὶ ἐκθαμβεῖσθε; τί ἐν τάφῳ ὑμεῖς ζητεῖτε, μετὰ μύρων γυναικας τὸν Δεσπότην; ἐξηγέρθη, καὶ Κόσμον συνήγειρεν, Ἄγγελος ἀστράπτων, ταῖς Μυροφόροις ἐρθέγγετο.

Ζωὴ ὑπάρχων καὶ πηγὴ τῆς ἀθανασίας, ἐκαθέσθης πρὸς τὴν πηγὴν Οὐκίτημον, καὶ τῶν ὁῶν αἴτη-

σαμένην ἐπλησας, πανσόφων ναμάτων, τὴν Σαμαρεῖτιν ὑμνοῦσάν σε.

Δόξα.

Εἰς ἐπὶ πάντων ἐν Τριάδι Θεὸς ὑμνεῖται, ὁ Πατήρ, καὶ ὁ Υἱός, καὶ θεῖον Πνεῦμα, φόβῳ ὃν δοξάζει Οὐρανῶν τὰ τάγματα, τρανῶς ἐκβοῶντα, Ἄγιος Ἄγιος Ἄγιος εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ανερμηνεύτως συλλαβοῦσα ἐν τῇ γαστρὶ σου, τὸν τῶν ὁλῶν Θεὸν ὃν Παρθενομήτητορ, ὑπὲρ ἔννοιαν καὶ λόγον τέτοκας, μείναςα Παρθένος ὡς πρὸ τοῦ Τόκου Θεόνυμφε.

Καταβασία. Δεῦτε πόμα πίωμεν.

Κοντάκιον τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς.

Τῆς Ἑορτῆς τῆς νομικῆς μεσαζούσης, ὁ τῶν ἀπάντων Ποιητῆς καὶ Δεσπότης, πρὸς τοὺς παρόντας ἔλεγες Χριστέ ὁ Θεός, Δεῦτε καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ἀθανασίας· ὅθεν σοι προσπίπτομεν, καὶ πιστῶς ἐκβοῶμεν, Τοῦς οἰκτιρμούς σου δώρησαι ἡμῖν. Σὺ γὰρ ὑπάρχεις πηγὴ τῆς ζωῆς ἡμῶν.

Καθ. τῆς Σαμαρείτιδος, ὁμιον.

Αγαλλιᾶσθω Οὐρανός χορευέτω, τὰ ἐπὶ γῆς ὅτι Χριστὸς ἐκ Παρθένου, ἐπιφανείς ὡς ἄνθρωπος ἐρρύσατο φθορᾶς, ἅπαν τὸ ἀνθρώπινον, τῷ ἰδίῳ θανάτῳ· θαύμασιν ἐκλάμψας δέ, γυναικὶ Σαμαρεῖτιδι, ὕδωρ αἰτῶν παρέχει τὴν πηγὴν, τῶν ἰαμάτων ὡς μόνος ἀθάνατος.

Δόξα, καὶ νῦν.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, ὁμιον.

Ο τῆς σοφίας χορηγός καὶ Δε-

σπότης, τῆς Ἐορτῆς τῆς νομικῆς ἐπιστάτης, ἐν Ἱερῶ καθήμενος ἐδίδασκες, λέγων οὕτως ἅπασιν, Ἔρχεσθε οἱ διψῶντες, πίετε τοῦ νάματος, οὐ ἐγὼ νῦν παρέχω δι' οὐ ζῶης ἐνθέου καὶ τρυφῆς, ἐπαπολαύσατε πάντες οἱ ἄνθρωποι.

Τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἄρτεν μὲν ὡς διανοίξαν.

Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνός.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαβὶδ.

Τῆς Θεοτόκου ὁ αὐτός.

Ο διαπλάσας τὸν Ἀδάμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ καὶ θανάτω, τῷ οικείῳ ἔλυσε, τὸν δ' ἐκείνου θάνατον, σήμερον καὶ κατήργασε πάντας, ταῖς Θεिकाῖς ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ον ἀπεκύησας Χριστὸν, ὠραιότατως ἐκ νεκρῶν, λάμπαντα Ἀγνή καθορώσα, ἡ καλὴ καὶ ἁμωμος, ἐν γυναιξὶν ὠραία τε, σήμερον εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δόξαζε.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ὁ Προφήτης Ἀββακούμ.

Εἰ Μεσσίαν δεῖ εἰσεῖν, ὁ δὲ Μεσσίας Χριστὸς ἐστὶ παράνομοι· τί ἀπιστεῖτε αὐτῷ; ἰδοὺ παραγγέγονε, καὶ μαρτυρεῖ ἅ αὐτὸς ποιεῖ· τὸ ὕδωρ αἶνον ἐποίησε, Παράλυτον λόγῳ συνέσφιγξε.

Μὴ συνιέντες τὰς γραφὰς, πλανᾶσθε πάντες ὑμεῖς, Ἑβραῖοι ἄνομοι· ὄντως γὰρ ἦλθε Χριστὸς, καὶ πάντας ἐφώτισε, καὶ ἐν ὑμῖν ἔδειξε πολλὰ σημεῖα καὶ τεράτια, καὶ μάτην ἀρνείσθε τὴν ὄντως ζῶην.

Εν ἔργον ἔδειξα ὑμῖν, καὶ πάντες ἤδη θαυμάζετε, ἀνέκραξε τοῖς Ἰουδαίοις Χριστὸς· ὑμεῖς περιτέμνετε, καὶ ἐν Σαββάτῳ ἄνθρωπον φησὶν, ἐμοὶ δὲ τί ἐγκαλεῖτε λοιπὸν, ἐγείραντι λόγῳ Παράλυτον; Θεοτοκίον.

Η ἐν γαστρί σου τὸν Θεόν, ἀπεριγράπτως χωρήσασα θεόνομψε, Παρθενομῆτορ ἀγνή, μὴ παύση πρεσβεύουσα ὑπὲρ ἡμῶν, ὅπως διὰ σοῦ ρυσθῶμεν τῶν περιστάσεων· πρὸς σὲ γὰρ αἰεὶ καταφεύγομεν.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

Εἰσακήκοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβόθην, κατενόησα τὰ ἔργα σου καὶ ἐξέστην, ὅτι τῆς σῆς αἰνέσεως πλήρης ἡ γῆ.»

Οἱ οὐρανοὶ εὐφραίνεσθωσαν, ἑορταζέτω ἡ κτίσις πάντα· ἐξεγήγηρται ὁ Κύριος καὶ ἐφάνη, πᾶσι τοῖς σοφοῖς Ἀποστόλοις αὐτοῦ.

Κατεπόθη σου θάνατε, ἡ δυναστεία, Χριστοῦ θανέντος· οἱ νεκροὶ ὡς ἐκ θαλάμων, τῇ ἐγέρσει τούτου, ἐκ τῶν τάφων προσήλθωσαν.

Τὶ θρηγεῖτε ὦ γυναῖκα; τί μετὰ μύρων ἐπιζητεῖτε, τὸν θάνατον; ἐγγήγερται καθὼς εἶπεν, ἔφη Μυροφόροις ὁ Ἄγγελος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, αἰτησαμένη παρέσχες ὕδωρ, τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ κράτους σου, ὅθεν εἰς αἰῶνας, οὐ διψᾷ ἀνυμνοῦσά σε.

Δόξα.

Ω Τριάς Ὑπερούσια, Πάτερ καὶ Λόγε καὶ Θεῖον Πνεῦμα, ὁμοδύναμε συνάναρχε, σῶσον ἡμᾶς πάντας, τοὺς πιστοῦς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ακατάφλεκτον βάτον σε, ὁ Νομοθέτης ἐώρα παλαι· Δανιὴλ δὲ ὄρος ἅγιον κατενόει, μόνη Μητροπάρθενε Δέσποινα.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁρθρίωμεν ὄρθρου βαθέος.

Τὴν ἄμετρον σου εὐσπλαγχνίαν.

Προσέλωμεν λαμπαδηφόροι.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θείαις ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις, ταῖς τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομήτορ ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπύπλαται, τῶν εὐσεβῶν ἢ ὁμήγουρις.

Οὐκ ἦνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκουσαί, Μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς Κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Θαύμασι κατεκόσμησας, τοὺς Ἀποστόλους σου, τέρασι ἐμεγάλυνας τοὺς Μαθητάς, ἐν παντί τῷ Κόσμῳ, δοξάσας Σωτὴρ ἡμῶν, καὶ δούς αὐτοῖς τὴν Βασιλείαν σου.

Απαντα κατεφώτισαν, τῆς γῆς τὰ πέρατα, θαύμασι καὶ διδάγμασι οἱ Μαθηταί, καὶ ποικίλοις τρόποις τὸν λόγον κηρύξαντες, Χριστὲ Σωτὴρ τῆς Βασιλείας σου.

Αίνεσιν ἀναπέμπομεν, τῇ Βασιλείᾳ σου ὕμνον σοι δὲ προσάγομεν, τῷ δι' ἡμᾶς ἐπὶ γῆς ὀρθέντι, καὶ Κόσμον φωτίσαντι, καὶ τὸν Ἀδάμ ἀνακαλέσαντι.

Θεοτοκίον.

Γέγονεν ἡ κοιλία σου, Ἁγία Τράπεζα, ἔχουσα τὸν Οὐράνιον
(ΤΟΜ. Ε')

Ἄρτον, ἐξ οὗ πᾶς ὁ τρώγων οὐ θνήσκει, ὡς ἔφησεν, ὁ τοῦ παντός Θεογεννήτωρ τροφεύς.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

Ανάτειλόν μοι Κύριε, τὸ φῶς τῶν προσταγμάτων σου, ὅτι πρὸς σὲ Χριστέ, τὸ πνευμά μου ὀρθρίζει, καὶ ὕμνει σε· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, καὶ πρὸς σὲ κατέφυγον, τῆς εἰρήνης Βασιλεῦ.»

Τὸ μνήμά σου τὸ ἅγιον, καταλαβοῦσαι ὄρθρια, αἱ Μυροφόροι, ἐξαστράπτοντα κατεῖδον νεανίαν, καὶ ἐνεθαμβήθησαν, τὴν σὴν διδασκόμεναι, θείαν ἔγερσιν Χριστέ.

Ο θάνατος γενέχρωται, ὁ ἄδης ἠχμαλώτισται, οἱ ἐν δεσμοῖς ἠλευθερώθησαν, Χριστοῦ τῇ Ἀναστάσει· Ἀγαλλιασώμεθα, καὶ χεῖρας κροτήσωμεν, ἐορτάζοντες φαιδρῶς.

Απόστολοι σιρτήσατε, καὶ Ἄγγελοι χορεύσατε, οἱ γηγενεῖς πάντες ἀγάλλεσθε· ὁ Κύριος ἀνέστη, φθορὰ ἐξωστράκισται, καὶ ἡ λύπη πέπαυται, καὶ χορεύει ὁ Ἀδάμ.

Πηγὴ ὑπάρχων Κύριε, ζωῆς ὕδωρ ἀφέσεως, καὶ ἐπιγνώσεως δωδῶρησαι, γυναικί αἰτησάσῃ, πάλαι Σαμαρείτιδι· διὸ ἀνυμνοῦμέν σου, τοὺς ἀπάτους οἰκτιρισμοὺς.

Δόξα.

Μονάδα τρισυπόστατον, Τριάδα ὁμοούσιον, Πατέρα, Λόγον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον, ἀμέριτον τῇ φύσει, Θεὸν ἓνα σέβομεν, ποιητὴν καὶ Κύριον, καὶ Δεσπότην τοῦ παντός.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Σὲ πύλην ἀδιόδευτον, καὶ χάω·

ραν ἀγεώργητον, καὶ κιβωτὸν τὸ μάννα φέρουσαν, καὶ στάμνον καὶ λυχνίαν, καὶ θυμιατήριον, τοῦ ἀύλου ἀνθρακος, ὀνομάζομεν ἀγνή.

Καταβασία. Ὁρβρίσωμεν Ὁρθρου.

Τοῦ Πάσχα. Ὁδὴ σ'. Ὁ Εἰρμός.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Φυλάξας τα σήμαντρα σῶα.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Ανῆκται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανάτῳ καὶ φοβῶ, διὰ τοῦ σαρκωθέντος, ἐκ σῆς ἀχράντου γαστρὸς, πρὸς τὴν ἀφθαρτον, καὶ αἰδίου ζωῆν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λαγόςι σου Ἄγνή, κατελθὼν, καὶ οἰκήσας, καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν, ἐαυτῷ τὸν Ἀδάμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ὡς ὕδατα θαλάσσης.

Ο πάντα περιέπων τὰ πέρατα, ἀνήλθες Ἰησοῦ, καὶ ἐδίδασκες, ἐν τῷ ἱερῷ τοῦς ὄχλους, τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης ὡς Ἰωάννης βοᾷ.

Τὸ ἔργον τοῦ Πατρὸς ἐτελείωσας, τοῖς ἔργοις ἐπιστώσω τοὺς λόγους σου, ἰάσεις τελῶν Σωτῆρ καὶ σημεῖα, Παράλυτον ἀνορθῶν, λεπρούς καθαίρων, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνιστῶν.

Ο ἀναρχος Υἱός, ἀρχὴ γέγονε, λαβὼν τὸ καθ' ἡμᾶς, ἐνηθρώπησε· καὶ μέσον τῆς ἑορτῆς ἐδίδασκε λέγων. Προσδράμετε τῇ πηγῇ τῇ ἀεννάῳ, ζωὴν ἀρύσασθαι.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε, Παρθένον καὶ Μητέρα δοξάζομεν, σὲ μόνην ἀγνή, Θεόνυμφε Κόρη· ἐκ σοῦ γὰρ ὄντως Θεὸς ἐσαρκώθη, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

« **Μ**ὴ καταποντισάτω με καινῶν ὕδατος, μηδὲ καταπιέτω με βυθός· ἀπερρίμμαι γὰρ εἰς βάθη καρδίας θαλάσσης τῶν κακῶν μου· διό σοι κραυγάζω ὡς Ἰωνᾶς. Ἀναβήτη ἐκ φοβῶς ἡ ζωῆ μου πρὸς σέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν. »

Σταυρῷ σε οἱ παράνομοι, Ἰησοῦ ἠλώσαν, καὶ λόγῃ ἐξεκέντησαν Χριστέ, καὶ Ἰωσήφ ὁ εὐσχήμων σε κηδέυει, ἐν τῷ καινῷ μνημείῳ· ἐξ οὗ μετὰ δόξης ἐξαναστάς, συνανέστησας Σωτῆρ, πᾶσαν κτίσιν ὑμνοῦσαν τὸ κράτος σου.

Μοχλοὺς καὶ πύλας Δέσποτα, δυνατῶς ἔθραυτας τοῦ ἄδου, καὶ ἀνέστης ὡς Θεός· καὶ ὑπαντήσας, τὸ, Χαῖρε, προσείπας ταῖς Γυναίξι, καὶ ταύτας εἰπεῖν ἐξαπέστειλας Μαθηταῖς· Ἐξεγγήγερται ὁ ζῶν, καὶ ὠράθη φωτίζων τὰ πέρατα.

Τὶ κλαίετε; τί φέρετε ὡς θνητῶ γυναῖα τὰ μύρα; ἐξηγέρθη ὁ Χριστός, ἐβόα πάλαι ἀστράπτων μεγάλως, ὁ φανείς Νεανίας, κενὰς τὰς σινδόνας καταλιπὼν· ἀπελθοῦσαι τοῖς αὐτοῦ, ἀπαγγεῖλατε φίλοις τὴν Ἐγερσιν.

Ρεῖθρον ὑπάρχων Κύριε, τῆς ζωῆς ἀφθονον, ἄβυσσος ἐλέους Ἀγαθῆ, ὁδοιπορήσας καθεῖλη, πλησίον τοῦ φρέατος τοῦ ὄρκου, καὶ τῇ Σαμαρείτιδι ἐκβοᾷ· Δός μοι

ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὅπως λάβης ἀφέ-
σεως νάματα.

Δόξα.

Υμῶ Πατέρα ἀναρχον, καὶ
Υἱὸν ἀνθροπον, καὶ Πνεῦμα ὁμο-
ούσιον πιστῶς, μίαν οὐσίαν, καὶ
φύσιν, καὶ δόξαν, καὶ μίαν Βασι-
λείαν, Θεὸν τῶν ἀπάντων καὶ Ποι-
ητὴν, Συνοχέα τοῦ παντός, μετὰ
τῶν Ἀσωμάτων Δυνάμεων.

Καὶ νῦν, Θεοτόκιον.

Ηαρθένον μόνην τίχτουςαν, καὶ
νηδὺν ἄρθορον τηρήσασαν, ὕμνου-
μέν σε Ἁγνή, Θρόνον Κυρίου, καὶ
Πύλην καὶ Ὅρος, καὶ νοητὴν λυ-
χνίαν, νυμφῶνα ἐλόξωτον τοῦ
Θεοῦ, καὶ σκητὴν δοξῆς σαφῶς,
κιβωτόν τε καὶ στάμνον, καὶ τρά-
πεζαν.

Καταβασ. Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Κοντ. τῆς Σαμαρείτιδος. Ἦχ. πλ. δ'.

Πίστει ἐλθοῦσα ἐν τῷ φρέατι,
ἡ Σαμαρεῖτις ἐθεάσατο, τὸ τῆς
σοφίας ὕδωρ σε, ᾧ ποτισθεῖσα δα-
ψιλῶς, βασιλείαν τὴν ἀνωθεν ἐκ-
ληρώσατο, αἰωνίως ἡ αἰδίμιος.

Ὁ Οἶκος.

Τῶν σεπτῶν μυστηρίων ἀκού-
σωμεν, Ἰωάννου ἡμᾶς ἐκδιδάσκον-
τος, τὰ ἐν τῇ Σαμαρείᾳ γινόμενα·
πῶς γυναικὶ ὠμίλει ὁ Κύριος, ὕ-
δωρ αἰτήσας, ὅ τὰ ὕδατα εἰς τὰς
συναγωγὰς αὐτῶν συνάξας, ὁ Πα-
τρὶ καὶ τῷ Πνεύματι ἀνθροπος·
ἦλθε γὰρ ἐκζητῶν τὴν εἰκόνα αὐ-
τοῦ, αἰωνίως ὡς αἰδίμιος.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ πέμπτῃ
ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τῆς τῆς Σαμαρείτιδος
ἐαυτὴν ἐορτάζομεν. Στίχοι.

ὕδωρ λαβεῖν ἐλθοῦσα τὸ φαρτὸν, γύναι,
Τὸ ζῶν ἀπαντλεῖς, ᾧ ῥύπους ψυχῆς
πλύσεις.

Ταῖς τῆς σῆς Μάρτυρος Φωτεινῆς
προσεβείαις, Χριστὸ ὁ Θεὸς, ἐλέησον ἡ-
μᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Πάσχα. Ὁδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ῥυσάμενος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων.

Θανάτου ἐορτάζομεν.

Ἔς ὄντως ἱερά καὶ πανέροτος.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱὸς σου τὸν θά-
νατον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι
τοῖς θνητοῖς τὴν διαμένουσαν ζω-
ὴν εἰς αἰῶνας αἰῶνων δεδώρηται·
ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων
Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτί-
σεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ᾤκη-
σε τὴν σῆν, Θεοχαρίτωτε νηδύν·
καὶ σταυρόν ὑπομείνας καὶ θάνα-
τον, ἀνέστης θεοπρεπῶς, συνεγεί-
ρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Τῶν Χαλδαίων ἡ κάμιнос.

Σαρκικῶς ἐκοπίσας, ἡ ἀνά-
παυσις πάντων· ἐκουσίως ἐδίψη-
σας ἡ πηγὴ τῶν θαυμάτων· τὸ ὕ-
δωρ ἐζήτησας, ὕδωρ τὸ ζῶν, Ἰη-
σοῦ ἐπαγγελιάμενος.

Σαμαρείτιδι Κύριε, γυναικὶ προ-
σωμίλεις· διελέγχων τὴν ἀνοίαν,
τῶν ἀνόμων Ἑβραίων, ἡ μὲν γὰρ
ἐπίστευσεν, Υἱὸν σε εἶναι Θεοῦ, οἱ
δὲ ἠρνήσαντο.

Οἱ τὸν ἄρτον ἐσθιοντες, τῆς
σαρκὸς τοῦ Κυρίου, καὶ τὸ αἷμα
λαμβάνοντες, τῆς πλευρᾶς τοῦ
Δεσπότου, καινότητι Πνεύματος
πολιτευσώμεθα, ζῶντες τῇ χάριτι.

Θεοτοκίον.

Εν γαστρί σου ἐχώρησας, τὸν ἀχώρητον Λόγον· ἐκ μαζῶν σου ἐθήλασας, τοῦ κόσμου τὸν τροφέα ἀγκάλαις ἐβάστασας, τὸν ποιητὴν τοῦ παντός, Θεογεννήτορ ἀγνή.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

« **Μ**ὴ παραδώῃς ἡμᾶς εἰς τέλος διὰ τὸ ὄνομά σου, καὶ μὴ διασκεδάσῃς τὴν διαθήκην σου, καὶ μὴ ἀποστήσῃς τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν, ὁ ὑπερυψούμενος εἰς τοὺς αἰῶνας. »

Μετὰ ἀνόμων, Χριστέ οἰκτίρμον, ἐκὼν κατελογίσθης, καιρῶ τοῦ θείου πάθους· καὶ ταῦτα βλέπουσα ἐσείετο ἡ γῆ, καὶ πέτραι παντουργῶ νεύματι ἐρρήγγυντο, ἀκατάληπτε, καὶ ἀνίσταντο νεκροὶ οἱ ἀπ' αἰῶνος.

Μετὰ ψυχῆς καταβάς εἰς μέρη κατώτερα τοῦ ἄδου, ἐξήγες ἐν ἀνδρία δεσμίους ἅπαντας, οὓς ἐκ τοῦ αἰῶνος θάνατος εἶχεν, ὁ πικρὸς τύραννος, ἐκβοῶντάς σοι, Χριστέ ὁ Θεός· Δόξα σου τῇ φρικτῇ οἰκονομίᾳ.

Μετὰ νεκρῶν τί ὑμεῖς ζητεῖτε τὸν ζῶντα εἰς αἰῶνας; ἠγέρθη, καθὼς εἶπεν· ἰδοὺ ὡς βλέπετε, κεναὶ αἰ σινδόνες, κενὸς ὁ τάφος, ὁ φανείς· ἔλεγε γυναίξι νεανίας· σπουδῆ ἄπιτε, εἶπατε τοῖς Ἀποστόλοις.

Υδωρ ὑπάρχεις ζωῆς, ἐβόα Χριστῶ ἡ Σαμαρείτις· πότισον οὖν με Λόγε, διψῶσαν πάντοτε, σοῦ τὴν θεϊὰν χάριν, ὅπως μηκέτι, Ἰησοῦ Κύριε, ἀγνωσίας χορατῶ.

μαὶ αὐχμῶ, ἀλλὰ κηρύττω σοὺ τὰ μεγαλεῖα.

Δόξα.

Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν, καὶ θεῖον ὕμνολογοῦμεν Πνεῦμα, ἀμέριστον Τριάδα φύσει ὑπάρχουσαν, μεριστὴν προσώποις, μίαν οὐσίαν συμφυτῆ, ἀναρχον, ποιητὴν τοῦ παντός καὶ Θεόν, ὃν πᾶσαι οὐρανῶν ὕμνοῦσι τάξεις.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μετὰ λοχείαν φρικτῆν, παρθένος ἀγνή διεφυλάχθης, ἀγία Θεοτόκε· διό σε ἅπασαι, Ἀγγέλων χορεῖαι, καὶ τῶν ἀνθρώπων γενεαὶ ἅπασαι, ἀσιγήτοις ἀνυμνοῦσι φωναῖς, χωρίον καθαρὸν τοῦ ἀχωρήτου.

Καταβασία. Ὁ Παιδας ἐκ καμίνου.

Τοῦ Πάσχα Ἰδὴ Ἡ. Ὁ Εἰρμός.

Αὕτη ἡ κλητῆ, καὶ ἀγία ἡμέρα.

Δεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου.

Ἀρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Ἦλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένε Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ ἄδου διαρρήξας θνητοῖς τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· διό εὐλογοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ολον καθελῶν τοῦ θανάτου τὸ κράτος ὁ Υἱός σου Παρθένε, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεὸς κραταῖος, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθέωσας· διό ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἄγγελοι καὶ οὐρανοί.

Δεῦτε ἴδετε λαοὶ τὸν ἐπὶ θρόνου δόξης καθεζόμενον, ὑπὸ λα-

ἴδόντες ὑμνεῖτε, τὸν ἐν Προφήταις Μεσσίαν προῤῥηθέντα.

Σὺ εἶ ὄντως ὁ Χριστὸς, ὁ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον προερχόμενος, ἐξ οὗ ἡ σωτηρία, καὶ ἡ ἄφεσις τῶν πατρῶων σφαλμάτων· σὺ ἡ ὄντως ζωὴ τῶν σοὶ πεπιστευκότων.

Η σοφία τοῦ Θεοῦ, τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης, καθὼς γέγραπται, τῷ ἱερῷ ἐπέστη καὶ ἐδίδασκεν. Ὅτι ὄντως αὐτὸς ἦν, ὁ Μεσσίας Χριστὸς, δι' οὗ ἡ σωτηρία.

Θεοτοκίον.

Πῶς ἐγέννησας, εἶπέ, τὸν ἐκ Πατρὸς ἀχρόνως προεκλάμψαντα, καὶ σὺν ἁγίῳ Πνεύματι ὑμνούμενος· ἡ ὡς οἶδεν ὁ μόνος, εὐδοκήσας ἐκ σοῦ τεχθῆναι Θεοτόκε.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

« **Τ**ὰ σύμπαντα Δέσποτα, τῆ σῆ σοφία συνεστήσω· γῆς δὲ πάλιν ἠδράσας, ὡς οἶδας τὸν πυθμένα, τῆ βάσει πηξάμενος ἐπὶ ὑδάτων· διὸ πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες· Εὐλογοῦτε τὰ ἔργα Κυρίου ἀπαύστως τὸν Κύριον. »

Θάνατον ὑπέμεινας, μόνε ἀθάνατε, βουλήσει, ἄδην ἠχμαλώτευσας, πύλας χαλκᾶς συνέτριψας, Βασιλεῦ οὐράνιε, καὶ ἄφειλες δεσμίους, ἀπ' αἰῶνος ἐκεῖθι χρηματίζοντας, ἀνυμνοῦντας ἀπαύστως τὸ κράτος τῆς σῆς ἀγαλότητος.

Υψώθης μακρόθυμε, ἐβελουσίως ἐπὶ ξύλου, καὶ πέτραι ἐσχίσθησαν, καὶ ἥλιος ἐσβέσθη, καὶ τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ διεῤῥάγη, καὶ ἡ γῆ ἐσαλεύθη, καὶ ἐτρόμα-

ξεν ὁ παγγέλαστος ἄδης, καὶ πάντας δεσμίους ἀπέλυσεν.

Επέφανες Κύριε, τοῖς ἐν τῷ σκότει καθημένοις, εἰς ὑπάρχων ἄδυτον, καὶ ζωὴ τῶν ἀπάντων· διὸ σε ὡς ἐβλεψε τῶν δικαίων ὁ δῆμος, ἀνεσκίρτησε Λόγε, καὶ ἀνεβόησεν· Ἦλθες πάντων δεσμῶν ἀπολύσαι· ὑμνοῦμεν τὸ κράτος σου.

Πλησίον ἐκάθησας πηγῆς, ἐν ὥρᾳ Σῶτερ ἕκτη, καὶ τῆ Σαμαρείτιδι ὕδωρ τὸ ζῶν παρέσχες, καὶ γνώσεως νάματα, διὰ πολλὴν εὐσπλαγχνίαν, μεθ' ἧς πάντες βοῶμεν ἀναμέλποντες· Εὐλογοῦτε τὰ ἔργα Κυρίου ἀπαύστως τὸν Κύριον.

Δόξα.

Πατέρα προάναρχον, Υἱὸν συνάναρχον ὑμνοῦμεν Πνεῦμα, τὸ ἅγιον, Θεὸν ἓνα τὰ τρία, ἀσύγκυτον, ἄτμητον, δημιουργὸν τῶν ἀπάντων ὁμοδύναμον, κράτος αὐτεξούσιον, καὶ βοῶμεν· Εὐλογοῦτε τὰ ἔργα Κυρίου, ἀπαύστως τὸν Κύριον. Καὶ νῦν, Θεοτ.

Ανθρακι καθαίρεται, ὁ Ἑσθίας, προκηρύττων τὸν νοητὸν ἄνθρακα, σαρκούμενον Παρθένη, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἔννοιαν, καταφλέγοντα πάντων τῶν βροτῶν τὰ ὑλώδη ἁμαρτήματα, καὶ θεοῦντα δι' οἶκτον τὴν φύσιν ἡμῶν, παναμώμητε.

Καταβασία. Αὕτη ἡ κλητῆ.

Τοῦ Πάσχα· Ὁδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Φωτίζου, φωτίζου.

ὦ Θεῖας! ὦ φίλης!

ὦ Πάσχα τὸ μέγα.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένη, σὲ μακα-

ρίζομεν πιστοί· Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἔμφυχε· χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ δύνας ἐν τάφῳ Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμψας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Κανὼν τῆς Μεσοπεντηκοστῆς.

Ἀλλότριον τῶν μητέρων.

Τῆς ἑορτῆς μεσαζούσης τῶν Ἰουδαίων, ἀνῆλθες ὁ Σωτὴρ μου ἐπὶ τὸ ἱερόν σου, καὶ ἐδίδατκες πάντας· ἐθαύμαζον δὲ Ἰουδαῖοι, καὶ πόθεν οὗτος οἶδε γράμματα, μὴ μεμαθηκώς; ἔλεγον.

Γάματα χαρισμάτων ὁ λυτρωτῆς μου πηγάζων, ἐπετελεῖ τέρατα καὶ σημεῖα, φυγαδεύων τὰς νόσους, ἰώμενος τοὺς ἀσθενοῦντας· ἀλλ' Ἰουδαῖοι ἐξεμαίνοντο, τῷ πλήθει τῶν θαυμάτων αὐτοῦ.

Ὁ σαρκικὸς Ἰουδαῖος, κατὰ τὴν σάρκα νοῶν τὰ γεγραμμένα, τῷ γράμματι προσπταίει· ἀντιπίπτει δὲ πάλιν τῷ Πνεύματι τῆς ἀληθείας· ἡμεῖς δὲ τοῦτον παρωσάμενοι, φρονῶμεν τὰ τοῦ Πνεύματος.

Θεοτοκίον.

Εχώρησας ἐν γαστρί σου, Παρθενομήτορ, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος, Χριστὸν τὸν Ζωοδότην, ὃν ὕμνεῖ πᾶσα κτίσις, καὶ τρέμουσιν οἱ ἄνω θρόνοι· Αὐτὸν δυσώπει παμμακάριστε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κανὼν τῆς Σαμαρείτιδος. Ὁ Εἰρμός.

«**Ἐποίησε** κράτος, ἐν βραχίονι αὐτοῦ· καθεῖλε γὰρ δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ ὕψωσε ταπεινοὺς, ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ, ἐν οἷς ἐπεσκέψατο ἡμᾶς, ἀνατολῇ ἐν ὕψους, καὶ κατεύθυνεν ἡμᾶς, εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

Ἰδοὺ καθωράθη, ἡ ζωὴ πάντων Χριστὸς, κρεμάμενος ἐν ξύλῳ ἐκουσίως· καὶ ταῦτα βλέπουσα γῆ ἐσαλεύθη, καὶ πολλὰ Ἁγίων ἠγέρθη ἐμφανῶς, σώματα κοιμηθέντων, καὶ τὸ δεσμωτήριον, ἄδου ἐσαλεύθη.

Ῥαῖος ἐκ τάφου, ὡς νυμφίος ἐκ παστοῦ, πεπόρευσαι, θανάτου καταλύσας, τὴν τυραννίδα Χριστέ, καὶ τοῦ ἄδου τοὺς μοχλοὺς, συντρίψας δυνάμει θεϊκῇ, καὶ τῆς ἐγέρσεώς σου, τῷ φωτὶ τῷ νοητῷ καταυγάσας κόσμον.

Στησώμεθα πάντες, νῦν χοροὺς πνευματικῶν, καὶ κράζωμεν· Ὁ Κύριος ἀνέστη· ἀγαλλιάσθω ἡ γῆ, εὐφραινέσθω οὐρανός, νεφέλαι βανάτωσαν ἡμῖν, δικαιοσύνης ὀμβροῦς, ἑορτάζουσι φαιδρῶς, καὶ Χριστὸν ὕμνουσιν.

Ἡ ζωὴ τῶν ζώντων, ἡ πηγὴ τῶν ἀγαθῶν, ὁ Κύριος πλουσίως, ἐπιρραίων διδασχάς, ἐκβοᾷ τῇ Γυναικί· Παράσχου μοι ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὅπως σοι δώσω ὕδωρ, τῶν ἀμαρτημάτων σου, τὰς πηγὰς Ἐφραῖνον.

Δόξα.

Φῶς ἐν ἀμερίστως, ἡ τρισήλιος μονάς, ὁ ἀναρχος Πατὴρ, Υἱός, καὶ Πνεῦμα, Θεότης μία, ζωὴ καὶ τῶν ὄλων ποιητής· αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν πιστοί, μετὰ τῶν

ἄσωμάτων, τρισαγίους ἄσμασιν, ἱερολογούντες.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Φωτὸς γενομένη, οἰκητήριον Ἀγνή, καταύγασον τὰς κόρας τῆς ψυχῆς μου, ἀμαυρωθείσας πολλαῖς, μεθοδείαις τοῦ ἐχθροῦ, καὶ βλέψαι ἀξίωσον τρανώς, τὸ ἀνάλαμπαν φέγγος, ἐκ σοῦ ὑπὲρ ἐνοίαν, καθαρᾶ καρδίᾳ.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεός· ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστη, Ἀδὰμ ἐγειρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πάσχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Ἐτερον τῆς Σαμαρείτιδος.

Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Σαμάρειαν κατέλαβες, Σωτήρι μου παντοδύναμε, καὶ Γυναῖκι ὀμιλήσας, ἐζήτηεις ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὁ ἐκ πέτρας ἀκροτόμου, πηγᾶσας ὕδωρ Ἑβραίοις, ἦν πίστιν σὴν ἔλαβες· καὶ νῦν ζωῆς ἀπολαύει, ἐν οὐρανοῖς αἰώνιως.

Τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, ὁμοιον.

Μεσοῦσης παραγέγονας, τῆς ἑορτῆς φιλάνθρωπε, ἐν ἱερῷ, καὶ ἐλάλεις. Οἱ διψῆς ἐμπλεοὶ, πρὸς με, ἔλθετε, καὶ ἀρύσασθε, ὕδωρ ζωῆς καὶ ἀλλόμενον, δι' οὗ τρυφῆς καὶ χάριτος, ζωῆς τε τῆς ἀθανάτου, ἐπαπολαύσετε πάντες.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. η'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ς'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος β'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα, ἤχος δ'.

Ο σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θά-

νατον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Εν τῷ σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρας ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου, τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα διάβολον κατήργησας, ἐν δὲ τῇ ἐγέρσει σου, χαρᾶς τὰ πάντα ἐπλήρωσας. Διὸ βοῶμέν σοι. Ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δοῦξα σοι.

Τῷ σῷ σταυρῷ Χριστέ Σωτήρι, ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου καὶ ρῦσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς πεσόντας τῇ ἁμαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χειρὰ σου, φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Τῶν Πατρικῶν σου κόλπων μὴ χωρισθεῖς, μονογενὲς Λόγε τοῦ Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλάνθρωπίαν, ἄνθρωπος γενόμενος ἀτρέπτως, καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ Θεότητι. Ἀναστὰς δὲ ἐκ νεκρῶν, ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς μόνος παντοδύναμος.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Θάνατον κατεδέξω σαρκί, ἡμῖν ἀθανασίαν πραγματευσάμενος Σωτήρι· καὶ ἐν τάφῳ ὤκησας, ἵνα ἡμᾶς τοῦ ἄδου ἐλευθερώσης, συναναστήσας ἑαυτῷ, παθῶν μὲν ὡς ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀναστὰς ὡς Θεός. Διὰ τοῦτο βοῶμεν. Δόξα σοι ζωοδότα Κύριε, μόνε φιλάνθρωπε.

Πέτραι ἐσχίσθησαν Σωτήρι, ὅτε ἐν τῷ Κρανίῳ ὁ σταυρὸς σου ἐπά-

γη ἐφρίξαν ἄδου πυλωροί, ὅτε ἐν πῶ μνημείῳ ὡς θνητός κατετέθη· καὶ γὰρ τοῦ θανάτου καταργήσας τὴν ἰσχὺν, τοῖς τεθνεώσι πᾶσιν ἀφθαρσίαν παρέσχες, τῇ Ἀναστάσει σου Σωτήρ. Ζωοδότα Κύριε, δόξα σοι.

Στιχηρὰ Ἰδιόμ. τῆς Σαμαρείτιδος.
Ἦχος δ'.

Στ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ καὶ βασιλεῦ.

Αγαλλιᾶσθω σήμερον φαιδρῶς, ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ὅτι Χριστὸς πεφανέρωται, σαρκούμενος ὡς ἄνθρωπος, ἵνα τὸν Ἀδὰμ ἐξάρη ἐκ κατάρας παγγενῆ· καὶ θαυμασοῦται θαύμασιν, ἐν Σαμαρεία προσεφικόμενος· γυναικὶ δὲ παρέστη, ὕδωρ ζιτῶν, ὃ νεφέλαις ὕδασι περιβαλλόμενος· διὸ πάντες οἱ πιστοὶ προσκυνήσωμεν, τὸν δι' ἡμᾶς ἐχευσίως πτωχεύσαντα, εὐσπλάγχυν βουλῆ.

Ἦχος πλ. β'.

Στιχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν.

Τάδε λέγει Κύριος τῇ Σαμαρείτιδι· Εἰ ἤδεις τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστὶν ὃ λέγων σοι. Δός μοι ὕδωρ πιεῖν· σὺ ἂν ἤτησας αὐτόν, καὶ ἔδωκέ σοι πιεῖν, ἵνα μὴ διψήσῃς εἰς τὸν αἰῶνα· λέγει Κύριος.

Δόξα, Ἦχος ὁ αὐτός.

Η πηγὴ τῆς ζωαρχίας, Ἰησοῦς ὁ Σωτήρ ἡμῶν, ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπιστάς, τοῦ Πατριάρχου Ἰακώβ, πιεῖν ἐξήτει ὕδωρ παρὰ γυναικὸς Σαμαρείτιδος. Ἰῆς δὲ τὸ ἀκεινώνητον τῶν Ἰουδαίων προσειπούσης, ὁ σοφὸς δημιουργὸς με-

οχεύει αὐτὴν, ταῖς γλυκαῖαις προρήσεσι, μᾶλλον πρὸς αἴτησιν τοῦ αἰδίου ὕδατος· ὃ καὶ λαβοῦσα, τοῖς πᾶσιν ἐκήρυξεν εἰπούσα. Δεῦτε, ἴδετε τῶν κρυπτῶν γνώστην καὶ Θεὸν, παραγεγόμενον σαρκί, διὰ τὸ σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Καὶ νῦν. Ἰπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν α'. Ὥραν, τὸ Ἐωθινόν.

Ἦχος βαρῦς.

Ἰδοῦ, σκοτία καὶ πρῶι· καὶ τί πρὸς τὸ μνημεῖον Μαρία ἐστήκας, πολὺ σκότος, ἔχουσα ταῖς φρεσίν, ὑφ' οὗ ποῦ τέθειται ζητεῖς ὁ Ἰησοῦς; ἀλλ' ὄρα τοὺς συντρέχοντας Μαθητάς, πῶς τοῖς ὀθονίοις, καὶ τῷ σουδαρίῳ, τὴν Ἀνάστασιν ἐτεκμήραντο, καὶ ἀνεμνήσθησαν τῆς περὶ τούτου Γραφῆς. Μεθ' ὧν, καὶ δι' ὧν, καὶ ἡμεῖς πιστεύσαντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν ζωοδότην Χριστόν.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦγου.

Ἦχος δ'.

Διὰ ξύλου ὁ Ἀδὰμ Παραδείσου· γέγονεν ἄποικος, διὰ ξύλου δὲ σταυροῦ, ὁ Ληστής Παράδεισον ὤκησεν· ὁ μὲν γὰρ γευσάμενος, ἐντολήν ἠθέτησε τοῦ ποιήσαντος, ὁ δὲ συσταυρούμενος Θεὸν ὠμολόγησε τὸν κρυπτόμενον, Μνήσθητί μου, βοῶν, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ο σταυρωθεὶς καὶ ἀναστὰς ὡς δυνατὸς ἐκ τάσου τριήμερος, καὶ τὸν πρωτόπλαστον Ἀδὰμ ἐξαναστήσας, μόνα Ἀθάνατε, καμὲ εἰς μετάνοιαν ἐπιστρέφει Κύριε κατα-

ξίωτον, ἐξ ὅλης καρδίας μου, καὶ ἐν θερμῇ τῇ πίστει αἰεὶ κραυγάζειν σοι. Μνήσθητί μου Σωτὴρ ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Ὅτως ἀνέστη ὁ Χριστός, καὶ μαρτυρεῖ ὁ τάφος, παράνομοι τὰ γὰρ ἐντάφια αὐτοῦ καταλιπὼν, ἀνέστη τριήμερος· ὁ λίθος ἐσφράγιστο, καὶ πρὸ τοῦ τάφου φύλακες περιστάντο· ὁ ἄδης ἐσκόλυετα, ὁ θάνατος τέθνηκε. Πιστεύσατε οὖν σὺν ἡμῖν τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ τὸ τοῦ ἄδου κράτος σκυλεύσαντα, καὶ ὁραθέντα γυναίξει Μυροφόροις λέγοντα, Χαίρετε, πιστοὶ δυσωπήσωμεν, ἐκ φόβου λυτρώσασθαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν, κραυγάζοντες πάντοτε Ἀγαστοῦ τοῦ εὐγνώμονος τὴν φωνὴν πρὸς αὐτόν. Μνήσθητε καὶ ἡμῶν ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ᾠδὴ Γ'. καὶ τῆς Σαμαρείτιδος ᾠδὴ Σ'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον, ἤχος δ'.

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε, πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.

Στ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων,

Τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, διασπαρμέντες οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ, διήλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδὲν ἱλασσοῦντες τὸν λόγον, εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίους. Ἦσαν δὲ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν, ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἕλληνας, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν. Καὶ ἦν

χειρ Κυρίου μετ' αὐτῶν, πολὺς τε ἀριθμὸς πιστεύσας, ἐπέστρεφεν ἐπὶ τὸν Κύριον. Ἠκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὄτα τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν, καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας. Ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ. Ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος Ἁγίου, καὶ πίστεως· καὶ προσετέθη ὄχλος ἰκανὸς τῷ Κυρίῳ. Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρτὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητητῆσαι Σαῦλον, καὶ εὗρών αὐτὸν ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν· ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναθῆναι ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ διδάξαι ὄχλον ἰκανὸν χρηματίζουσαν τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς. Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατήλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφηταὶ εἰς Ἀντιόχειαν. Ἀνατὰς δὲ εἰς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἄγαθος, ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος, λίμὸν μέγαν μέλλειν ἔσσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην, ὃς τις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος. Τῶν δὲ μαθητῶν, καθὼς ἠμπορεῖτό τις, ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς. Ὁ καὶ ἐποίησαν, ἀποστείλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρῶν Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν πόλιν τῆς Σαμαρείας.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῇ ΤΗΣ ΣΑΜΑΡΕΙΤΙΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν σιχ-
σ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια
τῆς Μεσοπεντηκοστῆς γ'.

ἤχ. πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ἦθη φωτοφανίς.

(TOM. Ε')

19

Δόξης ὡς θεϊκῆς ποταμός.

Μέσον τοῦ ἱεροῦ ἐσττικῶς.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 122.)

Ἐἶτα τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς, πρὸ τοῦ πά-
θους. σελ. 122.

Ἐἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωή-
χου ἦχος δ'. Αναστάσιμον

Τὸν ζωοποιὸν σου Σταυρόν, ἀ-
παύστως προσκυνῶντες, Χριστέ
ὁ Θεός, τὴν τριήμερόν σου Ἀνά-
στασιν δοξάζομεν· δι' αὐτῆς γὰρ
ἀνεκαίνισας, τὴν καταφθαρεῖσαν
τῶν ἀνθρώπων φύσιν, παντοδύνα-
με· καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀνοδὸν
καθυπέδειξας ἡμῖν, ὡς μόνος ἀ-
γαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Ἦθελον δάκρυσιν ἐξαλειφῆαι,
τῶν ἐμῶν πταισμάτων, Κύριε, τὸ
χειρόγραφον, καὶ τὸ ὑπόλοιπον
τῆς ζωῆς μου, διὰ μετανοίας εὐ-
αρεστησαί σοι· ἀλλ' ὁ ἐχθρὸς ἀ-
πατᾷ με, καὶ πολεμεῖ τὴν ψυχὴν
μου. Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπό-
λωμαι, σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Ὁ ἐνδοξαζόμενος, ἐν ταῖς μνεί-
αις τῶν ἁγίων σου, Χριστέ ὁ Θεός,
ὕπ' αὐτῶν δυσωπούμενος, κατά-
πεμψον ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Τῆς ἑορτῆς μεσοῦσης τῆς οἴης Χρι-
στὲ Ἀναστάσεως. σελ. 107.

Ἀπολυτικίον. Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ ΤΗΣ Δ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤΗ.

Ἐἰς τὸν ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχ.

Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου, ἦχος δ'.

Ἀναστάσιμον.

Ἀναβλέψασαι τοῦ τάφου τὴν
εἴσοδον, καὶ τὴν φλόγα τοῦ Ἀγ-
γέλου μὴ φέρουσαι, αἱ Μυροφόροι
σὺν τρόμῳ ἐξίσταντο, λέγουσαι,
Ἐὰν ἐκλάπη ὁ τῷ Ληστῇ ἀνοίξας
Παράδεισον; Ἐὰν ἠγέρθη, ὁ καὶ
πρὸ πάθους κηρύξας τὴν Ἐγερσιν;
ἀληθῶς ἀνέστη Χριστὸς ὁ Θεός,
τοῖς ἐν Ἀδῇ παρέχων ζωὴν καὶ
ἀνάστασιν.

Κατανυκτικόν.

Τὴν ταπεινὴν μου ψυχὴν ἐπί-
σκεψαι Κύριε, τὴν ἐν ἁμαρτίαις
τὸν βίον ὄλον δαπανήσασαν· ὃν
τρόπον τὴν Πόρνην, δέξαι καμὲ
καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Σήμερον τὰ τῶν Ἀγγέλων
στρατεύματα, ἐν τῇ μνήμῃ τῶν
Ἀθλοφόρων παραγέγονε, τὰς τῶν
πιστῶν διανοίας φωτίσαι, καὶ τὴν
Οἰκουμένην τῇ χάριτι φαιδρῦναι·
δι' αὐτῶν ὁ Θεός δυσωπούμενος,
δώρησαι ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Τεῖχος ἀκαταμάχητον ἡμῶν
τῶν Χριστιανῶν, ὑπάρχεις Θεο-
τοκε Παρθένε· πρὸς σέ γὰρ κατα-
φεύγοντες, ἄτρωτοι διαμένομεν,
καὶ πάλιν ἁμαρτάνοντες, ἐχομέν
σε πρεσβεύουσαν· διὸ εὐχαριστοῦν-
τες βοῶμέν σοι, Χαῖρε Κεχαρι-
τωμένη ὁ Κύριος μετὰ σοῦ.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσμα
τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. ἦχ. πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Ἡ Σοφία ὁ Λόγος ὁ τοῦ Πα-
τρὸς, ὁ καὶ θεὸς Ἀποστόλοις ῥη-

μα Θεοῦ, κηρύξαι τοῖς πέρασι, τὴν ἐν γῆ αὐτοῦ ἔλευσιν, ὑπὸ πλάνων Ἑβραίων, μανία ὑβρίζετο, δαιμονῶν καὶ πλάνος, φρικτῶς λοιδορούμενος, ὡς ἀνεξικακῶς, πρὸς αὐτοὺς ἀνεβόα· Μὴ κρίνετε ἀκριτον κατ' ἐμοῦ κρίσιν, ἀνομοι· πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φιλάνθρωπε Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεσιν καταπέμψον, τοῖς ἀνυμνοῦσιν ἐν πίστει, τὴν ἀνείκαστον δόξαν σου.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ αἱ Κανόνες, τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ ἑξαποστειλ. τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου ἤχος δ'. Ἀναστάσιμον.

Ο Σταυρὸν ὑπομείνας καὶ θάνατον, καὶ ἀναστὰς ἐκ τῶν νεκρῶν, παντοδύναμε Κύριε, δοξάζομέν σου τὴν Ἀνάστασιν.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Πρόβατόν εἰμι τῆς λογικῆς σου ποιμένης, καὶ πρὸς σέ καταφεύγω τὸν ποιμένα τὸν καλόν· ζήτησόν με τὸν πλανηθέντα, ὁ Θεός καὶ ἐλήσόν με.

Μαρτυρικόν.

Τίς οὐκ ἐξίσταται ὄρων ἅγιοι Μάρτυρες, τὸν ἀγῶνα τὸν καλόν ὃν ἠγωνίσασθε; πῶς ἐν σώματι ὄντες, τὸν ἀσώματον ἐχθρὸν ἐνίκησατε, Χριστὸν ὁμολογήσαντες, καὶ σταυρῷ ὀπλισάμενοι; Ὅθεν ἐπαξίως ἀνεδείχθητε, δαιμόνων φυγαδευταί, καὶ βαρβάρων πολέμοι· ἀπαύστως πρεσβεύσατε, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάσχα. σελ. 124.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

ἤχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Κλίνας τοὺς οὐρανοὺς, κατήλθες ὁ Σωτὴρ μου, καὶ σάρκα ἐκ Παρθένου, δίχα τροπῆς ὑπέδυσ, πηγάζων μοι τὴν ἄφεσιν.

Στίχ. Ὁ δὲ Θεός Βασιλεὺς ἡμῶν.

Ολος ἐν τῷ Θεῷ, ὁ Λόγος σὺ ὑπάρχεις, ὀλλύμενόν με θέλων, ἐξάραι τῶν πταισμάτων, ἐνοῦσαί μοι φιλάνθρωπε.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Σὺ εἶ, Παμβασιλεῦ, Σοφία ἡ μεγάλη, δι' οὗ Πατὴρ τὸν Κόσμον πεποίηκε πανσόφως, σὺν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Καθαρθώμεν ἐννοιῶν. σελ. 124.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾶ ΤΗΣ Ε΄. ΕΒΔΟΜΑΔ. ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ Προσόμ. τῆς Μεσοπεντηκοστῆς ἤχ. α'.
Τῶν οὐρανίων ταγματῶν.

Ο ποιητῆς τῶν ἀπάντων, καὶ τῆς ζωῆς χορηγός, ὁ τῷ Πατρὶ τῷ θείῳ, συναΐδιος Λόγος, ἐκὼν ἐκ τῆς Παρθένου, σάρκα λαβὼν, καὶ γενόμενος ἄνθρωπος, τὰ τῆς ἀρρήτου σοφίας ὡς ἀγαθός, πᾶσιν ἔβλυσε διδάγματα.

Τῆς ἑορτῆς μεσαζούσης, τῶν Ἰουδαίων Χριστῆ, τῷ ἱερῷ ἐπέτης, ὁ τοῦ νόμου Δεσπότης, διδάσκων ἐξουσία, καὶ Γραμματεῖς, διελέγχων ὡς γέγραπται, καὶ καταπλήττων σοφία λόγων τῶν σῶν. καὶ θαυμάτων ἐπιδείξεις.

Ο χορηγός τῆς σοφίας, καὶ τῶν
καλῶν παροχέυς, ὁ χέων θεῖα ρεί-
θρα, ἐκ πηγῆς ἀενάου, δεῦτε πρός
με, κράζει, ὕδωρ ζωῆς οἱ διψῶν-
τες ἀρύσαθε· καὶ ποταμοὶ ἐκ κοι-
λίας ὑμῶν, φησί, χαρισμάτων θεί-
ων ρέουσιν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος β'.

Ὅτε παρεγένου ἐν ἱερῷ. σελ. 120.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου
ἦχος δ'. Ἀναστάσιμον.

Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς, τὸ
ἐπιτίμιον ἔλυσας Σωτήρ, τῷ ξύλῳ
τοῦ Σταυροῦ, ἐκουσίως προσηλω-
θεῖς· καὶ εἰς ἄδου κατελθὼν δυνα-
τὲ, τοῦ θανάτου τὰ δεσμὰ, ὡς Θε-
ὸς διέρρηξας· διὸ προσκυνούμεν
τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, ἐν
ἀγαλλιάσει βοῶντες· Παντοδύνα-
με Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Στ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Τίς χειμαζόμενος καὶ προσρέ-
χων, τῷ λιμένι τούτῳ οὐ διασώ-
ζεται; ἢ τίς ὀδυνώμενος καὶ προσ-
πίπτων, τῷ ἰατρῷ τούτῳ οὐ θε-
ραπεύεται; Δημιουργέ τῶν ἀπάν-
των, καὶ ἰατρὲ τῶν νοσούντων,
Κύριε, πρὶν εἰς τέλος ἀπόλωμαι,
σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Ο τῶν ἁγίων Μαρτύρων δεξά-
μενος τὴν ὑπομονήν, καὶ παρ' ἡ-
μῶν δέχου τὴν ὑμνωδίαν φιλάν-
θρωπε, δωρούμενος ἡμῖν, ταῖς αὐ-
τῶν ἰκεσίαις, τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος γ'.

Μεσούσης τῆς ἑορτῆς δοξάζομεν. σ. 120.

Ἀπολυτίκιον. Μεσούσης τῆς ἑορτῆς.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.
ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχο-
λογ. Καθίσμ. τῆς Ὀκτωήχου. ἦχος δ'.
Κατεπλάγη Ἰωσήφ. Ἀναστάσιμον.

Εκουσία σου βουλή, σταυρὸν
ὑπέμεινας Σωτήρ, καὶ ἐν μνήματι
καινῷ ἄνθρωποι ἔθεντο θνητοί, τὸν
διὰ λόγου τὰ πέρατα συστησά-
μενον· ὅθεν δεσμευθεὶς ὁ ἀλλότρι-
ος θάνατος, δεινὸς ἐσκυλεύετο,
καὶ οἱ ἐν ἄδη ἅπαντες ἐκραύγα-
ζον, τῇ ζωηφόρῳ ἐγέρσει σου.
Χριστὸς ἀνέστη, ὁ ζωοδότης, μέ-
νων εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κατανυκτικόν, ὁμοιον.

Αναλόγισαι ψυχῇ, πῶς παρα-
στῶμεν τῷ κριτῇ· ἐπὶ βήματος
φρικτοῦ, τίθενται θρόνοι φοβεροί,
καὶ τῶν ἀνθρώπων αἱ πράξεις δι-
ελέγχονται. Τότε ὁ κριτῆς ἀδυσώ-
πητος. Ἐκεῖ τὸ πῦρ δεινῶς συμ-
παρίσταται, ὡσερ ἀγρία θάλασ-
σα, σὺν ἤχῳ κατακαλύψει τοὺς
πταίσοντας. Ἀναλογίζου, ταῦτα,
ψυχῇ μου, καὶ τὰ ἔργα σου εὐθυνα.

Μαρτυρικόν.

Τῶν ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ Μαρτύ-
ρων σου, ὡς πορφύραν καὶ βύσσον
τὰ αἵματα, ἢ Ἐκκλησία σου στο-
λισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι, Χρι-
στὲ ὁ Θεός. Τῷ λαῷ σου τοὺς οἰ-
κτιρμοὺς σου κατέπεμψον, εἰρήνην
τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι, καὶ ταῖς
ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτακτικόν.

Φοβερὸν τὸ μυστήριον, καὶ τὸ
θαῦμα παράδοξον· πῶς ἡ Παρθέ-

νος σὲ τὸν Κτίστην τῶν ἀπάντων ἐβάστασε, καὶ μετὰ τόκον, πάλιν σῶα καὶ Παρθένος διέμεινεν; Ὁ τεχθεὶς ἐξ αὐτῆς, τὴν πίστιν στήριξον, τὰ ἔθνη πράνονον, καὶ τὸν κόσμον εἰρήνευσον, ὡς φιλόρωπος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν Κάθισμα τῆς Μεσοπεντηκοστῆς. ἤχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τῆς σοφίας τὸ ὕδωρ, καὶ τῆς ζωῆς, ἀναβλύζων τῷ κόσμῳ, πάντας Σωτῆρ, καλεῖς τοῦ ἀρύσασθαι, σωτηρίας τὰ νόματα· τὸν γὰρ θεῖον Νόμον σου, δεχόμενος ἀνθρώπος, ἐν αὐτῷ σθεννύει, τῆς πλάνης τοὺς ἀνθρακας· ὅθεν εἰς αἰῶνας, οὐ διψῆσει οὐ λήξει, τοῦ κόρου σου Δέσποτα, Βασιλεῦ ἐπουράνιε· διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου, Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄφεςιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι πλουσίως τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστῶμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

ἤχος δ'. Αναστάσιμον.

Εν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ, τῆς ἀρχαίας κατάρτας, ἠλευθέρωσας ἡμᾶς· καὶ ἐν τῷ θανάτῳ σου τὸν τὴν φύσιν ἡμῶν τυραννήσαντα, διάβολον κατήργησας· ἐν δὲ τῇ ἐγέρσει σου, χαρὰς τὰ πάντα ἐπλήρωσας· διὸ βοῶμέν σοι. Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δίς.

Κατανοκτικόν.

Πλῶνόν με, τοῖς δάκρυσί μου Σωτῆρ, ὅτι ρερούπωμαι ἐν πολλαῖς ἁμαρτίαις· διὸ καὶ προσπίπτω σοι, ἐλεῆμον· Ἥμαρτον, ἐλέητόν με, ὁ Θεός.

Μαρτυρικόν.

Αγγέλων συμμέτοχοι γεγόνατε, ἅγιοι Μάρτυρες, ἐν σταδίῳ τὸν Χριστὸν ἀνδρείως κηρύξαντες, πάντα γὰρ τὰ ἐν κόσμῳ κατελίπετε τερπνὰ, ὡς ἀνύπαρκτα, τὴν πίστιν δέ, ὡς ἀγκυραν ἀσφαλῆ ἐκρατήσατε· ὅθεν καὶ τὴν πλάνην ἀπελάσαντες, πηγάζετε τοῖς πιστοῖς ἰαμάτων χαρίσματα, ἀπαύστως πρεσβεύοντες, σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος δ'.

Κύριε, πρὸ τοῦ ἀγράντου σου. σ. 121.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς· ἤχος β'.

Τέλος ὦν καὶ ἀρχῆ, μεσότης τε, ἐν μέσῳ, τῆς ἑορτῆς ἐπέστης, τῷ ἱερῷ Χριστέ μου, πηγάζων μοι τὴν ἄφεςιν.

Στίχ. Μνήσθητι τῆς συναγωγῆς σου.

Ηκουσεν ἡ Σιών, τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ θεῖον κράτος Λόγε, καὶ χαίρει σὺν τοῖς τέκνοις, ὑμνοῦσά σε τὸν εὖσπλαγχνον.

στ. Ὁ δὲ Θεὸς Βασιλεὺς ἡμῶν.

Σέλας τὸ ἐκ Πατρὸς, ἐξέλαμψας ὁ Λόγος· ἀλλ' ἐπ' ἐσχάτων χρόνων, ἐφάνης ὡς βοστός μοι, πταισμάτων νέμων ἄφεςιν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Μεσοῦσης τῆς ἑορτῆς πρὸ τοῦ πάθους. σελ. 122.

Τῇ Τρίτῃ τῆς ε΄ ἑβδομάδος
Ἑσπέρας.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ ἀποδίδεται ἡ ἑορτὴ τῆς Μεσοπεντηκοστῆς, καὶ ψάλλομεν πάντα τὰ αὐτῆς (πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων) ἔν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὄρθρῳ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ· ἄπερ ζήτηι, σελ. 106—119.

Τῇ ΤΕΤΑΡΤῃ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
Ἑσπέρας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους γ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Σαμαρείτιδος γ'. Ἦχος δ'.

Ὁ ἐξ ὕψιστου κληθεὶς.

Παρὰ τὸ φρέαρ Χριστὸς τὴν Σαμαρείτιν, εὐρῶν ἐξητήσατο, ὕδωρ πιεῖν ἐξ αὐτῆς, εἰψὼν τὴν ταύτης διόρθωσιν, καὶ σωτηρίαν, ἃ καὶ ἐγνώσθη ἔργοις πληρούμενον· ταύτην γὰρ ἀνέλκουσαν, πόμα τοῦ πόματος, αὐτὸς ἀνέλκει καὶ ὕδατος· πληροὶ τοῦ ζῶντος, τὴν συμπολίταις διαγορεύουσιν· Ἰδοὺ ὁ πάλαι, ἐν τῷ νόμῳ ῥηθεὶς, Μεσσίας· Χριστὸς ἐπεφάνη ὡς ἄνθρωπος, ἐννοιῶν κεχυρμένων, ἐκκαλύπτων τὰ ἀπόρρητα.

Ἰδοὺ Μεσσίας Χριστὸς τοῖς ἐν τῇ πόλει, ἐν γῆ πεφανέρωται, ἡ Σαμαρεῖτις φησιν, ὃ γεγραμμένος ἐλευσεσθαι, ἐν νόμῳ πάλαι, προσφῆτης μέγας Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ὃ καὶ τὰ πρακτέα μοι ἐπέξηγήσατο, καὶ τὰ ἐν βάθει καρδίας μου, ἐγκεχυρμένα, πάντα μοι, εἶπεν ὡς ἐπέτελεσα· ὅθεν ἡ πόλις, συνδραμοῦτα ὄρα· τοὺς λόγους αὐτῆς κατὰ πᾶν ἀληθεύοντας, καὶ τὸ πρᾶγμα θαυμάζει καὶ πιστοῦται τῷ Θεῷ αὐτῇ.

Σὲ τὸν ἐν ἑκτῇ τῇ ὥρᾳ ὡς Δεσπότην, ποτὲ πρὸς Παράδεισον, περιπατοῦντα Θεόν, ἡ τῆς Προμήτορος ἐβλεψε, (υγιάτηρ πάλιν, ἐν ὥρᾳ ἑκτῇ οὕτω καθήμενον, ἐνθα πηγὴ ὕδατος, καὶ φρέαρ ὠρυκτο· καὶ ἐξ αὐτῆς ἐξαιτούμενον, πιεῖν ὡς ὕδωρ, αὐτὴν ποτίσης ζωῆς ἀλλόμενον, ὃ καὶ ἐπράχθη, καὶ τοῦ ὕδατος, ζωηφόρου τοῦ σοῦ ἐκροφήσασα, τοῖς ἐν πόλει κηρύττει, τὴν τοῦ γάματος δαψίλειαν.

Καὶ τοῦ Μηναιῖου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α'.

Ἐπὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη. σελ. 127.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου· ἦχος δ'· Ἀναστάσιμον.

Ἡύλας ἄδου συνέτριψας Κύριε, καὶ τῷ σῶ θανάτῳ, τοῦ θανάτου τὸ βασιλείον ἐλυσας· γένος δὲ τὸ ἀνθρώπινον, ἐκ φθορᾶς ἠλευθέρωσας, ζῶν καὶ ἀφθαρσίαν τῷ κόσμῳ δωρησάμενος, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ἀποστολικόν.

Στ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορὸν, Πνεύματι ἁγίῳ ἐφώτισας Χριστέ, καὶ ἡμῶν τὸν ρύπον τῆς ἁμαρτίας, δι' αὐτῶν ἀπόπλυνον ὁ Θεός, καὶ ἐλέησον ἡμᾶς.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Θαυμαστὸς ὁ Θεός.

Ἐχοντες παρρησίαν πρὸς τὸν Σωτῆρα Ἅγιοι, πρεσβεύσατε ἀπαύστως, ὑπὲρ ἡμῶν τῶν ἁμαρτωλῶν, ἄρεσιν πταισμάτων αἰτούμενοι, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος β'.

Ἐπὶ τὸ φρέαρ ὡς ἦλθεν. σελ. 127.

Ἀπολυτίκιον. Τὸ φαιδρὸν.
Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος. ἀπόκρυφον.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΤΗΣ Ε΄ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α΄ Στιχο-
λογίαν Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου,
Ἀναστάσιμον. Ἦχος δ΄.

Ὁ ὕψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ο σταυρωθεὶς ὑπὲρ ἡμῶν ἔκου-
σίως, καὶ λογισθεὶς ἐν τοῖς νεκροῖς
ζωοδότα, καὶ ἀναστάς τριήμερος,
Χριστέ ὁ Θεός, ἔθραυσας δυνάμει
σου, τοῦ θανάτου τὸ κράτος, πάν-
τας τῇ ἐγέρσει σου, τοὺς ἐν ἄδη
ζώσας· καὶ ἀνυμνοῦντες σέβομεν
τὴν σὴν, ἐγερσιν πάντες, ἀθάνατε
Κύριε.

Ἀποστολικόν.

Φωστῆρας εἰς τὰ πέρατα, τοὺς
Μαθητάς σου Σωτήρ, ἀνεδειξας
ἐκλάμποντας ἐν τῷ κηρύγματι,
ψυχὰς καταυγάζοντας, πλάνην
τῶν εἰδώλων, δι' αὐτῶν ἀμαρ-
ρώσας, δόγμασιν εὐσεβείας κα-
ταλάμψας τῷ κόσμῳ· αὐτῶν ταῖς
ἰκεσίαις, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Μαρτυρικόν.

Σταυρῷ ὀπλισάμενοι οἱ Ἀθλο-
φόροι σου, τὴν πλάνην ἐνίκησαν,
τοῦ ἀρχεκάκου ἐχθροῦ, Χριστέ ὁ
Θεός ἡμῶν· ἔλαμψαν ὡς φωστῆ-
ρες, τοὺς βροτούς ὀδηγοῦντες· νέ-
μουσι τὰς ἰάσεις, τοῖς ἐν πίστει
αἰτοῦσιν αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις, σῶ-
σον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Παρθένε πανάμωμε τὸν ὑπε-
ράγαθον, Θεὸν ἢ κηύσατα, σὺν
Ἀποστόλοις αὐτὸν, ἀπαύστως ἰ-
κέτευε, ἄφρονι τῶν πταισμάτων.

καὶ διόρθωσιν βίου, δοῦναι ἡμῖν
πρὸ τέλους, τοῖς ἐν πίστει καὶ
πόθῳ, ὑμνοῦσί σε κατὰ χρέος, μό-
νη πανόμνητε.

Μετὰ τὴν β΄ Στιχολογ. Καθίσμα τῆς
Σαμαρεΐτιδος ἦχος πλ' β΄

Ω τῇ πιστῇ Σαμαρεΐτιδι, Κύ-
ριε, τῆς Θεότητος τῆς σῆς, τὴν
πηγὴν ἠνέφξας, καὶ ἐβλυσας θεο-
γνωσίαν ἐπ' αὐτήν, ἀρδεύων πόμα
θεόληπτον· καὶ νῦν πᾶσιν ἡμῖν
κατάπεμψον, πταισμάτων ἰλασ-
μὸν, ὑπεράγαθε. Δίς.

Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεα-
σάμενοι. Ὁ Ν΄. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Σα-
μαρεΐτιδος μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ
τοῦ Μηναίου, εἰς δ΄. Κοντάκιον καὶ
Ἐξαποστειλάριον τῆς Σαμαρεΐτιδος.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στίχ. δ΄.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος δ΄. Ἀναστάσιμον.

Τῶν πατρικῶν σου κόλπων μὴ
χωρισθεὶς μονογενές Λόγε τοῦ
Θεοῦ, ἦλθες ἐπὶ γῆς διὰ φιλαν-
θρωπίαν, ἀνθρωπος γενόμενος ἀ-
τρέπτως, καὶ σταυρὸν καὶ θάνα-
τον ὑπέμεινας σαρκί, ὁ ἀπαθὴς τῇ
Θεότητι· ἀναστάς δὲ ἐκ νεκρῶν,
ἀθανασίαν παρέσχες τῷ γένει τῶν
ἀνθρώπων, ὡς μόνος Παντοδύ-
ναμος. Δίς.

Ἀποστολικόν.

Τοὺς ἀγραμμάτους Μαθητάς,
τὸ πνεῦμά σου τὸ ἅγιον, παιδεύτας
ἀνεδειξε, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τῇ
πολυφθόγγῳ ἀρμονίᾳ τῶν γλωσ-
σῶν, τὴν πλάνην κατήργησεν ὡς
Παντοδύναμος.

Μαρτυρικόν.

Πὼς ὑμῶν θαυμάσωμεν, τοὺς

ἀγωνάσας ἅγιοι Μάρτυρες, ὅτι σῶμα
θνητὸν περικείμενοι, τοὺς ἀσωμά-
τους ἐχθροὺς ἐτροπώσασι; οὐκ
ἐφόβησαν ὑμᾶς τῶν τυράννων αἰ
ἀπειλαί, οὐ κατέπτηξαν ὑμᾶς, τῶν
βασάνων αἰ προσβολαί· ὄντως ἀ-
ξίως παρὰ Χριστοῦ ἐδοξάσθητε,
καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν αἰτεῖσθε τὸ
μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος β'.

Ὁ συνάνρχος καὶ συναΐδιος σελ. 127.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ προσόμοια
τῆς Σαμαρειτιδος, ἤχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Σὺ πηγὴ ἀγαθότητος, καθυ-
πάρχων καὶ πέλαγος, τῆς ζωῆς
ταμίας τε, μόνε εὐσπλαγγνε, πῶς
γυναικὶ Σαμαρειτιδί, ὀμιλῶν ἐφώ-
νησας· Δός μοι ὕδωρ τοῦ πιεῖν, ὅ-
πως λάβῃς τὴν ἀρεσιν, ἀνυμνοῦμέν
σου, τὴν πολλὴν εὐσπλαγγνίαν,
δι' ἧς σώζεις, τῶν βροτῶν ἅπαν
τὸ γένος, διὰ πολλὴν ἀγαθότητα.

Στίχ. Ἐντενε καὶ κατευοδοῦ.

Δεῦτε ἴδετε ἄνθρωπον, ὃς ἐξ-
εἶπέ μοι σήμερον, τῇ πηγῇ καθή-
μενος τί ἐποίησα· Προφήτης γάρ
ἀληθέστατος, ὑπάρχει καὶ μέγι-
στος· τὰ κρυπτά καὶ φανερά, ἐπι-
στάμενος ἅπαντα· ἀλλὰ δώρησαι,
ὑδωρ ζῶν, ὃ παρέχεις τοῖς διψῶ-
σιν, ἵνα μὴ διψήσω πάλιν, εἰς τὸν
αἰῶνα φιλόνηρωπε.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Ἡ πηγὴ ἡ ἀένναος, ἡ ζωὴ ἡ
ἀθάνατος, ρεῖθρον τὸ ἀκένωτόν τε
καὶ ἀφθαρτόν, ὁδοιπορήσας ἐκά-
θητο, πλησίον τοῦ φρέατος, τοὺς
οἰκείους μαθητάς, ἀποσεύλας πρὸς
βρώματα· προσωμίλει δέ, γυναικί

ἅπαντλοῦση, ταύτην θέλων, τοῦ
θηρεῦσαι καὶ φωτίσαι, τὰς τῆς
ψυχῆς αὐτῆς ὄμματα.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος γ'.

Ἀγαλλιάσθω σήμερον. σελ. 128.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ Τῆς Ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν
Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
προσόμοια τῆς Ἐορτῆς γ'. ἤχος δ'.

Ἴδετε, ὃν προέγραψε Μωσῆς,
Ἰησοῦν Μεσσίαν ἐν τῷ νόμῳ ἐλεύ-
σεσθαι, ἐπὶ τῆς γῆς θεαθέντα, δι'
εὐσπλαγγνίαν κάμοι προσομιλή-
σαντα, ὡς βροτὸν ἐν τῷ φρέατι·
ὄντως οὗτος ὑπάρχει, ὁ Χριστός,
ὁ ἐν κόσμῳ ἐρχόμενος, τοῖς ἐν τῇ
Σιχαρ Σαμαρεῖτις ὤφθη λέγουσα.

Στόματος, ἐξ ἡδέος γυναικός,
ὑδατος ποτίμου γλυκεροῦ ἀναβλύ-
ζοντος, οἱ ἐν τῇ πόλει πιόντες,
καὶ πρὸς τὸ φρέαρ τὸ ρέον τὴν δα-
ψίλειαν, τὴν τοῦ νάματος ἔσπευ-
δον ἀναχθῆναι τὸ τάχος, καὶ πη-
γὴν κατιδεῖν τὴν ἀένναον, τὴν τὰς
ἐκτακείσας ψυχὰς ἐπαναψύχουσαν.

Σύμμορφον, κατιδόντες τὴν
πηγὴν, καὶ ὁμοειδῆ τῆς τῶν ἀν-
θρώπων συστάσεως, τῇ γυναικί ἐ-
πεβῶν, οἱ ἐν τῇ πόλει. Οὐκ ἐτι
διὰ σὴν ἡμεῖς, λαλίαν πεπιστεύ-
καμεν, ἀληθῶς ἐπιγινόντες, ὅτι
οὗτος ὑπάρχει ἡ λύτρωσις, καὶ ἡ
σωτηρία τοῦ κόσμου ἡ αἰώνιος.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. β'.

Παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ. σελ. 127.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωῆ-
χου. ἤχος δ'.

Πάντοτε ἔχοντες Χριστέ, τὸν Σταυρόν σου εἰς βοήθειαν, τὰς παγίδας τοῦ ἐχθροῦ εὐχερῶς καταπατοῦμεν.

Ἀναστάσιμον.

Στ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ, τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξήλειψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ ἄδῃ, τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦτο ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζωοποιόν, καὶ σωτήριόν σου ἐγερσιν.

Μαρτυρικόν.

Στ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε ἐλέησον.

Περεῖα ἔμψυχα, ὀλοκαυτώματα λογικά, Μάρτυρες Κυρίου, ὑμᾶτα τέλεια Θεοῦ, Θεὸν γινώσκοντα, καὶ Θεῷ γινωσκόμενα πρόβατα, ὧν ἡ μάνδρα λύκοις ἀνεπίβατος· πρεσβεύσατε, καὶ ἡμᾶς συμπομανθῆναι ὑμῖν, ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. ε'.

Τάδε λέγει Κύριος· σελ. 144.

Ἀπολυτίκιον. Τὸ φαιδρὸν.

Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜ.

ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου ἤχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Σταυρώσιμον.

Σταυρῷ σε προσήλωσαν, οἱ Ἰουδαῖοι Σωτήρ, δι' οὗ ἐκ τῶν ἐθνῶν ἡμᾶς, ἀνεκαλέσω στοργῆ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἠπλώσας τὰς παλάμας, ἐν αὐτῷ σὴ βουλήσει· λόγῃ δὲ τὴν πλευράν σου,

(ΤΟΜ. Ε')

κατεδέξω νυγῆναι, τῷ πλήθει τῶν οἰκτιρμῶν σου, δόξα φιλόνηρωπε.

Ἀναστάσιμον.

Ανέστης ὡς ἀθάνατος, ἀπὸ τοῦ τάφου Σωτήρ, συνήγειρας τὸν κόσμον σου, τῇ δυναστείᾳ τῇ σῇ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐθραύσας ἐν ἰσχύϊ, τοῦ θανάτου τὸ κράτος· ἐδειξας ἐλεῆμον, τὴν ἀνάστασιν πᾶσι· διό σε καὶ δοξάζομεν μόνε φιλόνηρωπε.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Μάρτυρές σου Κύριε, ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτῶν, στεφάνους· ἐκομίσαντο, τῆς ἀφθαρσίας ἐκ σοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· σχόντες γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλον, ἐθραύσαν καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση· αὐτῶν ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ ὁ Θεὸς σώσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Σταυροθεοτοκίον.

Σταυρῷ σε ὑψούμενον ὡς ἐθεάσατο, ἡ ἀχραντος Μήτηρ σου, Λόγε Θεοῦ μητρικῶς, θρηνοῦσα ἐφθέγγετο· Τί τὸ καινὸν καὶ ξένον τοῦτο θαῦμα, Υἱέ μου; πῶς ἡ ζωὴ τῶν ὄλων, ὁμιλεῖς τῷ θανάτῳ; ζωῶσαι τοὺς θανέντας θέλων ὡς εὐσπλαγχνος.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν Καθίσματα τῆς Ἑορτῆς, ἤχος δ'.

Ταχὺ προκατάλαβε.

Εκ φρέατος νάματα τοῦ γεηροῦ καὶ φαρτοῦ, ἐλθοῦσα ὡς σὺνηθες, ἡ Σαμαρεῖτις ἀντλεῖν, τὸ ζῶν ὕδωρ ἤντηλυσεν, οὕτως ἐφευρηκυῖα, τὴν πηγὴν καθημένην, ἐνθα πηγὴ καὶ φρέαρ, Ἰακῶβ διωρύχθη, Κόσμου τοὺς φλογοτρόφους, δροσερίζουσαν καύσωνα.

20

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ· ὁ Νι. καὶ αἱ Κανόνες τῆς Σαμαρείτιδος μετὰ τῶν Βίβλων εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήγου ἤχος δ'. Σταυρώσιμον.

Εδωκας σημεῖωσιν, τοῖς φοβουμένοις σε Κύριε, τὸν Σταυρόν σου τὸν τίμιον, ἐν ᾧ ἐθριάμβευσας τὰς ἀρχὰς τοῦ σκότους, καὶ τὰς ἐξουσίας, καὶ ἐπανήγγαγες ἡμᾶς, εἰς τὴν ἀρχαίαν μακαριότητα· διό σου τὴν φιλάνθρωπον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Δίς.

Αναστάσιμον.

Τῷ σῷ Σταυρῷ, Χριστέ Σωτήρ, ὁδήγησον ἡμᾶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν σου, καὶ ρύσαι ἡμᾶς τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ· ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνάστησον ἡμᾶς πεσόντας τῇ ἀμαρτίᾳ, ἐκτείνας τὴν χειρὰ σου φιλάνθρωπε Κύριε, τῇ πρεσβείᾳ τῶν Ἀγίων σου.

Μαρτυρικόν.

Τίμιος ὁ θάνατος, τῶν Ἀγίων σου Κύριε· ξίφει γὰρ καὶ πυρὶ καὶ φύγει συντετριμμένοι, ἐξέχεαν τὸ αἷμα αὐτῶν, ἐλπίδα ἔχοντες εἰς σέ, ἀπολαβεῖν τοῦ καμάτου τὸν μισθόν, ὑπέμειναν καὶ ἔλαβον παρὰ σοῦ, Σῶτερ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. β'.

Ἡ πηγὴ τῆς ζωαρχίας. σελ. 144.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχ. προσόμοια.

ἤχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Μεθ' ὑδρίας ἀρδεύσασθαι, ἀπέλθοῦσα, καὶ φρέατι, τὴν ὑδρίαν ἀνυδρον καταλείψασα, μόνη πρὸς πόλιν ἐπέδραμε, πηγὴν τὴν ζωήρρυτον, ἐκβοῶσα ἐφρευρεῖν, Σαμαρείτις τὴν ἀφθαγον· ὅθεν ἤρδευσε, τὸ

σωτήριον νῆμα, καὶ τὴν ταύτης, ἐπανέφυξε καρδίαν, τὴν ἐκτακείσαν τοῖς πάθεσι.

Στίχ. ἐντείνε καὶ κατευσδοῦ.

Αληθῶς εἶπας, εἰρηκεν, ὁ Σωτὴρ Σαμαρείτιδι, ὡς οὐκ ἔχεις σήμερον, ἀνδρα νόμιμον· πέντε γὰρ ἔσχες τὸ πρότερον, καὶ νῦν, ὄνπερ κέχτησαι, οὐκ ὑπάρχει σου ἀνὴρ, ἀλλὰ νόμιμ' ἀλλότριος· ἡ καὶ σπεύσασα τοῖς ἐν πολει ἐβόα· Εἶδον ἀνδρα, ὃς ἐξεῖπέ μοι τὰ πάντα, ὅσα κρυφίως ἐποίησα.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Πρεῖθρον ἄλλο ζωήρρυτον, οὐρανίου ἐκ φρέατος, Σαμαρείτις ἠντλησεν ἐπὶ φρέατος, τοῦτο εὐρούσα χεόμενον, ἐξ οὗ τὸ ἐπίκηρον, εἶχε σύνηθες ἀντλεῖν, ὕδωρ ἄλλο τὸ χθόνιον, ὃ ἀλλόμενον, ἐν τῇ ταύτης καρδίᾳ, ἀνεδείχθη, ὡς πηγὴ τις ἄλλη νέα, παλῶν δροσίλουσα καύσωνας.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Ὡς ἀφθης ἐπὶ γῆς σελ. 128.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Ε'. ΕΒΔΟΜ.
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. σ' καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Σαμαρείτιδος γ'. ἤχος α'.

Επὶ τὴν πηγὴν ἐπέστη.

Επὶ τὸ φρέαρ ὡς ἔλθεν.

Ὁ συνάναρχος καὶ συναίδιος.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 127.)

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, ἤχος πλ. β'.

Παρὰ τὸ φρέαρ τοῦ Ἰακώβ. σ. 127.

Καὶ νῦν, ἤχος δ'.

Ὁ διὰ σέ θεοπάτωρ. σελ. 128.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχ. Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήγου, ἤχος δ'.

Τὸν ζωοποιὸν σου Σταυρὸν.
 Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.
 Τοῦ ξύλου τῆς παρακοῆς.
 Στ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.
 Πύλας ἄδου συνέτριψας σ. 126.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἁγίασμα.
Κύριε, ἀνελθὼν ἐν τῷ Σταυρῷ,
 τὴν προγονικὴν ἡμῶν κατάραν ἐξή-
 λειψας· καὶ κατελθὼν ἐν τῷ ἄδῃ,
 τοὺς ἀπ' αἰῶνος δεσμίους ἠλευθέ-
 ρωσας, ἀφθαρσίαν δωρούμενος,
 τῶν ἀνθρώπων τῷ γένει· διὰ τοῦ-
 το ὑμνοῦντες δοξάζομεν, τὴν ζω-
 οποιὸν καὶ σωτήριόν σου ἔγερσιν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.
 Ὡς ὠρθῆς ἐπὶ γῆς. σελ. 128.
 Ἀπολυτίκιον. Τὸ παιδρὸν.
 Θεοτοκίον. Τὸ ἀπ' αἰῶνος.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΤΗΣ Ε΄. ΕΒΔΟΜ.

ΠΡΩΪ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στίχ.
 Καθίσματα Ἀναστάσιμα, ἤχος δ'.
 Ἀναβλέψασα τοῦ τάφου.
 Ἀνάστης ὡς ἀθάνατος.
 Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, σελ. 132
 Μετὰ τὴν β'. Σειρολ. Καθίσμα τῆς
 Ἑορτῆς, ἤχ. δ'. Ὁ ὕψωθεῖς.

Αγαλλιᾶσθω οὐρανός, εὐφραι-
 νέσθω, τὰ ἐπὶ γῆς, ὅτι Χριστὸς ἐκ
 Παρθένου, ἐπιφανείς ὡς ἄνθρωπος,
 ἐρρύσατο φθορᾶς, ἅπαν τὸ ἀνθρώ-
 πινον, τῷ ἰδίῳ θανάτῳ· θαύμασιν
 ἐκλάμψας δέ, γυναικί Σαμαρείτι-
 δι, ὕδωρ αἰτῶν παρέχει τὴν πη-
 γὴν τῶν ἰαμάτων, ὡς μόνος ἀ-
 θάνατος. Δίξ.

Τὸ. Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ
 οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρ-
 μῶνεϊς· τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς· εἰς δ'.
 καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ
 Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἰστώμεν Στίχ. δ'.
 καὶ ψάλλ. Στίχ. Ἀναστάς. ἤχ. δ'.

Ὁ Σταυρὸν ὑπομείνας,
 Ἐν τῷ Σταυρῷ σου Χριστέ.
 Τῷ σῶ Σταυρῷ Χριστέ.
 Τῶν πατριῶν σου κόλπῳ.

(Ἦρα ταῦτα σελ. 142.)

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. β'.

Ἡ πηγὴ τῆς ζωαρχίας. σελ. 144.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ἑορτῆς.
 ἤχος δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσι.

Τὴν πηγὴν ἐν τῷ φρέατι, κατ-
 ἰδὼν τὴν ἀένναον, καθήμενην γύ-
 ναιον, φέρον καύσωνα, πλείστων
 παθῶν ἀκεσώδυνον, λαβεῖν ἐπέζη-
 τησεν, ὕδωρ ζῶν τὸ ἐξ αὐτῆς,
 κρουνηδὸν ἐκχεόμεναν· ὃ καὶ ἔλα-
 βε, δωρεὰν ἐκ τοῦ λόγου· καὶ οὐ-
 κέτι πρὸς τὸ φρέαρ ἐπιστεύδει, τὸ
 γεηρὸν καὶ ἐπίκηρον.

Στίχ. Ἐντεινε καὶ κατευοδοῦ.

Κουδαίων πᾶ ἔθιμα, τοῦ γυναιίου
 δῶκοντος, καὶ τὸ σοφῶν προσβάλ-
 λοντος ἀκοινωνήτον, τῇ μεταλή-
 ψει τοῦ ὕδατος, Χριστὸς μετωχέ-
 τευσεν, ὁ σοφὸς δημιουργός, τοῖς
 ἡδέσι προσφθέγμασιν, ἐξαιτήσασ-
 θαι, τὸ ζωῆρρυτον πόμα, βεῖον ὕ-
 δωρ· οὐ πιούσα πρὸς τὴν πόλιν,
 μετοχετεύει τὰ νάματα.

Στίχ. Ἠγάπησας δικαιοσύνην.

Οὔτε ἀντλήμα κέκτησαι, καὶ
 τὸ φρέαρ βαθύτατον· ποθεν οὖν καὶ
 δώσεις μοι ὕδωρ ἀφθαρτον; ἡ Σα-
 μαρεῖτις ἐβόα σοι· Χριστέ σε ὡς
 ἄνθρωπον, οἰομένη οὐ Θεόν, καὶ
 τοὺς λόγους θαυμάζουσαι ἤν προσ-
 ρήμασι, γλυκυτάτοις ἀρδεύσασαι, σέ
 Θεόν τε, καὶ Σωτήρα τῶν ἀπάν-
 των, ὁμολογεῖν παρεσκεύασας.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. β'.

Τάδε λέγει Κύριος. σελ. 144.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῶ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸ, Χριστὸς ἀνέστη γ'. τὸν Προοιμακόν, κτλ. εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ'. καὶ τὰ δύο Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ, δευτεροῦντες τὸ πρῶτον.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα· ἦχος πλ. α'.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ Χριστέ, διάβολον ἤσχυνας, καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ κέντρον τῆς ἁμαρτίας ἠμβλυνας, καὶ ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου. Δοξάζομέν σε Μονογενές.

Ο τὴν ἀνάστασιν διδοὺς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη. Ἐφριξαν τοῦτον οἱ ἄρχοντες τοῦ ἄδου, καὶ ἐπήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστὸς λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς. Ἐξέλθετε καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει. Ἀνακαλύπτεσθε.

Μεγά θαῦμα, ὁ τῶν ἀοράτων Κτίστης διὰ φιλανθρωπίαν, σαρκὶ παλῶν, ἀνέστη ὁ Ἀθάνατος. Δεῦτε πατριαὶ τῶν Ἑθνῶν, τοῦτον προσκυνήσωμεν, τῇ γὰρ αὐτοῦ εὐσπλαγχνίᾳ ἐκ πλάνης ῥυσθέντες ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἓνα Θεὸν ὑμνεῖν μεμαθήκαμεν.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Ἑσπερινὴν προσκύνησιν, προσφέρομέν σοι τῷ ἀνεσπέρῳ φωτί, τῷ ἐπὶ τέλει τῶν αἰώνων ὡς ἐν ἐσόπτρῳ διὰ σαρκὸς λάμπαντι τῷ

κόσμῳ, καὶ μέχρις ἄδου κατελθόντι, καὶ τὸ ἐκεῖθι σκότος λύσαντι, καὶ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως τοῖς ἔθνεσι δείξαντι· φωτοδότα Κύριε δόξα σοι.

Τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας ἡμῶν, Χριστὸν δοξολογήσωμεν· αὐτοῦ γὰρ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος, κόσμος ἐκ πλάνης σέσωσται, χαίρει χορὸς Ἀγγέλων, φεύγει δαιμόνων πλάνη, Ἀδὰμ πεσῶν ἀνίσταται, διάβολος κατήργηται.

Οἱ τῆς κουστωδίας ἐνηχοῦντο ὑπὸ τῶν παρανόμων. Καλύψατε Χριστοῦ τὴν ἔγερσιν, καὶ λάβετε ἀργύρια, καὶ εἶπατε, ὅτι ἡμῶν κοιμωμένων, ἐκ τοῦ μνημείου ἐσυλήθη ὁ νεκρός. Τίς εἶδες, τίς ἤκουσε νεκρὸν κλαπέντα ποτέ; μάλιστα ἐσμυρνισμένον καὶ γυμνόν, καταλιπόντα καὶ ἐν τῷ τάφῳ τὰ ἐντάφια αὐτοῦ; Μὴ παλινᾶσθε Ἰουδαῖοι, μάθετε τὰς ῥήσεις τῶν προφητῶν, καὶ γινώτε, ὅτι αὐτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Λυτρωτὴς τοῦ κόσμου, καὶ Παντοδύναμος.

Κύριε ὁ τὸν Ἄδην σκυλεύσας, καὶ τὸν θάνατον πατήσας, Σωτὴρ ἡμῶν, ὁ φωτίσας τὸν κόσμον, τῷ σταυρῷ τῷ τιμίῳ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ.

ἦχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς ἐν τῷ ἐδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· Ἄρα ἐγώ, δι' ἁμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; Ἄρα ἐγώ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς ἐνδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν. Πότε νύξ, πότε ἡμέρα. Οὐχ εὐτονοῦσί μου αἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσμα-

τα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόني τὸν ἐμὲ πλαστουργήσαντα. Ἀλλὰ δέομαί σου, Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμὲ, καὶ ἐλέησόν με. Δίς.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὔρεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγχνισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ὑπάγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀναπέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγχισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλεπόντων ἴσασι ἰσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· Ἀνθρώπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτός ἐστιν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσιάν· αὐτός ἐστιν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, Ἦχος πλ. α.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὔρες ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐθαμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε, λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Σὺ δὲ Σωτὴρ μου, ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ὑπάγε, νίψαι

εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ, νιψάμενος, ὑγιῆς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σε. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· Ἐλέησον ἡμᾶς.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον. Ὁ αὐτός.

Ἐν τῇ Ἐρυθρᾷ θαλάσῃ, τῆς ἀπειρογάμου Νύμφης εἰκῶν διεγράφη ποτέ· Ἐκεῖ Μωσῆς διαιρέτης τοῦ ὕδατος, ἐνθάδε Γαβριήλ ὑπρέτης τοῦ θαύματος· τότε τὸν βυθὸν ἐπέξευσεν ἀβρόχως Ἰσραήλ, νῦν δὲ τὸν Χριστὸν ἐγέννησεν ἀσπόρως ἡ Παρθένος· ἡ θάλασσα μετὰ τὴν πάροδον τοῦ Ἰσραήλ, ἔμεινεν ἄβατος, ἡ ἀμειπτος μετὰ τὴν κύησιν τοῦ Ἐμμανουήλ, ἔμεινεν ἀφθορος. Ὁ ὢν καὶ προῶν, καὶ φανεὶς ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς.

Δόξα, Ἦχος δ'.

Ὀλον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς, νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ Κύριε· Ἀνοιξόν μου τὰς κόρας, Υἱὲ Δαβὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων καγῶ ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Νεῦσον παρακλήσεισι σῶν οἰκετῶν πανάμωμε, παύουσα δεινῶν ἡμῶν ἐπαναστάσεις, πάσης θλίψεως ἡμᾶς ἀπαλλάττουσα· σέ γὰρ μόνην ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν ἀγκυραν ἔχομεν, καὶ τὴν σὴν προστασίαν κεκτήμεθα· μὴ αἰσχυνθῶμεν Δέσποινα, σὲ προσκαλούμενοι· σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν τῶν σοὶ πιστῶς βοώντων· Χαῖρε Δεσ-

ποινα, ἢ πάντων βοήθεια, χαρὰ καὶ σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὸν Ἀναστάσιμον.

Ἦχος πλ. α΄.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα σωτῆρα Χριστόν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἀσμάτων μεγαλύνομεν· ὅτι Σταυρὸν καὶ θάνατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλόνητος Κύριος· σκυλεύσας ἄδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα, Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν, κτλ. μετὰ τῶν Στίχ. αὐτῶν. (Ὅρα σελ. 6.)

Δόξα, Ἦχος πλ. δ΄.

Δικαιοσύνης ἤλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεὸς, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτὸς ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσφάσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα, τῶν ψυχῶν αὐγάσας, υἱοῦς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίσει βοῶμέν σοι. Πολλή σου καὶ ἀφατος, ἢ εἰς ἡμᾶς εὐσπλαγγνία· φιλόνητε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα. σελ. 6.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον,

Ἦχος πλ. α΄.

Τὸν συνάναρχον Λόγον Πατρὶ καὶ Πνεύματι, τὸν ἐκ Παρθένου τεχθέντα εἰς σωτηρίαν ἡμῶν, ἀνυμνήσωμεν πιστοί, καὶ προσκυνήσωμεν· ὅτι ἠδόκησε σαρκί, ἀνελεθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ θάνατον ὑπομεῖναι, καὶ ἐγείραι τοὺς τεθνεῶτας, ἐν τῇ ἐνδόξῳ Ἀναστάσει αὐτοῦ.

Ἔτερον. Θεοδοκίον.

Χαῖρε, πύλη Κυρίου ἡ ἀδιδ-

ουτος· χαῖρε, τείχος καὶ σκέπη τῶν προστρεχόντων εἰς σέ· χαῖρε, ἀχείμαστε λιμῆν καὶ ἀπειρογάμει· ἢ τεκοῦσα ἐν σαρκί, τὸν ποιητὴν σου καὶ Θεὸν, πρεσβεύουσα μὴ ἐλλίπτῃς, ὑπὲρ τῶν ἀνυμνούντων καὶ προσκυνούντων τὸν τόκον σου.

Ἐκτενής, καὶ ἀπολυτίς.

Ἐν τῷ μεσονυχτικῷ.

Ψάλλεται κανὼν Τριαδικός.

Ὁδ' ἡ ἀκροστιχίς.

Κανὼν ὁ πέμπτος φωτὶ τῷ τριστήλιῳ.

Ἦδὴ Α'. Ἦχος πλ. α΄.

Ἴππον καὶ ἀναβάτην.

Κράτος τῆς ἐνιαίας καὶ τριστήλιου μορφῆς ἀνυμνοῦντες βοῶμεν. Τὸν νοῦν ἡμῶν καταύγασον, Θεὲ παντοδύναμε, καὶ πρὸς τὴν σὴν Δέσποτα, μετεώρισον δόξαν ἄφραστον.

Ανω σε τῶν Ἀγγέλων διάκοσμοι νοεροὶ ἀσιγήτως ὑμνοῦσιν, ἐν τρισαγίοις ἁσμασι, Μονάδα τρισάριθμον, καὶ Τριάδα σύμμορφον, ὑπερούσιον, παντοδύναμον.

Νέκταρ τῆς σῆς ἀγάπης γλυκύτατον, φωτουργόν, τῇ ψυχῇ μου παράσχου, Τριάς Μονάς ἀρχιφωτε, καὶ θεῖαν κατάνοξιν, καθαρτικὴν, Δέσποτα πολυέλεε πάσης κτίσεως.

Θεοδοκίον.

Ὅσπερ ἐπὶ τὸν πόκον κατῆλθεν ἀφοσητὶ οὐρανόθεν, Παρθένη, ὁ ὑετός ἐν μήτρᾳ σου ὁ θεῖος, καὶ ἔσωσε ξηρανθεῖσαν ἅπασαν τῶν ἀνθρώπων τὴν φύσιν Ἀχραντε.

Ἦδὴ Γ'. ὁ πῆξας ἐπ' οὐδενός.

Νοήσας τὰς νοεράς οὐσίας, ὁ

πέσοντας, ὑμνωδοὺς ἀπαύτως τῆς
σῆς Θεότητος, τρίφωτε Θεέ και
παντοουργέ· ἀλλὰ και τῶν πηλίνων
και γηγενῶν δέξαι τὴν δέξιν, και
τὴν ἰκεσίαν ὡς εὐσπλαγχνος.

Ο πάσης κατὰ φύσιν τροπῆς
ἀπαράδεκτος, τοῖς ἀλλοιουμένοις
ἡμῖν, και μέλπουσι τὴν ἀνεξιχ-
νιάστον πηγὴν τῆς σῆς ἀγαθωσύ-
νης, πλημμελιμάτων δὸς συγ-
χώρησιν και τὴν σωτηρίαν ὡς εὐ-
σπλαγχνος.

Πατέρα και τὸν Υἱὸν και πνεῦ-
μα δοξάζομεν, ἐν ἀπαρallάκτῳ
μορφῇ Θεότητος, σὲ τὸν ἐνικὸν
και τριλαμπῆ Κύριον τῶν ἀπάν-
των, ὡς οἱ προφῆται και Ἀπό-
στολοι παρά σου σαφῶς ἐδιδάχ-
θησαν.

Θεοτοκίον.

Εσπῆνης τῷ Μωϋσεῖ ἐν βάτῳ,
ὡς Ἀγγελος βουλής τῆς μεγα-
λῆς τοῦ Παντοκράτορος, σου τὴν
ἐκ Παρθένου προδηλῶν σάρκωσιν
Θεοῦ Λόγε, δι' ἧς ἡμᾶς μετεστοι-
χείωσας, και πρὸς οὐρανοὺς ἀνε-
βίβασας.

Κάθισμα, Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Ελεῆμων ὑπάρχεις, Τριάς ἀ-
μέριστε· ἐλεεῖς γὰρ τοὺς πάντας,
ὡς παντοδύναμος και πανοικτίρ-
μων, συμπάθης και πολυέλεος.
διὸ προσφεύγομεν πρὸς σέ, οἱ ἀ-
μαρτήμασι πολλοῖς βαρούμενοι
κεκραγότες. Ἰλάσθητι τοῖς σοῖς
δούλοις, και ρῦσαι πάντας πάσης
κολάσεως.

Δόξα, και νῦν Θεοτοκίον.

Παναγία παρθένε, ἡμᾶς ἐλέη-
σον τοὺς προσφεύγοντας πίστει

πρὸς σέ τὴν εὐσπλαγχνον, και αἰ-
τουμένους τὴν θερμὴν σου νῦν ἀντί-
ληψιν· δύνασαι γὰρ ὡς ἀγαθὴ τοὺς
πάντας σώζειν, ὡς οὔσα Μήτηρ
Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ταῖς μητρικαῖς
σου πρεσβείαις αἰεὶ χρωμένη, Θεο-
χαρίτωτε.

Ὡδὴ Δ'. Τὴν θεῖαν ἐννοήσας σου.

Μυεῖται τῆς μιᾶς Κυριότητος
τὸ τριφασὲς ὁ Δανιήλ, Χριστὸν κρι-
τὴν θεασάμενος, πρὸς τὸν Πατέρα
ἰόντα, και Πνεῦμα τὸ προφαῖνον
τὴν ὄρασιν.

Πηλίνους τοὺς ὑμνοῦντάς σε
στόμασι τὸν ὑπερουσίον Θεόν, τρι-
αδικὸν ὑποστάσει, μοναδικὸν δὲ
τῇ φύσει, τῆς δοξῆς τῶν Ἀγγέ-
λων ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Τὸ ὄρος τὸ δασὺ και κατάσκιον
ὁ εἶδε πρὶν ὁ Ἀββακούμ, ἐξ οὗ
προῆλθεν ὁ Ἅγιος, τὸν δυσθεώ-
ρητον τόκον ἐδήλου σῆς Παρλένε
συλλήψεως.

Ὡδὴ Ε'. Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Ο δι' ἀγαλότητα, κτίσας τὸν
ἄνθρωπον, κατ' εἰκόνα τὴν σὴν
ποιήσας, ἐν ἐμοὶ κατοίκησον, τρί-
φωτε Θεέ μου, ὡς ἀγαθὸς και εὐ-
σπλαγχνος.

Σὺ με καθοδήγησον, μονὰς
τρισήμιε, πρὸς τρίβους θείας τῆς
σωτηρίας, και τῆς σῆς ἐλλάμψε-
ως, πλήρωσον ὡς φύσει, Θεὸς ἀ-
πειροδύναμος.

Φῶς τὸ ἀδιαίρετον, τῆς μιᾶς
φύσεως, μεμερισμένον τοῖς χαρα-
κτήρσι, τριλαμπές, ἀνέσπερον, τὴν
ἐμὴν καρδίαν ταῖς αἴγλαις σου κα-
ταύγασον.

Θεοτοκίον.

Ωs κατείδε πάλαι σε, Ἀγνή πανάχραντε, ὁ ὑποφήτης, βλέπουσαν πύλην, πρὸς τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, εὐθύς σε ἐπέγνων, Θεοῦ κατοικητήριον.

Ῥδὴ ς'. Μαινομένην κλύδωνι.

Τριφαῖς ὑπάρχουσα, θεαρχία, ὑποστατικῶς, ἐνιαία πέφυκας ὡς σύμμορφος, καὶ ἰσουργός, καὶ κατ' οὐσίαν καὶ βούλησιν.

Ικανῶς ἐδήλωσεν, ὁ Προφήτης, ἄδων τῷ Πατρὶ· Σῶ φωτὶ τῷ Πνεύματι ὀφόμεθα, ρῶς τὸν Υἱόν, ἓνα Θεὸν τὸν τρισήλιον. Θεοτ.

Τῶν πταισμάτων λύτρωσιν, καὶ κινδύνων, εὐσπλαγγχε Θεέ, ἐνικέ καὶ τρίψωτε κατάπεμψον, σοῖς ὑμνηταῖς πρεσβείαις τῆς Θεομήτορος.

Κάθισμα. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸ τρισήλιον σέλας δοξολογήσωμεν, καὶ ἀπλὴν τὴν Τριάδα νῦν προσκυνήσωμεν· ὅτι ἐφώτισεν ἡμᾶς, καὶ ἠλέησε, καὶ ἐβρύσατο φθορᾶς, τὸ γένος ἅπαν τῶν βροτῶν, λυτρώσασα ἐκ τῆς πλάνης, εἰδῶλων πάντα τὸν κόσμον, καὶ βασιλείαν ἡμῖν παρέσχετο.

Δοξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Απορήσας ἐκ πάντων, πρὸς σέ κατέφυγον, τὴν ἐλπίδα ἀπάντων· καὶ τὸ προσφύγιον, ἀμαρτωλῶν καὶ ταπεινῶν, κράζων τὸ, Ἠμαρτον· ἀλλ' ἐπιμένω τοῖς κακοῖς, ἀναισθητῶν ὁ ἀθλιος· Ἐλέησόν με πρὸ τέλους, ἐπίστρεψόν με καὶ ῥῦσαι, πάσης κολάσεως τὸν ἀνάξιον.

Ῥδὴ Ζ'. Ὁ ὑπερψοφούμενος.

Ωs ἐλέους ἄβυσσον, κεκτημέ-

νος Κύριε, καὶ πέλαγος ἀπείρον, οἰκτίρμον ἐλέησον, τὸν ἓνα σε ὑμνοῦντας, τριλαμπῆ Θεὸν τῶν ὄλων.

Τὸν ἀπερινόητον, ἐνιχόν καὶ τρίφωτον, Θεὸν σε καὶ Κύριον, ὑμνοῦντες βοῶμέν σοι. Παράσχου τοῖς σοῖς δούλοις, ἰλασμόν ἀμαρτημάτων. Θεοτοκίον.

Ράδαμνον ἐβλάσθησας, τοῦ Πατρὸς συνάναρχον, ἄνθος τῆς Θεότητος, βλαστόν συναίδιον, Παρθένε τὸν διδόντα, τὴν ζωὴν πᾶσιν ἀνθρώποις.

Ῥδὴ Η'. Σοὶ τῷ παντουργῷ.

Ινα τῆς μιᾶς ἀνακαλύψης πάλαι, σαφῶς φῶς κυριότητος τριττὴν ὑπόστασιν, ὠφθης, Θεέ μου, ἐν σχήματι ἀνθρώπου, Ἀβραάμ ὑμνοῦντι, σὸν κράτος ἐνιαῖον.

Σὺ με πρὸς τὰς σὰς θεουργικὰς ἀκτῖνας, δέρκειν καταξίωσον, φῶς τὸ ἀπρόσιτον, Πάτερ οἰκτίρμον, καὶ λόγε, καὶ τὸ Πνεῦμα, τοῦ εὐαρεστεῖν σοι, αἰεὶ Κύριε πάντων.

Θεοτοκίον.

Ηστραφας ἡμῖν τῆς τρισηλίου δόξης, τὸν ἓνα πανὑμνητε, Χριστὸν τὸν Κύριον, πάντας μνοῦντα τὴν μίαν θεαρχίαν, ἐν τρισὶ προσώποις, ὑμνεῖν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥδὴ Θ'. Ἡσαΐα χόρευε.

Λαλιαί σε βρότειαι, κατ' ἄξιαν ἀναρχεμονάς, οὐ σθένουσιν ὑμνεῖν· πλὴν ὡς ἐφικτόν, τολμῶντες ἐκ πίστεως, θεαρχικὴ σύνθρονε τριάς, δόξαν προσφέρομεν, τῷ σῷ κράτει, καὶ τὴν αἴνεσιν.

Ισοβρόσφω δόξη σε, τὸν μονάρχην τρίφωτον Θεόν, ὑμνοῦσι τὰ

Χερουβιμ, καὶ τὰ Σεραφίμ, ἀχράν-
τοις ἐν στόμασι· μεθ' ὧν ἡμᾶς,
τούς ἀμαρτωλοὺς, πρόσδεξαι Κύ-
ριε, τὸ σὸν κράτος μεγαλύνοντας.

Θεοτοκίον.

Ως ἀγνή καὶ ἄμωμος καὶ Παρ-
βένος τέτοκας Υἱόν, λυτρούμενον
ἡμᾶς, ἀπὸ πειρασμῶν, Θεὸν ἀναλ-
λοίωτον· ἀλλὰ καὶ νῦν, ἄφρῃσιν
ἡμῖν, τῶν παραπτώσεων, τοῦτον
δοῦναι καθικέτευσ.

Τὸ, ἀξίον ἐστί, κτλ. ὡς σύνηθες,
καὶ ἀπόλυσις.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΟΝ.

Μετὰ τὴν ἀ. Στιχολογίαν, Καθίσμ.

Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. ἀ.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγ-
χωμιάσωμεν, τὴν Ταφὴν τὴν ἀγί-
αν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀ-
νάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν·
ὅτι συνήγειρε νεκροὺς ἐκ τῶν
μνημάτων ὡς Θεὸς, σκυλεύσας
κράτος θανάτου, καὶ ἰσχύϊν Δια-
βόλου· καὶ τοῖς ἐν Ἄδη φῶς ἀ-
νέτειλε.

Δόξα.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορευθήσῃς,
ὁ νεκρῶσας τὸν θάνατον· ἐν μνή-
ματι ἐτέθης, ὁ κενώσας τὰ μνή-
ματα· ἄνω κρατιῶται τὸν τάφον
ἐφύλαττον· κάτω τοὺς ἀπ' αἰῶ-
νος νεκροὺς ἐξανέστησας. Παν-
τοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε Κύριε,
δοῦξαι σοι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Χαῖρε, ἅγιον ὄρος καὶ θεοβά-
διατον· χαῖρε, ἐμφυχε βάτε καὶ
ἀκατάφλεκτε· χαῖρε, ἡ μόνη πρὸς
Θεὸν κόσμου γέφυρα, ἡ μεταγού-
σα θνητοὺς πρὸς τὴν αἰώνιον ζω-

(ΤΟΜ. Ε')

ἡν· χαῖρε, ἀκήρατε Κόρη, ἡ ἀ-
πειράνδρως τεκοῦσα τὴν σωτηρί-
αν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Καθίσματα.

Ἦχος πλ. ἀ.

Κύριε ἐν μέσῳ σε προσήλω-
σαν οἱ παράνομοι τῶν καταδίκων,
καὶ λόγῃ τὴν πλευράν σου ἐξε-
κέντησαν ὡς Ἐλεῆμον· ταφὴν δὲ
κατεδέξω ὁ λύσας ἄδου τὰς πύ-
λας καὶ ἀνέστης τριήμερος· Ἐ-
δραμον Γυναῖκες ἰδεῖν σε, καὶ ἀ-
πήγγειλαν Ἀποστόλοις τὴν ἐγερ-
σιν· Ὑπερυψούμενε Σωτήρ, ὃν ὑ-
μνοῦσιν Ἄγγελοι, εὐλογημένε
Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα.

Τὸ ξένον σου Σωτήρ μου μυ-
στήριον, τῷ κόσμῳ σωτηρία γεγέ-
νηται· ἀναστὰς γὰρ ἐκ τάφου θεο-
πρεπῶς, τοὺς φθαρέντας συνήγει-
ρας ὡς Θεός· ἡ πάντων ζωὴ, Κύ-
ριε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Απειρόγαμε Νύμφη Θεογεν-
νήτρια, ἡ τῆς Εὐδᾶς τὴν λύπην χα-
ροποιήσασα, ἀνυμνοῦμεν οἱ Πιστοὶ
καὶ προσκυνοῦμέν σε, ὅτι ἀνήγα-
γες ἡμᾶς ἐκ τῆς ἀρχαίας ἀρᾶς·
καὶ νῦν δυσώπει ἀπαύστως, πα-
νύμνητε Παναγία, εἰς τὸ σωθῆ-
ναι ἡμᾶς.

Μετὰ τὸν Ἄμωμον τὰ Εὐλογητάρια.

Εἶτα ἡ Ὑπακοή, ἦχος πλ. ἀ.

Αγγελικῇ ὁράσει τὸν νοῦν ἐκ-
θαμβούμεναι, καὶ θεικῇ ἐγέρσει
τὴν ψυχὴν φωτιζόμεναι, αἱ Μυρο-
φόροι τοῖς Ἀποστόλοις εὐηγγε-
λίζοντο· Ἀναγγεῖλατε ἐν τοῖς ἔ-
θνεσι τὴν Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου,

συνεργούτος τοῖς σώμασι, καὶ παρεχόμενος ἡμῖν τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ ὀλίβησθαί με δαυτικῶς ἀέω σοι Σωτήρ μου. Ῥῖσαι μου τῆς φυγῆς ἐκ γλώσσης δούλης.

Τοῖς ἔρημικοῖς ζωὴ μακαρία ἐστίν, θεικῶ ἔρωτι πεπεσμένοις, Δόξα. Καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι περικράεῖται πάντα, τὰ ὁρατά τε σὺν τοῖς ἀόρατοις· αὐτοκρατὲς γὰρ ὄν, τῆς Πατρὸς ἐν ἑστίν ἀφεύστως.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰς τὰ ὄρη φυγὴ ἀρβύλων· ἐξέρου ἔκαστος, ὅθεν βοήθεια ἔκει.

Δεξιά σου χεὶρ κάρη, Χριστὲ ἱπταμένη, σκιάρας πάσης περιφυλαξάτω.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι θεολογοῦντες φώμεν. Σὺ εἶ Θεός, ζωὴ, ἔρως, φῶς, νοῦς, σὺ χρηστότης, σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἀντίφωνον Γ'.

Επὶ τοῖς εἰρηκόσι μοι. Εἰς τὰς αὐλὰς προσδῶμεν Κυρίου· χαρὰς πολλῆς πληθεῖς, εὐχὰς ἀναπέμπω.

Επὶ οἶκον Δαβὶδ τὰ φοβερά τελεσιουργεῖται· πῦρ γὰρ ἐκεῖ φλέγον ἅπαντα αἰσχρὸν νοῦν.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, ζωαρχικὴ ἀξία, ἐξ οὗ πᾶν ζῶον ἐμψυχοῦται, ὡς ἐν Πατρὶ, ἅμα τε καὶ Λόγῳ.

Προκείμενον.

Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεός μου· ὅτι σὺ βασιλεύεις εἰς τοὺς αἰῶνας.

Στιγ. Ἐξημολογήσομαι σοι, Κύριε, ἐν ὅλῃ καρδίᾳ μου.

Τὸ πᾶσα πνοή. Ἐθαγγέλιον Γ' αὐτ. Π'. Ἔστα τὸ, Ἀνάσταθι Χριστοῦ. Ὁ Πεντηκοστός. κτλ.

Οἱ κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν ἑορμῶν εἰς δ'. (Ὁρα αὐτοὺς ἐτῆ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα) τῆς Θεοτόκου εἰς δ'. καὶ τοῦ Τυφλοῦ εἰς ζ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα, ἤχος α'.

ᾠδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

Ἀναστασεὶς ἡμεῖς, λαμπρυνθῶμεν. Καθαρθῶμεν τὰς αἰσθήσεις. Οὐρανοὶ μὲν ἐπακίως·

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Θανάτωσεως τὸν ὄρον ἀνεμόχλευσας, τὴν αἰωνίαν ζωὴν κυφορήσασα Χριστόν, τὸν ἐκ τάφου ἀναλάμφαντα σήμερον, Παρθένε πανάμωμε, καὶ τὸν κόσμον φωτίσαντα.

Αναπάντα κατιδοῦσα σὸν Υἱὸν καὶ Θεόν, χαίροις σὺν Ἀποστόλοις, θεοχαρίτωτε ἀγνή, καὶ τὸ χαῖρε πρωτουργῶς, ὡς πάντων χαρὰς αἰτία εἰσδέδεξαι, Θεομήτορ πανάμωμε.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. ἤχος πλ. α'.

Οὗ ἡ ἀκροστιχίς ἐν τῇ ἑννάτῃ ᾠδῇ.

Γ ω σ ἡ φ.

Ποίημα Ἰωσήφ Θεσσαλονίκης.

ᾠδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

«**Γ**ὴν, ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν, οὐκ εἶδεν ἥλιός ποτε· ἄβυσσον, ἣν οὐχ ἑώρακε γυμνήν, τὸ κύτος οὐρανοῦ, Ἰσραὴλ διώδευσεν ἀβρόχως, Κύριε· καὶ εἰσήγαγες αὐτὸν εἰς ὄρος ἁγιάσματός σου, ἄδοντα, ψάλλοντα· ἐπὶ νίκιον ᾠδῆν.»

Σταύρωσιν ἐκούσιον, καταδεδέξομενος σαρκί, ἐπήγαγας εὐλο-

γίαν, καὶ ζῶν τῷ κόσμῳ Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, καὶ τοῦ παντός ἀντιμουργέ· ὄθεν εὐλογούμεν σε, ὑμνοῦμεν καὶ ἠδοξάζομεν, ἄδοντες ψάλλοντες ἐπινίκιον ὡδήν.

Λάκκω κατωτάτω σε, νεκρὸν γενόμενον Χριστέ, ἔθετο ὁ εὐτήγμων Ἰωσήφ, καὶ προσεκύλισε λίθον τῇ θύρᾳ τοῦ μνήματος, μακροθύμω· ἀλλ' ἀνέστη ἐν ὁδῷ, καὶ κόσμον συνανέστησας, ἄδοντα ψάλλοντα, ἐπινίκιον ὡδήν.

Μύσα τί κομίζετε, μετὰ δακρῶν ὑμεῖς; ἔλεγε ταῖς τιμίαις Γυναίξιν ὁ Ἄγγελος φανείς· ὁ Χριστὸς ἐγγήγγερται· δραμοῦσαι εἵπατε, τοῖς θεόπταις μαθηταῖς, πενθοῦσι τε καὶ κλαίουσιν, ὅπως σκιρτήσωσι καὶ χορεύσωσι φαιδρῶς.

Θαύματα παράδοξα, ἐπιτελῶν ὁ λυτρωτὴς ἰάσατο καὶ Τυφλὸν ἐκ γενετῆς, πηλὸν ἐπιχρίσας, καὶ εἰπὼν· Ἠορεύθητι καὶ νίψαι ἐν τῷ Σιλωάμ, ὅπως γνώσῃ με Θεόν, ἐπίγῃς βραδίοντα, σάρκα φορέσαντα, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρῶν.

Δόξα.

Μίαν τρισυπόστατον, οὐσίαν σέβοντες πιστοὶ, δοξάζομεν τὸν Πατέρα, καὶ Υἱόν, καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, ποιητὴν καὶ Κύριον καὶ κυριωτάτην τοῦ παντός, εἰς ἀκρίστον Θεόν, σὺν ἀσώματοις ἁγίοις· ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος εἰ, Μικαὴλ.

Καὶ γὰρ Θεοτόκην.

Μήτηρ ἀπειρογάμων, τὴν σὴν κατώκησεν Ἄγνη, Κύριος, διὰ σπλάγχνα οἰκτιρῶν, σῶσαι βουλόμενος, τὸν φθαρέντα ἄνθρωπον, ταῖς μεθοδεῖαις τοῦ ἐγθεοῦ· αὐτὸν

οὖν ἰκέτευε, τὴν πόλιν ταύτην σώζεσθαι, πάσης ἀλώσεως, καὶ ἐχθρῶν ἐπιδρομῆς.

Καταβασία.

Τῷ Σωτῆρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσσῃ λαόν, ποσὶν ἀβρόχοις ὀδηγήσαντι, καὶ Φαραῶ πανστρατιᾷ καταποντίσαντι, αὐτῷ μὲν ἁγίζοντι, ὅτι δεδοξασται.

Τοῦ Πάγκα. Ὡδή 1. Ὁ Εἰρμός.

Δεῦτε ποτα πῖομεν καινόν.

Νῦν πάντα πεπληρωται φῶτος.

Χθές συνεθαπτόμην σοι Χριστέ.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Επὶ τὴν ἀκήρατον ζῶν, ἐπανέρχομαι σήμερον ἀγαθότητι, τοῦ γεννηθέντος ἐκ σοῦ, καὶ πᾶσι ταῖς πέρασιν Ἄγνη, τὸ φέγγος ἀστράφαντος.

Θεὸν ὃν ἐκύησας σαρκί, ἐκ νεκρῶν καθὼς εἶπεν ἐξεχειρόμενον, θεασαμένη Ἄγνη χόρευε· καὶ τοῦτον ὡς Θεόν, ἀχράντε μεγαλύνε.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

Σαλευομένην τὴν καρδίαν μου Κύριε, τοῖς κύμασι τοῦ βίου στερέωσον, εἰς λιμένα εὐδίου, καθοδηγῶν ὡς Θεός.

Σαλευομένων τὰς καρδίας ἐσθραξίς, τὴν γῆν πᾶσαν σαλεύσας μακροθύμω, τῇ σελτῇ σταυρώσει σου, τὴν καθυπέστη σαρκί.

Καινῷ μνηστῆρι, Ἰωσήφ σε κατέθετο, οἰκτιρμον ὁ εὐσχημῶν· ἀνέστη δὲ ἐκ νεκρῶν τριήμερος, καὶ νοσησαύσας ἡμᾶς.

Τῷ ὡς νεκρὸν ἐπέταψεν τὸν Κύριον; ἀνέστη κτλ. ἔπειτα ὁ Ἄγγελος, γυναίξιν εὐθεγγετο, ἀστράπτω θεῖα μοσφ.

Τυφλόν ποτε ἐκ γενετῆς, προσελθόντα σοι ἰάσω Πανοικτίρμον, δοξάζοντα τὴν Οἰκονομίαν σου καὶ τὰ θαυμάσια.

Δόξα.

Θεὸν Πατέρα προσκυνούμεν Προάναρχον, Υἱὸν καὶ Πνεῦμα θεῖον, Τρισάκτιστον, φύσιν Τρισυπόστατον, ἓνα Θεὸν τοῦ παντός.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς ἀπέκυψας, Θεὸν σσαρκωμένον, ὄν αἰτῆσαι, Παναγία Δέσποινα, κατοικτειρῆσαι ἡμᾶς.

Καταβατία.

« Δυνάμει τοῦ σταυροῦ σου Χριστέ, στερέωσόν μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σου, τὴν σωτήριον Ἀνάληψιν.

Κάθισμα, ἤχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Οἳ τῶν ὄλων Δεσπότης καὶ Ποιητῆς παρερχόμενος εὐρεν ἐν τῇ ὁδῷ, Τυφλὸν καθεζόμενον, θρηνηδουῖντα καὶ λέγοντα, Οὐ κατεῖδον ἐν βίῳ, τὸν Ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ τὴν Σελήνην, τὸ φέγγος ἀγαζούσαν· ὅθεν ἐκβοῶ σοι· Ὁ τεχθεὶς ἐκ παρθένου, φωτίσαι τὰ σύμπαντα, φώτισόν με ὡς Εὐσπλαγγνος, ἵνα κράζω προσπίπτων σοι. Δέσποτα Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων ἄρεσίν μοι δώρησαι, διὰ πλῆθος ἐλέους, μόνε Φιλάνθρωπε.

Δίς.

Τοῦ Πάσχα. Ὠδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἄρσεν μὲν ὡς διανοῖξαν.

Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνός.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν βασιδ.

Τῆς Θεοτόκου ὁ αὐτός.

Ὁ διαπλάσας τὸν Ἀδὰμ, τὸν σὸν προπάτορα Ἀγνή, πλάττεται ἐκ σοῦ καὶ θανάτῳ, τῷ οἰκείῳ ἔλυσε, τὸν δ' ἐκείνου θάνατον, σήμερον καὶ κατήργασε πάντας, ταῖς Θεϊκαῖς ἀστραπαῖς τῆς Ἀναστάσεως.

Ὁν ἀπέκυψας Χριστὸν, ὠραιότατος ἐκ νεκρῶν, λάμπαντα Ἀγνή καθορῶσα, ἡ καλὴ καὶ ἄμωμος, ἐν γυναιξίν ὠραία τε, σήμερον εἰς πάντων σωτηρίαν, σὺν Ἀποστόλοις αὐτὸν χαίρουσα δοξάζει.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

« Ἀκήχοα Κύριε, τὴν ἀκοήν σου καὶ ἐφοβήθην, κατενόησα τὴν οἰκονομίαν σου, καὶ ἐδόξασά σε μόνε φιλάνθρωπε. »

Τεθνήξαντα ξύλω με, τεθεὶς ἐν ξύλω, ζωὴ ὑπάρχων, ἀνεζώσας διὰ μέγα ἔλεος· διὰ τοῦτο Λόγε, δοξάζω σε.

Τοῖς Μύσταῖς σου Κύριε, συναυλιζόμενος παραδόξως, τούτοις ἔλεγες· Ἀπιτε, κηρύξατε, πανταχοῦ τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν.

Πιστούμενος Κύριε, τὴν ἐγερσίν σου τὴν ἐκ τοῦ τάφου, τοῖς φιλοῦσί σε Χριστέ, ἐν ἡμέραις πλείοσι συνηυλίζου χαροποιῶν αὐτούς.

Ὁμμάτωσας Κύριε, Τυφλὸν ἐκ μήτρας, γεγεννημένον εἰπών. Ἀπελθε, νίψαι καὶ ἀνάβλεψον, τὴν ἐμὴν δοξάζων Θεότητα.

Δόξα.

Ομοτίμῃ ἀναρχε, Τριάς ἀμέριστε τῇ οὐσίᾳ, μεριστῇ ταῖς ὑποστάσεσι, σῶζε πάντας, τοὺς πιστῶς σε φόβῳ δοξάζοντας.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὸν τόκον σου ἄχραντε, τὸν ὑπὲρ φύσιν δοξολογοῦμεν, μαχαρίζοντες πίστει σε, πανάμωμε, ὡς Θεοῦ τῶν ὄλων λοχεύτριαν.

Καταβασία.

« **Ε**ἰσακήκοα τὴν ἀκοήν, τῆς δυναστείας τοῦ Σταυροῦ σου, ὡς Παράδεισος ἠγοίγη δι' αὐτοῦ, καὶ ἐβόησα. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε. »

Τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.
Ὁρθρίζωμεν ἠρθρου βαθέος.
Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν.
Προσέλωμεν λαμπαδηφόροι.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Φωτίζεται θεαίαις ἀκτίσι, καὶ ζωηφόροις, ταῖς τῆς Ἀναστασεως τοῦ Υἱοῦ σου, Θεομητορ ἄχραντε, καὶ χαρμονῆς ἐμπίπλαται, τῶν εὐσεβῶν ἢ ἐμῆγυρις.

Οὐκ ἠνοιξας πύλας Παρθένου, ἐν τῷ σαρκουθεῖαι, Μνήματος οὐκ ἔλυσας τὰς σφραγίδας, Βασιλεῦ τῆς Κτίσεως· ὅθεν ἐξαναστάντα σε, θεασαμένη ἠγάλλετο.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

« **Τ**ὴν τάλαιναν ψυχὴν μου νυκτομαχοῦσαν τῷ σκότει τῶν παθῶν, προσφάσας, οἰκτερον, καὶ λάμπρον νοητέ ἦλιε, ἡμεραραεῖς ἀκτίνας ἐν ἐμοί, τοῦ διαυγάσαι τὴν νύκτα εἰς φῶς. »

Υψώθης ἐπὶ ξύλου, καὶ συνανύψωσας πάντας τοὺς βροτούς, καὶ τὸν πολέμον οἰκτιρόμον, ὅφιν ἐθανάτωσας, καὶ ἐζώωσας τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν τῶν σῶν, ὡς μόνος Θεὸς τοῦ παντός.

Ετέθης ἐν μνημεῖῳ ὁ ἐκουσίως

γενόμενος νεκρὸς, καὶ τὰ βασίλεια τοῦ ἄδου, Βασιλεῦ ἀθάνατε, ἅπαντα ἐκένωσας, νεκρούς τῇ ἀναστάσει ἐγείρας τῇ σῇ.

Θαυμάσια μεγάλα, ἐκτελῶν Λόγε ἐπὶ γῆς, λαὸς σε ἀπέκτεινεν ἀνόμων ἀλλ' αὐτὸς Κύριε, μόνος δυνατὸς ὑπάρχων, ἐκ νεκρῶν καθὼς προεῖπας, ἀνέστης Χριστέ.

Τὰ ὄμματα ἀνοιξας, τοῦ μὴ ἰδόντος τὸ φῶς τὸ αἰσθητόν, ψυχῆς ἐφώτισας τὰς κόρας, καὶ δοξάζειν ἐπεισας, τοῦτον ἐπιγόντα σε Ποιητὴν, δι' εὐσπλαγχνίαν ὀφθέντα βροτόν.

Δόξα.

Τριάδα ἐν Μονάδι, καὶ ἐν Τριάδι Μονάδα οἱ Πιστοὶ δοξολογήσωμεν, Πατέρα καὶ Υἱὸν ἅπαντες, καὶ Πνεῦμα τὸ εὐθές, ἓνα Θεὸν Δημιουργὸν τοῦ παντός ἀλιθῶς.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Πῶς τέτοκας μὴ γνοῦσα, Παρθενομητορ Ἀγνή, πείραν ἀνδρὸς Θεοχαρίτωτε; πῶς τρέφεις τὸν τὴν Κτίσιν τρέφοντα; μόνος ὡς ἐπίσταται αὐτός, ὁ τοῦ παντός Ποιητὴς καὶ Θεός.

Καταβασία.

« **Ο**ρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε, σῶσον ἡμᾶς· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν. »

Τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός.
Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.
Φυλάξας τὰ σήμαντρα σῶα.
Σωτὴρ μου τὸ ζῶν τε.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Ανήκται τὸ πάλαι κρατούμενον, τῷ θανάτῳ καὶ φθορᾷ, διὰ

τοῦ σαρκωθέντος, ἐκ σῆς ἀχράντου γαστρὸς, πρὸς τὴν ἀφάρτην, καὶ αἰδίδιον ζωὴν, Θεοτόκε Παρθένε.

Κατῆλθεν ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς, ὁ λαγός σου Ἄγνη, κατελθὼν, καὶ οἰκήσας, καὶ σαρκωθείς ὑπὲρ νοῦν, καὶ συνήγειρεν, ἐαυτῷ τὸν Ἀδὰμ, ἀναστὰς ἐκ τοῦ τάφου.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

«**Ω**ς τὸν Πραφήτην τοῦ θηρόζ, ἐρρύσω, Κύριε, καὶ με τοῦ βυθοῦ τῶν ἀκαθέκτων παθῶν ἀγάγαγε, δέομαι· ἵνα προσβῆσω τοῦ ἐπιβλέψαι με, πρὸς ναὸν τὸν ἅγιόν σου.»

Ο σταυρωθεὶς μετὰ ληστῶν, ἐρρύσω Δέσποτα, ληστῶν πονηρῶν, καὶ ψυχροφθῶρων παθῶν, φιλήθρωπε Κύριε, πάντα τοὺς ὑμνοῦντάς σου τὴν σταύρωσιν καὶ τὴν ἔγερσιν συμφώνως.

Εθεντο ἀπνουν σε νεκρὸν, Χριστέ ἐν μνήματι, τὸν πᾶσι νεκροῖς ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν· ἀνέστης δὲ Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ μνήματα, Θεική σου δυναστεία.

Μετὰ τὴν Ἐγερσιν Χριστέ, τοῖς φίλοις ἔλεγες· καθήσατε δὴ ἐν τῇ Ἱερουσαλήμ, ἕως ἂν ἐνδύσηθε, σθένος ἐξ ὕψους ἀήττητον, καὶ βεβαίαν συμμαχίαν.

Πηλὸν ποιήσας ὀφθαλμοῦς, Τυφλοῦ ἐπέχρισας, τοῦ ἐκ γενετῆς, καὶ ἐχαρίσω αὐτῷ τὸ βλέπειν, ὑμνοῦνσί σου Λόγε τὴν ἀχραντὸν Δύναμιν, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κόσμον.

Δόξα.

Η πρῆκοστάτος Μονὰς, Πάτερ ἀγεννῆστε, Ἰεὲ γεννητῆς, καὶ Πνεῦμα ἐκπορευτῶν, Τρισάγιε Κύ-

ριε, μία οὐσία καὶ Δύναμις, σῶζε πάντα τὸν λαόν σου.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Τὰ μεγαλεῖά σου Ἄγνη, τίς διηγῆσεται; Θεὸν γὰρ ἐν σαρκί, ἔτεκες ὑπερφυῶς, κόσμον διὰ σοῦ βυόμενον, Παρθένε Πανάμωμε, ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας.

Καταβασία.

«**Ε**κύκλωτέ με ἄβυσσος, ταφή μοι τὸ κῆτος ἐγένετο, ἐγὼ δὲ ἐβόησα, πρὸς σέ τὸν φιλόανθρωπον, καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ σου Κύριε.»

Κοντάκιον. Ἦχος δ'. Εἰσεφάνης.

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα, πεπηρωμένος, σοὶ Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ γενετῆς, ἐν μετανοίᾳ κραυγάζων σοι. Σὺ τῶν ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Ὁ Οἶκος.

Ρειθρόν μοι δώρησαι, Χριστέ, σοφίας τῆς ἀρρήτου, καὶ γνώσεως τῆς ἄνω, τὸ φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, καὶ πλανωμένων ὁδηγέ· ἵνα διηγῆσωμαι, ἅπερ ἡ θεῖα βίβλος ἐδίδαξε, τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, δηλονότι, τὴν τοῦ Τυφλοῦ θαυματοποιίαν· ὅτι ἐκ γενετῆς τυφλὸς ὑπάρχων, ὀφθαλμοῦς τοῦς αἰσθητοῦς ἀπολαμβάνει, καὶ τοῦς τῆς ψυχῆς, ἐν πίστει ἀνακραυγάζων. Σὺ τῶν ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἴτα τὸ παρὸν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ἕκτη ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὸ εἰς τὸν ἐκ γενετῆς Τυφλὸν ἐορτάζομεν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ θαύμα.

Στίχοι.

Φωτὸς χορηγός, ἐκ σάους πλάνης σάος, τὸν ἐκ γενετῆς ὀμματοῖς Τυφλὸν Λόγε-

Τῷ ἀπείρῳ ἐλέει σου, φωτοδότα Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον καὶ σώσον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου ρυπάμενος.

Γυναῖκες μετὰ μύρων.

Θανάτου ἐορτάζομεν.

Ὡς ὄντως ἱερά καὶ πανέορτος.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Νεκρώσας ὁ Υἱός σου τὸν ἁνάτον, Πανάμωμε σήμερον, πᾶσι τοῖς θνητοῖς τὴν διαμένουσαν ζωὴν εἰς αἰῶνας αἰώνων δεδώρηται ὁ μόνος εὐλογητὸς τῶν Πατέρων Θεός, καὶ ὑπερένδοξος.

Ο πάσης βασιλεύων τῆς κτίσεως, γενόμενος ἄνθρωπος, ὥκησε τὴν σὴν, Θεοχαρίτωτε νηδύν· καὶ σταυρὸν ὑπαμείνας καὶ θάνατον, ἀνέστης θεοπρεπῶς, συνεγείρας ἡμᾶς, ὡς παντοδύναμος.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

«**Π**υρὸς σβεστήριον τῶν Παίδων ἢ προσευχῇ, δροσίζουσα κάμινος κήρυξ τοῦ θαύματος, μὴ φλογίζουσα, μηδὲ συγκαίουσα τοὺς ὑμνολόγους Θεοῦ τῶν Πατέρων ἡμῶν.»

Ανάρτηθέντος σου ἐπὶ τοῦ ξύλου Σωτήρ, ἐσβέσθη ὁ ἥλιος, γῆ ἐκυρμαίνετο, ἐσαλεύετο ἡ κτίσις ἅπασα, καὶ ἐκ τῶν τάφων νεκροὶ ἐξηγείροντο.

Εξεγερθέντος σου ἐκ τῶν νεκρῶν Βασιλεῦ, ψυχαὶ συνηγέρθησαν, ἐκεῖ καθεύδουσαι, καὶ δοξάζουσαι τὴν δυναστείαν σου, δι' ἧς θανάτου δεσμὰ διελύθησαν.

Ορθρου, μυρίσαι σε γυναῖων ἦλθε χορὸς· μαθοῦσαι δὲ Κύριε,

ἐξεγερθέντά σε, συνέχαιρον τοῖς ἱεροῖς Μαθηταῖς· δι' ὧν παράσχου ἡμῖν ἰλασμόν τῶν κακῶν.

Ἦλόν ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τοῦτο προσέταξας πρὸς Σιλωάμ ἀπελθεῖν· νιψάμενος δὲ ἀνέβλεφεν, ὕμνολογῶν σε, Χριστέ Βασιλεῦ τοῦ παντός. Δόξα.

Πατέρα ἀναρχον, συνἀναρχόν τε Υἱόν, καὶ Πνεῦμα πανάγιον ὕμνολογήσωμεν· Ἅγιος, Ἅγιος, Ἅγιος εἶ ὁ Θεός, Βασιλεῦ τοῦ παντός. Καὶ νῦν, Θεοτ.

Μετὰ τὴν κύησιν παρθένος ὠφθης Ἄγνη· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας, καινοτομήσαντα φύσεις ἄχραντε, τῇ δυνάμει αὐτοῦ· ὃν ἐκδυσώπει αἰεὶ, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Καταβασία.

«**Ο** ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς τοὺς ὑμνολόγους σώσας Παῖδας, εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.»

Τοῦ Πάσχα ᾠδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

Αὕτη ἡ κλητῆ, καὶ ἅγια ἡμέρα.

Λεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου.

Ἄρον κύκλα τοὺς ὀφθαλμούς σου.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Ἦλθε διὰ σοῦ εἰς τὸν κόσμον ὁ Κτίστης, Παρθένη Θεοτόκε, καὶ τὴν γαστέρα τοῦ ἁδου διαρρήξας θνητοῖς τὴν ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδώρησατο· διὸ εὐλογοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θλον καθελὼν τοῦ θανάτου τὸ κράτος ὁ Υἱός σου Παρθένη, ἐν τῇ αὐτοῦ Ἀναστάσει, ὡς Θεός κραταῖος, συνανύψωσεν ἡμᾶς καὶ ἐθε-

ωσε· διὸ ἀνυμνοῦμεν αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

«**Α**γγέλων σύστημα, ἀνθρώπων σύλλογος, τὸν Βασιλέα καὶ κτίστην τοῦ παντός, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, εὐλογεῖτε λευίται, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Αγγέλων τάγματα, Σταυρῶν κρεμάμενόν σε κατιδόντα, Χριστέ παμβασιλεῦ, καὶ τὴν κτίσιν πᾶσαν ἀλλοιοῦντα τῷ φῶσι, ἐξέστησαν ὑμνοῦντα τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Ο ἄδης κάτω σε ἰδὼν ἐστέναξε, καὶ ἀπεδίδου σπουδαίως τοὺς νεκρούς, τοὺς ἐκ τοῦ αἰῶνος ἐκεῖθε φρουρουμένους Χριστέ, ὑμνολογοῦντας τὴν σὴν φιλανθρωπίαν.

Τελῶν τεράστια Χριστέ ἐξαισία, ἐθελουσίως ὑψώθης ἐν σταυρῶ καὶ νεκρῶς συνήρθης, ὁ νεκρῶσας τὸν ἄδην, καὶ πάντας ἐν ἀνδρίᾳ ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμμάτωσας, σοὶ προσελθόντα Χριστέ, τούτῳ προστάξας πηγῇ τοῦ Σιλῳὰμ νίψασθαι καὶ βλέπειν, καὶ Θεὸν σε κηρύξαι, σαρκὶ ἐπιφανέντα εἰς κόσμου σωτηρίαν. Δοξα.

Τριάς ἀμέριστε, μονὰς ἀσύγχυτε, Θεὲ τῶν ὄλων, καὶ κτίστα τοῦ παντός, τοὺς ὑμνολογοῦντας, καὶ πιστῶς προσκυνοῦντας τὸ κράτος σου παντοίων πειρατηρίων σῶζε. Καὶ νῦν, Θεοτ.

Παρθένε ἄχραντε, θεοχαρίτωτε, τὸν σὸν δυσώπει Υἱὸν διὰ παντός, μή με καταισχύναι ἐν ἡμέρᾳ

τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμησαί τοις ἐκλεκτοῖς προβάτοις.

Καταβασία.

«**Τ**ὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰῶνων γεννηθέντα Υἱὸν καὶ Θεόν, καὶ ἐπ' αἰσχάτων τῶν χρόνων σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μητρὸς, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Τοῦ Πάσχα. Ὡδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Φωτίζου, φωτίζου.

Ὡ θεῖας! ὦ φίλης!

Ὡ Πάσχα τὸ μέγα.

Τῆς Θεοτόκου, ὁ αὐτός.

Συμφώνως Παρθένε, σὲ μακαρίζομεν πιστοί· Χαῖρε πύλη Κυρίου· χαῖρε πόλις ἐμφυγε· χαῖρε, δι' ἧς ἡμῖν ἔλαμψε σήμερον φῶς, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, τῆς ἐκ νεκρῶν ἀναστάσεως.

Εὐφραίνου, ἀγάλλου, ἡ θεία πύλη τοῦ φωτός· ὁ γὰρ ὄντας ἐν τάφῳ Ἰησοῦς ἀνέτειλε, λάμπας ἡλίου φαιδρότερον, καὶ τοὺς πιστοὺς πάντας καταυγάσας, θεοχαρίτωτε Δέσποινα.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. Ὁ Εἰρμός.

«**Ο**τι ἐποίησέ σοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς, παρθένον ἀναδείξας σε ἀγνήν, μετὰ τὴν κύησιν, ὡς τεκοῦσαν ἀσπόρως τὸν ἑαυτῆς ποιητήν· διὸ σε Θεοτόκε, μεγαλύνομεν.»

Ικρίῳ προσεπάγης τοῦ Σταυροῦ, Χριστέ ὁ Θεὸς, καὶ πάσας ἐθριαμβεύσας ἐχθροῦ τὰς ἐναντίας ἀρχάς, καὶ τὴν πρῶην κατάραν, Σῶτερ ἠφάνισας· διὸ σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Ως ἐβλεψέ σε Λόγε, ἄδης κάτω μετὰ ψυχῆς ἐστέναξε, καὶ πάν;

τας τοὺς νεκροὺς, φόβῳ ἀπέλυσεν, ἐπιγνόντας τὸ κράτος τῆς ἐξουσίας σου· μεθ' ὧν σε κατὰ χρέος μεγαλύνομεν.

Σημεῖα ἐκτελοῦντα, καὶ τεράστια φοβερά, ὁ δῆμος τῶν Ἑβραίων καθορῶν, φθόνῳ ἀπέκτεινε, τὸν σκυλεύσαντα ἄδην τῇ Ἀναστάσει αὐτοῦ, καὶ πάντας ὡς δυνατὸς συνεγείραντα.

Ηγέρθης, καθὼς εἶπας, ζωοδότα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὠφθης τοῖς ἀγίοις Μαθηταῖς μετὰ τὴν ἔγερσιν, ὁ σημεῖα ποιήσας, καὶ ὀμματώσας τυφλοὺς· μεθ' ὧν σε εἰς αἰῶνας μεγαλύνομεν.

Δόξα.

Φῶς τὸν Πατέρα σέβω, ρῶς δοξάζω καὶ τὸν Υἱόν, φῶς ἀνυμῶ τὸ Πνεῦμα τὸ εὐθές· ἐν φῶς ἀμέριστον, ἐν τρισὶ χαρακτῆρσι κατανοούμενον, Θεὸν Βασιλέα πάσης κτίσεως.

Καὶ νῦν, Θεοσεκίον.

Φανείσα πλατυτέρα οὐρανῶν, Παρθένε ἀγνή, ἐχώρησας Θεὸν σωματικῶς, τὸν ἀπερίγραπτον, καὶ ἐλύησας πάντων εἰς ἀπολύτρωσιν, τῶν πίστει ἀδιστακτῶ ἀνυμνοῦντων σε. **Καταβασία.**

«**Σ**ὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν, καὶ λόγον Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον ἀφράστως κυήσασαν, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.»

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεός· ἐκ γ'.

Ἐξαποστειλᾶριον τοῦ Πάσχα.

Σαρκί ὑπνώσας ὡς θνητός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, τριήμερος ἐξανέστης, Ἀδὰμ ἐγείρας ἐκ φθορᾶς, καὶ καταργήσας θάνατον. Πά-

(TOM. E')

σχα τῆς ἀφθαρσίας, τοῦ κόσμου σωτήριον.

Τοῦ Τυφλοῦ, ὅμιον.

Τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμοὺς, πεπηρωμένους Κύριε, ἐκ ζοφερᾶς ἁμαρτίας, σὺ φωταγωγῆσον, ἐνθεις, οἰκτίρμον, τὴν ταπεινώσιν, καὶ τοῖς τῆς μετανοίας, καθάρως με δάκρυσιν.

Ἔτερον. Γυναῖκες ἀκουτίσθητε.

Παράγων ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, εὔρε Τυφλὸν ἀόμματον· πύσας χαμαὶ καὶ ποιήσας πηλόν, ἐπέχρισε τοῦτον· πρὸς Σιλωὰμ ἀπέστειλε, τοῦ ἀπελθεῖν καὶ νιφασθαι· ὁ δὲ νιφάμενος ἦλθε, βλέπων τὸ φῶς σου, Χριστέ μου.

Εἰς τοὺς Αἶνους, Ἰστώμεν Στίχ. ἡ· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ'.

Ἦχος πλ. α'.

Κύριε, ἐσφραγισμένου τοῦ τάκου ὑπὸ τῶν παρανόμων, προήλθης ἐκ τῆς Θεοτόκου· οὐκ ἐγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης οἱ ἀσώματοί σου Ἄγγελοι· οὐκ ἤσθοντο, πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσοντές σε στρατιῶται· ἀμφοτέρα γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνῶσι, πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα τοῖς προσκυνοῦσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνοῦσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίασιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντριψας, καὶ δεσμὰ διαβρήξας τοῦ μνήματος, ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριήμερου ταφῆς σου, καὶ προήγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος,

Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ. Ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Κύριε, αἱ γυναῖκες ἔδραμον ἐπὶ τὸ μνήμα, τοῦ ἰδεῖν σε τὸν Χριστὸν, τὸν δι' ἡμᾶς παθόντα καὶ προσελθοῦσαι, εὔρον Ἄγγελον ἐπὶ τὸν λίθον καθήμενον, τῷ φόβῳ κυλισθέντα, καὶ πρὸς αὐτὰς ἐβόησε λέγων. Ἄνέστη ὁ Κύριος· εἶπατε τοῖς μαθηταῖς, ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, ὁ σῶζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, ὡσπερ ἐξήλθες, ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, οὕτως εἰσήλθες, καὶ τῶν τυρῶν κεκλεισμένων πρὸς τοὺς Μαθητάς σου, δεικνύων αὐτοῖς τὰ τοῦ σώματος πάθη, ἅπερ κατεδέξω Σωτήρ μακροθυμήσας. Ὡς ἐκ σπέρματος Δαβὶδ, μώλωπας ὑπήνεγκας, ὡς Υἱὸς δὲ τοῦ Θεοῦ κόσμον ἠλευθέρωσας. Μέγα σου τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ! Ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Ἔτερα Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Κύριε, ὁ Βασιλεὺς τῶν αἰώνων καὶ ποιητὴς τῶν ἀπάντων, ὁ δι' ἡμᾶς σαύρωσιν καὶ ταφήν σαρκί καταδεξάμενος, ἵνα ἡμᾶς τοῦ ἄδου ἐλευθερώσῃς πάντας, σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.

Κύριε, τὰ ὑπερλάμποντά σου θαύματα τίς διηγῆσεται; ἢ τίς ἀναγγελεῖ τὰ φρικτά σου μυστήρια; ἐνανθρωπήσας γὰρ δι' ἡμᾶς, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας, τὸ κράτος ἐφάνερωσας τῆς δυνάμεώς σου· ἐν γὰρ τῷ σταυρῷ σου τῷ Ληστῇ Παράδεισον ἤνοιξας, καὶ ἐν τῇ ταφῇ σου, τοὺς μοχλοὺς τοῦ ἄδου συ-

νέτριψας, καὶ ἐν τῇ Ἀναστάσει σου, τὰ σύμπαντα ἐπλούτισας, Ἐὐσπλαγγχε δόξα σοι.

Μυροφόροι γυναῖκες, τὸν τάφον σου καταλαβοῦσαι λίαν πρωί, ἐπεζήτησαν σε μυρίσαι τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν, καὶ τοῦ Ἀγγέλου τοῖς ῥήμασιν ἐνηχηθεῖσαι, ὑπέστρεφον ἐν χαρᾷ, τοῖς Ἀποστόλοις μηνύσαι ἐμφανῶς, ὅτι ἀνέστης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ παρέχεις τῷ κόσμῳ ἴλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ τοῦ Τυφλοῦ ἰδιόμελον ἔν.

Ἦχος πλ. δ'.

στ. Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ καὶ ἐλέησόν με.

Ο διὰ σπλάγγνα ἐλέους, σαρκωθείς, Χριστέ ὁ Θεὸς, τὸν τοῦ φωτὸς ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγγνοις ἀπάτοις οἰκτιρῶν, λαμπρόνους θείας κατηξίωσας, τοῦτου τὰς κόρας τῷ χοί τοῖς πλασουργοῖς δακτύλοις σου προσψάσας. Αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀρθροπαροχος.

Δόξα. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου Χριστέ; ἢ τίς ἐξαριθμήσει τῶν θαυμάτων σου τὰ πλήθη; διπλοῦς γὰρ ὡς ὠράθης ἐπὶ γῆς δι' ἀγαθότητα, διπλᾶς καὶ τὰς ἰάσεις τοῖς νοσοῦσιν ἐχορήγεις· οὐ μόνον γὰρ τοῦ σώματος ὀφθαλμοὺς διήνοιξας, τοῦ ἀπὸ μήτρας πωρωθέντος, ἀλλὰ καὶ τοὺς τῆς ψυχῆς· ὅθεν Θεὸν σε ὠμολόγει τὸν κρυπτόμενον, καὶ πᾶσι παρέχοντα τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν. Ἰπερευλογημένη.
Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.
Εἰς τὴν ἀ. ὥραν, τὸ ἑωθινόν.
Ἦχος πλ. δ'.

Τὰ τῆς Μαρίας δάκρυα οὐ μάλιστα χεῖνται θερμῶς· ἰδοὺ γὰρ καθξίωται καὶ διδασκόντων Ἀγγέλων, καὶ τῆς ὄψεως τῆς σῆς, ὡ Ἰησοῦ· ἀλλ' ἐτι πρόσγεια φρονεῖ, οἷα γυνὴ ἀσθενῆς· διὸ καὶ ἀποπέμπεται μὴ προσψαῦσά σοι Χριστέ· ἀλλ' ὁμως κήρυξ πέμπεται τοῖς σοῖς Μαθηταῖς, οἷς εὐαγγέλια ἔφρασε, τὴν πρὸς τὸν πατρῶον κληρὸν ἀνοδοῦ ἀπαγγέλλουσα· Μεθ' ἧς ἀξίωσον καὶ ἡμᾶς τῆς ἐμφανείας σου, Δέσποτα Κύριε.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ.

Τὰ Τυπικὰ καὶ οἱ Μακαρισμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ο Ληστής ἐν τῷ Σταυρῷ, Θεὸν εἶναί σε πιστεύσας Χριστέ, ὡμολόγησέ σε εἰλικρινῶς ἐκ καρδίας, Μνήσθητί μου Κύριε βούων, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Τὸν ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ Σταυροῦ, ζῶν ἀνθήσαντα τῷ γένει ἡμῶν, καὶ ξηράναντα τὴν ἐκ τοῦ ξύλου κατάραν, ὡς Σωτῆρα καὶ δημιουργόν, συμφώνως ὑμνήσωμεν.

Σταυρωθέντος σου Χριστέ, ἐν μέσῳ δύο καταδίκων ληστῶν, ὁ μὲν εἰς βλασφημιῶν σε, κατεκρίθη δίκαιως· ὁ δὲ ἄλλος σε ὁμολογῶν, Παράδεισον ὤκησε.

Τῶν Ἀποστόλων τὸν χορὸν, παραγενόμεναι γυναῖκες σεμναί, ἀνεβόησαν· Ὁ Χριστὸς ἀνέστη· ὡς Δεσπότην καὶ δημιουργόν, αὐτὸν προσκυνήσωμεν.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τοῦ Τυφλοῦ, ἴδθ' σ'.

Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον, Ἦχος πλ. ἀ.

Σὺ Κύριε, φυλάτεις ἡμᾶς, καὶ διατηρήσεις ἡμᾶς.

Στίχος. Σῶσόν με Κύριε, ὅτι ἐκλείπειν ὄσιος.

Πράξεων τῶν Ἀποστόλων,

Τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐγένετο πορευομένων ἡμῶν τῶν Ἀποστόλων εἰς προσευχὴν, παιδικὴν τινα ἔχουσαν πνεῦμα Πύθωνος ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρέιχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς, μαντευομένη. Αὕτη κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ ἡμῖν, ἐκραζέε λέγουσα. Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι, δούλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ Ἰψίστου εἰσίν, αἵτινες καταγγέλλουσιν ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας. Τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας· διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος, καὶ ἐπιστρέψας, τῷ πνεύματι εἶπε. Παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐξέλθῃν ἀπ' αὐτῆς· Καὶ ἐξῆλθεν αὐτῇ τῆ ὥρα. Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς, ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπίς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν, εἰλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας. Καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς Στρατηγοῖς, εἶπον. Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν, Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες, καὶ καταγγέλλουσιν ἔθνη ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδεχέσθαι, οὐδὲ πλεῖν, Ῥωμαίοις οὗσι. Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, καὶ οἱ στρατηγοὶ περιβρόνθοντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια, ἐκέλευον ῥαβδίσειν. Πολλὰς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς, ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι, ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς· ὅς παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφώς, ἔβαλεν αὐτούς εἰς τὴν ἐσπετέραν φυλακὴν, καὶ τοὺς πᾶσας αὐ-

τῶν ἡσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουσαν τὸν Θεόν, ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμιαι. Ἄρῳ δὲ σεισμός ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμοτηρίου, ἀνεψήθησαν τε παραχρῆμα αἱ θύραι πάσαι, καὶ πάντων τὰ δεσμὰ ἀνέθη. Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ, καὶ ἰδὼν ἀνεωγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαιραν, ἐμελλεν ἑαυτὸν ἀναρρεῖν, νομίζων ἐκπεφευγέναι τοὺς δεσμίους. Ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλῃ ὁ Παῦλος, λέγων. Μηδὲν πράξης σεαυτῷ κακόν· ἅπαντες γὰρ ἐσμεν ἐνθάδε. Αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἔντρομος γενόμενος, προσέπεσε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ, καὶ παραγαγὼν αὐτοὺς ἔξω, ἔφη· Κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ; Οἱ δὲ εἶπον. Πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου. Καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ. Καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτός, ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν, καὶ ἔβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παραχρῆμα. Ἀναγαγὼν τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκόν αὐτοῦ, παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἠγαλλιάσατο πανοικί πεπιστευκῶς τῷ Θεῷ.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, παράγων ὁ Ἰησοῦς, εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς.

Κοινωνικόν. Αἰνεῖτε τὸν Κύριον.

Τῆ ΚΥΡΙΑΚῆ ΤΟΥ ΤΥΦΛΟΥ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσῶμεν σίχ. σ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

ἤχ. πλ. α'. Χαίροις ἀσκητικῶν.

Ὄμμα ὀλομελείας βροτῶν, καὶ ὀφθαλμὸς τοῦ κοσμικοῦ τούτου

σώματος, ὑπάρχων Θεὸς καὶ Λόγος, καὶ τῶν ὀμμάτων κοινός, δημιουργός καὶ πλάστης γνωρίζομενος· καὶ νῦν ἐκ τοῦ κράματος, τοῦ χόος καὶ τοῦ πτύσματος. Τυφλὸν ἀρρήτως, ὀμματοῖς ἐν δακτύλοις σοῖς, καταπλάττουσι, καὶ πληθὺν καὶ τὴν ὄρασιν ἧς καὶ τυχῶν ὀπρῖν, ἐν γεννητοῖς γνωρίζομενος, ἥλιος ὅλως μὴ βλέπων, σὲ τὴν γλυκὺν ὄρα ἥλιον, ἰδὼν τὴν εἰκόνα τοῦ ἡμᾶς δι' εὐσπλαγγίαν, ἄφατον πλάσαντος.

Μέλη καὶ διαρτίαν πλουτῶν, τῆς τῶν βροτῶν σωματικῆς ὀργανώσεως, ὁ πρῶν Τυφλὸς ἐκ μήτρας, τῆς μητρικῆς προσελῶν, ὡς μηδὲ τὴν πλάσιν εἶναι ὤρετο, ὀμμάτων τὴν στέρησιν, εὐπορήσας ἀνόθευτον, ἐξ ἧς τοὺς ποδας, καὶ τὰ πλείω τοῦ σώματος, τοῖς προσκρούμασι, τοῖς τῶν λίθων ἐξήρωτο· ὃς διὰ σοῦ καὶ τοῦτον, τὸν πλουτισμὸν ἐπιπτώμενος, βλέπει τὸ φῶς τὸ τοῦ κόσμου· καὶ τὸν τῶν φῶτων σε πρῦτανιν, Θεὸν καὶ Δεσπότην, τῶν κτισμάτων καταγγέλλει, κτίστην παγκόσμιον.

Υποκτος Γραμματεῦσι τυφλοῖς ὀμματοθεῖς, ὁ πρῖν τυφλώττων θεάεται, ὡς τάχα μηδὲ ὄλως βλέπων, ἀλλὰ ψευδῶς τὸ ὄρα, τοῦ Σωτῆρος χάριν προποιοῦμενος, τυφλώττειν ἐθέλουσι, σκοτασμαῖς τοῖς τοῦ γράμματος, ἐνοῖς ἐκλάμπει, ὁ γλυκὺς Χριστὸς ἥλιος, σαββατοῦργησιν, καινουργὸν διαπράξας μοι· ὡς τὸ σκιῶδες τούτου, φωτουργῶν καὶ τὸ κάλυμμα, αἰσῶν τὸ φῶς τὸ ἐν τούτοις, τοῖς

πρὶν τυφλοῖς ἐχορήγησεν· καὶ νῦν καθορώντες, τὸν τῶν φῶτων παροχέα, κόσμῳ κηρύττουσιν.

Εἶτα τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα καὶ νῦν, ἦχος β'.

Ὁ Τυφλὸς γεννηθεὶς. σελ. 156.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου ἦχος πλ. α'. Αναστάσιμον.

Διὰ τοῦ τιμίου σου σταυροῦ Χριστέ, διάβολον ἤτχυνας, καὶ διὰ τῆς Ἀναστάσεώς σου, τὸ κέντρον τῆς ἀμαρτίας ἠμβλυνας, καὶ ἔσωσας ἡμᾶς, ἐκ τῶν πυλῶν τοῦ θανάτου, δοξάζομέν σε Μονογενές.

Κατανυκτικόν.

Στίχ. Πρὸς σέ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κύριε ἀμαρτάνων οὐ παύομαι, φιλανθρωπίας ἀξιούμενος οὐ γινώσκω· νίκησόν μου τὴν πώρωσιν, μόνη Ἀγαθὴ καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Τῶν ἐπιγείων ἀπάντων καταφρονήσαντες, καὶ τῶν βασάνων ἀνδρείως κατατολήσαντες, τῶν μακαρίων ἐλπίδων οὐκ ἠστοχῆσατε, ἀλλ' οὐρανῶν Βασιλείας κληρονόμοι γεγονάτε, Πανεύφημοι Μάρτυρες· ἔχοντες παρρησίαν πρὸς τὸν φιλάνθρωπον Θεόν, τῷ Κόσμῳ τὴν εἰρήνην αἰτήσασθε, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος β'.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς. σελ. 157.

Ἀπολυτικὸν. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Γ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχ. καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου, ἦχ. πλ. α'.

Αναστάσιμον.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου ἐγκωμιάσωμεν, τὴν Ταφήν τὴν Ἁγίαν ὕμνοις τιμήσωμεν, καὶ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ ὑπερδοξάσωμεν· ὅτι συνήγειρε νεκρούς, ἐκ τῶν μνημάτων ὡς Θεός, σκυλεύσας κράτος θανάτου, καὶ ἰσχύον διαβόλου, καὶ τοῖς ἐν ἄδῃ φῶς ἀπέτειλε.

Κατανυκτικόν.

Πάντες ἀγρυπνήσωμεν, καὶ Χριστῷ ὑπαντήσωμεν Πιστοί, μετὰ πλήθους ἐλέους καὶ λαμπάδων φαινῶν, ὅπως τοῦ Νυμφῶνος ἐνδὸν ἀξιωθῶμεν· ὁ γὰρ τῆς θύρας ἔξω φθάνομενος, ἀπρακτα τῷ Θεῷ κέκραγεν, ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Κύριε, τὸ ποτήριον τοῦ πάθους σου οἱ Ἀθλοφόροι σου ζηλώσαντες, κατέλιπον τὴν τοῦ βίου τερπνότητα, καὶ γεγονάσι τῶν Ἀγγέλων συμμέτοχοι αὐτῶν ταῖς παρακλήτεσι, παράσχου ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν εἰρήνην, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Μετὰ Ἀγγέλων τὰ οὐράνια, μετὰ ἀνθρώπων τὰ ἐπίγεια, ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, Θεοτόκε, βοῶ· μέν σοι. Χαῖρε πύλη τῶν οὐρανῶν πλατυτέρα· χαῖρε μόνη τῶν γηγενῶν σωτηρία· χαῖρε σεμνή, χαῖρε κεχαριτωμένη, ἡ τεκοῦσα Θεὸν σεσωματωμένον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, καθίσματα τῆς Ἑορτῆς. ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου, οἰκτιρᾶ.

μον, καὶ τῆς ἐγέρσεως, παριόντι σοι πυρὸς ἀπὸ γεννήσεως, ἀνεβόασοι θερμῶς. Ὡς Δαβὶδ ἐλέησον δός μοι τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, ἵνα βλέπω σε καὶ γὰρ οὐ τὰς κόρας ἐπιχρίσας, πηλὸν ἐκ πύσματος Ἄσπε, αὐτῷ τὸ φῶς λαμπρῶς ἐχορήγησας.

Δίς.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιῦ εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ ἔξαποστειλ. τῆς ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἰνοὺς ἰστώμεν Στίχους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου ἡχος πλ. α'. Αναστάσιμον.

Κύριε ἐσφραγισμένου τοῦ τάφου, ὑπὸ τῶν παρανόμων, προήλθες ἐκ τοῦ μνήματος, καθὼς ἐτέχθης ἐκ τῆς Θεοτόκου. Οὐκ ἐγνωσαν πῶς ἐσαρκώθης, οἱ ἀσώματοί σου Ἄγγελοι οὐκ ἤσθοντο πότε ἀνέστης, οἱ φυλάσσόντές σε στρατιῶται ἀμφοτέρωθεν γὰρ ἐσφράγισται τοῖς ἐρευνῶσι πεφανέρωται δὲ τὰ θαύματα, τοῖς προσκυνούσιν ἐν πίστει τὸ μυστήριον· ὁ ἀνυμνοῦσιν, ἀπόδος ἡμῖν ἀγαλλίξισιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δίς.

Κατανυκτικόν.

Οἶμοι, τί ὠμοιώθην ἐγὼ τῇ ἀκάρπῳ συκῇ, καὶ πτοοῦμαι τὴν κατάραν σὺν τῇ ἐκκοπῇ; ἀλλ' ἐπουράνιε γεωργέ, Χριστέ ὁ Θεός, τὴν χερσῶθεισάν μου ψυχὴν, καρποφόρον ἀνάδειξον, καὶ ὡς τὸν Ἀσωτονουῖδν δεῖξαι με καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Εὐλογημένος ὁ στρατὸς τοῦ Βασιλέως τῶν οὐρανῶν· εἰ γὰρ γηγενεῖς ὑπῆρχον οἱ ἄθλοφόροι,

ἀλλ' ἀγγελικὴν ἀξίαν ἐσπεύδον φθάσαι, τῶν σωμάτων καταφρονήσαντες, καὶ διὰ τῶν παθημάτων τῆς τῶν Ἀσωμάτων ἀξιοθέντες τιμῆς. Εὐχαῖς αὐτῶν, Κύριε, κατὰπεμψον ἡμῖν τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δοξα, καὶ νῦν, ἡχος δ'.

Ὅλον τὸν βίον ὁ Τυφλός. σελ. 157.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια. τῆς ἑορτῆς, ἡχ. πλ. α'. Ὅσιε Πάτερ.

Τυφλωσὶς ὠρθῆ, ὁ Τυφλὸς τοῖς τάχα βλέπουσι, σκοτιζῶν καὶ τὰς φρένας, καὶ τὰς ψυχὰς, καὶ τὸν νοῦν, τὴν τούτου θεωροῦσιν ἄωρον βλέψιν· καὶ φωνήσαντες ἡρώτων δεινῶς, Πῶς ἄρτι ὄρασαι ὡς εἷς τῶν φῶς ὀρώντων, Τυφλὸς ὑπάρχων ἐκ γενετῆς, καὶ προκαθήμενος τρίβοις καὶ προσαϊτῶν; ὅθεν ὑπέδειξε τὸν τὸ φῶς χορηγούντα, καὶ πλαστοουργήσαντα τὰ φῶτα ἐν τῷ Κόσμῳ, ἐξ ὧν κηρύττεται, Ὡς Θεοῦ Προάναρχος, ἐπ' ἐσχάτων, ἐκ τῆς Παρθένου βροτὸς φανείς, δι' οἶκτον ἐκ Θεοῦ Πνεύματος.

Στίχ. Ἐπίβλεπον ἐπ' ἐμέ.

Ὅσπερ φορτίον, καὶ γεῶδες ἀχθοφόρημα, ὠρᾶτο τοῖς ἐν Κόσμῳ, περιπατῶν ὁ Τυφλός, καὶ ἐν ταῖς πλατεῖαις πόδας συντριβῶν, τάχα ὡς ὄρασιν τὴν ῥάβδον πλουτῶν· ὅθεν καταφεύγει πρὸς τὸν φωτοδότην, ἐξ οὗ λαμβάνει τὸ φῶς ὄραν, καὶ ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ βλέπειν τὸν Ποιητὴν, τὸν καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ, καὶ κατ' εἰκόνα, δημιουργήσαντα τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων, ἐκ γῆς τὸ πρότερον· καὶ νῦν ἔσθ' καὶ πύσματι, καταυγάζαντα

τούτου τὰς κόρας, καὶ δόντα φι-
λανθρώπως βλέπειν τὸν Ἥλιον.

Στ. Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον.

Σύμμορφον εἶδε, τῆς ἀνθρώ-
πων διαπλάσεως, τὸν Λόγον τὸν
Πατρῶον, τὸ φῶς ἰδὼν ὁ Τυφλός,
ἐξ οὗ καὶ τὸν φωσφόρον καὶ ἡμε-
ράρχην, ἐβλεψεν Ἥλιον ὡς ἄλλοι
βροτοὶ, χαίρων τῇ ὀράσει τῇ και-
νοπρεπεστέρα, δι' ἧς ὠράθη εὐθυ-
πορῶν, καὶ ἀπροσκόπτως βαδίζων
τὰς ἀτραπούς, καὶ τὸν φωτίσαντα
Υἱὸν Θεοῦ γνωρίζων, ἐνανθρωπή-
σαντα δι' ἄκραν εὐσπλαγχνίαν,
καὶ ὃ ἦν μείναντα, Θεὸν βροτὸν
γενόμενον, καὶ λαβόντα ὃ οὐχ ὑ-
πῆρχεν, ἀσύγχυτόν τε τηροῦντα,
τὴν τούτου ἑνωσιν.

Δοῦα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. ἀ.

Κύριε παράγων ἐν τῇ ὁδοῦ. σελ. 157

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ ε'. ΛΒΑΟΜΑΔ.

ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ὅρα ἐμπροσθεν, μετὰ τὴν συμπλη-
ρωσιν τῆς ἐν τῇ Γετάρῃ Ἀκολουθίας,
τὰ περὶ τῆς ἀποδόσεως τῆς τε Ἑορτῆς
τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τῆς τοῦ Πάσχα. (Σελ.
185.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, Στιχηρὰ
Ἡροσόμ. τῆς Ἑορτῆς ἤχος πλ. ἀ.

Χαίροις ἀσκητικῶν.

Στόματι καὶ ψυχῇ καὶ νοί, τὸν
ἐκ χορῶν πλαστοουργικῶς καὶ τοῦ
πύσματος, ὀμμάτων τὰς κόρας
δόντα, καὶ τὸν κοινὸν φωτισμόν,
ὃ τὸ πρὶν τυφλώτων ὠμολόγησε,
κτισμάτων παγκόσμιον, προβολέα
καὶ Πρύτανιν, δι' οἰκτον μόνον,
βροτωθέντα τοῦ πλάσματος, καὶ
ἐκῆρυτταν, ὡς Θεὸν Παντοδύνα-
μον, οὗ γραμματεῖς τὸν ἕληλον,

καὶ τὴν πρὸς τούτους διάλεξιν,
ὄλως μὴ φέροντες βλέπειν, ἀπο-
συνάγωγον κρίνουσι, τυφλώττον-
τες πλέον, τοῦ ποτέ τυφλοῦ τὰς
κόρας, ψυχῇ καὶ σώματι.

Τρόπαιον ἀριστεῖς τυφλός,
κατὰ βλεπόντων κατὰ κράτος ἐ-
ξήρατο τὸν Κτίστην καὶ γὰρ τὸν
τούτου, καὶ Πλαστοουργὸν τοῦ
παντός, καὶ τυφλὸς ὑπάρχων ἐ-
θέασατο, ἰδὼν τὴν ὀμμάτωσιν,
τὴν πλασθεῖσαν ἐκ πύσματος, καὶ
ταύτη μόνη, ἐπιγνοῦς τὸν φωτί-
σαντα, καὶ Υἱὸν Θεοῦ, καὶ Δεσπό-
την παγκόσμιον, ὃν οἱ ὀρῶντες
φθόνου, κακία τυφλώττοντες ὄλως
οὐκ εἶδον καὶ ταῦτα, πολλαπλα-
σίονα βλέποντες, ἐκ τούτου θαυ-
μάτων, ἐνεργείας παραδόξους,
μόνοις τοῖς ῥήμασιν.

Υποπτος γραμματεῦσι τυφλοῖς
ὀμματοθεῖς ὃ πρὶν τυφλώτων
τεθεάται, ὡς τάχα μὴδ' ὄλως βλέ-
πων, ἀλλὰ ψευδῶς τὸ ὄραν, τοῦ
Σωτῆρος χάριν προσποιούμενος,
τυφλώττειν ἐθέλουσι, σκοτασμοῖς
τοῖς τοῦ γράμματος, ἐν οἷς ἐ-
κλάμπει, ὁ γλυκὺς Χριστὸς Ἥλιος,
Σαββατούργησιν, καινουργῶν δια-
πράξας μοι, ὃς τὸ σκιῶδες τούτου,
φωτουργῶν καὶ τὸ κάλυμμα, αἵ-
ρων τὸ φῶς τὸ ἐν τούτοις, τοῖς
πρὶν τυφλοῖς ἐχορήγησε, καὶ νῦν
καθορῶντες, τὸν τῶν φῶτων πα-
ροχέα, Κόσμου κηρύττουσι.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δοῦα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ.

Δικαιοσύνης ἤλιε. σελ. 158.

Εἰς τὸ Στιχηρὸν Στιχηρὰ τῆς Ὁκτωήχου

ἤχος πλ. ἀ. Αναστάσιμον.

Ο τὴν Ἀνάστασιν διδοὺς τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων, ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· ἐφρίξαν τοῦτον, οἱ ἄρχοντες τοῦ ἄδου, καὶ ἐπήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί· εἰσελήλυθε γὰρ ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης Χριστὸς, λέγων τοῖς ἐν δεσμοῖς ἐξέλθετε, καὶ τοῖς ἐν τῷ σκότει ἀνακαλύψτεσθε.

Κατανυκτικόν.

Στ. Πρὸς σὲ ἦρα τοὺς ὀφθαλμούς μου.

Κύριε, καὶ τὸν φόβον σου πτοῦμαι· καὶ τὸ πονηρὸν ποιεῖν οὐ παύομαι· τίς ἐν δικαστηρίῳ τὸν Δικαστὴν οὐ πτοεῖται; ἢ τίς ἰαθῆναι βουλομένος, τὸν ἰατρὸν παροργίζει ὡς καγῶ; Μακροθυμε Κύριε, ἐπὶ τῇ ἀσθενείᾳ μου σπλαγχνίσθητι, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Στίχ. Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε.

Τὸν θυρεὸν τῆς Πίστεως περιβαλλόμενοι, καὶ τῷ τύπῳ τοῦ σταυροῦ ἑαυτοὺς διαναστήσαντες, πρὸς τὰς βασάνους ἀνδρείως ἀπυρροπομήσαν, καὶ διαβόλου τὴν πλάνην καὶ τὸ θράσος κατήγγησαν, οἱ Ἅγιοί σου Κύριε· αὐτῶν ταῖς ἱκεσίαις ὡς Παντοδύναμος Θεὸς, τῷ Κόσμῳ τὴν εἰρήνην κατὰπεμψον, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Ὁ διὰ σπλάγχνα ἐλέους. σελ. 170.

Ἀπολυτίκ. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.

Τῆ ΤΡΙΤῆ Τῆς ε'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ.
ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν ἀ. Στιχο-

λογ. Καθίσμ. τῆς Ὀκτωήχου,

ἤχος πλ. ἀ. Αναστάσιμον.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης, ὁ νεκρῶσας τὸν θάνατον· ἐν μνήματι ἐτέθης, ὁ κενῶσας τὰ μνήματα· ἄνω, στρατιῶται τὸν τάφον ἐφύλαττον· κάτω, τοὺς ἀπ' αἰῶνος νεκροὺς ἐξανέστησας. Παντοδύναμε καὶ ἀκατάληπτε Κύριε, δόξα σοι.

Κατανυκτικόν.

Κριτοῦ καθεζομένου, καὶ Ἀγγέλων ἐστῶτων, σάλπιγγος ἠχοῦσης, καὶ φλογὸς καιομένης, τί ποιήσεις ψυχῆ μου, ἀπαγομένη εἰς κρίσιν; τότε γὰρ τὰ δεινά σοι παρίστανται, τὰ κρυπτά σου ἐλέγχονται ἐγκλήματα· διὸ πρὸ τέλους βόησον τῷ Κριτῇ. Ὁ Θεὸς, ἰλάσθητί μοι καὶ σῶσόν με.

Μαρτυρικόν.

Αόμπει σήμερον ἡ μνήμη τῶν Ἀθλοφόρων· ἔχει γὰρ οὐρανόθεν ἀπαύγασμα· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων πανηγυρίζει, καὶ τῶν ἀνθρώπων τὸ γένος συνεορτάζει· διὸ πρεσβεύουσι τῷ Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Μήτηρ Θεοῦ Παναγία, τὸ τεῖχος τῶν Χριστιανῶν, ῥῦσαι λαόν σου συνήθως, κραυγάζοντά σοι ἐκτενωῶς, ἀντιτάχθητι αἰσχροῖς καὶ ἀλαζόσι λογισμοῖς, ἵνα βοῶμέν σοι, Χαῖρε ἡ Κεχαριτωμένη.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν Καθίσμα

τῆς Ἑορτῆς, ἤχος πλ. ἀ.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Αναβλέψας ὁράται, Τυφλὸς τῷ πτύσματι, τοῦ τὴν βροτῶν δι-
αρτίαν πρὶν πλαστουργήσαντος.

μή ὄρων ἐκ γενετῆς, τὸν μέγαν ἥλιον· ὅθεν καὶ χάριτας Θεῶ, ἀναπέμπει ἐκ ψυχῆς, τὴν τοῦτου ἰδῶν εἰκόνα, καθ' ὁμοίωσιν πεπλασμένην, τοῦ τὴν εἰκόνα πλασουργήσαντος.

Τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ, ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἰσθῶμεν Στίχ. δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος πλ. α'. Αναστάσιμον.

Κύριε, τοὺς μοχλοὺς τοὺς αἰωνίους συντρίψας, καὶ δεσμὰ διὰ ἀρρήξας, τοῦ μνήματος ἀνέστης, καταλιπὼν σου τὰ ἐντάφια, εἰς μαρτύριον τῆς ἀληθοῦς τριημέρου ταφῆς σου· καὶ προήγες ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ὁ ἐν σπηλαίῳ τηρούμενος. Μέγα σοῦ τὸ ἔλεος, ἀκατάληπτε Σωτήρ, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς.

Κατανυκτικόν. Δίς.

Τὰ πλήθη τῶν πταισμάτων μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ πάσας ἐξάλειψον τὰς ἀνομίας μου, λαγισμὸν μοι παρέχων ἐπιστροφῆς, ὡς μόνος φιλόανθρωπος, δέομαι, καὶ ἐλέησόν με.

Μαρτυρικόν.

Οἱ Ἀθλοφόροι σου Κύριε, τὰς τάξεις τῶν Ἀγγέλων μιμησάμενοι, ὡς ἀσώματοι ταῖς βασάνους ἐνεκαρτέρησαν, μονολόγιστον ἐλπίδα ἔχοντες, τῶν ἐπηγγελμένων ἀγαθῶν τὴν ἀπόλαυσιν ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, τὴν εἰρήνην δώρησαι τῷ κόσμῳ σου, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν, τὸ μέγα ἔλεος.

(TOM. E')

Δοξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυνάμεις σου. σ. 170

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά προσόμοια τῆς Ἑορτῆς, ἦχος πλ. α'. Ὅσιε Πάτερ.

Λάμπιν φωσφόρον, καταλάμψασαν θεώμενοι προδήλως ἐν Σαββάτῳ, τῷ φωτοφόρῳ Τυφλῷ, οἱ νόμοις τοῖς Μωσέως ἐντεθραμμένοι, γνώμη τυφλώττουςιν, ὄρωντες σκιά, σκίασμα μὴ γινόντες τὸ συγκαλύπτον νόμου, ἐξ οὗ οὐκ εἶδον τὸν φωτοργόν, καὶ τὸν τῷ λόγῳ Σαββάτου δημιουργόν, τὸν ὀμματώσαντα Τυφλὸν τῇ ἀπονίψει, καὶ τῇ τοῦ πύσματος καινῇ πληεργασίᾳ· μεθ' οὗ μιγνύμενοι, Θεὸν αὐτὸν κατιδῶμεν, τὴν ἐκτύφλωσιν Φαρισαίων, ἐλέγχοντες ὁράσει τῇ ἐκ τοῦ κρείττονος.

Στίχ. Ἐπιβλεψὼν ἐπ' ἐμέ.

Ορθρος ἀνίσχει, τῷ ἐν σκότει διατρίβοντι, νυκτὸς ἀρρασίας πολυωδύῳ Τυφλῷ, ἐν ρείθροις λουσαμένων, τὸ φῶς ὀμμάτων θείῳ κελεύσματι, πηγῇ Σιλωάμ· ὅθεν σελασφόρος καινότερος ὁρᾶται, ὀμίχλην σκότους νυκτοποιῶν, τῶν νομικῶν διελέγχων Γραμματιστῶν, καὶ τὴν σκοτόμαιναν, τῆς τούτων ἀβλεψίας, ταῖς ἀναλάμψεσι φωτίζων ταῖς φωσφόροις· ἐξ ὧν ἡ τύφλωσις τοῦ πρὶν σκιάδους γράμματος, ὀμματοῦται ταῖς ἐκ τοῦ Λόγου, ἡμῖν παρεχομέναις, φαῖδραῖς ἐλλάμψεσι.

Στί. Τὰ διαθήματά μου κατεύθυνον.

Υψους ἐπέβη, φωτοφόρου ἐπιβάσεως, φωτὶ θεογνωσίας καταλαμφθεὶς ὁ Τυφλός· κἂν πρῶτῃ ἐτυφλοῦτο ἐξ ἑαυτοῦ, τὸν φωτο-

δότην γνωρίζει καὶ φωτουργόν, τὸν ἀνολάμφαντα ἐκ τάρου τριημέρωι, καὶ γῆν παιδρύναντα αὐτοῦ τῇ Ἀναστάσει, ἐξ ἧς ἐπέλαμψε, τὸ φῶς τῆς ἀναπλάσεως, τοῖς ἐν σκότει κειρατημένοις βροτοῖς, δι' εὐσπλαγγίαν καὶ μέγα ἔλεος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης ἤλιε. σελ. 158.

Τῆ ΤΡΙΤῆ Τῆς Ϛ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἀπόδοσις τῆς Ἑορτῆς τοῦ
Πάσχα.

Μετὰ τὸν Εὐλογητὸν, ψάλλομεν τὸ Χριστὸς ἀνέστη, μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ ἀπαρallάκτως, καθὼς καὶ ἐν τῇ Διακαινησίμῳ ἑβδομαδί.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους Ϛ' καὶ ψάλλομεν τὰ παρὰ πάντα ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ. ἤχος β'.

Ο Τυφλὸς γεννηθεὶς, ἐν τῷ ἰδίῳ λογισμῷ ἔλεγεν· ἼΑρα ἐγὼ, δι' ἁμαρτίας γονέων ἐγεννήθην ἀόμματος; ἼΑρα ἐγὼ, δι' ἀπιστίαν ἐθνῶν ἐγεννήθην εἰς εὐδειξιν; Οὐχ ἱκανῶ τοῦ ἐρωτᾶν, πότε νῦξ, πότε ἡμέρα. Οὐχ εὐτονοῦσί μου οἱ πόδες τὰ τῶν λίθων προσκρούσματα· οὐ γὰρ εἶδον τὸν ἥλιον λάμποντα, οὐδὲ ἐν εἰκόνι τὸν ἐμὲ πλαστουργήσαντα. ἼΑλλὰ θέομαί σου Χριστέ ὁ Θεός· Ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ, καὶ ἐλέησόν με.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς ἐκ τοῦ ἱεροῦ, εὗρεν ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ σπλαγγισθεὶς, ἐπέθηκε πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἰπαγε, νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ· καὶ νιψάμενος ἀνέβλεψε, δόξαν ἀνα-

πέμπων Θεῷ. Οἱ δὲ ἀγγισταὶ αὐτοῦ, ἔλεγον αὐτῷ· Τίς σου τὰς κόρας διήνοιξεν, ἃς οὐδεὶς τῶν βλέπόντων ἴσαι ἴσχυσεν; ὁ δὲ φησὶ βοήσας· ἼΑνθρωπος, Ἰησοῦς λεγόμενος, ἐκεῖνός μοι ἔφη· Νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ, καὶ ἀνέβλεψα. Αὐτὸς ἐστὶν ἀληθῶς, ὃν ἔφη Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ, Χριστὸν Μεσσίαν· αὐτὸς ἐστὶν ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν. ἼΗχος δ'.

Ολον τὸν βίον ὁ Τυφλὸς νύκτα λογιζόμενος, ἐβόησε πρὸς σέ, Κύριε· ἼΑνοιξόν μου τὰς κόρας, ἸΓιὲ Δαβὶδ, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἵνα μετὰ πάντων καγῶ ὑμνήσω σου τὴν δύναμιν.

ἤχος πλ. α'.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ, εὗρες ἄνθρωπον Τυφλὸν ἐκ γενετῆς· καὶ ἐνθουμβοὶ γεγονότες οἱ Μαθηταί, ἐπηρώτων σε λέγοντες· Διδάσκαλε, τίς ἡμαρτεν, οὗτος, ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ ἵνα τυφλὸς γεννηθῆ; Ἰὺ δὲ Σωτὴρ μου ἐβόας αὐτοῖς· Οὔτε οὗτος ἡμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἀλλ' ἵνα φανερωθῆ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ· ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με, ἃ οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, πτύσας χαμαί, καὶ πηλὸν ποιήσας, ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, λέξας πρὸς αὐτόν· Ἰπαγε νίψαι εἰς τοῦ Σιλωάμ τὴν κολυμβήθραν. Ὁ δὲ νιψάμενος, ὑγιῆς ἐγένετο, καὶ ἐβόα πρὸς σέ· ἸΠιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησέ σοι. Διὸ βοῶμεν καὶ ἡμεῖς· ἸΕλέησον ἡμᾶς.

Ἦχος πλ. δ'.

Δίκαισύνης Ἥλιε νοητέ, Χριστέ ὁ Θεός, ὁ τὸν ἐκ μήτρας τοῦ φωτός ἐστερημένον, διὰ τῆς σῆς ἀχράντου προσψαύσεως, φωτίσας κατ' ἄμφω, καὶ ἡμῶν τὰ ὄμματα τῶν ψυχῶν ἀυγάσας, υἱὸς ἡμέρας δεῖξον, ἵνα πίστει βοῶμέν σοι. Πολλή σου καὶ ἄρατος ἡ εἰς ἡμᾶς εὐπλαγχνία· φιλάνθρωπε δόξα σοι.

Ὁ αὐτός.

Ο διὰ σπλάγγνα ἐλέους σαρκωθείς Χριστέ ὁ Θεός, τὸν τοῦ φωτός ἐστερημένον ἀπὸ μήτρας, σπλάγγνοις ἀράτοις Οἰκτιρμῶν, λαμπηδόνος θείας κατηξίωσας, τούτου τὰς κόρας, πηλὸν τοῖς σοῖς πλαστουργοῖς δακτύλοις ἐπέχρισας· αὐτὸς καὶ νῦν φωτοπάροχε, καὶ ἡμῶν καταύγασον, τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, ὡς μόνος ἀφρονοπάροχος.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου. σ. 170

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχος πλ. α'.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα Σωτήρα Χριστόν, καὶ τῶν Οὐρανῶν μὴ χωρισθέντα, ἐν φωναῖς ἀσμάτων μεγαλύνομεν, ὅτι σταυρὸν καὶ θάνατον κατεδέξω διὰ τὸ γένος ἡμῶν, ὡς φιλάνθρωπος Κύριος· σκυλεύσας ἄδου πύλας, τριήμερος ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα.

Ἦχος πλ. α'.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν. κτλ. σελ. 6.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. α'.

Ἀναστάσεως ἡμέρα. σελ. 6.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'. τὸ, Νῦν ἀπολύεις. Τὸ, Τρισάγιον, κτλ. Εἶπα,

Ἀπολυτίκ. Τὸν συνάναρχον Λόγον.
Θεοτοκίον. Χαῖρε πύλη Κυρίου.
Καὶ ἀπολύεις.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΤῆΣ Ϛ', ΕΒΔΟΜΑΔΟΥ
ΕἰΣ ΤὸΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν λοιπὴν συνήθη Ἀκαλουθίαν, τὸ, Θεὸς Κύριος, τὸ Ἀναστᾶσμον Τροπάριον τῆς Ὀκτωήχου, δις· καὶ τὸ Θεοτοκίον.

Μετὰ δὲ τὴν α' Στιχολογίαν, Καθίσματα τῆς Ὀκτωήχου Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορευθῆς.

Χαῖρε ἅγιον ἄρος, καὶ θεοθάδιστον.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 161.)

Μετὰ τὴν β' Στιχολογίαν, Καθίσμα τοῦ Τυφλοῦ. ἦχ. πλ. α'. Τὸν Συνάναρχον.

Τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι ὁ συνάναρχος, ὁ τὸ φῶς ὡς χιτῶνα περιβαλλόμενος, φιλανθρώπως τὴν ἡμῶν φύσιν ἐνδέδεται, καὶ τὰς νόσους τῶν βροτῶν ἀπελαύνων, ὡς Θεός, ἐφώτισε καὶ τὰς κόρας τοῦ ἐκ νηθῶς μητρῶας ἐστερημένου φωτός.

Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Πεντηκοστός. κτλ.

Οἱ Κανόνες τοῦ Πάσχα μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς Ϛ'. (Ὅρα αὐτοὺς, τῇ μεγάλῃ Κυριακῇ τοῦ Πάσχα) τοῦ Τυφλοῦ εἰς δ'. καὶ ὁ Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως εἰς δ'.

Κανὼν τοῦ Πάσχα, ἦχος α'.

ᾠδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

Ἀναστάσεως ἡμέρα, λαμπρυνώμεν.

Καθαρθώμεν τὰς αἰσθήσεις.

Οὐρανοὶ μὲν ἐπαξίως·

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ. ᾠδὴ Α'.

Ἦχος πλ. α'. Γῆν ἐφ' ἣν οὐκ ἔλαμψεν.

Σταύρωσιν ἐκούσιον, καταδεδήμενος σαρκί, ἐπήγασας εὐλα-

γίαν, καὶ ζωὴν τῷ κόσμῳ Δέσποτα, μόνε παντευλόγητε, καὶ τοῦ παντός δημιουργέ· ὅθεν εὐλογοῦμέν σε, ὕμνοῦμεν καὶ δοξάζομεν, ἄδοντες ψάλλοντες ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Λάκκῳ κατωτάτῳ σε, νεκρὸν γενόμενον Χριστέ, ἔθετο ὁ εὐσχήμων Ἰωσήφ, καὶ προσεκύλισε λίθον τῇ θύρᾳ τοῦ μνήματος, μακρόθυμε· ἀλλ' ἀνέστης ἐν δόξῃ, καὶ κόσμον συνανέστησας, ἄδοντα ψάλλοντα, ἐπινίκιον ᾠδὴν.

Θαύματα παράδοξα, ἐπιτελῶν ὁ λυτρωτὴς ἰάσατο καὶ τυφλὸν ἐκ γενετῆς, πηλὸν ἐπιχρίσας, καὶ εἰπὼν· Πορεύθητι καὶ νίψαι ἐν τῷ Σιλῳάμ, ὅπως γνώσῃ με Θεὸν, ἐπὶ γῆς βαδίζοντα, σάρκα φορέσαντα, διὰ σπλάγγνα οἰκτιρμῶν.

Θεοτοκίον.

Μήτραν ἀπειρόγαμον, τὴν σὴν κατώκησεν Ἄγνη, Κύριος, διὰ σπλάγγνα οἰκτιρμῶν, σῶσαι βουλόμενος, τὸν φθαρέντα ἄνθρωπον, ταῖς μεθοδεῖαις τοῦ ἐχθροῦ· αὐτὸν οὖν ἰκέτευε, τὴν πόλιν ταύτην σώζεσθαι, πάσης ἀλώσεως, καὶ ἐχθρῶν ἐπιδρομῆς.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Ὁ ἡ ἀκροστιχίς κατ' ἀλφάβητον.

Ἐν δὲ τῇ Θ'. Ῥδῆ, Ἰωσήφ.

Ῥδῆ Α. Ἦχος πλ. α.

Ἴππον καὶ ἀναβάτην.

Ἄνω πρὸς τὸν Πατέρα, Χριστὸς ἀνέρχεται, καὶ προσάγει τὴν σάρκα, ἣν ἐξ ἡμῶν ἀνέλαβεν· αὐτὸν ἀνυμνήσωμεν, ἐν αἰνέσει σήμερον, ἐπινίκιον ὕμνον ἄδοντες.

Βίβλοι γραφῶν ἐνθέων, καὶ τὰ κηρύγματα, τῶν σοφῶν Θεηγόρων,

πέρας σαφῶς ἐδέξαντο· μετὰ γὰρ τὴν ἐγερσιν, ὁ Δεσπότης ἀνείσι, μετὰ δόξης εἰς τὰ οὐράνια.

Γῆ μυστικῶς χορεύει, καὶ τὰ οὐράνια, θυμηδίας πληροῦται, ἐπὶ τῇ Ἀναλήψει Χριστοῦ, τοῦ τὰ πρὶν ἐνώσαντος, διεστῶτα χάριτι, καὶ φραγμὸν τὸν τῆς ἐχθρας λύσαντος.

Καταβασία. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

Τοῦ Πάσχα. Ῥδῆ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

Δεῦτε πόμα πῶμεν καινόν.

Νῦν πάντα πεπλήρωται φωτός.

Χθὲς συνεπατόμησιν σοι Χριστέ.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

Σαλευομένην τὴν καρδίαν.

Καινῶ μηνεῖω, Ἰωσήφ σε κατέθετο, οἰκτίρμων ὁ εὐσχήμων· ἀνέστης δὲ ἐκ νεκρῶν τριήμερος, καινοποιήσας ἡμᾶς.

Σαλευομένων τὰς καρδίας ἐσήριξας, τὴν γῆν πᾶσαν σαλεύσας μακρόθυμε, τῇ σεπτῇ Σταυρώσει σου, ἦν καθυπέστης σαρκί.

Τυφλόν ποτε ἐκ γενετῆς, προσελθόντα σοι ἰάσω Πανοικτίρμων, δοξάζοντα τὴν Οἰκονομίαν σου καὶ τὰ θευμάσια.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστροῦ ἀπεκύησας, Θεὸν σεσαρκωμένον, διὰ αἴτησαι, Παναγία Δέσποινα, κατοικτειρήσαι ἡμᾶς.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Ὁ πῆχας ἐπ' οὐδενός.

Δεσμεύσας τῷ σῶ λανάτῳ, λόγε τὸν θάνατον, ἐκ νεκρῶν ἀνέστης σαφῶς τριήμερος· καὶ πρὸς τὰ οὐράνια Σωτῆρ, ἀνῆλθες μετὰ δόξης, ὕμνολογοῦντων ἀσωμάτων σου, τὴν οἰκονομίαν τὴν ἀφατον.

Ἐπέστης τοῖς ἐπὶ γῆς, Χριστέ

άνευ σώματος, και φορέσας σάρκα, Σταυρὸν ὑπέμεινας, και ἐξαναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἀνήλθες μετὰ δόξης, πρὸς τὸν ἀρχίφωτον Πατέρα σου, εἰρηνοποιήσας τὰ σύμπαντα.

Ζητήσας τὸ ἐπὶ γῆς, πλανώμενον πρόβατον, ἀπλανέσι Λόγε τοῦτο συνέταξας· και ἀναληφθεὶς πρὸς οὐρανοὺς, ἐκάθησας ἐν δόξῃ, ἐκ δεξιῶν τοῦ σοῦ Γεννήτορος· Δόξα τῇ πολλῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Καταβασίαι. Δεῦτε πόμα πίνωμεν.

Κοντάκι. τοῦ Τυφλοῦ, ἤχ. δ'. Ἐπεφάνης.

Τῆς ψυχῆς τὰ ὄμματα, πεπηρωμένος, σοὶ Χριστέ προσέρχομαι, ὡς ὁ Τυφλὸς ἐκ γενετῆς, ἐν μετανοίᾳ κρυπαζῶν σοι. Σὺ τῶν ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Ὁ Οἶκος.

Ρεῖθρόν μοι δώρησαι, Χριστέ, σοφίας τῆς ἀρρήτου, και γνώσεως τῆς ἀνω, τὸ φῶς τῶν ἐν τῷ σκότει, και πλανωμένων ὁδηγέ· ἵνα ἐνισχύσω τὰ θαυμάσια τὰ σὰ ὁ τάλας διηγῆσασθαι, ἀπερ ἡ θεία βιβλος ἐδίδαξε, τοῦ Εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης, δηλονότι, τὴν τοῦ Τυφλοῦ θαυματοποιίαν· ὅτι ἐκ γενετῆς τυφλὸς ὑπάρχων, ὀφθαλμοὺς τοὺς αἰσθητοὺς ἀπολαμβάνει, και τοὺς τῆς ψυχῆς, ἐν πίστει ἀνακραυγάζων. Σὺ τῶν ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ὑπέρλαμπρον.

Κάθισμα τοῦ Τυφλοῦ, ἤχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ὄμμάτωσας Χριστέ, τὸν ἐκ μήτρας τεχθέντα, ὀμμάτων δεικνύς Ἰουδαίοις Σωτήρ μου, τὴν δόξαν σου τὴν ἀρρήτον, και ὡς φῶς

πάντων πέφυκας· ἀλλὰ φθόνῳ σε, πεπωρωμένοι πάς φρένας, ἐνεθρέοντες, τὸν τῆς ζωῆς παροχέα νεκρῶσαι ἠπέγειγοντο.

Δόξα, και νῦν, Προεόρτιον, ὁμοιον.

Ἐτέχθης ὡς αὐτὸς, σὺ ἠθέλησας Σῶτερ· ἐφάνης πάλιν δέ, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης, και ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος· ὡς Θεὸς δὲ ἀνίστασαι· ἀνελήλυθας εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης, και ἀνήγαγες τὴν τῶν ἀνθρώπων οὐσίαν, και δόξη κατεκάλλυνας.

Τοῦ Πάσχα. ἠδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Ἄρτεν μὲν ὡς διανοίξαν.

Ὡς ἐνιαύσιος ἀμνός.

Ὁ Θεοπάτωρ μὲν Δαβὶδ.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

Ἀκήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν σου.

Τοῖς Μύσταις σου Κύριε, συναυλιζόμενος παραδόξως, τούτοις ἔλεγες· "Ἀπιτε, κηρύξατε, πανταχοῦ τὴν ἐμὴν Ἀνάστασιν.

Τεθνήξαντα ζύλω με, θεθεὶς ἐν ζύλω, ζωὴ ὑπάρχων, ἀνεζώωσας· διὰ μέγα ἔλεος· διὰ τοῦτο Λόγε, δοξάζω σε.

Ὄμμάτωσας Κύριε, Τυφλὸν ἐκ μήτρας, γεγεννημένον εἰπών. "Ἀπελίε, νίψαι και ἀνάβλεψον, τὴν ἐμὴν δοξάζων Θεότητα.

Τὸν τόκον σου Ἀχραντε, τὸν ὑπὲρ φύσιν δοξολογοῦμεν, μακαρίζοντες πίστει σε, πανάμωμε, ὡς Θεοῦ τῶν ὄλων λοχεύτριαν.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Τὴν θεῖαν ἐνοήσας σου.

Ἡ πρὶν τῇ ἀμαρτίᾳ κατακριτός, φύσις ἡμῶν Παμβασιλεῦ, τῇ σῇ προσλήψει ἠλέηται, ὑμολο-

γοῦσά σου φόβω, τὴν Ἐγερσιν καὶ θεῖαν Ἀνάληψιν.

Θαμβεῖται Ἀσωμάτων τὰ τάγματα, κατανοοῦντά σε Χριστέ, βροτεῖαν φύσιν φορέσαντα, καὶ ἐπιβάντα νεφέλῃ, καὶ πρὸς τοὺς οὐρανοὺς ἀνερχόμενον.

Ἰδοῦσαι ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, τὰ σὰ Χριστέ Παμβασιλεῦ, τῇ σῇ ἀνόδῳ ἐξέστησαν, αἱ τῶν Ἀγγέλων δυνάμεις, καὶ φόβῳ καὶ χαρᾷ προσκύνησαν.

Κροτήσωμεν τὰς χεῖρας, ὁ Κύριος, ἐξεγεροβίς ἐκ τῶν νεκρῶν, πρὸς οὐρανοὺς ἀνελήλυθεν, ὑποταγέντων Ἀγγέλων, αὐτῷ, ὡς ποιητῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καταβασία. Ἐπὶ τῆς θείας φυλακῆς.

Τοῦ Πάσχα. Ὁδὴ Ε. Ὁ Εἰρμός.

Ὁρθρίτωμεν ὄρθρου βαθέος.

Τὴν ἄμετρόν σου εὐσπλαγχνίαν.

Προσέλθωμεν λαμπαδηφόροι.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

Τὴν τάλαιναν ψυχῆν μου.

Ἐτέθης ἐν μνημείῳ ὁ ἐκουσίως γενόμενος νεκρὸς, καὶ τὰ βασίλεια τοῦ ἄδου, Βασιλεῦ ἀθάνατε, ἅπαντα ἐκένωσας, νεκροὺς τῇ ἀναστάσει ἐγείρας τῇ σῇ.

Ἰψώθης ἐπὶ ξύλου, καὶ συνανύψωσας πάντας τοὺς βροτοὺς, καὶ τὸν πολέμιον οἰκτίρμον, ὄφιν ἐθανάτωσας, καὶ ἐζώωσας τὸ πλάσμα τῶν χειρῶν σου, ὡς μόνος Θεὸς ὢν τοῦ παντός.

Τὰ ὄμματα ἀνοίξας, τοῦ μὴ ἰδόντος τὸ φῶς τὸ αἰσθητὸν, ψυχῆς ἐφώτισας τὰς κόρας, καὶ δαξάειν ἔπεισας, τοῦτον ἐπιγόντα

σε Ποιητῆν, δι' εὐσπλαγχνίαν ὀφθέντα βροτόν. Θεοτοκ.

Πῶς τέτοκας μὴ γνοῦσα, Παρθενομητορ Ἀγνή, πείραν ἀνδρὸς Θεοχαρίωτες; πῶς τρέφεις τὸν τὴν Κτίσιν τρέφοντα; μόνος ὡς ἐπίσταται αὐτός, ὁ τοῦ παντός Ποιητῆς καὶ Θεός.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Ὁ ἀναβαλλόμενος.

Λύσας τὸ κατάκριμα τῆς ἀνθρωπότητος, Χριστὸς ἀνέστη, καὶ ἀνελήφθη, πρὸς τὰ ἐπουράνια, Πατρὸς συνεδρία, τιμήσας οὐς ἠγάπησε.

Μετὰ τὴν Ἀνάστασιν, χαροποιήσας Χριστέ τοὺς Μαθητάς σου, ἀνήλθες ἄνω, πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα, οὐ οὐκ ἐχωρίσθης, καὶ τοῖς βροτοῖς ὠμίλησας.

Νέμου προσκιάσματα, καὶ τὰ κηρύγματα, τῶν θεηγόρων Χριστέ πληρώσας, ἀνήλθες νεφέλης σε, καλυποβαλοῦσης, Σωτῆρ πρὸς τὰ οὐράνια.

Καταβασία. Ὁρθρίτωμεν ὄρθρου.

Τοῦ Πάσχα. Ὁδὴ Σ. Ὁ Εἰρμός.

Κατῆλθες ἐν τοῖς κατωτάτοις.

Φυλάξας τὰ σήμαντρα σώα.

Σωτέρ μου τὸ ζῶν τε.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

Ὡς τὸν Προφήτην τοῦ θηρός.

Ὁ σταυρωθεὶς μετὰ ληστῶν, ἐφάρσω Δέσποτα, ληστῶν πονηρῶν, καὶ ψυχοφθόρων παθῶν, φιλόανθρωπε Κύριε, πάντας τοὺς ἀνυμνοῦντάς σου τὴν σταύρωσιν καὶ τὴν ἔγερσιν συμφώνως.

Ἐθεντο ἄπνου σε νεκρὸν, Χριστέ ἐν μνηματι, τὸν πᾶσι νεκροῖς

ἐμπνέοντα τὴν ζωὴν· ἀνέστης δὲ
Κύριε, πάντα κενώσας Λόγε τὰ
μνήματα, Θεϊκῆ σου δυναστεία.

Πηλὸν ποιήσας ὀφθαλμούς,
Τυφλοῦ ἐπέχρισας, τοῦ ἐκ γενε-
τῆς, καὶ ἐχαρίσω αὐτῷ τὸ βλέπειν,
ὕμνοῦντί σου Λόγε τὴν ἄφατον
Δύναμιν, δι' ἧς ἔσωσας τὸν κό-
σμον. Θεοῦ.

Τὰ μεγαλειά σου Ἀγνή, τίς
διηγῆσεται; Θεὸν γὰρ ἐν σαρκί,
ἔτεκες ὑπερφῶς, κόσμον διὰ σοῦ
ρύόμενον, Παρθένε Πανάμωμε,
ἀπὸ πάσης ἁμαρτίας.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.
Μαινομένην κλύδων.

Ξένον ἄφθης θέαμα, τοῖς Ἀγ-
γέλοις, βρότειον μορφήν, φέρων
τῇ ἀνόδῳ σου φιλόνηρωπε, τῇ
φρικώδει· ὅθεν ἐν φόβῳ ἀνυμνοῦ-
μέν σε.

Ο τῶν ὄλων Κύριος, μετὰ δό-
ξης ἀνεισι φαιδρῶς, πρὸς τὸν τού-
του Ἄναρχον Γεννήτορα· πᾶσα
κτίσις, νῦν εορτάζει χορεύουσα.

Πᾶσα γλῶσσα σήμερον, ἐκβο-
ᾶτω ἐν ἀλαλαγμῷ· ὁ Χριστὸς ἀ-
νέβη, καὶ ἐν σάλπιγγος θεῖα φω-
νῇ, πρὸς Οὐρανοῦς, οὓς οὐκ ἔλι-
πε.

Καταβασία. Κατῆλθες ἐν τοῖς.

Κοντακίον τοῦ Πάσχα.

Εἰ καὶ ἐν τάφῳ κατῆλθες.

Τον πρὸ ἡλίου Ἠλιον, σελ. 3—4.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου.

Τοῦ Πάσχα. Ὁδὴ Ζ'. Ὁ Κίρκος.

Ὁ παιδάς ἐκ χαμίνου ρυσάμενος.

Γυναῖκες μετὰ μύριον.

Θανάτου εορτάζομεν.

Ἦς ὄντως κέρα καὶ πανεόρτιος.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

Πυρὸς σβεστήριον.

Εξεγερθέντος σου ἐκ τῶν νε-
κρῶν Βασιλεῦ, ψυχαὶ συνηγέρθη-
σαν, ἐκεῖ καθεύδουσαι, δοξάζουσαι
τὴν δυναστείαν σου, δι' ἧς θανά-
του δεσμῶν διελύθησαν.

Αναρτηθέντος σου ἐπὶ τοῦ ξύ-
λου Σωτήρ, ἐαθέσθη ὁ ἥλιος, γῆ
ἐκυμαίνετο, ἐσαλεύετο ἡκτίσις ἅ-
πασα, καὶ ἐκ τῶν τάφων νεκροὶ ἐ-
ξηγείροντο.

Πηλὸν ἐπέχρισας τοὺς ὀφθαλ-
μούς τοῦ Τυφλοῦ, καὶ τούτῳ προ-
σέταξας πρὸς Σιλωάμ. ἀπελθεῖν
νιψάμενος δὲ ἀνέβλεψεν, ὕμνολο-
γῶν σε, Χριστέ Βασιλεῦ τοῦ παν-
τός. Θεοῦ.

Μετὰ τὴν κύησιν παρθένος ὠ-
φθης Ἀγνή· Θεὸν γὰρ ἐγέννησας,
καινοτομήσαντα φύσεις ἄχραντε,
τῇ δυνάμει αὐτοῦ· ὃν ἐκδυσώπει
αἰεὶ, τοῦ σωθῆναι ἡμᾶς.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Ὁ ὑπερφύομενος.

Ρήξας τὸ μεσότειχον, τὸ τῆς
ἐχθρας Κύριε, στυρω καὶ τῷ πά-
θει σου, Νεφέλῃ ὀχούμενος, ἀνηλ-
θες μετὰ δόξης, πρὸς τὸν Ἄναρ-
χον Πατέρα.

Σύντρομοὶ ἐκράυγιζον, αἱ Δυ-
νάμεις ἄρατε, πύλας παραγέγονε,
Χριστὸς σῶμα γῆινον, φορῶν καὶ
θεῖο πάθει, τὸν Βελίχρ θανατώσας.

Τί σου τὰ ἱμάτια ἐρυθρὰ φι-
λόνηρωπε; ληνὸν νῦν ἐπάτησα,
Χριστὸς τοῖς Δυνάμεσι, ταῖς θεῖ-
αις τυβομέναις, ἀνερχόμενος ἐβόα.

Ἦμνοὶς σου τὴν σταύρωσιν,
Χριστέ καὶ τὴν ἔγερσιν, συμφῶ-
νως δοξάζομεν, λαμπρῶς εορτά-

ζοντες, ἐπὶ τῇ Ἀναλήψει, τῇ σε-
πτῇ σου εἰς αἰῶνας.

Καταβασία. Ὁ παῖδας ἐκ καμίνου.

Τοῦ Πάσχα ᾠδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

Αὐτὴ ἡ κλητὴ, καὶ ἅγια ἡμέρα.

Λεῦτε τοῦ καινοῦ τῆς ἀμπέλου.

Ἀρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμούς σου.

Πάτερ παντοκράτορ, καὶ Λόγε.

Κανὼν τοῦ Τυφλοῦ.

Ἀγγέλων σύστημα.

Αγγέλων τάγματα, Σταυρῶ
κρεμάμενόν σε κατιδόντα, Χριστέ
παμβασιλεῦ, καὶ τὴν κτίσιν πᾶ-
σαν ἀλλοιοῦντα τῷ φόβῳ, ἐξέστη-
σαν ὑμνοῦντά τὴν σὴν φιλανθρω-
πίαν.

Τελῶν τεράστια Χριστέ ἐξαί-
σια, ἐθελουσίως ὑφώθης ἐν σταυ-
ρῷ καὶ νεκροῖς συνήφθης, ὁ νε-
κρώσας τὸν ἄδην, καὶ πάντας ἐν
ἀνδρία ἀπέλυσας δεσμίους.

Τυφλὸν ὠμμάτωσας, σοὶ προσ-
ελθόντα Χριστέ, τούτῳ προστά-
ξας πηγῇ τοῦ Σιλῶμ νίψασθαι
καὶ βλέψαι, καὶ Θεὸν σε κηρύξαι,
σαρκὶ ἐπιφανέντα εἰς πάντων σω-
τηρίαν. Θεοσ.

Παρθένε ἄχραντε, βεοχαρίτω-
τε, τὸν σὸν δυσώπει Υἱὸν διὰ παν-
τός, μὴ με καταισχύνη ἐν ἡμέρᾳ
τῆς δίκης, ἀλλὰ συναριθμησαὶ
τοῖς ἐκλεκτοῖς προβάτοις.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.

Σὺ τῷ παντοουργῷ.

Φῶς σε ἐκ φωτός, ὑπάρχοντα
Νεφέλῃ, φωτεινὴ ὑπέλαβεν, ἐξ ὁ-
ρῶν τῶν Ἐλαιῶν, πάντων ὁρών-
των, τῶν βείων Μαθητῶν σου, καὶ
σὲ ἀνυμνοῦντων, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Χείρας ψαλμικῶς, κροτήσωμεν
ἀνέστη, Χριστὸς ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ
ἀνελήλυθεν, ὅθεν κατήλθε, πρὸς
ἡμᾶς φιλανθρώπως, εἰρηνοποιήσας
τὰ πάλαι διεστῶτα.

Ψάλλων ὁ Δαβὶδ, βοᾷ Χριστὸς
ἐπέβη, ἐπὶ Χερουβὶμ αὐτοῦ, καὶ
ἐπετάσθη σαφῶς, ἐπὶ πτερύγων
τῶν λογικῶν ταγμάτων, ὃν ὑπε-
ρυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ωρθῆς μαθηταῖς, ἐξαναστὰς
τοῦ τάρου, καὶ τούτους ἀνήγαγες
ἐν ὄρει τῶν Ἐλαιῶν. ὅθεν Νεφέ-
λῃ φωτὸς ὑπολαβοῦσα, ἦρε πρὸς
τὰ ἄνω, Χριστέ σε μετὰ δόξης.

Καταβασία. Αὐτὴ ἡ κλητὴ.

Τοῦ Πάσχα. ᾠδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

Φωτίζου, φωτίζου.

Ὁ θεῖας! Ὁ φίλης!

Ὁ Πάτχα τὸ μέγα.

Τοῦ Τυφλοῦ. Ὅτι ἐποίησέ σοι.

Ικρίῳ προσεπάγγης τοῦ Σταυ-
ροῦ, Χριστέ ὁ Θεὸς, καὶ πάσας ἐ-
θριάμβευσας ἐχθροῦ τῆς ἐναντίας
ἀρχάς, καὶ τὴν πρῶν κατάραν,
Σῶτερ ἡράνισας. διό σε κατὰ χρέ-
ος μεγαλύνομεν.

Ως ἐβλεψέ σε Λόγε, ἄδης κά-
τω μετὰ ψυχῆς ἐσέναξε, καὶ πάν-
τας τοὺς νεκροὺς, φόβῳ ἀπέλυσεν,
ἐπιγνόντας τὸ κράτος τῆς ἐξου-
σίας σου. μεθ' ὧν σε κατὰ χρέος
μεγαλύνομεν.

Ηγέρθης καθώζειπας, Ζωοδό-
τα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὠφθης τοῖς
Ἁγίοις Μαθηταῖς μετὰ τὴν Ἑ-
γερσιν, σημεῖα ποιήσας, καὶ ὁμ-
ματώσας Τυφλοὺς, μεθ' ὧν σε
εἰς αἰῶνας μεγαλύνομεν. Θε.

Φανείσα πλατυτέρα Οὐρανῶν,

Παρθένη Ἄγνη, ἐχώρησας Θεὸν σωματικῶς, τὸν ἀπερίγραφτον, καὶ ἐκύησας πάντων εἰς ἀπολύτρωσιν, τῶν πίστει ἀδιστακτῶ ἀνυμνούντων σε.

Κανὼν Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως.
Ἡσαΐα χόρευε.

Γερὰν πανήγυριν, πᾶτα κτίσις ἄγαι ἐμφανῶς, τῇ ἀναλήψει τῇ σῇ Λογε τοῦ Θεοῦ, ἐν ἣ προσενήνοχας, τῷ Πατρὶ σου, ἣν περ εἶς ἡμῶν, φύσιν ἀνέλαβες, ὑπὲρ λόγον ἀναλλοίωτε.

Ὡς Θεὸς συνέτριψας, πύλας ἄδου, Σῶτερ καὶ μοχλοῦς, καὶ ἀναστάς ἐκ νεκρῶν, πρὸς τοὺς οὐρανοῦς, ἐνδοξῶς ἀνέδραμες, τῶν ταγμάτων τῶν ἀγγελικῶν. πύλας διὰρατε, ἐκβοῶντων μετ' ἐκπλήξεως.

Σοὺ τὴν θείαν ἄνοδον, θαυμάζοντων θείων Μαθητῶν, ἐπέστησαν ἐμφανῶς, Ἄγγελοι αὐτοῖς βοῶντες ὃν βλέπετε, ἀνιόντα εἰς τοὺς οὐρανοῦς, οὗτος ἐλεύσεται, μετὰ δόξης κρῖναι ἅπαντας.

Ἦν Χριστὲ δωδῶρησαι, πρὸς τὰ ἄνω πάλαι ἀνιών, εἰρήνην σοῖς Μαθηταῖς, ταύτην καὶ ἡμῖν, πλουσίως κατάπεμψον, ἐν ἀγάπῃ, πάντα συγκρατῶν, ὅπως συμφώνως σε, τὸν Σωτῆρα μεγαλύνωμεν.

Θεοτοκίον.

Φωτοφόρον ὄχημα, τοῦ Ἥλιου σὺ τοῦ νοητοῦ, γεγένησαι ἀληθῶς, Ἄχραντε Ἄγνη· δι' οὗ οἱ καθήμενοι, ἐν τῷ σκότει, ἐβλεψαν τὸ φῶς, τῆς ἐπιγνώσεως, κατὰ χρέος σε δοξάζοντες.

Καταβασία. Φωτίζου, φωτίζου.

(TOM. E.)

Ἐξαποστειλάρια.

Σαρκὶ ὑπνώσας ὡς θνητός.

Τοὺς νοερούς μου ὀφθαλμοῦς. σ. 169.

Εἰς τοὺς Αἰνους ἱστῶμεν Στίχους ἡ· καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τοῦ Τυφλοῦ δ'· καὶ τοῦ Πάσχα δ'.

Στιχηρὰ τοῦ Τυφλοῦ. Ἦχος β'.

Ὁ Τυφλὸς γεννηθείς.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς.

Ὅλον τὸν βίον ὁ Τυφλός.

Κύριε, παράγων ἐν τῇ ὁδῷ.

(ὄρα ταῦτα σελ. 178.)

Τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα. ἡχ. πλ. α'.

Πάσχα ἱερὸν ἡμῖν σήμερον. κλπ. σ. 6.

Δόξα, καὶ γὰρ, ἡχος πλ. α'.

Ἀναστάσεως ἡμέρα. σελ. 6.

Τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, ἐκ γ'.

Δοξολογία μεγάλη.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Καὶ γίνεται ἀπολύσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικὰ καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος τοῦ Πάσχα, ὠδὴ Γ'· καὶ Γ'. Ὁ Ἀπόστολος, καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τῆς ἡμέρας.

Κοινωνικ. Σῶμα Χριστοῦ μεταλάβετε.

Καὶ οὕτω ἀποδοῦναι ἡ ἑορτὴ τῆς ἁγίας καὶ ζωηφόρου τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως.

Εἰς τὴν Τράπεζαν γίνεται τοῖς Ἀδελφοῖς Παράκλησις μεγάλη, καὶ εἶτα ἰχθυοφαγοῦμεν.

Σ Η Μ Ε Ι Ω Σ Ι Σ

Ἡ ἀνωτέρω διατύπωσις καὶ τάξις περὶ τῆς ἀποδόσεως τοῦ Πάσχα συννηνωμένως μετὰ τῆς ἑορτῆς τοῦ Τυφλοῦ, ἀπαντᾷ εἰς πάντα τὰ τετυπωμένα Πεντηκοστάρια, εἰτι δὲ καὶ εἰς τινα τῶν χειρογράφων· ἀλλ' ἐπειδὴ χειρογραφα πάλιν ἕτερα καὶ Πεντηκοστάρια καὶ Τυπικὰ, ὡς καὶ τὸ τετυπωμένον Τυπικὸν τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Μ. Ἐκκλησίας, τὰττουσιν ἰδίως μὲν, κατὰ τὴν προλα-

βοῦσαν Τρίτην, τὴν ἀπόδοσιν τῆς ἑορ-
τῆς τοῦ Τυφλοῦ, μετὰ καὶ τῆς Ἀναστα-
σίμου Ἀκολουθίας, τοῦ πλ. α. ἤχου, ἰ-
δίως δὲ τὴν τοῦ Πάσχα, κατὰ τὴν σή-
μερον μεμονωμένην, καὶ πάσης ἄλλης
Ἀκολουθίας ἀνεπίμικτον, (ὅπερ καὶ τα-
κτικώτερον καὶ εὐλογώτερον δοκεῖ, ὡς
σύμφωνον ταῖς ἀποδόσεσιν ἀπασῶν τῶν
λοιπῶν Δεσποτικῶν τε καὶ Θεομητορι-
κῶν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑορτῶν.) Διὰ τοῦτο
καταχωροῦμεν ἐνταῦθα ἐξ ὑπαρχῆς τὰ
τῆς ἀποδόσεως τῶν δύο τούτων ἑορ-
τῶν, ἀνατυποῦντες καὶ αὖθις διηρημέ-
τως καὶ ἀσυγχύτως τὰ εἰς ἑκατέραν
αὐτῶν ἰδιαίζοντα, ἵνα ἔχη ὁ βουλόμενος
πρόχειρα καὶ τὰ τῆς τάξεως ταύτης.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ϛ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν
Στίχ. Ϛ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα
ἰδιόμελα τῆς ἑορτῆς. ἤχος β'.

Ὁ Τυφλὸς γεννηθεὶς.

Παράγων ὁ Ἰησοῦς.

Ὅλον τὸν βίον ὁ Τυφλός.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 178.)

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, ἤχος πλ. α'.

Κύριε παράγων ἐν τῇ ὕδρ. σ. 157.

Καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Ἐν τῇ ἑρυθρᾷ θαλάσῃ. σελ. 157.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ τῆς Ὁκ-
τωήχου ἤχος πλ. α'. Ἀναστάσιμα.

Διὰ τοῦ τιμίου σου Σταυροῦ.

Στίχ. Ὁ Κύριος ἐβασίλευσεν.

Ὁ τὴν ἀνάστασιν διδοῦς.

Στ. Καὶ γὰρ ἐστερέωσε τὴν οἰκουμένην.
Μεγα θαῦμα. σελ. 156.

Στίχ. Τῷ οἴκῳ σου πρέπει ἅγιασμα.

Σὲ τὸν σαρκωθέντα σωτήρα
Χριστόν, καὶ τῶν οὐρανῶν μὴ χω-
ρισθέντα, ἐν βροταῖς ἡμαρτῶν με-
γαλύνοντες, ὡς σταυροῦ καὶ βά-

νατον κατεδέξω, διὰ τὸ γένος ἡ-
μῶν, ὡς φιλόανθρωπος Κύριος,
σκυλεύσας ἄδου πύλας, τριήμερος
ἀνέστης, σώζων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Δικαιοσύνης Ἡλίου. σελ. 158.

Ἀπολυτίκιον. Τὸν συνάναρχον Λόγον.
Θεοτοκίον. Χαῖρε πόλις Κυρίου.

Ἐκτενής, καὶ Ἀπόλυσις.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΤΗΣ Ϛ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον, μετὰ τὴν α'. Στιχο-
λογίαν Καθίσματα τῆς Ὁκτωήχου,
ἤχος πλ. α'. Τὸν συνάναρχον.

Τὸν Σταυρὸν τοῦ Κυρίου.

Κύριε, νεκρὸς προσηγορεύθης.

Χαῖρε ἅγιον ὄρος. σελ. 161.

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Κάθ. τοῦ Τυφλοῦ.
ἤχ. πλ. α'. Τὸν συνάναρχον.

Τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι. σελ. 179

Εἶτα τὸ, Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεα-
σάμενοι. Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τοῦ Τυ-
φλοῦ μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ
Μηναίου, εἰς δ'. Κοντάκιον μετὰ τοῦ
Οἴκου, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς ἑορ-
τῆς τοῦ Τυφλοῦ.

Εἰς τοὺς Αἶνους Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα
δ'. ἤχος πλ. α'.

Κύριε, ἐσπραγισμένου τοῦ τάρου.

Κύριε τοὺς μοχλοῦς.

Κύριε, αἱ Γυναῖκες ἑδραμον.

Κύριε, ὡσπερ ἐξήλθες.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 169—170.)

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Τίς λαλήσει τὰς δυναστείας σου. σ. 170

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἶνων. Στι-
χηρὰ προσὸν. τῆς ἑορτῆς.
ἤχος πλ. α'. Ὅσις Πάτερ.

Λάμπιν φωσφορον.

Στίχ. ἐπίβλεψον ἐπ' ἐμέ.

Ὁρθρος ἀνάστασις.

Στίχ. Τα διαβήματά μου κατεύθυνον.

Ἴψους ἐπέβη φωτοφόρου.

(ἴρα ταῦτα σελ. 177.)

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Ὁ διὰ σπλάγχνα ἐλέους. σελ. 170.

Ἐκτενής, καὶ ἀπόλυσις.

Καὶ οὕτως ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ
τοῦ Τυφλοῦ.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΤΗΣ Σ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἀπόδοσις τῆς ἑορτῆς τοῦ Πάτχα.

Κατὰ τὴν διατύπωσιν τοῦ Τυπικοῦ τῆς Μ. Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῆς ἑσπέρας ταύτης ἕως αὐριον ἑσπέρας σχολάζει τοῦ Ψαλτηρίου ἢ Στιχολογίας. Αἱ δὲ ὤραι, τὸ Ἀπόδειπνον, καὶ τὸ Μεσονυκτικόν, ἀναγινώσκονται ὡς ἐν τῇ Διακινήσει ἐβδομάδι· ἔτι δὲ καὶ ἡ θ' τῆς παρούσης ἑσπέρας. Ὁ δὲ Προεόρτιος τῆς Ἀναλήψεως Κανὼν καταλιμπάνεται ἢ ψάλλεται, ὅταν βούληται ὁ προσετώς.

Ἀντὶ τοῦ συνήθους Εὐλογοῦ, λέγεται· Δόξα τῇ ἀγίᾳ καὶ ὁμοουσίου κτλ. καὶ ψάλλομεν τὸ, Χριστὸς ἀνέστη, μετὰ τῶν Στίχων αὐτοῦ ἀπαρallάκτως, καθὼς καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ Πάχα.

Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκεκραζα, ἰστώμεν Στίχ. σ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήγου. Ἦχος α'.

Τὰς ἑσπερινὰς ἡμῶν εὐχὰς, πρόσδεξαι ἅγιε Κύριε, καὶ παράσχου ἡμῖν, ἄρεσιν ἁμαρτιῶν· ὅτι μόνος εἶ ὁ δεῖξας ἐν κόσμῳ τὴν ἀνάστασιν.

Κυκλώσατε λαοὶ Σιών, καὶ περιλάβετε αὐτὴν, καὶ δότε δόξαν ἐν αὐτῇ, τῷ ἀναστάντι ἐκ νεκρῶν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ λυτρωσάμενος ἡμᾶς, ἐκ τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν.

Δεῦτε λαοὶ ὑμνήσωμεν, καὶ

προσκυνήσωμεν Χριστὸν, δοξάζοντες αὐτοῦ τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν· ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ ἐκ τῆς πλάνης τοῦ ἐχθροῦ τὸν Κόσμον λυτρωσάμενος.

Εὐφράνθητε οὐρανοί, σκληπίσατε τὰ θεμέλια τῆς γῆς, βοήσατε τὰ ὄρη εὐφροσύνην. Ἰδοὺ γὰρ ὁ Ἐμμανουὴλ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, τῷ σταυρῷ προσήλωσε, καὶ ζωὴν ὁ διδοὺς, θάνατον ἐνέκρωσε, τὸν Ἀδὰμ ἀναστήτας ὡς φιλάνθρωπος.

Τὸν σαρκὶ ἐκουσίως σταυρωθέντα δι' ἡμᾶς, παθόντα καὶ ταφέντα, καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, ὑμνήσωμεν λέγοντες. Στήριξον ὀρθοδοξίαν τὴν Ἐκκλησίαν σου Χριστέ, καὶ εἰρήνευσον τὴν ζωὴν ἡμῶν, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλάνθρωπος.

Τῷ ζωοδότῳ σου τάφῳ, παρεστῶτες οἱ ἀνάξιοι, δοξολογίαν προσφερομεν τῇ ἀράτῳ σου εὐσπλαγχνίᾳ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὅτι σταυρὸν κατεδέξω, καὶ θάνατον ἀναμάρτητε, ἵνα τῷ Κόσμῳ δωρήσῃ τὴν Ἀνάστασιν, ὡς φιλάνθρωπος.

Δόξα, ὁ αὐτός.

Τὸν τῷ Πατρὶ συνάναρχον, καὶ συναίδιον Λόγον, τὸν ἐκ παρθενικῆς νηδύος, προσελθόντα ἀφράστως, καὶ σταυρὸν καὶ θάνατον δι' ἡμᾶς ἐκουσίως καταδεξάμενον καὶ ἀναστάντα ἐν δόξῃ ὑμνήσωμεν λέγοντες. Ζωοδότα Κύριε δόξα σοι, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοταξίον.

Τὴν παγκόσμιον δόξαν τὴν ἐξ ἀνθρώπων σπαρείσαν καὶ τὸν Δε-

σπότην τεκοῦσαν, τὴν ἐπουράνιον
 πύλην, ὑμνήσωμεν **Μαρίαν** τὴν
Παρθένον, τῶν Ἀσωμάτων τὸ ἄ-
 σμα, καὶ τῶν πιστῶν τὸ ἐγκαλλώ-
 πισμα. Αὕτη γὰρ ἀνεδείχθη οὐρα-
 νός, καὶ **Ναός** τῆς Θεότητος· αὐ-
 τη τὸ μεσότειχον τῆς ἐχθρας κα-
 θελοῦσα, εἰρήνην ἀντεισῆξε, καὶ
 τὸ Βασίλειον ἠνέψξε. Ταύτην οὖν
 κατέχοντες, τῆς Πίστεως τὴν ἄγ-
 κυραν, ὑπέρμαχον ἔχομεν, τὸν ἐξ
 αὐτῆς τεχθέντα Κύριον· **Θαρσεύτω**
τοῖνον, **Θαρσεύτω** Λαὸς τοῦ Θεοῦ·
 καὶ γὰρ αὐτὸς πολεμήσει τοὺς ἐ-
 χθρούς, ὡς παντοδύναμος.

Εἰσὸδος τὸ, Φῶς ἰλαρόν, Προκείμενον
 τῆς ἡμέρας. Εἶτα Εἶπωμεν πάντες τὸ,
 Καταξιώσον τὸ, πληρώσωμεν τὴν ἐσ-
 περινὴν, κτλ.

Μετὰ δὲ τὴν ἐκφώνησιν, τὸ Ἀνασά-
 σιμον Στιχηρὸν τῆς Ὀκτωήχου.

Ἦχος α΄.

Τῷ πάθει σου **Χριστέ**, παθῶν
 ἠλευθερώθημεν, καὶ τῇ ἀναστάσει
 σου, ἐκ φθορᾶς ἐλυτρώθημεν, **Κύ-
 ριε** δόξα σοί.

Εἶτα τὰ Στιχηρὰ τοῦ Πάσχα μετὰ
 τῶν Στίχων αὐτῶν. Ἦχος πλ. α΄.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἀναστάσεως ἡμέρα.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 6.)

Τὸ, **Χριστὸς** ἀνέστη, γ΄. καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ Τῆς Ϛ΄. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
 ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Ζήτει τὰ τοῦ Πά-
 σχα, ἀπαρallάτως τὰ πάντα καὶ ἀν-
 ελλιπῶς, πλὴν τοῦ Συναξαρίου. — Εἰς
 τὴν Λειτουργίαν, Ἀπόστολος καὶ Εὐαγ-
 γέλιον τῆς ἡμέρας. Κοινωνικόν, Σῶμα
 Χριστοῦ μεταλάβετε κ τ λ.

Η Α Ν Α Λ Η Ψ Ι Σ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ

ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ

ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ Τῆς Ϛ΄. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
 ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἐσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ.

δ΄. καὶ ψάλλομεν τὰ Στιχηρὰ τῆς
 ἑορτῆς. Ἦχος πλ. β΄.

Ὁ Κύριος ἀνελήφθη.

Κύριε, τῆ σῆ Ἀναλήψει.

Ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις.

Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι.

Δόξα, καὶ νῦν, ὁ αὐτός.

Κύριε, τῆς αἰκονομίας.

Ἀπόστιχα. Ἦχος α΄.

Ἀνελθὼν εἰς οὐρανοῦς.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ἀνῆλθες Χριστέ.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Οἱ Ἄγγελοι σου Κύριε.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β΄.

Ἐτέχθης ὡς αὐτὸς ἠθέλησας.

Ἀπολυτικίον.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ.

Ζήτει ταῦτα πάντα εἰς τὸν μέγαν

Ἐσπερινόν. Καὶ Ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προσимиакόν, εἰς τὸ, Κύριε
 ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ι. καὶ ψάλλο-
 μεν Στιχηρὰ ἰδιόμελα εἰ. δευτεροῦντες
 αὐτά. Ἦχος πλ. β΄.

Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρα-
 νοῦς, ἵνα πέμψῃ τὸν Παράκλητον
 τῷ κόσμῳ· οἱ οὐρανοὶ ἠτοίμασαν

τὸν Θρόνον αὐτοῦ, νεφέλαι τὴν ἐπίβασιν αὐτοῦ. Ἄγγελοι θαυμάζουσιν, ἄνθρωπον ὄρωντες ὑπεράνω αὐτῶν. Ὁ Πατήρ ἐκδέχεται, ὃν ἐν κόλποις ἔχει συναίδιον. Τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, κελεύει πᾶσι τοῖς Ἄγγελοις αὐτοῦ. Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν· πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας· ὅτι ἀνέβη Χριστός, ὅπου ἦν τὸ πρότερον.

Κύριε, τῇ σῇ ἀναλήψει, ἐξεπλάγησαν, τὰ Χερουβὶμ, θεωρήσαντά σε τὸν Θεόν, ἐπὶ νεφελῶν ἀνερχόμενον, τὸν ἐπ' αὐτῶν καθεζόμενον· καὶ δοξάζομέν σε, ὅτι χρηστὸν τὸ ἔλεός σου· δόξα σοι.

Ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις, θεωροῦντές σου τὰς ὑψώσεις Χριτέ, τὸ ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς, ἀνυμνοῦμέν σου τὴν φωταεῖδῃ τοῦ προσώπου μορφήν· προσκυνοῦμέν σου τὰ Παθήματα· τιμῶμεν τὴν Ἀνάστασιν τὴν ἐνδοξον Ἀνάληψιν δοξάζοντες· ἐλέησον ἡμᾶς.

Κύριε, οἱ Ἀπόστολοι ὡς εἶδόν σε, ἐν νεφέλαις ἐπαιρούμενον, ὄδυρμοις δακρύων, ζωοδότα Χριτέ, κατηφείας πληρούμενοι, θρηνοῦντες ἔλεγον. Δέσποτα, μὴ ἐλάσῃς ἡμᾶς ὀρφανούς, οὓς δι' οἶκτον ἠγάπησας δούλους σου ὡς εὐσπλαγχνος· ἀλλ' ἀπόστειλον, ὡς ὑπέσχου ἡμῖν, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγῶν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας τὸ μυστήριον, παραλαβὼν τοὺς σοὺς Μαθητάς, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἀνελάμβανες· καὶ ἰδοὺ, τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ παρήλθες,

Ὁ δι' ἐμέ πτωχεύσας κατ' ἐμέ, καὶ ἀναβάς, ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος ὁ αὐτός.

Τῶν κόλπων τῶν πατρικῶν μὴ χωρισθεῖς, γλυκύτατε Ἰησοῦ, καὶ τοῖς ἐπὶ γῆς ὡς ἄνθρωπος συναναστραφεῖς, σήμερον ἀπ' ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, ἀνελήρθης ἐν δόξῃ· καὶ τὴν πεσοῦσαν φύσιν ἡμῶν, συμπαθῶς ἀνυψώσας, τῷ Πατρὶ συνεχάθησας. Ὅθεν αἰοῦράναι τῶν Ἀσωμάτων τάξεις, τὸ θαῦμα ἐκπληττόμεναι, ἐξίζαντο θάμβει καὶ τρόμῳ συνεχόμεναι, τὴν σὴν γιγανθρωπίαν ἐμεγάλυνον· Μεθ' ὧν καὶ ἡμεῖς οἱ ἐπὶ γῆς, τὴν πρὸς ἡμᾶς σου συγκατάβασιν, καὶ τὴν ἀρ' ἡμῶν Ἀνάληψιν δοξολογοῦντες, ἱκετεύομεν, λέγοντες. Ὁ τοὺς Μαθητάς καὶ τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, χαρᾶς ἀπείρου πλήσας ἐν τῇ σῇ Ἀναλήψει, καὶ ἡμᾶς ἀξίωσον, τῶν ἐκλεκτῶν σου τῆς χαρᾶς, εὐχαῖς αὐτῶν, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Εἰσοδος· τὸ Φῶς ἴλαρ. Προκειμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἡσαΐου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· Ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις ἐμφανές τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου, καὶ ὁ οἶκος τοῦ Θεοῦ ἐπ' ἄκρων τῶν ὀρέων· καὶ ὑψωθήσεται ὑπεράνω τῶν βουνῶν· καὶ ἤξουσιν ἐπ' αὐτῷ πάντα τὰ ἔθνη, καὶ πορεύσονται λαοὶ πολλοὶ καὶ ἐροῦσιν· Δεῦτε ἀναβῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ· καὶ ἀναγγελεῖ ἡμῖν

τὴν ὁδὸν αὐτοῦ καὶ πορευσόμεθα ἐν αὐτῇ.

Προφητείας Ἰσαΐου, τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· Πορεύεσθε, περιέλθετε διὰ τῶν πυλῶν μου· σκευάσατε τὴν ὁδὸν μου, καὶ ὁδοποιήσατε τῷ λαῷ μου, καὶ τοὺς λίθους ἐκ τῆς ὁδοῦ διαρρίψατε· ἐξάρτατε σύσσημον εἰς τὰ ἔθνη. Ἰδοὺ γὰρ ὁ Κύριος ἐποίησεν ἀκουστόν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς. Εἶπατε τῇ Συγατρί Σιών. Ἰδοὺ ὁ Σωτήρ σου παραγέγονεν, ἔχων τὸν ἑαυτοῦ μισθὸν μεθ' αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ πρὸ προσώπου αὐτοῦ. Καὶ καλέσει αὐτὸν λαὸν ἅγιον, λελυτρωμένον ὑπὸ Κυρίου· σὺ δὲ κληθήσῃ, Ἐπιζητουμένη Πόλις, καὶ οὐκ ἐγκαταλειμμένη. Τίς οὗτος ὁ παραγενόμενος ἐξ Ἐδώμ; ἐρύημα ἱματίων αὐτοῦ ἐκ Βοσόρ; οὕτως ὡραίος ἐν στολῇ αὐτοῦ, βοᾷ μετὰ ἰσχύος πολλῆς. Ἐγὼ διαλέγομαι δικαιοσύνην καὶ κρίσιν σωτηρίου. Διὰ τί σου ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ ἐνδύματά σου ὡς ἀπὸ πατητοῦ ληνοῦ; Πλήρης καταπεπατημένης· ληνὸν ἐπάτησα μονώτατος, καὶ τῶν ἐθνῶν οὐκ ἔσται ἀνὴρ μετ' ἐμοῦ. Τὸν ἔλεον Κυρίου ἐμνήσθην, τὰς ἀρετὰς Κυρίου ἀναμνήσω, τὴν αἴνεσιν Κυρίου ἐπὶ πᾶσιν, οἷς ἡμῖν ἀνταποδίδωσι. Κύριος, κριτὴς ἀγαθὸς τῷ οἴκῳ Ἰσραὴλ· ἐπάγει ἡμῖν κατὰ ἔλεον αὐτοῦ, καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ. Καὶ εἶπεν· Οὐχὶ Λαός μου ἐστέ; τέχνα, καὶ οὐ μὴ ἀθετήσωσι· καὶ ἐγένετο αὐτοῖς εἰς σωτηρίαν ἐκ πάσης θλί-

ψεως αὐτῶν. Οὐ πρέσβυς, οὐδὲ Ἄγγελος, ἀλλ' αὐτὸς ὁ Κύριος ἔσωσεν αὐτοὺς, διὰ τὸ ἀγαπᾶν αὐτοὺς, καὶ φείδεσθαι αὐτῶν. Αὐτὸς ἐλυτρώσατο αὐτοὺς, καὶ ἀνέλαβεν αὐτοὺς, καὶ ὑπερύψωσεν αὐτοὺς, πάσας τὰς ἡμέρας τοῦ αἰῶνος.

Προφητείας Ζαχαρίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· Ἰδοὺ ἡμέρα ἔρχεται Κυρίου, καὶ στήσονται οἱ πόδες αὐτοῦ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐπὶ τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, τὸ κατέναντι Ἱερουσαλήμ, ἐξ ἀνατολῶν ἡλίου. Καὶ ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ, ἐξελεύσεται ὕδωρ ζῶν ἐξ Ἱερουσαλήμ, τὸ ἡμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν πρώτην, καὶ τὸ ἡμισυ αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ἐσχάτην· ἐν θέρει, καὶ ἐν ἔαρι ἔξαι οὕτω. Καὶ ἔσται Κύριος εἰς Βασιλέα ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν· ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἔσται Κύριος εἷς, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐν, κυκλῶν πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ τὴν ἔρημον ἀπὸ Γαβαᾶ ἕως Ῥεμμῶν, κατὰ νότον Ἱερουσαλήμ· καὶ ὑψωθήσεται, καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου μενεῖ, ἀπὸ τῆς πύλης Βενιαμὴν, ἕως τοῦ τόπου τῆς πύλης τῆς πρώτης, ἕως τῆς πύλης τοῦ Γομόρ, καὶ ἕως τοῦ πύργου Ἀναμείλ, καὶ ἕως τοῦ πύργου τῶν γωνιῶν, καὶ ἕως τῶν ὑποληνίων τοῦ Βασιλέως. Κατοικήσουσιν ἐν αὐτῇ, καὶ ἀνάθεμα οὐκέτι ἔσται, καὶ κατοικήσει Ἱερουσαλήμ πεποιοίτως.

Εἰς τὴν λιτὴν Στιχ. Ἰδιόμ. Ἦχος α.

Ανελθῶν εἰς οὐρανοὺς, ὅθεν καὶ κατήλθες, μὴ ἐάσης ἡμᾶς ὀρ-

φανούς Κύριε· ἐλθέτω σου τὸ Πνεῦμα, φέρων εἰρήνην τῷ κόσμῳ· δεῖξον τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ἔργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλάνθρωπε.

Ὁ αὐτός.

Ἀνήλθες Χριστέ, πρὸς τὸν ἀναρχον Πατέρα σου, ὁ τῶν ἀπεριγράπτων αὐτοῦ κόλπων μὴ χωρισθεῖς, καὶ προσθήκη αἰ δυνάμεις τῇ αἰνέσει τοῦ Τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο· ἀλλ' ἓνα Υἱόν, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν, ἐγνώρισάν σε, Κύριε, μονογενῆ τοῦ Πατρός. Ἐν πλήθει σῶν οἰκτιρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ αὐτός.

Οἱ Ἄγγελοι σοι Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἐστήκατε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτός ἐστι Χριστός ὁ Θεός, ὁ ἀναληφθεὶς ἀπ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν· οὗτος ἐλεύσεται ἄνω πάλιν, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς οὐρανόν· λατρεύσατε αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

ἤχος δ'.

Ὅτε παραγέγονας ἐπὶ τὸ ὄρος Χριστέ τῶν Ἐλαιῶν, Πατρός ἐπιτελέσαι τὴν εὐδοκίαν, ἐξέστησαν οἱ οὐράνιοι Ἄγγελοι, καὶ ἔρριξαν οἱ καταχθόνιοι· παρίσταντο δὲ οἱ Μαθηταὶ μετὰ γαῖας ἐντρομοί, ὡς ἐλάλει αὐτοῖς· ὡς θρόνος δὲ ἠτοίμαστο ἐξ ἐναντίας νεφέλη προσμένουσα· πύλας δὲ ὁ οὐρανὸς διαπετάσας, τῷ κάλλει ἐφαίνετο· καὶ ἡ γῆ τοὺς κρυπτήρας ἀνακαλύπτει, Ἄδὰμ τὴν κατάβασιν ὡς γνωσθῆναι, καὶ τὴν αἰῶν ἀνάβασιν. Ἄλλ' ἰχνη μὲν ὑφ' οὗτο, ὡς ὑπὸ χειρᾶς· στόμα δὲ μεγάλα τῷ

λόγει, ὡς ἠκούετο· νεφέλη ὑπελάμβανε, καὶ οὐρανὸς ἔνδον σε ὑπεδέξατο. Ἔργον τοῦτο Κύριε εἰργάσω μέγα καὶ παράδοξον, εἰς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ὁ αὐτός.

Τὴν καταβάσαν φύσιν τοῦ Ἀδάμ, εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς ὁ Θεός, καινοποιήσας σαυτῷ, ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας, ἀνήγαγες σήμερον· ὡς ἀγαπήσας γὰρ συνεκάθησας, ὡς συμπηθήσας δὲ, ἦνωσας σαυτῷ, ὡς ἐνώσας συνέπαθες· ὡς ἀπαθῆς παθῶν δὲ, συνεδόξασας· ἀλλ' οἱ Ἀσώματοι, Τίς ἐστὶν οὗτος ἔλεγον, ὁ ὠραῖος Ἄνθρωπος; ἀλλ' οὐκ ἄνθρωπος μόνον, Θεὸς δὲ καὶ ἄνθρωπος τὸ συναμφοτέρον τὸ φαινόμενον· ὅθεν ἔξῃλλοι Ἄγγελοι, ἐν σοταῖς περίπτῳ τοῦ Μαθητάς, Ἄνδρες ἐβόων Γαλιλαῖοι, ὅς ἀπ' ὑμῶν πεπόρευται, οὗτος Ἰησοῦς ἄνθρωπος Θεός, Θεάνθρωπος πάλιν ἐλεύσεται, Κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν· πιστοῖς δὲ δωρούμενος ἀμαρτιῶν συγχώρησιν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ὁ αὐτός.

Ὅτε ἀνελήφθης ἐν δοξῇ Χριστέ ὁ Θεός, τῶν Μαθητῶν ὁρώντων, αἱ Νεφέλαι ὑπελάμβανόν σε μετὰ σαρκός· πύλαι ἐπήθησαν αἱ οὐράνιοι· ὁ χορὸς τῶν Ἀγγέλων ἔχαιρεν ἐν ἀγαλλιάσει· αἱ ἀνώτεροι Δυνάμεις ἐκραζον λέγουσαι· Ἄρατε πύλας οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δοξῆς, οἱ δὲ Μαθηταὶ ἐκπληττόμενοι ἔλεγον· Μὴ χωρισθεῖς ἡμῶν

ὁ Ποιμὴν ὁ καλὸς, ἀλλὰ πέμψον ἡμῖν τὸ Πνεῦμά σου τὸ Πανάγιον, τὸ ὀδηγοῦν καὶ στηρίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος ὁ αὐτός.

Κύριε τὸ μυστήριον τὸ ἀπὸ τῶν αἰώνων κεκρυμμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν πληρώσας ὡς ἀγαθὸς, ἤλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων τὴν Τεκοῦσαν σε τὸν ποιητὴν καὶ πάντων δημιουργόν· τὴν γὰρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς πάντων ὑπεραληθίσασαν, εἶδει καὶ τὴ δόξῃ τῆς σαρκὸς σου, ὑπερβαλλούσης ἀπολαῦσαι χαρᾶς ἧς καὶ ἡμεῖς μετασχόντες τῇ εἰς οὐρανοὺς ἀνοόδῳ σου Δέσποτα, τὸ μέγα σου ἔλεος, τὸ εἰς ἡμᾶς γεγονός δοξάζομεν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος β΄.

Επέχθης, ὡς αὐτὸς ἠθέλησας· ἐφάνης, ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης· ἐπαθες σαρκί, ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστης, πατήσας τὸν θάνατον· ἀνελήθης ἐν δόξῃ ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν· καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Αναλαμβάνομένου σου Χριστέ ἐκ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, αἱ δυνάμεις ὀρῶσαι, ἑτέρα τῇ ἑτέρα ἐβῶν. Τίς ἐστὶν οὗτος; καὶ φησὶ πρὸς αὐτάς. Οὗτός ἐστιν ὁ κραταῖος καὶ δυνάστης, οὗτός ἐστιν ὁ ἐκδυνατὸς ἐν πολέμῳ, οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης. Καὶ ἵνα τί αὐτοῦ ἐρυθρὰ τὰ ἱμάτια; Ἐκ Βοσὸρ ἦκει, ὅπερ ἐστὶ

τῆς σαρκὸς. Αὐτὸς δὲ ὡς Θεός, ἐν δεξιᾷ καθίσας τῆς μεγαλωσύνης, ἀπέστειλας ἡμῖν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἵνα ὀδηγήσῃ καὶ σώσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ανελήρθης ἐν δόξῃ, ἐκ τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, Χριστέ ὁ Θεός, ἐνώπιον τῶν σῶν Μαθητῶν, καὶ ἐκάθισας ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν τῇ Θεότητι· καὶ ἀπέστειλας αὐτοῖς Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίζον καὶ στηρίζον, καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β΄.

Ανέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, τοῦ ἀνυψῶσαι τὴν πεσοῦσαν εἰκόνα τοῦ Ἀδάμ, καὶ ἀποσεῖλαι Πνεῦμα Παράκλητον, τοῦ ἀγιάσαι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄.

Ανελήρθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς μαθητάς, τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος, βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ λυτρωτὴς τοῦ κόσμου.

Ἐκ γ΄.

Τὸ αὐτὸ καὶ εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

Εἰς τὸν Ὄρθρον.

Μετὰ τὴν α΄ Στιχολογ. Κάθισμα ἦχος α΄. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς ἀνοδοῦ τοῦ ξένου, καὶ Μαθητῶν ἐκπληττομένων, τὸ φρικτὸν τῆς ἐπάρσεως, ἀνήλθες μετὰ δόξης ὡς Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν Σωτήρ· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν

οὐρανῶν ἐθαύμαζον βοῶσαι. Δόξα τῇ καταβάσει σου Σωτήρ· δόξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα ἤχος γ'. Τὴν ἡραιότητα.

Ο προαιώνιος, Θεὸς καὶ ἀναρχος, ἦν περ ἀνείληφε, φύσιν ἀνθρώπειον, θεοποιήσας μυστικῶς, σήμερον ἀνελήφθη. Ἀγγελοι προτρέχοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυσαν, τοῦτον πορευόμενον, εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης πολλῆς· αὐτῷ δὲ προσκυνήσαντες ἔλεγον· Δόξα Θεῷ τῷ ἀναληφθέντι.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον. Κάθισμα, ἤχος πλ. α'. Τὸν συνἀναρχον λόγον.

Κατελθὼν οὐρανῶθεν ἐπὶ τὰ ἐπίγεια, καὶ τὴν κάτω κειμένην ἐν τῇ τοῦ ἄδου φρουρᾷ, συναναστήσας ὡς Θεός, Ἀδριαταίαν μορφήν, τῇ Ἀναλήψει σου Χριστέ, εἰς οὐρανοὺς ἀναγαγὼν, τῷ θρόνῳ τῷ πατρικῷ σου, συγκάθεδρον ἀπειράχσω, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόνηρωπος.

Τὸ πρῶτον Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ'. ἤχου. Εἶτα.

Προκειμένον. ἤχος δ'.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Εὐαγγελίον Ἑσθὶνόν Γ'. Τὸ, Ἀνάστασις Χριστοῦ καὶ ὁ Ν'.

Δόξα, ἤχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις, κτλ.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις, κτλ.

Εἶτα ψάλλομεν τὸ παρὸν ἰδιόμελον.

ἤχος πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησόν με, ὁ Θεός, κ. λ. π.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς, αἱ ἄνω δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θε-

ώμεναι, θαυμάζουσαι τοῦ ξένου τρόπου τὴν ἀνοδὸν, διηπόρουν ἀλλήλαις λέγουσαι· Τίς οὗτός ὁ παραγενόμενος; Βλέπουσαι δὲ τὸν οἰκεῖον Δεσπότην, τὰς οὐρανοῦς πύλας αἴρειν διεκελεύοντο. Μεθ' ὧν ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ σαρκὸς ἐκεῖθεν πάλιν ἐρχόμενον, ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων, καὶ Θεὸν παντοδύναμον.

Οἱ Κανόνες, ὁ τοῦ ἤχου πλ. α'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ'. καὶ ὁ τοῦ ἤχου δ'. εἰς ζ'.

Κανὼν τοῦ ἤχου πλ. α'.

Ποίημα Ἰωάννου Μοναχοῦ.

ᾠδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

«**Τ**ῷ Σωτήρι Θεῷ, τῷ ἐν θαλάσῃ λαὸν, ποσὶν ἀβρόχοις ὀδηγήσαντι, καὶ Φαραὼ πανστρατιᾷ καταποντίσαντι, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.»

Ασωμεν πάντες λαοί, τῷ ἐπὶ ὕμων Χερουβὶμ, ἀναληφθέντι μετὰ δόξης Χριστῷ, καὶ συγκραθίσαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ᾠδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τὸν μεσίτην Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων Χριστὸν, χοροὶ Ἀγγέλων θεατάμενοι, μετὰ σαρκὸς ἐν Ὑψίστοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ ἀνέμελλον, ὕμνον ἐπινίκιον.

Τῷ ὀρθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ Ὁρους Σινᾶ, καὶ Νόμον δόντι τῷ Θεόπτη Μωσῇ, τῶν Ἑλαίων ἐκ τοῦ Ὁρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ πάντες ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Θεοτοκίον·

Αχραντε Μήτηρ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ Γεννήτορος, μὴ ἐκφοιτήσαντα, Θεὸν ἀπαύστως πρέσβευε,

(TOM. Ε')

ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι εὖς ἐπλασε.

Κανὼν τοῦ ἤχου δ΄.
 Οὐ ἢ ἀκροατικῆς κατ' ἀλφάβητον.
 Ἐν δὲ τῇ Η' καὶ Θ' ᾠδῇ, ᾠδῇ Ἰωσήφ,
 Ποίημα Ἰωσήφ τοῦ Θεσσαλονικίτου.
 Ἀνοίξω τὸ στόμα μου.

Ἀνέστης τριήμερος, ὁ κατὰ φύσιν ἀθάνατος, καὶ ὤφθης τοῖς ἑνδεκά, καὶ πᾶσι τοῖς Μαθηταῖς, καὶ ἀνέδραμες, Χριστέ πρὸς τὸν Πατέρα, Νεφέλη ὀχούμενος, ὁ τοῦ παντός Ποιητής.

Βοᾷ ἐμφανεστάτα, ψάλλων Δαβὶδ ὁ Θεόπνευστος, Ἀνέβη ὁ Κύριος, πρὸς τὰ οὐράνια, ἐν ἀλαλαγμῶ, καὶ σάλπιγγος ἤχησει, καὶ πρὸς τὸν ἀρχιζωτον, Πατέρα ἔφρασε.

Γηράσαντα Κύριε, Κόσμον πολλοῖς ἀμαρτήμασι, καινίσας τῷ πάθει σου καὶ τῇ ἐγέρσει σου, ἀνελήλυθας, ὀχούμενος Νεφέλη, πρὸς τὰ Ἐπουράνια, δόξα τῇ δόξῃ σου.

Θεοτοκίον.

Δεσπότην ἐκύησας, πάντων Πανάμωμε Δέσποινα, τὸν πάθος ἐκούσιον καταδεξάμενον καὶ ἀελθόντα, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα, ὃν περ οὐ κατέλιπε, καὶ σάρκα εἴληφε.

Καταβασία.

Θεῖω καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνώφω, Ἐρρητόρευσε τὸν θεόγραφον γομον Ἰλὺν γὰρ ἐκτινάξας ὀμματος νόου, Ὅρα τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος Γνώσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασι.

Τοῦ πλ. α. ᾠδῇ Γ'. Ὁ Εἰρμός.
 Ἄ Δυνάμει τοῦ σταυροῦ σου

Χριστέ, στερέωσόν μου τὴν διάνοιαν, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν σου, τὴν σωτήριον Ἀνάληψιν.»

Ἀνῆλθες Ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα, καὶ ἀνύψωσας ἡμῶν τὸ γένος φιλόφρωπε, τῇ ἀπάτῃ εὐσπλαγγίχ σου.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σωτήρ, βροτεῖαν φύσιν θεασάμενοι, συνανιούσάν σοι, ἀπαύστως ἐκπληττόμενοι ἀνύμνου σε.

Ἐξίσταντο Ἀγγέλων χοροί, Χριστέ ὀρώντες μετὰ σώματος ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύμνου τὴν ἀγίαν σου Ἀνάληψιν.

Τὴν φύσιν τῶν ἀνθρώπων Χριστέ, φθορᾷ πεσοῦσαν ἐξανέστησας, καὶ τῇ ἀνόδῳ σου ὑψώσας, καὶ σαυτῶ ἡμᾶς ἐδόξασας.

Θεοτοκίον.

Ἰκέτευε ἀπύστως Ἀγνή, τὸν προελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ρυθίζῃαι πλάνης διαβόλου, τοὺς ὑμνούντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Τοῦ δ'. Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους.

Ἐπάρατε πύλας οὐρανοῦς, ἰδοὺ παραγέγονε Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ Κύριος, σῶμα φορέτας γήινων, ταῖς ἀνωτέροις ἔλεγον, Δυνάμειν αἱ κατώτεραι.

Ζητήσας Χριστέ τὸν πλανηθέντα, ἀπάτη τοῦ ὄψεως Ἀδάμ, ὡς τοῦτον ἐνδυσάμενος, ἀνῆλθες καὶ ἐκάθησας, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος, Πατρός ὑμνούντων Ἀγγέλων σε.

Ἡ γῆ εὐορτάζει καὶ χορεύει, ἀγάλλεται καὶ ὁ οὐρανός, τῇ Ἀναλήψει σήμερον, τοῦ Ποιητοῦ τῆς Κτίσεως, τοῦ προφαγῶς ἐνώ-

σαντος, τὰ δισσώτα βουλήματι.
Θεοτοκίον.

Θανάτου τεκοῦσα καθαιρέτην, τὸν μόνον ἀθάνατον Θεόν, Παρθνομῆτορ πάναγιε, τοῦτον αἰ ἐκέτευε, τὰ θανατοῦντα πάθη με, ἀπονεκροῦσαι καὶ σώσαι με.

Καταβασία.

Εῤῥόηξε γαστρός ἠτεκνωμένης πέδας, Ἔθριν τε δυσκάθεκτον εὐτεκνουμένης, Μόνη προσευχῆ τῆς προφήτιδος πάλαι, Ἄννης, φερύσης πνεῦμα συντετριμμένον, Πρὸς τὸν δυνάστην καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.

Κάθισμα, ἤχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Επιβάς ἐν νεφέλῃς τῶν οὐρανῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπιγῆς, ἀνήλθες καὶ ἐκάθηται, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ἑμοῦσις τούτῳ, ὑπάρχων καὶ Πνεύματι. ἐν σαρκὶ γὰρ ὤρθης, ἀλλ' ἀτροπτος ἔμεινας· ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρασ, τοῦ κρεῖναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς κόσμον ἅπαντα, δικαιοκρίτα Κύριε, φέταί τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἀφесιν δωροῦμενος, ὡς Θεὸς ἐλεῆμων τοῖς δοῦλοις σου. Δίς.

Τοῦ πλ. α'. Ἦδὴ Δ'. Ὁ Ἐρμῶς.

Εἱσακήκοα Κύριε τὴν ἀκοήν, τῆς δυναστείας τοῦ σταυροῦ σου, ὡς Παράδεισος ἠνοίγη δι' αὐτοῦ, καὶ ἐβόησα, Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.»

Ανελήφθης ἐν δόξῃ ὁ τῶν Ἁγγέλων Βασιλεὺς, τὸν Παράκλητον ἡμῶν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀπο-

στεῖλαι, διὸ βοῶμεν, Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναλήψει σου.

Ως ἀνήλθεν ὁ Ἵωτήρ, πρὸς τὸν Πατέρα σὺν σαρκὶ, κατεπλάγησαν αὐτῷ, αἱ τῶν Ἁγγέλων στρατιαί, καὶ ἐβόησαν· Δόξα Χριστέ τῇ Ἀναλήψει σου.

Αἱ τῶν Ἁγγέλων Δυνάμεις, ταῖς ἀνωτέροις ἐβόων, πόλας ἄρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βασιλεῖ, ὃν ἀνυμνοῦμεν ἄμα, σὺν Πατρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μητέρων οὐκ ἔγνων, ἀλλὰ Μῆτηρ μὲν ἐστί, Παρθένος δὲ διέμεινε, ἦν ἀνυμνοῦντες· Χαῖρε Θεοτόκε κραυγάζομεν.

Τοῦ δ'. Ὁ καθήμενος ἐν δόξῃ.

Ἰησοὺς ὁ ζωοδότης, προσλαβὼν οὖς ἠγάπησεν, Ἐλαιῶν εἰς ὄρος ἀνείσει, καὶ τούτους εὐλόγησε, καὶ τοὺς πατέροισιν νεφέλῃ ἐποχοῦμενος, κόλπους ἐφρασεν, οὐσὺδαμῶς καταλείλοιπε.

Κόσμος ὅλος ἐορτάζει, ὁρατὸς καὶ ἀόρατος, ἐν ἀγαλλιᾶσει· Ἁγγελοι σκιρτῶσι καὶ ἄνθρωποι, δοξολογοῦντες ἀπαύστως τὴν Ἀνάληψιν, τοῦ σαρκὶ ἐνωθέντος ἡμῖν ἀγαθότητι.

Λύσας κράτος τοῦ θανάτου, ὡς ἀθάνατος Κύριος, τὴν ἀθανασίαν, πᾶσιν ἐδωρήσω φιλάνθρωπε, καὶ ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, καθορῶν των σε, τῶν σεπτῶν Μαθητῶν, Ἰησοῦ παντοδύναμε.

Θεοτοκίον.

Μακαρία ἡ κοίτη σου· Μακάριον ἡμῶν γέγονε· τὸν

αν, ἄδου παραδόξως κενώσαντα, ἀνερμηγεύτως χωρῆσαι κατηξίωσαι· ὃν ἰκέτευε, σῶσαι ἡμᾶς τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Καταδασία.

Αναξ ἀνάκτων, οἷος ἐξ οἴου μόνος, Λόγος προελθὼν, Πατὴρ ἐξ ἀναιτίου, Ἴσοσθενές σου Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις, Νημερτές ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης, Ἄδουσι· Δόξα τῷ κράτει σου Κύριε.

Τοῦ πλ. ἀ. Ῥδῆ Ε. Ὁ Εἰρμός.

«**Ο**ρθρίζοντες βοῶμέν σοι Κύριε, σῶσον ἡμᾶς· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν, ἐκτός σου ἄλλον οὐκ οἶδαμεν.»

Πληρώσας εὐφροσύνης τὰ σύμπαντα, ἐλεῆμον, τοῖς ἀνω δυνάμεσι, μετὰ σαρκὸς ἐπεδήμησας.

Αγγέλων αἱ δυνάμεις αἰρόμενον, σὲ ἰδοῦσαι, τὰς πύλας ἐκραύγαζον, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν ἄρατε.

Απόστολοι ἰδόντες ὑψούμενον, τὸν σωτήρα ἐν τρόπῳ ἐκραύγαζον τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεοῦ Λόγον, σαρκί τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Τοῦ δ. Εξέστη τὰ σύμπαντα.

Νεκρώσας τὸν θάνατον τῷ σῶθι θανάτῳ, Κύριε, λαβὼν οὖς ἡγάπησας, ἀνῆλθες, τοῦ Ἐλαιῶνος εἰς ὄρος ἅγιον, κάκειθεν ἀνέδραμες Χριστέ, πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα τῇ νεφέλῃ ἐποχούμενος.

Ξένη σου ἡ Γέννησις, ξένη σου ἡ Ἀνάστασις, ξένη καὶ φρικτή σου Ζωοδότα, ἡ ἐκ τοῦ ὄρους θεία Ἀναλήψις, ἣν ἐξεικονίζων Ἡλιοῦ,

τέθριππος ἀνήρχετο, ἀνυμνῶν σε φιλάνθρωπε.

Ορώσιν ἐφθέγγοντο, τοῖς Ἀποστόλοις Ἄγγελοι, ἄνδρες Γαλιλαῖοι τί θαμβεῖσθε, τῇ Ἀναλήψει τοῦ Ζωοδότου Χριστοῦ; οὗτος ἔχει πάλιν ἐπὶ γῆς, κρῖναι κόσμον ἅπαντα, ὡς Κριτῆς δικαιοτάτος.

Θεοτοκίον.

Παρθένον φυλάξας σέ, μετὰ τὸν τόκον ἄφθορον, ἀνεισι Χριστὸς πρὸς τὸν Πατέρα, Θεογεννήτορ, ὃν οὐ κατέλιπεν, εἰ καὶ σάρκα ἐληφεν ἐκ σοῦ, ἐννοῦν τε καὶ ἐμψυχον, διὰ ἔλεος ἄφατον.

Καταδασία.

Αυτήριον κίθαριν ἀμπλακημάτων, Πυρίπνοον δέξασθε Πνεύματος ὁρόσον, Ὡ τέκνα φωτόμορφα τῆς Ἐκκλησίας. Νῦν ἐκ Σιών γὰρ ἐξελήλυθε νόμος, Ἡ γλωσσοπυρσόμερος Πνεύματος χάρις.

Τοῦ πλ. ἀ. Ῥδῆ ς. Ὁ Εἰρμός.

«**Ε**κύλιωτέ με ἄβυσσος, ταρῆ μοι τὸ κῆτος ἐγένετο· ἐγὼ δὲ ἐβόησα, πρὸς σέ τὸν φιλάνθρωπον, καὶ ἔσωσέ με ἡ δεξιὰ σου Κύριε.»

Εσκίρτησαν Ἀπόστολοι, ὁρῶντες μετάρσιον σήμερον, τὸν Κτίστη αἰρόμενον, ἐλπίδι τοῦ Πνεύματος, καὶ ὀδῶ ἐκραζον· Δόξα τῇ ἀνόδῳ σου.

Επέστησαν οἱ Ἄγγελοι, βοῶντες Χριστέ τοῖς Μαθηταῖς σου, ὃν τρόπον κατείδετε, Χριστὸν ἀνερχόμενον, σαρκί ἐλεύσεται, δικαιοῦ πάντων Κριτῆς.

Ὡς εἰδὼν σε Σωτῆρ ἡμῶν, Δυνάμεις αἱ οὐράναι, εἰς ὑψος αἰρόμενον σύσσωμον, ἐκραύγαζον λέ-

γρῦσαι· Μεγάλη Δέσποτα ἡ φι-
λανθρωπία σου.

Θεοτοκίον.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ
ὄρος καὶ κλίμακα ἔμφυχον, καὶ
πύλην οὐράνιον, ἀξίως δοξάζομεν,
Μαρία ἐνόησε ὀρθοδόξων καύχημα.

Τοῦ δ'. Τὴν θείαν ταύτην.

Ρανάτωσαν ἡμῖν ἄνωθεν, νεφέ-
λαι εὐφροσύνην αἰώνιον· Χριστός
νεφέλη γάρ, ὡς Χερουβίμ. ἐποχοῦ-
μενος, πρὸς τὸν αὐτοῦ Πατέρα
ἀνεισι σήμερον.

Σαρκὸς φανείς ὁμοιώματι, τὰ
πρώτην διεσώτα συνήγαγες, εἰς ἓν,
φιλάνθρωπε· καὶ ἀνελήφθης ὁρών-
των σε, τῶν Μαθητῶν οἰκτίρμον,
πρὸς τὰ οὐράνια.

Τί ἐευχῆς τὰ ἱμάτια, σαρκὸς
τοῦ ἐνώθεντος παύτητι; ἅγιοι
Ἄγγελοι, Χριστὸν ὁ ὦντες ἐδέξ-
γοντο, πάθους τιμίου θεῖτι, εἴσον
τα σύμβολα.

Θεοτοκίον.

Ἦμνοῦμεν Κορῆ τὴν σύλλη-
ψιν, ἡμνοῦμέν σου τὴν ἀόρητον
γέννησιν, δι' ἧς ἐρρύσθημεν, κα-
τασθορᾶς καὶ κακωσεως, καὶ ἰσ-
φεράς τοῦ ἄδου, ἀγνή καθείρξεως.

Καταβασία.

Γλασμὸς ἡμῖν Χριστέ καὶ σω-
τηρία, Ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ
τῆς Παρθένου, Ἰν' ὡς Προσῆτην
Θηρὸς ἐκ θαλαττίου, Στέρνων Ἰω-
νᾶν τῆς φθορᾶς διαρπάσης, Ὁ-
λον τὸν Ἀδάμ παγγενῆ πεπτω-
κότα.

Κοντ. αὐτόμελον, ἡχ. πλ. β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰ-
κονομίαν, καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἐνώσας

τοῖς οὐρανόις, ἀνελήφθης ἐν δό-
ξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὐδαμό-
θεν χωριζόμενος, ἀλλὰ μένων ἀ-
διάστατος, καὶ βοῶν τοῖς ἀγαπῶ-
σί σε· Ἐγὼ εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ
οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Ὁ Οἶκος.

Τὰ τῆς γῆς ἐπὶ τῆς γῆς κα-
ταλιπόντες, τὰ τῆς τέφρας τῶ
χοί παραχωροῦντες, δεῦτε ἀνα-
νήψωμεν, καὶ εἰς ὕψος ἐπάρωμεν
ὄμματα καὶ νοήματα· πετάσωμεν
τὰς ὄψεις ὁμοῦ καὶ τὰς αἰσθήσεις
ἐπὶ τὰς οὐρανίους πύλας οἱ θνη-
τοί· νομίσωμεν εἶναι τοῦ Ἐλαιῶ-
νος εἰς ὄρος, καὶ ἀτενίσσειν τῶ λυ-
τρομένῳ ἐπὶ νεφέλης ἐποχοιμέ-
νῳ· εἰθὲν γάρ ὁ Κύριος εἰς οὐ-
ρανούς ἀνέδραμεν· ἐκεῖ καὶ ὁ φι-
λοδώρος τὰς δωρεὰς διένειμε τοῖς
Ἀποστόλοις αὐτοῦ, καλέσας ὡς
Πατὴρ, καὶ στηρίξας αὐτούς· ὁ-
δηγήσας ὡς υἱούς, καὶ λέξας πρὸς
αὐτούς· Οὐ χωριζόμενι ὑμῶν· ἐγὼ
εἰμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑ-
μῶν.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου. εἶτα τὸ παρὸν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Πέμπτη τῆς ἑκτῆς
ἑβδομάδος ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν Ἀνά-
ληψιν ἑορτάζομεν τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ
καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στίχοι.

Ἐκ δεξιᾶς κάθισας πατριχῆς, Λόγε,
Μύσαις παρασχὼν πῖσιν ἀσφαλές·
Ὁ ἀναληφθεὶς ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς
ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Τοῦ πλ. α'. Ὤδῃ Ζ'. Ὁ Εἰρμός.

«Ὁ ἐν καμίνῳ πυρὸς τοὺς ἡμνο-
λόγους σώσας Παῖδας, εὐλογητὸς
ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.»

Ο ἐν νεφέλῃ φωτός, ἀναληφθεὶς καὶ σώσας κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Επὶ τῶν ὤμων Χριστέ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεὶς, τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ προσήγαγες.

Ο ἀνελθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τὸν ἀσώματον Πατέρα, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν νεκρωθεῖσαν ἡμῶν, τῇ ἀμαρτία φύσιν ἄρας, τῷ σπ̄ ἰδίῳ Πατρὶ Σῶτερ προσήγαγες.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τοῦ δ'. Οὐκ ἐλάτρευσαν.

Φωτεινὴ σε φῶς ὑπάρχοντα, ὑπέλαβε νεφέλῃ Κύριε, ἀπὸ τῆς γῆς ὑπὲρ νοῦν, ἀναλαμβάνομενον, καὶ Ἐπουράνιοι, δῆμοι ἤνεσαν, σὺν Ἀποστόλοις λέγοντες, Ὁ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Χείρας ἀταντες, γηθόμενοι κροτήσωμεν, τῇ Ἀναλήψει Χριστοῦ, καὶ ἀλαλάξωμεν, Ἀνέβη ὁ Κύριος, ἐν φωνῇ σάλπιγγος, καὶ ἐκάθησεν, ἐκ δεξιῶν ὡς σύνθρονος, τοῦ Πατρὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ψάλλων πάλοι, Μωϋσῆς ὁ μέγας ἔκραξε, Προσκυνησάτωσαν, ἀνερχομένῳ Χριστῷ, οὐράνιοι Ἄγγελοι, ὡς τοῦ παντὸς Βασιλεῖ, ᾧ κραυγάζομεν, Ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Θεοτοκίον.

Θαυμάτιον παραδόξων πῶς ἐχώρησας, Θεὸν ἀχώρητον, Θεοχαριτώτε; τὸν σάρκα πτωχεύ-

σαντα, καὶ μετὰ δόξης πολλῆς, εἰς οὐράνια, ἀναληφθέντα σήμερον, καὶ ζώσαντα ἀνθρώπους.

Καταβασία.

Σύμφωνον ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος, Σέβειν τὸ χρυσοτέτυκτον ἄψυχον βρέτας, Ἡ τοῦ Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις, Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν. Τριάς, μόνη, Ἰσοσθενής, ἀναρχος, εὐλογητὸς εἶ.

Τοῦ πλ. α'. Ῥδὴ Η'. Ὁ Βιρμός.

« **Τ**ὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰῶνων γεννηθέντα Υἱὸν καὶ Θεὸν, καὶ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων σαρκωθέντα ἐκ Παρθένου Μητρός, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. »

Τὸν ἐν δυσὶ ταῖς οὐαίαις, ἀναπτάντα Ζωοδότῃν Χριστόν, εἰς οὐρανοὺς μετὰ δόξης, καὶ Πατρὶ συγκαθεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δουλείας τῇ Κτίσιν, τῶν εἰδώλων λυτρωσάμενον, καὶ παραστήσαντα ταύτην, ἐλευθέραν τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, σὲ Σωτῆρ ὑμνοῦμεν, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τῇ αὐτοῦ καταβάσει, καθελόντα τὸν ἀντίπαλον, καὶ τῇ αὐτοῦ ἀναβάσει, ἀνυψώσαντα τὸν ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ ὑπερτέρα, ἀνεδείχθης Θεοτόκε Ἄγνη, ἐν τῇ γαστρὶ σου τὸν τούτοις, ἐποχοῦμενον βαστάσασα, ὄν σὺν Ἀσωμά-

τοῖς, βροτοὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τοῦ δ. Παίδας εἰαγεῖς.

Ἐφθησαν οἱ νόες Ἀποστόλοις, ἐν τῇ Ἀναλήψει καὶ ἐφθέγγοντο, Τί ἐνατενίζοντες, ἴστασθε θαυμάζομενοι; οὗτος ὁ ἀνερχόμενος εἰς τὰ οὐράνια, ἐλεύσεται καὶ πάλιν τοῦ κρίναι, τοὺς ἐν γῆ ἀνθρώπους, Κριτῆς ὑπάρχων μόνος.

Ἄωμεν τῷ Θεῷ μεγαλωσύνην, αἰνέσεως συμφωνίᾳ ἀλαλάξωμεν, ἄσωμεν χορεύσωμεν, χεῖράς τε κροτήσωμεν· ἀνέβη ὁ Θεὸς ἡμῶν, εἰς οὐρανοὺς ἀπὸ γῆς Ἀγγέλων Ἀρχαγγέλων ὑμνουμένων, τοῦτον ὡς Δεσπότην, καὶ Ποιητὴν τῶν ὅλων.

Ἠρθη ὑπεράνω τῶν Ἀγγέλων, ἡ φύσις ἡμῶν ἡ πάλαι ἐκπτώτος, καὶ θρόνῳ ἐνίδρυται, θείῳ ὑπὲρ ἔννοιαν. Δεῦτε πανηγυρίσωμεν καὶ ἀνακράξωμεν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἰδοὺ ὁ Υἱὸς σου Θεοτόκε, σκυλεύσας Σταυρῷ αὐτοῦ τὸν θάνατον, ἀνέστη τρίήμερος, καὶ τοῖς Μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐφανισθεῖς ἀνέδραμα, πρὸς τὰ οὐράνια· μεθ' οὗ σε προσκυνούντες ὑμνοῦμεν, καὶ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

Ἄδει τὰ δεσμά, καὶ ὀροῖζει τὴν φλόγα, Ὁ τρισσοφεγγής τῆς Θεαρχίας τύπος· Ὑμνοῦσι Παῖδες· εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον, Σωτῆρα καὶ παντοῦργον ὡς εὐεργέτην, Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.

Τοῦ πλ. ἀ. ᾠδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Σ**ὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν καὶ λόγον, Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐν χρόνῳ τὸν ἄχρονον ἀφράστως κησασαν, οἱ πιστοὶ ὁμοφρόνως μεγαλύνομεν.»

Σὲ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου, Χριστὸν τὸν Θεόν, οἱ Ἀπόστολοι βλέποντες, ἐνθέως ὑψούμενον, μετὰ δέους σκιρτῶντες ἐμεγαλύνον.

Σοῦ τὴν θεωθεῖσαν σάρκα, ὀρῶντες Χριστῆ, ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἀγγελοι, ἀλλήλοις διένευον. Ἀληθῶς οὗτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σὲ τῶν ἀσωμάτων τάξεις, Χριστῆ ὁ Θεός, ἐν νεφέλαις αἰρόμενον, ἰδοῦσαι ἐκραύγαζον. Τῷ τῆς δόξης Βασιλεῖ πύλας ἄρατε.

Σὲ τὸν καταβάιντα εἰς ἐσχάτου τῆς γῆς, καὶ τὸν ἀνθρωπον σώσαντα, καὶ τῇ ἀναβάσει σου ἀνυψώσαντα, τοῦτον μεγαλύνομεν.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε, Θεοτόκε Μητερ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ· ὃν ἐκύησας σήμερον, ἐκ γῆς ἀνιπτάμενον, σὺν Ἀγγέλοις ὀρῶσα ἐμεγαλύνες.

τοῦ δ. Ἄπας γηγενής.

Μεγαλονάριον.

Ἄγγελι τὴν ἀνοδὸν τοῦ Δεσπότητος ὀρῶντες ἐξεπλήττοντο· πῶς μετὰ δόξης ἐπήρθη ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὰ ἄνω.

Ἐτῶν δωρεῶν, τῶν ὑπὲρ κατάληψιν ὡ μυστηρίου φρικτοῦ· πάντων ὁ δεσπότης γὰρ, ἐκ γῆς ἀπαύρων πρὸς τὰ οὐράνια, τοῖς Μαθηταῖς ἀπέσταυλε, Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ φωτίσαν, τούτων τῇ διάνοιαν, καὶ πυρίνους τελέσαν ἐν χάριτι.

Ἄγγελι τὴν ἀνοδὸν τοῦ Δεσπότητος.

Στίφει Μαθητῶν, ὁ Κύριος ἐφῆσεν· Ὑμεῖς καθήσατε, εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ γὰρ ἐκπέμψω ὑμῖν Παράκλητον, ἄλλον, Πατρὶ τὸν σύνθρονον, καὶ μοι ὁμοίτητον, ὃν ὄρατε, ἀναλαμβάνομενον, καὶ νεφέλῃ φωτὸς ἐποχοῦμενον.

Ἄγγελοι τὴν ἀνοδὸν.

Προθῆ ἐμφανῶς, ἡ μεγαλοπρέπεια, ἀνωθεν τῶν οὐρανῶν, τοῦ σαρκὶ πτωχεύσαντος, καὶ συνεδρία Πατρὸς τετίμηται, φύσις ἡμῶν ἡ ἐκπτώσις. Πανηγυρίσωμεν, καὶ συμφῶνως πάντες ἀλαλάξωμεν, καὶ κροτήσωμεν χεῖρας γηθόμενοι.

Ἄγγελοι τὴν ἀνοδὸν.

Θεοτοκίον.

Φῶς τὸ ἐκ φωτὸς, ἐκλάμψαν Πανάμωμε, ἐκ σοῦ ἀνέτειλε, καὶ τὴν ἀραυρότητα τῆς ἀθείας πάσαν διέλυσε, καὶ τοὺς νυκτὶ καθύδοντας ἐρωταγώγησε· διὰ τοῦτο πάντες κατὰ χρέος σε, εἰς αἰῶνας αἰμακαρίζομεν.

Καταβασία.

Χαίροις Ἄνασσα, μητροπάρθενον κλέος· Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον εὐλάλον τόμα, ῥητορευόν, οὐ σθένει σε μέλπειν ἀξίως· Ἰλιγγιᾶ δὲ νοῦς ἅπας σου τὸν τόκον νοεῖν ὅθεν σε συμφῶνως δοξάζομεν.

Ἐξαποστειλᾶριον Ἀυτόμελον Ἦχος β'.

Τῶν Μαθητῶν ὁρώντων σε ἀνελήφθης, Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα, συνεδριάζων. Ἄγγελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον· Ἄρατε πόλας, ἄρατε· ὁ Βασιλεὺς γὰρ ἀνήλθε, πρὸς τὴν ἀρχιζῶτον δόξαν.

(Ἐκ τρίτου.)

Εἰς τοὺς Αἶνους ἱστώμεν Στίχους δ'.

καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'. Ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ἐπιγμάτων.

Αγγελικῶς οἱ ἐν κόσμῳ πανηγυρίζομεν, τῷ ἐπὶ θρόνου δόξης, Θεῷ ἐποχομένῳ, κραυγάζοντες τὸν ὕμνον, Ἄγιος εἶ, ὁ Πατὴρ ὁ οὐράνιος, ὁ συναϊδιος Λόγος, Ἄγιος εἶ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Πανάγιον.

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν Ἀγγέλων κατανοοῦντες Σωτῆρ, τὸ τῆς ἀνόδου ξέρον, διηπόρουν ἀλλήλοις· Τίς ἡ θεὰ αὕτη; ἄνθρωπος μὲν, τῇ μορφῇ ὁ ὀρώμενος, ὡς δὲ Θεὸς ὑπεράνω τῶν οὐρανῶν, μετὰ σώματος ἀνέρχεται.

Οἱ Γαλιλαῖοι ὄρωντες, ἀναληφθέντα σε, ἀπὸ τοῦ Ἐλαιῶνος, μετὰ σώματος Λόγε, ἤκουον Ἀγγέλων, βοῶντων αὐτοῖς· Τί ἐστήκατε βλέποντες; οὕτως ἐλεύσεται πάλιν μετὰ σαρκός, καὶ ὃν τρόπον ἐθεάσασθε.

Δοξά, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ε-τέχθης ὡς αὐτὸς ἠθέλησας, ἐφάνης ὡς αὐτὸς ἠβουλήθης· ἐπαθες σαρκὶ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ἐκ νεκρῶν ἀνέστη, πατήρας τὸν θάνατον ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ὃ τὰ σύμπαντα πληρῶν, καὶ ἀπέστειλας ἡμῖν Πνεῦμα θεῖον, τοῦ ἀνομεῖν καὶ δοξάζειν σου τὴν Θεότητα.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἀντίφωνα.

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος β'.

Στίχ. α'. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας,

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.
Στίχ. β'. Ὅτι Κύριος ὕψιστος, φοβερός,
Βασιλεὺς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν
γῆν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.
Στίχ. γ'. Ἰπέταξας λαοὺς ἡμῖν, καὶ ἔ-
θνη ὑπὸ τοὺς πόδας ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.
Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.
Ἀντίφωνον Β'. Ὁ αὐτός.

Στίχ. α'. Μέγας Κύριος, καὶ αἰνετὸς σφό-
δρα.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ, ὁ ἐν δό-
ξῃ ἀναληφθεὶς ἀπ' ἡμῶν εἰς τοὺς
οὐρανοὺς, ψάλλοντάς σοι, Ἄλ-
ληλουῖα.

Στίχ. β'. Ὁ Θεὸς ἐν ταῖς βύρσεσι αὐτῆς
γινώσκεται.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ.

Στίχ. γ'. Ὅτι ἰδοὺ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς
συνήχθησαν.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος.

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος δ'.

Στ. α'. Ἀκούσατε ταῦτα πάντα τὰ ἔθνη.
Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ.

Στίχ. β'. Τὸ στόμα μου λαλήσει σοφίαν
καὶ ἡ μελέτη τῆς καρδίας μου
σύνεσι.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ.

Στίχ. γ'. Κλινῶ εἰς παραβολὴν τὸ οὖς
μου. ἀνοίξω ἐν ψαλτηρίῳ τὸ
πρόβημά μου.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ.

Εἰσοδικόν.

Ἀνέσθη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῶ,
Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος.

Σῶσον ἡμᾶς Υἱέ Θεοῦ.

Εἶτα τὸ Ἀπολυτίκιον.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ.

(ΓΟΜ. Ε')

Καὶ τὸ Κοντάκιον.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας.

Τὸ Τρισάγιον, καὶ ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος βαρῦς.

Ἰψώθητι ἐπὶ τοὺς οὐρανοὺς, ὁ Θεός.

Στίχ. Ἐτοίμη ἡ καρδία μου ὁ Θεός.

Προέξω τῶν Ἀποστόλων,

Τὸ Ἀνάγνωσμα.

Τὸν μὲν πρῶτον λόγον ἐποιήσαμην
περὶ πάντων, ὦ Θεόφιλε, ὧν ἤρξατο ὁ
Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν, ἄχρις
ἧς ἡμέρας ἐντειλάμενος τοῖς Ἀποστό-
λοις διὰ Πνεύματος Ἁγίου, οὗς ἐξελέ-
ξατο, ἀνελήθη. Οἷς καὶ παρέστησεν,
ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν,
ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τρι-
σαράκοντα ὁπτανόμενος αὐτοῖς, καὶ λέ-
γων τα περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.
Καὶ συναυλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς
ἀπὸ Ἱερουσολύμων μὴ χωρῖσθαι, ἀλλὰ
περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρὸς,
ἣν ἠκούσατέ μου. Ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐ-
βάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσε-
σθε ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς
ταύτας ἡμέρας. Οἱ μὲν οὖν συνελθόντες
ἐπῆρώτων αὐτὸν, λέγοντες: Κύριε, εἰ
ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ ἀποκαθιστάνεις τὴν
βασιλείαν τῷ Ἰσραὴλ; εἶπε δὲ πρὸς
αὐτούς: Οὐχ ὑμῶν ἐστὶ γινῶναι χρόνους
ἢ καιροὺς, οὗς ὁ Πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ
ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ· ἀλλὰ λήψεσθε δύναμιν,
ἐπελθόντος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐφ'
ὑμᾶς, καὶ ἔσεσθε μοι μάρτυρες ἐν
τε Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰου-
δαίᾳ, καὶ Σαμαρείᾳ, καὶ ἕως ἐ-
σχάτου τῆς γῆς. Καὶ ταῦτα εἰπὼν,
βλεπόντων αὐτῶν ἐπήρθη, καὶ νεφέλη
ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν
αὐτῶν. Καὶ ὡς ἀτενίζοντες ἦσαν εἰς
τὸν οὐρανόν, πορευομένου αὐτοῦ καὶ
ἰδοὺ ἄνδρες δύο παρεστήκεισαν αὐτοῖς
ἐν ἐσθῆτι λευκῇ, οἳ καὶ εἶπον· Ἄνδρες
Γαλιλαῖοι, τί ἐσθίκατε ἐμβλεπόντες εἰς

τὸν οὐρανόν; οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν, οὗτος ἐλεύσεται πάλιν, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν. Τότε ὑπέστρεψαν οἱ Ἀπόστολοι εἰς Ἱερουσαλήμ ἀπὸ ὄρους τοῦ καλουμένου Ἐλαιῶνος, ὃ ἐστὶν ἐγγὺς Ἱερουσαλήμ, Σαββάτου ἔχον ὁδόν.

Ἀλληλούϊα, ἦχος β'.

Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χειρας.

Στ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Εὐαγγέλιον Ἑβραϊκόν Γ'.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἀναστὰς ὁ Ἰησοῦς. Κοινωνικόν.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος. Ἀλληλούϊα.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ Τῆς ἀναληφθεὶς Ἑσπερας.

Εἰς τὸ, Κυρίε ἐκείραξα, ἰσώμεν σίχ. Γ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἰδιόμελα τῆς Ἑορτῆς γ'. ἦχος α'.

Ἀνελθὼν εἰς οὐρανοὺς, ὅθεν καὶ κατήλθες, μὴ ἐάσῃς ἡμᾶς ὄρανοὺς Κύριε· ἐλθέτω σου τὸ Πνεῦμα, φέρον εἰρήνην τῷ κόσμῳ· δεῖξον τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, ἔργα δυνάμεώς σου, Κύριε φιλάνθρωπε.

Ἀνῆλθες Χριστέ πρὸς τὸν ἀναρχὸν Πατέρα σου, ὁ τῶν ἀπεριγράπτων αὐτοῦ κόλπων μὴ χωρισθεὶς, καὶ προσθήκην αἱ δυνάμεις, τῇ αἰνέσει τοῦ Τρισαγίου οὐκ ἐδέξαντο· ἀλλ' ἓνα Υἱόν, καὶ μετὰ τὴν ἐνανθρώπησιν ἐγνώρισάν σε Κύριε, μονογενῆ τοῦ Πατρός· ἐν πλήθει πᾶν οἰκτιρμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ Ἄγγελοί σου Κύριε, τοῖς Ἀποστόλοις ἔλεγον· Ἄνδρες Γα-

λιλαῖοι, τί ἐστήκατε βλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτός ἐστι Χριστός ὁ Θεός, ὁ ἀναληφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανόν· οὗτος ἐλεύσεται πάλιν, ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν, πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν· λατρεύσατε αὐτῷ ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ.

Καὶ τοῦ Μηναιίου γ'.

Δόξα καὶ νῦν, ἦχος β'.

Ἐτέχθη ὡς αὐτός. σελ. 200.

Εὐτοδός τὸ, Φῶς ἱλαρόν. Προκείμενον. ἦχος βαρύς.

Ὁ Θεὸς ἡμῶν ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐν τῇ γῆ· πάντα ὅσα ἠθέλησεν, ἐποίησε.

Στ. Ἐν ἐξόδῳ Ἰσραὴλ ἐξ Αἰγύπτου.

Στ. Ἡ θάλασσα εἶδε καὶ ἔφυγεν, ὁ Ἰορδάνης ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω.

Στ. Τί σοι ἐστὶ, θάλασσα, ὅτι ἔφυγες, καὶ σὺ, Ἰορδάνη, ὅτι ἐστράφης εἰς τὰ ὀπίσω.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά· ἦχ. β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Λέγει ὁ τὰ σύμπαντα πληρῶν, πρὸς τοὺς Μαθητὰς ἐν τῷ ὄρει, τῶν Ἐλαιῶν ἀνελθὼν· Ἠγγικεν, ὦ φίλοι μου, ὁ τῆς ἀνοδοῦ καιρὸς· πορευθέντες διδάξατε, τὰ ἔθνη τὸν λόγον, ὃν περ ἀκηκόατε, ἐκ τῆς φωνῆς τῆς ἐμῆς. Τότε, ἀνελήθη ἐν δόξῃ, ὡς περ ἐπ' ὀχήματος· ὅθεν, τρομῇ οἱ Ἀπόστολοι ἐξίσταντο.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ὅτε τῇ Μητρί σὺν Μαθηταῖς, συνοδοιποροῦσιν ἀλλήλοις, εἰς Βηθανίαν Χριστέ, ὑψώσας τὰς χεῖράς σου, εἰς εὐλογίαν αὐτῶν· καὶ ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτοὺς, νεφέλη φωτός σε, ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, εὐθὺς ἀνέλαβε· τότε, ἀνελήθη

ἐν δόξῃ, καὶ δεξιοκάθεδρος ὄντως ὠφθῆς τῷ Πατρὶ συμπροσκυνούμενος.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Δεῦτε συνανέλθωμεν πιστοί, ἐπὶ τὸ μετέωρον ὄρος, τῶν Ἐλαιῶν καὶ ἐκεῖ, ὡσπερ οἱ Ἀπόστολοι, συνανερχόμενοι, καὶ εἰς ὕψος ἐπάραντες, καρδίας καὶ φρένας, ἴδωμεν τὸν Κύριον, νῦν ἐποχοῦμενον· ὅθεν, καὶ ἡμεῖς εὐχαρίστως, χαίροντες βοήσωμεν· Δόξα, τῇ σῇ Ἀναλήψει πολυέλεε.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. β'.

Ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις. σελ. 189.

Ἀπολυτίκιον. Ἀνελήφθῃς ἐν δόξῃ.

Καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ ΠΑΡΑΣΚΕΥῆ ΤΗΣ Ϛ'. ΕΒΔΟΜ.
ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στίχ.
Κάθισμα. ἤχος πλ. δ'.

Τὸ προस्ताχθὲν μυστικῶς.

Επὶ τοῦ ὄρους ἀνελθὼν τοῦ Ἐλαιῶνος, ὁ ἐλεήμων Ἰησοῦς, αὐτόθεν ἤρθη· φωτεινὴ γὰρ νεφέλη ἐκ γῆς σε ὑπέλαθεν, ὀρώντων τῶν Μαθητῶν σου θαῦμα φρικτὸν, βοῶντων τῶν Ἀσωμάτων ἐν οὐρανοῖς· φόβῳ πύλαι ἐπάρθητε, ταῖς ἀνωτέραις στρατιαῖς, μεθ' ὧν σε Βασιλέα ὑμνεῖ, πᾶσα Κτίσις, τὸν πάντων Θεόν.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

ἤχος πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Επιβὰς ἐν νεφέλαις τῶν οὐρανῶν, καταλείψας εἰρήνην τοῖς ἐπὶ γῆς ἀγγέλθεις καὶ ἐκάθησας, τοῦ Πατρὸς δεξιόθεν, ὡς ὁμοούσιος τούτῳ, ὑπάρχων καὶ Πνεύματι ἐν σαρκὶ γὰρ ὤφθῃς, ἄλλ' ἀτρέπτος

ἔμεινας· ὅθεν ἀναμένεις, συντελείας τὸ πέρας, τοῦ κρῖναι ἐρχόμενος, ἐπὶ γῆς Κόσμον ἅπαντα, δικαιοκρίτα Κύριε, φείσαι τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τῶν πταισμάτων ἁρεσιν δωρούμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων τοῖς δούλοις σου.

Δίς.

Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες, τῆς Ἑορτῆς ἢ τοῦ ἤχου πλ. α'. μετὰ τῶν Ἐρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλ. τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Ἀίνων, Στιχηρὰ προτόμια τῆς Ἑορτῆς, ἤχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Θαῦμα καινοπρεπές, ἡ βρότειος γὰρ φύσις, εἰς οὐρανοὺς ἀνήλθεν, ἡ ἐνωθεῖσα Λόγῳ, Θεῷ τῷ Παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ελαμψεν ἡ παιδρὰ, καὶ πάμωτος ἡμέρα, τῆς τοῦ Δεσπότητος θείας, εἰς οὐρανοὺς ἀνόδου, λαμπρύνουσα τὰ σύμπαντα.

Στ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Ὅσπερ τοῖς Μαθηταῖς, ἀπέστειλας ἐξ ὕψους, τὸ συμφυές σου Πνεῦμα, καὶ τῷ λαῷ σου πέμψον, Χριστὲ Σωτῆρ τὴν χάριν σου.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. α'.

Κύριε ἀναλαμθανομένου σου ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, αἱ στρατιαὶ τῶν Ἀγγέλων, καὶ πάντων τῶν Ἀσωμάτων, ἐν ἀγαλλιάσει ἐβόων, ταῖς ἀνωτέραις Δυναμίεσιν, Ἄρατε-πύλας οἱ ἄρχοντες ἡμῶν, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης· ὁ γὰρ θρόνος ὁ Χερουβικὸς ἀνέλαβέ σε μετὰ σαρκός, Κύριε δόξα σοι.

ΤΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΤΗΣ Σ'. ΕΒΔΟΜ.
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ.
Σ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Προσό-
μοια τῆς Ἑορτῆς γ'.

Ἦχος δ'. Ἐδωκας σημείωσιν.

Επαθες ὡς ἄνθρωπος, ὁ ἀπα-
θῆς τῇ Θεότητι· καὶ ἀνέστης τρι-
ήμερος, σκυλεύσας τὸν θάνατον,
καὶ συναναστήσας, πάντας τοὺς
φθαρέντας· καὶ ἀνελήλυθας Χρι-
στέ, πρὸς τὸν Πατέρα, ἐπαγγει-
λάμενος, ἐκπέμψειν τὸν Παράκλη-
τον, τοῖς ἱεροῖς Ἀποστόλοις σου,
Ἰησοῦ παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Υμεῖς τί ἐστήκατε, πρὸς οὐρα-
νὸν ἀτειζόντες; οἱ δρώμενοι Ἄγ-
γελοι, ὡς ἄνθρωποι ἔλεγον, τοῖς
τοῦ Λόγου Μύσταις· οὗτος ὃν ὁ-
ράτε, ὑπὸ νεφέλης φωτεινῆς, ἀνα-
ληθέντα, αὐτὸς ἐλεύσεται ἂν τρό-
πον θεάσασθε, κρῖναι τὸν κόσμον,
ὡς ἔφησε· πορευθέντες οὖν ἅπαν-
τα, τὰ ῥηθέντα τελέσατε.

Μετὰ τὴν ἐκ τάφου σου, ὑπὲρ
κατάληψιν Ἐγερσιν, παντοδύναμε
Κύριε, λαβὼν οὐς ἠγάπησας, ἕως
Βηθανίας, ἐξήγαγες Λόγε· καὶ
πρὸς τὸ ὄρος γεγωνῶς τοῦ Ἐλαι-
ῶνος, τούτουδε εὐλόγησας· καὶ οὐ-
τως ἀνελήλυθας, ὑποταγέντων,
Ἀγγέλων σοι, Ἰησοῦ παντοδύνα-
με, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, Ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς αἱ ἄνω
δυνάμεις, τὴν ἡμετέραν φύσιν θε-
ώμεναι, θαυμάζουσαι τοῦ ξένου
τρόπου τὴν ἄνοδον, διηπόρουν ἄλ-

λήλλαις λέγουσαι. Τίς οὗτος ὁ πα-
ραγενόμενος; Βλέπουσαι δὲ τὸν
οἰκεῖον Δεσπότην, τὰς οὐρανίους
πύλας αἶρειν διεκελεύοντο. Μεθ' ὧν
ἀπαύστως ὑμνοῦμέν σε, τὸν μετὰ
σαρκὸς ἐκείθεν πάλιν ἐρχόμενον,
ὡς κριτὴν τῶν ἀπάντων, καὶ Θεὸν
παντοδύναμον.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια-

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθῆ.

Πληρώσας ἀγαθῆ, Πατὴρ τὴν
εὐδοκίαν, ἐνώσας τε τὰ ἄνω, τοῖς
κάτω, ἀνελήφθης, ἐν δόξῃ πρὸς
τὸ πρότερον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ανήλθες πρὸς τὸν σὸν, Γεννή-
τορα οἰκτίρμον, ὅθεν οὐκ ἐχωρί-
σθης, καὶ ὑψώσας τὴν κάτω, κει-
μένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Νεφέλη σε φωτὸς, ἀνέλαθεν
εἰς ὕψος, καὶ Ἄγγελοι ἐν φόβῳ,
καὶ τρόμῳ διηκόνουν, τῷ θεῷ σου
κελεύσματι.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος βαρῦς.

Εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν, ἤλ-
θες ὁ ἐλεῶν τὸ γένος τῶν ἀνθρώ-
πων, καὶ νεφέλη ὑπέλαβέ σε ἀπὸ
τῶν ὀφθαλμῶν τῶν Μαθητῶν σου,
τρεμόντων μὲν διὰ τὴν ὀπτασίαν,
χαίρόντων δὲ διὰ τὴν προσδοκίαν
τοῦ ἁγίου Πνεύματος· ἐν ᾧ στη-
ρίζας Σωτὴρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς· καὶ ἀπόλυσις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ ΤΗΣ Σ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΤῆ

Εἰς τὸν Ὄρθρον· Μετὰ τὴν ἁ. Στιχο-
λογίαν, Κάθισμα. Ἦχος ἁ'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Αγγέλων θαυμαζόντων, τῆς

ἀνόδου τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν ἐκ-
πληττομένων, τὸ φορικτὸν τῆς ἐ-
πάρσεως, ἀνήλθες μετὰ δόξης ὡς
Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν
Σωτήρ· διὰ τοῦτο αἱ Δυνάμεις τῶν
οὐρανῶν, ἐθαύμαζον βῶσαι. Δό-
ξα τῇ βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀ-
ναλήψει σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογ. Κάθισμα

Ἦχος α'. Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Τοῦ ἄδου σκυλευθέντος, ὑπὸ
σοῦ Ζωοδότα, καὶ κόσμου φωτι-
σθέντος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, ἀν-
ήλθες μετὰ δόξης ὁ Σωτήρ, ὁ πάν-
τα περιέχων τῇ χειρὶ· δια τοῦτο
σὺν Ἀγγέλοις, δοξολογοῦμέν σε,
παντοκράτορ Κύριε· Δόξα τῇ Ἀ-
ναλήψει σου Χριστέ· δόξα τῇ βα-
σιλείᾳ σου· δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ
σου, μόνε φιλόνηρωπε.

Δίς.

Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς, ὁ
τοῦ ἤχου δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ'-
καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ
Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχη-
ρὰ Προσόμοια τῆς Ἑορτῆς. Ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Οὐ λείψω ὄρφανούς, οὓς περ
ἐγὼ συνῆξα, ὁ Κύριος τοῖς φίλοις,
ἐλάλει, ἀλλὰ πεμψω, ὑμῖν Πνεῦ-
μα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ἀγγελοι ταῖς σοφοῖς, ἐβῶν
Ἀποστόλοις· ὦ ἄνδρες Γαλιλαῖ-
οι, ὃν τρόπον καθοράτε, αὐτὸς πά-
λιν ἐλεύσεται.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεός ἐν ἀλαλαγμῷ.

Κατήλλοι ἐν χαρᾷ, ἀπὸ τοῦ
Ἑλαιῶνος, οἱ Μαθηταί σου Λόγε,

δοξάζοντες, ὑμνοῦντες, τὴν θείαν
σου Ἀνάληψιν.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος δ'.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ, ἀπὸ γῆς
εἰς οὐρανοὺς, ὁ πάντα πληρῶν τῇ
Θεότητι· καὶ ἐν δεξιᾷ Πατρός ἐκά-
θησας, ὁ ἐν ἀρχῇ Θεός Λόγος· ὁ-
λεν αἱ οὐράναι δυνάμεις ὀρῶσαι,
τοῖς Ἀποστόλοις ἔμφοβοι· ἔλεγον
Τίνοι ἀτενίζετε βλέποντες εἰς τὸν
οὐρανόν; ὃν ἐθεάσασθε, αὐτὸς πά-
λιν ἐλεύσεται μετὰ δόξης, τοῦ κρῖ-
ναι πάντα τὴν γῆν, καὶ ἀποδοῦναι
ἐκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ· πρὸς
ὃν βοήσωμεν· Ἀκατάληπτε Κύριε
δόξα σοι.

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΤΩΝ ἉΓΙΩΝ 318 ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑ-
ΤΕΡΩΝ ΤΩΝ ΕΝ ΝΙΚΑΙΑ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ Ἐσπερας.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμακόν, κ. τ. λ. εἰς
τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. ε'-
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα γ'-
τῆς Ἀναλήψεως γ'. καὶ τῶν ἁγίων Πα-
τέρων δ'. Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα.

Ἦχος πλ. β'.

Νίκην ἔχων Χριστέ, τὴν κατὰ
τοῦ ἄδου, ἐν τῷ Σταυρῷ ἀνήλθες·
ἵνα τοὺς ἐν σκότει θανάτου καθη-
μένους, συναναστήσης σεαυτῷ ὁ ἐν
νεκροῖς ἐλεύθερος· Ὁ πηγάζων ζω-
ὴν ἐξ οἰκείου φωτός, παντοδύναμι
Σωτήρ, ἐλέησον ἡμᾶς.

Σήμερον ὁ Χριστὸς, θάνατον
πατήσας, καθὼς εἶπεν, ἀνέστη,
καὶ τὴν ἀγαλλίασιν τῷ κόσμῳ ἐ-
δωρήσατο· ἵνα πάντες κραυγά-

ζοντες, τὸν ὕμνον οὕτως εἶπωμεν·
 Ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς, τὸ ἀπρόσιτον
 φῶς, παντοδύναμε Σωτὴρ ἐλέη-
 σον ἡμᾶς.

Σὲ Κύριε τὸν ὄντα ἐν πάσῃ τῇ
 κτίσει, ἁμαρτωλοὶ ποῦ φύγωμεν;
 ἐν τῷ οὐρανῷ; αὐτὸς κατοικεῖς·
 ἐν τῷ ἄδῃ; ἐπάτησας θάνατον· εἰς
 τὰ βάθη τὰ τῆς θαλάσσης; ἐκεῖ ἡ
 χεὶρ σου Δέσποτα· Ἡρὸς σέ κατα-
 φεύγομεν, σοὶ προσπίπτοντες ἱκε-
 τεύομεν· Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νε-
 κρῶν, ἐλέησον ἡμᾶς.

Στιχηρὰ τῆς Ἀναλήψεως.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ὁ Κύριος ἀνελήφθη εἰς οὐρανοῦς.

Κύριε τῆ σὴ Ἀναλήψει.

Ἐν τοῖς ἔρεσι τοῖς ἁγίοις.

(Ὁρα ταῦτα σελ. 188—189.)

Στιχηρὰ τῶν ἁγίων Πατέρων, ἦχος
 ὁ αὐτός. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Ἐκ γαστροῦ ἐτέχθης πρὸ ἐω-
 σφάρου, ἐκ Πατρὸς ἀμήτωρ πρὸ
 τῶν αἰώνων· καὶ Ἄρειος κτίσμα
 σε καὶ οὐ Θεὸν δοξάζῃ, τόλμη
 συναπτῶν σε τὸν Κτίστην, τοῖς
 κτίσμασιν ἀφρόνως, ὕλην πυρὸς
 τοῦ αἰωνίου, ἑαυτῷ ὀησαυρίζων·
 ἀλλ' ἡ σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν
 Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρί
 καὶ Πνεύματι σύμβρονον.

Τίς σου τὸν χιτῶνα Σῶτερ δι-
 εἶλεν; Ἄρειος σὺ ἔφης ὁ τῆς Τρι-
 ἄδος, τεμῶν τὴν ὁμότητα, ἀρχὴν
 εἰς διαίρεσεις· οὗτος ἠθέτησέ σε
 εἶναι, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος· οὗτος
 Νεστόριον διδάσκει, Θεοτόχον μὴ
 λέγειν· ἀλλ' ἡ σύνοδος ἡ ἐν Νι-
 καίᾳ, Υἱὸν Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύ-
 ριε, Πατρί καὶ Πνεύματι σύμβρονον.

Κρημνῷ περιπίπτει τῆς ἁμαρ-
 τίας, Ἄρειος ὁ μύσας τὸ φῶς μὴ
 βλέπειν, καὶ θείῳ σπαράττεται,
 ἀγκίστρῳ τοῖς ἐγκάτοις, πᾶσαν
 ἐκδοῦναι τὴν οὐσίαν, καὶ τὴν ψυ-
 χὴν βιαίως· ἄλλος Ἰούδας χρη-
 ματίσας, τῇ γνώμῃ καὶ τῷ τρόπῳ.
 ἀλλ' ἡ Σύνοδος ἡ ἐν Νικαίᾳ, Υἱὸν
 Θεοῦ σε ἀνεκήρυξε Κύριε, Πατρί
 καὶ Πνεύματι σύμβρονον.

Ἄρειος ὁ ἄφρων τῆς παναγίας,
 τέτμηκε Τριάδος τὴν μοναρχίαν,
 εἰς τρεῖς ἀνομοίους τε καὶ ἐκφύ-
 λους οὐσίας· ὅθεν Πατέρες Θεο-
 φόροι, συνελθόντες προθύμως,
 ζῆλῳ πυρούμενοι καθάπερ, ὁ Θε-
 σβίτης Ἡλίας, τῷ τοῦ Πνεύματος
 τέμνουσι ξίφει, τὸν τῆς αἰσχύνῃς
 δογματίσαντα βλάσφημον, καθὼς
 τὸ Πνεῦμα ἀπεφάνητο.

Δοξα, ἦχος πλ. β'.

Τὰς μυστικὰς σήμερον τοῦ Πνεύ-
 ματος σάλπιγγας, τοὺς θεοφόρους
 Πατέρας ἀνευφημήσωμεν, τοὺς
 μελωδήσαντας ἐν μέσῳ τῆς Ἐκ-
 κλησίας, μέλος ἑναρμόνιον θεο-
 λογίας, Τριάδα μίαν ἀπαράλλα-
 κτον· οὐσίαν τε καὶ Θεότητα, τοὺς
 καθαιρέτας Ἀρείου, καὶ ὀρθοδόξων
 προμάχους, τοὺς πρεσβεύοντας
 πάντοτε Κυρίῳ, ἐλεηθῆναι τὰς
 ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Τίς μὴ μακαρίσει σε, Παναγία
 Παρθένε; Τίς μὴ ἀνυμνήσει σου
 τὸν ἀλόχευτον τόχον; ὁ γὰρ ἀ-
 χρόνως ἐκ Πατρὸς ἐκλάμψας Υἱὸς
 μονογενῆς, ὁ αὐτὸς ἐκ σοῦ τῆς
 Ἄγνης προήλθεν, ἀφράστως σαρ-
 κωθεῖς, φύσει Θεὸς ὑπάρχων καὶ

φύσει γενόμενος άνθρωπος δι' ἡμᾶς, οὐκ εἰς δυάδα προσώπων τεμνόμενος, ἀλλ' ἐν δυάδι φύσεων ἀσυγχύτως γνωριζόμενος. Αὐτὸν ἰκέετε, σεμνῆ Παμμακαρίστε ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰσοδος· τὸ Φῶς ἰλαρόν· τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσμ.

Γενέσεως τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ακούσας Ἄβραμ, ὅτι ἤχηλάτευται Λῶτ ὁ ἀδελφιδοῦς αὐτοῦ, ἠρίθμησε τοὺς ἰδίους οἰκογενεῖς αὐτοῦ, τριακοσίους δέκα καὶ ὀκτώ, καὶ κατεδίωξεν ὀπίσω αὐτῶν ἕως Δάν· καὶ ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτοὺς τὴν νύκτα, αὐτὸς καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐπάταξεν αὐτούς, καὶ ἐδίωξεν αὐτούς, ἕως Χοβαλ, ἣ ἐστὶν ἀριστερᾶ Δαμασκοῦ. Καὶ ἀπέστρεψε πᾶσαν τὴν ἵππον Σοδόμων, καὶ Λῶτ τὸν ἀδελφιδοῦν αὐτοῦ ἀπέστρεψε, καὶ πάντα τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ, καὶ τὰς γυναῖκας καὶ τὸν λαόν. Ἐξῆλθε δὲ βασιλεὺς Σοδόμων εἰς συνάντησιν αὐτῷ, μετὰ τὸ ἀποσπρῆσαι αὐτὸν ἀπὸ τῆς κοπῆς τοῦ Χοδολογόμορ, καὶ τῶν βασιλέων τῶν μετ' αὐτοῦ, εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ Σαβῆ· τοῦτο ἦν πεδίον βασιλέως. Καὶ Μελχισεδέκ, βασιλεὺς Σαλήμ ἐξῆνεγκεν ἄρτους καὶ οἶνον· ἦν δὲ ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου. Καὶ εὐλόγησε τὸν Ἄβραμ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένος Ἄβραμ τῷ Θεῷ τῷ ὑψίστῳ, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανόν, καὶ τὴν γῆν· καὶ εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ ὑψίστος ὃς παρέδωκε τοὺς ἐχθροὺς σου ὑποχείριους σοι.

Δευτερονομίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἴδετε, παραδέδωκα ἐνώπιον ὑμῶν τὴν γῆν· εἰσελθόντες, κατακληρονομήσατε τὴν γῆν, ἣν ὤμοσα τοῖς πατράσιν ὑμῶν, τῷ Ἄβραᾶμ, καὶ τῷ Ἰσαὰκ, καὶ τῷ Ἰακώβ, δοῦναι αὐτοῖς αὐτήν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτῶν μετ' αὐτοῦ. Καὶ εἶπον πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Οὐ δυνήσομαι μόνος φέρειν ὑμᾶς· Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐπλήθυνεν ὑμᾶς, καὶ ἰδοὺ ἐστέ σήμερον ὡς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει. Κύριος, ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν, προσθεῖη ἡμῖν, ὡς ἐστέ, χιλιοπλασίως, καὶ εὐλογῆσαι ὑμᾶς, καθότι ἐλάλησεν ὑμῖν. Καὶ ἔλαβον ἐξ ὑμῶν ἀνδρας σοφοὺς, καὶ ἐπιστήμονας, καὶ σύνετους, καὶ κατέστησα αὐτοὺς ἡγεῖσθαι ἐφ' ὑμῶν χιλιάρχους, καὶ ἑκατοντάρχους, καὶ δεκάρχους, καὶ γραμματοεισαγωγεῖς τοῖς κριταῖς ὑμῶν. Καὶ ἐνετείλαμην τοῖς κριταῖς ὑμῶν ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, λέγων· Διακούετε ἀνά μέσον τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, καὶ κρίνετε δικαίως ἀνά μέσον ἀνδρῶς, καὶ ἀνά μέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ ἀνά μέσον προσηλύτου αὐτοῦ. Οὐκ ἐπιγνώσεσθε πρόσωπον ἐν κρίσει· κατὰ τὸν μικρὸν, καὶ κατὰ τὸν μέγαν κρίνεῖς· οὐ μὴ ὑποστείλῃ πρόσωπον ἀνθρώπου, ὅτι ἡ κρίσις τοῦ Θεοῦ ἐστὶ.

Δευτερονομίου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Μωσῆς πρὸς τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ· Ἴδού Κυρίου τοῦ Θεοῦ σου ὁ οὐρανός, καὶ ὁ οὐρανός τοῦ

οὐρανοῦ, ἢ γῆ, καὶ πάντα ὅσα ἐστὶν ἐν αὐτῇ· πλήν, τοὺς πατέρας ἡμῶν προεἴλετο Κύριος ἀγαπᾶν αὐτούς, καὶ ἐξελέξατο τὸ σπέρμα αὐτῶν μετ' αὐτούς, ὑμᾶς, παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, κατὰ τὴν ἡμέραν ταύτην. Καὶ περιτεμεῖσθε τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν, καὶ τὸν τράχηλον ὑμῶν οὐ σκληρυνεῖτε ἔτι. Ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, οὗτος Θεὸς τῶν θεῶν, καὶ Κύριος τῶν κυρίων· ὁ Θεὸς ὁ μέγας καὶ ἰσχυρὸς καὶ φοβερός· ὃς τις οὐ θαυμάζει πρόσωπον, οὐδὲ μὴ λάβῃ δῶρον ποιῶν κρίσιν προσηλύτῳ καὶ ὀρφανῷ καὶ χήρᾳ· καὶ ἀγαπᾷ τὸν προσήλυτον, δούνα αὐτῷ ἄρτον καὶ ἱμάτιον. Κύριον τὸν Θεόν σου φοβηθήσῃ, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις, καὶ πρὸς αὐτὸν κοληθήσῃ, καὶ ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ ἂμῃ. Αὐτὸς καύχημά σου, καὶ οὗτος Θεὸς σου· ὃς τις ἐποίησέ σοι τὰ μεγάλα καὶ τὰ ἐνδοξα ταῦτα, ἃ εἶδον οἱ ὀφθαλμοί σου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἀγίου τῆς Μονῆς.

Δόξα, τῶν Πατέρων, ἦχος γ'.

Ἀποστολικῶν παραδόσεων ἀκριβεῖς φύλακες γεγονάτε, ἅγιοι Πατέρες· τῆς γὰρ ἁγίας Ἐκκλησίας τὸ ὁμοούσιον ὀρθοδόξως δογματίσαντες, Ἀρείου τὸ βλάσφημον συνοδικῶς κατεβάλετε· μεθ' ὃν καὶ Μακεδόσιον, πνευματομάχον ἀπελέγησαντες, κατεκρίνατε Νεστόριον, Εὐτυχέα καὶ Διόσκοον, Σαβιέλλιόν τε καὶ Σεβήρον τὸν ἀκέφαλον· ὧν τῆς πλάνης αἰτήσασθε ῥυσθέντας ἡμᾶς, ἀκλήιδωτον ἡμῶν τὸν βίον

ἐν τῇ πίστει φυλάττεσθαι δεόμεθα· Καὶ νῦν τῆς ἑορτῆς, ἦχ'· πλ. β'.

Κύριε, τῆς οἰκονομίας πληρώσας τὸ μυστήριον, παραλαβὼν τοὺς σοὺς Μαθητάς, εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἀνελάμβανες· καὶ ἰδοὺ, τὸ στερέωμα τοῦ οὐρανοῦ παρήλθες. Ὁ δὲ ἐμὲ πτωχεύσας κατ' ἐμὲ, καὶ ἀναβάς ὅθεν οὐκ ἐχωρίσθης, τὸ Πανάγιόν σου Πνεῦμα ἐξαπόστειλον, φωτίζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου, ἦχ. πλ. β'.

Τὴν Ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, Ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον, ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σέ δοξάζειν.

Τὰ κατ' Ἀλφάβητον.

Πύλας συντρίψας χαλκᾶς, καὶ μοχλοὺς τοῦ ἄδου συνθλάσας ὡς Θεὸς παντοδύναμος, γένος ἀνθρώπων πεπτωκὸς ἀνέστησας· διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς ὑμνοῦντες βοῶμεν. Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Πεύσεως ἡμᾶς τῆς πάλαι Χριστὸς ἐπανορθῶσαι θέλων, σταυρῷ προσπήγνυται, καὶ τάφῳ τέθειται· ὃν Μυροφόροι γυναῖκες μετὰ δακρύων ζητοῦσαι θρηνοῦσαι ἔλεγον. Οἴμοι Σωτήρ τῶν ἀπάντων! πῶς κατεδέξω τάφῳ οἰκῆσαι; Οἰκήσας δὲ θέλων, πῶς ἐκλάπη; πῶς μετετέθη; ποῖος δὲ τόπος τὸ σὸν ζωηφόρον κατέκρυψε σῶμα; ἀλλὰ Δέσποτα, ὡς ὑπέσχου ἡμῖν, ἐμφάνηθι, καὶ παῦσον ἄφ' ἡμῶν τὸν ὀδυρμόν τῶν δακρύων. Θρηνοῦσαι

δὲ αὐταῖς, Ἄγγελος πρὸς αὐτὰς ἀπεβόησε. Τὸν θρῆνον παυσάμεναι, τοῖς Ἀποστόλοις εἶπατε, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἴλασμόν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Σταυρωθεὶς ὡς ἠβουλήθη Χριστέ, καὶ τὸν θάνατον τῆ ταφῆ σου σκυλεύσας, τριήμερος ἀνέστης Θεὸς μετὰ δόξης, τῷ κόσμῳ δωρούμενος ἀτελεύτητον ζωὴν, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα τῶν Πατέρων, ἤχ. δ'.

Τὴν ἐτήσιον μνήμην σήμερον τῶν Θεοφόρων Πατέρων, τῶν ἐκ πάσης τῆς οἰκουμένης συναθροισθέντων ἐν τῇ λαμπρᾷ πόλει Νικαέων, τῶν Ὁρθοδόξων τὰ συστήματα εὐσεβοῦντες πιστῶς ἐορτάσωμεν. Οὗτοι γὰρ τοῦ δεινοῦ Ἀρείου τὸ ἄθεον δόγμα εὐσεβοφρόνως καθεῖλον, καὶ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας συνοδικῶς τοῦτον ἐξωστράκισαν· καὶ τρανῶς τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ ὁμοούσιον καὶ συναίδιον, πρὸ τῶν αἰώνων ὄντα, τοῖς πᾶσιν ἐδίδαξαν ὁμολογεῖν, ἐν τῷ τῆς πίστεως Συμβόλῳ, ἀκριβῶς καὶ εὐσεβῶς τοῦτο ἐκθέμενοι. Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, τοῖς θεοῖς αὐτῶν δόγμασιν ἐπομενοὶ, βεβαίως πιστεύοντες, λατρεύομεν σὺν Πατρὶ τὸν Υἱόν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐν μιᾷ Θεότητι, Τριάδα ὁμοούσιον.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ἤχ. αὐτὸς.

Κύριε, τὸ μυστήριον τὸ ἀπὸ τῶν αἰώνων κεκρυμμένον, καὶ ἀπὸ γενεῶν, πληρώσας ὡς ἀγαθός, ἦλθες μετὰ τῶν Μαθητῶν σου ἐν τῷ ὄρει τῶν Ἐλαιῶν, ἔχων τὴν

τεκοῦσάν σε τὸν ποιητὴν καὶ πάντων δημιουργόν· τὴν γὰρ ἐν τῷ πάθει σου μητρικῶς πάντων ὑπεραλγήτασαν, ἔδει καὶ τῇ δόξῃ τῆς σαρκὸς σου ὑπερβαλλούσης ἀπολαῦσαι χαρᾶς· ἧς καὶ ἡμεῖς μετασχόντες, τῇ εἰς οὐρανοὺς ἀνόδῳ σου Δέσποτα, τὸ μέγα σου ἔλεος, τὸ εἰς ἡμᾶς γεγονός, δοξάζομεν.

Ἀπολυτικίον Ἀναστάσι. ἤχ. πλ. β'.

Αγγελικάι Δυνάμεις ἐπὶ τὸ μνήμά σου, καὶ οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν· καὶ Ἰστατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ, ζητοῦσα τὸ ἀχραντὸν σου σῶμα. Ἐσκόλευσας τὸν ἀδὴν μὴ πειρασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ· ὑπήντησας τῇ Παρθένῳ, δωρούμενος τὴν ζωὴν. Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, Κύριε δόξα σοι.

Δόξα, τῶν Πατέρων, ἤχ. δ'.

Υπερδεδοξασμένος εἶ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ φωστῆρας ἐπὶ γῆς τοὺς Πατέρας ἡμῶν θεμελιώσας, καὶ δι' αὐτῶν πρὸς τὴν ἀληθινὴν πίστιν πάντας ἡμᾶς ὁδηγήσας. Πολυεύσπλαγχε, δόξα σοι.

Καὶ νῦν, τῆς Ἑορτῆς, ἤχ. δ'.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, χαροποιήσας τοὺς Μαθητάς τῇ ἐπαγγελίᾳ τοῦ ἁγίου Πνεύματος· βεβαιωθέντων αὐτῶν διὰ τῆς εὐλογίας, ὅτι σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁλυτρωτῆς τοῦ κόσμου. Τὰ αὐτὰ καὶ εἰς τὸ Θεὸς Κύριος.

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΚῷ

Κεντὸν Τριαδικὸς, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.
Τὸν ἕκτον ὕμνον προσφέρει σοι Θεοῦτος.
Ὡδὴ Α'. Ἦχος πλ. β'.

(ΓΟΜ. Ε')

Δημόσια Κεντρικὴ Ἱστορικὴ Βιβλιοθήκη Σάμου

ὡς ἐν ἡπειρῷ πεζεύτας.
Τρεῖς ὑποστάσεις ὑμνοῦμεν Θεαρχικάς, ἐνιαίας φύσεως, ἀπαράλλακτον μορφήν, ἀγαθὸν φιλόανθρωπον Θεόν, τῶν πταισμάτων ἰλασμόν ἡμῖν δωρούμενον.

Θ ὑπερούσιος μόνος, καὶ τριλομπῆς χαρακτήρσι Κύριος, ἐν Θεότητι μιᾷ περικῶς, συνέτισον ἡμᾶς, καὶ ἀξίωσον τῆς σῆς θείας ἐλλάμψεως.

Νυμφροστολήσας ὁ Παῦλος τὴν ἐξ ἔθνῶν Ἐκκλησίαν, ἕνα σε τρισυπόστατον Θεόν, προσκυνεῖν ἐδίδαξεν, ἐξ οὗ, καὶ δι' οὗ περ, καὶ ἐν ᾧ τὰ πάντα γέγονε.

Θεοτοκίον.

Εκ τῆς γαστρὸς σου προήλθεν ὁ νοητὸς Θεοτόκος Ἥλιος καὶ κατήγαγεν ἡμᾶς τρισαοῦς Θεότητος αὐγαῖς. Ὁν ὑμνοῦντες εὐσεβῶς, σὲ μακαρίζομεν.

Ῥδὴ Γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Κοσμήσας, τρίφωτε Θεέ, Τάξις τὰς οὐρανόους, κατεσκεύασας μέλλειν τριταγίους σε φωναῖς. Δέξαι μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς, ἀνυμνοῦντας σοῦ τὴν ἀγαθότητα.

Τὴν μόνην ἄτρεπτον, τριτὴν σύμμορφον, ἐνιαίαν, Θεαρχίαν ὑμνοῦντες, λιτάζομεν σε θερμῶς, ἀμαρτημάτων πολλῶν καταπέμψαι νῦν ἡμῖν συγχώρησιν.

Θνοῦς ὁ ἀναρχος Πατήρ, σύμμορφε Θεοῦ Λόγε, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ εἶον, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐθές, τοὺς ἀνυμνοῦντας πιστῶς τὸ σὸν κράτος, φρούρησον ὡς εὐσπλαγχνος.

Θεοτοκίον.

Νομὴν ἀνάστειλε φθορᾶς, ἀν-

θρωπος κατ' οὐσίαν γεγοινώς ὁ Θεός μου, ἐν τῇ μήτρᾳ σου Ἀγνή, καὶ τοὺς Γενάρχας τῆς πρὶν καταδίκης, μόνος ἠλευθέρωσα.

Καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν.

Δέσποτα Θεέ, ἐπίβλεψον οὐρανόθεν, ἴδε τὴν ἡμῶν ταπεινώσιν ὡς οἰκτιρῶν, καὶ σπλαγχνίσθητι, φιλόανθρωπε πανάγαθε· οὐδαμοθεν γὰρ ἐλπίζομεν, συγχωρήσεως τεύξεσθαι τῶν κακῶν ὧν ἡμάρτομεν· διὸ γενοῦ μεθ' ἡμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Δέσποινα ἁγνή, ἐπίβλεψον οὐρανόθεν, ἴδε τῶν ἐμῶν τραυμάτων τὰς ἀλγυδόνας, καὶ σπλαγχνίσθητι πανάχραντε, καὶ ἴαται τοῦ συναϊδότος τὸν καύσωνα, τῷ σῶ ἑλέει δροσιζουσα, καὶ βοῶσα τοῖς δούλοις σου. Ἐγὼ εἶμι μεθ' ὑμῶν καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Ῥδὴ Δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Υψοῦ διάνοιαν, μόνος ἡ τρίφωτος, καὶ ψυχὴν καὶ καρδίαν σῶν ὑμνητῶν, θάττον ἀναβίβασον, καὶ τῆς ἐλλάμψεως τῆς σῆς, καὶ λαμπρότητος ἀξίωτον.

Μετασχημάτισον, καὶ μεταμόρφωσον, ἐκ κακίας με πάσης πρὸς ἀρετὴν, μόνη ἀσχημάτιστε, καὶ ἀναλλοιώτε Τριάς, ταῖς σαῖς αἰγλαῖς καταλάμπρυνον.

Νοήσας πρότερον, σοφῶς υπέστησας, τῶν Ἀγγέλων τὰς τάξεις· λειτουργικάς σοῦ τῆς ἀγαθότητος ὁ τρισυπόστατος Θεός· μεθ' ὧν δέξαι μου τὴν αἴνεσιν.

Θεοτοκίον.

Ο φύσει ἄκτιστος Θεὸς ἀίδιος, τὴν κτιστὴν τῶν ἀνθρώπων προσειληφώς φύσιν, ἀνεμόρφωσεν, ἐν τῇ ἀγία σου γαστρὶ, Θεοτόκε ἀειπάρθενε.

Ῥδὴ Ε'. Τῷ θείῳ φέγγει σου.

Νοοῦντες φύσιν Θεαρχικὴν, προνοητικὴν καὶ σωστικὴν πάντων ὑπάρχουσαν Δέσποτα, τρίφωτόν τε μίαν, πρὸς σέ δροθρίζομεν, συγχώρησιν αἰτοῦντες τῶν παραπτώσεων.

Πατὴρ ὁ ἀρχὸς καὶ Θεὸς καὶ ὁ συναίδιος Υἱὸς Πνεῦμα τὸ ἅγιον στήριξον, μοναρχικωτάτῃ Τριάδι, τοὺς σοὺς ὑμνητάς, πάσης ἐπιτηρείας ρύσαι καὶ θλίψεως.

Ρυθμιζῶν λάμπησι Θεουργοῖς, καὶ πρὸς εὐαρέστησιν τῆς σῆς τρισυποστάτου Θεότητος, Ἦλιε τῆς δόξης, καθοδηγῶν με ἀεὶ, τῆς Θείας βασιλείας μέτοχον ποίησον.

Θεοτοκίον.

Ο πάντα φέρων, καὶ συντηρῶν τῇ παντοδυνάμῳ σου χειρὶ, Λόγε Θεοῦ ἀναλλοίωτε, φρούρει καὶ συντήρει τοὺς σέ δοξάζοντας, πρεσβείαις τῆς τεκούσης σε Θεομήτορος.

Ῥδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Σοφίαν καὶ σύνεσιν, Θεαρχία τριφαῆς, τοῖς ὑμνηταῖς σου δώρησαι, καὶ τοῦ κάλλους ἀκτίσι τοῦ φωτουργοῦ τῆς σῆς ἀγαθότητος, καταλάμπεσθαι πάντας καταξίωσον.

Φῶς τὸ ἀδιαίρετον, κατ' οὐσίαν τριλαμπές, παντοκρατὴς, ἀπρόσιτον, τὰς καρδίας καταύγασον τῷ πιστῶς αἰνούντων τὸ κρά-

τος σου, καὶ πρὸς θείαν ἀγάπην ἀναπτέρωσον.

Θεοτοκίον.

Εν σοὶ κατεσκήνωσεν, Ἀειπάρθενε, σαρκῶς ὁ συνοχεὺς καὶ Κύριος τῶν ἀπάντων, καὶ μίαν τρισολαμπῆ μορφήν τῆς Θεότητος, προσκυνεῖν τοὺς ἀνθρώπους εἰσηγήσαστο.

Κάθισμα, ἦχος πλ. β'.

Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας.

Πάτερ καὶ Υἱέ, σὺν Πνεύματι τῷ ἁγίῳ, βλέψον εἰς ἡμᾶς τοὺς πίστει σε προσκυνούντας, καὶ δοξάζοντας τὸ κράτος σου Εὐσπλαγχνε, σὺν τοῖς τυρίνοις οἱ πῆλινος. ἄλλον γὰρ πλὴν σου οὐκ οἶδαμεν καὶ βόησον τοῖς ὑμνοῦσί σε. Ἐγὼ εἶμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Δίεξα καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Βλέψον εἰς ἡμᾶς, πανύμνητε Θεοτόκε, λάμπσον φωτισμὸν καρδίαις ἐσκοτισμέναις, καὶ καταύγασον τὴν ποιμήνην σου Πανάχραντε· ὅσα γὰρ θέλεις καὶ δύνασαι, ὡς Μήτηρ οὔσα τοῦ Κτίστου σου· καὶ βόησον τοῖς αἰτοῦσί σε. Ἐγὼ εἶμι μεθ' ὑμῶν, καὶ οὐδεὶς καθ' ὑμῶν.

Ῥδὴ Δ'. Δροσοβόλιον μὲν τὴν κάμινον.

Ρωμαλέαν μοι διάνοιαν πρυτάνευσον, τρίφωτε χαρακτηῖσαι Μονάς, τοῦ φυλάττειν σου καὶ τηρεῖν τὰς Θείας ἐντολάς, καὶ πάντοτε ψάλλειν σοὶ πιστῶς. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ως ταυτότητι τῆς φύσεως ὑμνούμενος ἀφράστως ἐνίοτος Θεός, τοῖς προσώποις δὲ τῆς Τριά-

δος φέρων ἀριθμὸν, συντήρησον ἀπαντας ἡμᾶς, ἀπὸ ποικίλων πειρασμῶν καὶ περιστάσεων.

Συμφοῇ καὶ συναϊδίῳ δοξάζομεν, ἕνα σε κατ' οὐσίαν Θεὸν, ἰδιότησιν ἀσυγχύτοις ὑποστατικαῖς, Τριάς τὸ διάφορον ἀπλῶς προβαλλομένην, ἐν μορφῇ ἀπαραλλάκτῳ σαφῶς. Θεοσ.

Ο Θεὸς ὁ ὑπερούσιος προσείληφεν, Ἄχραντε, ἐκ γαστρὸς σου ἀγνῆς, τὸ ἡμέτερον φιλανθρώπως εὐρύμα σαφῶς, καὶ πάντας ἐδίδαξε βοᾶν. Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κηύσασα.

ᾠδὴ Η'. Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁσίαις.

Γλασμὸν τῶν πταισμάτων θάπτου παράσχου μοι, καὶ παθῶν πολυτρόπων τὴν ἀπολύτρωσιν, σύμμορφε Τριάς, καὶ μόνος τρισυπόστατε, ἵνα σε δοξάζω, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θελητῆς τοῦ ἐλέους καταγγελλόμενος, ὡς Θεὸς ἐλεήμων πάντας ἐλέησον, τρίφωτε μόνος, καὶ Τριάς ὑπεράγαθε, τοὺς δοξολογούντας, τὴν σὴν μεγαλωσύνην.

Εκ φωτὸς αἰδίου φῶς συναϊδίον, τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα Λόγον σὺν Πνεύματι, τῷ ἐκπορευτῷ φωτὶ, πέσει δοξάζομεν, καὶ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Πατρὸν τοῖς ἀνθρώποις, ἄχραντε τέτοκας, παντοδύναμον Λόγον, Χριστὸν τὸν Κύριον, τῆς προγονικῆς πληγῆς, πάντας ἰώμενον, τοὺς ὑπερυψοῦντας αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

ᾠδὴ Θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Ορᾶν αἱ τάξεις Χερουβίμ, Δέσποτα, κάλλους τοῦ σοῦ τὴν δόξαν οὐ δυνάμεναι, πτέρυξιν κατακαλυπτόμεναι, ἀπαύστως τριττὸν, ὕμνον ἀναβοῶσι, τὸ τρισυπόστατον, τῆς σῆς Θεαρχίας ἐνικὸν κράτος δοξάζουσαι.

Τὰς σὰς ἐλλάμψεις, ἄδυτε ἤλιε, σῶν οἰκετῶν παράσχου, ταῖς καρδίαις καὶ φωτίσον τὰς ψυχὰς, καὶ λύτρωσαι πταισμάτων πολλῶν, μόνε παντελεῆμον καὶ τρισυπόστατε, καὶ τῆς ἀκηράτου σου ζωῆς ἡμᾶς ἀξίωσον.

Θεοτοκίον.

Η φῶς ὁμότιμον καὶ τρισήλιον καὶ φωτουργὸν, Θεότης πεφυκυῖα καταύγασον, τοὺς πιστῶς σε μέλλοντας, καὶ τῆς ζοφερᾶς, ρύσαι κακοπραγίας, καὶ καταξίωσον τῶν φωτεινοτάτων σου σκηνῶν, ὡς ὑπεράγαθος.

Σοφῶς τὸν ἀνθρωπον πρὶν διέπλασεν, ὁ σοὺς Υἱὸς Παρθένε, καὶ φθαρέντα ἀνέπλασε, διὰ σοῦ πανῦμνητε, καὶ θείου φωτὸς, αἰγλης τῆς ἀνεσπέρου, πάντας ἐπλήρωσε, τοὺς σὲ Θεοτόκον ἀληθῶς πίστει δοξάζοντας.

Καὶ τὰ λοιπὰ ὡς σὺνήθε.

Καὶ Ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν Ὀρθρον.

Μετὰ τὴν ἁ. Στιχολογ. Καθίσματα.

Ἦχος πλ. β'.

Τοῦ τάφου ἀνεωγμένου, τοῦ ἄδου ὀδυρομένου, ἡ Μαρία ἐδόξα, πρὸς τοὺς κεκρυμμένους Ἀποστόλους. Ἐξέλθετε, εἰ τοῦ ἀμπελιῶ

νος ἐργάται, κηρύξατε τὸν τῆς Ἀναστάσεως λόγον· ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος. Δόξα.

Κύριε, παρίτατο τῷ τάφῳ σου, Μαρία ἡ Μαγδαληνή, καὶ ἔκλιτε βοῶσα, καὶ κηπουρόν σε νομίζουσα, ἔλεγε· Ποῦ ἔθηκας τὴν αἰώνιον ζωὴν; ποῦ ἔκρυψας τὸν ἐπὶ θρόνου Χερουβίμ; οἱ γὰρ τοῦτον φυλάσσοντες, ἀπὸ τοῦ φόβου ἀπενεκρώθησαν· ἢ τὸν Κύριόν μου δότε μοι, ἢ σὺν ἐμοὶ κραυγάζατε. Ὁ ἐν νεκροῖς, καὶ τοὺς νεκροὺς ἀναστήσας, δόξα σοι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ο τὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα, ἤλθες ἐπὶ τὸ πάθος ἐκουσίᾳ βουλῇ, λάμπας ἐν τῷ σαρῶ, ἀναζητῆσαι θέλων τὸν Ἀδὰμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις· Συγχαρήτέ μοι, ὅτι εὗρέθη ἡ ἀπολομένη ὄραχμή. Ὁ πάντα σοφῶς οἰκονομήσας, δόξα σοι.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Καθίσματα.

Η ζωὴ ἐν τῷ τάφῳ ἀνέκειτο, καὶ σφραγίς ἐν τῷ λίθῳ ἐπέκειτο· ὡς βασιλεῖα ὑπνοῦντα, στρατιῶται ἐφύλακτον Χριστόν· καὶ τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ ἀορασίᾳ πατάξας, ἀνέστη ὁ Κύριος.

Δόξα.

Τῷ ἐκουσίῳ θανάτῳ σου, ζωὴν ἀθάνατον εὗρομεν, παντοδύναμε, καὶ μόνη τῶν ὄλων Σωτήρ· σὺ γὰρ ἐν τῇ σεπτῇ σου Ἐγέρτει, πάντα ἀνεκαλέσω, ὁ λύσας ἄδου τὸ νίκος, καὶ θανάτου τὸ κέντρον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Θεοτόκε Παρθένε, ἰκέτεμε τὸν

Υἱόν σου, τὸν ἐκουσίως προσπαγέντα ἐν σταυρῶ καὶ ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, Χριστόν τὸν Θεόν ἡμῶν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἶτα, ὁ Ἄμωμος· τὰ Εὐλογητάρια· καὶ Ἰσακοῦ· Ἦχος πλ. β'.

Τῷ ἐκουσίῳ καὶ ζωοποιῷ σου θανάτῳ Χριστέ, πύλας τοῦ ἄδου συντρίψας ὡς Θεός, ἤνοιξας ἡμῖν τὸν πάλαι παράδεισον καὶ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν, ἐρρύσω ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν ἡμῶν.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ Ἦχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εν τῷ οὐρανῷ τοὺς ὀφθαλμούς μου αἶρω πρὸς σέ Λόγε· οἰκτιροῦν με, ἵνα ζῶ σοι.

Ελέησον ἡμᾶς τοὺς ἐξουθενήμενους, καταρτίζων εὐχριστά σκευῆ σου Λόγε.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, πανσωστικῆ αἰτία· εἶπινι τούτων κατ' ἀξίαν πνεύσει, τάχει ἐξαίρει τῶν τῆς γῆς, πτεροῖ, αὔξει, τάττει ἄνω.

Ἀντίφωνον Β'.

Εἰ μὴ ὅτι Κύριος ἦν ἐν ἡμῖν, οὐδεὶς ἡμῶν ἀντισχεῖν ἠδύνατο ἐχθροῦ πάλαισμα· οἱ νικῶντες γὰρ ἔνθεν ὑψοῦνται.

Τοῖς ὁδοῦσιν αὐτῶν μὴ μου ληφθήτω ἡ ψυχῇ, ὡς στρουθίον Λόγε· οἴμοι! πῶς μέλλω τῶν ἐχθρῶν ρυσθῆναι, φιλαμαρτήμων ὑπάρχων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, ἐνθέωσις τοῖς πᾶσιν, εὐδοκία, σύνεσις, εἰρήνη, καὶ ἡ εὐλογία· ἰσουργὲν γὰρ τῶ Πατρὶ ἐστὶ καὶ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Οἱ πεποιοθότες ἐπὶ Κύριον, ἐχθροὶς φοβεροί, καὶ πᾶσι θαυμαστικοί ἄνω γὰρ ὀρώσιν.

Εν ἀνομίαις χεῖρας αὐτῶν ὁ τῶν δικαίων κληρὸς, ἐπίκουρόν σε ἔχων, Σῶτερ οὐκ ἐκτείνεται.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, τὸ κράτος ἐπὶ πάντων, ὅπερ αἱ ἄνω Στρατηγίαι προσκυνοῦσι, σὺν πάσῃ πνοῇ τῶν κάτω.

Προκείμενον.

Κύριε, ἐξέγειρον τὴν δυναστείαν σου, καὶ ἔλθε εἰς τὸ σῶσαι ἡμᾶς.

Στ Ὁ ποιμαίνων τὸν Ἰσραὴλ πρόσχες.

Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Γ.

Τὸ ἀνάστασιν Χριστοῦ. Ὁ Ν'. καὶ τὸ λοιπὸν. Ὁ α σελ. 37.

Οἱ Κανόνες· ὁ Ἀναστάσιμος μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς δ'. τῆς Ἀναλήψεως εἰς δ'. καὶ τῶν Πατέρων εἰς ζ'.

Κανὼν Ἀναστάσιμος. Ἦχος πλ. β'.

ᾨδὴ Α'. Ὁ Εἰρημός,

«**Ὡ**ς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας, ὁ Ἰσραὴλ, ἐν ἀβύσσῳ ἔχνεσι, τὸν διώκτην Φαραὼ, καθορῶν ποντούμενον, Θεῷ, ἐπινίκιον ᾠδὴν, ἐδόξα, ἄσωμεν.»

Εκτεταμέναις παλάμαις, ἐπὶ Σταυροῦ, πατρικῆς ἐπλήρωσας, εὐδοκίας ἀγαθῆ, Ἰησοῦ τὰ σύμπαντα· διὸ, ἐπινίκιον ᾠδὴν σοι, πάντες ἄσωμεν.

Φόβῳ σοι ὡς Θεραπεινὸς ἡ τελευτῆ, προσταχθεῖσα πρόσσεισι, τῷ Δεσπότη τῆς ζωῆς, δι' αὐτῆς βραβεύονται ἡμῖν, ἀτελεύτητον ζωὴν, καὶ τὴν ἀνάστασιν.

Θεοτοκίον.

Τὸν ἑαυτῆς δεξαμένη δημιουργ-

γόν, ὡς αὐτὸς ἠθέλησεν, ἐξ ἀσπύρου σου γαστρὸς, ὑπὲρ νοῦν σαρκούμενον ἀγνή, τῶν κτισμάτων ἀληθῶς ἐδέιχθης Δέσποινα.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως, ἤχ. πλ. α'.

ᾨδὴ Α'. Τῷ Σωτῆρι Θεῷ.

Ασωμεν πάντες λαοί, τῷ ἐπὶ ὧμων Χερουβὶμ ἀναληφθέντι, μετὰ δόξης Χριστῷ, καὶ συγκαθίσαντι ἡμᾶς ἐν δεξιᾷ τοῦ Πατρὸς, ᾠδὴν ἐπινίκιον, ὅτι δεδόξασται.

Τῷ ὀρθέντι Θεῷ, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ, καὶ νόμον δόντι τῷ θεόπτη Μωσῆ τῶν Ἑβραίων ἐκ τοῦ ὄρους ἀναληφθέντι σαρκί, αὐτῷ μόνῳ ἄσωμεν, ὅτι δεδόξασται.

Τὸν μετίτην Θεοῦ, καὶ ἀνθρώπων Χριστὸν, χοροὶ Ἀγγέλων θεασάμενοι, μετὰ σαρκὸς ἐν ὑψίστοις ἐξεπλήττοντο, συμφώνως δὲ ἀνέμελλον, ὕμνον ἐπινίκιον.

Θεοτοκίον.

Αχραντε Μῆτερ Θεοῦ, τὸν σαρκωθέντα ἐκ σοῦ, καὶ ἐκ τῶν κόλπων τοῦ γεννήτορος, μὴ ἐφοιτήσαντα Θεὸν, ἀπαύστως πρέσβευε, ἐκ πάσης περιστάσεως, σῶσαι οὓς ἐπλασε.

Κανὼν τῶν Ἁγίων Πατέρων, ἤχ. πλ. β'.

Ὁ ἡ ἀκροστιχίς.

«Τὸν πρῶτον ὕμνῳ σύλλογον τῶν Ποιμένων.»

ᾨδὴ Α'. Ὡς ἐν ἡπείρῳ πεζεύσας.

Τὴν τῶν ἁγίων Πατέρων ἀνευφημῶν, παναγίαν Σύνοδον, τὸ πανάγιον αὐτῆς, ἐν ἐμοὶ χρησιμώδημα βοῶν, ἱκετεύω σε Χριστέ διαφυλάττεσθαι.

Οἱ θεοφόροι Πατέρες ὡς ἀσραποί, συνελθόντες σήμερον, σὲ Χρι-

στὴ μονογενῆ, τῷ Πατρὶ συνάναρχον Υἱόν, ὡμολόγησαν τρανώσ καὶ ὁμοούσιον.

Νύμφης σου τῆς Ἐκκλησίας οἱ εὐκλειεῖς, νυμφοεὐλοὶ Δέσποτα, τὸν τῆς πίστεως σαφῶς, ὀρισμὸν ἐκθέμενοι, χρυσοῦν, ὡσπερκόσμον εὐπρεπή, ταύτην ἐκόσμησαν.

Θεοτοκίον.

Πεποικιμένη τῇ δόξῃ τῇ θεϊκῇ, ἡ σεπτὴ Βασίλισσα, τῷ Υἱῷ τῷ ἐαυτῆς, καὶ Θεῷ παρίσταται ἡμῖν, σωτηρίαν ψυχικὴν καθικετεύουσα.

Καταβασία. Θεῶν καλυφθεῖς.

(Ὅρα ταύτας εἰς τὴν Ἑορτὴν τῆς Ἀναλήψεως.)

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

ᾠδὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Οὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεός μου,** ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθῆ, καὶ στερεώσας ἡμᾶς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.»

Θεὸν σαυρούμενον σαρκί, καθ' ὁρῶσα ἡ κτίσις, διελύετο φόβῳ· ἀλλὰ τῇ συνεκτικῇ, παλάμῃ τοῦ δι' ἡμᾶς, σταυρωθέντος, κραταιῶς συνείχετο.

Θανάτῳ θάνατος λυθεῖς, κείται δαίλαιος ἄπνους· τῆς ζωῆς γὰρ μὴ φέρων, τὴν ἐνθεον προσβολήν, νεκροῦται ὁ ἰσχυρὸς, καὶ δωρεῖται πᾶσιν ἡ ἀνάστασις.

Θεοτοκίον.

Τοῦ λείου τόκου σου Ἀγνή, πᾶσαν φύσεως τάξιν, ὑπερβαίνει τὸ θαῦμα· Θεὸν γὰρ ὑπερφῶς, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, καὶ τεκοῦσα μένει· ἀειπῆρθεος.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Δυνάμει τοῦ Σταυροῦ σου.

Ἀνέπτῃς ζωοδότα Χριστέ, πρὸς τὸν Πατέρα καὶ ἀνύψωσας, ἡμῶν τὸ γένος φιλόανθρωπε, τῇ ἀφάτῳ εὐσπλαγχνίᾳ σου.

Αἱ τάξεις τῶν Ἀγγέλων Σωτήρ, βροτείαν φύσιν θεοσάμειναι, συνανιοῦσάν σοι, ἀπαύστως ἐκπληττόμεναι ἀνύμνου σε.

Ἐξίσταντο Ἀγγέλων χοροὶ, Χριστέ ὀρώντες μετὰ σώματος ἀναληφθέντα, καὶ ἀνύμνου τὴν ἀγίαν σου Ἀνάληψιν.

Θεοτοκίον.

Ἰκέτευε ἀπαύστως Ἀγνή, τὸν προσελθόντα ἐκ λαγόνων σου, ρυσθῆναι πλάνης διαβόλου, τοὺς ὑμνοῦντάς σε Μητέρα Θεοῦ.

Κανὼν τῶν Πατέρων.

Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Ροὴν καὶ πάθος καὶ τομὴν, Ἄρειος ὁ παράφρων, τῇ γεννήσει τῇ θεῷ, δυσσεβῶς ὁ ἀσεβῆς, προσάπτων τῷ τμητικῷ, τῶν Πατέρων ξίφει ἀποτέμνεται.

Ὡς πάλαι θεὸς Ἀβραάμ, στρατευόμενοι πάντες, οἱ σεπτοὶ θεηγόροι, τοὺς ἐγθρούς σου ἀγαθῆ, τοὺς μανιώδεις τῇ σῇ, δυναστείᾳ κραταιῶς ἀπώλεσαν.

Τὸ πρῶτον ἀθραισμα τῶν σῶν, κροτηθὲν ἱερῶν, ὁμοούσιον Σωτήρ, σὲ τῷ ἀνάρχῳ Πατρὶ, καὶ ποιητῇ τοῦ παντός, γεννηθέντα εὐσεβῶς ἐκήρουξαν.

Θεοτοκίον.

Οὐ σθένει λόγος σε βροτῶν, οὐδὲ γλώσσα Περσῶνε, εὐφημεῖν σε ἀξίως· ἐκ σοῦ γὰρ ἀνευ σποράς·

ὁ ζωοδότης Χριστός, σαρκωθῆναι
πάνανγε ἠδύοχησε.

Καταβασία. Ἐρρήξε γαστρός,
Κοντάκιον τῆς Ἀναλήψεως· ἤχ. πλ. β'.
Τὴν ὑπὲρ ἡμῶν. σελ. 197.

Καθίσματα τῶν Πατέρων· ἤχ. δ'.
Ταχὺ προκατάλαβε.

Φωστῆρες ὑπέρλαμπροι, τῆς
ἀληθείας Χριστοῦ, τῷ κόσμῳ ἐ-
δειχθητε, ἐπὶ τῆς γῆς ἀληθῶς,
Πατέρες μακάριοι, τήξαντες τὰς
αἰρέσεις, τῶν δυσφήμων γλωσσάλ-
γων· σθέσαντες τὰς φλογώδεις,
τῶν βλασφημῶν συγχύσεις· διό,
ὡς Ἱεράρχαι Χριστοῦ, πρεσβεύ-
σατε σωθῆναι ἡμᾶς.

Δόξα, ἤχος ὁ αὐτός.
Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῶν Νικαέων ἢ λαμπρὰ πόλις
σήμερον, ἐκ πάσης γῆς πρὸς ἐαυ-
τὴν συνεκάλεσε, τριακοσίους δέκα
καὶ ὀκτὼ Ἀρχιερεῖς, κατὰ τοῦ λα-
λήσαντος, βλασφημίαν Ἀρείου, καὶ
κατασμικρυνάντος, τῆς Τριάδος
τὸν ἕνα, Υἱὸν καὶ Λόγον ὄντα τοῦ
Θεοῦ· ὃν καθελόντες, τὴν Πίστιν
ἐκράτουναν.

Καὶ νῦν τῆς Ἀναλήψεως, ὅμοιον.

Ο ἀνελθὼν εἰς οὐρανοῦς μετὰ
δόξης, καὶ συγκαθίσας τῷ Πατρὶ
δεξιόθεν, οὐ οὐδαμῶς κεχώρισαι,
φιλόκηνθρωπε Χριστέ, Πνεῦμα δὲ τὸ
ἅγιον, τοῖς σοφοῖς Μαθηταῖς σου,
πέμφειν ὑποσχόμενος καὶ ἡμῶν
καταυγάσας, τὰς διανοίας οἰδοῦ
φωτισμόν, ὡς ἂν ἀπαύστως ὑμνω-
μέν σε Δέσποτα.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ὡδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

« Χριστός μου δύναμις, Θεός

καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία
θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα,
ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἐ-
ορτάζουσα. »

Τὸ ξύλον ἠνόησε, Χριστέ τῆς
ὄντως ζωῆς· ὁ Σταυρός γὰρ ἐπά-
γη, καὶ ἀρδευθεῖς, αἵματι καὶ ὕ-
δατι, ἐξ ἀκηράτου σου πλευρᾶς,
τὴν ζωὴν ἡμῖν ἐβλάστησεν.

Οὐκ ἐτι ὄφρις μοι ψευδῶς, τὴν
βέωσιν ὑποβάλλει· Χριστός γὰρ ὁ
Θεουργός, τῆς ἀνθρώπων φύσεως,
νῦν ἀκωλύτως τὴν τρίβον, τῆς
ζωῆς μοι ἀνεπέτασε.

Θεοτοκίον.

Ω· ὄντως ἄφ' ἕγκτα, καὶ ἀκα-
τάληπτα, τὰ τῆς σῆς Θεοτόκε θε-
οπρεποῦς, πέφυκε κυήσεως, τοῖς
ἐπὶ γῆς καὶ οὐρανοῦ, ἀειπάρονε
μυστήρια.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Εἰσακήκου Κύριε τὴν ἀκοήν σου.

Ανελήφθης ἐν δόξῃ ὁ τῶν Ἀγ-
γέλων Βασιλεὺς, τὸν Παράκλη-
τον ἡμῖν ἐκ τοῦ Πατρὸς ἀποστεί-
λαι· διό βοῶμεν, Δόξα Χριστέ τῇ Ἀ-
ναλήφει σου.

Ω· ἀνήλθεν ὁ Σωτὴρ, πρὸς τὸν
Πατέρα σὺν σαρκί, κατεπλάγητ' ἂν
αὐτῷ, αἱ τῶν Ἀγγέλων στρατιαί,
καὶ ἐβόησαν, Δόξα Χριστέ τῇ Ἀ-
ναλήφει σου.

Αἱ τῶν Ἀγγέλων Δυνάμεις,
ταῖς ἀνωτέραις ἐβῶν, πύλας ἄ-
ρατε Χριστῷ, τῷ ἡμετέρῳ Βασι-
λεῖ, ὃν ἀνυμνοῦμεν ἅμα, σὺν Πα-
τρὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Θεοτοκίον.

Η παρθένος ἔτεκε, καὶ τὰ μη-
τέρων οὐκ ἔγνω, ἀλλὰ Μήτηρ μὲν

ἐστὶ, Παρθένος δὲ διέμεινε, ἣν ἀνομινοῦντες· Χαῖρε Θεοτόκε κραυγάζομεν.

Κανὼν τῶν Πατέρων.

Χριστὸς μου δύναμις.

Νοθεύσας Ἄρειος φρενὶ ἀγνώμονι, τὴν ὀρθόδοξον Πίστιν ταῖς πατρικαῖς, ψήφοις ἐξωστράκισται, τῆς Ἐκκλησίας σεσηπός, ὡσπερ μέλος ὁ δυσώνυμος.

Υπὲρ σοῦ Δέσποτα, ἀγωνιζόμενος, ὁ χορὸς τῶν Πατέρων, σοῦ τοὺς ἐχθροὺς, ἄγαν ἐτροπώσατο, καὶ συμφυῆ σε τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Πνεύματι ἐδόξασε.

Μεσίτης γέγονας, Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, τοῦ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων· ὅθεν Χριστέ, δυοῖς σε ταῖς φύσεσιν, ἓνα γνωρίζοντες Υἱόν, οἱ Θεόφρονες ἐκήρυξαν. Θεοτ.

Νεκρὸν με ἐδείξε, φυτοῦ ἀπόγευσις· τῆς ζωῆς γὰρ τὸ ξύλον ἐκ σοῦ φανέν, Πάναγνε ἀνέστησε, καὶ Παραδείσου τῆς τρυφῆς, κληρονόμον με κατέστησε.

Καταβατῖα. Ἀναξ ἀνάκτων.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ἦδη Ε'. Ὁ Εἰρμός.

« **Τ**ῷ θεῷ σέγγει σου ἀγαθὲ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοὶ ψυχὰς, πόθῳ καταύγασσον, δέομαι. σέ εἶδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον. »

Υποχωρεῖ μοι τὰ Χερουβιμνῶν, καὶ ἡ φλογίνη ῥομφαία, Δέσποτα, νῶτά μοι δίδωσι, σέ ἰδόντα Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, Ἀληθεῖ ὁδοποιήσαντα τὸν Παράδειτον.

Ουκέτι δέδοικα τὴν εἰς γῆν, Δέσποτα Χριστέ, ὑποστροφῆν· σὺ γὰρ ἐκ γῆς με ἀνήγαγες, ἐπιλελησμένον, δι' εὐσπλαγγνίαν πολλήν, πρὸς ὕψος ἀπαρσίας τῆ Ἀναστάσει σου. Θεοτ.

Τοὺς Θεοτόκον σε ἐκ ψυχῆς, Δέσποινα τοῦ κόσμου ἀγαθῆ, ὁμολογοῦντας διάσωσον· σέ γὰρ προστασίαν ἀκαταμάχητον, κεντήμεθα τὴν ὄντως Θεογεννήτριαν.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Ὀρθρίζοντες βοῶμέν σοι.

Πληρώσας εὐφροσύνης τὰ σύμπαντα, Ἐλεῆμον, ταῖς ἄνω Δυνάμει, μετὰ σαρκὸς ἐπεδήμησας.

Αγγέλων αἱ Δυνάμεις αἰρούμενον, σέ ἰδοῦσαι, τὰς πύλας ἐκραύγασον, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν ἄρατε.

Απόστολοι ἰδόντες ὑφούμενον, τὸν Σωτῆρα ἐν τρόμῳ ἐκραύγασον, τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν δόξα σοι.

Θεοτοκίον.

Παρθένον μετὰ τόκον ὑμνοῦμέν σε Θεοτόκε· σὺ γὰρ τὸν Θεὸν Λόγον, σαρκὶ τῷ κόσμῳ ἐκύησας.

Κανὼν τῶν Πατέρων.

Τῷ θεῷ σέγγει σου.

Ωραῖσι πόδες ὡς ἀληθῶς, σέ τῶν κηρυττόντων τὴν εἰρήνην, τὴν πάντα νοῦν ὑπερέχουσαν, πάντων τῶν Ἀγγέλων καὶ τῶν ἀνθρώπων Χριστέ, καὶ πλήθει τῆς εἰρήνης κόσμον συναπτουσαν.

Σοφίαν, δύναμιν τοῦ Πατρὸς, Λόγον ἐνυπόστατον Χριστέ, σέ συνελθόντες ἐκήρυξαν, οἱ τῆς παναγίας ἱερωσύνης σεπτῶς τῷ νόμῳ σφραγισθέντες (εἰσι) Διδάσκαλοι.

Ῥαάτωννάματακαθαρά, τῆς
 διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ, τὴν Ἐκ-
 κλησίαν ποτίσαντες, ἐπὶ τῶν ὑδά-
 των τῆς ἀναπαύσεως νῦν τρυφεᾶτε,
 δι' αἰῶνος ἀγαλλιώμενοι.

Θεοτοκίον.

Λυγνίαν πάναγμε φαινήν, πᾶ-
 σιν ἀπαυγάξασαν Χριστόν, δικαι-
 οσύνης τὸν Ἥλιον, σὲ εἰδοτες,
 μόνη Θεογεννήτορ ἀγνή, τὴν σὴν
 νῦν προστασίαν ἐπικαλούμεθα.

Καταβασία. Λυτήριον κάθαραι.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ῥδὴ σ'. Ὁ Εἰρμός.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑ-
 ψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν
 τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου
 προσδρομῶν, βῶν σοι. Ἀπάγαγε
 ἐκ φόβου τὴν ζῶην μου πολυέλεε.

Σταυρούμενος Δέσποτα, τοῖς
 μὲν ἡλοῖς τὴν ἀρὰν, τὴν καθ' ἡμῶν
 ἐξήλειψας· τῇ δὲ λόγῃ νυττομε-
 νος τὴν πλευράν, Ἀδάμ τὸ χειρό-
 γραφον, διαρρήξας, τὸν κόσμον,
 ἠλευθέρωσας.

Ἀδάμ κατενήνεκται, δι' ἀπάτης
 πτερνισθεῖς, πρὸς τὸ ταῦ ἄδου βᾶ-
 ραθρον· ἀλλ' ὁ φύσει Θεὸς τε καὶ
 συμπάτης, κατῆλθε πρὸς ἐρευναν
 καὶ ἐπ' ὤμων βαστάσας συνανέ-
 στησας. Θεοτοκίον.

Ἡ πάναγμος Δέσποινα, ἡ τε-
 κοῖσα ταῖς βροταῖς, τὸν κυβερνή-
 την Κύριον, τῶν παθῶν μου τὸν
 ἄσφατον καὶ δεινόν, κατεύνασον
 τάραχον, καὶ γαλήνην παράσχου
 τῇ καρδίᾳ μου.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Εὐκλόωσέ με ἄβυσσος.

Ἐσχίρτησαν Ἀπόστολοι, ὄρων-

τες μετάρσιον σήμερον, τὸν κτίστην
 αἰρέμενον, ἐλπίδι τοῦ Πνεύματος,
 καὶ φόβῳ ἔκραζον· Δόξα τῇ ἀνό-
 δω σου.

Ἐπέστησαν οἱ Ἄγγελοι, βοῶν-
 τες Χριστέ, τοῖς Μαθηταῖς σου.
 Ὅν τρόπον κατείδετε, Χριστὸν ἀν-
 ερχόμενον, σαρκὶ ἐλεύσεται, δί-
 καιος πάντων κριτῆς.

Ὡς εἶδόν σε Σωτήρ ἡμῶν, δυ-
 νάμεις οἱ οὐράνιοι, εἰς ὕψος αἰ-
 ρόμενον σύσσωμον, ἐκραύγαζον,
 λέγουσαι· Μεγάλῃ Δέσποτα, ἡ φι-
 λανθρωπία σου.

Θεοτοκίον.

Βάτον σε ἀκατάφλεκτον, καὶ
 ὄρος καὶ κλίμακα ἐμφυχον, καὶ
 πύλην οὐράνιον, ἀξίως δοξάζομεν,
 Μαρία ἐνδοξε ὀρθοδόξων καύχημα.

Κανὼν τῶν Πατέρων.

Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Λαθεῖν οὐ δεδύνηται, ζιζανίων
 ὁ σπορεὺς, τὸ τῆς προνοίας ἀρα-
 τον, τῆς μανίας ἐπώνυμος ὁ κλη-
 θεῖς· Ἰούδαζ ζηλώτας γάρ, ὡς ἐ-
 κείνος ἐρράγη ὁ παμπόνηρος.

Ὁ θεὸς κατάλογος, τῶν Πα-
 τέρων ὁ σεπτῆς, μονογενὲς ἀπαύ-
 γασμα, τῆς οὐσίας ἐκλάμψαν τῆς
 Πατριχῆς, κηρύττει σε Δέσποτα,
 καὶ πρὸ πάντων αἰῶνων γεννηθέν-
 σα Υἱόν.

Γαστήρ διαρρήγνυται, κατὰ
 λόγον ἡ πηγὴν, τὴν θαλαρᾶν καὶ
 ἄποτον, αἰρέσειν πηγάσασα ὕσ-
 σεβῶν, ἀρότρῳ δεήσεως, Ἱερῶν
 ἐνθέων προμηθέστατα.

Θεοτοκίον.

Ὁ μέγας προέγραψεν, ἐν Προ-
 φήταις Μωϋσῆς, σὲ κίωτον καὶ

τράπεζαν, και λυχνίαν, και στάμνον συμβολικῶς, σημαίνων τὴν σάρκωσιν, τὴν ἐκ σοῦ τοῦ Ὑψίστου Μητροπάρθενε.

Καταβασία. Πασμός ἡμῖν Χριστέ.

Κοντάκιον, ἤχος πλ. δ'.

Τῶν Ἀποστόλων τὸ κήρυγμα, και τῶν Πατέρων τὰ δόγματα, τῇ Ἐκκλησίᾳ μίαν τὴν πίστιν ἐκράτυεν· ἢ και χιτῶνα φοροῦσα τῆς ἀληθείας, τὸν ὕψαντόν ἐκ τῆς ἀνω θεολογίας, ὀρθοτομεῖ και δοξάζει, τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

Ὁ Οἶκος.

Εν ὑψηλῷ κηρύγματι τῆς τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησίας, ἀκούσωμεν βοῶσης· Ὁ διψῶν ἐρχέσθω και πινέτω· ὁ κρατῆρ, ὃν φέρω, κρατῆρ ἐστι τῆς σοφίας· τουτου τὸ πόμα ἀληθείας λόγῳ κεκέρακα, ὕδωρ οὐ προχέων ἀντιλογίας, ἀλλ' ὁμολογίας· ἢς πίνων ὁ νῦν Ἰσραηλ, Θεὸν δοᾷ φεγγόμενον. Ἰδετε, ἴδετε, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ εἰμι, και οὐκ ἠλλοίωμαι, ἐγὼ Θεὸς πρῶτος, ἐγὼ και μετὰ ταῦτα, και πληρὴ ἐμοῦ ἄλλος οὐκ ἐστιν ἄλλως· Ἐντεῦθεν αἱ μετέχοντες πληθύνονται, και αἰνέσουσι, τῆς εὐσεβείας τὸ μέγα μυστήριον.

Συναξάριον τοῦ Μηναιίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ Κυριακῇ ἐβδομῇ ἀπὸ τοῦ Πάσχα, τὴν ἐν Νικαίᾳ πρώτην Οἰκουμενικὴν Σύνοδον ἐορτάζομεν, τῶν τρικοσίων δέκα και ὀκτώ θεοφόρων Πατέρων.

Στίχοι.

Πόλου νοητοῦ ἀστέρος σελασφόρι,

Ἀκτίων ὑμῶν φωτίζαί τε μοι φρένας.

Κατὰ Ἀρείου.

Ξένον τὸν γῆν Πατρός ἡδίας λέγων

Ἀρεῖος, ἦ-ω τῆς Θεῆς δόξης ξένος.

Ταῖς τῶν ἁγίων τρικοσίων δέκα και ὀκτώ θεοφόρων Πατέρων πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κανὼν Ἀναστασιμῆς.

Ὁδὸς Ζ'. Ὁ Βίρμος.

« **Δ**ροσοβόλον μὲν τὴν καμίνον εἰργάτατο Ἀγγελος τοῖς δαίσις Πισί· τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἐπαῖσε βοῶν. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.»

Οδυρόμενος τῷ πάθει σου ὁ Ἥλιος, ζῶφον περιεβάλετο, και ἐν ἡμέρᾳ ἐπὶ πᾶσαν, Δέσποτα, τὴν γῆν τὸ φῶς συνεσκότασε βοῶν. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ημοιάσθητο Χριστέ τῇ καταβάσει σου φέγγος τὰ καταχθόνια· ὁ Προπάτωρ δὲ Ὀυμηθίας ἐμπλεῶς ὀρθείς, γορευῶν ἐσκήρτισε βοῶν. Εὐλογητὸς εἰ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Διὰ σοῦ Μητερ Παρθένε, φῶς ἀνέτειλε πάση τῇ οἰκουμένη φαιδρόν· τὸν γὰρ Κτίστην σύ τῶν ἀπάντων τέτοκας Θεόν· ὃν αἰτῆσαι Πάναγνε, ἡμῖν καταπεμφθῆναι τοῖς πιστοῖς τὸ μέγα ἔλεος.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Ὁ ἐν καμίνῳ πυρός.

Θ ἐν νεφέλῃ φωτός, ἀναληφθεῖς και σώσας κόσμον, εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Επὶ τῶν ὤμων Χριστέ, τὴν πλανηθεῖσαν ἄρας φύσιν, ἀναληφθεῖς, τῷ Θεῷ και Πατρὶ προσήγαγες.

Ο ἀνελθὼν ἐν σαρκί, πρὸς τὸν

ἀσώματον Πατέρα, εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, ἦν Θεοτόκον ἀπειργάσω, εὐλογητός ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κανὼν τῶν Πατέρων.

Δρασοδόλον μὲν τὴν κάμινον.

Νενικήκατε μανίας τὸν ἐπώλυμον Ἄρειον, τὸν μανέντα δεινῶς, καὶ λαλήσαντα, εἰς τὸ ὕψος ἄδικα Θεοῦ· γὰρ ἠρνήσατο βοᾶν· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὸν γῆν βροντῆς μιμούμενοι, θεσπέσιοι, Λόγον Πατρὶ συνάναρχον καὶ ὁμόθρονον, πυρμόρφοι· στόμασιν ὑμῶν, τοὺς πάντας διδάσκατε βοᾶν· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ως ὑπόπτεροι, τῷ Λόγῳ βοηθήσοντες, ἤκατε Θεομακάριστοι· εἰκουμένης γὰρ ἐκ περάτων ἤβρισεν ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον βοᾶν· Εὐλογητός εἶ ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Νεανίας τρεῖς ἢ κάμινος οὐκ ἐφλεξε, γέννησιν προτυπούσα τὴν σὴν· τὸ γὰρ θεῖον πῦρ σε μὴ φλέξαν, ὤκησεν ἐν σοὶ, καὶ πάντας ἐφώτισε βοᾶν· Εὐλογημένη ἡ Θεὸν σαρκὶ κυήσασα.

Καταβασία. Σύμφωνον ἐθρόησεν.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

ᾠδὴ Π. Ὁ Βίρμῆς.

Εκ φλογός τοις Ὅσιοις δρόσον ἐπήγασας, καὶ δικαίου θυτίαν ὕδατι ἐφλεξας· ἅπαντα γὰρ δρας, Χριστὲ μόνῳ τῷ βούλευσαι· ὃν ὑ-

περυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιουδαίων τὸν πάλαι Προφητοκτόνον λαόν, θεοκτόνον ὁ φθόνος νῦν ἀπειργάσατο· σὲ ἐπὶ σταυροῦ ἀναρτήσαντα Λόγε Θεοῦ, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θυρανίους ἀψίδας οὐ καταλείποις, καὶ εἰς ἄβηθ ἄβηθ, δολοῦν συνήγειρας, κείμενον Χριστὲ ἐν σαρκὶ τὸν ἄνθρωπον, σὲ ὑπερυψοῦντα εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Εκ φωτός φωτοδότην Λόγον συνέλαβες, καὶ τεκοῦσα ἀφράστως τοῦτον δεδόξασαι· Πνεῦμα γὰρ ἐν σοὶ Κόρη θεῖον ἐσκήνωσεν· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Τὸν ἐκ Πατρὸς πρὸ αἰώνων.

Τὸν ἐν δυσι ταῖς οὐσίαις ἀναπτάντα ζωοδότην Χριστὸν εἰς οὐρανοῦς μετὰ δόξης, καὶ Πατρὶ συγκαλεζόμενον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ δουλείας τὴν Κτίσιν, τῶν εἰδώλων λυτρωσάμενον, καὶ παρστήσαντα ταύτην, ἐλευθέραν τῷ ἰδίῳ Πατρὶ, σὲ Σωτὴρ ὑμνοῦμεν, καὶ σὲ ὑπερυψοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τὸν τῆ αὐτοῦ καταβάσει, καθελόντα τὸν ἀντίπαλον, καὶ τῆ αὐτοῦ ἀναβάσει, ἀνυψώσαντα τὸν ἄνθρωπον, ἱερεῖς ὑμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβιμ ὑπερτέρα ἀνεδαίχθης, Θεοτόκε, ἐν τῇ γαστρὶ

σου τὸν τούτοις ἐποχοῦμενον βα-
στάσασα· ὃν σὺν Ἀσωμάτοις βρο-
τοῖ δοξολογοῦμεν, εἰς πάντας τοὺς
αἰῶνας.

Κανὼν τῶν Πατέρων.

Ἐκ φλογὸς τοῖς ὁπίαις.

Πυρσθέντες ἀκτίσι τῆς σῆς
Θεότητος, οἱ χρῆστοί σου ποιμέ-
νες, σὲ ὡμολόγησαν νενεσιουρ-
γὸν τῶν ἀπάντων καὶ Κύριον, ὃν
ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰ-
ῶνας.

Ο χορὸς τῶν Ποιμένων ὁ πα-
ναοίδιμος, ἄθροισθεὶς θεοφρόνως,
Τριάδα ἀκτιστον, νῦν λεολογῶν,
πάντας διδάσκει βοᾶν. Σὲ ὑπερυ-
ψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιεράρχαι ποιμένες οἱ ἀξιόγα-
στοὶ τὴν Χριστοῦ Ἐκκλησίαν κα-
ταρωτίζουσιν, ἄλλοι ἀλλαχοῦ
ταύτην καταφαιδρύναντες, καὶ ὑ-
περυψοῦντες εἰς πάντας τοὺς αἰ-
ῶνας. Θεοῦ.

Μυστικῶς ἐν εἰκοσὶ προσθεά-
σαντο οἱ Προφῆται σε πάντες,
Λόγον κηύσουσαν· σάρκα γὰρ ἐκ
σοῦ λαβὼν οὗτος προήλθε διπ-
λοῦς, ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας
τοὺς αἰῶνας.

Καταθασία. Λύει τὰ δεσμά.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ῥδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνα-
τον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀτε-
νίσαι τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δὲ πά-
ναγνε ὠράβη βροτοῖς, Λόγος σε-
σαρχωμένος· ὃν μεγαλύνοντες σὺν
ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς, σὲ με-
χαρίζομεν.»

Παθῶν ἀμέτοχος σὺ διέμεινας

Λόγε Θεοῦ, σαρκὶ προσομιλήσας
τοῖς πάθεσιν· ἀλλὰ λύεις τῶν πα-
θῶν τὸν ἀνθρωπον, πάθει χρη-
ματίσας πάθος, Σωτὴρ ἡμῶν· μό-
νος γὰρ ὑπάρχεις ἀπαθῆς καὶ
παντοδύναμος.

Φθορὰν θανάτου καταθεξάμε-
νος, διαθορᾶς ἐτήρησας τὸ σῶμά
σου ἀγευστον· ἡ δὲ σὴ ζωοποιὸς
καὶ θεία ψυχὴ, Δέσποτα, ἐν τῷ
ἄδῃ οὐ καταλείπεται, ἀλλ' ὡσπερ
ἐξ ὕπνου ἀναστὰς, ἡμᾶς συνή-
γειρας.

Τριαδικόν.

Θεὸν Πατέρα, Υἱὸν συνάναρ-
χον, πάντες βροτοὶ ἐν χειλεσιν
ἀγνοῖς μὲν δοξάζομεν· τὴν δὲ ἄρ-
ρήτον καὶ ὑπερένδοξον Πνεύματος
παναγίου δύναμιν σέβομεν· μόνῃ
γὰρ ὑπάρχεις πανσθενής, Τριάς
ἀχώριστος.

Κανὼν τῆς Ἀναλήψεως.

Σὲ τὴν ὑπὲρ νοῦν.

Σὲ τὸν λυτρωτὴν τοῦ κόσμου
Χριστὸν τὸν Θεόν, οἱ Ἀπόστολοι
βλέποντες, ἐνθέως ὑψοῦμενον, με-
τὰ δέους σκιρτῶντες ἐμεγάλυνον.

Σοῦ τὴν θεωθεῖσαν σάρκα, ὀ-
ρῶντες Χριστὲ, ἐν τῷ ὕψει οἱ Ἀγ-
γελοι, ἀλλήλοισι διένεινον. Ἀλη-
θῶς οὗτός ἐστιν ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Σὲ τῶν ἀσωμάτων τάξεις, Χρι-
στὲ ὁ Θεός, ἐν νεφέλαις αἰρόμε-
νον, ἰδοῦσαι ἐκραύγαζον. Τῷ τῆς
δόξης Βασιλεῖ πύλας ἄρατε.

Θεοτοκίον.

Χαῖρε, Θεοτόκε Μητὴρ Χριστοῦ
τοῦ Θεοῦ· ὃν ἐκύησας σήμερον, ἐκ
γῆς ἀνιπτάμενον, σὺν Ἀγγέλοις
ὄρωτα ἐμεγάλυνες.

Κανὼν τῶν Πατέρων.

Θεὸν ἀνθρώποις.

Εὐρών συμμάχους ὑμᾶς συνήθροισε, τῇ κραταῖᾳ Δυνάμει καθοπλίσας τοῦ Πνεύματος. ὁ Πατρί συνάναρχος καὶ σύμβροτος, Λόγος ὁ πρὸ αἰώνων, ὃν νῦν πανίεροισι, σὺν ταῖς οὐρανίαις στρατιαῖς αἰεὶ δοξάζετε.

Νομὴν Ἀρείου δεινῆς αἰρέσεως, ὡς ἰατροὶ ψυχῶν τε καὶ σωμάτων ἐστήκατε, ἵπρωσ τῆς Πίστεως τὸ Σύμβολον, πᾶσιν ἐκθεικότες, ὃν νῦν κατέχοντες μνήμην τὴν ὑμῶν, ἱερούργοι αἰεὶ δοξάζομεν.

Ὡς φῶς ὑπάρχων Χριστὲ Πανάχραντον, τῆς τῶν παθῶν ἀχλύος, τὴν ψυχὴν μου ἐκλύτρωσαι, ταῖς πρεσβείαις Δέσποτα τῶν σῶν λειτουργῶν, τῶν νῦν σε κηρυξάντων, Ἀναρχον, ἀκτιστον, Κτίστην τε τῶν ὄλων καὶ Θεὸν, Πατρί συνάναρχον. Θεοσ.

Νεκροῖς ἀνάστασις, νῦν δεδωρηται διὰ τῆς σῆς ἀφράστου καὶ ἀρρήτου κηύσεως, Θεοτόκε Δέσποινα. Ζωὴ γὰρ ἐκ σοῦ, σὰρκα περιχειμένη, πᾶσιν ἐξέλαμψε, καὶ τὸ τοῦ θανάτου ἀμειδῆς σαφῶς διέλυσε.

Καταβασία. Χαίροις Ἄνασσα.

Τὸ, Ἅγιος Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν (ἐκ γ')

Ἐξαποστειλάριον Ἀναστάσιμον.

Τοῖς Μαθηταῖς συνελθωμεν.

Τιβεριάδος θάλασσα, σὺν παισὶ Ζεβεδαίου, Ναθαναήλ, τῷ Πέτρῳ τε, σὺν δυσὶν ἄλλοις πάλαι, καὶ Θωμᾶν εἶχε πρὸς ἄγραν· οἱ, Χριστοῦ τῇ προστάξει, ἐν δεξιᾷς χα-

λάσαντες, πλήθος εἰλκον ἐχθῶν· ὃν Πέτρος γενεῖ, πρὸς αὐτὸν ἐνήχετο· οἷς τὸ τρίτον, φανεῖς, καὶ ἄροτον ἐδειξε, καὶ ἐχθὸν, ἐπ' ἀνοράκων.

Ἔτερον τῶν Πατέρων.

Γυναῖκες ἀκουσίθητε.

Πατέρων βεῖον σήμερον, τὴν μνήμην ἐορτάζοντες, ταῖς παρακλήσασι τούτων, δεόμεθα πανοικίρμον Μάσης βλάβης αἰρέσεων, ῥύσαι λαόν σου Κύριε, καὶ πάντα καταξιώσον, Πατέρα, Λόγον δοξάζειν, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

Ἔτερον τῆς Ἀναλήψεως.

Τῶν Μαθητῶν ὁρῶντων σε ἀνελήθης, Χριστὲ, πρὸς τὸν Πατέρα, συνεδριάξων. Ἄγγελοι προτρέχοντες ἐκραύγαζον· Ἄρατε πύλας, ἄρατε· ὁ Βασιλεὺς γὰρ ἀνήλθε, πρὸς τὴν ἀρχιφωτὸν δόξαν.

Εἰς τοὺς Αἰνους ἱστῶμεν Στιχ. ἡ καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα δ' καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων δ'.

Τὰ Ἀναστάσιμα. Ηγος πλ. β'.

Ὁ Σταυρὸς σου Κύριε, ζωὴ καὶ ἀνάστασις ὑπάρχει τῷ λαῷ σου· καὶ ἐπ' αὐτῷ πεποιθότες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Ἡ ταφὴ σου Δέσποτα, Παράδεισον ἤνοιξε, τῷ γένει τῶν ἀνθρώπων· καὶ ἐκ φοβῆς λυτρωθέντες, σὲ τὸν ἀναστάντα Θεὸν ἡμῶν ὑμνοῦμεν. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, Χριστὸν ἀνυμνήσωμεν, τὸν ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐκβοῶμεν. Σὺ ζωὴ ὑπάρχεις ἡμῶν, καὶ ἀγάπασις. Ἐλέησον ἡμᾶς.

Τρίτημερος ανέστης Χριστέ, ἐκ τάφου, καθὼς γέγραπται, συνεγείρας τὸν Προπάτορα ἡμῶν· διὸ σε καὶ δοξάζει, τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἀνυμνεῖ σου τὴν Ἀνάστασιν.

Τῶν Πατέρων Προσόμοια· ἤχ. πλ. β'.
Ὀλην ἀποθέμενοι.

Ὀλην συγκροτήσαντες, τὴν τῆς ψυχῆς ἐπιστήμην, καὶ τῷ θείῳ πνεύματι, συνδιασκεψάμενοι, τὸ μακάριον, καὶ σεπτὸν Σύμβολον, οἱ σεπτοὶ Πατέρες, Θεογράφως διεχάραξαν, ἐν ᾧ σαφέστατα, τῷ Γεγεννηκότι συνάναρχον, τὸν Λόγον ἐκιδάσκουσι, καὶ παναληθῶς Ὁμοούσιον, ταῖς τῶν Ἀποστόλων, ἐπόμενοι προδήλως διδαχαῖς, οἱ εὐκλείεις καὶ πανολβιοὶ, ὄντως καὶ Θεόφρονες.

Δίς.

Στίχ. Εὐλογητὸς εἶ, Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ὀλην εἰσοδεξάμενοι, τὴν νοητὴν λαμπηδόνα, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὸ ὑπερφυστικὸν χρησμολόγημα, τῷ βραχεῖ ῥήματι, καὶ πολλῇ συνέσει, (εἰσπνεύστως ἀπεφθέγγαντο, ὡς Χριστοκήρυκες, εὐαγγελικῶν προϊτάμενοι, δογματῶν οἱ μακάριοι, καὶ τῶν εὐσεβῶν παραδόσεων, ἀνωθεν λαθόντες, τὴν τούτων ἀποκάλυψιν σαφῶς, καὶ φωτισθέντες ἐξέθεντο, ὄρον Θεοδιδάκτου.

Στίχ. Συναγάγετε αὐτῷ τὰς ὁσίας αὐτοῦ.

Ὀλην συλλεξάμενοι, ποιμαντικὴν ἐπιστήμην, καὶ θυμὸν κινήσαντες, νῦν τὸν δικαιοτάτον, ἐνδικωτάτα, τοὺς βερεῖς ἤλασαν, καὶ

λοιμώδεις λύκους, τῇ σφενδόνη τῇ τοῦ Πνεύματος, ἐκσφενδονήσαντες, τοῦ τῆς Ἐκκλησίας πληρώματος, πεσόντας ὡς πρὸς θάνατον, καὶ ὡς ἀνιάτως νοσήσαντας, οἱ θεοὶ Ποιμένες, ὡς δοῦλοι γνησιώτατοι Χριστοῦ, καὶ τοῦ ἐνθέου κηρύγματος, μύσται ἱερώτατοι.

Δίξια, ἤχος πλ. α'.

Τῶν Ἁγίων Πατέρων ὁ χορὸς ἐκ τῶν τῆς οἰκουμένης περάτων συνδραμῶν, Πατρός, καὶ Υἱοῦ καὶ Πνεύματος Ἁγίου, μίαν Οὐσίαν ἐδογματίσθη καὶ φύσιν, καὶ τὸ Μυστήριον τῆς Θεολογίας, τρανῶς παρέδωκε τῇ Ἐκκλησίᾳ, οὗς εὐσημοῦντες ἐν πίστει μακαρίσωμεν λέγοντες· ὡ θεία παρεμβολή, Θεγόφοροι ὀπλίται, παρατάξεως Κυρίου· ἀστέρεις πολύφωτοι, τοῦ νοητοῦ στερεώματος· τῆς μυστικῆς Σιών οἱ ἀκαθαίρετοι πύργοι· τὰ μυρίπνοα ἄνθη τοῦ Παραδείσου· τὰ πάγχρυσα στόματα τοῦ λόγου· Νικαίαις τὸ καύχημα· οἰκουμένης ἀγλάισμα· ἐκτενῶς πρεσβεύσατε, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. ὑπερευλογημένη.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Ἔς τὴν α. ὡραν, τὸ Ἑσθινόν.

Ἦχος πλ. β'.

Ἦμετὰ τὴν εἰς ἄδου καθοδὸν, καὶ τὴν ἐκ νεκρῶν ἀνάστασιν, ἀθυμοῦντες, ὡς εἰκὸς, ἐπὶ τῷ χωρισμῷ σου, Χριστέ, οἱ Μαθηταί, πρὸς ἐργασίαν ἐτράπησαν· καὶ πάλιν πλοῖα καὶ δίκτυα, καὶ ἄγρα οὐδαμοῦ. Ἀλλὰ πῦ, Σῶτερ, ἐμφανισθεῖς, ὡς Δεσπότης πάντων, δεξοῖς τὰ δίκτυα καλυτεῖς βαλεῖν.

Καὶ ἦν ὁ λόγος ἔργον εὐθύς· καὶ πληθὺς τῶν ἰχθύων πολὺ, καὶ δειπνον ξένον ἑτοιμον ἐν γῆ· οὐ μετασχόντων τότε σου τῶν Μαθητῶν, καὶ ἡμᾶς νῦν νοητῶς καταξίωσον ἐντροφῆσαι, φιλόθρωπε, Κύριε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ εἰς β'.

Τῆς Ὁκτωήγου εἰς δ'. Ἦχος πλ. β'.

Μνήσθητί μου, ὁ Θεὸς ὁ Σωτήρ μου, ὅταν ἔλθης ἐν τῇ βασιλείᾳ σου, καὶ σῶσόν με, ὡς μόνος φιλόθρωπος.

Διὰ ξύλου, τὸν Ἀδὰμ ἀπατηθέντα, διὰ ξύλου Σταυροῦ πάλιν ἔσωσας, Ἀητήν βοῶντα· **Μ**νήσθητί μου Κύριε, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

Αδου πύλας, καὶ μοχλοὺς συντριψας, ζωοδότα, ἀνεστῆσας ἀπαντας, Σωτήρ, βοῶντας. **Δ**οξα τῇ ἐγέρσει σου.

Μνήσθητί μου, ὁ τὸν θάνατον σκυλεύσας, τῇ ταφῇ σου· καὶ τῇ ἀναστάσει σου, χαρᾶς τὰ πάντα, πληρώσας ὡς εὐσπλαγχνος.

Τῆς Ἀναλήψεως ἡ γ'. εἰς δ'. καὶ τῶν ἁγίων Πατέρων ἡ σ'. Ὡδή εἰς δ'.

Ὁ Ἀπόστολος. Προκείμενον· Ἦχος δ'.

Ἐλόγητός εἰ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Στίχ. Ὅτι δίκαιος εἰ ἐπὶ πᾶσιν, αἷς ἐποίησας ἡμῖν.

Ἐρᾶξιν τῶν Ἀποστόλων
τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐκρίνεν ὁ Παῦλος παραπλεῦσαι τὴν Ἐφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἐσπευδε γὰρ, εἰ δυνατόν ἦν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς γε-

νέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα. Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἐφεσον, μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐκκλησίας. Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτὸν, εἶπεν αὐτοῖς· Προσέχετε ἑαυτοῖς, καὶ παντὶ τῷ Ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἔθετο ἐπίσκοπους, ποιμαίνειν τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἣν περιποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος. Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἀφίξιν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς, μὴ φειδόμενοι τοῦ Ποιμνίου. Καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες, λαλοῦντες διεστραμμένα, τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς Μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν. Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες, ὅτι τριετὴν νύκτα καὶ ἡμέραν, οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον. Καὶ τὰ νῦν παρατίθημι ὑμᾶς Ἀδελφοί τῷ Θεῷ, καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι, καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν. Ἀργυρίου ἢ χρυσοῦ ἢ ἱματισμοῦ οὐδένος ἐπεθύμησα. Αὐτοὶ δὲ γινώσκετε ὅτι ταῖς χορείαις μου καὶ τοῖς οὐσίαις μεσ' ἐμοῦ ὑπηρετήσαν αἱ χεῖρες αὐταί. Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν, ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· Μακάριόν ἐστι δίδοναι μᾶλλον, ἢ λαμβάνειν. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θείξ τὰ γόνατα αὐτοῦ, σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύχαστο.

Ἀλληλουῖα, Ἦχος α'.

Θεὸς θεῶν Κύριος ἐλάλησε.

Στ. Συναγάγετε αὐτῷ τοὺς Ὁσίους.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἐπάρας ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τὸν οὐρανόν.

Κοινωνικά.

Διναίτε τὸν Κύριον. καὶ

εἰς μνημόστονον αἰώνιον.

ΤΗ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐλέκραξα, ἰστώμεν
Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῶν
Πατέρων γ'.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Ἐκ γαστροῦ ἐτέχθης.

Τίς σου τὸν χιτῶνα.

Κρημνῶ περιπίπτει.

(ὄρα ταῦτα σελ. 206.)

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Τὰς μυστικὰς σήμερον. σελ. 206.

Καὶ νῦν, ἦχος ὁ αὐτός.

Ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις. σελ. 189

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ προσόμοια
τῶν Πατέρων, ἦχος πλ. β'.

Ὅλην ἀποθέμενοι.

Ὅλην συγκροτήσαντες.

Ὅλην εἰσδεξάμενοι.

Ὅλην συλλεξάμενοι.

(ὄρα ταῦτα σελ. 223.)

Δόξα, ἦχος γ'.

Ἀποστολικῶν παραδόσεων. σ. 208.

Καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῶ. σ. 192.

Ἀπολυτίκιον, ἦχος πλ. δ'.

Ἰπερδεδοξασμένος εἰ Χριστέ.

Καὶ τῆς Ἑορτῆς, ἦχος δ'.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ.

(ὄρα ταῦτα σελ. 209.)

Καὶ ἀποδίδεται ἡ Ἑορτὴ τῶν ἁγίων
Πατέρων.

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜ.

ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολ.

Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς, ἦχος α'.

Τοῦ λίθου σφραγισθέντος.

Ἀγγέλων θαυμαζόντων τῆς
ἀνόδου τὸ ξένον, καὶ Μαθητῶν
ἐκπληττομένων τὸ φορικτὸν τῆς ἐ-

(ΤΟΜ. Ε')

πάρσεως, ἀνῆλθες μετὰ δόξης ὡς
Θεός, καὶ πύλαι σοι ἐπήρθησαν
Σωτήρ· διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις τῶν
οὐρανῶν ἐθαύμαζον βοῶσαι· Δόξα
τῇ καταβάσει σου Σωτήρ· δόξα τῇ
βασιλείᾳ σου· δόξα τῇ Ἀναλήψει
σου, μόνε φιλόνηρωπε. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθ. ὁμοίον.

Τοῦ ἁδου σκυλευθέντος ὑπὸ
σοῦ Ζωοδότα, καὶ κόσμου φωτι-
σθέντος, ἐν τῇ σῇ Ἀναστάσει, ἀ-
νῆλθες μετὰ δόξης ὁ Σωτήρ, ὁ
πάντα περιέχων τῇ χειρὶ· διὰ τοῦ-
το σὺν Ἀγγέλοις σε καὶ ἡμεῖς
δοξάζομεν βοῶντες· Δόξα τῇ Ἀ-
ναλήψει σου Χριστέ· δόξα τῇ βα-
σιλείᾳ σου· δόξα τῇ εὐσπλαγχνίᾳ
σου μόνε φιλόνηρωπε. Δίς.

Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς ὁ
δ'. μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς η'. καὶ τοῦ
Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ Ἐξαπο-
στειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν Στιχηρὰ
προσόμοια, ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Λόγου τοῖς Μαθηταῖς, πιστοὶ
συνεπαρθῶμεν, τῶν ἀρετῶν εἰς
ὄρη, ὡς ἂν Χριστοῦ τὴν δόξαν,
ἰδεῖν ἀξιοβλείημεν.

Στ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ἡσχυαν ἐμφανῶς τὴν Μανι-
χαίων λέσχην οἰνόες οἷς ἠπόρουν,
Χριστοῦ σαφῶς δηλοῦντες, σύσ-
σωμον τὴν ἀνέλευσιν.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῶ.

Ἀνάκρουσον Δαβὶδ, γηθόμενος
τὴν λύραν· ἀναληφθεὶς Χριστὸς
γάρ, τοῖς πράγμασι τοὺς λόγους,
κυροὶ τῆς προφητείας σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος β'.

Ἀνελήφθης ἐν δόξῃ ἐκ τοῦ ὄρους. σ. 192

ΤΗ ΔΕΥΤΕΡΑ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν
Στίχ. ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς
Ἑορτῆς γ'. ἤχος δ'.

Ἐδώκας σημειώσιν.

Ἐπαθες ὡς ἄνθρωπος, ὁ ἀπα-
θῆς τῇ Θεότητι, καὶ ἀνέστης τριή-
μερος, σκυλεύσας τὸν θάνατον, καὶ
συναναστήσας, πάντας τοὺς φθα-
ρέντας, καὶ ἀνελήλυθας Χριστέ,
πρὸς τὸν Πατέρα ἐπαγγειλάμε-
νος, ἐκπέμψεν τὸν Παράκλητον,
τοῖς Ἱεροῖς Ἀποστόλοις σου, Ἰη-
σοῦ Παντοδύναμη, ὁ Σωτὴρ τῶν
ψυχῶν ἡμῶν.

Ἦμεῖς τί ἐσθήκατε, πρὸς οὐρα-
νὸν ἀτενίζοντες; οἱ ὀρώμενοι Ἄγ-
γελοι, ὡς ἄνθρωποι ἔλεγον, τοῖς
τοῦ Λόγου Μύσταις, Οὗτος ὃν ὀ-
ρατε, ὑπὸ Νεφέλης φωταίνης, ἀ-
ναληφθέντα αὐτὸς ἐλεύσεται, ὃν
τρόπον ἐθεάσασθε, κρῖναι τὸν κό-
σμον ὡς ἔφησε πορευθέντες οὖν
ἀπαντα, τὰ ῥηθέντα πληρώσατε.

Μετά τὴν ἐκ τάρου σου, ὑπὲρ
κατάληψιν ἔγερσιν, Παντοδύναμη
Κύριε, λαβὼν οὐς ἠγάπησας, ἕως
Βηθανίας, ἐξήγαγες Λόγε, καὶ
πρὸς τὸ ὄρος γεγωνῶς, τοῦ Ἐ-
λαιῶνος τούτους εὐλόγησας, καὶ
αὕτως ἀνελήλυθας, ὑποταγέντων
Ἄγγελων σοι, Ἰησοῦ Παντοδύνα-
μη, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος δ'.

Ὅτε παραγέγονας ἐπὶ τὸ ὄρος. σ. 191.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμνη,
ἤχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Πληρώσας ἀγαθῆ, Πατρός, τὴν

εὐδοκίαν, ἐνώσας τε τὰ ἄνω, τοῖς
κάτω ἀνελήφθης, ἐν δόξῃ πρὸς
τὰ πρότερον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ἀνῆλθες πρὸς τὸν σὸν, Γεννή-
τορα Οἰκτίρμον· δὶεν οὐκ ἐχωρί-
σθης, καὶ ὑψώσας τὴν κάτω, κει-
μένην φύσιν Δέσποτα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Νεφέλη σε φωτὸς, ἀνέλαβεν
εἰς ὕψος, καὶ Ἄγγελοι ἐν φόβῳ,
καὶ τρόμῳ διηκόνουν, τῷ βείῳ σου
κελεύσματι.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος δ'.

Τὴν καταβάσαν φύσιν. σελ. 191.

ΤΗ ΤΡΙΤῆ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΗ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στι-
χολογίαν, Κάθισμα τῆς Ἑορτῆς.

ἤχος β'. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Ἦψωθεν εἰς γῆν, Χριστέ, κα-
ταβέβηκας· καὶ αὐθις ἐκ γῆς, εἰς
ὕψος ἀνέδραμες, πρὸς τὸν σὸν
Γεννήτορα Μαθητῶν ὁρώντων σου
τὴν ἀνοδὸν· σὺν αὐτοῖς οὖν ἑορ-
τάζοντες, ὑμνοῦμέν σου Σῶτερ τὴν
Ἀνάληψιν. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα
ἤχος γ'. Τὴν ὠραιότητα.

Ο προαιώνιος, Λόγος καὶ ἄ-
ναρχος, ἦν περ ἀνείληφε, φύσιν
ἀνθρώπειον, θεοποιήσας μυστικῶς
σήμερον ἀνελήφθη. Ἄγγελοι προ-
τρέχοντες, Ἀποστόλοις ἐδείκνυον,
τοῦτον πορευόμενον, εἰς οὐρανοῦς
μετὰ δόξης πολλῆς· αὐτῷ δε προ-
σκυνήσαντες, ἔλεγον. Δόξα Θεῷ
τῷ ἀναληφθέντι. Δίς.

Ὁ Πεντηκοστής, καὶ οἱ Κανόνες τῆς
Ἑορτῆς ὁ του πλ. α. μετὰ τῶν Ἐπιμῶν

εις ἦ. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ προσόμοια. Ἦχος β'.

Ὀίκος τοῦ Εὐφραθά.

Οὐ λείψω ὄρφανούς, οὓς περ ἐγὼ συνῆξα, ὁ Κύριος τοῖς φίλοις, ἐλάλει, ἀλλὰ πέμψω, ἡμῖν Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Αγγελοι τοῖς σοφοῖς, ἐβόων Ἀποστόλοις· ὦ ἄνδρες Γαλιλαῖοι, ὃν τρόπον καθοράτε, αὐτὸς πάλιν ἐλεύσεται.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῶ.

Κατῆλθον ἐν χαρᾷ, ἀπὸ τοῦ Ἑλαιῶνος, οἱ Μαθηταὶ σου Λόγε, δοξάζοντες, ὑμνοῦντες, τὴν θείαν σου Ἀνάληψιν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος δ'.

Ὅτε ἀνελήφθης ἐν δόξῃ. σελ. 191.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσι.

Καθορώντων τῶν θείων σου, Μαθητῶν ἀνελήλυθας, εἰς τὰ ἐπουράνια καὶ ἐκάθησας, ἐν δεξιᾷ τοῦ Γεννήτορος, ὁ τούτου ἀχώριστος, ὑπερούσιε Υἱέ· καὶ ὡς εἶπας, ἀπέστειλας, τὸν Παράκλητον, οὐρανοῦς ἐπιγείους ἐκτελοῦντα, τοὺς σοφοὺς καὶ θεηγόρους, καὶ ἱεροὺς Ἀποστόλους σου.

Εσαρκώθης δι' ἄρατον, Ἰησοῦ ἀγαθότητα, καὶ Σταυρὸν καὶ θάνατον, ὁ ἀθάνατος, ἐβελουσίως ὑπέμεινας· καὶ αὐθις τρίμερος, ἀ-

ναπτάς, ἐκ τῶν νεκρῶν, μεθ' ἡμέρας τεσσαράκοντα, ἀνελήλυθας, ὅθεν πρῶτην κατῆλθες, εἰρηνεύσας, τὰ ἐπίγεια καὶ πάντας, προσαγαγῶν τῷ Γεννήτορι.

Εν νερέλαις ὡς εἶδόν σε, ἐπαίρομενον Κύριε, οἱ σοφοὶ Ἀπόστολοι, δευρόμενοι, καὶ κατηφείας πληρούμενοι, ἐβόων σὺν δάκρυσιν· Μὴ ἐάσης ὄρφανούς, οὓς δι' οἰκτον ἠγάπησας, ἀλλ' ἀποστείλον, ἐφ' ἡμᾶς, ὡς ὑπέσχου, πανοικτίρμον, τὸ πανάγιόν σου Πνεῦμα, φωταγωγοῦν τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε τῶν πιστῶν τὸ σύστημα, τοὺς νόας μυηθέντες τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἀληκτον ὕμνον εἶπωμεν, ἐπὶ τοῦ Ἑλαιῶνος, ὡς οἱ Ἀπόστολοι, μετὰ Δαβὶδ βοήσωμεν· Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῶ, Κύριος ἐν φωνῇ σάλπιγγος, ἵνα ρύσῃται τὰς φυλάς τῶν βροτῶν, ἐκ τῶν σκανδάλων τοῦ ἀλάστορος, καὶ φωτίσῃ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ Προσόμοια.

Ἦχ. β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Θαῦμα καινοπρεπέ· ἡ βρότειος γὰρ φύσις, εἰς οὐρανοὺς ἀνήλθεν, ἡ ἐνωθεῖτα Λόγω, Θεῶ τῷ παντοκράτορι.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ελαμψεν ἡ φαιδρὰ, καὶ πάμφωτος ἡμέρα, τῆς θείας τοῦ Δεσπότητος, εἰς οὐρανοὺς ἀνοδοῦ, λαμπρύνουσα τὰ σύμπαντα.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῶ.

Ὅσπερ τοῖς Μαθηταῖς, ἀπέστειλας εἰς οὐφους, τὸ συμφυές σου

πνεῦμα, καὶ τῷ λαῷ σου πέμψον,
Χριστέ Σωτήρ, τὴν χάριν σου.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. α'.

Κύριε, ἀναλαμβανομένου σου. σ. 203.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς,

Καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στι-
χολογίαν, Κάθισμα, ἤχος πλ. δ'.

Ἐπεφάνης σήμερον.

Πρὸς τὸν σὸν Γεννήτορα πα-
λινδρομήσας, παντουργέ τοὺς δού-
λους σου, μὴ καταλίπης ὀρφα-
νοὺς, οἱ Μαθηταὶ ὡς κατεϊδόν σε,
ἀναληφθέντα ἐβῶν φιλόφρονε.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχ. Κάθ. ὁμοιον.

Οἱ κλεινοὶ διάκοσμοι τῶν θείων
Νόων, τὸν τῆς δόξης Κύριον, ἀ-
ναληφθέντα ἐφανῶς, μετὰ σαρκὸς
θεασάμενοι, πύλας ἐβῶν ἀλ-
λήλοις ἐπάρατε.

Δίς.

Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορτῆς ὁ
δ'. μετὰ τῶν Εἰρημῶν, εἰς ἡ. καὶ τοῦ
Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ ἕξαπο-
στειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στιχὸν τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ
προσόμοια, ἤχος πλ. β'.

Τριήμερος ἀνάστης Χριστέ.

Δ' ἄκραν εὐσπλαγγίαν Χρι-
στέ, ἐτέχθης ἐκ Παρθένου σαρκί-
ἐχουσίως, ὑπομείνας δὲ Σταυρὸν,
τριήμερος ἀνάστης, ἐκ τάφου παν-
οικτίρμον, συνανασττήσας καὶ ζω-
ώσας ἡμᾶς.

Στιχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Ορώντων σε Χριστέ ὁ Θεός,
τῶν λείων Μαθητῶν ἐφανῶς, ἀ-
νελήφθης, ἀπὸ γῆς πρὸς οὐρανόν,

καὶ τούτοις ἐπηγγείλω, ἐκπέμψειν
Ζωοδότα, ἐκ τοῦ Πατρὸς Πνεῦμα
τὸ Ἅγιον.

Στιχ. Ἀνάβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῶ.

Ξενίζεται Ἀγγέλων πληθὺς,
τὸ ξένον τῆς ἀνόδου σου καὶ φοι-
κῶδες, Ἰησοῦ Παμβασιλεῦ, καὶ
πύλας οὐρανίους, διαίρειν ἐπεσό-
ων, ταῖς ἀνωτέραις νῦν Δυνάμεσι.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. β'.

Τῶν κόλπων τῶν Πατρικῶν. σ. 189

Τῆ ΤΕΤΑΡΤῆ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ
ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν
Στιχοὺς ζ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ
προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. ἤχ. δ'.

Ὁ ἐξ ὑψίστου κληθεῖς.

Τὴν ὑπὲρ πάντων τελέσας σω-
τηρίαν, τὸ ὄρος κατέλαβες, τοῦ
Ἐλαιῶνος Χριστέ, ὅθεν ἀνέπτῃς
ἐνώπιον, τῶν Μαθητῶν σου, εἰς
οὐρανούς ἐν δόξῃ φερόμενος· διὸ
τὸ μυστήριον καταπληττόμεναι,
ταῖς ἀνωτέραις ἐκραύγαζον, αἱ κά-
τω τάξεις· Ἄρατε πύλας καὶ εἰσ-
ελεύσεται, ὅθεν ἐξῆλθες, τῶν ἀπάν-
των, ὁ βασιλεύων Θεός, ὡς ἠυδό-
κησε, παραδόξως τῷ κόσμῳ, σω-
τηρίαν ἐργασάμενος.

Τῶν Μαθητῶν ὁ χορὸς σε, ὡς
εὔρα, ἀναλαμβανομένον, ἔλεγε
δέσποτα· Ποῦ νῦν ἀπαίρεις τῶν
δούλων σου; καὶ ποῦ πορεύῃ, ὁ
ἐν χερσὶ συνέχων τὰ πέρατα; ἡ-
μεῖς καταλείψαντες, ἅπαντα σοὶ
τῷ Θεῷ, ἠκολουθήσαμεν χαίρον-
τες, εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺν σοὶ ἐλ-
πίδας ἔχοντες ἕσσεσθαι· μὴ κατα-
λίπης ὀρφανούς ἡμᾶς, ὡς ὑπέσχου
Πατὴρ ἡμῶν εὐσπλαγγεῖ τὸν Μα-

ράκλητον πέμφον, καὶ Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τελεωτάτην παρέχων εὐλογίαν, τοῖς φίλοις σου Δέσποτα, ἐμυσταγώγεις αὐτούς· Ὁρᾶτε φίλοι, πορεύομαι, πρὸς τὸν Πατέρα, ὑμῖν δὲ πέμφω ἄλλον Παράκλητον· οὐ καταλείψω γὰρ πρόβατα, ἅπερ συνῆξα· οὐκ ἐπιλήσομαι οὐδ' ἡγάπησα· θεῖαν ἐξ ὕψους ἐνδυσάμενοι δυναστείαν, πορεύεσθε λέγοντες, ἐπὶ πάντα τὰ ἔθνη, σωτηρίας εὐαγγελία.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ. σ. 192.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Ἰνα τὸν εἰς γῆν, ἀνυψώσης με πεσόντα, ἦλθες ἐπὶ γῆς· προσλαβῶν δέ με συνάγεις, κἀντεῦθεν συναδοξάζεις, συνεδρία τοῦ φύσαντος, πάσας τὰς ἐπάρσεις καταρρέάζας, τοῦ πάλαι με καταβαλόντος· ὕμνῳ Δέσποτα, τὸν ἀκατάληπτον βυθόν, τῆς φιλάνθρωπιᾶς σου.

Στίχ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε.

Σκίρτησον Ἀδάμ, συνευφραίνου καὶ ἡ Εὐα· οὐδ' γὰρ τῇ φθορᾷ, ἐνεδύσασθε χιτῶνας, ἐν Παραδείσῳ πάλαι, ἀφαρσίαν ἐλπίσαντες, προσλαβῶν ὁ πλάσας ἀπορρήτως, μετέβαλεν εἰς ἀφαρσίαν, καὶ συνύψωσε, καὶ συνεδρία πατρικῆ, τετίμηκε σήμερον.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Τύραννον ἐχθρόν, ἀποστάτην συμπατήσας, σθένει λεικῶ, ὁ φορέσας μου τὴν φύσιν, ἀτρέπτως, ἀσυγχύτως, ἀμαρτίως ἀνέδραμεν, αἰθῆς σὺν αὐτῇ πρὸς τὸν Πατέρα·

οἰχέσθω τῶν αἵρετιζόντων φληγαφήματα· εὐσεβοφρόνως δ' οἱ πιστοί, αὐτὸν μεγαλύνωμεν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Σήμερον ἐν οὐρανοῖς. σελ. 204.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ Τῆς Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΠΡΩΤΗ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολ.

Κάθισμα, ἦχος πλ. α'.

Τὸν συνάναρχον Λόγον.

Κατελθὼν οὐρανὸν πρὸς τὰ ἐπίγεια, καὶ τὴν κάτω κειμένην ἐν τῇ τοῦ ἁδου φρουρᾷ, συναναστήσας ὡς Θεός, Ἀδαμιαίαν μορφήν, τῇ ἀναλήψει σου Χριστέ, ἀνήγαγες εἰς οὐρανοῦς, καὶ θρόνῳ τῶ Πατρικῶ σου, συγκαθέδραν ἀπειργάσω, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα,

ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Επὶ τοῦδ' οὐροῦ ἀνελθὼν τοῦ Ἐλαιῶνος, ὁ ἐλεήμων Ἰησοῦς αὐτόθεν ἦρθης, φωτεινῆς σε νεφέλης καθυποβαλοῦσης· ὁρώντων τῶν Μαθητῶν σου ἀπὸ τῆς γῆς, βρώντων καὶ τῶν Ἀγγέλων ἐν οὐρανοῖς· Φόβῳ πύλαι ἐπάρθητε· καὶ γὰρ ὁ μόνος κραταῖδς, νικήσας τὸν ἀλάστορα, πρὸς ἡμᾶς ἐπεδήμησε. Δίς.

Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες· τῆς Ἑορτῆς ὁ πλ. α'. μετὰ τῶν Ἐρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιῶ εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰῶν, Στιχηρὰ προσόμ. ἦχ. πλ. β'. Αἱ Ἀγγελικαί.

Ὁλον με Χριστέ, προσλαβόμενος ἀφράστως, ὄλω μοι τῇ σῇ συνεκράθης θεῖα φύσει, φυρμὸν οὐκ

ὑπομείνας, οὐ τροπὴν, οὐ διαίρεσιν. Δόξα τῇ φρικτῇ σου καταβάσει, τῷ πάθει καὶ τῇ ἀναστάσει, τῇ ἀναβάσει τε· δι' ὧν ἢ πρὶν χαμαιβρίφης, ἀνύφωται φύσις ἡμῶν. Στ. Πάντα τὰ ἔθνη κροτήσατε χεῖρας.

Ἦμεῖς ἵνα τί, βλεφαρίδας ἀνυψοῦτε, καὶ θαμβητικῶς τὸν ἄορα τὸν ὄρατε; οἱ Ἄγγελοι σου Σωτὴρ ἀνεβῶν τοῖς Μύσαις σου· οὐτος ὁ ἐν δόξῃ ἀναβαίνων, ὡσαύτως ἤξει σαρκοφόρος, πνοὴν ἄπασαν κρῖναι, δικαίους ἐν ζυγοῖς, Θεὸς ὢν καὶ ἄνθρωπος.

Στίχ. Ἀνέβη ὁ Θεὸς ἐν ἀλαλαγμῷ.

Θρήνου καὶ χαρᾶς, ὁ χορὸς τῶν Μαθητῶν σου, ἐπὶ τῇ σεπτῇ ἀναλήψει σου Σωτῆρ μου, ἐστῶς ἐν μεταίχμιῳ, ἐν τῷ ὄρει φιλιάνθρωπε, Δέσποτα μὴ λίπης, ἀνεβῶν, ὠρφανισμένους τοὺς οἰκέτας· ἀλλ' ἀπόστειλον, Πνεῦμα τὸ θεῖον, τὰς ψυχὰς φωτίζον τῶν δούλων σου.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Ἀναλήφθης ἐν δόξῃ ἀπὸ γῆς. 205.

Τῇ Παρασκευῇ τῆς Ζ'. Ἑβδομ.

Ἀποδίδεται ἡ τῆς Ἀναλήψεως ἑορτή, καὶ ψάλλομεν πάντα τὰ αὐτῆς ἀπαρλλάκτως (πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τοῦ Πολυελέου, καὶ τῶν Ἀντιφώνων) ἐν τε τῷ Ἑσπερινῷ καὶ τῷ Ὁρθρῷ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ· τὰ δὲ τοῦ Μηναιίου ψάλλονται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΤΗΣ Ζ'. ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Ἦ τοι,

Τῷ πρὸ τῆς Πεντηκοστῆς.

Μνήμην ἐπιτελοῦμεν πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος κοιμηθέντων εὐσεβῶς, ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου.

Τῇ Παρασκευῇ Ἑσπέρας.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. Σ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Μαρτυρικὰ τῆς Ὀκτωήχου γ'. ἦχ. πλ. β'.

Οἱ Μάρτυρες σου Κύριε, οὐκ ἠρνήσαντό σε, οὐκ ἀπέστησαν ἀπὸ τῶν ἐντολῶν σου· ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις ἐλέησον ἡμᾶς.

Οἱ μαρτυρήσαντες διὰ σέ, Χριστέ, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν· πρεσβείαις Κύριε, καὶ εὐχαῖς αὐτῶν, πάντας ἡμᾶς διαφύλαξον.

Οἱ ἀλοφοροὶ Μάρτυρες, καὶ οὐρανοπολίται, ἐπὶ γῆς ἀθλήσαντες, πολλὰς βασάνους ὑπέμειναν καὶ τέλειον ἀπέλαβον τὸν στέφανον ἐν οὐρανοῖς, ἵνα πρεσβεύωσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ τῶν Κεκοιμημένων γ'.

ἦχος πλ. δ'. Ὁ ἐν Ἐδέμ Παράδεισος.

Τῶν ἀπ' αἰῶνος σήμερον νεκρῶν, ἀπάντων κατ' ὄνομα, μετὰ Πίστειος ζησάντων εὐσεβῶς, μνήμην τελοῦντες οἱ πιστοὶ τὸν Σωτῆρα καὶ Κύριον, ἀνυμνήσωμεν αἰτοῦντες ἐκτενῶς, τούτους ἐν ὥρᾳ τῆς κρίσεως, ἀπολογία ἀγαθὴν, δοῦναι αὐτῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν, τῷ πᾶσαν κρίνοντι τὴν γῆν, τῆς δεξιᾶς αὐτοῦ παραστάσεως, τυχόντες ἐν χαρᾷ, ἐν μερίδι Δικαίων, καὶ ἐν Ἁγίῳ κλήρῳ φωτεινῷ, καὶ ἀξίους γενέσθαι, τῆς οὐρανίου Βασιλείας αὐτοῦ.

Ὁ τῷ οἰκίῳ αἵματι Σωτῆρος· βροτοὺς ἐκπριάμενος, καὶ θανάτῳ σου θανάτου τοῦ πικροῦ, ἐκλυτρώσαμενος ἡμᾶς, καὶ ζωὴν τὴν αἰώνιον, παρασχὼν τῇ Ἀναστάσει σου ἡμῶν, πάντας ἀνάπαυσον Κύριε;

τούς κοιμηθέντας εὐσεβῶς, ἢ ἐν ἐρήμοις, ἢ πόλεσιν, ἢ ἐν θαλάσῃ, ἢ ἐν γῆ, ἢ ἐν παντί τόπῳ, Βασιλεῖς τε Ἰσραεῖς, Ἀρχιερεῖς, Μοναστὰς καὶ Μιγάδας, ἐν ἡλικίᾳ πάσῃ παγγενεῖ, καὶ ἀξίωσον τούτους, τῆς οὐρανόου Βασιλείας σου.

Τῆ ἐκ νεκρῶν ἐγέρσει σου Χριστέ, οὐκ ἔτι ὁ θάνατος, κυριεύει τῶν θανόντων εὐσεβῶς· διὸ αἰτουμέν ἐκτενώς, τοὺς σοὺς δούλους ἀνάπαυσον, ἐν ἀυλαῖς σου καὶ ἐν κολποῖς Ἀβραάμ, τοὺς ἐξ Ἀδάμ μέχρι σήμερον, λατρεύσαντάς σοι καθαρῶς, πατέρας καὶ ἀδελφοὺς ἡμῶν, φίλους ὁμοῦ καὶ συγγενεῖς· ἅπαντα ἄνθρωπον, τὰ τοῦ βίου λειτουργήσαντα πιστῶς, καὶ πρὸς σέ μεταστάντα, πολυειδῶς καὶ πολυτρόπως ὁ Θεός, καὶ ἀξίωσον ταχεῖν, τῆς οὐρανόου βασιλείας σου.

Δόξα, ἤχος πλ. δ'.

Θρηνῶ καὶ ὀδύρομαι, ὅταν ἐνοήσω τὸν θάνατον, καὶ ἴδω ἐν τοῖς τάφοις κειμένην τὴν κατ' εἰκόνα Θεοῦ πλασθεῖσαν ἡμῖν ὠραιότητα, ἄμορφον, ἀδοξον, μὴ ἔχουσαν εἶδος. Ὁ τοῦ θαύματος! τί τὸ περὶ ἡμᾶς τοῦτο γέγονε μυστήριον; πῶς παρεδόθημεν τῇ φθορᾷ; πῶς συνεζεύχθημεν τῷ θανάτῳ; Ὄντως Θεοῦ προστάζει, ὡς γέγραπται, τοῦ παρέχοντος τοῖς μεταστᾶσι τὴν ἀνάπαυσιν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ἦχος πλ. β'.

Τίς μὴ μακαρίσει σε. σελ. 206.
Τὸ, φῶς ἱερὸν. Ἄντι δὲ τοῦ Προκειμένου, ψάλλομεν εἰς ἤχον πλ. δ'. τὸ,

Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα, Ἀλληλουῖα.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελεξώ καὶ προσελάβου Κύριε. Ἀλληλουῖα γ'.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν. Ἀλληλουῖα γ'.

Εἶτα τὸ, Καταταξίωσον κτλ.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρά· ἤχ. πλ. β'.

Μαρτυρικόν.

Ο σταυρός σου Κύριε, τοῖς Μάρτυρι γέγονεν ὄπλον ἀήττητον. ἔβλεπον γὰρ τὸν προκειμένον θάνατον, καὶ προβλέποντες τὴν μέλλουσαν ζωὴν, τῇ ἐλπίδι τῇ εἰς σέ ἐνεδυναμοῦντο· αὐτῶν ταῖς παρακλήσεσιν ἐλέησον ἡμᾶς.

Νεκρώσιμον.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς ἀλισθήσονται.

Ετίμησας εἰκόνι σου, τὸ τῶν χειρῶν σου Σῶτερ πλαστούργημα, ζωγραφήσας ἐν ὑλικῇ μορφῇ, τῆς νοερᾶς οὐσίας τὸ ὁμοίωμα· ἧς καὶ κοινωνόν με κατέστησας, θέμενος τῶν ἐπὶ γῆς κατάρχειν με τῷ αὐτεξουσίῳ Λόγῳ· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου, ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς δικαίων ἀνάπαυσον.

Ἔτερον.

Στίχ. Μακάριοι, οὓς ἐξελεξώ καὶ προσελάβου, Κύριε.

Ἰνα μοι τὸ ἀξίωμα τῆς τῶν λοιπῶν ζωῆς διακείνηται, κῆπον ἐν τῇ Ἐδέμ παντοίοις ὠραισμένον φυτοῖς, ἐφύτευσας, λύπης καὶ μερίμνης ἐλεύθερον, μέτοχον θείας ζωῆς, ἰσάγγελον ἐπὶ γῆς, μιστόν με τάξας· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου ἐν χώρᾳ ζώντων, ἐν σκηναῖς δικαίων ἀνάπαυσον.

Δόξα, ἦχος πλ. β'.

Αρχή μοι καὶ ὑπόστασις τὸ πλαστοουργόν σου γέγανε πρόσταγμα· βουληθεὶς γὰρ ἐξ ἀοράτου τε, καὶ ὁρατῆς με ζῶον συμπῆξαι φύσεως, γῆθέν μοι τὸ σῶμα διέπλασας, δέδωκας δέ μοι ψυχὴν τῇ θεῖα σου καὶ ζωοποιῶ ἐμπνεύσει· διὸ Σῶτερ τοὺς δούλους σου ἐν χώρᾳ ζῶντων, ἐν σκηναῖς δικαίων ἀνάπαυσον.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πρεσβείαις τῆς Ἑκούσης σε, Χριστέ καὶ τῶν Μαρτύρων σου, Ἀποστόλων, Προφητῶν, Ἱεραρχῶν, Ὁσίων καὶ Δικαίων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, τοὺς κοιμηθέντας δούλους σου ἀνάπαυσον.

Ἀπολυτίκιον, ἦχος πλ. δ'.

Ο βάλει σοφίας φιλανθρώπως πάντα οἰκονομῶν, καὶ τὸ συμφέρον πᾶσιν ἀπονέμων, μόνη Δημιουργέ, ἀνάπαυσον Κύριε τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου· ἐν σοὶ γὰρ τὴν ἐλπίδα ἀνέθεντο, τῷ ποιητῇ καὶ πλάστῃ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τείχος καὶ λιμένα ἔχομεν, καὶ πρέσβυν εὐπρόσδεκτον, πρὸς ὃν ἔτεκες Θεὸν, Θεοτόκε ἀνύμφευτε, τῶν πιστῶν ἡ σωτηρία.

Καὶ γίνεται ἀπόλυσις.

ἈΚΟΛΟΥΘΙΑ ΤΗΣ ΠΑΝΝΥΧΙΑΔΟΣ.

Ποιήσαντος τοῦ Ἱερέως Εὐλογητὸν, λέγομεν τὸν ἦ. Ψαλμὸν, Ὁ κατοικῶν ἐν βοήθειᾳ τοῦ Ἰψίστου· καὶ μετ' αὐτὸν, τὸ, Ἀλληλούϊα, γ'.

Στίχ. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω καὶ προσελάβου Κύριε, Ἀλληλούϊα, γ'.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεάν καὶ γενεάν. Ἀλληλούϊα γ'.

Εἶτα τὰ Τροπάρια. Ὁ βάλει σοφίας. Δόξα, τὸ τέλος. Καὶ νῦν, Σὲ καὶ τείχος. Τὰ Νεκρώσιμα Εὐλογητάρια. Καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς, κατὰ τὸ σῆμα, λέγων καὶ τὴν Εὐχὴν, Ὁ Θεὸς τῶν πνευμάτων. Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν, ὁ Ν'. καὶ εὐθὺς ψάλλομεν τὸν παρόντα Νεκρώσιμον Κανόνα, οὗ ἡ ἀκροστιχίς. Ἐκτον προσαυδῶ τοῖς ἀπελθούσιν μέλος.

Ποίημα Θεοφάνους.

Ῥδὴ Α'. ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἠπείρῳ πεζεύσας.

Εν οὐρανίοις θαλάμοις διηνεκῶς, οἱ γενναῖοι Μάρτυρες, δυσωπεύσῃ σε Χριστέ· οὓς ἐκ γῆς μετέστησας πιστοὺς, αἰώνιων ἀγαθῶν τυχεῖν ἀξίωσον.

Κατακοσμήσας τὰ πάντα, ζῶον μίχτον, μέσον με τὸν ἄνθρωπον, ταπεινότητος ὁμοῦ καὶ μεγέθους ἐπλάσας· διὸ, τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σῶτερ ἀνάπαυσον.

Τοῦ Παραδείσου πολίτην καὶ γεωργόν, κατ' ἀρχὰς με ἔταξας· παραβάντα δὲ τὴν σὴν, ἐντολὴν ἐξώρισας· διὸ, τὰς τῶν δούλων σου ψυχὰς, Σῶτερ ἀνάπαυσον.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ πλευρᾶς διαπλάσας Εὐὰν τὸ πρὶν, τὴν ἡμῶν προμήτορα, ἐξ ἀγράντου σου γαστρός, σάρκα περιβάλλεται· δι' ἧς, τοῦ θανάτου τὴν ἰσχὺν Ἀγνή διέλυσεν.

Ῥδὴ Γ'. Οὐκ ἔστιν ἅγιος.

Νομίμως ἠθλήσαν οἱ σοὶ Μάρτυρες Ζωοδότα, καὶ στεφάνῳ τῆς νίκης κοσμηθέντες παρὰ σοῦ, τοῖς μεταστᾶσι πιστοῖς αἰώνιαν λύτρωσιν βραβεύουσι.

Παιδεύσας πρότερον πολλοῖς, τέρασι καὶ σημείοις, ἐμὲ τὸν πλανηθέντα, ἐπ' ἐσχάτων σεαυτὸν, κενώσας ὡς συμπαθῆς, καὶ ζητήσας, εὖρες καὶ διέσωσας.

Ρεόντων ἄσρατον φθοράν, τοὺς πρὸς σέ διαβάντας, ἐν σκιραῖς αἰωνίοις, κατοικεῖν χαρμονικῶς ἀξίωσον ἀγαθῆ, δικαίως πιστεῖ τε καὶ χάριτι. Θεοτ.

Οὐκ ἔστιν ἀμεμπτος ὡς σὺ, πάναγγε Θεομητορ, μόνη γὰρ ἐξ αἰῶνος, τὸν Θεὸν τὸν ἀληθῆ, συνέλαβες ἐν γαστρὶ, τοῦ θανάτου λύσαντα τὴν δύναμιν.

Ὁ Εἰρημῶς.

«**Ο**ὐκ ἔστιν ἅγιος ὡς σὺ, Κύριε ὁ Θεὸς μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέρασ, τῶν πιστῶν σου ἀγαθῆ, καὶ στερεώσας αὐτοὺς, ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς ὁμολογίας σου.»

Καὶ μνημονεύει ὁ Ἰερεὺς.

Εἶτα καθίσματα. Ἦχος πλ. β'.

Αληθῶς ματαιότης τὰ συμπαντα, ὁ δὲ βίος, σκιά καὶ ἐνύπνιον· καὶ γὰρ μάτην ταραττεται πᾶς γηγενής, ὡς εἶπεν ἡ Γραφή· ὅτε κόσμον κερδήσομεν, τότε τῷ τάφῳ οἰκήσομεν, ὅπου ὁμοῦ βασιλεῖς καὶ πτωχοί· διὸ Χριστέ ὁ Θεὸς, τοὺς μεταστάντας ἀνάπαυσον, ὡς φιλόθρωπος.

Δόξα, καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Παναγία Θεοτόκε, τὸν χρόνον τῆς ζωῆς μου μὴ ἐγκαταλίπης με· ἀνθρωπίνῃ προστασίᾳ μὴ καταπιστεύσης με· ἀλλ' αὐτῇ ἀντιλαβοῦ, καὶ ἐλέησόν με.

Ῥδὴ Δ'. Χριστὸς μου δύναμις.

Σοφίας μείζονος, δεικνύων γνώ-

ρισμα, καὶ τῆς περὶ τὰ δῶρα πολυτελοῦς, Δέσποτα χρηστότητος, τὰς τῶν Μαρτύρων χορείας, τοῖς Ἀγγέλοις συνηρίθμισας.

Αφράστου δόξης σου, τυχεῖν ἀξίωσον, τοὺς πρὸς σέ μεταστάντας, ἔνθα Χριστέ, τῶν εὐφραινόμενων ἔστιν ἡ κατοικία, καὶ σωτήρ, καθαρᾶς ἀγαλλιᾶσεως.

Γμνοῦντας πρόσδεξαι, τὸ θεῖον κράτος σου, οὗς ἐκ γῆς προσελάβου, τέκνα φωτὸς τούτους ἐργαζόμενος, τῆς ἀμαρτίας τὴν ἀγλῶν ἐκκαθαίρων πολυέλεε.

Θεοτοκίον.

Δοχεῖον ἀχραντον, ναὸν πνεύματων, κιβωτὸν παναγίαν, παρθενικὸν τόπον ἀγιάσματος, σέ καλλονὴν τοῦ Ἰακώβ, ὁ Δεσπότης ἐξελέξατο.

Ῥδὴ Ε'. Τῷ βίῳ φέργει σου.

Ωs ὀλοκάρπωσης ἱερά, καὶ ὡς ἀπαρχὴ τῆς ἀνθρωπίνης οἱ Μάρτυρες φύσεως, τῷ δεδοξασμένῳ προσενεχθέντες Θεῷ, ἡμῖν τὴν σωτηρίαν, αἰεὶ βραβεύουσι.

Τῆς οὐρανοῦ διαγωγῆς, τῆς διανομῆς τῶν χαρισμάτων, ἀξίωσον Δέσποτα, τοὺς προκομηθέντας πιστοὺς οἰκέτας σου, παρέχων τῶν πταισμάτων, τὴν ἀπολύτρωσιν.

Ο μόνος φύσει ζωοποιὸς, τὸ τῆς ἀγαθότητος ὄντως ἀνεξιχνίαστον πέλαγος, τοὺς τελειωθέντας τῆς βασιλείας τῆς σῆς, ἀξίωσον οἰκτίρμον, μόνε ἀθάνατε.

Θεοτοκίον.

Ισχύς καὶ ὑμνησις ὁ ἐκ σου, Δέσποινα τοῦ κόσμου γεννηθεῖς, καὶ σωτηρία ἐγένετο, τοῖς ἀπολ-

λυμένοις, ἐκ τῶν τοῦ ἁδοῦ πυλῶν
 ῥυόμενος, τοὺς πιστεῖ σὲ μακαρί-
 ζοντας.

Ἦδὴ Γ'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Σταυρῷ προσηλούμενος, τῶν
 Μαρτύρων τοὺς χοροὺς, πρὸς σε-
 αὐτὸν συνήγαγες, μιμουμένους τὸ
 πάθος σου Ἀγαθέ· διό σου δεόμε-
 θα, τοὺς πρὸς σὲ μεταστάντας δι-
 ανάπαυστον.

Αφράστῳ τῇ ὁδῷ σου, ὅταν
 ἐλθῆς φοβερός, κρῖναι τὸν κόσμον
 ἅπαντα, ἐν νεφέλαις εὐδόκησον
 λυτρωτά, φαιδρῶς ὑπαντήσαι σοι,
 οὓς ἐκ γῆς προσελάβου πιστοὺς
 δούλους σου.

Πηγῇ ζωῆς πέφυκας, ἐν ἀνδρεία
 θεικῇ, πεπεδημένους Δέσποτα, ὁ
 ἐξάγων τοὺς δούλους σου τοὺς
 πρὸς σὲ, πιστῶς ἐκδημήσαντας,
 ἐν τρυφῇ Παραδείσου κατασκήνω-
 σον.

Θεοτοκίον.

**Εἰς γῆν ἀπεστράφημεν, παρα-
 πάντες τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐντολὴν τὴν
 ἐνθεον· δια σοῦ δὲ Παρθένε πρὸς
 οὐρανόν, ἐκ γῆς ἀνυψώθημεν, τὴν
 εφορὰν τοῦ θανάτου ἐκτινάξαντες.**

Ὁ Εἰρμός.

**Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑ-
 ψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν
 τῶ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου
 προσδραμῶν, βοῶ σοι· ἀνάγαγε ἐκ
 εφορᾶς τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.»**

Τὸ Κοντάκιον. Ἦχος πλ. δ'.

**Μετὰ τῶν Ἀγίων ἀνάπαυσον
 Χριστέ τὰς ψυχὰς τῶν δούλων
 σου, ἔνθα οὐκ ἔστι πόνος, οὐ λύπη
 οὐ στεναγμός, ἀλλὰ ζωὴ ἀτελεύ-
 τητος.**

Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀλά-

**νατος, ὁ ποιήσας καὶ πλάσας τὸν
 ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ οὖν ἐκ γῆς
 διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐ-
 τὴν πορευσόμεθα, καθὼς ἐκέλευσας
 ὁ πλάσας με, καὶ εἰπὼν μοι, ὅτι
 γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσει· ὅπου
 πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, ἐπι-
 τάφιον θρῆνον παιοῦντες ᾠδὴν τὸ,
 Ἀλληλοῦτα.**

Ἦδὴ Ζ'. Δρασοδόλον μὲν.

**Αὐτρωθέντες τῷ σφῷ αἵματι οἱ
 Μάρτυρες τῆς πρώτης παραβά-
 σεως, ραντισθέντες δὲ τῷ ἰδίῳ
 αἵματι, τὴν σὴν σαφῶς εἰκονίζου-
 σι σφαγὴν. Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός,
 ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.**

**Θρασυνόμενον τὸν θάνατον ἐ-
 νέκρωσας, Λόγε ζωηρικώτατε·
 τοὺς ἐν πίστει δὲ κοιμηθέντας
 πρόσδεξαι τὰ νῦν, ὑμνοῦντας καὶ
 λέγοντας Χριστέ· Εὐλογητὸς εἶ
 ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.**

**Εμψυχώσας με τὸν ἄνθρωπον
 φυσῆματι θείῳ, θαρραλικώτατε, τοὺς
 μεταστάντας βασιλείας Δέσποτα,
 τῆς σῆς ἀξίωσον ψάλλειν σοι Σω-
 τήρ· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν
 Πατέρων ἡμῶν.**

Θεοτοκίον.

**Ἵπερτέρα πάσης κτίσεως, πα-
 νάμωμε γέγονας, συλλαβοῦσα
 Θεόν, τὸν συντρίψαντα τοῦ θα-
 νάτου πύλας, καὶ μογλοὺς συν-
 θλάσαντα· ὅθεν σε Ἀγνή ὑμνολο-
 γοῦμεν οἱ πιστοί, ὡς Θεομήτορα.**

Ἦδὴ Η'. Ἐκ φλογὸς ταῖς οἰαίς.

**Σταθερῶς τοὺς ἀγῶνας ἐπι-
 δεϊξάμενοι, τῷ τῆς νίκης στεφάνῳ
 κατεκοσμήθητε, Μάρτυρες Χρι-
 στοῦ ἀλοφοῖροι, κραυγάζοντες·**

Σὲ ὑπερυψοῦμεν, Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Γερῶς τοὺς τὸν βίον καταλιπόντας πιστοὺς, καὶ πρὸς σὲ τὸν Δεσπότην μεταχωρήσαντας, δεῖξαι προσηνῶς, ἀναπαύων ὡς εὐσπλαγχνος, σὲ ὑπερυψοῦντας Χριστέ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νῦν ἐν γῆ τῶν πράξεων πάντας αὐλίξεσθαι, τοὺς προκεκοιμημένους σῶτερ, εὐδόκησον, πίστει τῇ εἰς σὲ δικαίως καὶ χάριτι, σὲ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μακαρίζομεν πάντες σὲ παμμακάριστε, τὴν τὸν Λόγον, τὸν ὄντως ὄντα μακάριον, σάρκα δι' ἡμᾶς γεγονότα, γεννήσασαν ὃν ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ Εἰρμός.

«**Ε**κ φλογὸς τοῖς Ὁσίοις ὄρον ἐπήγασας, καὶ δικαίου θυσίαν ὕδατι ἐφλεξας· ἅπαντα γὰρ ὄρας, Χριστέ μόνῳ τῷ βούλεσθαι. Σὲ ὑπερυψοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

ᾠδὴ Θ'. Θεὸν ἀνθρώποις.

Ελπίς Μαρτύρων χοροῦς ἐνεύρωσε, καὶ πρὸς τὴν σὴν ἀγάπην διαπύρωσε, τῶν μελλόντων τοῦτοις προτυπώσασα τὴν μὴ σαλευομένην ὄντως ἀνάπαυσιν, ἧς τοὺς μεταστάντας ἀγαθῆ, τυχεῖν ἀξίωσον.

Λαμπρᾶς καὶ θείας τυχεῖν ἐλάμψεως τῆς σῆς Χριστέ, τοὺς πίστει μεταστάντας εὐδόκησον, τὴν ἐν κόλποις Ἀβραὰμ ἀνάπαυσιν, μόνος ὡς ἐλεήμων, τοῦτοις

διωρούμενος, καὶ τῆς αἰωνίου ἀξίων μακαριότητος.

Οὖν τῇ φύσει χρηστὸς καὶ εὐσπλαγχνος, καὶ θελητῆς ἐλέους, εὐσπλαγχνίας ἢ ἄβυσσος, οὗς ἐκ τόπου τούτου τῆς κακώσεως, καὶ σκιᾶς τοῦ θανάτου Σῶτερ μετέστησας, ἔνθα καταλαμβάνει σου τὸ φῶς, τούτους κατὰ τάξιν.

Θεοτοκίον.

Σκηνὴν ἁγίαν Ἀγνή γινώσκομεν, καὶ κιβωτὸν, καὶ πλάκα σὲ τοῦ νόμου τῆς χάριτος· διὰ σοῦ γὰρ ἄφεσις δεδωρηται, τοῖς δεδικαιωμένοις διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σωματωθέντος ἐκ τῆς σῆς γαστρὸς, πανάμωμε.

Ὁ Εἰρμός.

«**Θ**εὸν ἀνθρώποις ἰδεῖν ἀδύνατον, ὃν οὐ τολμᾷ Ἀγγέλων ἀγγίσει τὰ τάγματα, διὰ σοῦ δὲ Πάναγνε ὠράθη βροτοῖς Λόγος σσαρκωμένος· ὃν μεγαλύνοντες, σὺν ταῖς οὐρανίαις Στρατιαῖς, σὲ μεγαλύνομεν.»

Τὸ Τρισακίον. Εἰθ' οὕτω τὰ τροπάρια.

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπων.

Σὲ καὶ τείχος καὶ λιμένα.

Καὶ μνημονεύσαντος τοῦ ἱερέως συνήθως, γίνεται ἀπόλυσις.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῳ Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὸν Ἐξάψαλμον ψάλλομεν εἰς ἦχον πλ. δ'. τὸ Ἀλληλουῖα, ἐκ γ'.

Στίχ. Μακάριοι ὡς ἐξελέξω, καὶ προσελθόντου Κυρίου.

Στίχ. Καὶ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν εἰς γενεὰν καὶ γενεάν.

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπων.

Δόξα, τὸ τέλος. Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Σὲ καὶ τείχος καὶ λιμένα.

Εἶτα ἡ συνήθης στιχολογία, Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου. Ἐν δὲ ταῖς Συναπταῖς πάσαις τῆς Στιχολογίας καὶ τοῦ Κανόνος, μνημονεύονται πάντες οἱ προαπελθόντες πατέρες καὶ ἀδελφοὶ ἡμῶν.

Εἰς τὴν α'. Στιχολ. λέγομεν Καθίσματα
Μαρτυρικά.

Ἦχος πλ. β'. Ἀγγελικαὶ δυνάμεις.

Αθλητικαὶ ἐνστάσεις ἐπὶ τῷ σκόμμῳ, Τυραννικαὶ αἰκίσεις ἐπὶ τοὺς Μάρτυρας· καὶ ἴσταντο χοροὶ τῶν Ἀσωμάτων, βραβεῖα κατέχοντες τῆς νίκης, ἐξέστησαν Τυράννους καὶ Βασιλεῖς οἱ Σοφοὶ· καθεῖλον τὸν Βελίαρ, ὁμολογία Χριστοῦ· ὁ ἐνισχύσας αὐτοὺς Κύριε δόξα σοι.

Στιχ. Θαυμαστός ὁ Θεός.

Αθλητικὸν ἀγῶνα ὑπομείναντες οἱ Ἅγιοι, καὶ βραβεῖα τῆς νίκης παρὰ σοῦ χομισάμενοι, κατήργησαν τὰς ἐπινοίας τῶν παρανόμων, ἐδέξαντο στεφάνους τῆς ἀφθαρσίας· δι' αὐτῶν ὁ Θεὸς σώσων τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στιχ. Τοῖς Ἁγίοις τοῖς ἐν τῇ γῆ.

Τῶν Ἁγίων σου ἡ μνήμη Κύριε, ἀνεδείχθη ὡς Παράδεισος ὁ ἐν Ἐδέμ· ἐν αὐτῇ γὰρ ἀγάλλεται πᾶσα ἡ Κτίσις, καὶ παράσχου ἡμῖν τῇ αὐτῶν παρακλήσει, εἰρήνην καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα, Νεκρώσιμον.

Εν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν, καὶ ἐν χώρᾳ τῶν ζώντων οὗς προσελάβου Ἰησοῦ, εὐσεβῶς κοιμηθέντας κατὰ τάξον, ὡς εὐδιάλλακτος Θεός, καὶ ἐμπλήσον τοῦ ἀνεσπέρου φωτός, καὶ τῆς Ἐπουρανίου σου χαρᾶς ἀξίωσον.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ο τὴν εὐλογημένην καλέσας σου Μητέρα, ἤλθες ἐπὶ τὸ Πάθος ἐκουσία βουλῆ, λάμπας ἐν τῷ σαρῶ, ἀναζητῆσαι θέλων τὸν Ἀδὰμ, λέγων τοῖς Ἀγγέλοις, συγχαρήτέ μοι, ὅτι εὐρέθη ἡ ἀπολομένη δραχμὴ· ὁ πάντα σοφῶς οἰκονομήσας Θεὸς ἡμῶν δόξα σοι.

Εἶτα τὸν Ἄμωμον, εἰς στάσεις β'· καὶ μνημονεύει ὁ Ἱερεὺς μετὰ τὴν α'. στάσιν· εἰς δὲ τὴν συμπλήρωσιν τῆς β'· τὰ Νεκρώσιμα εὐλογητάρια. Εἶτα Συναπτῇ, καὶ μνημονεύει πάλιν. Μετὰ δὲ τὴν Ἐκφώνησιν

Καθίσματα, Ἦχος πλ. α'.

Ανάπαυσον Σωτῆρ ἡμῶν μετὰ Δικαίων τοὺς δούλους σου, καὶ τούτους κατασκήνωσον ἐν ταῖς αὐλαῖς σου καθὼς γέγραπται, παρορῶν ὡς ἀγαθὸς τὰ πλημμελήματα αὐτῶν, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, καὶ πάντα τὰ ἐν ἀγνοίᾳ καὶ γνώσει φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Ο ἐκ Παρθένου ἀνατελλας τῷ κόσμῳ Χριστέ ὁ Θεός, Υἱὸς φωτός δι' αὐτῆς ἀναδείξας, ἐλέησον ἡμᾶς.

Ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες. Τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ζ'. καὶ ὁ παρὸν εἰς ἡ. οὗ ἡ ἀρροστιχίς ἀνευ τῶν Θεοτοκίων τῆς γ'. ε. ζ'. καὶ ζ'. Ῥθῆς.

Ψυχαὶ ἀπάσαι αἶνος ἐξ Ἄρσενίου.

Ῥθῆ Α'. Ἦχος πλ. β'.

Ὡς ἐν ἠπειρῷ πεζεύσας.

Ψυχῶν πασῶν ὁ Δεσπότης καὶ Ποιητής, καὶ Κριτής καὶ Κύριος, οὐπερ πάντων τῶν ἐν γῆ, ἐν χειρὶ

τὰ πέρατα αὐτὸς οὐς μετέστησας
πιστοὺς ἐν σοὶ ἀνάπαυσον.

Υπὲρ παντὸς κοιμηθέντων γέ-
νους βροτῶν, ἡλικίας Δέσποτα,
ἀξιώματος ὁμοῦ, καὶ μεγέθους
ἅπαντες θερμῶς, δυσωποῦμεν ὁ-
πως σώσης οὐς μετέστησας.

Χεῖρι ἀχράντως σου Λόγε ὁ ἀπὸ
γῆς, πλαστοουργήσας μόνος με,
καὶ ψυχώσας ὡς Θεὸς, ζωηρᾶ
ἐμπνεύσει σου αὐτὸς, οὐς ἐντεῦθεν
προσελάβου σώσον εὐσπλαγγχε.

Θεοτοκίον.

Αγνή Παρθένη τοῦ κόσμου κα-
ταφυγή, καὶ στεβρᾶ ὑπέρμαχε,
ἰκεσίαις σου θερμαῖς, ὑπὲρ πάν-
των πρέσβευε τῶν σέ, κεκτημένων
ἐν ἀνάγκαις τεῖχος ἀρρήκτον.

Καταβασία.

«**Ω**ς ἐν ἡπείρῳ πεξεύσας ὁ
Ἰσραὴλ, ἐν ἀδύσσω ἵχνησι, τὸν
διώκτην Φαραῶ, καθορῶν ποντού-
μενον Θεῶ, ἐπινίκιον ὠδῆν ἐβόα
ἄσωμεν.»

Ἦδῃ γ'. Οὐκ ἔστιν Ἄγιος.

Ισχυὶ δόξης Θεϊκῆς, ὁ πῆρ γῆς
ἐξ ἐσχάτων, ὡς νεφέλας ἀνάγων,
τῶν Πιστῶν πρὸς σέ ψυχὰς, οὐς
ἐκ περάτων Χριστέ, προσελάβου
δούλους σου ἀνάπαυσον.

Σὺ μόνος εἶ ὁ καθιστῶν, Βασι-
λεῖς καὶ Δυνάστας, καὶ Κριτὰς
σὺν Τοπάρχαις· ὅθεν πάντων ὡς
Θεὸς, αὐτὸς ἐν κρίσει τῇ σῆ, ῥυ-
σαι τούτους Σῶτερ τῆς κολάσεως.

Απάσης γῆς ὁ Ποιητῆς, σὺν
πρεσβύταις παρθένοις, καὶ σὺν νέ-
οις ἐφήβοις, οὐς προσελάβου Χρι-
στῆ, τῆς αἰωνίου χαρᾶς, καὶ τρυ-
φῆς σου τούτους καταξίωσον.

Θεοτοκίον.

Ελπίς τοῦ κόσμου κραταιά, Δέ-
σποινα Θεοτόκε, μὴ ἀπώσῃ τοὺς
πόθῳ, σοὶ προσρέχοντας αἰεὶ· ἀλλ'
ἰκεσίαις ταῖς σαῖς, πάσης ῥύσαι
ζάλης τοὺς τιμῶντάς σε.

Καταβασία.

«**Ο**ὐκ ἔστιν Ἄγιος ὡς σὺ, Κύ-
ριε ὁ Θεὸς μου, ὁ ὑψώσας τὸ κέ-
ρας τῶν πιστῶν σου ἀγαθῆ, καὶ
στερεώσας αὐτούς, ἐν τῇ πέτρᾳ
τῆς ὁμολογίας σου.»

Καθίσματα, ἦχος πλ. δ'.

Τὴν Σοφίαν καὶ Λόγον.

Θὰ πάντα ποιήσας νεύματι
σῶ, τοὺς ἐν πίστει θανέντας Χρι-
στιανούς, Πατέρας Προπάτορας,
Πάππους δὲ καὶ Προπάππους τε,
Ἄδελφούς καὶ φίλους, πλουσίους
καὶ πένητας Βασιλεῖς, καὶ ἄρχον-
τας, ὁμοῦ καὶ μονάζοντας, ὅπου
τῶν Δικαίων καὶ Ἁγίων σου πλή-
θη, ἁπάντων ἡ οἰκῆσις, δυσωποῦ-
μεν ἀνάπαυσον, ὡς Θεὸς εὐδιέλ-
λακτος· Δέσποτα Χριστέ Βασιλεῦ,
τῶν πταισμάτων ἄφρων παρέχων
αὐτοῖς, ὧν ἐξήμαρτον πάντες οἱ
δούλοί σοι.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Χαριστήριον αἶνον χρεωσικῶς,
ὡς ἡ χῆρα ἐκένη δῶμα λεπτά, προσ-
φέρω σοὶ Δέσποινα, ὑπὲρ πασῶν
τῶν χαρίτων σου· σὺ γὰρ ὠφθης
σκέπη, ὁμοῦ καὶ βοήθεια, πειρα-
σμῶν καὶ ὀλίψεων, αἰεὶ με ἐξαι-
ρουσα· ὅθεν ὡς ἐκ μέσης, φλογι-
ζούσης καμίνου, ῥυσθεῖς τῶν ὀλι-
θόντων με, ἐκ καρδίας κραυγάζω
σοι· Θεοτόκε βοήθει μοι, πρεσβεύ-
ουσα Χριστῷ τῷ Θεῶ, τῶν πταισ-

μάτων ἀφ᾽εσιν δοθῆναι μοι· σὲ γὰρ ἔχω ἐλπίδα ὁ δούλος σου.

ᾠδὴ Δ'. Χριστός μου δύναμις.

Ποιμαίνων Δέσποτα, ἐν τόπῳ γλότῃ Σωτήρ, καὶ μετὰ γων ἐφ' ὕδωρ πάντας πιστοὺς, τὸ τῆς ἀναπάσεως, μὴ ἀποπέμψῃς τῆς ἐκεῖ, εὐφροσύνης τοὺς οἰκέτας σου.

Αγγέλων τάγμασιν, αὐτὸς κατὰ τάξον, μοναστῶν σου χοροεἰαίς ἱεραρχῶν, λειτουργῶν ἀπάντων σου· σοὶ γὰρ ἀνέθεντο ψυχὰς, σὺν τοῖς σώμασι φιλόνηρωπε.

Σὺ μόνος ἐγνωκας, ὡς πάντων Κύριος, τὰς θανάτου ἐφόδους, μέτρα ζωῆς, καὶ τὸ πέρασ πάντων βροτῶν· διὸ οἰκτεῖρησον καὶ νῦν, τοὺς σοὺς δούλους ὑπεράγαθε.

Θεοτοκίον.

Αγίων Ἁγίων, Θεὸν κηύσασα, Παναγία Παρθένε, θείαις λιταῖς, τοῦτον νῦν δυσώπησον, σκηναῖς Ἁγίων ἐν τρυφῇ, κατατάξαι οὕς μετέστησε.

Καταβασία.

Χριστός μου δύναμις, Θεὸς καὶ Κύριος, ἡ σεπτὴ Ἐκκλησία θεοπρεπῶς, μέλπει ἀνακράζουσα, ἐκ διανοίας καθαρᾶς, ἐν Κυρίῳ ἔορτάζουσα. »

ᾠδὴ Ε'. Τῷ θεῷ φέγγει σου.

Ἰδοῦ, Μαρτύρων, θεῖοι χοροί, τάξεις Ἀποστόλων Προφητῶν, καὶ τῶν Δικαίων συστήματα, Σῶτερ σὲ ὑμνοῦντες καθικετεύουσι, τοῦ σώσαι οὕς περ κόσμου πάντας προσείληφας.

Στεῖρῶς σου σάλπιγγος τῇ φωνῇ, ὅταν ἐξανοίγωνται τάφοι, νεκρῶν· καὶ γῆ τρέμη φοιττουσα,

τότε σὺν προβάτοις ἐκ δεξιῶν σου Χριστέ, κατὰ τάξον σοὺς δούλους, οὕς περ μετέστησας.

Ἀνδρῶν τὰ στίφη σὺν γυναιξί, παίδων γηραιῶν ὁμοῦ, πενήτων δούλων πλουσιῶν τε, τῶν πιστῶς ἐντεῦθεν μετατεθέντων πρὸς σὲ, ἀνάπαυσον, καὶ σώσον ὡς εὐδιάλλακτος. Θεοτ.

Σὲ πάντες Ἀχραντε βοηθόν, ζῶντες καὶ θανόντες εὐσεβῶς, φυλαί, καὶ γλώσσαι κεκτῆμεθα· ὅθεν τῆς ἐκεῖσε τυχεῖν ἀνέσεως αἰτούμεθα, πρεσβεῖαις σου ταῖς πρὸς Κύριον. Καταβασία.

« **Τῷ θεῷ φέγγει** σου ἀγαθὲ, τὰς τῶν ὀρθριζόντων σοὶ ψυχὰς, πόθῳ καταύγασον, δέομαι, σὲ εἰδέναι Λόγε Θεοῦ, τὸν ὄντως Θεόν, ἐκ ζόφου τῶν πταισμάτων ἀνακαλούμενον. »

ᾠδὴ ς'. Τοῦ βίου τὴν θάλασσαν.

Πλάσθητι Δέσποτα, παρακλήθητι Σωτήρ, καὶ δεῖξόν σου τὸ ἔλεος, δεῖξον σπλάγχνα, καὶ σώσον ὡς ἀγαθός, τῆς γῆς πάσης ἀπαντας, οὕς πρὸς σὲ μετηγάγου ὡς φιλόνηρωπος.

Ναμάτων ἐν κλύσμασι, καὶ ἐν ρεῖθροις ποταμῶν, καὶ τοὺς ἐξ αἴφνης θνήξαντας, τοὺς ἐν νάπαις, καὶ ὄρεσι, καὶ ὄπαις τὸν βίον τελέσαντας, μὴ παρίδῃς, ὡς μόνος εὐδιάλλακτος.

Ὁ βλέπων ὡς Κύριος, ἐν θάλασσῃ, καὶ ἐν γῆ, τοὺς ἐν ἀδῆλφθνήξαντας, τοὺς πολέμοις καὶ μάχαις καὶ ἐν πληγαῖς δεινῶς τελευτήσαντας, πάντας οἰκτεῖρον Σῶτερ, ὡς φιλόνηρωπος.

Θεοτοκίον.

Η πάναγνος Δέσποινα, ἡ τεκούσα τοῖς βροτοῖς τὸν κυβερνήτην Κύριον, τῶν παθῶν μου τὸν ἄσφατον καὶ δεινὸν κατεύνασον τάραχον, καὶ γαλήνην παράσχου τῇ καρδίᾳ μου.

Καταβασία.

«**Τ**οῦ βίου τὴν θάλασσαν, ὑψουμένην καθορῶν, τῶν πειρασμῶν τῷ κλύδωνι, τῷ εὐδίῳ λιμένι σου προσδραμῶν, βοῶσαι· Ἀνάγαγε, ἐκ φθορᾶς τὴν ζωὴν μου πολυέλεε.»

Κοντάκιον, ἕχως πλ. δ'.

Τοὺς μεταστάντας ἀφ' ἡμῶν ἐκ τῶν προσκαίρων, ἐν ταῖς σκηναῖς τῶν ἐκλεκτῶν κατασκήνωσον καὶ μετὰ Δικαίων ἀνάπαυσον, Σῶτερ ἀθάνατε· εἰ γὰρ ὡς ἄνθρωποι ἡμαρτον ἐπὶ γῆς, ἀλλὰ σὺ ὡς ἀναμάρτητος Κύριος, ἄφες αὐτοῖς τὰ ἐκούσια πταίσματα, καὶ τὰ ἀκούσια, μεσιτευούσης τῆς τεκούσης σε Θεοτόκου, ἵνα συμφώνως βοήσωμεν ὑπὲρ αὐτῶν Ἀλληλούϊα.

Ὁ Οἶκος.

Αὐτὸς μόνος ὑπάρχεις ἀθάνατος, ὁ ποιήσας καὶ πλάσας τὸν ἄνθρωπον· οἱ βροτοὶ οὖν ἐκ γῆς διεπλάσθημεν, καὶ εἰς γῆν τὴν αὐτὴν πορευσόμεθα, καλῶς ἐκέλευσας ὁ πλάσας με, καὶ εἰπῶν μοι· Ὅτι γῆ εἶ, καὶ εἰς γῆν ἀπελεύσῃ· ὅπου πάντες βροτοὶ πορευσόμεθα, ἐπιτάφιον ὄρηγον ποιούντες ἠδὲν τὸ, Ἀλληλούϊα.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου.

Ἡμέρη Ζ'. Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον.

Σὺν Ἀγγέλοις ἐπὶ θρόνου Σῶ-

τερ δόξης σου, ὅταν ἐλεύσῃ κρίναι τὴν γῆν, φυγὰς δούλων σου, τῆς σῆς πλησον λείας χαρμονῆς, τοῦ ψάλλειν ἀπαύστως καὶ βοᾶν· Ἐυλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Εν σπαράγμασι θηρῶν Χριστὲ τοὺς θνήξαντας, καὶ οὓς ἰχθύς ἐμέλισεν, οὓς κατέχωσε συσσεισμοίς, καὶ βόθρος καὶ κρημνός, τοὺς πάντας ἐλέησον Σωτήρ, καὶ τῆς ἐκεῖθεν ἀπειλῆς, ρύσαι ὡς εὐσπλαγγχος.

Εἴφη, μάχαιρα, καὶ πῦρ, δεινῶν ἐπίτασις, καὶ λίθων ἡ κατάλυσις, οὓς ἀνάλωσε σὺν λησταις, λιμός τε καὶ λοιμός, τῆ σῆ μετουσία καὶ χαρᾶ, σῶσον ὑμνεῖν σε εὐσεβῶς, τὸν τῶν Πατέρων Θεόν.

Θεοτοκίον.

Μόνη πέφυκας ἀγνή τοῦ κόσμου γέφυρα, μετάγουσα βροτοὺς πρὸς Θεόν· τοὺς τὸν βίον οὖν, τῆ πρὸς σέ ἐλπίδι καὶ στοργῇ, τελέσαντας, Μητέρα τοῦ Θεοῦ, πάσης ἀνάγκης καὶ φθορᾶς, σῶζε πρεσβείαις σου.

Καταβασία.

Δροσοβόλον μὲν τὴν κάμινον εἰργάσατο, Ἄγγελος τοῖς ὁσίοις Παισὶ· τοὺς Χαλδαίους δὲ καταφλέγον πρόσταγμα Θεοῦ, τὸν τύραννον ἐπέισε βοᾶν· Ἐυλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἡμέρη Η'. Ἐκστῆ φρίττων οὐρανεῖ.

Απαντας Δέσποτα βροτοὺς παντοίου τάγματος, οὓς μετέτησας Σωτήρ, πιστοὺς σου βασιλεῖς καὶ ἄρχοντας, ἐθνάρχας γῆς καὶ κριτὰς, λαῶν τε καὶ φυλῶν τοῦ

προστάτας, ἐλέησον οἰκτίρμον, καὶ ἀνάπαυσον μόνος, ὅπως σε ὑμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ρῦσαι πυρὸς τοῦ φοβεροῦ, δούλους φιλάνθρωπε, Ἐκκλησίας σου σεπτῆς, καὶ σῶσον μοναστῶν συστήματα, ἱερωμένων πληθὺν, χορείας λειτουργῶν σου ἐνθέων, καὶ πάντας τῆς ἐκεῖσε, καταξίωσον δόξης, ὅπως σε ὑμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Σῶσον, ὦ Δέσποτα Χριστέ, σῶσον, ἐλέησον, καὶ ἀνάπαυσον ψυχὰς, λαοὺς σου τοὺς πιστῶς τελέσαντας, τρόπῳ παντὶ τὴν ζωὴν, ἐν τόπῳ, καὶ ἐν χώρᾳ παντοῖα, καὶ ῥῦσαι τῆς γενένης, καὶ πικρίας βασάνων, ὅπως σε ὑμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ελυσας μόνῃ τὴν ἀρὰν, Παρθένε ἄχραντε, τὴν τῆς Εὐας ἀληθῶς, ζωὴν ἐξ τοῖς ἐν γῆ ἐπήγασας· διὸ πρεσβεῖαις ταῖς σαῖς, τοὺς βίου τοῦ προσκαίρου λυθέντας, ζωῆς τῆς αἰωνίου, καταξίωσον πάντας, ὅπως σε ὑμνῶμεν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

«**Ε**κστηθι φρίπτων οὐρανέ, καὶ σαλευθήτωσαν τὰ θεμέλια τῆς γῆς· ἰδοὺ γὰρ ἐν νεκροῖς λογίζεται, ὁ ἐν ὑψίστοις οἰκῶν, καὶ τάσῳ σμικρῶ ξενοδοχεῖται· ὃν παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

ᾠδὴ Θ'. Ἀπορεῖ πᾶσα γλῶσσα.

Νῦν, ἐλεῆμον, στίφη, δυσωπεῖσε Ἀγγέλων, σὺν Χερουβίμ τε, θεῖα Σεραφίμ καθικετεύει, Ἐξου-

σίου, Θρόνοι καὶ Ἀρχαί, καὶ Δυναμίεις τε σὺν Ἀρχαγγέλοις, καὶ Κυριότητές σε αἰτοῦσι κραταίε, ὅπως ψυχὰς ἀπάσας οἰκτείρῃς, ἅς περ μετέστησας.

Ιδοὺ οἱ δῆμοι, σὲ τῶν Προφητῶν ἐξαιτοῦνται, τῶν Ἀποστόλων δέονται χοροί, σὺν Πατριάρχαις, στίφη τε Μαρτύρων, σὺν Ὅσιων πλήθεσιν εὐπαρακλήτως, ἀναβοῶσι· Σῶσον φιλάνθρωπε ψυχὰς, πάντων τῶν ἐπὶ γῆς τεθνεώτων, εὐσεβῶν δούλων σου.

Οἶδας τὰ πάντα, βλέπεις, καθορᾶς, καὶ γινώσκεις, βροτῶν τὰ πλήθη, καὶ τὸ τῆς ζωῆς ἐκάστου πέρασ· πᾶσι δίδου τὴν τῶν ἐγκλημάτων λύτρωσιν, καὶ Παραδείσου τῆς καλλονῆς ἀξίωσον πάντας, ὡς Θεός, μόνος, οὗς ἐξελέξω οἰκτίρμον, πιστοὺς οἰκέτας σου.

Θεοτοκίον.

Υπεραγία Δέσποινα τοῦ κόσμου Παρθένε, σὺ πάντων σκέπη, ζώντων καὶ θανόντων χρηματίζεις, καὶ γαλήνη, δόξα, καὶ τρυφή, καὶ ἄνεσις τῶν σέ προστάτιν, καὶ βοηθόν, καὶ ῥύστην πλουτούντων ἀγαθῆ· ὅθεν αὐτοὺς διάσωσον πάντας ταῖς ἰκεσίαις σου.

Καταβασία.

«**Α**πορεῖ πᾶσα γλῶσσα, εὐφημεῖν πρὸς ἀξίαν· ἰλιγγία δὲ νοῦς καὶ ὑπερκόσμιος, ὑμνεῖν σε Θεοτόκε, ὁμως ἀγαθὴ ὑπάρχουσα, τὴν πίστιν δέχου· καὶ γὰρ τὸν πόθον οἶδας τὸν ἐνθεον ἡμῶν· σὺ γὰρ Χριστιανῶν εἶ Προστάτις, σὲ μεγαλύνομεν.»

Ἐξαποστειλάριον. Ἦχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Μνήμην τελοῦντες πάντων, τῶν κοιμηθέντων ἐν Χριστῷ, καὶ τελευταίας ἡμέρας, μνήμην ποιήσωμεν πιστοὶ, ὑπὲρ ἡμῶν τε κακείνων, Χριστὸν αἰεὶ δυσωποῦντες.

Θεοτοκίον ὁμοιον.

Θ γλυκασμὸς τῶν Ἀγγέλων, τῶν θλιβομένων ἢ χαρὰ, Χριστιανῶν ἢ προστάτις, Παρθένε μήτηρ Κυρίου, ἀντιλαβοῦ ἡμᾶς ρῦσαι, τῶν αἰωνίων βρασάνων.

Ἐἰς τοὺς Αἶνους, ἰστώμεν Στιχ. δ'. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρά.

Ἦχος πλ. β'. Ἡ ἀπεγνωσμένη.

Φοβερὸν τὸ τέλος τὸ τοῦ θανάτου, καὶ φορικτὴ ἡ κρίσις ἢ τοῦ Δεσπότη· τὸ πῦρ γὰρ τὸ ἀσβεστον, ἠὲ τρέπισται ἐκεῖσε· σκώληξ ἀκοίμητος κολάζων, καὶ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων, σκότος ἐξώτερον ὑπάρχει, καὶ αἰωνία δίκη· διὸ κράξωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα. Οὕς ἐξελέξω ἐκ τῶν προσκαίρων ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ἦ πάντες οἱ τῷ βίῳ προστετηκότες, δεῦτε ἐν τοῖς τάφοις ἐξεστηκότες, ἐγκύψατε, ἴδετε τοῦ κόσμου τὴν ἀπάτην· ποῦ νῦν τοῦ σώματος τὸ κάλλος, καὶ ἡ δόξα τοῦ πλοῦτου; ποῦ δὲ ἡ ἔπαρσις τοῦ βίου; ὄντως μάταια πάντα· διὸ κράξωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὕς ἐξελέξω ἐκ τῶν προσκαίρων ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Νῦν ἐπὶ τὸν τάφον ὁ ἐπὶ θρόνου, νῦν ὁ ἐν πορφύρᾳ φθορὰν ὑπέδου· οὐκ ἐτι ἐν θρόνῳ γάρ, ἀλλ' ἐν μνήματι κεῖται· ἴδε ἐξέλιπε, τὸ βα-

σίλειον κράτος· ἴδε ὡς ὄνυχ' τῶν ἀνθρώπων, παροδεύει ὁ βίος· διὸ κράξωμεν πρὸς τὸν Σωτῆρα· Οὕς ἐξελέξω ἀνάπαυσον, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Ἦ πάντας τοὺς ἐνθάδε μετατεθέντας, ἐπὶ αἰωνίου ζωῆς ἐλπίδι, καὶ βίον ἀλλάξαντας παντοῖᾳ Σωτηρ τρόπῳ, πᾶσαν κατάστασιν καὶ γένος, καὶ πᾶσαν ἡλικίαν, ἀνδρας ὁμοῦ τε καὶ γυναῖκας, καὶ ἀρτίοκα βρέφη, ὡς φιλόανθρωπος ἐν κἀλλοῖς τάξον τοῦ Ἀβραάμ τε καὶ ἐν τόποις αἰνέσεως, διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Δόξα, Ἦχος β'.

Θς ἄνθος μαραίνεται, καὶ ὡς ὄναρ παρέρχεται, καὶ διαλύεται πᾶς ἄνθρωπος· πάλιν δὲ ἠχούσης τῆς σάλπιγγος, νεκροὶ ὡς ἐν σεισμοῦ πάντες ἀναστήσονται, πρὸς τὴν σὴν ὑπάντησιν Χριστέ ὁ Θεός· τότε Δέσποτα, αὕς μετέστησας ἐξ ἡμῶν, ἐν ταῖς τῶν ἁγίων σου, κατὰ τάξον σκηναῖς, τὰ τούτων ἐγκλήματα παριδῶν ἀγαθῆ.

Καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Σὺ εἶ ὁ Θεός ἡμῶν, ὁ ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας τὸ πᾶν, ὁ καὶ τοῦ Προφήτου ἐξαποσεύλας ἡμῶν, προσφτευσάκι σου τὴν παρουσίαν, καὶ Ἀποστόλους κηρύξαι σου τὰ μεγαλεῖα· καὶ οἱ μὲν προσφῆτευσον τὴν ἔλευσίν σου, οἱ δὲ τῷ Βαπτίσματι ἐφώτισαν τὰ ἔθνη. Μάρτυρες δὲ ἔτυχον δόξης ἐκ τούτων, καὶ πρεσβεύουσιν ἐκτενώς σοι τῷ Δεσπότη, σὺν τῇ τεκούσῃ σε Μητρὶ ἀνάπαυσον ὁ Θεός ψυχὰς ἀσπροσελεύθου, καὶ ἡμᾶς καταβίβασον

(ΤΟΜ. Ε')

της Βασιλείας σου, ὁ σταυρὸν ὑπομείνας δι' ἐμέ τὸν κατάκριτον, ὁ λυτρωτὴς μου καὶ Θεός.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Προσόμοια, ἐκ τῶν τοῦ Θεοφάνους.

Ἦχος πλ. β'. Ὄλην ἀποθέμενοι.

Εχων ἀκατάληπτον, τήνεις ἡμᾶς εὐσπλαγχνίαν, καὶ πηγὴν ἀκένωτον, θεικῆς χρηστότητος πολυέλεε, τοὺς πρὸς σέ Δέσποτα, μεταβεηχότας, ἐν γῆ ζώντων κατασκήνωσον, εἰς τὰ σκηνώματα, τὰ ἀγαπητὰ καὶ ποθούμενα, κατάσχουσιν δωρούμενος, τὴν διηνεκῶς διαμένουσαν· σὺ γὰρ ὑπὲρ πάντων, ἐξέχεας τὸ Αἷμά σου Χριστέ, καὶ ζωηφόρον τιμήματι, κόσμον ἐξηγόρασας.

Στίχ. Μακάριοι οὓς ἐξελέξω.

Νεκρῶσιν ὑπέμεινας, ζωοποιὸν ἐκουσίως, καὶ ζῶν ἐπήγασας, καὶ τρυφὴν αἰδίων, πιστοῖς δέδωκας, θεικῆ Δέσποτα, εὐσπλαγχνία μόνη Πανοικτίρμον, ἀναμάρτητε, ἐν ἧ δεσμέβα, τοὺς κεκοιμημένους κατὰ τάξον, ἐλπίδι ἀνασάσεως, λύσιν τῶν πταισμάτων δωρούμενος, ἵνα διὰ πάντων, ὑμνήται σου τὸ ὄνομα Χριστέ, καὶ σεσωσμένοι δοξάζωμεν, τὴν φιλανθρωπίαν σου.

Στίχ. Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς.

Ζώντων κυριεύοντα, Θεαρχικῆ ἐξουσία, καὶ νεκρῶν δεσποζόντα, σέ Χριστέ γινώσκοντες ἰκετεύομεν, τοὺς πιστοὺς δούλους σου, τοὺς πρὸς σέ τὸν μόνον, εὐεργέτην ἐκδημήσαντας, αὐτὸν ἀνάπαυσον σὺν τοῖς ἐκλεκτοῖς σου φιλάνθρωπε, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐν ταῖς τῶν ἀγίων λαμπρότησι. Θελητῆς ἐλέ-

ους, ὑπάρχεις γὰρ καὶ σώζεις ὡς Θεός, οὓς κατ'εἰκόνα σου ἐπλασας μόνη Πολυέλεε.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Αλγος τῷ Ἀδὰμ ἐχορημάτισεν ἡ τοῦ ξύλου ἀπόγευσις, πάλαι ἐν Ἐδέμ, ὅτε ὄφις ἰὸν ἐξηρεύξατο· δι' αὐτοῦ γὰρ εἰτλήθη ὁ θάνατος, παγγενῆ κατεσθίων τὸν ἄνθρωπον· ἀλλ' ἐλθὼν ὁ Δεσπότης, καθεῖλε τὸν δράκοντα, καὶ ἀνάστασιν ἡμῖν ἐδωρήσατο· πρὸς αὐτὸν οὖν βοήσωμεν· Φεῖσαι Σωτῆρ, καὶ οὓς προσελάβου μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν σου, ἀνάπαυσον ὡς φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ὄλην ἀποθέμενοι.

Θεῆς ἐνδιαίτημα, Θεοπρεπὲς Παναγία, καὶ Θεὸν ἐχώρησας, καὶ Θεὸν ἐγέννησας ἀπειρόγαμε, καὶ βροτοῖς ὀρώμενον, ἐν δυσὶν οὐσίαις, ἐν μιᾷ δὲ ὑποστάσει Ἄγνη· αὐτὸν δυσώπησον, τὸν Μονογενῆ καὶ πρωτότοκον, τὸν σέ Παρθένον ἄμωμον, καὶ μετὰ τὸν τόκον φυλάξαντα, ψυχὰς ἀναπαῦσαι, τῶν πίστει κοιμηθέντων ἐν φωτὶ, ἐν ἀκηράτῳ φαιδρότητι, καὶ μακαριότητι.

Τὰ Τροπάρια.

Ὁ βάθει σοφίας φιλανθρώπως.

Σέ καὶ τείχος καὶ λιμένα.

Καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ τυπικά. Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου. Ἦχος πλ. β'.

Αἱ ψυχαὶ αὐτῶν ἐν ἀγαθοῖς αὐλισθήσονται.

Στίχ. Πρὸς σέ Κύριε κεκραζομαι.

Ἀπόστολος, τῆς ἡμέρας καὶ Νεκρώσιμος, ὁμοίως καὶ Εὐαγγέλιον.

Κοινωνικόν.

Μακάριοι, οὓς ἐξελέξω καὶ προσελά-
θου Κύριε, καὶ τὸ μνημότυνον αὐτῶν
εἰς γενεάν καὶ γενεάν. Ἀλληλουία.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

Τῷ ΣΑΒΒΑΤῷ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Ἐν τῷ μικρῷ Ἑσπερινῷ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στί-
χους δ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιό-
μελα γ'. πρὸς Ἦχον α'. δευτεροῦντες τὸ
πρῶτον.

Πεντηκοστὴν ἑορτάζομεν.

Γλώσσαις ἀλλογενῶν.

Πάντα χορηγεῖ.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Ὅτε τὸ Πνεῦμά σου κατέπεμψας.

Ἀπόστιχα Ἰδιόμελα, ἦχος β'.

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν.

Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας.

Στίχ. Μὴ ἀπορῶψης με.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος ὁ αὐτός.

Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνολογή-
σωμεν.

Ἀπολυτικιον.

Εὐλογητὸς εἶ Χριστὲ ὁ Θεός.

(Ζήτει ταῦτα πάντα ἐν τῷ μεγάλῳ
Ἑσπερινῷ.) Καὶ ἀπόλυσις.

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἑσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προσημακόν, καὶ τὸ πρῶτον
Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τὸ, Κύ-
ριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ι'. καὶ
ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ'. πρὸς
Ἦχον α'. δευτεροῦντες τὸ α'. εἶτα ε.
πρὸς ἦχ. β'. δευτεροῦντες πάλιν τὸ α'.

Ἦχος α'.

Πεντηκοστὴν ἑορτάζομεν, καὶ
Πνεύματος ἐπιδημίαν, καὶ προβε-
σιμίαν ἐπαγγελίας, καὶ ἐλπίδος.

συμπλήρωσιν· καὶ τὸ μυστήριον
ὅσον; Ὡς μέγα τε καὶ σεβάσιμον!
Διὸ βοῶμέν σοι· Δημιουργέ τοῦ
παντός, Κύριε δόξα σοι. Δίξ.

Γλώσσαις ἀλλογενῶν, ἐκα-
νούργησας Χριστὲ τοὺς σοὺς Μα-
θητάς, ἵνα δι' αὐτῶν σε κηρύξωσι,
τὸν ἀθάνατον Λόγον καὶ Θεόν, τὸν
παρέχοντα ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ
μέγα ἔλεος.

Πάντα χορηγεῖ τὸ Πνεῦμα τὸ
ἅγιον· βρούει προφητείας, ἱερέας
τελειοῖ, ἀγγραμμάτους σοφίαν ἐδί-
δαξεν, ἀλείψ θεολόγους ἀνέδειξεν,
ὅλον συγκροτεῖ τὸν θεσμόν τῆς
Ἐκκλησίας. Ὁμοούσιε καὶ ὁμό-
θρονε τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ Πα-
ράκλητε, δόξα σοι.

Ἦχος β'

Εἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν,
ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον, εὐ-
ρομεν Πίστιν ἀληθῆ, ἀδιαίρετον
Τριάδα προσκυνούμετες· αὕτη γὰρ
ἡμᾶς ἔσωσε. Δίξ.

Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγει-
λας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν
Ἀποστόλοις ἔλαμψε, Σωτὴρ ἡ-
μῶν, ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου·
σύ εἶ Θεὸς πρῶτος, σύ καὶ μετὰ
ταῦτα· καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, σύ εἶ
ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω
σε τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, καὶ
κλίνας γόνου προσκυνήσω σου τὴν
ἀήττητον δύναμιν, ἐν ἑσπέρα καὶ
πρωὶ καὶ μεσημβρία, καὶ ἐν παντὶ
καιρῷ εὐλογήσω σε, Κύριε.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ
πιστοὶ τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ
σώματος ὑποκλίναντες, ἀνυμνοῦ-

μέν σε τὸν ἀναρχον Πατέρα, καὶ τὸν συνἀναρχον Υἱόν, καὶ τὸ συναϊδίον καὶ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον καὶ ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τριάδα ὁμοούσιον ὑμολογῶσιν Πατέρα, καὶ Υἱόν, σὺν Ἁγίῳ Πνεύματι· οὕτω γὰρ ἐκήρυξαν πάντες οἱ Προφῆται, καὶ Ἀπόστολοι μετὰ Μαρτύρων.

Δόξα, καὶ νῦν, ἕως πλ. θ'.

Λέοντος Δεσπότης.

Δεῦτε λαοί, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα προσκυνήσωμεν, Υἱόν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν ἁγίῳ Πνεύματι· **Πατὴρ** γὰρ ἀχρόνως ἐγέννησεν Υἱόν, συναϊδίον καὶ σύμβρονον, καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐν τῷ Πατρὶ, σὺν Υἱῷ δοξαζόμενον· μία δύναμις, μία οὐσία, μία Θεότης, ἣν προσκυνοῦντες πάντες λέγομεν Ἅγιος ὁ Θεός, ὁ τὰ πάντα δημιουργήσας δι' Υἱοῦ, συνεργεία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Ἅγιος ἰσχυρός, δι' οὗ τὸν Πατέρα ἐγνώκαμεν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐπεδήμησεν ἐν κόσμῳ. Ἅγιος ἀθάνατος, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, τὸ ἐκ Πατρὸς ἐκπορευόμενον, καὶ ἐν Υἱῷ ἀναπαυόμενον. **Τριάς ἅγια,** δόξα σοι.

Εἰσοδος, τὸ, Φῶς ἰλαρόν. Καὶ μετὰ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ ἐφεξῆς Ἀναγγώσματα.

Ἀριθμῶν τὸ Ἀνάγνωσμα.

Εἶπε Κύριος πρὸς Μωσῆν· **Συνάγαγέ μοι** ἑβδομήκοντα ἄνδρας ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, οὓς σὺ αὐτὸς εἶδας, ὅτι οὗτοί εἰσι πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ, καὶ γραμ-

ματεῖς αὐτῶν· καὶ ἄξεις αὐτοὺς εἰς τὴν Σκηνὴν τοῦ Μαρτυρίου, καὶ στήσονται ἐκεῖ μετὰ σοῦ. Καὶ καταβήσομαι, καὶ λαλήσω ἐκεῖ μετὰ σοῦ, ἀφελῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐπὶ σοί, καὶ ἐπιθήσω ἐπ' αὐτούς, καὶ συναντιλήφονται μετὰ σοῦ τὴν ὁρμὴν τοῦ λαοῦ, καὶ οὐκ οἴσεις αὐτούς σὺ μόνος. Καὶ συνήγαγε Μωσῆς ἑβδομήκοντα ἄνδρας ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ, καὶ ἔστησεν αὐτούς κύκλῳ τῆς Σκηνῆς. Καὶ κατέβη Κύριος ἐν νεφέλῃ, καὶ ἐλάλησε πρὸς Μωσῆν, καὶ παρείλετο ἀπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἐπέθηκεν ἐπὶ τοὺς ἑβδομήκοντα ἄνδρας τοὺς πρεσβυτέρους. Ὡς δὲ ἐπανεπαύσατο τὸ Πνεῦμα ἐπ' αὐτούς, καὶ προσήτευσαν ἐν τῇ παρεμβολῇ, καὶ οὐκ ἐτι προσέθεντο. Καὶ κατελείφθησαν δύο ἄνδρες ἐν τῇ παρεμβολῇ· ὄνομα τῷ ἐνὶ Ἑλλάδῳ, καὶ ὄνομα τῷ δευτέρῳ Μωδάδ· καὶ ἐπανεπαύσατο ἐπ' αὐτούς τὸ Πνεῦμα· καὶ οὗτοι ἦσαν τῶν καταγεγραμμένων καὶ οὐκ ἤλθον εἰς τὴν Σκηνὴν· καὶ προσήτευσαν ἐν τῇ παρεμβολῇ. Καὶ προσδραμῶν ὁ νεανίας, ἀπήγγειλε τῷ Μωσῆ, καὶ εἶπεν αὐτῷ, λέγων· Ἑλλάδ καὶ Μωδάδ προσητεύουσιν ἐν τῇ παρεμβολῇ, καὶ ἀπακριθεὶς Ἰησοῦς ὁ τοῦ Ναυῆ ὁ παρεστῆκός Μωσεὶ, ὁ ἐκλεχτός αὐτοῦ, εἶπε· Κύριε Μωσῆ, κώλυσον αὐτούς. Καὶ εἶπεν αὐτῷ Μωσῆς· Μὴ ζήλοῖς σύ μοι, καὶ τίς δώη πάντα τὸν λαὸν Κυρίου προφήτας, ὅταν ᾧ Κύριος τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ ἐπ' αὐτούς;

Προφητείας Ἰωὴλ τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· Τὰ τέκνα Σιών, χαίρετε καὶ εὐφραίνεσθε ἐπὶ Κυρίῳ τῷ Θεῷ ὑμῶν, ὅτι ἔδωκεν ὑμῖν τὰ βρώματα εἰς δικαιοσύνην· καὶ ἔβρέξει ὑμῖν ὑετὸν πρῶϊμον καὶ ὄψιμον καθὼς ἔμπροσθεν· καὶ πλησθήσονται αἱ ἄλωνες σίτου, καὶ ὑπερεκχυθήσονται αἱ ληνοὶ οἴνου καὶ ἐλαίου· καὶ ἀνταποδώσω ὑμῖν ἀντὶ τῶν ἐτῶν, ὧν κατέφαγεν ἡ ἀκρίς, καὶ ὁ βροῦχος, καὶ ἡ ἐρουσίβη, καὶ ἡ κάμψη καὶ ἡ δύναμις σου ἡ μεγάλη, ἣν ἐξαπέστειλα εἰς ὑμᾶς· καὶ φάγεσθε ἐσθίοντες, καὶ ἐμπλησθήσεσθε, καὶ αἰνέσετε τὸ ὄνομα Κυρίου τοῦ Θεοῦ ὑμῶν, ὃς ἐποίησε μεθ' ὑμῶν θαυμάσια, καὶ οὐ μὴ καταισχυθῆ ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐπιγνώσεσθε, ὅτι ἐν μέσῳ τοῦ Ἰσραὴλ ἐγὼ εἰμι, καὶ ἐγὼ Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν, καὶ οὐκ ἔστιν ἐτι πλὴν ἐμοῦ· καὶ οὐ μὴ καταισχυθῆ ἐτι ὁ λαός μου εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἔσται μετὰ ταῦτα, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα, καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν, καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνούπνια ἐνούπνιασθήσονται, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται. Καὶ γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου, ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου, καὶ προφητεύσουσι· καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, αἶμα, καὶ πῦρ, καὶ ἀτμίδα καπνοῦ· ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ σελήνη εἰς αἶμα·

πρὶν ἔλθειν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ· καὶ ἔσται, πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσῃται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

Προφητείας Ἰεζεκιὴλ τὸ ἀνάγνωσμα.

Τάδε λέγει Κύριος· Λήψομαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐθνῶν, καὶ ἀθροίσω ὑμᾶς ἐκ πασῶν τῶν γαιῶν, καὶ εἰσάξω ὑμᾶς εἰς τὴν γῆν ὑμῶν· καὶ ῥανῶ ἐφ' ὑμᾶς ὕδωρ καθαρὸν, καὶ καθαρισθήσεσθε ἀπὸ πασῶν τῶν ἀκαθαρσιῶν ὑμῶν, καὶ ἀπὸ πάντων τῶν εἰδώλων ὑμῶν, καὶ καθαρῶ ὑμᾶς· καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν καινὴν, καὶ πνεῦμα καινὸν δώσω ὑμῖν· καὶ ἀφελῶ τὴν καρδίαν τὴν λιθίνην ἐκ τῆς σαρκὸς ὑμῶν, καὶ δώσω ὑμῖν καρδίαν σαρκίνην· καὶ τὸ πνεῦμά μου δώσω ἐν ὑμῖν, καὶ ποιήσω, ἵνα ἐν τοῖς δικαίωμασί μου πορευῆσθε, καὶ τὰ κρίματά μου φυλάξῃσθε, καὶ ποιήσητε· καὶ κατοικήσετε ἐπὶ τῆς γῆς, ἧς ἔδωκα τοῖς πατράσιν ὑμῶν, καὶ ἔσεσθέ μοι εἰς λαόν, καὶ ἐσομαι ὑμῖν εἰς Θεόν.

Εἰς τὴν Λιτὴν, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα,
Ἦχος α΄.

Εν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας ἡμῖν ὁδὸν σωτηρίας, καὶ ἐν Ἀποστόλοις ἔλαμψε Σωτὴρ ἡμῶν ἡ χάρις τοῦ Πνεύματός σου· σὺ εἶ Θεὸς πρῶτος, σὺ καὶ μετὰ ταῦτα, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας, σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε τὸν Σωτῆρα τοῦ Κόσμου, καὶ κλίνας γόνου προσκυνήσω σου τὴν ἀθέτητον δύναμιν· ἐν ἑσπέρα καὶ

πρωί και μεσημβρία, και εν παντί καιρῷ εὐλογήσω σε Κύριε.

Εν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε, οἱ πιστοὶ τὸ γόνυ τῆς ψυχῆς, και τοῦ σώματος ὑποκλίναντες, ἀνυμνοῦμέν σε τὸν Ἄναρχον Πατέρα, και τὸν συνάναρχον Υἱόν, και τὸ συναίδιον, και Πανάγιον Πνεῦμα, τὸ φωτίζον και ἀγιάζον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, και νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Οτε τὸ Πνεῦμά σου κατέπεμψας Κύριε, καθημένοι τοῖς Ἀποστόλοις, τότε οἱ τῶν Ἑβραίων παῖδες θεωροῦντες, ἐξίσταντο θάμβει ἤχουον γὰρ αὐτῶν φθεγγομένων ἐτέραις ξέναις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐχορήγει αὐτοῖς· ἰδιῶται γὰρ ὄντες ἐσοφίσθησαν, και τὰ Ἔθνη πρὸς πίστιν ζωγράφησαντες, τὰ θεῖα ἐρρήτορευσαν· διὸ και ἡμεῖς βοῶμέν σοι, Ὁ ἐπὶ γῆς ὄφθεις, και ἐκ τῆς πλάτης σώσας ἡμᾶς, Κύριε Δόξα σοι.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρὰ Ἰδιόμελα.

Ἦχος πλ. β'.

Αγνοοῦντα τὰ Ἔθνη Κύριε, τὴν τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἐν τοῖς Ἀποστόλοις σου γενομένην δύναμιν, τὴν ἐναλλαγὴν τῶν γλωσσῶν, μέθην εἶναι ἐνόμιζον· ἡμεῖς δὲ στηριχθέντες ὑπ' αὐτῶν, ἀπαύστως οὕτω λέγομεν, Ὁ Πνεῦμά σου τὸ Ἅγιον μὴ ἀνανέλης ἀφ' ἡμῶν δεόμεθα φιλόανθρωπε.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί ὁ Θεός, και Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου.

Κύριε τοῦ Ἁγίου Πνεύματος

ἢ ἐπιφοίτησις, τοὺς Ἀποστόλους σου ἐμφορήσασα, ἐν ἐτέραις γλώσσαις λαλεῖν παρεσκεύασεν· ὅθεν τὸ παράδοξον, τοῖς μὲν ἀπίστοις μέθην ἐνόμιζετο, τοῖς δὲ πιστοῖς πρόξενον σωτηρίας· οὐ τῆς ἐλλάμψεως και ἡμᾶς ἀξίωσον, δεόμεθα φιλόανθρωπε.

Στίχ. Μὴ ἀποβρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, και τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἅγιον μὴ ἀνανέλης ἀπ' ἐμοῦ.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας· ὁ πανταχοῦ παρὼν και τὰ πάντα πληρῶν· ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν και ζωῆς χορηγός, ἐλθέ και σκήνωσον ἐν ἡμῖν, και καθάρισον ἡμᾶς ἀπὸ πάσης κηλίδος, και σώσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, και νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Γλώσσαί ποτε συνεχύθησαν, διὰ τὴν τολμαν τῆς πυργοποιίας· γλώσσαί δὲ νῦν ἐσοφίσθησαν, διὰ τὴν δόξαν τῆς Θεογνωσίας· ἐκεῖ κατεδίκασε Θεὸς τοὺς ἀσεβεῖς τῷ πταίσματι· ἐνταῦθα ἐφώτισε Χριστὸς τοὺς ἀλιεῖς τῷ Πνεύματι. Τότε κατειργάσθη ἡ ἀφωνία, πρὸς τιμωρίαν· ἄρτι καινουργεῖται ἡ συμφωνία, πρὸς σωτηρίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον, ἤχος πλ. δ'.

Εὐλογητὸς εἰ, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ πανσόφους τοὺς ἀλιεῖς ἀναδείξας, καταπέμψας αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, και δι' αὐτῶν τὴν οἰκουμένην σαγηνεύσας. Φιλόανθρωπε, δόξα σοι. (ἐκ γ')

Τὸ αὐτὸ, και εἰς τὸ, Θεὸς Κύριος.

ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΡΘΡΟΝ.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα
Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν μεθέορτον πιστοί, καὶ τελευταίαν ἑορτὴν, ἑορτάσωμεν φαιδρῶς· αὕτη ἐστὶ Πεντηκοστὴ, ἐπαγγελίας συμπλήρωσις, καὶ προθεσμίας· ἐν ταύτῃ γὰρ τὸ πῦρ τοῦ Παρακλήτου εὐθύς, κατέβη ἐπὶ γῆς, ὡς περ ἐν εἶδει γλωσσῶν, καὶ Μαθητὰς ἐφώτισε, καὶ τούτους οὐρανομύστας ἀνέδειξε. Τὸ φῶς ἐπέστη τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισε. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν Κάθισμα ὅμοιον.

Η τοῦ Πνεύματος πηγὴ, ἐπιδημοῦσα τοῖς ἐν γῆ, εἰς πυρφόρους ποταμοὺς, μεριζομένη νοητῶς, τοὺς Ἀποστόλους ἐδρόσειε φωταγωγοῦσα· καὶ γέγονεν αὐτοῖς, νέφος ἐροσῶδες τὸ πῦρ, φωτίζουσα αὐτοὺς, καὶ υετίζουσα φλόξ, δι' ὧν ἡμεῖς ἐλάβομεν τὴν χάριν, διὰ πυρός τε καὶ ὕδατος. Τὸ φῶς ἐπέστη τοῦ Παρακλήτου, καὶ τὸν κόσμον ἐφώτισε. Δίς.

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Μετὰ τὴν Ἐγερσιν Χριστέ, τὴν ἐκ τοῦ τάφου, καὶ τὴν πρὸς ὕψος οὐρανοῦ θείαν Ἀνάληψιν, τοῖς θεόπταις τὴν δόξαν σου κατέπεμφας οἰκτίρμον, Πνεῦμα εὐχέσ ἐγκαινίσας τοῖς Μαθηταῖς ὁσόν, ὡς περ κιθάρᾳ μουσουργικῇ, πᾶσιν ἐτραυολόγησαν, τῷ θείῳ πλήκτρῳ μυστικῶς, Σῶτερ τὰ ἀπηχέματα, καὶ τὴν οἰκονομίαν σου.

Δίς.

Τὸ α'. Ἀντίφωνον τῶν Ἀναβαθμῶν τοῦ δ'. Ἦχου. Προκειμενον, ἦχος δ'.
Τὸ Πνευμά σου τὸ ἀγαθὸν ὀδηγῆται με ἐν γῆ εὐθεία.

Στίχ. Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου.

Τὸ, Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον Ἐωθ. Θ'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ, οὐ λέγομεν, ἀλλ' εὐθύς τὸν Ν'. Δόξα, ἦχος β'.

Ταῖς τῶν Ἀποστόλων πρεσβείαις.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβείαις.

Καὶ τὸ παρὸν ἰδιόμελον, ἦχ. πλ. β'.

Στίχ. Ἐλέησάν με ὁ Θεός.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε.

(Ὅσα ὀπίσθεν τῶν Ἀποστίχων.)

Οἱ Κανόνες. Ὁ βαρὺς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἦ. καὶ ὁ τοῦ δ'. μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ε'.

Κανὼν πρὸς τὸν ἦχον βαρὺν,

οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

« Πεντηκοστὴν ἑορτάζομεν. »

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ῥδὴ Α' - Ὁ Εἰρμός.

« Πόντω ἐκάλυψε Φιραῶ σὺν ἄρμασιν, ὁ συντριβὼν πολέμου ἐν ὑψηλῷ βραχίονι· ἄσσωμεν αὐτῷ ὅτι δεδόξασται. »

Εργῶ ὡς πάλαι τοῖς Μαθηταῖς ἐπηγγείλω, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα ἐξαποστείλας Χριστέ, ἔλαμψας τῷ κόσμῳ φῶς, εὐάνθρωπε.

Νόμῳ τὸ πάλαι προκηρυχθὲν καὶ Προφήταις, ἐπληρώθη τοῦ θείου Πνεύματος σήμερον, πᾶσι γὰρ πιστοῖς χάρις ἐκκέχυται.

Κανὼν πρὸς ἦχον δ'.

Διὰ στίχων Ἰαμβικῶν, οὐ ἡ ἀκροστιχίς. Θειογενὲς Λόγε, Πνεῦμα Παράκλητον πάλιν ἄλλον.

Ἐκ γενέτου κολπῶν ἦκας ἐπιχθονίσις, Οἷα πυρός γλώττωσι φέρον Θεότητος ἁΐλου.

Σῆμα τῆς φύτης, καὶ χάριν ὕμνοπόλοις.

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Ἀρκλά.

ᾨδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

«**Θ**εῖω καλυφθεὶς ὁ βραδύγλωσσος γνώφω, Ἐρρήτόρευσε τὸν θεόγραφον νόμον. Ἴλυν γὰρ ἐκτινάξας ὄμματος νόου, Ὁρᾷ τὸν ὄντα, καὶ μυεῖται Πνεύματος Γνωσιν, γεραίρων ἐνθέοις τοῖς ἄσμασιν.»

Εφη τὸ σεπτὸν καὶ σεβάσιμον στόμα. Νοσοφισμὸς ὑμῖν οὐ γενήσεται φίλοις. Ἐγὼ γὰρ εἰς πατρῶων ὑψιστον θρόνον, Συνεδριάζων, ἐκχεῶ τοῦ Πνεύματος, Λάμψαι ποβοῦσι, τὴν χάριν τὴν ἀφθονον.

Ορός βεβηκῶς, ἀτρεκέστατος Λόγος, Γαλιηνόμορρον ἐκτελεῖ τὴν καρδίαν. Ἔργον γὰρ ἐκπεράνας, εὐφρανε φίλους, Ἠνοῆ βιαία, καὶ πυρὸς γλωττήμασι, Νείμας τὸ Πνεῦμα Χριστός, ὡς ὑπέσχετο.

Καταβασίαι.

Πόντω ἐκάλυψε.

Θεῖω καλυφθεὶς.

Κανὼν πρὸς ἦχον βαρύν.

ᾨδὴ Β'. Ὁ Εἰρμός.

«**Τ**ὴν ἐξ ὕψους δύναμιν τοῖς Μαθηταῖς, Χριστῷ, ἕως ἀν ἐνδύσθησθε, ἔφης, καθήσασθε ἐν Ἱερουσαλήμ. ἐγὼ δὲ ὡς ἐμὲ Παράκλητον ἄλλον, Πνεῦμα τὸ ἐμὸν τε καὶ Πατρός ἀποστελῶ, ἐν ᾧ στερεωθήσεσθε.»

Η τοῦ θεοῦ Πνεύματος ἐπιδημήσασα δύναμις, τὴν μερισθεῖσαν πάλαι φωνήν, κακῶς ὁμοιοσήσαντων, εἰς μίαν ἁρμονίαν θείως συνῆψε, γινῶσιν συνετίζουσα πεισούς

τῆς Τριάδος, ἐν ᾗ ἑσπερωθήμεν.

Κανὼν πρὸς ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Ε**ρρήξε γαστρός ἡτεκνωμένης πέδας, Ὑβριν τε δυσκαθεκτον εὐτεκνουμένης, Μόνη προσευχῆ τῆς προφήτιδος πάλαι, Ἄννης, φερούσης πνεῦμα συντετριμμένον, Πρὸς τὸν δυνάστην καὶ Θεὸν τῶν γνώσεων.»

Αληπτός ἐστὶν ἡ Θεαρχικωτάτη. Ῥήτρας γὰρ ἐξέφηνε τοὺς ἀγραμμάτους, Ἄλις σοφιστὰς συστομιζόντας λόγῳ, Καὶ τῆς βαθείας νυκτὸς ἐξαιρουμένους, Λαοὺς ἀπείρους, ἀστραπῆ τοῦ Πνεύματος.

Ην ἐκπορευτὸν ἐξ ἀγεννήτου φάους, Τὸν πανσθενουργόφωτον ἀφθιτον σέλας, Οὗ τὴν δι' Ἰγίου πατρικῆς ἐξουσίας Νῦν ἐμφανίζει συμφοῆ φρυκτωρίαν, Πυρῶδες ἦχος ἐν Σιών τοῖς ἔθνεσι.

Καταβασίαι.

Τὴν ἐξ ὕψους δύναμιν.

Ἐρρήξε γαστρός.

Κάθισμα. ἦχος πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Οὶ τοῦ Σωτῆρος ἐρασταὶ χαρὰς ἐπλήσθησαν, καὶ θάρσος ἔλαβον οἱ πρῶην δειλιῶντες, ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον σήμερον ἐξ ὕψους, κατήλθεν ἐπὶ τὸν οἶκον τῶν Μαθητῶν, καὶ ἄλλος ἄλλα ἐλάλει πρὸς τοὺς λαοὺς. γλωσσαι γὰρ διεσπάρησαν, ὁρώμεναι ὡσεὶ πυρὸς, καὶ τούτους οὐ κατέφλεξαν, ἀλλὰ μᾶλλον ἐδρόσισαν. Δίς.

Κανὼν πρὸς ἦχον βαρύν.

ᾨδὴ δ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Κ**ατανοῶν ὁ Προφήτης, τὴν ἐπ' ἐσχάτων σου Χριστέ ἔλευσιν

ἀνεβόα, Τὴν σὴν εἰσακήκοα Κύριε
δυναστείαν, ὅτι πάντας τοῦ σῶτα
τοὺς χριστοὺς σου ἐλήλυθας.»

Ο ἐν Προφήταις λαλήσας, καὶ
διὰ Νόμου κηρυχθεὶς πρῶτην τοῖς
ἀτελέσι, Θεὸς ἀληθῆς ὁ Παρά-
κλητος, τοῖς τοῦ Λόγου ὑπηρεταῖς
καὶ μάρτυσι γνωρίζεται σήμερον.

Σῆμα Θεότητος φέρον, τοῖς
Ἀποστόλοις ἐν πυρὶ, Πνεῦμα κα-
τεμερίσθη, καὶ ξέναις ἐν γλώσ-
σαις ἐνέφηθεν, ὡς Πατρόθεν θεῖον
σθένος ἐρχόμενον, ἐστὶν αὐτοκέ-
λευστον.

Κανὼν πρὸς ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Α**ναξ ἀνάκτων, εἶος ἐξ οἴου
μόνος, Λόγος προελθὼν, Πατρός
ἐξ ἀναίτιου, Ἰσοσθενές σου Πνεῦ-
μα τοῖς Ἀποστόλοις, Νημερτές
ἐξέπεμψας ὡς εὐεργέτης, Ἄδου-
σι. Δόξα τῷ κράτει σου Κύριε.»

Λουτρὸν τὸ θεῖον τῆς παλιγ-
γενεσίας, Λόγῳ κεραυνῶς συνε-
υειμένη φύσει, Ὀμβροβλυτεῖς μοι
ρεῖθρον ἐξ ἀκηράτου, Νευυγμένης
σου πλευρᾶς, ὦ Θεοῦ Λόγε, Ἐπι-
σφραγίζων τῇ ζήσει τοῦ Πνεύμα-
τος.

Κάμπει τὰ πάντα τῷ Παρα-
κλήτῳ γόνῳ, Γόνῳ τε Πατρός,
Πατρὶ συμφυεράτῃ. Ἐν γὰρ προ-
σώποις οἶδε τριτοῖς οὐσίαν, Νη-
μερτές ἀπρόσιτον, ἄχρονον, μίαν
Ἐλαμψε φῶς γὰρ ἡ χάρις τοῦ
Πνεύματος.

Τελεῖσθε πάντες τῇ Θεαρχικῶ-
τάτῃ, Ὅσοι λατρευταὶ τῆς τριφυγ-
γοῦς οὐσίας. Ὑπερφῶς τελεῖ γὰρ
ὡς εὐεργέτης, Καὶ πυρσολαμπεῖ
Χριστὸς εἰς σωτηρίαν. Ὅλην πο-

(TOM. E')

ρίζων τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.
Καταβασιαι.

Κατανοῶν ὁ Προφήτης.

Ἄναξ ἀνάκτων.

Κανὼν πρὸς ἦχον βαρύν.

ᾠδὴ Ἐ Ὁ Εἰρμός.

«**Τ**ὸ διὰ τὸν φόβον σου λη-
φθὲν Κύριε, ἐν γαστρὶ τῶν Προ-
φητῶν, καὶ κυρθὲν ἐπὶ τῆς γῆς
Πνεῦμα σωτηρίας, Ἀποστολικᾶς
καρδίας κτίζει καθαρὰς, καὶ ἐν
τοῖς πιστοῖς εὐθὲς ἐγκαινίζεται
φῶς γὰρ καὶ εἰρήνη, διότι τὰ σὰ
προστάγματα.»

Ἡ ἐπιφοιτήσασα ἰσχύς σήμε-
ρον, αὕτη Πνεῦμα ἀγαθόν, Πνεῦ-
μα σοφίας Θεοῦ, Πνεῦμα ἐκ Πα-
τρὸς ἐκπορευθὲν, καὶ δι' Υἱοῦ πι-
στοῖς ἡμῖν πεφηνὸς μεταδοτικόν,
ἐν οἷς κατοικίεσθαι φύσει, τῆς ἐν
ἡ κατοπτεύεται ἀγιότητος.

Κανὼν πρὸς ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Λ**υτήριον κάθαρσιν ἀμπλακη-
μάτων, Πυρίπνοον δέξασθε Πνεῦ-
ματος δρόσον, Ὡ τέχνα φωτόμορ-
φα τῆς Ἐκκλησίας. Νῦν ἐκ Σιῶν
γὰρ ἐξελήλυθε νόμος, Ἐγλωσσο-
πυρσόμορφος Πνεύματος χάρις.»

Καθὼς περ εὐδόκησεν αὐτεξου-
σίως, Ἀδέσποτου κάτεισι Πνεῦμα
πατρόθεν, Σοφίζον ἐν γλώσσησι
τοῖς Ἀποστόλους, Ἐπισφραγίζον
τὸν φερέσιον Λόγον, Πατροσθε-
νές ἑύμορφον, ὄν Σωτὴρ ἔφη.

Γὰτο τὰς φρένας μὲν ἐξ ἁμαρ-
τίας, Χ' αὐτῷ κατεσκευάζε τῶν Ἀ-
ποστόλων, Θεὸς Λόγος πάντας-
χος ἄχραντον δόμον. Ὁμοσθε-
νοῦς δὲ καὶ συνουσιουμένου, Νῦν
ἐγκαιοικίεσθαι Πνεύματος φῶς.

Καταβασίαι.

Τὸ διὰ τὸν φόβον σου.

Λυτήριον καθαρίν.

Κανὼν πρὸς ἦχον βαρύν.

Ῥδὴ ε'. Ὁ Εἰρμός

« **Ν**αυτιῶν τῷ σάλῳ, τῶν βιω-
τικῶν μελημάτων, συμπλόσις πον-
τούμενος ἀμαρτίαις, καὶ ψυχοφθό-
ρῳ θηρὶ προσριπτούμενος, ὡς ὁ
Ἰωάνης Χριστέ βοῶ σοι, Ἐκ θανα-
τηφόρου με βυθοῦ ἀνάγαγε.»

Εκ τοῦ Πνεύματός σου, σάρκα
ἐπὶ πᾶσαν ὡς εἶπας, πλουσίως ἐ-
ξέχεας, καὶ ἐπληρώθη τῆς σῆς ἡ
σύμπασα γνώσεως Κύριε· ὅτι ἐκ
Πατρὸς Υἱὸς ἀβρέυστως, ἔφυς,
καὶ τὸ Πνεῦμα ἀμερίστως πρόεισι.

Κανὼν πρὸς ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

« **Π**λασμὸς ἡμῖν Χριστέ καὶ σω-
τηρία, Ὁ Δεσπότης ἔλαμψας ἐκ
τῆς Παρθένου, Ἰν' ὡς Προφήτην
θηρὸς ἐκ θαλαττίου, Στέρνων Ἰω-
νᾶν τῆς φθορᾶς διαρπάσης, Ὁλον
τὸν Ἀδὰμ παγγενῆ πεπτωκότα.»

Πμερτὸν ἡμῖν εὐθὲς ἐν τοῖς ἐγ-
κάτοις, Αἰωνίως ἐξουσι Πνεῦμα
καινίσαις, Πατροπροβλήτως πάν-
τοτε ζυνημμένον, Ὑψηλῆς ἀπεχθοῦς
καυσικὸν μολυσμάτων, Ῥύπου τε
φρενῶν ρυπτικὸν Παντοκράτορ.

Ορεκτὸν ἀξίωμα τοῖς Ἀποστό-
λοις, Σιωνίταις μίμνουσι σὴν πα-
ρουσίαν, Γνώρισμα Πνεῦμα πα-
τρογεννήτου Λόγου, Λέσχην ἀπη-
νή τῶν ἐθνῶν ποππυσμάτων. Ὁ-
κίτα δεικνὺς, πυρπνώως καθιδρῦεις

Καταβασίαι·

Ναυτιῶν τῷ σάλῳ.

Ἰλασμὸς ἡμῖν Χριστέ.

Κοντάκιον, ἦχος πλ. δ'.

Οτε καταβάς τὰς γλώσσας
συνέχεε, διεμέριζεν Ἔθνη ὁ Ὑψι-
στος, ὅτε τοῦ πυρὸς τὰς γλώσσας
διένειμεν, εἰς ἐνότητα πάντα ἐκά-
λεσε· καὶ συμφώνως δοξάζομεν,
τὸ πανάγιον Πνεῦμα. Ὁ Οἶκος.

Ταχεῖαν καὶ σταθεράν δίδου
παραμυθίαν τοῖς δούλοις σου Ἰη-
σοῦ, ἐν τῷ ἀκηδιάσαι τὰ πνεύμα-
τα ἡμῶν· μὴ χωρίζου τῶν ψυχῶν
ἡμῶν ἐν θλίψεσι· μὴ μακρύνου
τῶν φρενῶν ἡμῶν ἐν περιστάσε-
σιν· ἀλλὰ αἰεὶ ἡμᾶς πρόσθασον,
ἐγγισον ἡμῖν, ἐγγισον ὁ παντα-
χοῦ, ὡσπερ καὶ τοῖς Ἀποστόλοις
σου πάντοτε συνῆς, οὕτω καὶ τοῖς
σε ποθοῦσιν ἐνωσον σαυτὸν οἰκτίρ-
μον, ἵνα συνημμένοι σε ὑμῶμεν,
καὶ δοξάζωμεν τὸ πανάγιον
Πνεῦμα.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρὸν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Κυριακῇ ὁγδόῃ ἀπὸ
τοῦ Πάσχα, τὴν ἀγίαν Πεντηκοστὴν
ἐορτάζομεν. Στίχοι.

Πνοῆ βιαία γλωσσοπυρσεύτως νέμει
Χριστὸς τὸ θεῖον Πνεῦμα τοῖς Ἀποστόλοις.
Ἐκκέχεται μεγάλῳ ἐνὶ ἡματι Πνευμ'
ἀλιεῦσι.

Ταῖς τῶν ἁγίων Ἀποστόλων πρεσ-
βείαις, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἐλέησον
ἡμᾶς. Ἀμήν.

Κανὼν πρὸς ἦχον βαρύν.

Ῥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός.

« **Οἱ** ἐν καμίνῳ τοῦ πυρὸς ἐμ-
βληθέντες ὅσοι Παῖδες, τὸ πῦρ
εἰς δρόσον μετέβαλον, διὰ τῆς ὑ-
μνωδίας, οὕτω βοῶντες, εὐλογη-
τὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων
ἡμῶν.»

Πηρορευόντων τὰ λεία μεγα-
λεῖα τῶν Ἀποστόλων, τοῦ πνεύ-

ματος ἢ ἐνέργεια. ἐνομιζέτο μέθῃ τοῖς ἀπιστοῦσι, δι' ἧς Τριάς γνωρίζεται εἰς Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τὴν ἀδιαίρετον φύσιν ὀρθόδοξως θεολογοῦμεν, Θεὸν Πατέρα τὸν ἀναρχον, τῆς αὐτῆς ἐξουσίας Λόγον καὶ Πνεῦμα εὐλογητὸς εἰ κρίζοντες ὁ Θεὸς τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Κανὼν πρὸς ἤχον δι'. Ὁ Εἰρμός.

«**Σύμφωνον** ἐθρόησεν ὀργάνων μέλος, Σέβειν τὸ χρυσοτεύκτον ἄψυχον βρέτας, Ἡ τοῦ Παρακλήτου δὲ φωσφόρος χάρις, Σεβασμιάζει τοῦ βοᾶν· Τριάς, μόνῃ, Ἰσοσθενῆς, ἀναρχος, εὐλογητὸς εἶ.»

Φωνὴν προφητόφθεγκτον ἡγνοηκότες, Ἐφασκον οἰνότευκτον ἄφρονες μέθῃν, Ῥήσεις ξηνηκούσθησαν ὡς Ἀποστόλων· Οἱ εὐσεβεῖς δὲ σοὶ βοᾶμεν ἐνθῆως· Νευργὲ τοῦ σύμπαντος, εὐλογητὸς εἶ.

Θέσπιν κατεβρόντησεν ὁ βλέπων ὄπα, Ἐνθους Ἰωὴλ τοῦ θεαρχικωτάτου, Οἷς ἐκχεῶ, φήσαντος οἰά περ Λόγου, Τοῦ Πνεύματός μου, συμβοήσουσι· Φύσις, Ἡ τρισσοφειγγώφωτος, εὐλογητὸς εἶ.

Τριττῇ μὲν εὐμοίρησεν ὠρῶν τὴν χάριν, Ὅπως ὑπεμψῆνει τρεῖς ὑποστάσεις, Σέβειν ἐνάπλότῃ τῆς ἐξουσίας· Ἄλλ' ἐν μιᾷ νῦν ἡμερῶν τῇ Κυρίᾳ, Υἱὸς, Πατῆρ, καὶ Πνεῦμα, εὐλογητὸς εἶ.

Καταβασίαι.

Οἱ ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Σύμφωνον ἐθρόησεν.

Κανὼν πρὸς ἤχον βαρύν.

Ῥδὴ Η'. Ὁ Εἰρμός.

«**Αφλεκτος** πυρὶ ἐν Σινᾷ προσμιλοῦσα, βάτος Θεὸν ἐγνωρίσε, τῷ βραδυγλώσσῳ καὶ δυσήχῳ Μώσῃ, καὶ Παῖδας ζῆλος Θεοῦ, τρεῖς ἀναλώτους τῷ πυρὶ ὑμνωδοῦς ἔδειξε· πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ζωτικῆς ἐξ ὕψους βιταίας φερομένης, ἡχητικῶς τοῦ Πνεύματος τοῦ παναγίου, ἀλιεῦσι πνοῆς, πυρίνων εἶδει γλώσσῶν, τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ ἐρρητορεύοντο· πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Οἱ μὴ θιγομένῳ προβαίνοντες ἐν ὄρει, μὴ πεφρικότες πῦρ δαιματοῦν, δεῦτε καὶ στῶμεν ἐν τῷ ὄρει Σιών, ἐν Πόλει ζῶντος Θεοῦ, πνευματοφόροις Μαθηταῖς νῦν συγχορεύοντες· πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον ὑμνεῖτε, καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν πρὸς ἤχον δι'. Ὁ Εἰρμός.

«**Αὔει** τὰ δεσμά, καὶ δροσίξει τὴν φλόγα, Ὁ τρισσοφειγγῆς τῆς θεαρχίας τύπος· Ὑμνοῦσι Παῖδες, εὐλογεῖ δὲ τὸν μόνον, Σωτῆρα καὶ παντουργὸν ὡς εὐεργέτην, Ἡ δημιουργηθεῖσα σύμπασα κτίσις.»

Μνήμην ὁ Χριστὸς τῶν βροτοσσοῶν ἐπῶν, Ἄ πατρακουσθεῖς τοῖς Ἀποστόλοις ἔφη, Τὸ Πνεῦμα τεύχει γλωσσοπυρσεύτῳ θέα, Ἐφίζον· εὐλογητὸν οἰκουμένη, Ἡλλοτριωμένη δὲ μέλπει σε κτίσις.

Σωτηριωδῶς, αὐτοδεσπότως ἰδόν, Φῶς αὐτολαμπές, καὶ παρεκτικὸν φάους, Ἐπάρχον, ἤκτι· ἐμφοροῦν

Ἄποσόλοις, Τιμῆν ὡς ἄημα· τοῖς σοῖς οἰκέταις, Λελιπαρημένον δὲ Πνεῦμα προσνέμοις.

Ἦσε Προφητῶν πνευματέμφορον στόμα, Σὴν σωματωδῶς, ὠμέων, ἐνδημίαν, Καὶ Πνεῦμα κόλπων πατρικῶν προηγμένον, Ἄκτις συμπλασουργοσύνθρονον σέθεν, Ἴεις ἐνανθρωπήσεως πιστοῖς σέβας.

Καταβασίαι.

Ἄφλεκτος πυρί.

Λύει τὰ δεσμά.

Κανὼν πρὸς ἦχον βαρύν.

Ἰωδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

« **Μ**ὴ τῆς φορᾶς διαπείρα κυφορήσασα, καὶ παντεχνήμονι Λόγω σάρκα δανείσασα, Μῆτεο ἀπειρανδρε, Παρθένε Θεοτόκε, δοχεῖον τοῦ ἀστέκτου, χωρίον τοῦ ἀπείρου, πλαστουργοῦ σου σὲ μεγαλύνουσα. »

Ἐπὶ παφλάζοντος πάλαι πυρίνου ἄρματος, ὁ ζηλωτῆς καὶ πυρίπνοος χαίρων ὀχούμενος, τὴν νῦν ἐκλάμψασαν ἐπίπνοϊαν ἐδήλου, ἐξ ὕψους Ἀποστόλοις ἐφ' ἧς καταλαμφθέντες, τὴν Τριάδα πᾶσιν ἐγνώρισαν.

Ἰνόμου τῶν φύσεων δίχα ξέγον ἠκούετο· τῶν Μαθητῶν, τῆς μίσεως γὰρ φωνῆς ἀπηχομένης, Πνεύματος χάριτι ποικίλως ἐνηχοῦντο, λαοὶ, φυλαὶ καὶ γλώσσαι, τὰ θεῖα μεγαλεῖα, τῆς Τριάδος γινώσιν μουόμενοι.

Κανὼν πρὸς ἦχον δ'. Ὁ Εἰρμός.

« **Χ**αίροις Ἄνασσα, μητροπάρθενον κλέος· Ἄπαν γὰρ εὐδίνητον ἐύλαλον σῶμα, ῥητρεῦσον, οὐ σθέγει σε μέλπειν ἀξίως· Ἰλιγγιᾶ δὲ

νοῦς ἅπας σου τὸν τόκον νοεῖν ὅθεν σε συμφώνως δοξάζομεν. »

Ἰδεῖν ἔοικε τὴν φυσίξων Κόρη· Μόνη γὰρ ἐν δίνησι κεκρύβει Λόγον, Νοσοῦσαν ἀλλαίνοντα τὴν βροτῶν φύσιν· Ὅς δεξιότις κλισμοῖσι νῦν ἰδρυμένος· Πατρός πέπομψε τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος.

Ἄποσὸς ἐπνευσε ἡ Θεοῦ χάρις, Λάμποντες, ἀστράπτοντες, ἠλλοιωμένοι, Ὀθνεῖαν ἀλλοίωσιν εὐπρεπεστάτην, Ἰσοσθενοῦσαν τὴν ἀτμητον εἰδότες, Σοφὴν τρίφεγγων οὐσίαν δοξάζομεν.

Καταβασίαι.

Μὴ τῆς φορᾶς διαπείρα.

Χαίροις Ἄνασσα.

Ἐξαποστειλάριον, ἦχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἀστροῖς.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ προῖον ἐκ τοῦ Πατρὸς, καὶ δι' Υἱοῦ ἐνδημήσαν, τοῖς ἀγραμμάτοις Μαθηταῖς, τοὺς σὲ Θεὸν ἐπιγνόντας, σῶσον ἁγίασον πάντας. Δίς.

Ἔτερον, ἦχος ὁ αὐτός.

Φῶς ὁ Πατήρ, φῶς ὁ Λόγος, φῶς καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα, ὅπερ ἐν γλώσσαις πυρίναις, τοῖς Ἀποστόλοις ἐπέμφθη· καὶ δι' αὐτοῦ πᾶς ὁ κόσμος φωταγωγεῖται, Τριάδα σέβειν ἁγίαν. (ἅπαξ)

Εἰς τοὺς Αἰῶνας ἱστώμεν Στίχους Γ. καὶ ψάλλομεν τὰ παρόντα Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, δευτεροῦντες αὐτά.

Ἦχος δ'.

Παράδοξα σήμερον εἶδον τὰ ἔθνη πάντα ἐν πόλει Δαβὶδ, ὅτε τὸ Πνεῦμα κατήλθε τὸ ἅγιον ἐν πυρίναις γλώσσαις, καθὼς ὁ θεηγόρος Λουκᾶς ἀπεφθέγγετο. Φησὶ

γάρ· Συνηγμένων τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ἐγένετο ἤχος καθάπερ φερομένης βιαίας πνοῆς, καὶ ἐπλήρωσε τὸν οἶκον, οὗ ἦσαν καθήμενοι καὶ πάντες ἤρξαντο φλέγγεσθαι, ξένοις ῥήμασι, ξένοις δόγμασι, ξένοις διδάγμασι τῆς ἁγίας Τριάδος. Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἦν μὲν αἰεὶ, καὶ ἔστι, καὶ ἔσται, οὔτε ἀοξάμενον, οὔτε παυσόμενον, ἀλλ' αἰεὶ Πατρὶ καὶ Υἱῷ συντεταγμένον, καὶ συναριθμούμενον· ζωῆ, καὶ ζωοποιῶν· φῶς, καὶ φωτὸς χορηγόν· αὐτάγαθον, καὶ πηγὴ ἀγαθότητος· δι' οὗ Πατὴρ γνωρίζεται, καὶ Υἱὸς δοξάζεται, καὶ παρὰ πάντων γινώσκεται, μία δύναμις, μία σύνταξις, μία προσκύνησις, τῆς ἁγίας Τριάδος. Δίς.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, φῶς, καὶ ζωῆ, καὶ ζῶτα πηγὴ νοερά· Πνεῦμα σοφίας, Πνεῦμα συνέσεως· ἀγαθὸν, εὐθές, νοερόν, ἡγεμονεῦον, καθαῖρον τὰ πταίσματα· Θεὸς, καὶ Θεοποιῶν· πῦρ, ἐκ πυρὸς προῖον, λαλοῦν, ἐνεργοῦν, διαιροῦν τὰ χαρίσματα· δι' οὗ Προφῆται ἅπαντες, καὶ Θεοῦ Ἀπόστολοι, μετὰ Μαρτύρων ἐστέφθησαν. Ξένον ἄκουσμα, ξένον θέαμα, πῦρ διαιρούμενον εἰς νομάς χαρισμάτων. Δίς.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁ πανταχοῦ παρῶν, καὶ τὰ πάντα πληρῶν, ὁ θησαυρὸς τῶν ἀγαθῶν, καὶ ζωῆς χορηγός, ἐλθέ καὶ σκηνώσαν ἐν ἡμῖν, καὶ καθάρισον ἡμᾶς

ἀπὸ πάσης κηλίδος, καὶ σώσον ἀγαθὴ τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Ψάλλομεν τὰ Ἀντίφωνα ταῦτα.

Ἀντίφωνον Α'. Ἦχος β'.

Στίχ. Οἱ Οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ, παίησιν δὲ χειρῶν αὐτοῦ ἀναγγέλλει τὸ στερέωμα.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἡμέρα τῆ ἡμέρα ἐρεῖγεται ῥῆμα, καὶ νῦν νυκτὶ ἀναγγέλλει γυνῶσιν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Οὐκ εἰσι λαλῆαι, οὐδὲ λόγοι, ἃν οὐχὶ ἀκούονται αἱ φωναὶ αὐτῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου.

Ἀντίφωνον Β'. Ἦχος ὁ αὐτός.

Στίχ. Ἐπακούσαι σου Κύριε ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως, ὑπερασπίσαι σου τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

Σῶσον ἡμᾶς Παράκλητε ἀγαθέ, ψάλλοντάς σοι· Ἀλληλοῦτα.

Στίχ. Ἐξαποστείλαι σοι βοήθειαν ἐξ ἀγίου, καὶ ἐκ Σιών ἀντιλάβειτό σου.

Σῶσον ἡμᾶς Παράκλητε ἀγαθέ.

Στίχ. Μνησθεῖν πάσης θυσίας σου, καὶ τὸ ὀλοκαυτωμά σου πιανέτω.

Σῶσον ἡμᾶς Παράκλητε ἀγαθέ.

Δόξα, καὶ νῦν.

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος.

Ἀντίφωνον Γ'. Ἦχος πλ. δ'.

Στίχ. Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου ἐφρανήσεται ὁ βασιλεὺς, καὶ ἐπὶ τῷ σωτηρίῳ σου ἀγαλλιάσεται σφόδρα.

Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ ὁ Θεός.

Στίχ. Τὴν ἐπιθυμίαν τῆς καρδίας αὐτοῦ ἔδωκας αὐτῷ, καὶ τὴν θέλησιν τῶν χειλέων αὐτοῦ οὐκ ἐσέρησας αὐτόν.

Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ ὁ Θεός.

Στίχ. Ὅτι προέβησας αὐτόν ἐν εὐλογίας χρηστότητος, ἔθηκες ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στέφανον ἐκ λίθου τιμίου.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεός.

Στίχ. Ζωὴν ἤτήσατό σε, καὶ ἔδωκας αὐτῷ μακρότητα ἡμερῶν εἰς αἰῶνα αἰῶνος.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεός.

Εἰσοδικόν.

Ἐγνώθητι Κύριε, ἐν τῇ δυνάμει σου· ἄσωμεν καὶ ψαλοῦμεν τὰς τὰς δυναστείας σου.

Σῶτον ἡμᾶς Παράκλητε ἀγαθέ.

Τὸ Ἀπολυτικίον.

Εὐλογητὸς εἶ, Χριστέ ὁ Θεός.

Δόξα, καὶ νῦν, τὸ Κοντάκιον.

Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας.

Ἄντι δὲ τοῦ Τρισαγίου.

Ὅσοι εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου.

Ἦχος πλ. δ'.

Εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φλόγος αὐτῶν.

Στίχ. Οἱ οὐρανοὶ διηγούνται δόξαν Θεοῦ.

Πράξεις τῶν Ἀποστόλων,

Τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἦσαν ἅπαντες οἱ Ἀπόστολοι ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τῷ αὐτῷ. Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὡς περ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ἅλον τὸν οἶκον, ὃ ἦσαν καθήμενοι. Καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς διαμερίζόμεναι γλώσσαι ὡσεὶ πυρὴς, ἐκάθησέ τε ἐφ' ἕνα ἕκαστον αὐτῶν. Καὶ ἐπλήθησαν ἅπαντες Πνεύματος ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λα-

λεῖν ἑτέραις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι. Ἦσαν δὲ ἐν Ἱερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς, ἀπὸ παντὸς ἔθνους τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν. Γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης, συνῆλθε τὸ πλῆθος, καὶ συνεχύθη, ὅτι ἤκουον εἰς ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ, λαλούντων αὐτῶν. Ἐξίσταντο δὲ πάντες, καὶ ἐθαύμαζον, λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Οὐκ ἴδου πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; Καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν, ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν; Πάρθοι καὶ Μηδοὶ καὶ Ἐλαμίται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καπαδοκίαν, Πόντον καὶ καὶ τὴν Ἀσίαν, Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον, καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι, Κρήτες καὶ Ἀραβες, ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

Ἀλληλουῖα, ἦχος α'.

Τῷ λόγῳ Κυρίου οἱ οὐρανοὶ ἐσερεώθησαν.

Στίχ. Ἐξ οὐρανοῦ ἐπέβλεψεν ὁ Κύριος.

Εὐαγγέλιον κατὰ Ἰωάννην.

Τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς. Κοινωνικόν.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὀδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ. Ἀλληλουῖα.

Τῇ ΚΥΡΙΑΚῃ ΤΗΣ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΣ.

ΕΣΠΕΡΑΣ.

Σημαίνει ταχύτερον διὰ τὴν τῆς γονυκλισίας Ἀκολουθίαν.

Μετὰ τὸν Προοιμιακὸν ψαλμὸν, Συναπτή μεγάλη ὑπὸ τοῦ Διακόνου, εἰ ἐστὶν εἶδὲ μὴ, ὑπὸ τοῦ Ἱερέως.

Ἐν εἰρήνῃ τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν. Ἰπὲρ τῆς ἀνωθεν εἰρήνης καὶ τῆς σω-

τηρίας τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τοῦ Κυρίου
δεηθῶμεν.

Ἰπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ σύμπαντος
κόσμου, εὐσταθείας τῶν ἀγίων τοῦ Θεοῦ
Ἐκκλησιῶν καὶ τῆς τῶν πάντων ἐνώ-
σεως τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἰπὲρ τοῦ περιστώτος λαοῦ, τοῦ ἀ-
πεκδεχομένου τὴν χάριν τοῦ ἁγίου
Πνεύματος, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἰπὲρ τῶν κλινόντων τὰς καρδίας
αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ τὰ γό-
νατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἰπὲρ τοῦ ἐνισχυθῆναι ἡμᾶς πρὸς
τελειώσιν εὐαρεστήσεως, τοῦ Κυρίου
δεηθῶμεν.

Ἰπὲρ τοῦ καταπεμφθῆναι πλοῦσια
τὰ ἐλέη αὐτοῦ ἐφ' ἡμᾶς, τοῦ Κυρίου
δεηθῶμεν.

Ἰπὲρ τοῦ δεχθῆναι τὴν γονυκλισίαν
ἡμῶν, ὡς θυμίαμα ἐνώπιον αὐτοῦ, τοῦ
Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἰπὲρ τῶν χερζόντων τῆς παρ' αὐτοῦ
βοηθείας, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

Ἰπὲρ τοῦ ρυθῆναι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης.
Ἄντιλαβοῦ, σώσον, ἐλέησον.

Τῆς Παναγίας ἀχράντου.
(Ἐκφώνησις παρὰ τοῦ ἱερέως.)

Ὅτι πρέπει σοι πᾶσα δόξα, τιμὴ καὶ
προσκύνησις, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ Υἱῷ,
καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ αἰεὶ,
καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων. Ἀμήν.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν
Στίχους ε'. καὶ φάλλομεν τὰ παρόντα
Στιχηρὰ Ἰδιόμελα γ' δευτεροῦντες αὐτὰ.

Ἦχος δ'.

Παράδοξα σήμερον.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ἦν μὲν αἰεὶ.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, φῶς.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε, Παράκλητε.

(Ὁρα ταῦτα, τῇ αὐτῇ Κυριακῇ, εἰς
τοὺς Αἶνους.)

Εἰσοδος· τὸ, φῶς ἱλαρὸν, καὶ τὸ

Προκείμενον. Ἦχος βαρῦς.

Τίς Θεὸς μέγας, ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν;
οὐ εἶ ὁ Θεὸς, ὁ ποιῶν θαυμάσια μόνος.
Στίχ. α'. Ἐγνώρισας ἐν τοῖς λαοῖς τὴν
δύναμίν σου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Στίχ. β'. Καὶ εἶπα· Νῦν ἠρέξην·
αὕτη ἡ ἀλλοίωσις τῆς δεξιᾶς τοῦ ὀ-
ψίστου.

Τίς Θεὸς μέγας.

Στίχ. γ'. Ἐμνήσθην τῶν ἔργων Κυ-
ρίου, ὅτι μνησθήσομαι ἀπὸ τῆς ἀρχῆς
τῶν θαυμασιῶν σου.

Τίς Θεὸς μέγας.

(Εἶτα λέγει ὁ Διάκονος.)

Ἔτι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα,
τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

(Καὶ ἡμῶν κλινόντων τὰ γόνατα ἐπὶ
τῆς γῆς, καὶ ἀσκεπῶν ὄντων, ἀναγι-
νῶσκει ὁ ἱερεὺς τὰς Εὐχὰς ἀπὸ τοῦ
βήματος μεγαλοφώνως, εἰς ἐπήκουσιν
πάντων.)

Αχραντε, ἀμίαντε, ἀναρχε, ἀ-
όρατε, ἀκατάληπτε, ἀνεξιχνίαστε,
ἀναλλοίωτε, ἀνυπέροβλητε, ἀμέ-
τρητε, ἀνεξίκαχε Κύριε· ὁ μόνος
ἔχων ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπρό-
σιτον· ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν, καὶ
τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ
πάντα τὰ δημιουργηθέντα ἐν αὐ-
τοῖς· ὁ πρὸ τοῦ αἰτεῖσθαι τοῖς πᾶ-
σι τὰς αἰτήσεις παρέχων. Σοῦ δε-
όμεθα, καὶ σὲ παρακαλοῦμεν, Δέ-
σποτα φιλάνθρωπε, τὸν Πατέρα
τοῦ Κυρίου, καὶ Θεοῦ, καὶ Σωτή-
ρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ δι'
ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους, καὶ διὰ τὴν
ἡμετέραν σωτηρίαν κατελθόντος
ἐκ τῶν οὐρανῶν καὶ σαρκωθέντος
ἐκ Πνεύματος ἁγίου, καὶ Μαρίας
τῆς ἀειπαρθένου, καὶ ἐνδόξου Θεο-
τόκου· ὅς πρότερον μὲν λόγῳ δι-

δάσκων, ὕστερον δὲ καὶ ἔργοις ὑποδεικνύς, ἤνικα τὸ σωτήριον ὑφίστατο πάθος παρέσχεν ἡμῖν ὑπογραμμὸν τοῖς ταπεινοῖς καὶ ἀμαρτωλοῖς καὶ ἀναξίοις δούλοις σου, δεήσεις προσφέρειν, ἐν αὐχένος καὶ γονάτων κλίσειν, ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἀμαρτημάτων, καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων. Αὐτὸς οὖν, πολυέλεε καὶ φιλόανθρωπε, ἐπάκουσον ἡμῶν, ἐν ᾗ ἂν ἡμέρα ἐπικαλεσώμεθά σε· ἐξαιρέτως δέ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ ταύτῃ τῆς Πεντηκοστῆς, ἐν ᾗ, μετὰ τὸ ἀναληφθῆναι τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ καθεσθῆναι ἐν δεξιᾷ σου τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, κατέπεμψε τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐπὶ τοὺς ἀγίους αὐτοῦ μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους· ὃ καὶ ἐκάθισεν ἐφ' ἓνα ἕκασον αὐτῶν, καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες τῆς ἀκενώτου χάριτος αὐτοῦ, καὶ ἐλάλησαν ἐτέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖά σου, καὶ προεφήτευσαν. Νῦν οὖν δεομένων ἐπάκουσον ἡμῶν, καὶ μνήσθητι ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, καὶ κατακρίτων, καὶ ἐπίστρεψον τὴν αἰχμαλωσίαν τῶν ψυχῶν ἡμῶν, τὴν οἰκίαν συμπάθειαν ἔχων ὑπὲρ ἡμῶν πρεσβεύουσαν. Δέξαι ἡμᾶς προσπίπτοντάς σοι, καὶ βοῶντας τὸ, Ἠμάρτομεν. Ἐπὶ σέ ἐπερρίφημεν ἐκ μήτρας, ἀπὸ γαστρὸς μητρὸς ἡμῶν, Θεὸς ἡμῶν σὺ εἶ· ἀλλ' ὅτι ἐξέλιπον ἐν ματαιότητι αἱ ἡμέραι ἡμῶν, γεγυμνώμεθα τῆς σῆς βοήθειας, ἔστερήμεθα ἀπὸ πάσης ἀπολογίας. Ἀλλὰ βαρρῶντες τοῖς οἰκτιρμοῖς σου, κράζομεν. Ἀμαρτίας νεότητος ἡμῶν, καὶ ἀγ-

νοίας μὴ μνησθῆς, καὶ ἐκ τῶν κρυφίων ἡμῶν καθάρισον ἡμᾶς. Μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς εἰς καιρὸν γήρως, ἐν τῷ ἐκλείπειν τὴν ἰσχὺν ἡμῶν μὴ ἐγκαταλίπῃς ἡμᾶς· πρὶν ἡμᾶς εἰς τὴν γῆν ἀποτρέψαι, ἀξίωσον πρὸς σέ ἐπιστρέψαι, καὶ πρόσχες ἡμῖν ἐν εὐμενείᾳ καὶ χάριτι. Ἐπιμέτησον τὰς ἀνομίας ἡμῶν τοῖς οἰκτιρμοῖς σου· ἀντίθεε τὴν ἄβυσσον τῶν οἰκτιρμῶν σου τῷ πλήθει τῶν πλημμελημάτων ἡμῶν. Ἐπίβλεψον ἐξ ὕψους ἀγίου σου, Κύριε, ἐπὶ τὸν λαόν σου τὸν περιεστώτα, καὶ ἀπεκδεχόμενον τὸ παρά σου πλοῦσιον ἔλεος· ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητί σου· ῥῦσαι ἡμᾶς ἐκ τῆς καταδυναστείας τοῦ διαβόλου· ἀσφάλισαι τὴν ζωὴν ἡμῶν τοῖς ἀγίοις καὶ ἱεροῖς νόμοις σου. Ἀγγέλω πιστῷ φύλακι παρακατάθου τὸν λαόν σου· πάντας ἡμᾶς συνάγαγε εἰς τὴν Βασιλείαν σου· δὸς συγγνώμην τοῖς ἐλπίζουσιν ἐπὶ σέ· ἄφες αὐτοῖς καὶ ἡμῖν τὰ ἀμαρτήματα· καθάρισον ἡμᾶς τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ ἀγίου σου Πνεύματος· διάλυσον τὰς καθ' ἡμῶν μηχανὰς τοῦ ἐχθροῦ.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην τὴν Εὐχὴν.

Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, Δέσποτα Παντοκράτωρ, ὁ φωτίσας τὴν ἡμέραν τῷ φωτὶ τῷ ἡλιακῷ, καὶ τὴν νύκτα φοιβρῦνας ταῖς αὐγαῖς τοῦ πυρός, ὁ τὸ μήκος τῆς ἡμέρας διελθεῖν ἡμᾶς καταξιώσας, καὶ προσεγγίσει ταῖς ἀρχαῖς τῆς νυκτὸς, ἐπάκουσον τῆς δεήσεως ἡμῶν, καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ σου, καὶ πᾶσιν ἡμῖν συγχωρήσας τὰ

ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια ἁμαρτήματα, πρόσδεξαι τὰς ἐσπερινὰς ἡμῶν ἰκεσίας, καὶ καταπέμφον τὸ πλῆθος τοῦ ἐλέους σου καὶ τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐπὶ τὴν κληρονομίαν σου. Τείχισον ἡμᾶς ἁγίοις Ἀγγέλοις σου. Ὀπλισον ἡμᾶς ὀπλοῖς δικαιοσύνης σου. Περιχάραιξον ἡμᾶς τῇ ἀληθείᾳ σου. Φρούρησον ἡμᾶς τῇ δυνάμει σου. Ῥύσαι ἡμᾶς πάσης περιστάσεως, πάσης ἐπιβουλῆς τοῦ ἀντικειμένου. Παράσχου δὲ ἡμῖν καὶ τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, σὺν τῇ ἐπερχομένῃ νυκτὶ, τελείαν, ἁγίαν, εἰρηνικὴν, ἀναμάρτητον, ἀσκανδάλιστον, ἀφάντασον, καὶ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν, πρεσβείαις τῆς Ἁγίας Θεοτόκου, καὶ πάντων τῶν Ἀγίων, τῶν ἀπ' αἰῶνός σοι εὐαρεστησάντων.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, πῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεὸς τῇ σῇ χάριτι. Τῆς Παναγίας ἀχράντου ὑπερευλογημένης, ἐνδοξου, Δεσποίνης ἡμῶν Θεοτόκου. . . .

(Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.)

Σὺν γὰρ ἐστὶ τὸ ἐλεεῖν καὶ σώζειν ἡμᾶς. . . . (Ὁ Διάκονος.)

Εἰπωμεν πάντες ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς. . .

(Ὁ δὲ Ἱερεὺς τὴν Ἐκφώνησιν.)

Ὅτι ἐλεήμων καὶ φιλάνθρωπος. . . .

Εἶτα ὁ Διάκονος.

Ἐτι καὶ ἔτι, κλινάντες τὰ γόνατα, τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

(καὶ ὁ Ἱερεὺς ἐπεύχεται.)

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὴν σὴν εἰρήνην δεδιωκώς τοῖς ἀνθρώποις, καὶ τὴν τοῦ παναγίου Πνεύματος δωρεάν, ἐπι

τῶ βίῳ καὶ ἡμῖν συμπαρῶν, εἰς κληρονομίαν ἀναφαίρετον τοῖς πιστοῖς αἰεὶ παρέχων· ἐμφανεστερον δὲ ταύτην τὴν χάριν τοῖς σοῖς Μαθηταῖς, καὶ Ἀποστόλοις σήμερον καταπέμφας, καὶ τὰ τούτων χεῖλη πυρίναις στομώσας γλώσσαις, δι' ὧν πᾶν γένος ἀνθρώπων τὴν θεογνωσίαν ἰδίᾳ διαλέκτῳ εἰς ἀκοὴν ὤτιου δεξάμενοι, φωτὶ τοῦ Πνεύματος ἐφωτισθήμεν, καὶ τῆς πλάνης ὡς ἐκ σκότους ἀπηλλάγημεν, καὶ τῇ τῶν αἰσθητῶν καὶ πυρίνων γλωσσῶν διανομῇ, καὶ ὑπερβυστὶ ἐνεργείᾳ τὴν εἰς σέ πίστιν ἐμαθητεύθημεν, καὶ σέ θεολογεῖν σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι ἐν μιᾷ Θεότητι, καὶ δυνάμει, καὶ ἐξουσίᾳ κατηγάσθημεν. Σὺ οὖν τὸ ἀπαύγασμα τοῦ Πατρὸς, ὁ τῆς οὐσίας καὶ τῆς φύσεως αὐτοῦ ἀπαράλλακτος καὶ ἀμετακίνητος χαρακτήρ, ἡ πηγὴ τῆς σωτηρίας καὶ τῆς χάριτος, διάνοιξον κἀμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ τὰ χεῖλη, καὶ δίδαξόν με πῶς δεῖ, καὶ ὑπὲρ ὧν χρῆ προσεύχεσθαι. Σὺ γὰρ εἶ ὁ γινώσκων τὸ πολὺ τῶν ἁμαρτιῶν μου πλῆθος· ἀλλ' ἡ σὴ εὐσπλαγγχνία νικήσει τούτων τὸ ἄμετρον. Ἴδού γὰρ φόβῳ παρίσταμαι σοι, εἰς τὸ πέλαγος τοῦ ἐλέους σου τὴν ἀπόγνωσιν ἀπορρίψας τῆς ψυχῆς μου κυβέρνησόν μου τὴν ζωὴν, ὁ πᾶσαν ῥήματι τὴν Κτίσιν ἀρρήτων σοφίας δυνάμει κυβερνῶν, ὁ εὐδοιοῦς τῶν χειμαζομένων λιμῆν, καὶ γνώρισόν μοι ὁδόν, ἐν ἣ πορεύσομαι. Πνεῦμα σοφίας σου τοῖς

ἐμοῖς παράσχου διαλογισμοῖς· Πνεῦμα συνέσεως τῇ ἀφροσύνη μου δωρούμενος. Πνεῦμα φόβου σου τοῖς ἐμοῖς ἐπισκίασον ἔργοις, καὶ Πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκατόις μου· καὶ Πνεύματι ἡγεμονικῶ τὸ τῆς διανοίας μου στήριξον ὀλισθηρὸν, ἵνα καθ' ἑκάστην ἡμέραν τῷ Πνεύματί σου τῷ ἀγαθῷ πρὸς τὸ συμφέρον ὁδηγούμενος, καταξιωθῶ ποιεῖν τὰς ἐντολάς σου, καὶ τῆς σῆς αἰεὶ μνημονεύειν ἐνδόξου, καὶ ἐρευνητικῆς τῶν πεπραγμένων ἡμῖν παρουσίας, καὶ μὴ παρίδης με τοῖς φθιρομένοις τοῦ Κόσμου τούτου ἐναπατᾶσθαι τερπνοῖς, ἀλλὰ τῶν μελλόντων ὀρέγεσθαι τῆς ἀπολαύσεως ἐνίσχυσον θησαυρῶν. Σὺ γὰρ εἶπας Δέσποτα, ὅτι περ ὅσα ἂν τις αἰτήσῃται ἐν τῷ ὀνόματί σου, ἀκωλύτως παρὰ τοῦ σου λαμβάνει συναϊδίου Θεοῦ καὶ Πατρός. Διὸ καγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς ἐν τῇ ἐπιφοιτήσει τοῦ ἁγίου σου Πνεύματος, τὴν σὴν ἰκετεύω ἀγαθότητα, ὅσα ἠθέλησάν μοι εἰς σωτηρίαν. Ναι Κύριε, ὁ πάσης εὐεργεσίας πλουσιοπάροχος δοτὴρ ἀγαθός· ὅτι σὺ εἶ ὁ διδούς ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ ὧν αἰτούμεθα. Σὺ εἶ ὁ συμπαθὴς, ὁ ἐλεήμων, ὁ ἀναμαρτήτως γεγονώς τῆς σαρκὸς ἡμῶν κοινωνός, καὶ τοῖς κάμπτουςι πρὸς σὲ γόνυ ἐπικαμπτόμενος φιλευσπλάγγως, ἴλασμός τε γενομένος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν. Δὸς δὴ Κύριε τῷ λαῷ σου τοὺς οἰκτιρομύς σου· ἐπάκουσον ἡμῶν ἐξ οὐρανοῦ ἁγίου σου· ἀγίασον αὐτοὺς

τῇ δυνάμει τῆς σωτηρίου δεξιᾶς σου· σκέπασον αὐτοὺς ἐν τῇ σκέπῃ τῶν περύγων σου· μὴ παρίδης τὰ ἔργα τῶν χειρῶν σου. Σοὶ μόνῳ ἁμαρτάνομεν, ἀλλὰ καὶ σοὶ μόνῳ λατρεύομεν· οὐκ οἶδαμεν προσκυνεῖν Θεῷ ἄλλοτρίῳ, οὐδὲ διαπετάζειν πρὸς ἕτερον Θεὸν τὰς ἑαυτῶν Δέσποτα χεῖρας. Ἄφες ἡμῖν τὰ παραπτώματα, καὶ προσδεχόμενος ἡμῶν τὰς γονυπετεῖς δεήσεις, ἔκτεινον πᾶσιν ἡμῖν χεῖρα βοήθειας· Πρόσδεξαι τὴν εὐχὴν πάντων ὡς θυμίαμα δεκτὸν, ἀναλαμβανόμενον ἐνώπιον τῆς σῆς ὑπεραγάθου Βασιλείας.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην.

Κύριε, Κύριε, ὁ ῥυσάμενος ἡμᾶς ἀπὸ παντὸς βέλους πετομένου ἡμέρας, ῥύσαι ἡμᾶς καὶ ἀπὸ παντὸς πράγματος ἐν σκότει διαπορευομένου. Πρόσδεξαι θυσίαν ἑσπερινήν, τὰς τῶν χειρῶν ἡμῶν ἐπάρσεις· καταξίωσον δὲ ἡμᾶς καὶ τὸ νυκτερινὸν στάδιον ἀμέμπτως διελθεῖν, ἀπειράστους κακῶν· καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἀπὸ πάσης παραχῆς καὶ δειλίας, τῆς ἐκ τοῦ Διαβόλου ἡμῖν προσγινομένης. Χάρισαι ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν κατάνυξιν, καὶ τοῖς λογισμοῖς ἡμῶν μέριμναν, τῆς ἐν τῇ φοβερᾷ καὶ δικαίᾳ σου Κρίσει ἐξετάσεως. Καθήλωσον ἐκ τοῦ φόβου σου τὰς σάρκας ἡμῶν, καὶ νέκρωσον τὰ μέλη ἡμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, ἵνα καὶ ἐν τῇ καθ' ὑπνον ἡσυχίᾳ ἐμφαιδρυνώμεθα, τῇ θεωρίᾳ τῶν κριμάτων σου. Ἀπόστησον δὲ ἀφ' ἡμῶν πᾶσαν φαντασίαν ἀπρεπῆ, καὶ ἐπιθυμίαν βλα-

θεράν. Διανάστησον δὲ ἡμᾶς ἐν τῷ καιρῷ τῆς προσευχῆς ἐστηριγμένους ἐν τῇ πίστει, καὶ προκόπτοντας ἐν τοῖς παραγγέλμασί σου.

Ὁ διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σῶσον, ἐλέησον, ἀνάστησον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεὸς τῆ σῆ χάριτι. Τῆς Παναγίας ἀχράντου...

(Ὁ ἱερεὺς ἐκφώνως.)

Εὐδοκία, καὶ χάριτι τοῦ μονογενοῦς σου Υἱοῦ, μεθ' οὗ εὐλογητός εἶ, σὺν τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Εἶτα τὸ, Καταξίωσον, Κύριε.

(Μετὰ δὲ τοῦτο, λέγει ὁ Διάκονος.)

Ἔτι καὶ ἔτι, κλίναντες τὰ γόνατα τοῦ Κυρίου δεηθῶμεν.

(Καὶ ὁ ἱερεὺς τὴν Εὐχὴν.)

Η ἀεννάως βρούουσα ζωτικὴ καὶ φωτιστικὴ πηγὴ, ἡ συναίδιος τοῦ Πατρὸς δημιουργικὴ δύναμις, ὁ πᾶσαν τὴν οἰκονομίαν, διὰ τὴν τῶν βροτῶν σωτηρίαν, ὑπερκάλλως πληρώσας, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν· ὁ θανάτου δεσμοὺς ἀλύτους, καὶ κλεῖθρα ἄβου διαρρήξας, πονηρῶν δὲ πνευμάτων πλήθῃ καταπατήσας· ὁ προσαγαγὼν σεαυτὸν ἄμωμον ὑπὲρ ἡμῶν ἱερεῖον, τὸ σῶμα δούς τὸ ἀχράντον εἰς θυσίαν, τὸ πάσης ἁμαρτίας ἄφυστόν τε καὶ ἀβατον, καὶ διὰ τῆς φρικτῆς ταύτης, καὶ ἀνεκδιγήτου ἱεραουργίας, ζωὴν ἡμῖν αἰώνιον χαρισάμενος· ὁ εἰς ἄβου καταβάς, καὶ μοχλοὺς αἰωνίους συτρίψας, καὶ τοῖς κάτω κληθεμένοις ἄνοδον ὑποδείξας· τὸν δὲ ἀρχέκακον καὶ βύθιον δράκοντα, θεοσόφῳ δελιάσματι ἀγκιστρούσας, καὶ σειραῖς

ζόφου δεσμεύσας ἐν ταρτάρῳ, καὶ πυρὶ ἀσθέειν, καὶ σκότῳ ἐξωτέρῳ, διὰ τῆς ἀπειροδυνάμου σου κατασφαλισχένος ἰσχύος· ἡ μεγαλῶνυμος σοφία τοῦ Πατρὸς· ὁ τοῖς ἐπηρεάζομένοις μέγας ἐπίκουρος φανείς, καὶ φωτίσας τοὺς ἐν σκότει, καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένους· Σὺ, δόξης ἀενάου Κύριε, καὶ Πατρὸς ὑψίστου Υἱὲ ἀγαπητέ· αἰδίον φῶς, ἐξ αἰδίου φωτός· ἤλιε δικαιοσύνης, ἐπάκουστο ἡμῶν δεομένων σου, καὶ ἀνάπαυστο τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, τῶν προκεικοιμημένῳ πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν, καὶ τῶν λοιπῶν συγγενῶν κατὰ σάρκα, καὶ πάντων τῶν οἰκείῳ τῆς πίστεως, περὶ ὧν καὶ τὴν μνήμην ποιούμεθα νῦν· ὅτι ἐν σοὶ πάντων τὸ κράτος, καὶ ἐν τῇ χειρὶ σου κατέχεις πάντα τὰ πέπρατα τῆς γῆς. Δέσποτα παντοκράτορ, Θεὲ Πατέρων, καὶ Κύριε τοῦ ἐλέους, γένειος θνητοῦ τε καὶ ἀθανάτου, καὶ πάσης φύσεως ἀνθρωπίνης δημιουργεῖ, συνισταμένης τε καὶ πάλιν λυομένης, ζωῆς τε καὶ τελευτῆς, τῆς ἐνταῦθα διαγωγῆς, καὶ τῆς ἐκεῖθεν μεταστάσεως· ὁ χρόνους μετρῶν τοῖς ζωσιν, καὶ καιροὺς θανάτου ἰσθῶν, κατὰ γων εἰς ἄβου καὶ ἀνάγων, δεσμεύων ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἀπολύων ἐν δυναστείᾳ· ὁ τὰ παρόντα χρησίμως οἰκονομῶν, καὶ τὰ μέλλοντα λυσιτελῶς διοικῶν· ὁ τοὺς θανάτου κέντρῳ πληγέντας, ἀναστάσεως ἐλπίσει ζωογονῶν. Αὐτὸς Δέσποτα, τῶν ἀπάντων, ὁ Θεὸς, ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἡ ἐλπίς πάντων, τῶν

περάτων τῆς γῆς, καὶ τῶν ἐν θαλάσῃ μακρὰν, ὁ καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ἐσχάτῃ, καὶ μεγάλῃ, καὶ σωτηρίῳ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς τὸ μυσῆριον τῆς ἀγίας, καὶ ὁμοουσίου, καὶ συναϊδίου, καὶ ἀδιαιρέτου, καὶ ἐκσυγχύτου Τριάδος ὑποδείξας ἡμῖν, καὶ τὴν ἐπιφοίτησιν καὶ παρουσίαν τοῦ ἀγίου καὶ ζωοποιῦ σου Πνεύματος, ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν, ἐπὶ τοὺς ἀγίους σου Ἀποστόλους ἐκχέας, καὶ Εὐαγγελιστὰς αὐτοὺς λέμενος τῆς εὐσεβοῦς ἡμῶν πίστεως, καὶ ὁμολογητὰς καὶ κήρυκας τῆς ἀληθοῦς ἀναδειξας Θεολογίας· ὁ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ παντελείῳ Ἔσортῃ καὶ σωτηριῳδῇ, ἰλασμοὺς ἰκεσίους, ὑπὲρ τῶν κατεχομένων ἐν αἴθῃ καταξιώσας δέχεσθαι, μεγάλας τε παρέχων ἡμῖν ἐλπίδας ἄνεσιν τοῖς κατοχομένοις τῶν κατεχόντων αὐτοὺς ἀνιαρῶν, καὶ παραφυχὴν παρὰ σοῦ καταπέμπεσθαι. Ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, καὶ οἰκτρῶν δεομένων σου· καὶ ἀνάπαυσον τὰς ψυχὰς τῶν δούλων σου, τῶν προκεκοιμημένων, ἐν τόπῳ φωτεινῷ, ἐν τόπῳ χλοερῷ, ἐν τόπῳ ἀναψύξεως, ἐνθα ἀπέδρα πάσα ὀδύνη, λύπη, καὶ στεναγμὸς· καὶ κατὰ τάξιν τὰ πνεύματα αὐτῶν ἐν σκηναῖς Δικαίων, καὶ εἰρήνης καὶ ἀνέσεως ἀξίωσον αὐτούς· ὅτι οὐχ οἱ νεκροὶ αἰνέσουσί σε, Κύριε, οὐδὲ οἱ ἐν αἴθῃ ἐξομολόγησιν παρῆρσιάζονται, προσφέρειν σοι, ἀλλ' ἡμεῖς οἱ ζῶντες εὐλογοῦμέν σε καὶ ἰκετεύομεν, καὶ τὰς ἰλασθηρίους εὐχὰς καὶ θυσίας προσάγομέν σοι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν αὐτῶν.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην τὴν Εὐχὴν.

Θεὸς ὁ μέγας καὶ αἰώνιος, ὁ ἅγιος καὶ φιλόανθρωπος, ὁ καταξιώσας ἡμᾶς καὶ ἐν ταύτῃ τῇ ὥρᾳ στήναι ἐνώπιον τῆς ἀπροσίτου σου δόξης, εἰς ὕμνον καὶ αἶνον τῶν θαυμασίων σου, ἰλάσθητι ἡμῖν τοῖς ἀναξίοις δούλοις σου· καὶ παράσχου χάριν, τοῦ μετὰ συντηρημένης καρδίας ἀρετεωρίζως προσεγγεῖν σοι τὴν τρισάγιον δοξολογίαν, καὶ τὴν εὐχαριστίαν τῶν μεγάλων σου δωρεῶν, ὧν ἐποίησας, καὶ ποιεῖς πάντοτε εἰς ἡμᾶς. Μνήσθητι, Κύριε, τῆς ἀσθενείας ἡμῶν, καὶ μὴ συναπολέτης ἡμᾶς ταῖς ἀνομίαις ἡμῶν, ἀλλὰ ποιήσον μέγα ἔλεος μετὰ τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν· ἵνα, τὸ τῆς ἀμαρτίας σκότος διαφυγόντες, ἐν ἡμέρᾳ δικαιοσύνης περιπατήσωμεν· καὶ ἐνδυσάμενοι τὰ ὄπλα τοῦ φωτός, ἀνεπιβουλεύτως διατελέσωμεν ἀπὸ πάσης ἐπηρείας τοῦ πονηροῦ, καὶ μετὰ παρρησίας δοξάσωμεν ἐπὶ πᾶσι, σὲ τὸν μόνον ἀληθινὸν καὶ φιλόανθρωπον Θεόν. Σὸν γὰρ ὡς ἀληθῶς, καὶ μέγα ὄντως μυστήριον, Δέσποτα τῶν ἀπάντων καὶ ποιητὰ, ἢ τε πρόσκαιρος λύσις τῶν σῶν κτισμάτων, καὶ ἢ μετὰ ταῦτα συνάφεια, καὶ ἀνάπαυσις ἢ εἰς αἰῶνας. Σοὶ χάριν ἐπὶ πᾶσιν ὁμολογοῦμεν, ἐπὶ ταῖς εἰσόδοις ἡμῶν ταῖς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, καὶ ταῖς ἐξόδοις, αἱ τὰς ἐλπίδας ἡμῶν τῆς ἀναστάσεως, καὶ τῆς ἀκηράτου ζωῆς, διὰ τῆς σῆς ἀψευδοῦς ἐπαγγελίας προμνηστεύονται· ἧς ἀπολαύσαιμεν ἐν

τῆ δευτέρᾳ μελλούσῃ παρουσίᾳ σου. Σὺ γὰρ εἶ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἡμῶν ἀρχηγός, καὶ τῶν βεβιωμένων ἀδέκαστος, καὶ φιλόανθρωπος κριτὴς, καὶ τῆς μισθοδοσίας Δεσπότης καὶ Κύριος· ὁ καὶ κοινωνήσας ἡμῖν παραπλησίως, σαρκὸς καὶ αἵματος, διὰ συγκατάβασιν ἄκραν, καὶ τῶν ἡμετέρων ἀδιαβλήτων παθῶν, ἐν τῷ ἐκουσίως εἰς πείραν κατατῆναι, προσλαβόμενος σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, καὶ ἐν ᾧ πέπονθας πειρασθεὶς αὐτός, τοῖς πειραζομένοις ἡμῖν, γενόμενος αὐτεπάγγελτος βοηθός· διὸ καὶ συνήγαγες ἡμᾶς εἰς τὴν σὴν ἀπάθειαν. Δέξαι οὖν, Δέσποτα, δεήσεις καὶ ἰκεσίας ἡμετέρας, καὶ ἀνάπαυσον πάντας τοὺς πατέρας ἐκάστου, καὶ μητέρας, καὶ ἀδελφούς, καὶ ἀδελφὰς καὶ τέκνα, καὶ εἴτι ἄλλο ὁμογενές, καὶ ὁμόφυλον, καὶ πάσας τὰς προανηψυσαμένας ψυχὰς ἐπ' ἐλπίδι ἀναστάσεως ζωῆς αἰωνίου· καὶ κατὰ τὰ πνεύματα αὐτῶν καὶ τὰ ὀνόματα ἐν βίβλῳ ζωῆς, ἐν κόλπῳ τοῖς Ἀβραάμ, Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, ἐν χώρᾳ ζώντων, εἰς βασιλείαν οὐρανῶν, ἐν Παραδείσῳ τρυφῆς, διὰ τῶν φωτεινῶν Ἀγγέλῳ σου εἰσαγωγῶν ἅπαντας εἰς τὰς ἀγίας σου μονὰς· συνέγειραν καὶ τὰ σώματα ἡμῶν ἐν ἡμέρᾳ, ἧ ὤρισας, κατὰ τὰς ἀγίας σου καὶ ἀψευδεῖς ἐπιγγελίας. Οὐκ ἔστιν οὖν, Κύριε, τοῖς δούλοις σου θάνατος, ἐκδημούντων ἡμῶν ἀπὸ τοῦ σώματος, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ἐκδημούντων, ἀλλὰ μετὰ στασις ἀπὸ τῶν λυπηροτέρων

ἐπὶ τὰ χρηστότερα καὶ θυμηδέτερα, καὶ ἀνάπυσις, καὶ χαρὰ. Εἶδὲ καὶ τι ἡμάρτομεν εἰς σέ, Ἰλεως γενοῦ ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς· διότι οὐδεὶς καθαρὸς ἀπὸ ῥύπου ἐνώπιόν σου, οὐδ' αἱ μίᾳ ἡμέρᾳ ἢ ἢ ζωῆ αὐτοῦ· εἰμὴ μόνος σὺ, ὁ ἐπὶ γῆς φανείς ἀναμάρτητος, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς δι' οὗ πάντες ἐλπίζομεν ἐλέους τυχεῖν, καὶ ἀφέσεως ἁμαρτιῶν. Διὰ τοῦτο ἡμῖν τε καὶ αὐτοῖς, ὡς ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος, Θεὸς, ἄετος, ἄφρων, συγχώρησον τὰ παραπτώματα ἡμῶν, τὰ ἐκούσια, καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἐν ἀγνοίᾳ, τὰ πρόδηλα, τὰ λανθάνοντα, τὰ ἐν πράξει, τὰ ἐν διανοίᾳ, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν πάσαις ἡμῶν τῆς ἀνατροφαῖς καὶ τοῖς κινήμασι· καὶ τοῖς μὲν προλαβοῦσιν ἐλευθερίαν καὶ ἀνεσιν ὀρηστικῆς, ἡμᾶς δὲ τοὺς περιεστῶτας εὐλόγησον, τέλος ἀγαθόν, καὶ εἰρημικὸν παρεχόμενος ἡμῖν τε, καὶ παντὶ τῷ λαῷ σου, καὶ ἐλέους, σπλάγχνα, καὶ φιλοανθρωπίας διανοίγων ἡμῖν ἐν τῇ φρικτῇ, καὶ φοβερᾷ σου παρουσίᾳ, καὶ τῆς Βασιλείας σου ἀξίους ἡμᾶς ποιήσον.

Ἐπισυνάπτει καὶ ταύτην.

Θεὸς ὁ μέγας καὶ Ὑψίστος, ὁ μόνος ἔχωι ἀθανασίαν, φῶς οἰκῶν ἀπόροιστον· ὁ πᾶσιν τὴν Κτίσιν ἐν σοφίᾳ δημιουργήσας, ὁ διαχωρήσας ἀνὰ μέσον τοῦ φωτός, καὶ τὸν Ἥλιον θέμενος εἰς ἐξουσίαν τῆς ἡμέρας, Σελήνην δὲ καὶ ἀστέρας εἰς ἐξουσίαν τῆς νυκτός· ὁ καταξιώσας ἡμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς

καὶ ἐπὶ τῆς παρουσίας ἡμέρας προ-
φθάσαι τὸ πρόσωπόν σου ἐν ἐξο-
μολογήσει, καὶ τὴν ἐσπερινὴν σοὶ
λατρείαν προσαγαγεῖν. Αὐτὸς φι-
λάνθρωπε Κύριε, κατεύθυνον τὴν
προσευχὴν ἡμῶν ὡς θυμίαμα ἐνώ-
πιόν σου, καὶ πρόσδεξαι αὐτὴν
εἰς ὁσμὴν εὐωδίας. Πράσχει δὲ
ἡμῖν τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, καὶ
τὴν ἐπιούσαν νύκτα εἰρηνικὴν.
Ἐνδύσον ἡμᾶς ὄπλα φωτός· ῥυ-
σαι ἡμᾶς ἀπὸ φόβου νυκτερινοῦ,
καὶ ἀπὸ παντὸς πράγματος ἐν
σκοτει διαπορευομένου, καὶ δώρη-
σαι ἡμῖν τὸν ὕπνον, ὃν εἰς ἀνά-
παυσιντῆ ἀσθενείᾳ ἡμῖν ἐδώρησω,
πάσης διαβολικῆς φαντασίας ἀ-
πηλλαγμένον. Ναι, Δέσποτα τῶν
ἀπάντων, τῶν ἀγαθῶν χορηγέ,
ἵνα καὶ ἐν ταῖς κοίταις ἡμῶν κα-
τανυγόμενοι, μνημονεύωμεν καὶ
ἐν νυκτὶ τοῦ παναγίου ὀνόματός
σου, καὶ τῆ μελέτῃ τῶν σῶν ἐν-
τολῶν καταυγαζόμενοι, ἐν ἀγαλ-
λιάσει ψυχῆς διανιστώμεν πρὸς
δοξολογίαν τῆς σῆς ἀγαθότητος,
δεήσεις καὶ ἰκεσίας τῆ σῆ εὐ-
σπλαγγνία προσάγοντες ὑπὲρ τῶν
ιδίων ἁμαρτιῶν καὶ παντὸς τοῦ
Λαοῦ σου ὃν ταῖς πρεσβείαις τῆς
ἀγίας Θεοτόκου ἐν ἐλέει ἐπίσκεψαι.

Ὁ Διάκονος.

Ἀντιλαβοῦ, σώσον, ἐλέησον, ἀνάστη-
σον, καὶ διαφύλαξον ἡμᾶς ὁ Θεός. . .
Τῆς Παναγίας ἀχράντου ὑπερευλογη-
μένης ἐνδόξου. . .

(Ὁ Ἱερεὺς ἐκφώνως.)

Σὺ γὰρ εἶ ἡ ἀνάπαυσις τῶν ψυχῶν
καὶ τῶν σωματίων ἡμῶν, καὶ σοὶ τὴν
δόξαν ἀναπέμπομεν, τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ

Υἱῷ, καὶ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ
ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Ὁ Διάκονος.

Πληρώσωμεν τὴν ἐσπερινὴν. κτλ.

(Ὁ Ἱερεὺς τὴν ἐκφώνησιν.)

Ὅτι ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος. . .

Εἰρήνη πᾶσι.

(Ὁ Λαός.) Καὶ τῷ Πνεύματί σου.

Ὁ Διάκονος.

Τὰς κεφαλὰς ὑμῶν τῷ Κυρίῳ κλίνετε.

(Ὁ Λαός.) Σοὶ Κύριε.

(Καὶ ὁ Ἱερεὺς εὐχεται τὴν Εὐχὴν
ταύτην μυστικῶς.)

Κύριε ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ κλίνας
οὐρανοῦς, καὶ καταβάς ἐπὶ σωτη-
ρία τοῦ γένους τῶν ἀνθρώπων, ἐ-
πίδε ἐπὶ τοὺς δούλους σου καὶ ἐπὶ
τὴν κληρονομίαν σου· σοὶ γὰρ τῷ
φοβερῷ καὶ φιλανθρώπῳ κριτῇ οἱ
σοὶ δούλοι τὰς ἑαυτῶν ἐκλιναν κε-
φαλὰς, τοὺς δὲ αὐτῶν ὑπέταξαν
αὐχένας, οὐ τὴν ἐξ ἀνθρώπων ἀ-
ναμένοντες βοήθειαν, ἀλλὰ τὸ σὸν
περιμένοντες ἔλεος, καὶ τὴν σὴν
ἀπεκδεχόμενοι σωτηρίαν· οὐς δια-
φύλαξον ἐν παντὶ καιρῷ καὶ κατὰ
τὴν παροῦσαν ἐσπέραν, καὶ τὴν
ἐπιούσαν νύκτα, ἀπὸ παντὸς ἐχ-
θροῦ, ἀπὸ πάσης ἀντικειμένης ἐν-
εργείας, καὶ διαλογισμῶν ματαίων
καὶ ἐνθυμήσεων πονηρῶν.

(Εἶτα ἐκφωνεῖ.)

Εἴη τὸ κράτος τῆς βασιλείας σου
εὐλογημένον καὶ δεδοξασμένον, τοῦ Πα-
τρὸς, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ τοῦ ἁγίου Πνεύ-
ματος, νῦν καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶ-
νας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Καὶ ψάλλομαν τὰ ἰδιόμελα τοῦ

Στίχου. Ἦχος γ'.

Νῦν εἰς σημεῖον τοῖς πᾶσιν,
ἐμφανῶς αἱ γλῶσσαι γεγόρασι.

Ἰουδαῖοι γὰρ, ἐξ ὧν κατὰ σάρκα Χριστός, ἀπιστία νοσήσαντες, θείκης ἐξέπεσον χάριτος, καὶ τοῦ Θεοῦ φωτὸς οἱ ἐξ ἔθνων ἠξιώθημεν, στηριχθέντες τοῖς λόγοις τῶν Μαθητῶν, φθειρομένων τὴν δόξαν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὄλων Θεοῦ· μεθ' ὧν τὰς καρδίας σὺν τοῖς γόνασι κλίναντες, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν, τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι στηριχθέντες, Σωτῆρι τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός.

Ἦν τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, ἐπὶ πᾶσαν σάρκα ἐκκέχυται. Ἀποστόλων γὰρ χορείαις ἀρξάμενον, ἐξ αὐτῶν κατὰ μέθεξιν, τοῖς πιστοῖς τὴν χάριν ἐφήπλωσε, καὶ πισοῦται αὐτοῦ τὴν κραταιὰν ἐπιφοίτησιν, ἐν πυρίνῳ τῷ εἶδει τοῖς Μαθηταῖς διανέμων τὰς γλώσσας εἰς ὑμνωδίαν καὶ δόξαν Θεοῦ· διὸ τὰς καρδίας νοερώς ἐλλαμπόμενοι, ἐν πίστει στηριχθέντες τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, δυσωποῦμεν σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Ἦν περιβάλλονται κράτος οἱ Χριστοῦ ἀφ' ὕψους Ἀπόστολοι· ἐγκαινίζει γὰρ αὐτοὺς ὁ Παράκλητος, ἐν αὐτοῖς καινιζόμενος μυστικῇ καινότητι γνώσεως· ἦν ταῖς ξέναις φωναῖς, καὶ ὑψηλόροις κηρύττοντες, τὴν αἰδίου Φύσιν τε καὶ ἀπλήν, τρισυπόστατον σέβειν τοῦ εὐεργέτου τῶν ὄλων Θεοῦ, ἡμᾶς ἐκδιδάσκουσι· διὸ φωτισθέντες τοῖς ἐκείνων διδάγμασι, Πα-

τέρα προσκυνήσωμεν, σὺν Υἱῷ καὶ Πνεύματι, δυσωποῦντες σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Δεῦτε λαοὶ τὴν τρισυπόστατον. σ. 244.

Τὸ, Νῦν ἀπολύεις· τὸ, Τρισάγιον· καὶ τὸ Ἀπολυτικίον τῆς Ἑορτῆς.

Εὐλογητὸς εἶ Χριστέ. (ἐκ γ'.

Εἶτα ὁ Ἱερεὺς ποιεῖ τὴν ἀπόλυσιν οὕτως·

Θ ἐκ τῶν Πατρικῶν κόλπων κενώσας ἑαυτὸν, καὶ τὴν ἡμετέραν ὄλην ἀνθρωπείαν προσλαβόμενος φύσιν, καὶ θεώσας αὐτήν· μετὰ δὲ ταῦτα εἰς οὐρανοῦς αὔθις ἀνελθὼν, καὶ ἐν δεξιᾷ καθήσας τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρὸς, τό τε θεῖον καὶ Ἁγίον, καὶ ὁμοούσιον, καὶ ὁμοδύναμον, καὶ ὁμόδοξον, καὶ συναίδιον Πνεῦμα καταπέμφας ἐπὶ τοὺς ἁγίους αὐτοῦ Μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους, καὶ διὰ τούτου φωτίσας μὲν αὐτοὺς, δι' αὐτῶν δὲ πᾶσαν τὴν οἰκουμένην, Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεὸς ἡμῶν, ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου καὶ παναρώμου Ἁγίας αὐτοῦ Μητρὸς τῶν Ἁγίων ἐνδόξων, πανευφήμων, Θεοκηρύκων, καὶ πνευματοφόρων Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων, ἐλεῆσαι καὶ σῶσαι ἡμᾶς διὰ τὴν ἑαυτοῦ ἀγαθότητα. Ἀμήν

Τῆ ΔΕΥΤΕΡΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝ-
ΤΗΚΟΣΤΗΝ.

Εἰς τὸν Ὁρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κἀθισμα,
ἤχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν μεθέορτον πιστοί. Δι.
Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κἀθ. ὁμοίαν.

Ἡ τοῦ Πνεύματος πηγὴ. Δις.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 247.)

Εἶτα ὁ Ν'. καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἑορ-
τῆς. Ὁ βαρὺς μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἦ.
καὶ ὁ δ'. εἰς ζ'.

(Ὅρα τούτους ὀπισθεν, τῇ Κυριακῇ
τῆς Πεντηκοστῆς.)

Ἀπὸ γ'. ᾠδῆς Κάθισμα. ἤχ. πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα νῦν κατ-
ελθόν, ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους εἶδει
πυρός, τοῦ θάμβους ἐπλήρωσε, τῶν
ἐθνῶν τὰ συσῆματα ἐν γὰρ γλώσ-
σαις λαλούντων, πυρίναις φιλάν-
θρωπε, τὴν ἰδίαν ἕκαστος, διάλε-
ξιν ἤκουον· ὅθεν καὶ τὸ θαῦμα, τοῖς
ἀπίστοις ὡς μέθη, πιστοῖς δὲ σω-
τήριον, ἀληθῶς ἐγνωρίζετο· διὰ
τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου,
Χριστέ ὁ Θεός, τῶν πταισμάτων
ἄφεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι,
πλουσίως τοῖς δούλοις σου. Δίς.

Κοντάκιον, καὶ Οἶκος, τῆς Ἑορτῆς.

Συναξάριον τοῦ Μηναίου, εἶτα τὸ παρόν.

Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, Δευτέρα τῆς Πεν-
τηκοστῆς, αὐτὸ τὸ πανάγιον, καὶ ζωο-
ποιόν, καὶ παντοδύναμον εορτάζομεν
Πνεῦμα, τὸν ἕνα τῆς Τριάδος Θεόν, τὸ
ὁμότιμον, καὶ ὁμοούσιον, καὶ ὁμόδοξον
τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ.

Στίχοι.

Πᾶσα πνοή, δόξαζε Πνεῦμα Κυρίου.

Δι' οὗ πονηρῶν πνευμάτων φροῦδα θράση.

Τῇ ἐπιφαιτήσῃ τοῦ ἁγίου Πνεύμα-
τος, πρεσβείαις τῶν Ἀποστόλων σου,
Χριστέ ὁ Θεός, ἐλέησον ἡμᾶς. Ἀμήν.

(Εἶτα ψάλλομεν καὶ τὸν ἐπίλοιπον

Κανόνα τῆς Ἑορτῆς.)

Στιχολογοῦμεν δὲ καὶ τὴν Θ'. ᾠδὴν.

Ἐξαποστειλᾶριον, ἤχος γ'.

Ὁ οὐρανὸν τοῖς ἄστροις.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα.

φῶς ὁ Πατήρ. σελ. 252.

Εἰς τοὺς Αἶνους, ἱστώμεν Στίχ. γ'.
καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα τὰ
παρόντα, δευτεροῦντες αὐτά. ἤχ. β'.

Ἐν τοῖς Προφήταις ἀνήγγειλας.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου ὑμνήσω σε.

Ἐν ταῖς αὐλαῖς σου Κύριε.

(Ὅρα ταῦτα σελ. 243.)

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. δ'.

Γλώσσαί ποτε συνεχύθησαν. σ. 246.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά καὶ ἐκ τοῦ Κανόνος, ᾠ-
δὴ γ' καὶ ζ'. Εἰσοδικόν.

Ἰψώθητι Κύριε ἐν τῇ δυνάμει σου, ἄ-
σομεν καὶ ψαλοῦμεν τὰς δυναστείας σου.

Σῶσον ἡμᾶς Παράκλητε ἀγαθέ.

Ἀπολυτίκιον. Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ.

Κοντάκιον. Ὅτε καταβάς τὰς γλώσσας.

Τὸ Τρισάγιον. Ὁ Ἀπόστολος.

Προκείμενον. Ἦχος πλ. δ'.

Σῶσον Κύριε τὸν λαόν σου.

Στίχ. Πρὸς σὲ Κύριε κεκραξομαι.

Πρὸς Ἐφεσίους ἐπιστολῆς Παύλου
τὸ ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, ὡς τέκνα φωτός περι-
πατεῖτε, (ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ Πνεύματος
ἐν πάτρῃ ἀγαθῶσιν καὶ δικαιοσύνῃ καὶ
ἀληθείᾳ) δοκιμάζοντες τί ἐστὶν εὐάρε-
στον τῷ Κυρίῳ. Καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε
τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους,
μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε. Τὰ γὰρ κρυ-
φῆ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν, αἰσχρὸν ἐστὶ
καὶ λέγειν. Τὰ δὲ πάντα ἐλεγχόμενα,
ὑπὸ τοῦ φωτός φανεροῦνται· πᾶν γὰρ
τὸ φανερούμενον φῶς ἐστὶ. Διὸ λέγει·
ἐγειρεῖ ὁ καθεύδων, καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν
νεκρῶν, καὶ ἐπιφάσει σοι ὁ Χριστός.
Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε,
μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί· ἐξαγο-
ραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι
πονηραὶ εἰσι. Διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἄ-
φρονες, ἀλλὰ συνιέντες τί τὸ θέλημα
τοῦ Κυρίου. Καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἴνω

ἐν ᾧ ἐστὶν ἀσωτία, ἀλλὰ πληροῦσθε ἐν πνεύματι· λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς, καὶ ὕμνοις καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς, ἀδοντες, καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ.

Ἀλληλουῖα, ἦχος β'.

Εὐαγγέλιον, κατὰ Ματθαῖον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Ὁράτε, μὴ καταφρονησητε. Κοινωνικόν.

Τὸ Πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῆ εὐθείᾳ.

—ο—

ΕΙΔΗΣΙΣ.

Καθ' ὅλην ταύτην τὴν ἑβδομάδα τῆς ἁγίας Πεντηκοστῆς γίνεται κατάλυσις εἰς πάντα.

Τῆ ΔΕΥΤΕΡᾳ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχους ς'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Νῦν ἐγκαινίζονται γλώσσαι, τὰ μεγαλεῖα Θεοῦ, ἑτεροφλόγοις λόγοις, καὶ πυρὸς ὡς ἐν εἰδεί, εἰς πίστωσιν ἀπάντων, τῶν ἐπὶ γῆς, διηγείσθαι τρανότατα· νῦν εἰς σημειον τοῖς ἔθνεσιν ἀληθῶς, σωτηρία ἐπεδήμησεν.

Ἦν καταπέμψαι ὑπέσχου, τοῖς Μαθηταῖς σου Χριστέ, ἐξ ὕψους δυνατείαν, ἐκπληρώσας ἐκπέμπεις, τὸ ἅγιόν σου Πνεῦμα, δειξάς ἡμῖν ὅτι σὺ εἶ ἡ ἀλήθεια, καὶ ἐπὶ σέ οἱ ἐλπίζοντες ἀγαθῆ, ἀληθῶς οὐ κατασχύνονται.

Τὴν προθεσμίαν πληρώσας, σοῦ τὸν Παράκλητον, ὡσεὶ πυρὸς ἐν γλώσσαις, ἐξαπέστειλας κόσμῳ, τὰς πάντων ἀμαρτίας, θείῳ πυρί,

(ΤΟΜ. Ε')

ἀναχωνεῦσαι, καὶ δοῦναι ἡμῖν, τὴν πρὸς αὐτὸν κοινωνίαν εἰλικρινῆ, τοῖς πιστῶς θεολογοῦσιν αὐτόν.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α'.

Πεντηκοστὴν ἑορτάζομεν. σελ. 243.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ, ἦχος β'.

Οἶκος τοῦ Εὐφραθᾶ.

Εργῶ τοῖς Μαθηταῖς, ὡς ἐπηγγείλω Λόγε, ἀπέστειλας τὸ θεῖον, καὶ Ἄγιόν σου Πνεῦμα, καὶ τούτους κατεφώτισας.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου.

Αφνω ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς Ἀποστόλους πᾶσα, τοῦ Θεοῦ Παρακλήτου, ἡ δύναμις πανσόφους, καὶ θεολόγους ἐδείξε.

Στίχ. Καρδίαν καθαράν κτίστον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεός.

Γένος ἄλλογενῶν, ἀκούοντες ἠπόρουν, ταῖς γλώσσαις ταῖς ἰδίαις, τοὺς θεῖους Ἀποστόλους, Τριάδα μεγαλύνοντας.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος α'.

Γλώσσαις ἄλλογενῶν. σελ. 243.
Ἀπολυτίκιον. Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ.

Καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ ΤΡΙΤῆ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΠΡΩΪ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον· Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα. ἦχος α'.

Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Συντάττω, συνυμνῶ, συνδοξάζω, συνσέβω. Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ, τὸ πανάγιον Πνεῦμα, ἐνῶν τῇ Θεότητι, διαιρῶν ἰδιότησιν· οὕτω τοῦτο γὰρ, τοὺς τοῦ Χριστοῦ Ἀποστόλους, ἐμφορῆσαν νῦν, ἀνά

τὸν σύμπαντα Κόσμον, κηρύττειν ἐσφίσει.

Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα, ὅμοιον.

Χριστοῦ τοὺς Μαθητάς, ἢ τοῦ Πνεύματος χάρις, ὀρικτῶς ἐξ οὐρανοῦ, κατελθοῦσα ἐν εἶδει, πυρὸς κατεσφώτισε, καὶ Φωστῆρας ἀνέδειξε, καταγγέλλοντας, τὴν τῆς Ἁγίας Τριάδος, μίαν δύναμιν, καὶ Κυριότητα μίαν, ἣν πίστει δοξάζομεν.

Δίς.

Ὁ Πεντηκοστός καὶ οἱ Κανόνες. Τῆς Ἑορτῆς ὁ βεβύς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιῦ εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρά.

Ἦχος β'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθῆ.

Αἰγλή Θεαρχικῆ, τὸν νοῦν καταλαμφέντες, οἱ Μαθηταί σου Λόγε, οὐσιωδῶς τὸ Πνεῦμα, τὸ ἅγιον ἐδέξαντο.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον.

Γλώσσα ὡσεὶ πυρὸς, ἐξ ὕψους ὄραθεισαι, ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, κατῆλθον μερισθεῖσαι, φωτίζουσαι οὐ φλέγουσαι.

Στίχ. Μὴ ἀποφρίψῃς με.

Ανωθεν πρὸς ἡμᾶς, Παράκλητα φοιτήσας, ὡς πρὶν τοῖς Ἀποστόλοις, ἁγιάσον καὶ σῶσον τοὺς σὲ Θεὸν κηρύττοντας.

Δοῦσα, καὶ νῦν, ἦχος α'.

Πάντα γορηγεὶ τὸ Πνεῦμα. σ. 243.

Τῆς ΤΡΙΤῆς ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰστώμεν Στίχ. σ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρά τῆς Ἑορτῆς γ'. ἦχος α'.

Τῶν οὐρανίων ταγμάτων.

Ὡς προσφύες ὡς οἰκεῖον, τοῖς

λογικοῖς οὐρανοῖς, ἐν πυριμόρφοις γλώσσαις, τοῦ Θεοῦ καταγγέλλειν, τοῖς ἔθνεσι τὴν δόξαν τοῦ τῷ πυρὶ, οὐρανοῦς ὠραΐσαντος, καὶ καταυγάσαντος κόσμον τὸν αἰσθητὸν σὺν Υἱῷ τε καὶ τῷ Πνεύματι.

Ἐν τῇ Σιών συνηγμένων, τῶν Μαθητῶν τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἡ ἐπαγγελία, τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ἐν τούτοις ἐφίξθησαν, εἶδει πυρὸς, πυριπνόους ἀνέδειξεν, ἐκφαντορίαις τὰ δογματα μυστικαῖς, τῆς Τριάδος ῥητορεύοντας.

Οὐρανοχάλκευτα ξίφη, τοὺς ἱεροὺς Μαθητάς, τὸ ἱερὸν φοιτήσαν, ἐκτετέλεξε Πνεῦμα, τὴν γῆν καθιερωσαν, τῷ Ποιητῇ, ἀνιέρους συγκόψαντας, ὡς ἐκλιπεῖν τὰς ῥομφαίας τοῦ πονηροῦ, καὶ σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Καὶ τοῦ Μηναιῦ γ'.

Δοῦσα, καὶ νῦν, ἦχος β'.

Εἶδομεν τὸ φῶς. σελ. 243.

Εἰς τὸν Στίχον Στιχηρά προσόμοια.

Ἦχος δ'. Ἐδοκασ σημειώσιν.

Σήμερον ἐφοίτησε, τοῦ Παναγίου σου Πνεύματος, ἡ ἐνέργεια Κύριε, ἐν τοῖς Ἀποστόλοις σου, καὶ σοφοὺς ἐνδείξαν, τῇ θεογνωσίᾳ, καταπεπλήρωκεν ἰδοῦ, τῆς μακαρίας διδασκαλίας σου διό σου τὴν σωτήριον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον.

Σήμερον τὸ Πνεῦμά σου, τὸ παντοδύναμον Δέσποτα, ἐκ Πατρὸς, καταπέμπεται, τὸ σοὶ ὁμοούσιον, ἐν πυρίναις γλώσσαις· διανεμηθὲν δὲ, τὰ μεγαλεῖά σου λα-

λείν, τοὺς Ἀποστόλους σου παρεσκεύασε· διό σου τὴν σωτήριον οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με·

Σήμερον ἐξέχεας, τοῦ Παρακλήτου σου Πνεύματος, ὁ Σωτὴρ τὰ χαρίσματα, τῇ βροτείᾳ φύσει· διδοὺς προφητεύειν, ὡς ἔφησας Λόγε, καὶ τὴν Τριάδα προσκυνεῖν, ἀδιαιρέτως συνεξεπαίδευσας· διό σου τὴν σωτήριον, οἰκονομίαν δοξάζομεν, Ἰησοῦ Παντοδύναμε, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δύξα, καὶ νῦν, ἤχος β'.

Ἐν τοῖς Προφήταις. σελ. 243.

Ἀπολυτίκιον τῆς Ἑορτῆς, καὶ ἀπόλυσις.

ΤΗ: ΤΕΤΑΡΤΗ: ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗ
ΚΟΣΤΗΝ ΠΡΩΪ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολ.

Κάθ. ἤχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Καθὼς ἐπηγγείλατο, αὐτεξουσίως μολὸν, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τοῖς Ἀποστόλοις Χριστέ, εἰς μίαν συνήρμοσε, πίστεως συμφωνίαν, τῆς ἀκτίστου Τριάδος, γλώσσας τὰς διαφόρους, τῆς ἐθνῶν πανσπερμίας· ἀλλ' οἴκησον καὶ ἡμῖν ἀγαθὲ, φιλόνηρωπε, δεόμεθα. (Δίς.)

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθισμα

Ἦχ. πλ. δ'. Τὴν σοφίαν καὶ Λόγον.

Τὸ πανάγιον Πνεῦμα νῦν κατέλθον, ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους εἶδει πυρὸς, θάμβους ἐπλήρωσε τῶν ἐθνῶν τὰ συστήματα· ἐν γὰρ γλώσσαις λαλούντων, πυρίναις φιλόνηρωπε, τὴν ἰδίαν ἕκαστος, διάλεξιν ἤκουεν· ὅθεν καὶ τὸ θαῦμα, τοῖς ἀπίστοις ὡς μέθη, πιστοῖς δὲ σω-

τήριον, ἀληθῶς ἐγνωρίζετο· διὰ τοῦτο δοξάζομεν, τὸ κράτος σου, Χριστέ ὁ Θεὸς, τῶν πταισμάτων ἄρεσιν αἰτούμενοι, καταπέμψαι, πλουσίως τοῖς δούλοις σου· Δίς.

Ὁ Πεντηκοστός, καὶ οἱ Κανόνες. Τῆς Ἑορτῆς ὁ δ'. μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν Στιχηρὰ προσόμοια, ἤχος πλ. β'.

Τριήμερος ἀνάστης Χριστέ.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, τὸ φῶς τὸ ἐκ φωτὸς προῖον, ἐν πυρίναις, γλώσσαις ἦλθεν ἐπὶ γῆς, φλέξει τὰς ἁμαρτίας, τῶν πίστει προσκυνούντων, τὴν τρισυπόστατον Θεότητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, ἐγκαίνισον ἡμῖν, ὁ Θεὸς, ὅπερ πάλαι πέμψας σου τοῖς Μαθηταῖς, ἐνίσχυσας οἰκτίρμον πληρῶσαι ἐν τῷ κόσμῳ, σοῦ τὰ σωτήρια θελήματα.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με.

Τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον, πρὸς θεολογήσωμεν, ἐκβοῶντες· Μὴ ἀποστῆς ἀφ' ἡμῶν, Παράκλητε, ὁ πᾶσι, παρέχων σωτηρίαν, καὶ ἁγιάζων τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος β'.

Ἐν ταῖς αἰλαῖς σου. σελ. 243.

Ἀπολυτίκιον. Ἐλλογητὸς εἶ.

Καὶ τὰ λοιπὰ τοῦ Ὄρθρου, καὶ ἀπόλυσις.

ΤΗ: ΤΕΤΑΡΤΗ: ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝ-
ΤΗΚΟΣΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στίχους γ'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ προσόμοια τῆς Ἑορτῆς γ'. ἤχ. α'.

Τῶν οὐρανίων ταγματίων.

Μωσῆς ἐν ὄρει τὸν ὄντα, πυρὶ

πεθέαται· ἀλλὰ καὶ τοῖς θεόπταις, καὶ σοφοῖς Ἀποστόλοις τὸ Πνεῦμα πυριμόρφως κάτεισι νῦν, ὡς σαφῶς ὑπεμφῆνειεν, ὡς εἰς Θεὸς ὁ λαλήσας, τότε καὶ νῦν, ἐν ταυτότητι τῆς φύσεως.

Εν πυριμόρφοις ταῖς γλώσσαις, οἱ θεορρήτορες, βαπτίσματος τοῦ θείου, οἱ πρὸς ὕδωρ καλοῦντες, ρητόρων φληναφίας ἀθέων, πυρὶ τῷ τοῦ Πνεύματος ἐφλεξαν· ἀλλὰ φωτίσαις Παράκλητε καὶ ἡμᾶς, τοὺς πιστῶς θεολογοῦντάς σε.

Καὶ τοὺς ἐν ὕλῃ Θεέ μου, σοὶ λειτουργήσαντας, προσλαβομένῳ πάχος, τὸ τῆς ὕλης ἀρρήτως, ὡς πάλαι τοὺς ἀύλους, πυρὶ καινουργεῖς, φλογεροὺς τῷ τοῦ Πνεύματος. Ὡς πολυύμνητος πέλεις, ὡς θαυμαστός, ἐν τοῖς ἔργοις σου, φιλόανθρωπε.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος β'.

Ἐν ταῖς ἀβλαῖς σου Κύριε. σελ. 243.

Εἰς τὸν Στίχ. Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦγ. δ'. Ὡς γενναῖον ἐν μάρτυσιν.

Ομοδόναμον, σύνθρονον, συμφύες καὶ συνάναρχον, τῷ Πατρὶ, τῷ Λόγῳ τε, Πνεῦμα ἅγιον, συμπαντουργόν, συναίδιον, πανάγαθον, πάνταρχον, τοὺς τοῦ Λόγου Μαθητάς, ἐμφορῆσαν ἐσόφισεν, ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ἐν φωναῖς πολυγλώσσοις καταγγέλλειν, τοῦ Θεοῦ τὰ μεγαλεῖα, καὶ τῆς Τριάδος τὰ δόγματα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον.

Τὰ τῆ μέθη σκοτούμενα, τῆς ἀγνοίας Θεάνθρωπε, τῶν ἐθνῶν συστήματα, τὰ παλύσπορα, ὑψη-

γοροῦντας ἐν Πνεύματι, τὰ θεῖα τοὺς Μύστας σου, πολυγλώσσοις λαλιαῖς, ἀπεκάλουν μεθύοντας, τοὺς ἐλάσαντας, τῆς ἀπάτης τὴν μέλην· ἀλλ' ἡμεῖς σε, εἰ' αὐτῶν, ἐπεγνώκότες, θεολογοῦμεν σωζόμενοι.

Στίχ. Μὴ ἀπορῆψῃς με.

Η πηγὴ ἡ αἰδίου, ἀεννάως ἡ βρούσα, ποταμὸν ἀνέκφραστον, ἀγαλότητος, ὕδωρ τὸ ζῶν ἀεὶ βλύζουσα, συμφύτως προχέουσα, ταῖς αὐτοῦ ἐπιρροαῖς, τὴν ψυχὴν μου κατάρδουσον, λυτρομένη με, τῶν παθῶν τῆς καμίνου τοῦ φλογμοῦ τε, τῶν δεινῶν πειρατηρίων, καὶ τοῦ πυρός τῆς κολάσεως.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος β'.

Τριάδα ὁμοούσιον. σελ. 244.

Ἀπολυτ. τῆς Ἑορτῆς· καὶ ἀπόλυσις.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ: ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΠΡΩΙ

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Κάθ. ἤχος α'. Τὸν τάφον σου Σωτήρ.

Ιδοὺ προφητικαί, περαιοῦνται πραρρήσεις· ὁ τούτοις γὰρ αὐγαῖς, ἀμυδραῖς ἐκκαλύψας, μελλόντων τὴν δῆλωσιν, ὡς Θεὸς ὁ Παράκλητος, νῦν ἐκκέχυται τοῖς Ἀποστόλοις πλουσίως· διὰ τούτων δέ, καὶ τοῖς πιστῶς προσκυνοῦσι, Τριάδα τὴν ἄκτιστον. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν Κάθισμα

ἤχ. πλ. α'. Τὸν συνάναρχον.

Η τοῦ Πνεύματος αἴγλη τοὺς Ἀποστόλους σου ἐμφορήσασα Σώτερ, φωστῆρας ἐδειξῆς τὴν τῶν αἰρέσεων ἀγλῶν, ἀποδιώκοντας ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ πιτῶν, καταφωτί-

ζοντας ψυχάς, λατρεύειν σου τὸν Πατέρα, καὶ τὸ πανάγιον Πνεῦμα, τὸ ἀγιάζον τοὺς προσκυνούντάς σε.

Δίς.

Ὁ Πεντηκοστὸς, καὶ οἱ Κανόνες τῆς Ἐορτῆς· ὁ βαρὺς μετὰ τῶν Εἰρμῶν εἰς γ'. καὶ τοῦ Μηναίου εἰς δ'. Κοντάκιον καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἐορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, Στιχηρὰ Προσόμοια, ἤχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυτιν.

Η τοῦ Πνεύματος ἀκόσμος Ἀποστόλους ἐφώτισεν, ἐν πυρίναις γλώσσαις νῦν, ἐποφθεῖσα αὐτοῖς, καὶ τούτους ῥήτορας ἔδειξε, τοῖς πᾶσι κηρύττοντας, τῆς Τριάδος ἀληθῆ, ὁμοφυῆ τε τὴν ἔνωσιν· ὅθεν ἅπαντα, ἐξεπλήττοντο ἔθνη, καθαρῶντα, τοὺς ποτὲ ἀγροικοτάτους, τρανῶς λαλοῦντας ἀπόρρητα.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον.

Ἰπερῶ καθήμενοι, οἱ Ἀπόστολοι ἔλαβον, τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν ἐνέργειαν, πνοὴν βίβαν φοιτήσασαν, ἐν πυρίναις γλώσσαις, καὶ ἐλάλουν ἐμφανῶς, διαφόροις διδάγμασι, προσθεγγόμενοι, τὸν τῆς χάριτος λόγον βεβαιούντες, τὸν παθόντα ἐκουσίως, Χριστὸν ὑπάρχειν Θεὸν ἀληθῆ.

Στίχ. Μὴ ἀπορέψῃς με.

Ὡς κατέπεμψας Κύριε τοῦ Ἁγίου σου Πνεύματος, Ἀποστόλοις σήμερον θείαν χάριν καὶ νῦν, ἡμῖν παράσχου δεόμεθα, αὐγάσαι καρδίας φωτὶ, ἀενάως τῆς αὐτοῦ, ἐπελεύσεως ὅπως σαφῶς, τὸν τρισάγιον, ἐν φωναῖς ἀσιγήτοις αἶνον πάντες ἀναπέμψωμεν ὑμνοῦντες, τριάδα φύσει ἀχώριστον.

Δόξα, καὶ νῦν. ἤχος β'.

Ἐν τοῖς Προφήταις. σελ. 243.

Τῆ ΠΕΜΠΤῆ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΕΣΠΕΡΑΣ.

Εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστώμεν Στίχους ε'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ τῆς Ἐορτῆς γ'. ἤχος δ'.

Ἐδώκας σημεῖωτιν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ διαπορεῖν τὰ χαρίσματα, ἐπὶ γῆς ἐπεδήμησεν, οὐχ ὡςπερ τὸ πρότερον, τῇ σκιᾷ τοῦ νόμου, λάμψαν ἐν Προφήταις, οὐσιωδῶς δὲ νῦν ἡμῖν, τῇ μεσιτεῖᾳ Χριστοῦ δωδωρηται· καρδίας ἐκκαθάρωμεν, ταῖς ἀρεταῖς καὶ δεξώμεθα, τὴν αὐτοῦ ἐπιφοίτησιν, μυστικῶς φωτιζόμενοι.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, μὴ ἀντανέλης φιλόνηρωπε, ἀφ' ἡμῶν, ἀλλὰ δώρησαι, ἀξίως τὴν χάριν σου, πολιτευομένου, ψυχῇ καὶ καρδίᾳ, διακωνίζουσαν αὐτοῦ, τὴν μετουσίαν κληρονομήσαι ἡμᾶς, ναοὺς καὶ οἰκητήρια, τοῦ Παράκλητου ὑπάρχοντας, Ἰησοῦ ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τὸ ἀγιάζον τὰ σύμπαντα, εὐσεβῶς ἀνυμνήσωμεν, καὶ πίστει βοήσωμεν. Ὁ ἐλθὼν ἐν κόσμῳ, Πατὴρ εὐδοκία, μὴ ἀποχώρει ἀφ' ἡμῶν, τῶν λατρευόντων σου τῇ Θεότητι ναοὺς ἡμᾶς ἀνάδειξον, τῆς σῆς ἀφράστου χρηστότητος, καὶ αγιάσον ἅπαντας, τοὺς πιστῶς ἀνυμνοῦντάς σε.

Καὶ τοῦ Μηναίου γ'.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος βαρὺς.

Παράκλητον ἔχοντες πρὸς τὸν Πατέρα, Χριστὸν τὸν Θεόν, Παράκλητον ἄλλον ἐπιδημήσαντα τῇ

γῆ σήμερον, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ἐν πίστει προσκυνήσωμεν.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ προσόμοια.

Ἦχος α'. Πανεύφημοι μάρτυρες.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Πατὴρ τὸ ἐκπορευόμενον, καὶ ἐν Υἱῷ προσκυνούμενον, δι' οὗ καὶ φέρεται, καὶ κρατεῖται πάντα, καὶ ζωῆ συνέχεται, καὶ ζῆ καὶ διαμένει καὶ σώζεται, θεολογήσωμεν, ἀκατάληπτε Παράκλητε, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον πηγὴ, πάσης ἀγαθότητος, οὐσιωδῶς ἐπεδήμησε, τῆς γῆς τὰ πέρατα, οὐρανόθεν οὐρανόθεν, διὰ τῶν Ἀποστόλων, πληρῶσαι καὶ τῆς θείας χρηστότητος, αὐτῷ βοήσωμεν ἀνερμήνευτε Παράκλητε, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Στίχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με.

Τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον Θεός, συμφυὲς καὶ σύνονον, Πατρί, καὶ Λόγῳ γνωρίζεται, φῶς ὑπερέτελειον, ἐκ φωτός ἐκλάμψαν, ἐξ Ἀνάρχου τελείου, Πατὴρ καὶ δι' Υἱοῦ προερχόμενον αὐτῷ βοήσωμεν, ζωοπάροχε Παράκλητε, τὴν εἰρήνην τῷ κόσμῳ σου δώρησαι.

Δόξα, καὶ νῦν, ἦχος πλ. δ'.

Ὅτε τὸ Πνεῦμά σου σελ. 246.

Ἀπολυτ. τῆς Ἑορτῆς, καὶ ἀπόλυσις.

Τῆς ΠΑΡΑΣΚΕΥῆΣ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗΝ ΠΡΩΙ.

Εἰς τὸν Ὄρθρον. Μετὰ τὴν α'. Στιχολ. Κάθισμα, ἦχ. πλ. δ'. Τὸ προσταχθέν.

Μετὰ τὴν ἔγερσιν Χριστέ, τὴν

ἐκ τοῦ τάφου, καὶ τὴν πρὸς ὕψος, οὐρανοῦ θείαν ἀνάληψιν, τοῖς θεόπταις τὴν δόξαν σου, κατέπεμψας οἰκτίρμον, Πνεῦμα εὐθὺς ἐγκαινίσας τοῖς Μαθηταῖς· ὅθεν ὡσεὶ κιθάρα μουσοργική, πᾶσιν ἐτραυολόγησαν, τῷ θεῷ πλήκτρῳ, μυστικῶς, Σῶτερ τὰ ἀπηχήματα, καὶ τὴν οἰκονομίαν σου. Δίς.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Κάθ. ὁμοιον.

Οἱ τοῦ Σωτῆρος ἐρασταί, χαρᾶς ἐπλήσθησαν, καὶ θάρσος ἔλαβον οἱ πρόφην δειλιῶντες, ὡς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον σήμερον κατήλθε, καὶ ἔστη ἐπὶ τὰς κάρας τῶν Μαθητῶν, καὶ ἄλλος ἄλλα ἐλάλει πρὸς τοὺς λαοὺς· γλῶσσαι γὰρ διεσπάρησαν, ὀρώμεναι ὡσεὶ πυρός, καὶ τούτους οὐ κατέφλεξαν ἀλλὰ μᾶλλον ἐδρόσισαν. Δίς.

Ὁ Πεντηκοστὸς, καὶ οἱ Κανόνες. Τῆς Ἑορτῆς ὁ δ. μετὰ τῶν Εἰρημῶν εἰς ἡ. καὶ τοῦ Μηναιῖο εἰς δ'. Κοντάκιον, καὶ Ἐξαποστειλάριον τῆς Ἑορτῆς.

Εἰς τὸν Στίχον τῶν Αἰνῶν, στιχηρὰ προσόμοια, ἦχος α'.

Τῶν οὐρανόθεν ταγμάτων.

Επὶ παφλάζοντος πάλαι, πυρίνου ἄρματος, ὁ ζηλωτῆς Ἡλίας, καὶ πυρίπνοος ἐν δόξῃ, ὀχούμενος ἐδήλου, τὴν νῦν ἐν Σιών, Ἀποστόλοις ἐκλάμψασαν, ἀφ' ὕψους θείαν ἐπίπνοιαν ἐμφανῶς, δι' ἧς κόσμον κατελάμπρυναν.

Στίχ. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον.

Ἰσηγοροῦντες τὴν θείαν, οἰκονομίαν Χριστοῦ, ἐν πυριμόρφοις γλῶσσαις, οἱ Ἀπόστολοι πάντες, ἐφώτισαν τὰ Ἔθνη, σέβειν πιστῶς, ἐν τρισὶν ὑποστάσεσιν, ἐνα Θεὸν

τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ πανάγιον.

Στιχ. Μὴ ἀπορρίψῃς με.

Σιών Ἁγία ἡ Μήτηρ, Ἐκκλησιῶν ἀπασῶν, ἐν ἣ πυρὸς ἐν εἶδει, τὸ Παράκλητον Πνεῦμα, ἐπὶ τοὺς Ἀποστόλους, κατήλθε φρικτῶς, χαῖρε νῦν καὶ ἐόρταζε, τὴν κοσμοπόθητον ὄντως Πεντηκοστὴν, σὺν ἡμῖν πανηγυρίζουσα.

Δόξα, καὶ νῦν, ἤχος πλ. β'.

Βασιλεῦ οὐράνιε. σελ. 246.

Ἀπολυτίκιον. Εὐλογητὸς εἰ Χριστέ.

Καὶ εὐχ. τοῦ Ὁρθροῦ, καὶ ἀπόλυσις.

—ο—

Τῷ Σαββάτῳ μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν.

Ἐν ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ γίνεται τῆς Ἐορτῆς ταύτης ἡ ἀπόδοσις, καὶ ψάλλομεν ἀπαρλλάκτως πάντα τὰ αὐτῆς, ἐν τε τῷ Ἐσπερινῷ, καὶ τῷ Ὁρθρῷ, καὶ τῇ Λειτουργίᾳ, πλὴν τῶν Ἀναγνωσμάτων, τοῦ Πολυελέου, καὶ τῶν Ἀντιφώνων. Ἡ δὲ τοῦ Μηναίου Ἀκολουθία ψάλλεται ἐν τοῖς Ἀποδείπνοις.

Κ Υ Ρ Ι Α Κ Η

Τ Ω Ν Α Γ Ι Ω Ν Π Α Ν Τ Ω Ν .

Τ ῶ Σ Α Β Β Α Τ ῶ .

Ἐν τῷ μεγάλῳ Ἐσπερινῷ.

Μετὰ τὸν Προοιμιακόν, καὶ τὸ ἁ. Κάθισμα τοῦ Ψαλτηρίου, εἰς τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἱστῶμεν Στιχ. ι. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ζ. καὶ τῶν Ἁγίων δ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχ. πλ. δ'.

Ἐσπερινὸν ὕμνον, καὶ λογικὴν λατρείαν, σοὶ Χριστέ προσφέρομεν ὅτι ἠδούκησας τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Κύριε, Κύριε, μὴ ἀπορρίψῃς ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ προσώπου σου, ἀλλ'

ἀλλὰ εὐδόκησον τοῦ ἐλεῆσαι ἡμᾶς, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Χαῖρε, Σιών ἁγία, Μήτηρ τῶν Ἐκκλησιῶν, Θεοῦ κατοικητήριον· σὺ γὰρ ἐδέξω πρώτη ἄρασιν ἁμαρτιῶν, διὰ τῆς Ἀναστάσεως.

Στιχηρὰ Ἀνατολικά.

Θ ἐκ Θεοῦ Πατρὸς Λόγος, πρὸ τῶν αἰώνων γεννηθεὶς, ἐπ' ἐσχάτων δὲ τῶν χρόνων ὁ αὐτὸς ἐκ τῆς ἀπειρογάμου σαρκωθείς, βουλήσει σταύρωσιν θανάτου ὑπέμεινε, καὶ τὸν πάλαι νεκρωθέντα ἄνθρωπον ἔσωσε, διὰ τῆς ἑαυτοῦ Ἀναστάσεως.

Τὴν ἐκ νεκρῶν σου Ἀνάστασιν, δοξολογοῦμεν Χριστέ, δι' ἧς ἠλευθέρωσας Ἀδαμιαῖον γένος, ἐκ τῆς τοῦ ἄδου τυραννίδος· καὶ ἐδωρήσω τῷ κόσμῳ ὡς Θεὸς ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα σοι, Χριστέ Σωτῆρ, Υἱὸ Θεοῦ μονογενές, ὁ προσπαγεῖς ἐν τῷ Σταυρῷ, καὶ ἀναστὰς ἐκ τάφου τρίτημερος.

Ἐτέρα τῶν Ἁγίων Πατέρων.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Οἱ πνευματορρόφητορες, οἱ Μαθηταὶ τοῦ Σωτῆρος, τοῦ Πνεύματος ὄργανα, πίστει χρηματίσαντες, διεσπάρησαν, εἰς τὰ γῆς πέρι, τὸ σεπτὸν κήρυγμα, Ὁρθόδοξως κατασπείραντες· ἐξ ὧν ἐβλάστησαν, εἰς γαῖαν καὶ χάριτι, Μαρτύρων τὰ στρατεύματα, Πάθος τὸ σεπτὸν εἰκονίζοντες, διὰ πολυτρόπων, στρεβλώσεων, μαστιγῶν καὶ πυρὸς, καὶ παρρησίας πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Πυρί ἐκκαϊόμενοι, τῆς τοῦ Κυρίου ἀγάπης, πυρὸς κατεφρόνησαν· καὶ ὡς θεοὶ ἀνθρακες ἀναπτόμενοι, οἱ σεπτοὶ Μάρτυρες, ἐν Χριστῷ ἐφλέξαν, φρυγανῶδες πλάνης φρύαγμα· θηρῶν δὲ ἔφραξαν, στόματα σοφαῖς ἐπικλήσει, καὶ κάρας ἐκτεμνόμενοι, ἔτεμον ἐχθροῦ πάσας φάλαγγας· καὶ τοὺς τῶν αἱμάτων προχέοντες κρουνοὺς καρτερικῶς, τὴν Ἐκκλησίαν καθήρδευσαν, πίστει ἀναθάλλουσαν.

Θηραὶ προσπαλαίοντες, τυμπανιζόμενοι ξίφει, ὄνουξι ξεόμενοι, χεῖρας ἀφαιρούμενοι, καὶ στρεβλοῦμενοι, οἱ στερροὶ Μάρτυρες, καὶ πυρί ἐνύλω, ἀενδότως φλογιζόμενοι, καὶ ἐκκεντούμενοι, καὶ τὰς ἀρμονίας τεμνόμενοι, ὑπέφερον στερρότατα, λῆξιν προσρῶντες τὴν μέλλουσαν, καὶ τοὺς ἀκηράτους στεφάνους, καὶ τὴν δόξαν τοῦ Χριστοῦ· ὧ παρρησία πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Εν πᾶσι τοῖς πέρασιν, τοὺς ἐναθλήσαντας πίσει, Ἀποστόλους, Μάρτυρας, Ἱερεῖς θεόφρονας, σεμνὰ Γύναια, ἱερὸν ἄθροισμα, ἱεροῖς ἄσμασι, κατὰ χρέος εὐφημῶμεν· ὅτι συνήρθησαν τοῖς ἐπουρανίοις οἱ γῆνοι, καὶ πάθει τὴν ἀπάθειαν, χάριτι Χριστοῦ ἐχομίσαντο· καὶ νῦν ὡς ἀστέρες στερροὶ περιαιγάζοντες ἡμᾶς, ἐν παρρησία πρεσβεύουσιν, ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Δόξα, ἤχος πλ. β'.

Μαρτύρων θεῖος χορὸς, τῆς Ἐκκλησίας ἡ βάσις, τοῦ Εὐαγγελίου

ἡ τελείωσις, ὑμεῖς ἔργῳ τοῦ Σωτῆρος τὰ ῥητὰ ἐπληρώσατε· ἐν ὑμῖν γὰρ αἱ πύλαι τοῦ ἄδου, κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἀνεωχθεῖσαι, ἐκλείσθησαν· ἡ τοῦ αἵματος ὑμῶν χύσις τὰς εἰδωλικὰς σπονδὰς ἐξήρανε· ἡ σφαγὴ ὑμῶν ἀπέτεκε τῶν πιστῶν τὸ πλήρωμα· τοὺς ἀσωμάτους ἐξεπλήξατε τῷ Θεῷ στεφανηφόροι παρίστασθε· ὧ ἀπαύτως πρεσβεύετε ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον,
ἤχος πλ. δ'.

Ο Βασιλεὺς τῶν οὐρανῶν, διὰ φιλανθρωπίαν, ἐπὶ τῆς γῆς ὤφθη, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη· ἐκ Παρθένου γὰρ ἀγνῆς σάρκα προσλαβόμενος, καὶ ἐκ ταύτης προελθὼν μετὰ τῆς προσλήψεως, εἰς ἔστιν Υἱὸς, διπλοῦς τὴν φύσιν, ἀλλ' οὐ τὴν ὑπόστασιν. Διὸ τέλειον αὐτὸν Θεὸν, καὶ τέλειον ἀνθρωπῶν, ἀληθῶς κηρύττοντες, ὁμολογοῦμεν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἡμῶν· ὃν ἰκέτευε, Μητὴρ ἀνύμφευτε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Εἴσοδος· τὸ, φῶς ἱλαρόν. Μετὰ δὲ τὸ Προκείμενον τῆς ἡμέρας, τὰ Ἀναγνώσματα.

Προφητείας Ἠσαίου τὸ ἀνάγνωσμα.

Τὰδε λέγει Κύριος· Πάντα τὰ ἔθνη συνήχθησαν ἅμα, καὶ συναχθῆσονται ἄρχοντες ἐξ αὐτῶν· τίς ἀναγγελεῖ ταῦτα ἐν αὐτοῖς; ἢ τὰ ἐξ ἀρχῆς τίς ἀκουστά ποιήσει ὑμῖν; ἀγαγέτωσαν τοὺς μάρτυρας αὐτῶν, καὶ δικαιοθήτωσαν, καὶ ἀκουσάτωσαν, καὶ εἰπάτωσαν ἀληθῶς· Γένεσθέ μοι μάρτυρες, καὶ ἐγὼ

μάρτυς Κύριος ὁ Θεός, καὶ ὁ παῖς μου ὃν ἐξελεξάμην· ἵνα γινώτε καὶ πιστεύσητέ μοι, καὶ συνῆτε ὅτι ἐγὼ εἰμι. Ἐμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος Θεός, καὶ μετ' ἐμὲ οὐκ ἔσται. Ἐγὼ εἰμι ὁ Θεός, καὶ οὐκ ἔστι πάρεξ ἐμοῦ ὁ σῶζων. Ἐγὼ ἀνήγγειλα καὶ ἔσωσα· ὠνείδισα, καὶ οὐκ ἦν ἐν ὑμῖν ἀλλότριος. Ὑμεῖς ἐμοὶ μάρτυρες, καὶ ἐγὼ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ Θεός. Ἐπιὰπ' ἀρχῆς ἐγὼ εἰμι, καὶ οὐκ ἔστιν ὁ ἐκ τῶν χειρῶν μου ἐξαιρούμενος· ποιήσω, καὶ τίς ἀποστρέψει αὐτό; Οὕτω λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ λυτρούμενος ἡμᾶς, ὁ ἅγιος Ἰσραήλ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δικαίων ψυχαὶ ἐν χειρὶ Θεοῦ, καὶ οὐ μὴ ἀφήται αὐτῶν βάσανος· Ἐδοξάν ἐν ὀφθαλμοῖς ἀφρόνων τεθνάναι, καὶ ἐλογίσθη κάκωσις ἢ ἐξοδος αὐτῶν, καὶ ἡ ἀφ' ἡμῶν πορεία, σύντριμμα· οἱ δὲ εἰσὶν ἐν εἰρήνῃ. Καὶ γὰρ ἐν ὄψει ἀνθρώπων εἰς κολασθῶσιν, ἢ ἐλπίς αὐτῶν ἀθανασίας πλήρης· καὶ ὀλίγα παιδευθέντες μεγάλα εὐεργετηθήσονται· ὅτι ὁ Θεός ἐπέειρασεν αὐτούς, καὶ εὖρεν αὐτούς ἀξίους ἑαυτοῦ. Ὡς χρυσὸν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν αὐτούς, καὶ ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτούς· καὶ ἐν καιρῷ ἐπισκοπῆς αὐτῶν ἀναλάμψουσι, καὶ ὡς σπινθήρες ἐν καλάμῃ διαδραμοῦνται. Κρινοῦσιν ἔθνη, καὶ κρατήσουσι λαῶν, καὶ βασιλεύσει αὐτῶν Κύριος εἰς τοὺς αἰῶνας. Οἱ πεποιθότες ἐπ' αὐτῷ, συνήσουσιν ἀλήθειαν, καὶ οἱ πι-

στοὶ ἐν ἀγάπῃ προσμενοῦσιν αὐτῷ· ὅτι χάρις καὶ ἔλεος ἐν τοῖς ὀσίοις αὐτοῦ, καὶ ἐπισκοπῇ ἐν τοῖς ἐκλεκτοῖς αὐτοῦ.

Σοφίας Σολομῶντος τὸ ἀνάγνωσμα.

Δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶνα ζῶσι, καὶ ἐν Κυρίῳ ὁ μισθὸς αὐτῶν, καὶ ἡ φροντίς αὐτῶν παρὰ Ὑψίστου· διὰ τοῦτο λήφονται τὸ βασιλεῖον τῆς εὐπορείας, καὶ τὸ διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρὸς Κυρίου· ὅτι τῇ δεξιᾷ σκεπάζει αὐτούς, καὶ τῷ βραχίονι ὑπερασπιεῖ αὐτῶν. Λήφεται πανοπλίαν, τὸν ζῆλον αὐτοῦ, καὶ ὀπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν. Ἐνδύσεται κόρυθα κρίσιν ἀνυπόκριτον. Λήφεται ἄσπιδα ἀκαταμάχητον ὀσιότητα, ὅξυνεὶ δὲ ἀπότομον ὀργὴν εἰς βρομαίαν· συνεκπολεμήσει αὐτῷ ὁ κόσμος ἐπὶ τοὺς παράφρονας. Πορεύονται εὐτοχοὶ βολίδες ἀστραπῶν, καὶ ὡς ἀπὸ εὐκλύου τόξου τῶν νεφῶν, ἐπὶ σκοπὸν ἀλοῦνται, καὶ ἐκ πετροβόλου θυμοῦ πλήρεις ριφήσονται, χάλκισαι. Ἀγανακτήσει κατ' αὐτῶν ὕδωρ θαλάσσης, ποταμοὶ δὲ συγκλείσουσιν ἀποτόμως. Ἀντιστήσεται αὐτοῖς πνεῦμα δυνάμεως, καὶ ὡς λαίλαψ ἐκλιχμήσει αὐτούς, καὶ ἐρημώσει πᾶσαν τὴν γῆν ἀνομία, καὶ ἡ κακοπραγία περιτρέψει θρόνους δυναστῶν. Ἀκούσατε οὖν βασιλεῖς καὶ σύνετε· μάθετε δικασταὶ περάτων γῆς· ἐνωπίσαθε οἱ κρατοῦντες πλήθους, καὶ γεγαυρωμένοι ἐπὶ ὄχλοις ἐθνῶν· ὅτι ἐδόθη παρὰ Κυρίου ἡ κρᾶσις.

ὑμῖν, καὶ ἡ δυναστεία παρὰ Ὑψίστου.

Εἰς τὴν Λιτὴν, ψάλλομεν τὸ Στιχηρὸν τοῦ Ἁγίου τῆς Μονῆς· εἶτα τὰ παρόντα ἰδιόμελα τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἦχος α΄.

Πίστεως συμφωνία, τὴν κοσμικὴν πανήγυριν, τῶν ἀπ' αἰῶνος Θεῷ εὐαρεστησάντων, Πατριαρχῶν τὸ τίμιον, τῶν Προφητῶν τὸν σύλλογον, Ἀποστόλων τὸ ἐγκαλλώπισμα, Μαρτύρων τὸ ἄθροισμα, Ἀσκητῶν τὸ καύχημα, πάντων τῶν Ἁγίων τὴν μνήμην, πνευματικῶς ἐορτάσωμεν· πρεσβεύουσι γὰρ ἀπαύστως, ὄρωρθῆναι εἰρήνην τῷ κόσμῳ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε πάντες οἱ πιστοί, τῶν Ἁγίων πάντων τὴν πανένδοξον μνήμην, ἐν ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς εὐφημήσωμεν· τὸν Βαπτιστὴν τοῦ Σωτήρος, Ἀποστόλους, Προφήτας καὶ Μάρτυρας, Ἱεράρχας, Διδασκάλους τε καὶ Ὁσίους, Ἀσκητὰς καὶ Δικαίους, καὶ τῶν Ἁγίων Γυναικῶν τὸ φιλοθεον σύστημα, σεβασμῶς μακαρίζοντες, συμφώνως ἐκβοήσωμεν· Ὑπεράγαθε Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ταῖς αὐτῶν πρεσβείαις, παράσχου εἰρήνην ταῖς Ἐκκλησίαις σου, νίκας κατ' ἐχθρῶν, τῷ φιλοχρίστῳ βασιλεῖ, καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Δεῦτε ἅπαντες, πνευματικῶς εὐφρανθῶμεν, ἐπὶ τῇ μνήμῃ τῶν ἁγίων· ἰδοὺ γὰρ παραγέγονε πλουτοποία ἡμῖν χαρίσματα κομίζουσα· διὲν ἐν φωνῇ ἀγαλλιάσεως, καὶ κα-

θαρῶ συνειδῶτι, ἀναβοήσωμεν λέγοντες· Χαίrete Προφητῶν ὁ σύλλογος, οἱ τὴν ἔλευσιν Χριστοῦ τῷ κόσμῳ κηρύξαντες, καὶ τὰ πόθρῳ ἐγγύς προβλέποντες. Χαίrete Ἀποστόλων ὁ χορὸς, οἱ τῶν ἐθνῶν σαγηγευταί, καὶ ἄλιεῖς τῶν ἀνθρώπων. Χαίrete Μαρτύρων ὁ δῆμος, οἱ ἐκ περάτων γῆς συναθροισθέντες εἰς μίαν πίστιν, καὶ ὑπὲρ ταύτης βασάνων αἰκισμοὺς ὑπομείναντες, καὶ τελείως τὸν τῆς ἀθλήσεως στέφανον εἰληφότες. Χαίrete Πατέρων ὁ μελισσῶν, οἱ τὰ ἐαυτῶν σώματα τῇ ἀσκήσει κατατήξαντες· καὶ νεκρώσαντες τὰ πάθη τῆς σαρκός, τὸν νοῦν θεῖῳ ἔρωτι ἐπτερώσατε, εἰς οὐρανοὺς ἀνέπηγτε, καὶ σὺν Ἀγγέλοις εὐφραίνομενοι, ἀπολαύετε τῶν αἰώνιων ἀγαθῶν· Ἄλλ' ὦ Προφῆται, Ἀπόστολοι καὶ Μάρτυρες σὺν Ἀσκηταῖς, τὸν ὑμᾶς στεφανώσαντα, ἐκτενῶς δυσωπεῖτε, τοῦ λυτρωθῆναι ἐξ ἐχθρῶν ἀοράτων καὶ ὁρατῶν, τοὺς ἐν πίστει, καὶ πόθῳ τελούντας, τὴν ἀεισέβαστον μνήμην ὑμῶν.

Δόξα. Ἦχος πλ. α΄.

Τῇ νῦν πανηγύρει, συνδράμωμεν οἱ πιστοί· προτίθεται γὰρ ἡμῖν πνευματικὴ τράπεζα, καὶ κρατῆρ μυστικὸς, ἐξ ἡδέων ἐδεσμάτων εὐφροσύνης πλήρης, αἱ τῶν Μαρτύρων ἀρεταί· οὗτοι γὰρ οἱ καρτερόψυχοι, ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς, τῶν τοῦ σώματος ἄκρων, ἑτεροπόνους αἰκισμοὺς, τῷ Θεῷ προσήνεγκαν, οὐσίαν λογικὴν, πᾶσαν ἀκμὴν ἡλικίας, οἱ μὲν τὰς κεφαλὰς

ἀποτεμνόμενοι, ἕτεροι δὲ χειρῶν
διαίρεταις, καὶ πάσης ἀρμονίας ἄ-
μα, πάντες οἱ ἅγιοι τῶν τοῦ Χρι-
στοῦ παλημάτων κοινωνοὶ γεγό-
νασιν. Ἄλλ' ὡ στεφάνους αὐτοῖς
ἀμοιβὰς βασιάνων δεδωκώς, Κύ-
ριε κατ' ἔγχος τούτων πολιτεύεσθαι
ἀξιώσον ἡμᾶς, ὡς φιλόανθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ναὸς καὶ πόλη ὑπάρχεις. σελ. 87.

Εἰς τὸν Στίχον, Στιχηρὰ
Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. δ'.

Ανήλθες ἐπὶ Σταυροῦ, Ἰησοῦ,
ὁ καταβάς ἐξ οὐρανοῦ· ἦλθες ἐπὶ
θάνατον, ἢ ζωὴ ἢ ἀθάνατος· πρὸς
τούς ἐν σκότει, τὸ φῶς τὸ ἀληθι-
νόν· πρὸς τοὺς πεσόντας, ἢ πάν-
των ἀνάστασις. Ὁ φωτισμὸς καὶ
ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, δόξα σοι.

Τὰ κατὰ ἀλφάβητον.

Χριστὸν δοξολογήσωμεν, τὸν
ἀναστάντα ἐκ νεκρῶν· ψυχὴν καὶ
σῶμα γὰρ ἀναλαβὼν, τῷ πάθει
ἀπ' ἀλλήλων διέτεμε· τῆς ἀχράν-
του μὲν ψυχῆς, ἐν ἄδου κατελευθέρ-
σης, ὃν καὶ ἐσκόλευσε· τάφῳ δὲ
διαφορὰν οὐκ οἶδε τὸ ἅγιον σῶμα
τοῦ λυτρωτοῦ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις δοξολο-
γοῦμεν Χριστὲ, τὴν ἐκ νεκρῶν σου
Ἀνάστασιν, δι' ἧς ἡμᾶς ἠλευθέρ-
ωσας τῆς τυραννίδος τοῦ ἄδου,
καὶ ὡς Θεὸς ἐδώρησά, ζωὴν αἰώ-
μιον, καὶ τὸ μέγα ἔλεος.

Ω Δέσποτα τῶν ἀπάντων, ἀκα-
τάληπτε, ποιητὰ οὐρανοῦ καὶ γῆς,
διὰ Σταυροῦ παθὼν, ἐμοὶ ἀπάθειαν
ἐπήγασας· ταφὴν δὲ καταδεξάμε-
νος, καὶ ἀναστὰς ἐν δόξῃ, συνα-
γέστησας τὸν Ἀδὰμ, χειρὶ παντο-

δυνάμει. Δόξα τῇ σῇ τριημέρῳ ἐ-
γέρσει, δι' ἧς δεδωρήσαι ἡμῖν, τὴν
αἰώνιον ζωὴν, καὶ ἰλασμόν ἁμαρ-
τιῶν, ὡς μόνος εὐσπλαγγνος.

Δόξα. Ἦχος πλ. β'.

Δεῦτε πιστοὶ, σήμερον χορεΐ-
αν ἐπικροτήσαντες, εὐσεβῶς πα-
νηγυρίσωμεν, καὶ τῶν Ἁγίων πάν-
των τὴν ἐνδοξον καὶ σεβάσιμον
μνήμην ἐνδόξως τιμήσωμεν, λέ-
γοντες· Χαίρετε, Ἀπόστολοι ἐν-
δοξοί, Προφῆται, καὶ Μάρτυρες,
καὶ Ἱεράρχαι. Χαίρετε, Ὅσιων ὁ
δῆμος, καὶ τῶν Δικαίων. Χαίρετε,
τιμίων Γυναικῶν ὁ χορὸς· καὶ Χρι-
στὸν ὑπὲρ τοῦ κόσμου πρεσβεύσα-
τε, νίκας τῷ Βασιλεῖ κατὰ βαρ-
βάρων δωρήσασθαι, καὶ ταῖς ψυ-
χαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Ο ποιητὴς καὶ λυτρωτὴς μου,
πάναγνε, Χριστὸς ὁ Κύριος, ἐκ
τῆς σῆς νηδύος προελθὼν, ἐμὲ
ἐνδυσάμενος τῆς πρώην κατάρας
τὸν Ἀδὰμ ἠλευθέρωσε. Διό σοι,
πάναγνε, ὡς τοῦ Θεοῦ Μητρί τε
καὶ Παρθένῳ ἀληθῶς, βοῶμεν ἀ-
σιγήτως τὸ Χαίρε τοῦ Ἀγγέλου.
Χαῖρε, Δέσποινα, προστασία καὶ
σκέπη, καὶ σωτηρία τῶν ψυχῶν
ἡμῶν.

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, Ἦχ. πλ. δ'.

Εξ ὕψους κατήλθες ὁ εὐσ-
πλαγγνος, ταφὴν κατεδέξω τριῆ-
μερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσης τῶν
παθῶν. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ ἀνάστασις
ἡμῶν Κύριε, δόξα σοι.

Δόξα, τῶν Ἁγίων, Ἦχος δ'.

Τῶν ἐν ὄλῳ τῷ κόσμῳ Μαρ-
τύρων σου, ὡς παρφύρα καὶ βύσ-

σον, τὰ αἵματα ἡ Ἐκκλησία σου στολισαμένη, δι' αὐτῶν βοᾷ σοι, Χριστέ ὁ Θεός· Τῷ λαῷ σου τοὺς εἰκτιρμούς σου κατάπεμψον, εἰρήνην τῇ πολιτείᾳ σου δώρησαι καὶ ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν τὸ μέγα ἔλεος.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον, ὁ αὐτός.

Τὸ ἀπ' αἰῶνος ἀπόκρυφον, καὶ Ἀγγέλοις ἄγνωστον μυστήριον, διὰ σοῦ, Θεοτόκε, τοῖς ἐπὶ γῆς πεφανέρωται· Θεὸς ἐν ἀσυγχύτῳ ἐνώσει σαρκούμενος, καὶ Σταυρὸν ἐκουσίως ὑπὲρ ἡμῶν καταδεξάμενος· δι' οὗ ἀναστήσας τὸν Πρωτόπλαστον, ἔσωσεν ἐκ θανάτου τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τὰ αὐτὰ, καὶ εἰς τὰ, Θεὸς Κύριος.
Ἡ εὐλόγησις τῶν ἔργων, καὶ ἀνάγνωσις.

ΕΝ Τῷ ΜΕΣΟΝΙΚΤΙΚῷ.

Κανὼν Τριαδικῆς, οὗ ἡ ἀκροστιχίς.
Τοιαῖς μοναῖς σώσον με τὸν σὸν οἰκέτην.

ᾠδὴ Α'. Ἦχος πλ. δ'.

Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Τῷ τρισήλιῳ Βασιλεῖ καὶ πρῶτανι, καὶ προμηθεῖ τοῦ παντός, καὶ ἀγαθῷ μόνῳ φυσικῶς ὑπάρχοντι, καὶ ἐνιαῖον ἔχοντι τῆς Θεότητος δόξαν, Θεῷ μονάρχῃ προσπίπτομεν, ὕμνον τὸν τρισάγιον ἄδοντες.

Ρῆσεις τὰς θείας, καὶ χρησμούς τοὺς ἀνωθεν, μεμνημένοι σαφῶς, θεαρχικὴν φύσιν ἐνικήν δοξάζομεν, αἰδιον, συνάναρχον, ἐν τρισὶ τοῖς προσώποις, Πατρὶ Υἱῷ καὶ τῷ Πνεύματι, δημιουργικὴν παντοδύναμον.

Ἰερομύστης Ἀβραάμ γενόμενος, ἱεροτύπως τὸ πρῖν, τὸν ποιη-

τὴν πάντων, καὶ Θεὸν καὶ Κύριον, τρισὶ μὲν ὑποστάσεσιν, ὑπεδέξατο χαίρων· τῶν δὲ τριῶν ὑποστάσεων, κράτος ἐνιαῖον ἐγγώρισε.

Θεοτοκίον.

Απειρογάμως τὸν Χριστὸν ἐκύησας, τὸν καθ' ἡμᾶς δι' ἡμᾶς εἰληφότα φύσιν Πάναγνε, καὶ ἄτρεπτον κατ' ἄμφω διαμείναντα· ὃν δυσώπει ἀπαύστως, ἀμαρτιῶν μοι δωρήσασθαι, καὶ τῶν πειρασμῶν ἀπολύτρωσιν.

ᾠδὴ Γ'. Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Σὲ τὸν ἀπρόσιτον Θεὸν, καὶ Βασιλέα τῆς δόξης, ἐπὶ θρόνου Ἡσαίας κατείδεν, ὑψηλοῦ, καὶ Χερουβιμ, καὶ Σεραφιμ δοξάζοντα, ἀκαταπαύστοις ὕμνοις, μοναδικὸν τρισυπόστατον.

Μόνον πατροθεν ὡς ἐκ νοῦ, γεγεννημένον τὸν Λόγον, καὶ τὸ Πνεῦμα προσλθὸν ἀπορρήτως, καταλλήλοις λογισμοῖς, καὶ γραφικαῖς διδάγμασι, κατεληφότες ἓνα Θεὸν τρισήλιον σέβομεν.

Οὖν ἀγέννητος Πατήρ, καὶ τῆς ἰδίας οὐσίας, τὸ ἀπαύγασμα γεννήσας ἀρρέουσας, τὸν Υἱὸν φῶς ἐκ φωτός, ἐκπορευτῶς προβάλλεται, συμφυῆς φῶς τὸ Πνεῦμα, τὸ παντουργὸν καὶ ὁμότιμον.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐδείχθης καθαρὸς, Παρθενομητορ Μαρία, τοῦ τὰ πάντα πανσθενῶς καὶ πανσόφως, ὑποστήσαντος Χριστοῦ, καὶ τάξαντος καὶ σφροντος· ὃν ἐξιλέωσαί μοι, ταῖς μητρικαῖς σου δεήσεσι.

Κάθισμα, ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Τῆς τρισηλίου καὶ σεπτῆς τε-
λεταρχίας, τὰς δυναστείας οἱ πι-
στοὶ νῦν εὐφημοῦμεν· ὅτι νεύματι
μόνῳ τὸ πᾶν συνέστησε, τὰς ἄνω
χοροστασίας Ἀγγελικὰς, τὰς κά-
τω ἱεραρχίας ἐκκλησιῶν τοῦ κραυ-
γάζειν τὸ, Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος
εἶ, Θεὲ ὑπεράγαθε· δόξα ὕμνος τῷ
κράτει σου.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Τὸν ἀναλλοίωτον Θεὸν ἢ τε-
τοκυῖα, ἀλλοιουμένην εἰς αἰεὶ τῇ
ἀμαρτία, ταῖς προσβολαῖς τοῦ δο-
λίου καὶ τῇ βραθυμῖα, στερέωσον
τὴν καρδίαν μου ἀγαθῇ, πρεσβεί-
αις ταῖς μητρικαῖς σου, ὅπως κα-
γῶ, εὐχαρίστως κραυγάζω σοι.
Θεογεννήτορ Μαριὰμ ἐλέησον τὴν
ποιμνὴν σου, ἣν ἐκτέθσω πανάμωμε.

Ῥδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς Κύριε.

Ανατολή, ἐπιφανεῖσα Θεότη-
τος, τοῖς ἐν σκότει, πᾶσαν διεσκέ-
δασε, τὴν ἀφεργῆ νύκτα τῶν πα-
θῶν, καὶ δικαιοσύνης, τὸν ἥλιον
ἐξανέτειλεν, ἀπλοῦν μὲν κατ' οὐ-
σίαν, τριλαμπῆ δὲ προσώποις, ὃν
ὑμνοῦμεν αἰεὶ καὶ δοξάζομεν.

Σεραφιμικοῖς, εὐχαῖσι τὸν ἀνυ-
μνοῦμενον, τοῖς πηλίνοις, χεῖλεσι
δοξάζομεν, μοναδικὸν καὶ τριαδι-
κόν, Κύριον τῆς δόξης, τῆ φύσει,
καὶ ὑποστάσει, βοῶντες· Ὁ παν-
τάναξ, τοῖς σοῖς δούλοις παράσ-
χου, τῶν ποικίλων πταισμάτων
συγχώρησιν.

Συνεκτικῇ, πάντων τῶν ὄντων
ἀόρατε, πανοικτίρμον, εὐσπλαγ-
χγε, φιλόθρωπε, Τριάς σεπτῆ καὶ
θεαρχικῇ, μὴ μου ἐπιλάβῃ, τοῦ
σοῦ οἰκέτου τὸ σύνολον, μηδὲ δι-

ασκεδάσης, ἣν διέθου σοῖς δούλοις,
διαθήκην δι' ἄφατον ἔλεος.

Θεοτοκίον.

Θραϊὰν σε, πάναγνε μόνην εὐ-
ράμενος, ἐξ αἰῶνος, Λόγος ὁ προ-
ἀναρχος, τὴν Ἰακώβ Κόρη καλ-
λονήν, καὶ ἐν σοὶ σκηνώσας δι' ἐυ-
σπλαγγνίαν ἀνέπλασε, τὴν φύσιν
τῶν ἀνθρώπων· ὃν δυσώπει ἀπαύ-
στως, ἀπὸ πάσης βύσθηναί με θλί-
ψεως.

Ῥδὴ Ε'. Ἴνα τί με ἀπόσω.

Συναΐδια τρία, πρόσωπα δοξά-
ζομεν, ἓνα δὲ Κύριον, σὲ τὴν θείαν
φύσιν, διατροῦντες ἀπλῶς καὶ συ-
νάπτοντες, καὶ πιστῶς βοῶμεν. Θε-
αρχικῇ Τριάς ἁγία, τοὺς σοῦς δού-
λους ἐκ θλίψεως λύτρωσαι.

Θλοφύρομαι σφόδρα, διὰ τὴν
ἀσθένειαν τῆς διανοίας μου, πῶς
μὴ θέλων πάσχω, τὴν ἀβούλητον
ὄντως ἀλλοίωσιν· διὰ τοῦτο κρά-
ζω· Ζωαρχικῇ Τριάς ἁγία, τῶν
καλῶν ἐν τῇ στάσει με σύνταξον.

Νυσαγμῷ βρυονθέντα, τῷ τῆς
ἀμαρτίας με, καὶ συνωθούμενον,
πρὸς θανάτου ὕπνον, ὡς φιλάν-
θρωπος καὶ ὑπεράγαθος, καὶ παν-
τελεήμων, Θεαρχικῇ Τριάς ἁγία,
κατοικτείρησον καὶ διανάστησον.

Θεοτοκίον.

Μητροπάρθενε Κόρη, πάναγνε,
πανάμωμε, θεοχαρίτωτε, ταῖς σοῖς
ἰκεσίαις, τὸν Υἱὸν καὶ Θεὸν σου καὶ
Κύριον, ἐξιλέωσαί μοι καὶ τῶν πα-
θῶν καὶ τῶν πταισμάτων, τὸν σὸν
δούλον ἐκλύτρωσαι τάχιον.

Ῥδὴ ς'. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Επουρανίων νοῶν, ταξιαρχίας
μμοῦμενοι, μοναρχικῇ τοῦ παν-

τὸς, Τριάς ὑπερούσιε, τριπαιίοις ἄσμασι, σὲ δοξολογοῦμεν, τοῖς πηλίνοις ἡμῶν στόμασι.

Τὸν κατ' εἰκόνα τὴν σὴν, τὸν ἄνθρωπον διαπλάσαντα, καὶ ἐξ οὐκ ὄντων τὸ πᾶν, σοφῶς ὑποστήσαντα, Θεὸν τρισυπόστατον, προσκυνῶ καὶ σέβω, καὶ ὑμῶ, καὶ μεγαλύνω σε.

Ο παντοκράτωρ Θεὸς, καὶ μόνος ἀπεριόριστος, ἐνοίκησον ἐν ἐμοί, δι' ἄφατον ἔλεος, τρισήλιε Δέσποτα, καὶ καταύγασόν με, καὶ συνέτισον ὡς εὐσπλαγγος.

Θεοτοκίον.

Ναὸς ἐδείχθης Θεοῦ, τοῦ ἀχωρήτου πανάχραντε, ναὸν κάμε τῆς αὐτοῦ, δεῖξον θείας χάριτος, Παναγία Δέσποινα, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, καὶ συντήρησον ἀλώβητον.

Κάθισμα. Ἦχος πλ. δ'.

Τὸ προσταχθὲν μυστικῶς.

Πατέρα ἀναρχον πιστοὶ, Υἱὸν συνἀναρχον, καὶ Πνεῦμα θεῖον, ἀληθῶς ὑμνολογοῦμεν, ἀσυγχύτως, ἀτρέπτως, καὶ ἀναλλοιώτως. Τριάδα ἀπλήν, ἁγίαν καὶ συμφυῆ, βοῶντες σὺν τοῖς Ἀγγέλοις· Ἅγιος εἶ, Πάτερ Υἱέ, σὺν τῷ Πνεύματι, τῷ παναγίῳ καὶ σεπτῷ, ἐλέησον οὓς ἐπλάσας, κατ' εἰκόνα σου Δέσποτα.

Δόξα, καὶ νῦν. Θεοτοκίον ὅμοιον.

Εὐχαριστοῦμέν σοι αἰεὶ Θεοτόκε, καὶ μεγαλύνομεν ἁγνή, καὶ προσκυνοῦμεν, ἀνυμνοῦντες τὸν τόκον σου, κεχαριτωμένη, βοῶντες ἀκαταπαύστως. Σῶσον ἡμᾶς, Παρθένε παντελεῆμον, ὡς ἀγαθὴ, καὶ δαμόνων ἐξέργασον. λογοθε-

σίου φοβεροῦ, ἐν ὧρα τῆς ἐτάσεως μὴ αἰσχυνθῶμεν οἱ δοῦλοί σου.

Ῥοδὴ Ζ'. Θεοῦ συγκατάβασις.

Σοφία ἀρρήτω σου, καὶ τῷ πελάγει τῆς ἀγαθότητος, δωρεάν τὸν σὸν δοῦλον, ἠλεημένον ἀνάδειξόν με καὶ νῦν, καθάπερ πάλαι, καὶ ῥῦσαι κακώσεως, Τριάς, Μονάς, ὁ Θεός, ἁμαρτιῶν καὶ παθῶν.

Ο νοῦς ὁ ἀγέννητος, Πατήρ καὶ Λόγος ὁ γεννηθείς ἐξ αὐτοῦ, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ θεῖον, ἀκαταλήπτως ἐκπορευτὸν πεφυκός, Θεὸς μονάρχα τρισήλιε, ψάλλω σοι. Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. Θεοτοκίον.

Νενέκρωμαι Πάναγνε, τῆς ἁμαρτίας πίων τὸ φάρμακον, καὶ προστρέχω σοι πίστει, τῆ τετοκυῖα τὸν ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς, ταῖς σαῖς πρεσβείαις τὸν δοῦλόν σου ζῶσον, καὶ πειρασμῶν καὶ παθῶν, λύτρωσαι μόνῃ ἁγνή.

Ῥοδὴ Π'. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ο φῶς ὑπάρχων ἄδυτον, τριλαμπές καὶ τρισήλιον, καὶ μοναρχικόν, μονοκρατές, ἀπλούστατον, Θεὸς ἀκατάληπτος, καὶ μονοκράτωρ, Κύριος, νῦν τὴν σκοτεινὴν, καὶ ζοφεράν μου καρδίαν, καταύγασον καὶ δεῖξον, φωταυγῆ, καὶ φωσφόρον, ὑμνεῖν σε καὶ δοξάζειν, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ιερωτάταις πτέρυξι, Σεραφίμα οἱ θεότατοι, πρόσωπα καὶ πόδας, εὐλαβῶς καλύπτουσι, τὴν δόξαν μὴ φέροντες, τοῦ ἀμηνάου κάλλους σου, ἀγαθαρχικῆ θεαρχικῆ μοναρχία, Τριάς ὑπεραγία· πλὴν ἡμεῖς ἀνυμνεῖν σε τολμῶμεν, καὶ

δοξάζειν, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κυριαρχίαν ἀναρχον, πανσθενῆ καὶ πανάγαθον, τελεταρχικὴν, ἀγαθουργὸν ἀόριστον, αἰτίαν ἀνάιτιον, ποιητικὴν αἰδίων, προνοητικὴν, καὶ σωστικὴν τῶν ἀπάντων, μονάδα κατ' οὐσίαν, καὶ Τριάδα προσώποις, δοξάζω σε Θεέ μου, πιστῶς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Επὶ τῆς γῆς ἀνέτειλεν, ὁ ἀνεσπερος ἥλιος, διὰ τῆς ἐκ σοῦ παρενεκτικῆς γεννήσεως, πανάχραντε Δέσποινα, καὶ τοὺς βροτοὺς ἀπήλλαξε, τῆς εἰδωλικῆς, καὶ ζοφερᾶς σκοτομαίνης· διὸ καὶ νῦν με μᾶλλον, τῆς αὐτοῦ Θεαρχίας, καταύγασον ταῖς αἴγλαις, καὶ φρούρει τὸν σὸν δούλον.

Ῥδὴ Θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Τὴν πάντων Βασιλίδα καὶ πανουργόν, υπεράρχιον φύσιν, υπέρχρονον, ζωαρχικὴν, εὐσπλαγγχον, φιλάνθρωπον, ἀγαθὴν, ἐναρχικὴν Τριάδα σε, νῦν δοξολογοῦντες, ἁμαρτιῶν, συγχώρησιν αἰτοῦμεν, τῷ κόσμῳ τὴν εἰρήνην, καὶ Ἐκκλησίας τὴν ὁμόνοιαν.

Ἡ μία κυριότης, καὶ τριλαμβάνς, ἐνικὴ Θεαρχία τρισήλιε, τοὺς ὑμνητάς, πρόδοξαι τοὺς σοὺς ἀγαθοπρεπῶς, καὶ τῶν πταισμάτων λύτρωσαι, καὶ τῶν πειρασμῶν, καὶ τῶν ἀσχερῶν, καὶ βᾶττον τὴν εἰρήνην, παράσχου φιλανθρώπως, ταῖς Ἐκκλησίαις, καὶ τὴν ἑνωσιν.

Θεοτοκίον.

Ἰηδὸν Χριστέ Σωτήρ μου παρεμικὴν, ἐνοικήσας ἐφάνης τῷ κόσμῳ σου, θεανδρικῶς, ἄτρεπτος ἀ-

σύγχυτος ἀληθῶς, καὶ καθυπέσχου πάντοτε, μετὰ τῶν σῶν δούλων εἶναι σαφῶς· διὸ τῆς σέ τεκούσης, πρεσβείαις τὴν εἰρήνην, πάση τῇ ποιμένῃ σου πρυτάνευσον.

Εἶτα τὸ, Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς·
Καὶ τὰ λοιπὰ συνήθως· καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρθρον.

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογία, Καθίσματα Ἀναστάσιμα τῆς Ὀκτωήχου. Ἦχ. πλ. δ'.

Ανέστης ἐκ νεκρῶν ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ Ἄγγελος φωτὸς ταῖς γυναῖξιν ἐβόα· Παύσασθε τῶν δακρῶν, τοῖς Ἀποστόλοις εὐαγγελίσασθε· κράξατε ἀνυμνοῦσαι, ὅτι ἀνέστη Χριστὸς ὁ Κύριος, ὁ εὐδοκήσας σῶσαι ὡς Θεὸς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων. Δόξα.

Ἀνθρώποι τὸ μνημά σου Σωτήρ ἐσφραγίσαντο, Ἄγγελος τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας ἀπεκύλισε, γυναῖκες θεάσαντο ἐγγηγεμένον ἐκ νεκρῶν, καὶ αὐταὶ εὐηγγελίσαντο τοῖς μαθηταῖς σου ἐν Σιών, ὅτι ἀνέστης ἡ ζωὴ τῶν ἀπάντων, καὶ διελύθη τὰ δεσμὰ τοῦ θανάτου· Κύριε δόξα σοι.

Καὶ νῦν, Θεοτοκίον.

Ο δι' ἡμᾶς γεννηθεὶς ἐκ Παρθένου, καὶ σταύρωσιν ὑπομείνας ἀγαθῆ, ὁ θανάτῳ τὸν θάνατον σκυλεύσας, καὶ ἐγερσιν δείξας ὡς Θεὸς, μὴ παρίδης, οὖς ἐπλασας τῇ χειρὶ σου· δείξον τὴν φιλάνθρωπιαν σου ἐλεῆμον· δέξαι τὴν τεκοῦσάν σε Θεοτόκον, πρεσβεύουσαν ὑπὲρ ἡμῶν, καὶ σῶσον Σωτήρ ἡμῶν, λαὸν ἀπεγνωσμένον.

Μετὰ τὴν β'. Στιχολ. Καθίσματα.

ἦχος ὁ αὐτός. Τὸ προσταχθέν.

Λευχειμονῶν ὁ Γαβριήλ φαιδρός ἐπέστη, ὡς περ ἐν εἰδει ἀστραπῆς, Χριστοῦ τῷ τάφῳ, καὶ τὸν λίθον ἐκύλισεν ἀπὸ τοῦ μνημείου· καὶ φόβος μέγας συνέσχεσθ' αὐτὸν τοὺς φρουροὺς, καὶ ἄφνω ἐμειναν πάντες ὡσεὶ νεκροί, ἀπὸ τοῦ τάφου οἱ φύλακες, καὶ τοῦ λίθου ἡ σφραγίς· Αἰσχύνθητε παρόνομοι· γινώτε ὅτι ἀνέστη Χριστός.

Δόξα. Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Αναστάς ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἀληθῶς, ταῖς ὁσίοις προσέταξας γυναίξει, κηρύξαι τὴν Ἐγερσιν Ἀποστόλοις ὡς γέγραπται καὶ δραμαῖος ὁ Πέτρος ἐπέστη τῷ μνήματι, καὶ τὸ φῶς ἐν τῷ τάφῳ ὄρων κατεπλήττετο· ὅθεν καὶ κατεῖδε τὰ ὀθόνια μόνα, χωρὶς τοῦ βείου σώματος, ἐν αὐτῷ κατακείμενα· καὶ πιστεύσας ἐβόησε· Δόξα σοι, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι σώζεις ἅπαντας, Σωτὴρ ἡμῶν· τοῦ Πατρὸς γὰρ ὑπάρχεις ἀπαύγασμα.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Επί σοὶ χαίρει Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, Ἀγγέλων τὸ σύστημα, καὶ ἀνθρώπων τὸ γένος, ἡγιασμένε ναέ, καὶ Παράδεισε λογικῆ, παρθενικὸν καύχημα, ἐξ ἧς Θεὸς ἐσαρκώθη, καὶ παιδίον γέγονεν ὁ πρὸ αἰῶνων ὑπάρχων Θεὸς ἡμῶν· τὴν γὰρ σὴν μήτραν θρόνον ἐποίησε, καὶ τὴν σὴν γαστέρα πλατυτέραν οὐρανῶν ἀπειργάσατο. Ἐπί σοὶ χαίρει, Κεχαριτωμένη, πᾶσα ἡ κτίσις, δόξα σοι.

Εἶτα, ὁ Ἄνωμος· τὰ Εὐλογητάρια· καὶ Ἰσακὴ· ἦχος πλ. δ'.

Αἱ Μυροφόροι τοῦ ζωοδότου ἐπιστάσαι τῷ μνήματι, τὸν Δεσπότην ἐζήτουν ἐν νεκροῖς τὸν ἀθάνατον· καὶ χαρᾶς εὐαγγέλια ἐκ τοῦ Ἀγγέλου δεξάμενοι, τοῖς Ἀποστόλοις ἐμήνουν, ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, παρέχων τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Οἱ Ἀναβαθμοὶ τοῦ ἤχου.

Ἀντίφωνον Α'.

Εκ νεότητός μου ὁ ἐχθρὸς με πειράζει, ταῖς ἡδοναῖς φλέγει με· ἐγὼ δὲ πεποιθὼς, ἐν σοὶ Κύριε, τροποῦμαι τοῦτον.

Οἱ μισοῦντες Σιών, γενηθήτωσαν δὴ, πρὶν ἐκσπασθῆναι, ὡς χόρτος· συγκόψει γὰρ Χριστὸς αὐχένας αὐτῶν, τομῇ βασάνων.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, τὸ ζῆν τὰ πάντα, φῶς ἐκ φωτός, Θεὸς μέγας· σὺν Πατρὶ ὑμνοῦμεν αὐτὸ, καὶ τῷ Λόγῳ.

Ἀντίφωνον Β'.

Ἡ καρδία μου τῷ φόβῳ σου σκεπέσθω, ταπεινορρονοῦσα· μὴ ὑψωθείς, ἀποπέση ἐκ σοῦ, πανοικτίρμον.

Επί τὸν Κύριον ὁ ἐσχηκὼς ἐλπίδα, οὐ δεῖσει τότε, ὅτε πυρὶ τὰ πάντα κρινεῖ, καὶ κολάσει.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίῳ Πνεύματι, πᾶς τις θεῖος βλέπει καὶ προλέγει, τερατουργεῖ ὑψιστα, ἐν τρισὶν ἑνα Θεὸν μέλων· εἰ γὰρ καὶ τριλαμπεῖ, μοναχεῖ τὸ θεῖον.

Ἀντίφωνον Γ'.

Εκέκραξά σοι Κύριε, πρόσχες, κλιγόν μοι τὸ οὖς σου βοῶντι, καὶ

κάθαρον πρὶν ἄρῃς με ἀπὸ τῶν ἐνθένδε.

Επὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ γῆν δύων πᾶς, αἷθις ἀναλύσει, τοῦ λαβεῖν βασάνους ἢ γέρα τῶν βεθιωμένων. Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, θεολογία μονὰς τρισαγία· ὁ πατὴρ γὰρ ἀναρχος, ἐξ οὗ ἔφυ ὁ Υἱὸς ἀχρόνωσ, καὶ τὸ Πνεῦμα σύμμορφον, σύνορονον, ἐκ Πατρὸς συνεκλάμψαν.

Ἀντίφωνον Δ'.

Ἰδοῦ δὴ τί καλόν, ἢ τί τερπνόν, ἀλλ' ἢ τὸ κατοικεῖν ἀδελφούς, ἅμα· ἐν τούτῳ γὰρ Κύριος ἐπηγγειλάτο ζῶν αἰωνίαν.

Τοῦ ἐνδύματος αὐτοῦ, ὁ τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ κοσμῶν κελεύει, μὴ δεῖν φροντίζειν.

Δόξα, καὶ νῦν.

Αγίω Πνεύματι, ἐνοσιδεῖ αἰτία, πάντα ἔχεται εἰρηνοθραβεύτως· Θεὸς τοῦτο γὰρ ἐστὶ, Πατὴρ τε καὶ Υἱὸς ὁμοούσιον κυρίως.

Προκείμενον.

Βασιλεύσει Κύριος εἰς τὸν αἰῶνα, ὁ Θεὸς σου Σιών, εἰς γενεὰν καὶ γενεάν. Στίχ. Λίνοι ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον.

Τὸ, Πᾶσα πνοή· Εὐαγγέλιον Ἑωθινὸν Α'. Ἀνάστασιν Χριστοῦ θεασάμενοι, ὁ Ν'. κτλ. ὄρα σελ. 37.

Οἱ Κανόνες· ὁ Ἀναστάσιμος εἰς δ'. ὁ Σταυροαναστάσιμος εἰς β'. τῆς Θεοτόκου εἰς β'. καὶ τῶν Ἀγίων εἰς ζ'.

Κανὼν Ἀναστάσιμος. Ἦχος πλ. δ'.

Ἦδὴ Α'. Ὁ Εἰρμός.

« **Α**ρματηλάτην Φαραῶ ἐβύθισαι, τερατουργοῦσά ποτε, Μωσαϊκῆ ράβδος, σταυροτύπως πληξασα, καὶ διελοῦσα θάλασσαν· Ἰσραὴλ δὲ φυγάδα πεζὸν οδίτην διέ-

ωσεν, ἄσμα τῷ Θεῷ ἀναμέλποντα.

Τὴν παντοδύναμον Χριστοῦ Θεότητα, πῶς μὴ θαυμάσωμεν; ἐκ μὲν παθῶν πᾶσι τοῖς πιστοῖς ἀπάλειαν καὶ ἀφθαρσίαν βλύζουσαν· ἐκ πλευρᾶς δὲ ἀγίας πηγῆν ἀθάνατον στάζουσαν, καὶ ζῶν ἐκ τάφου αἰδίον.

Ω· εὐτρεπῆς ταῖς γυναῖξιν ὁ Ἄγγελος νῦν ἐμπεφάνισται, καὶ τηλαυγῆ φέρων τῆς ἐμφύτου σύμβολα αὐλοῦ καθαρότητος· τῆ μορφῆ δὲ μηνύων τὸ φέγγος τῆς ἀναστάσεως κρᾶσιον. Ἐξηγήσθη ὁ Κύριος. Θεοτ.

Δεδόξασμένα περὶ σοῦ λελάληται ἐν γενεαῖς γενεῶν, ἢ τὸν Θεὸν λόγον ἐν γαστρὶ χωρήσασα, ἀγνή δὲ διαμείνας, Θεοτόκε Μαρία· διό σε πάντες γεραίρομεν, τὴν μετὰ Θεὸν προστατίαν ἡμῶν.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἦδὴ Α'. Ἰγρὰν διαδύσας.

Επήρθησαν πύλαι ὀδυνηραί, καὶ ἐφριξαν ἄδου καθορώντες οἱ πυλωροί, ἐν τοῖς κατωτάτοις τὸν ἐν ὕψει, τῆς τῶν ἀπάντων ἐπέκεινα φύσεως.

Εξέστησαν τάξεις ἀγγελικαί, ὀρῶσαι ἐν ὀρόνῳ ἰδομένην τῷ πατρικῷ, τὴν ἐκπτωτον φύσιν τῶν ἀνθρώπων, τὴν καλειργημένην ἐν τοῖς κατωτάτοις τῆς γῆς.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου, Ἦχος ὁ αὐτός.

Ἦδὴ Α'. Ἄσωμον τῷ Κυρίῳ.

Αχραντε Θεοτόκε, ἢ σεσαρχωμένον τὸν αἰδίον καὶ ὑπέρθεον Λό-

γον, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα, ὕμνου-
μέν σε.

Βότρυν σε ζωηφόρον, τὸν τῆς
παγκοσμίου ἀποστάζοντα γλυκα-
σμόν σωτηρίας, ἢ Παρθένος Χρι-
στὲ ἀπεκύρῃσε.

Κανὼν τῶν Ἁγίων Πάντων.

ἦχος ὁ αὐτός. Οὐ ἡ ἀκροστιχίς.

« Τῶν Ἁγίων Πάντων πολυώνυμα
τάγματα μέλπω. »

Ἰδιὴ Α' Ἀρματηλάτην Φαραῶ.

Τῶν σὼν Ἁγίων ἀνυμνῶν τὰ
τάγματα, τῷ σῶ φωτὶ τὴν ψυχὴν,
ταῖς προσευχαῖς τούτων αὐγασιῆ-
ναι δεόμεαι· σὺ γὰρ εἶ φῶς ἀπρό-
σιτον, τῆς ἀγνοίας τὸν ζόφον, δι-
ώκων τοῖς σοῖς πυρσεύμασι, Λόγε
τοῦ Θεοῦ, φωτοδότα Χριστέ.

Ωs ἀνυψώθης ἐπὶ ξύλου, εἴλ-
χυσας, πρὸς σὴν ἐπίγνωσιν, τὴν
τῶν ἐθνῶν πᾶσαν, κληρουχίαν Δέ-
σποτα, καὶ φωτὶ κατελάμπρυνας,
τῆς ἁγίας Τριάδος, δι' Ἀποστό-
λων ἁγίων σου, δι' ὧν τὴν ἀπά-
την ἀπήλασας.

Νομοθεσίᾳ σου Χριστέ πειθό-
μενοι, οἱ σοὶ Ἀπόστολοι, τὰ ἐπὶ
γῆς πάντα, εὐσεβῶς ἀπώσαντο·
καὶ τῷ φωτὶ τῆς χάριτος, κατε-
φαίδρυναν πᾶσαν, τὴν οἰκουμένην
οἱ ἐνδοξοί, εὐαγγελικῶς σε κηρύτ-
τοντες.

Αγαλλιώμενοι, Σταυρὸν οἱ
Μάρτυρες, τὸν σὸν ἀράμενοι, καὶ
τὸ σεπτὸν πάθος, ἀκλινώως μιμού-
μενοι, τυραννικὴν οὐκ ἐπηξῆσαν,
ἀπειλήν οἱ γενναῖοι, οὐ πῦρ, οὐ
ξίφος, οὐ μάστιγας, ἀλλ' οὐδὲ λι-
μὸν, οὐδὲ θάνατον. Θεοῦ.

Γνώμην ἀνδρείαν αἱ παρθένοι

πάναγνε ἀναλαβοῦσαι σαφῶς, μαρ-
τυρικούς ἀθλοῦς, ἀκλινώως ὑπέμει-
ναν, καὶ ψαλμικῶς ὀπίσω σου, τῷ
Υἱῷ σου Παρθένε, ἐνθέςως συνα-
γαλλόμεναι, τῷ παμβασιλεῖ προσ-
γνήχθησαν. Καταβασία.

« **Α**νοιξω τὸ στόμα μου, καὶ
πληρωθήσεται πνεύματος, καὶ λό-
γον ἐρεύξομαι τῇ βασιλίδι Μητρί,
καὶ ὀφθήσομαι φαίδρως πανηγυρί-
ζων, καὶ ἄσω γηθόμενος, ταύτης
τὰ θαύματα. »

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ἰδιὴ Γ'. Ὁ Εἰρμός.

« **Ο**στερεώσας κατ' ἀρχάς, τοὺς
οὐρανοὺς ἐν συνέσει, καὶ τὴν γῆν
ἐπὶ ὑδάτων ἐδράσας, ἐν τῇ πέτρᾳ
με Χριστέ, τῆς Ἐκκλησίας στή-
ριζον· ὅτι οὐκ ἔστι πλήν σου, Ἄ-
γιος, μόνε φιλόθρωπε. »

Κατακριθέντα τὸν Ἀδάμ, τῇ
γεύσει τῆς ἁμαρτίας τῆς σαρκὸς
σου τὸ σωτήριον πάθος, ἐδικαίωσε
Χριστέ· αὐτὸς γὰρ οὐχ ὑπεύθυνος,
τῇ τοῦ θανάτου πείρᾳ, πέφηνας ὁ
ἀναμάρτητος.

Τῆς ἀναστάσεως τὸ εἶος, ἐξέ-
λαμψε τοῖς ἐν σκότει, τοῦ θανάτου
καὶ σκιᾷ καθημένοις, ὁ Θεὸς μου
Ἰησοῦς, καὶ τῇ αὐτοῦ Θεότητι
τὸν ἰσχυρὸν δεσμεύσας, τούτου τὰ
σκευὴ διήσπασε.

Θεοτοκίον.

Τῶν Χερουβὶμ, καὶ Σεραφὶμ,
ἐδέιχθης ὑψηλοτέρα, Θεοτόκε· σὺ
γὰρ μόνη ἐδέξω, τὸν ἀχώρητον
Θεόν, ἐν σῇ γαστρὶ ἀμόλυντε· διὸ
πιστοὶ σε πάντες, ὕμνοις ἀεί μα-
χαρίζομεν.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Ουρανίας ἀφίδος.

Απειθήσαντα πρῶην, τῇ ἐντο-
λῇ Κύριε, τοῦ πεποιηκότες με ὄν-
τως, σὺ ἀπεξένωσας· ὄν μορφω-
σάμενος, ὑπακοήν τε παιδεύσας,
σεαυτῷ ὑπέκλινας διὰ σαυρώσεως.

Ο σοφία τὰ πάντα, προεγνω-
κῶς Κύριε, καὶ τῇ σῇ συνέσει, συμ-
πῆξας τὰ ὑποχθόνια, οὐκ ἀπηξίω-
σας, συγκαταβάσει σου Λόγε, τοῦ
Θεοῦ ἀναστῆσαι τὸν κατ'εἰκόνα σου.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Σὺ εἶ τὸ στερέωμα.

Δὸς ἡμῖν βοήθειαν, ταῖς ἰκε-
σίαις σου Πάναγνε, τὰς προσβο-
λὰς ἀποκρουσμένη, τῶν δεινῶν
περιστάσεων.

Εὐας τῆς προμήτορος σὺ ἐ-
πανόρθωσις γέγονας, τὸν ἀρχη-
γόν, τῆς ζωῆς τῷ κόσμῳ, Θεοτόκε
κυήσασα.

Κανὼν τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ὁ στερεώσας κατ' ἀρχάς.

Γερwsύνην ἱεράν, οἱ Ἱερεῖς καὶ
Παιμένες, ἐνδυσάμενοι, καὶ ταύ-
την ἐμφρόνως κυβερνήσαντες Χρι-
στῆ, ἀξίως κατεχόσμησαν, διδα-
σκαλίας λόγον, ἄνωθεν ὄντως
πλουτήσαντες.

Ωραιωθέντες καλλοναῖς, τῆς
πρώτης καλοποιίας, καὶ φανέντες
ἀπλανεῖς ὡς φωστῆρες, οὐρανῶ-
σατε Χριστοῦ, τὴν Ἐκκλησίαν Ἁ-
γιοι, ἄλλοθεν ἄλλος ταύτην, ποι-
κίλως κατακοσμήσαντες.

Νόμῳ πεπιθόμενοι τῷ σῷ τῶν
μακαρίων οἱ δῆμοι, πολυτρόποις
ἀρεταῖς φαιδρυνθέντες, ἐκλήρω-
σαντο μονὰς τὰς οὐρανίους χαί-

ροντες· ἄλλην γὰρ ἄλλος πάντας
ταύτας ἀξίως ἐπλήρωσαν.

Θεοτοκίον.

Παρθενικῆς ἀπὸ γαστρὸς, τὸν
ἐκ Θεοῦ Θεὸν Λόγον ἀπεγέννησας
ἡμῖν Θεομητορ· ὄν νεάνιδες ἀγνά
θεοπρεπῶς ἐπόθησαν, καὶ σοῦ ἀ-
πίσω πᾶσαι τούτῳ σαφῶς ἠκολού-
θησαν.

Καταβάσι.

Τοὺς σοὺς ὑμνολόγους Θεο-
τόκε, ὡς ζωσα καὶ ἀρθονος πηγῇ,
βίασον συγκροτήσαντες πνευμα-
τικὸν στερέωσον· καὶ ἐν τῇ θείᾳ
δόξῃ σου σεράνων δόξης ἀξιώσον.

Κοντάκιον τῆς Οὐκωήχου.

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως.

Εξήνασας τοῦ μνήματος, τοὺς
τεθνεώτας ἡγείρας, καὶ τὸν Ἀδάμ
ἀνέστησας· καὶ ἡ Εὐα χορεύει ἐν
τῇ σῇ Ἀναστάσει, καὶ κόσμου τὰ
πέρατα πανηγυρίζουσι, τῇ ἐκ νε-
κρῶν Ἐγέρσει σου, πολυέλεε.

Ὁ Οἶκος τῆς αὐτῆς.

Τὰ τοῦ ἄδου σκυλεύσας βασι-
λεια, καὶ νεκροὺς ἀναστήσας μα-
κρόθυμε, γυναιξὶ Μυροφόροις συ-
νήνησας, ἀντι λύπης χαρὰν κο-
μισάμενος, καὶ Ἀποστόλοις σου
ἐμήνυσας τὰ τῆς νίκης σύμβολα,
Σωτήρ μου ζωοδότα, καὶ τὴν κτί-
σιν ἐρώτισας φιλόθρωπε. Διὰ
τοῦτο καὶ κόσμος συγκαίρει τῇ ἐκ
νεκρῶν Ἐγέρσει σου, πολυέλεε.

Εἶτα Καθίσματα· ἦχος πλ. δ'.

Τὴν σοφίαν καὶ λόγον.

Προπατόρων, Πατέρων, Πα-
τριαρχῶν· Ἀποστόλων, Μαρτύ-
ρων, Ἱεραρχῶν· Προφητῶν καὶ
Ὁσίων σου, Ἀσκητῶν καὶ Δι-

καίων τε, καὶ παντὸς ὀνόματος, ἐγγεγραμμένου ἐν βίβλῳ ζωῆς, τὴν ἁγίαν μνήμην τελούντες, Χριστὲ ὁ Θεός, πάντας συγκινοῦμεν εἰς πρεσβεῖαν δεόμενοι· Εἰρήνευσον τὸν κόσμον σου δι' αὐτῶν ὡς φιλόανθρωπος, ἵνα πάντες βοῶμέν σοι· Ὁ Θεός ὁ ἐνδοξαζόμενος ἐν βουλῇ Ἀγίων σου, σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς, ὁ δοξάσας ἀξίως τὴν μνήμην αὐτῶν.

Θεοτοκίον, ἔμειον.

Τὴν οὐράνιον πύλιν καὶ κιβωτὸν, τὸ πανάγιον ὄρος τὴν φωταυγῆ, νεσέλην ὑμνήσωμεν, τὴν οὐράνιον κλίμακα, τὸν λογικὸν Παραδεισον, τῆς Εὐας τὴν λύτρωσιν, τῆς οἰκουμένης πάσης τὸ μέγα κειμήλιον· ὅτι σωτηρία ἐν αὐτῇ διεπράχθη τῷ κόσμῳ, καὶ ἄφεισιν τῶν ἀρχαίων ἐγκλημάτων. Διὰ τοῦτο βοῶμεν αὐτῇ· Πρέσβευε τῷ σῶ Γίῳ καὶ Θεῷ, τῶν πταισμάτων ἄφεισιν δωρήσασθαι, τοῖς εὐσεβῶς προσκυνούσι, τὸν πανάγιον τόκον σου.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ῥδὴ Δ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Σὺ** μου ἰσχύς Κύριε, σὺ μου καὶ δύναμις, σὺ Θεός μου, σὺ μου ἀγαλλίαμα, ὁ πατρικοὺς κόλπους μὴ λιπῶν, καὶ τὴν ἡμετέραν πτωχείαν ἐπισκεψάμενος· διὸ σὺν τῷ Προφῆτῃ, Ἀββαχοὺμ σοὶ κραυγάζω· τῇ δυνάμει σου δόξα, φιλόανθρωπε.»

Σὺ δυσμενῆ ὄντα με, λίαν ἠγάπησας· σὺ κενώσει ξένη καταβέβηκας ἐπὶ τῆς γῆς, εὐσπλαγχνε Σωτῆρ, τῆς ἐσχατίας μου

τὴν ὕβριν μὴ ἀνηγάμενος· καὶ μέινας ἐν τῷ ὕφει τῆς ἀχράντου σου δόξης, τὸν πρὶν ἠτιμωμένον ἐδόξασας.

Τίς καθορᾶ, Δέσποτα, γυν οὐκ ἐξίσταται, διὰ πάθους θάνατον λυόμενος, διὰ Σταυροῦ φεύγουσαν εθορᾶν, καὶ διὰ θανάτου τὸν ἄδην πλούτου κενούμενον; Τῆς θείας δυναστείας σου τοῦ ἐταυρωμένου τὸ ἐξαισίον ἔργον, φιλόανθρωπε.

Θεοτοκίον.

Σὺ τῶν πιστῶν καύχημα πέλεις ἀνύμφευτε, σὺ προστάτις, σὺ καὶ καταφύγιον Χριστιανῶν, τεύχος καὶ λιμῆν· πρὸς γὰρ τὸν Υἱόν σου ἐντεύξεις φέρεις πανάμωμε, καὶ σώξεις ἐκ κινδύνων τοὺς ἐν πίστει καὶ πόλῳ Θεοτόκον ἀγνήν σε γινώσκοντας·

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Εἰσακήκοα Κύριε.

Τῷ Σταυρῷ σε προσήλωσαν οἱ τῶν πορνόμων παῖδες, φιλόανθρωπε, δι' οὗ ἔτωσας ὡς εὐσπλαγχνος τοὺς δοξάζοντας σου τὰ παθήματα.

Ἀναστάς ἐκ τοῦ μνήματος, πάντας συνανέστησας τοὺς ἐν ἄδῃ νεκροὺς, καὶ ἐφώτισας ὡς εὐσπλαγχνος τοὺς δοξάζοντας σου τὴν Ἀνάστασιν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἡ τὸν στάχυν βλαστήσασα τὸν ζωοποιόν, ἀνήροτος ἄρουρα, τὸν παρέχοντα τῷ κόσμῳ ζωὴν Θεοτόκε, σώξε τοὺς ὑμνοῦντάς σε.

Θεοτόκον σε πάναγνε, οἱ πεφωτισμένοι πάντες κηρύττομεν·

τὸν γὰρ Ἦλιον ἐκύησας τῆς δικαιοσύνης, ἀειπάρθενε.

Κανὼν τῶν Ἁγίων Πάντων.

Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ανακραβεῖς ὄμιλος ὁ τῶν Ἀγίων σου δι' ἀγάπης, καὶ σοὶ ἐνηθόμενος εὐκρινῶς τε καὶ καθαρῶς, ἐν ἀγαλλιάσει, χορείαν τὴν ἀκατάλυτον, Ἀγγέλοις συγχορεύει, περὶ σέ παντεπόπτα, τὸν ἀπάντων Θεόν τε καὶ Κύριον.

Νεανικῶς, ἐνδοξοὶ Ἱερομάρτυρες, τῶν Μαρτύρων στέφος ἀνεδήσασθε, τῷ θεουργῷ χρίσματι τὸ πρὶν τῆς Ἱερωσύνης ἠγλαϊσμένοι πανόλθιοι· διὸ διπλοῦς στεφάνους ἐπαξίως λαβόντες, σὺν Χριστῷ αἰωνίως ἀγάλλεσθε.

Τὸ τῆς σαρκὸς φρόνημα ἅπαν τῷ Πνεύματι θεοφόροι, ὄντως ὑπετάξατε, ἀσκητικῶς τούτου τῆς ὁρμῆς τὰς ἀκατασχέτους, νησεῖα καταμαράναντες· καὶ νῦν τῆς ἀπαθείας τῷ φωτὶ πυρσωθέντες, ἀμοιβὰς τὰς τῶν πόνων εἰλήφατε.

Ὡς τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες τοῦ Πρωτομάρτυρος, τὰς βασάνους ἄγαν ὑπεμεύνατε κατερικῶς τε καὶ γενικῶς, ὡς ἐν ἀλλοτρίοις θλῶντες σωμασιν ἐνδοξοὶ καὶ νῦν τῆς βασιλείας κληρονόμοι δειχθέντες, τοῖς πιστοῖς τὰς ἰάσεις πηγάζετε.

Θεοτοκίον.

Νύμφη Θεοῦ γέγονας, Θεογεννήτρια· τὸν γὰρ τούτου Λόγον προσιώνιον σωματικῶς τέτοκας ἡμῖν, ἐν ᾧ καὶ γυναῖκες, ἀγίως πολιτευσάμεναι, καὶ ἄθλοις παμποικίλοις διὰ σοῦ κοσμηθῆσαι, τὴν

Προμήτορος πτώσιν ἀνώρθωσαν. Καταβασία.

«**Τ**ὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλήν, τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως σοῦ τοῦ Ὑψίστου ὁ Προφήτης Ἀββακούμ, κατανοῶν ἐκραύγαζε· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.»

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ὁδὴ Ε'. Ὁ Εἰρμός.

«**Ἰ**να τί με ἀπάσω ἀπὸ τοῦ προσώπου σου τὸ φῶς τὸ ἄδυτον, καὶ ἐκάλυψέ με τὸ ἀλλότριον σκότος τὸν δειλαιον· ἀλλ' ἐπίστρεψόν με, καὶ πρὸς τὸ φῶς τῶν ἐντολῶν σου τὰς ὁδοὺς μου κατεύθυνον δέομαι.

Περίβησαι ἠέσχου γλαῖναν πρὸ τοῦ πάθους σου, Σῶτερ παιζόμενος, τὴν τοῦ Πρωτοπλάστου περιστέλλων ἀαχήμενα γύμνωσιν, καὶ γυμνὸς παγήναι ἐν τῷ Σταυρῷ, ἀπαμυρῶν τὸν χιτῶνα Χριστὲ τῆς νεκρώσεως.

Εκ χορῶς τοῦ θανάτου, σὺ τὴν πεπτωκυῖάν μου ἀνωκοδόμητας ἀναστὰς οὐσίαν, καὶ ἀγήρω Χριστὲ κατεσκεύασας, ἀναδείξας πάλιν βασιλικὴν ὡσπερ εἰκόνα, ἀφ' ἑαυτοῦ φωτὶ ἀπαστράπτουσαν.

Θεοτοκίον.

Μητρικὴν παρρησίαν τὴν πρὸς τὸν Υἱόν σου κεκτημένη Πάναγνε, συγγενοῦς προνοίας τῆς ἡμῶν μὴ παρίδης δεδόμεθα· ὅτι σὲ καὶ μόνην Χριστιανοὶ πρὸς τὸν Δεσπότην ἰλασρὸν εὐμενῆ προβαλλόμεθα.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Φώτισον ἡμᾶς.

Ἐδήγησον ἡμᾶς τῇ δυνάμει τοῦ

Σταυροῦ σου Χριστέ δι' αὐτοῦ γάρ σοι προσπίπτομεν· καὶ τὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν φιλάνθρωπε.

Κυβέρνησον ἡμῶν τὴν ζωὴν ὡς ὑπεράγαθος, τῶν ὑμνούντων σου τὴν Ἐγερσιν, καὶ τὴν εἰρήνην παράσχου ἡμῖν, φιλάνθρωπε.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.
Ὁρθίζοντες.

Κατεύνασον τὸν ἄστυτον κλύδωνα τῶν παλῶν μου, ἢ Θεὸν κηρύσσασα, τὸν κυβερνήτην καὶ Κύριον.

Λατρεύουσι τῷ τόκῳ σου, ἄχραντε Θεοτόκε, Ἀγγέλων τὰ τάγματα, καὶ τῶν βροτῶν τὰ σιτήματα.

Κανὼν τῶν Ἁγίων Πάντων.
Ἴνα τί με ἀπόσω.

Προσῶν, ὡς Προφῆται θεοὶ, τὰ ἐσόμενα κατηξιώθητε, ἃ ἐπιποθοῦντες, εὐγενεῖα ψυχῆς ἐκαθάρατε, σεμνῇ πολιτείᾳ, ὑμᾶς αὐτοὺς, ὦ Θεοφόροι, φωτιζόμενοι σθένει τοῦ Πνεύματος.

Ο χορὸς τῶν Ἁγίων νῦν, ἐναγλαΐζεται θείοις χαρίσμασιν, οἱ πρὸ νόμου πάντες, Πατριάρχαι, Προφῆται, Ἀπόστολοι, καὶ Μαρτύρων δῆμοι, καὶ Ἀσκητῶν καὶ Διδασκάλων, καὶ Δικαίων σὺν Ἱερομάρτυσι.

Λαμπομένην ὀρῶντες τὴν τῶν σῶν Ἁγίων ὀμήγουριν σήμερον, τῇ σῇ Σῶτερ αἴγλη, καὶ λαμπάσιν ἀσβέστοις τῆς χάριτος, τὸν σὸν θεῖον πλοῦτον τῶν ἀγαθῶν, καὶ ἀφθονίαν, ἀνυμνοῦμεν ἀπαύστως φιλάνθρωπε.

Θεοτοκίον.

Υπερβαύμαστον τόκον τὸν σὸν ἀγαπήσασαι γυναῖκες πάνσεμναι, τὰ τερπνὰ τοῦ βίου εἰς οὐδὲν ἐλογίσαντο Πάναγνε, τῆς αὐτοῦ καὶ μόνης ἐρωτικῶς ἐπιθυμοῦσαι ἀγλαίας, καὶ θείας ἐλλάμψεως.

Καταβασίαι.

« **Ε**ξέστη τὰ σύμπαντα ἐπὶ τῇ θεῷ δοξῇ σου· σὺ γάρ, ἀπειρόγαμε Παρθένε, ἔσχες ἐν μήτρᾳ τὸν ἐπὶ πάντων Θεόν, καὶ τέτοκας ἄχρονον Υἱόν, πᾶσι τοῖς ὑμνοῦσί σε σωτηρίαν βραβεύουσα. »

Κανὼν Ἀναστάσιμος.
ᾠδὴ ε'. Ὁ Εἰρμῖς.

« **Γ**λάσθητί μοι Σωτήρ· πολλαὶ γὰρ αἱ ἀνομίαι μου· καὶ ἐκ βουθῶ τῶν κακῶν ἀνάγαγε δέομαι πρὸς σέ γὰρ ἐβόησα· καὶ ἐπάκουσόν μου, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου. »

Διὰ ξύλου κραταιῶς καθεῖλέμε ὁ ἀρχέκακος· αὐτὸς δὲ ἀναρτηθεὶς Χριστέ, κραταιότερον Σταυρῷ καταβέβληχας δειγματίσας τοῦτον, τὸν πεσόντα δὲ ἀνέστησας.

Σὺ ἄκτειρας τὴν Σιών, ἐξανατείλας τοῦ μνήματος, καινὴν ἀντὶ παλαιᾶς τελέσας ὡς εὐσπλαγγνος, τῷ θεῷ σου αἱματικαὶ νῦν βασιλεύεις ἐν αὐτῇ εἰς τοὺς αἰῶνας, Χριστέ.

Θεοτοκίον.

Προσθειήμεν τῶν δεινῶν πταισμάτων τὰς ἰκεσίας σου, Θεογεννήτορ ἀγνή, καὶ τύχοιμεν πάναγνε, τῆς θείας ἐλλάμψεως τοῦ ἐκ σοῦ ἀφράστως σαρκωθέντος Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Τὴν δέπαιν ἐκχεῶ.

Παλάμας ἐν τῷ Σταυρῷ ἐξήπλωσας, ἰατροῦν ἀκρατῶς τὴν ταθεῖσαν ἐν τῇ Ἑδέμ χειρα τοῦ Πρωτοπλάστου, καὶ τῆς ἰδίας χολῆς ἀπεγεύσω Χριστέ, καὶ ἔσωσας ὡς δυνατὸς τοὺς δοξάζοντάς σου τὰ παθήματα.

Θανάτου ὁ λυτρωτῆς ἐγεύσατο, τῆς ἀρχαίας ἀποφάσεως ὅπως καὶ τῆς φθορᾶς τὸ βασιλεῖον λύσῃ· καὶ τοῖς ἐν ἄδη φοιτήσας, ἀνέστησε καὶ ἔσωσεν ὡς δυνατὸς τοὺς ὑμνοῦντας αὐτοῦ τὴν Ἀνάστασιν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Χιτῶνά μοι παράσχω

Ναόν σε τοῦ Θεοῦ, καὶ κιβωτόν, καὶ παστάδα ἐμφυχον, καὶ πύλην οὐράνιον, Θεοτόκε, οἱ πῖστοι καταγγέλλομεν.

Ἰσοάνων καταλύτης ὡς Θεός, γεγωνῶς ὁ τόκος σου, Μαρία Θεόνυμφε, προσκυνεῖται σὺν Πατρὶ, καὶ τῷ Πνεύματι.

Κανὼν τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ὡς ἐντιμον ἐκλεκτὸν θεέντα λίθον ἀκρόγωνον, οἱ Ἅγιοι ἐν Σιών εὐρόντες σε Δέσποτα, κρηπίδα ἀσάλευτον, ἐκλεκτοὺς ὡς λίθους ἑαυτοὺς ἐπωκοδόμησαν.

Νυγείσης σου τῆς πλευρᾶς, ῥανίδες αἵματος στάξασαι, σὺν ὑδατι θεουργῶ, τὸν κόσμον ἀνέπλασαν, καὶ θείαν ὀμήγουριν τῶν Ἁγίων πάντων, εὐεργέτα προσεκάλεσαν.

Ἦμνοῦμεν πανευσεβῶς Μαρτύρων νέφος τὸ ἐνθεον, τῇ χάριτι

λαμπρυνθὲν, καὶ λάμπαν φαιδρότερον, πορφύρα τοῦ αἵματος, καὶ τῇ ἀλουργίδι, τῆς αὐτῶν στεφάνου ἀβλήσεως.

Θεοῦ.

Μητέρα παναληθῆ Θεοῦ σε πάντες γινώσκομεν, δι' ἧς φύσις γυναικῶν βρωσθεῖσα πανάμωμε, Χριστοῦ ὑπερήθησεν, ἀρετῆς τε πάσης εὐσεβῶς γέγονεν ἐμπλεως.

Καταβασίαι.

« **Τὴν** θείαν ταύτην καὶ πάντιμον, τελούντες ἑορτὴν οἱ Θεόφρονες τῆς Θεομήτορος, δεῦτε τὰς χεῖρας κροτήσωμεν, τὸν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεὸν δοξάζοντες. »

Κοντάκιον, ἴχος πλ. δ.

Ὡς ἀπαρχὰς τῆς φύσεως, τῷ φυτουργῷ τῆς κτίσεως, ἡ οἰκουμένη προσφέρει σοι Κύριε, τοὺς θεοφόρους Μάρτυρας· ταῖς αὐτῶν ἱκεσίαις, ἐν εἰρήνῃ βαθεῖα τὴν Ἐκκλησίαν σου διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον πολυέλεε.

Ὁ Οἶκος.

Οἱ ἐν πάσῃ τῇ γῆ μαρτυρήσαντες, καὶ ἐν τοῖς οὐρανοῖς μετοικήσαντες, οἱ τὰ πάθη Χριστοῦ μιμησάμενοι, καὶ τὰ πάθη ἡμῶν ἀφαιρούμενοι, ἐνταῦθα σήμερον ἀθροίζονται, πρωτοτόκων δεικνύοντες Ἐκκλησίαν, ὡς τῆς ἄνω τὸν τύπον ἐπέχουσαν, καὶ Χριστῷ ἐβωῶσαν· Θεός μου εἶ. Σὺ με διὰ τῆς Θεοτόκου συντήρησον πολυέλεε.

Συναξάριον τοῦ Μηναιῖου, εἶσα τὸ παρὸν.

Τῇ σήμερον ἡμέρᾳ, Κυριακῇ μετὰ τὴν Πεντηκοστὴν, τὴν τῶν ἀπανταχοῦ τῆς οἰκουμένης, ἐν Ἀσίᾳ, Αἰθίᾳ, καὶ Εὐρώπῃ Βορρᾶ τε καὶ Νότῳ, Ἁγίων Πάντων ἑορτὴν ἐορτάζομεν.

Στίχοι.

Τοῦ Κυρίου μου πάντας ἕμῳ τοὺς φίλους.

Εἴτις δὲ μέλλων, εἰς τοὺς πάντας εἰσὶτω.

Ταῖς τῆς ἀρχάντου σου Μητρὸς πρεσβείαις, Χριστέ ὁ Θεός, καὶ πάντων τῶν ἀπ' αἰῶνος ἁγίων σου, ἐλέησον καὶ σῶσον ἡμᾶς, ἕως μόνος ἀγαθός καὶ φιλάνηθρωπος. Ἀμήν.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ὡδὴ Ζ'. Ὁ Εἰσμός.

« Θεοῦ συγκατάθεσιν τὸ πῦρ ἠρέσθη ἐν Βαβυλωνί ποτε· διὰ τοῦτο οἱ Παῖδες ἐν τῇ καμίνῳ, ἀγαλλομένῳ ποδί, ὡς ἐν λειμῶνι χορεύοντες ἔφαλλον· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν. »

Ἡ ἔνδοξος κένωσις, ὁ θεῖος πλοῦτος τῆς σῆς πτωχείας, Χριστέ, καταπλήττει Ἀγγέλους, Σταυρῷ ὀρώντας σε καθηλούμενον, διὰ τὸ σῶσαι τοὺς πίστει κραυγάζοντας· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Τῇ θείᾳ καθόδῳ σου, φωτὸς ἐπλήσθη τὰ καταχθόνια, καὶ τὸ σκότος ἤλαβη τὸ πρὶν διώκον· ὁθεν ἀνέστησαν οἱ ἀπ' αἰῶνος δεσμῶται κραυγάζοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ἀπάντων μὲν Κύριον, ἑνὸς δὲ μόνου μονογενοῦς Υἱοῦ ὀρθόδοξως Πατέρα, θεολογοῦντες σὲ καταγγέλλομεν, καὶ ἐν εἰδότεσ σου ἐκπορευόμενον Πνεῦμα εὐθεῖς, συμφυῆς, καὶ συναίδιον.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Σωτηρίαν εἰργάσω, μέσον τῆς οἰκουμένης, προφητικῶς ὁ Θεός·

ὕψωσιν γὰρ ἐν ξύλῳ, πάντας ἀνεκαλέσω τοὺς ἐν πίστει κραυγάζοντας· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Ἀναστάς ἐκ τοῦ τάφου ὡς ἐξ ὕπνου οἰκτίρμων, πάντας ἐρρύσω φθορᾶς· ἢ κτίσις δὲ πιστοῦται διὰ τῶν Ἀποστόλων κηρυττόντων τὴν Ἐγερσιν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Παρθενικῆς ἐκ νεότητος σαρκωθείς ἐπεσφάνης εἰς σωτηρίαν ἡμῶν· διό σου τὴν Μητέρα εἰδότες Θεοτόκον, εὐχαρίστως κραυγάζομεν· Ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν Θεός, εὐλογητὸς εἶ.

Κανὼν τῶν ἁγίων Πάντων.

Θεοῦ συγκατάθεσιν.

Ἁγίων τὰ τάγματα τὸν ἐν ἀγίοις ἀναπαυόμενον ἀσιγήτως ὑμνοῦντα, τρυφῆς ἐνθέου νῦν ἀπολαύουσι, καὶ γεγηθότες χορεύουσι ψάλλοντες· Εὐλογητὸς ὁ Θεός ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Ταῖς θείαις ἐλλάμψεσι τῆς τρισηλίου φωτοχυσίας σεπτῶς τῶν ἁγίων οἱ δῆμοι, περιλαμφθέντες μονάδα τρισάριθμον, θεολογοῦσι Πατέρα συνάρχον, καὶ τὸν Υἱὸν εὐσεβῶς καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Ἀφράστῳ τῇ δόξῃ σου, ὅταν ὀφθήσῃ Θεός ἐν μέσῳ Θεῶν, τὰς ἀξίας παρέχων, ἐνὶ ἐκάστῳ, καὶ τοὺς στεφάνους διδούς, τότε τοὺς πάντας ἀξιώσον ψάλλειν σοι· Εὐλογητὸς ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Γρηθόμενοι μέλψωμεν, τὴν τῶν

Ἁγίων πάντων ὁμήγουρι, ἐκ παντός κροτουμένην, καὶ γένους ἅμα, καὶ ἀξιώματος, καὶ πολιτείας, καὶ τούτοις συμπάλλομεν. Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Θεοτοκίον.

Μαρίαν τὴν ἄχραντον, καὶ παναγίαν Θεογεννήτριαν, αἱ νεάνιδες πάσαι, χορεῖν λείαν ἅμα στησάμενοι, μεγαλοφώνως, Ἀγάλλου βοήσατε, ἢ τῆς χαρᾶς τὴν πηγὴν ἡμῖν βλυστάνουσαν.

Καταβασία.

« **Οὐκ** ἐλάτρευσα τὴν κτίσει οἱ Θεόφρονες παρὰ τὸν κτίσαντα, ἀλλὰ πυρὸς ἀπειλήν, ἀνδρείως πατήσαντες, χαίροντες ἐφαλλον. Ὑπερῦμνητε, ὁ τῶν Πατέρων Κύριος, καὶ Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

Ῥδὴ Η'. Ὁ Εἰρμὸς.

« **Ἐπταπλάσιος** κάμνον, τῶν Χαλδαίων ὁ τύραννος, τοῖς θεοσεβέσιν ἐμμανῶς ἐξέκαυσε· δυνάμει δὲ κρείττονι περισωθέντας τούτους ἰδὼν, τὸν δημιουργόν, καὶ λυτρωτήν, ἀνεβόα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. »

Τῆς Ἰησοῦ Θεότητος, ἢ ὑπερθεος δυνάμις, ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς, θεοπρεπῶς ἐξέλαμψε· σαρκί γὰρ γευσάμενος, ὑπὲρ παντός θανάτου Σταυροῦ, ἔλυσε τοῦ ἄδου, τὴν ἰσχύν· ὃν ἀπαύστως, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὁ σταυρωθεὶς ἐγήγερται· ὁ μέγαλαυχος πέπτωκεν· ὁ καταπεσὼν

(ΤΟΜ. Ε').

καὶ συντριβεῖς ἀνώρθωται· φορὰ ἐξωστράκισται, καὶ ἀφθαρσία ἤθησεν· ὑπὸ τῆς ζωῆς γὰρ, τὸ θνητὸν κατεπόθη. Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τριαδικόν.

Τρισσοφαῆ Θεότητα, ἐπαίαν ἐκλάμπουσαν, ἀγλήν ἐκ μιᾶς τρισυποστάτου φύσεως, Γεννήτορα ἀναρχον, ὁμοφυᾶ τε Λόγον Πατρός, καὶ συμβασιλεῦον ὁμοούσιον Πνεῦμα, οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Νικηταὶ τυράννου.

Τὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου, χεῖράς μοι ἐκτείναντα τῷ γυμνωθέντι, καὶ καλούμενόν με, τῇ αὐτοῦ εὐσχήμονι θάλψαι γυμνώσει, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Τὸν ἐκ κατωτάτου, ἄδου με ὑψώσαντα τὸν πεπτωκότα, καὶ τῇ ὑψηρόνω, δόξη τοῦ Γεννήτορος τιμηκότα, εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα τὸν Κύριον, καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Τὸν Βασιλέα τῶν οὐρανῶν.

Τῶν ἐναντίων τὰς θελκτικὰς καὶ φλογώδεις, καθ' ἡμῶν κατάσβεσον βολίδας, ὅπως σε ὑμνώμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Ὑπερφυῶς τὸν δημιουργόν καὶ Σωτήρα, Θεὸν Λόγον, τέτοκα· Παρθένε· ὅθεν σε ὑμνοῦμεν εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Κανὼν τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἑπτακλασίως κάμινον.

Αγαλλιᾶσθε Μάρτυρες οἱ προφῆται Ἀπόστολοι, Ἱερομαρτύρων ὁ σεπτὸς κατάλογος, Δικαίων Ὁσίων τε, καὶ Διδασκάλων θεῖος χορὸς, σὺν ταῖς Μυροφόροις γυναιξὶ μελωδοῦντες. Οἱ Παῖδες εὐλογεῖτε, ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Τῆς ὑπὲρ νοῦν λαμπρότητος, ἐμφορούμενοι Ἄγιοι, θείας εὐφροσύνης, καὶ χαρᾶς πληρούμενοι, θεοὶ χρηματίζετε, τῇ πρὸς Θεὸν ἐγγύτητι, ταῖς Θεουργικαῖς μαρμαρυγαῖς ὀμιλοῦντες, καὶ δόξης τῆς ἀφράστου, φωτισθέντες ἀκτίσι, Χριστὸν ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.

Αναφανέντες Ἄγιοι, ὡς φωστῆρες πολύφωτοι, τὸν τῆς Ἐκκλησίας, οὐρανὸν φαιδρύνετε, ποικίλοις χαρίσμασι, καὶ διαφοροῖς κάλλεσιν, ἐν δικαιοσύνῃ, σωφροσύνῃ ἀνδρία, φρονήσει τε, βοῶντες Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Μετ' εὐφροσύνης ἅπασαι, γυναικῶν αἱ θεόφρονες, αἱ τελειωθείσαι, ἐν Χριστῷ τῷ Πνεύματι, Παρθένον τὴν ἄχραντον, καὶ ἀληθῆ Μητέρα Θεοῦ, τὴν ἐκ τῆς κατάρτας, τῆς προμήτορος Εὐχῆς, ἡμᾶς λυτρωσαμένην, τὰ νῦν περικυκλοῦσαι, τὸν ταύτης ἀνυμνεῖτε, καρπὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία.

«**Π**αῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ ὁ τόχος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο, τότε μὲν τυπούμενος· νῦν δὲ ἐνεργ-

γούμενος, τὴν οἰκουμένην ἅπασαν ἐγείρει ψάλλουσαν· Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε τὰ ἔργα, καὶ ὑπερυψοῦτε, εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας.»

Κανὼν Ἀναστάσιμος.

ᾠδὴ Θ'. Ὁ Εἰρμός.

«**Ε**ξέστη ἐπὶ τοῦτῳ ὁ οὐρανός, καὶ τῆς γῆς κατεπλάγη τὰ πέρατα· ὅτι Θεὸς ὤφθη τοῖς ἀνθρώποις σωματικῶς, καὶ ἡ γαστήρ σου γέγονεν, εὐρυχωροτέρα τῶν οὐρανῶν· διὸ σε Θεοτόκε, Ἀγγέλων, καὶ ἀνθρώπων, ταξιαρχία μεγαλύνουσι.»

Τῆ θεία καὶ ἀνάρχῳ φύσει ἀπλοῦς πεφυκῶς, συνετέλης προσλήψει σαρκὸς, ἐν σεαυτῷ, ταύτην ὑποστήσας Λόγε Θεοῦ, καὶ πεπονθὼς ὡς ἄνθρωπος, ἔμεινας ἐκτὸς πάθους ὡς Θεός· διὸ σε ἐν οὐσίαις, δυσὶν ἀδαιρέτως, καὶ ἀσυγχύτως μεγαλύνομεν.

Πατέρα κατ' οὐσίαν τὴν θεικὴν, ὡς δὲ φύσει γενόμενος ἄνθρωπος, ἔφησθε Θεὸν, Ὑψιστε τοῖς δούλοις συγκατιῶν, ἐξανασᾶς τοῦ μνήματος, χάριτι Πατέρα τῶν γηγενῶν, τιθεὶς τὸν κατὰ φύσιν, Θεὸν τε καὶ Δεσπότην, μεθ' οὗ σε πάντες μεγαλύνομεν. Θεοτ.

Ωράθης ᾧ Παρθένε, Μητῆρ Θεοῦ, ὑπὲρ φύσιν τεκοῦσα ἐν σώματι, τὸν ἀγαθὸν, Λόγον ἐκ καρδίας τῆς ἑαυτοῦ, ὃν ὁ Πατὴρ ἠρεῦξατο, πάντων πρὸ αἰῶνων ὡς ἀγαθός· ὃν νῦν καὶ τῶν σωμάτων, ἐπέκεινα νοοῦμεν, εἰ καὶ τὸ σῶμα περιβέβληται.

Κανὼν Σταυροαναστάσιμος.

Ἐρριξε πάσα ἀκοή.

Θεοῦ σε φύσει τὸν Υἱόν, συληφθέντα ἐν γαστρὶ ἐπιστάμεθα, τῆς Θεομήτορος, καὶ γεγονότα δι' ἡμᾶς ἄνθρωπον, καὶ καθορῶντες ἐν Σταυρῷ, τῇ φύσει μὲν πάσχοντα, τῆς ἀνθρωπότητος, ἀπαθῆ δὲ ὡς Θεὸν δικμείναντα.

Λέλυται σκότος ἀμειδές, ἐκ τοῦ ἄδου γὰρ ἀνέτειλεν ἥλιος, δικαιοσύνης Χριστὸς, τῆς γῆς φωτίζων πάντα τὰ πέρατα, λάμπων θεότητος φωτὶ, οὐράνιος ἄνθρωπος, Θεὸς ἐπίγειος· ὃν ἐν φύσει διτταῖς μεγαλύνομεν.

Κανὼν τῆς Θεοτόκου.

Κυρίως Θεοτόκον.

Χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης, πλήρης σου ἡ μνήμη, τοῖς προσιοῦσιν ἰάματα βρύουσα, καὶ εὐσεβῶς Θεοτόκον σὲ καταγγέλλουσι.

Ψαλμοῖς σε ἀνυμνοῦμεν, Κεχαριτωμένη, καὶ ἀσιγήτως τὸ Χαῖρε προσάγομεν· σὺ γὰρ ἐπήγασας πᾶσι τὴν ἀγαλλίασιν.

Κανὼν τῶν Ἁγίων Πάντων.

Ἐξέστη ἐπὶ τούτω.

Ελπίδι καὶ ἀγάπῃ θωρακισθὲν, καὶ πιστῶς πεφραγμένον τὸ σύνταγμα τῶν ἐκλεκτῶν, πάσας τῶν τυράννων τὰς ἀπειλάς, τοὺς αἰκισμοὺς, καὶ μάστιγας, χαίροντες ὑπέμειναν εὐκλεῶς, Χριστὸν πεπλουτηκότες, νικοποιὸν ἐν ἄλλοις, τῆς ἀληθείας πρωτομάρτυρες.

Διμένα σωτηρίας τὸν Βαπτιστὴν, Ἀποστόλους Προφῆτας, καὶ Μάρτυρας, σὺν Ἀσκηταῖς, θείους Διδασκάλους, καὶ Ἱερεῖς, Πατριάρχων τε σύλλογον, καὶ Ἱερομάρ-

τυρας εὐκλεεῖς, Γυναίκας φιλοθέους, Ὁσίους, καὶ Δικαίους, νῦν ἐπαξίως εὐφημήσωμεν.

Πυρὶ δοκιμασθέντες τῶν πειρασμῶν, καὶ τρυφαῖς μὴ θελχθέντες ἀγάλλεσθε, εἰλικρινῶς, θρόνω τοῦ Δεσπότητος φωτοειδεῖ, παρερηκότες ἔνδοξοι, δῆμος τῶν Ἀγίων ἐν οὐρανοῖς, λυθέντων τῶν ἐσώπτρων, σκίας τε παρειμένης, τῆς ἀληθείας ταῖς ἐμφάσει.

Θεοτοκίον.

Σράβης διεστώτων συναπτικῆ· διὰ σοῦ γὰρ Ἀγγέλοις ὁμόσκηνοι ἐν οὐρανοῖς, ἄνθρωποι γεγονάσιν ἀληθῶς, καὶ μαρτυροῦσι τάγματα, πάντων τῶν Ἀγίων, νῦν σὺν αὐτοῖς, ὑμνοῦντες τὸν σὸν τόκον, Παρθένε Θεοτόκε, ἐν αἰωνίοις μελωδήμασι. **Καταβασία.**

«**Α**πας γηγενῆς, σκιρτάτω τῷ πνεύματι, λαμπαδουχούμενος· πανηγυρίζετω δὲ, αὐλῶν Νῶν φύσις γεραίρουσα, τὴν ἱεράν πανηγυριν, τῆς Θεομήτορος, καὶ βοάτω· Χαίροις παμμακάριστε Θεοτόκε ἀγνή, ἀειπάρθενε.»

Ἐξαποστειλᾶριον τῆς Ὀκτωήχου

Αὐτόμελον. Ἦχος β'.

Τοῖς Μαθηταῖς συνέλθωμεν ἐν ὄρει Γαλιλαίας, πίσει Χριστὸν θεάσασθαι, λέγοντα ἐξουσίαν, λαβεῖν τῶν ἄνω καὶ κάτω· μάθωμεν πῶς διδάσκει, βαπτίζειν εἰς τὸ ὄνομα, τοῦ Πατρὸς ἔθνη πάντα, καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ ἁγίου Πνεύματος, καὶ συνεῖναι, τοῖς μύσταῖς ὡς ὑπέσχετο, ἕως τῆς συντελείας.

Ἐτερον, τῶν Ἁγίων, ὁμοιον.

Τὸν Βαπτιστὴν καὶ Προδρόμον,

Ἀποστόλους, Προφήτας, Μάρτυρας, Ἱεράρχας τε, Ἀσκητάς, καὶ Ὅσιους, Ἱερομάρτυρας ἅμα, φιλολεύους Γυναίκας, καὶ τοὺς Δικαίους ἅπαντας, καὶ Ἀγγέλων τὰς τάξεις χρεωσικῶς, ὕμνοις καταστήψωμεν δυσωποῦντες, τῆς δόξης τούτων τεύξασθαι, πρὸς Χριστοῦ τοῦ Σωτῆρος.

Θεοτοκίον, ὁμοιον.

Ο ἄνω δοξαζόμενος, θεϊκῶς ὑπ' Ἀγγέλων, κόλπων πατρῶων ἄχραντε, μὴ ἐκ τῆς ἀπορρήτης τοῖς κάτω συναναστρέφῃ· σὺ δὲ ταύτης ὑπῆρξας, τῆς σωτηρίας προξενος, ἐξ ἁγνῶν σου αἱμάτων, τοῦτο ἁγνή ὑπὲρ λόγον σάρκα δανεισαμένη· ὄν αἰτῆσαι τοῖς δούλοις σου, λύτρον δοῦναι πταισμάτων.

Εἰς τοὺς Αἶνους ἱστῶμεν Στίχους ἡ. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα ἐ. καὶ τῶν Ἁγίων γ'.

Στιχηρὰ Ἀναστάσιμα. Ἦχος πλ. δ'.

Κύριε, εἰ καὶ κριτηρίῳ παρέστης, ὑπὸ Πιλάτου κρινόμενος, ἀλλ' οὐκ ἀπελείφθης τοῦ θρόνου, τῷ Πατρὶ συγκαλεζόμενος· καὶ ἀναστὰς ἐκ νεκρῶν, τὸν κόσμον ἠλευθέρωσας, ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἀλλοτρίου, ὡς οἰκτιρῶν, καὶ φιλάνθρωπος.

Κύριε, ὄπλον κατὰ τοῦ διαβόλου, τὸν Σταυρὸν σου ἡμῖν δέδωκας· φρίττει γὰρ καὶ τρέμει, μὴ φέρων καθορᾶν αὐτοῦ τὴν δύναμιν· ὅτι νεκροὺς ἀνιστᾷ, καὶ θάνατον κατήγγησε· διὰ τοῦτο προσκυνούμεν, τὴν ταφὴν σου καὶ τὴν ἔγερσιν.

Κύριε, εἰ καὶ ὡς θνητὸν ἐν μνημείῳ, Ἰουδαῖοί σε κατέθεντο,

ἀλλ' ὡς βασιλέα ὑπνοῦντα, στρατιῶται σε ἐφύλαττον· καὶ ὡς ζωῆς θησαυρὸν, σφραγίδι, ἐσφραγίσαντο· ἀλλὰ ἀνέστης καὶ παρέσγες, ἀφθαρσίαν ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Ο Ἀγγελὸς σου Κύριε, ὁ τὴν ἀνάστασιν κηρύξας, τοὺς μὲν φύλακας ἐφόβησε, τὰ δὲ γυναῖα ἐφώνησε, λέγων· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν; ἀνέστη Θεὸς ὢν, καὶ τῆ οἰκουμένη ζωὴν ἐδωρήσατο.

Ἔτερον, Ἀνατολικόν.

Επαβες διὰ Σταυροῦ, ὁ ἀπαθῆς τῆ Θεότητι· ταφὴν κατεδέξω τριήμερον, ἵνα ἡμᾶς ἐλευθερώσῃς τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ· καὶ ἀθανατίσας, ζωοποιήσῃς ἡμᾶς Χριστέ ὁ Θεὸς, διὰ τῆς ἀναστάσεώς σου φιλάνθρωπε.

Ἔτερα, Στιχηρὰ Προσόμοια τῶν Ἁγίων. Ἦχος δ'.

Ὡς γενναῖον ἐν Μάρτυσιν.

Τοὺς Ἁγίους ὁ Κύριος, τοὺς ἐν γῆ ἐθαυμάσῃσες· τὰ αὐτοῦ γὰρ στίγματα καὶ παθήματα, ἐν τῇ σαρκὶ ἀνεδέξαντο, ἐν τούτοις κοσμούμενοι, καὶ ταῖς θεαῖς καλλοναῖς, προφανῶς ἀναθέμενοι· οὐς ὑμνήσωμεν ὡς ἀμάραντα ἄνθη, ὡς ἀστέρας ἀπλανεῖς, τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἐθειλόθута θύματα.

Στιχ. Ἐκέκραξαν οἱ Δίκαιοι, καὶ ὁ Κύριος εἰσήκουσεν αὐτῶν.

Σὺν Προφήταις Ἀπόστολοι, σὺν Ὅσις Διδάσκαλοι, σὺν Ἱερομάρτυσι πάντες Δίκαιοι, καὶ Γυναικῶν αἱ ἀθλήσασαι, καὶ πόθῳ ἀσκήσασαι, τῶν Ἁγίων ἡ πληθὺς, καὶ Δικαίων τὰ τάγματα, εὐφη-

μείσθωσαν, ἱεραῖς μελωδίαις, ὡς τῆς ἄνω, βασιλείας κληρονόμοι, ὡς Παραδείσου οικήτορες.

Στίχ. Θαυμαστός ὁ Θεός.

Οὐ τὴν γῆν οὐρανώσαντες, ἀρετῶν ἐν φαιδρότητι, οἱ Χριστοῦ τὸν θάνατον μιμησάμενοι, ἀθανασίας τὴν πρόξενον, ὁδὸν οἱ βαδίσαντες, οἱ τὰ πάθη τῶν βροτῶν, χειρουργία τῆς χάριτος, ἐκκαθάραντες, οἱ ἐν ὀλῶ τῷ κόσμῳ ὁμοψύχως, ἐναθλήσαντες γενναίως, ἀνευφημείσθωσαν Μάρτυρες.

Δόξα, Ἐωθινὸν Α. Ἦχος α.

Εἰς τὸ ὄρος τοῖς Μαθηταῖς ἐπειγομένοις, διὰ τὴν χαμόθεν ἐπαρσιν, ἐπέστη ὁ Κύριος· καὶ προσκυνήσαντες αὐτόν, καὶ τὴν δοθείσαν ἐξουσίαν πανταχοῦ διδαχθέντες, εἰς τὴν ὑπ' οὐρανὸν ἐξαπεστέλλοντο, κηρύττει τὴν ἐκ νεκρῶν Ἀνάστασιν καὶ τὴν εἰς οὐρανοὺς ἀποκατάστασιν· οἷς καὶ συνδιαωνίζειν, ὁ ἀψευδῆς ἐπηγγέιλαιτο, Χριστὸς ὁ Θεός, καὶ Σωτὴρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Ἰπερευλογημένη ὑπάρχεις.

Δοξολογία μεγάλη· καὶ μετ' αὐτὴν, τὸ Ἀναστάσιμον Τροπάριον.

Ἦχος πλ. δ'.

Αναστὰς ἐκ τοῦ μνήματος, καὶ τὰ δεσμὰ διαρρήξας τοῦ ἄδου, ἔλυσας τὸ κατάκριμα τοῦ θανάτου Κύριε, πάντας ἐκ τῶν παγίδων τοῦ ἐχθροῦ ῥυσάμενος· ἐμφανίσας σεαυτὸν τοῖς Ἀποστόλοις σου, ἐξ-ἀπέστειλας αὐτούς ἐπὶ τὸ κήρυγμα, καὶ δι' αὐτῶν τὴν εἰρήνην παρέσχες τῇ οἰκουμένῃ μόνε πολυέλεε.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν.

Τὰ Τυπικά, καὶ οἱ Μακαρισμοὶ, εἰς ιβ'.

Τῆς Ὀκτωήχου, εἰς δ'.

Ἦχος πλ. δ'.

Μνήσθητι ἡμῶν, Χριστέ Σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὡσπερ τοῦ Ἀηστοῦ ἐμνήσθης ἐπὶ ξύλου· καὶ καταξίωσον πάντας, μόνε οἰκτίρμον, τῆς οὐρανοῦ βασιλείας σου.

Εὖλω προσπαγεῖς Σωτὴρ ἡμῶν βουλήσει, ξύλου τὸν Ἀδὰμ, κατάρτας ἐλυτρώσω, ἀποδίδους ὡς οἰκτίρμων τὸ κατ' εἰκόνα, καὶ Παραδείσου τὴν κατοίκησιν.

Ακούε Ἀδὰμ, καὶ χαῖρε σὺν τῇ Εὐᾷ· ὅτι ὁ γυμνώσας πρὶν τοὺς ἀμφοτέρους, καὶ δι' ἀπάτης λαβὼν ἡμᾶς αἰχμαλώτους ἐν τῷ Σταυρῷ Χριστοῦ κατήργηται.

Σήμερον Χριστὸς, ἀνέστη ἐκ τοῦ τάφου, πᾶσι τοῖς πιστοῖς, παρέχων ἀθαρσίαν, καὶ τὴν χαρὰν ἐγκαινίζει ταῖς Μυροφόροις, μετὰ τὸ πάθος καὶ τὴν ἔγερσιν.

Καὶ ἀπὸ τοῦ Κανόνος τῶν Ἁγίων, Ὡδὴ Γ. καὶ ς'.

Προκείμενον τοῦ Ἀποστόλου, ἦχ. δ'.

Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς Ἁγίοις αὐτοῦ.

Στ. Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεόν.

Πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολῆς Παύλου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Αδελφοί, οἱ Ἅγιοι πάντες διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, ἐργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἐφραξαν στόματα λεόντων, ἐβασαν δύναμιν πυρός, ἐφυγον στόματα μαχαίρας, ἐνεδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἐκλιναν ἄλλοτρίων. Ἐλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν,

οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν, Ἐτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πείραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς. Ἐλιθάσθησαν, ἐπίσθησαν, ἐπειράσθησαν, ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον· περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγίοις δέρμασιν, ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι, (ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος.) ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι, καὶ ὄρεσι, καὶ σπηλαίοις, καὶ ταῖς ὄποις τῆς γῆς. Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως, οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν, τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρείττον τι προβλεψάμενου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι. Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς, τοσοῦτον ἔχοντες

περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα, καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα, ἀφορώντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν.

Ἀλληλοῦσα. Ἦχος δ'.

Ἐκέκραξαν οἱ δίκαιοι.

Στίχ. Πολλὰ αἱ θλίψεις τῶν δικαίων.

Εὐαγγέλιον, ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαίον.

Εἶπεν ὁ Κύριος· Πᾶς ὃς τις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Κοινωνικά.

Αἰνεῖτε τὸν Κύριον ἐκ τῶν οὐρανῶν.

Ἀγαλλιᾶσθε δίκαιοι ἐν Κυρίῳ, τοῖς εὐθέσι πρέπει αἰνεσις.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΠΕΜΠΤΟΥ ΤΟΜΟΥ.

ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

Κ Α Τ Α Λ Ο Γ Ο Σ

Τ Ω Ν

ΦΙΛΟΧΡΙΣΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ.

ΟΙ ΕΥΕΡΓΕΤΑΙ ΜΑΣ

Ὁ Παναγιώτατος Οικουμενικὸς Πατριάρχης, Κύριος Κύριος ΙΩΑΚΕΙΜ, μετὰ τινων μελῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.	Σῶμ. 120
Ἡ ἹΕΡΑ ΚΟΙΝΟΤΗΣ τοῦ ἀγιωνύμου Ὁρους τοῦ Ἄλω, μετὰ τῶν εὐαγῶν καὶ Σεβασμιῶν Μονῶν, ὡς ἐν τῷ οἰκείῳ τό- πῳ φαίνεται.	» 140
Ὁ φιλογενέστατος Κύριος ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΜΑΝΑΚΗΣ	» 100
Τὸ ὅλον	Σῶμ. 360

ΣΣΣ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΙΣ

Ὁ Μακαριώτατος καὶ φιλόμουςος Πα- τριάρχης Ἱεροσολύμων, καὶ πάσης Παλαιστίνης, κλπ. Κ. Κύριλλος.	20	Ὁ εὐγεν. καὶ φιλόμουςος τραπεζίτης Κ. Κ. Ἀπόστολος Κυριαζῆς.	5
Ὁ Μακαριώτατος καὶ φιλόμουςος Πα- τριάρχης Ἀλεξανδρείας κλπ. Κύριος Ἰάκωβος.	20	Ὁ εὐγε. καὶ φιλόμουςος Βιβλιοπώλης Κύριος Σ. Ἀνδρεάδης.	40
Ὁ Σεβασμιώτατος καὶ φιλόμουςος Γέ- ρων Κυζίκου Κύριος Νικόδημος.	27	ΟΙΚΙΑ Χ. ΘΕΟΧΑΡΟΥΣ. Ἡ εὐγενεστ. Κ. Ἐλένη Χ. Θεοχάρους.	
Ὁ Παναγιώτατος ἅγιος Δράμας Κύ- ριος Ἀγαθάγγελος.	5	Ὁ εὐγεν. Κύριος Παναγιώτης.	
Ὁ Πανιερώτατος ἅγιος Ἐλασσῶνος, Κύ- ριος Ἰγνάτιος.	1	Ὁ εὐγεν. Κύριος Δημήτριος.	
Ὁ Πανιερώτ. ἅγιος Δρυϊνουπόλεως.	1	Ὁ εὐγεν. Κύριος Πέτρος, ἅπαντες.	10
Ὁ Λογιώτατος καὶ φιλογενῆς Κύριος Δ. Α. Βλαστός.	3	Ἡ εὐγεν. Δέσποινα Ν. Βέγλερη.	2
Ὁ εὐγενέστατος καὶ φιλόμουςος ὑπο- πρόξενος Δαρδανελλίων Κύριος Π. Φαῖθος.	10	Ὁ Πανοσιολογιώτατος ἅγιος δευτε- ρεῶν ἐν τοῖς Πατριαρχείοις Κύριος Ἰωακείμ.	2
Ὁ εὐγενέστατος Κύριος Μιχ. Γκιου- μοῦς-Γκερδάνης.	3	Ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἱεροδιάκονος Γεννάδιος Παπαρούσης.	2
Ὁ εὐγεν. Κ. Ἰωάν. Παναγιωτίδης.	1	Οἱ ἐπίτροποι τοῦ ἁγίου Ὁρους καὶ ἐνάρετοι πατέρες Κύριοι Ἀρσένιος καὶ Γεννάδιος.	4
Ὁ εὐγεν. καὶ φιλόμουςος, ἐν Κωνσταν- τινουπόλει δικαστικὸς Πάρεδρος Κύ- ριος Ν. Σακόπουλος.	5	Διὰ τοῦ σοφοῦ καθηγητοῦ τῆς τοῦ Γένους Μ. Σχολῆς, Κυρίου Β. Δ. Καλλιφρονος.	
		Ὁ Πανιερώτατος ἅγιος Δημητριάδος Δωρόθεος.	1
		Ὁ Πανιερώτατος ἅγιος Λιπίτης Κύ- ριος Ἰωσήφ.	1

Ὁ πανιερώτατος ἅγιος Ἀργυρουπό- λεως κύριος Σεραφεῖμ.	1	Κωνσταντῖνος Παπᾶ Ἀναστασίου ἐξ Ἰλοσοῦ τῆς Νίγδης τοῦ Ἰκονίου.	1
Βασίλειος Πυλάδης ἐξ Ἀρχάλων Καισαρείας.	5	Χαραλάμπης Θεοδοσίου ἀπὸ Οὐσ- κοῦπι.	1
Ἄντ. Γρηγοριάδης ἐκ Στεφάνων σχολάρχης Διπλοκιονίου.	1	Παπᾶ Ζωσιμᾶς Δ. ἐκ Λαμποχόδου.	1
Ἰερόθεος Ἱεροδιδάσκαλος τριτεύων καὶ ὑπογραμ. τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.	1	Στέφανος Ἱεροδιάκ., ἐν Βουγιουκ- Δερέ. (Βαθεὶ Ρῶακι.)	1
Νεόφυτος, Πατριαρχικ. ἐφημέριος ὁ ἐξ Ἀνάφης.	1	Γεώργιος Δημητριάδης Ἑλληνο- διδάσκαλος Βουγιουκ-Δερέ.	1
Νικόδημος, Πατριαρχικ. ἐφημέριος.	1	Ἐκ τοῦ Βιβλιοπωλ. Σ. Ἀνδρέαδου.	1
Διονύσιος, Πατριαρχικ. ἐφημέριος ἐκ Μηχανίωνος.	1	Ἐκκλησία τοῦ Ἁγ. Ἰωάννου Γαλατᾶ. Κ. Βαλλιζίδης Χίος.	1 3
Βησσαρίων προεστὴς τῆς ἐν Νεο- χωρίῳ Παναγίας, Νάξιος.	1	Ὁ Αἰδέο. Παπᾶ Παντελῆς προεστὴς, Χίος.	1
Παπᾶ Βασίλειος προεστὴς Χάλκης.	1	Ὁ Αἰδέο. Πνευματικὸς κ. Κωνσταν- τῖνος, Βυζάντιος.	1
Παπᾶ Γεώρ. οἰκονόμος, Φερτεκλῆς.	1	Ὁ Ἱεροδ. κ. Πλάτων, Χίος.	1
Γερβάσιος Ἱερομόναχος.	1	Ὁ Α'. ψάλτης κ. Γεώργιος Βιολάκη, Σίφνιος.	1
Ἰωάσαφ Ρώσσης.	1	Ὁ Β'. ψάλτης κ. Γεώργιος Α. Βόλ- τας, Ζαγορίσιος.	1
Παπᾶ Μιχαὴλ Κουνελάκης Χίος προεστὴς Ταξιάρχων.	1	Ὁ Α'. ψάλτης τοῦ ἐν Γαλατᾶ ναοῦ τοῦ Χριστοῦ κ. Νικόλ. Ἰωαννίδης.	1
Γεώργιος Ἱερεὺς Νομικὸς Χίος ἐξ Ἀρμολίων.	1	Ὁ Α'. ψάλτης εἰς Χάσκει, κ. Γεώρ. Εὐστρατιάδης Μελίσσας.	1
Φίλιππος Ἱερεὺς Χίος ἐκ Διπλο- κιονίου.	1	Ὁ κ. Ἀντώνιος Ν. Δεναζᾶς, Θηρακιος.	1
Ἰερόθεος Ἱεροδιάκονος τῆς Α. Π.	1	Ὁ κ. Θεόδ. Καρκαδούλλης Τσακωνας.	1
Νικόλαος Ἱεροδιάκονος Καισαρεὺς ἐκ Κερκυρίου.	1	Ὁ κ. Ἄντ. Ἰωάννου Σ. ἐξ Ἐπιβατῶν. Γρηγ. Γῶγος Λέσβιος.	1 5
Κύριλλος Ἱεροδ. Βυζάντιος.	1	ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ	
Χ. Ἀθανάσιος Ἱεροδ. Βυζάντιος	1	Ἡ Σεβασμία καὶ Ἱερὰ Μονὴ τῆς Με- γίστης Λαύρας.	33
Συμεὼν Ἱεροδ. Καλλύμνιος.	1	Ὁ ἐν αὐτῇ Σ. Ἀρχιμανδρίτης κύριος Βενιαμίν.	2
Ὁ ἐν Βλαχέρναις Ἰγνάτιος Ἀρχιμ.	1	Ὁμοίως ὁ Σ. Ἀρχιμανδρίτης καὶ Νομοσύλαξ, κύριος Μελχισηδέκ.	2
Ἱερόνυμος Νομικὸς, Κ. τῆς Μ. Ἐκκλησίας.	1	Ὁ Ἱεροδ. καὶ φιλόμ. Νεκτάριος.	2
Πρόδρομος Εὐθυμίου Β. τῆς Μ. Ἐκκλησίας.	1	Ἡ Ἱερὰ καὶ Σεβασμία Μ. Βασιλικῆ Μονὴ τοῦ Βατοπαιδίου.	10
Θεόδωρος Γ. Πανίδης.	1	Ἡ Ἱερὰ καὶ Σεβασμία Μονὴ τῶν Ἰ- βήρων, μετὰ τῆς ἀδελφότητος.	30
Χ. Παναγιώτης Προυσαεὺς.	1	Ὁ ἐν αὐτῇ Σ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Σεραφεῖμ.	2
Κωνσταντῖνος Σ. Παπαδόπουλος.	1		
Πάνος Γ. Σαρῶτης Ἰθακήσιος.	1		
Ἰωάννης Μ. Καββάδας Χίος, Α'. ψάλτης ἐν Διπλοκιονίῳ.	1		
Καραγιάννης Ἀρχιτέκτων.	1		

Ὁμοίως ὁ Σεβ. Ἀρχιμ. κ. Δανιήλ.	2	Τὸ ἱερὸν Κοινόβ. τοῦ Ζωγράφου.	5
Ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος.	1	Ἡ ἱερά καὶ Σεβ. Μονὴ τοῦ Δοχειαρίου.	3
Ὁ πανοσιολ. προηγούμε. κύριος Βαρθολομαῖος.	1	Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς Μονῆς πανοσιώτατος κ. Ἀββακούμ.	1
Ὁ πανοσιολ. προηγούμε. κ. Ἄνθιμος.	1	Ὁμοίως, ὁ πανοσιώτατος γέρον Ἄνθιμος.	1
Ὁ πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Συμεών.	1	Τὸ ἱερὸν Κοινόβ. τοῦ Καρακάλλου.	1
Ὁ πανοσιολ. Ἀρχιμ. κ. Διονύσιος.	1	Τὸ ἱερὸν Κοινόβ. τοῦ Φιλοθέου.	1
Ὁ πανοσιολ. προηγούμε. κ. Πανάρτος.	1	Ἡ ἱερά Μονὴ τοῦ Σίμωνος Πέτρου.	3
Ὁ πανοσιολ. προηγ. κ. Ἀβράμιος.	1	Ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς Μονῆς πανοσιολ. καὶ φοιτητῆς τῆς Θεολογίας ἐν Ἀθήναις κύριος Μελέτιος Ἀγθαίου.	1
Ὁ πανοσιώτ. ἐν Ἱερομονάχοις κ. Ἀνατόλιος.	1	Ἡ ἱερά Μονὴ τοῦ Σταυρονικήτα.	1
Ὁ πανοσιώτ. ἐν Ἱερομ. κ. Διονύσιος ἐκ Μελενίκου.	1	Τὸ ἱερὸν Κοινόβ. τοῦ Ἁγ. Παύλου.	2
Ὁ ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ Ἐλληνομιώτατος διδάκταλος καὶ ἱεροδιάκονος κ. Χριστοφόρος.	1	Τὸ ἱερὸν Κοινόβ. τοῦ Ξενοφώντος.	1
Ὁ ὁσιώτ. κ. Βενιαμὴν Βηματαύρης.	1	Τὸ ἱερὸν Κοινόβ. τοῦ Γρηγορίου.	3
Ὁ ἔλλογ. Γραμματεὺς κ. Βίκτωρ.	1	Τὸ ἱερὸν Κοινόβ. τοῦ Ἐσφιγμένου.	2
Ὁ ὁσιώτ. Μακάριος Θωρῶρης.	1	Ὁ τοῦ αὐτοῦ Κοινοβ. Ἀρχιμ. κ. Μακάριος.	1
Ὁ ὁσιώτ. Σεραφεῖμ Μοναχός.	1	Ὁμοίως, ὁ γραμματ. τῆς ἱεράς Κοινοβ. τῆς πανοσιολογ. κ. Γεννάδιος Κωνσταντινίδης, δημότης Πειραιῶς.	2
Ὁ πανοσ. ὄρολόγιος κ. Γλυκέριος.	1	Τὸ ἱερὸν καὶ εὐεργετικὸν Κοινοβίον τοῦ Ρώσσοι.	10
Ὁ παρὰ τῇ ἰδίᾳ Μονῇ σοφὸς ἰατρός καὶ ὁσιώτ. ἐν Ἱερομονάχοις.	1	Καὶ τὸ ἱερὸν Κοιν. τοῦ Κωνσταντινίου.	1
Ὁ πᾶτερ Δημήτριος Σταγγότης.	1	ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ.	
Ὁ ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ βιών, πανιερώτατος ἅγιος Σηλυβρίας κ. Ἰωαννίνιος.	1	Ὁ Παναγιώτατ. Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. Νεόφυτος.	10
Ἡ ἱερά Σλαβο-Σερβικὴ Μονή.	1	Ὁ τῆς Α. Π. Ἀρχιδιάκ. κ. Φιλάρτος.	1
Τὸ ἱερὸν Κοινόβιον τοῦ Διονυσίου.	2	Ὁ Πανιερώτ. ἅγιος Κύριος κ. Θεοκλήτος.	1
Τὸ ἱερὸν Κοινόβιον τοῦ Κουτλουμουσίου.	3	Ὁ Πανιερώτ. ἅγιος Πλαταμῶνος κ. Ἱερεμίας.	1
Ἡ ἱερά Μονὴ τοῦ Παντοκράτορος μετὰ τῆς ἀδελφότητος, τοῦ Ἀρχιμ. κ. Ἀθανασίου, τοῦ Ρώσσου κ. Ἰωσήφ, καὶ τοῦ πανοσιολ. κ. Χαμβῶ Δεσβίου.	4	Ὁ Πανιερώτ. ἅγιος Καμπανίας κ. Ἰάκωβος.	1
Ἡ ἱερά καὶ Βασιλικὴ Μονὴ τοῦ Ἐπιροποτάμου.	3	Ὁ Πανιερ. Σερβίων καὶ Κόζανης κ. Εὐγένιος.	1
Ὁ ἐν τῇ αὐτῇ Μονῇ σοφὸς Ἀρχιμανδρίτης κ. Εὐγένιος.	2	Ὁ Πανιερ. ἅγ. Πέτρος κ. Ἀγαθάγγελος.	1
Ὁ πανοσιολογιώτατος Χαραλάμης ἐπίτροπος.	2	Ὁ Πανιερ. ἅγ. Ἀδραμερίων κ. Ἰγνάτιος.	1
		Ὁ Πανιερ. ἅγ. Ἱερισσοῦ κ. Ἀγίου Ὁρους κ. Ἰωαννίνιος.	1

Ὁ Πανισρ. ἁγ. Κασσανδρείας κ. Νεόφυτος.	2	Ἀπόστολος Ἰερεὺς καὶ ἐφημέριος.	1
Ὁ πανοσιώτ. ἐπίτροπος τοῦ Ἁγίου Ὄρους κ. Δανιὴλ ὁ Βατοπαιδινός.	1	Ἰωάννης Χρ. Γεροκωνστόπουλος.	1
ΧΙΟΣ.			
Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χίου κ. Γρηγόριος.	5	Ὁ Πανοσιώτατος ἠγούμενος Ἀγγελοκάστρου κ. Παΐσιος.	1
Ἡ Ἐφοριάτης Χιακῆς Σχολῆς.	1	Παπᾶ Νικόλαος Π. Ἰωάννου.	1
Ὁ Προξενικός πράκτωρ ἐν Κρήνῃ κ. Κουμαριανός.	1	Σπύρος Κλεφθοθανάσης.	1
Ὁ ἁγ. Ἀρχιμανδρίτης Σεραφεῖμ.	1	Γεώργιος Ζώης, ἔμπορος.	1
ΘΕΣΣΑΛΙΑ.			
Ὁ Σεβασμιώτ. ἐπίσκοπος ἁγ. Σταγῶν, κ. Θεόφιλος.	2	Χριστόδουλος Ἀγγελάκης.	1
Ὁ φιλόμουσος κ. Δημάκης Πολυμεριδῆς ἐκ Καστανέας.	10	Παπᾶ Κωνσταντῆς Ἰωάννου Τριοβάρας.	1
Ὁ ἁγ. ἠγούμενος τῆς ἱερᾶς Μονῆς Λιμπόχοβου κ. Κωνστάντιος ἐκ Καστανέας.	2	Γιαννόπουλος ἐκ τοῦ Δήμ. Ἰδομένης.	1
Ὁ οἰκονόμος Παπᾶ-Ἰωάννου ἐκ Καστανέας.	1	Ἰωάν. Κασβίχης ἐκ χωρίου Πριάτζας.	1
Ὁ Πανοσιώτ. πνευματικός καὶ ἠγούμενος τοῦ Μοναστηρίου Χαλικίου, κ. Δαμιανός.	2	Ὡς Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας.	10
Ὁ εὐγενέστατος κ. Ἰωάννης Α. Θ. Παπαπολυμέρου.	2	Ὁ Σεβασμιώτατος ἐπίσκοπος Θήρας Κύριος Ζαχαρίας Μαθᾶς.	5
Ὁ ἐξοχώτατος κ. Δημ. Τσακίρης.	2	Ὁ Σεβασμιώτατος ἐπίσκοπος Καρυστίας Κύριος Μακάριος. Καὶ δι' αὐτοῦ οἱ ἐξῆς	
Ὁ φιλόμουσ. σπουδαστῆς κ. Παῦλος Λεβέντης ἐκ Καστανέας.	5	Ἐν Καρυστίᾳ ἱερεῖς.	
Ὁ κ. Σέργιος Οἰκονόμος.	1	Δημήτριος Α. Λύκου ἱερεὺς.	1
Ὁ κ. Λάζαρος Κωνσταντίου, Ἠπειρώτης.	1	Γεώργιος Πεπὲς ἱερεὺς.	1
Ὁ κ. Γούτιος Νάκου ἐκ Καστανέας.	1	Ἀθανάσιος Καπενῆς ἱερεὺς.	1
ΑΘΗΝΑΙ, ΚΑΙ ΛΟΙΠΑ ΜΕΡΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ.			
Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας, καὶ Πρόεδρος τῆς ἱερᾶς Συνόδου, Κύριος Θεόφιλος. Ὡς Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας, τοὺς ἐξῆς		Θεόδωρος Καδίτης ἱερεὺς.	1
Παναγιώτης Σταύρακας ἱεροδιδάσκαλος.	1	Χρῆστος Μπάκαρης ἱερεὺς.	1
		Γεώργιος Μπαρμπάκης ἱερεὺς.	1
		Ὁ διάκονος τοῦ ἁγίου Καρυστίας κ. Παΐσιος.	1
		Ὁ Σεβασμιώτατος Γέρων Καλαβρύτων καὶ Αἰγυαλίας Κύριος Βαρθολομαῖος.	1
		καὶ δι' αὐτοῦ οἱ ἐξῆς κύριοι,	
		Κωνσταντῖνος Σακελλάριος Γαυμοῦρος διὰ τὴν ἐκκλησίαν Παλκουβήνας, (Ἁγίου Ἀνδρέου τῆς Ραχόθης, τῆς Φελλόης.)	1
		Διονύσιος Ἰωάννου ἀρχιδιάκονος τῆς ἐπισκοπῆς Καλαβρύτων.	1
		Γεώργιος Σταματόπουλος, Γεώργιος Στασινόπουλος καὶ Ἀθανάσιος Σακελλάριος ἐπίτροποι τοῦ Ἁγίου Δημητηρίου τοῦ χωρίου Κόκκοδᾶς.	1
		Κωνσταντῖνος Σακελλαρίου ἱερεὺς, καὶ Ἠλίας Πράππας ἐπίτροποι τοῦ	

ναού τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου τοῦ χωρίου Τσαρουχλί.	1	ληλος κ. Ἀναστάσιος Πυρρόης.	1
‘Ο Σ. Ἀρχιεπίσκοπος Ἀργολίδος Κ. Γεράσιμος.	10	‘Ο κ. Κων. Δ. Μπάος Μυκωνίως.	1
‘Ο Σ. ἅγιος Γυθίου Κ. Ἰωσήφ.	2	‘Ο ἅγιος Νάζου Κ. Παρθένιος.	1
‘Ο Σ. Αρχιεπίσκοπος Φθιώτιδος Κ. Καστόρχης.	5	Ἰωάν. Σωτηριάδης ἱερεὺς Πόριος.	1
‘Ο Σ. Επίσκοπος Θηβῶν καὶ Λεβαδείας Κ. Δωρόθεος.	10	‘Ο κ. Κ. Ἀντωνιάδης βιβλιοπώλης.	2
‘Ο Σ. Επίσκοπος Οἰτύλου Κ. Προκόπιος.	5	Σάββας Κόνστατασιώρτζης.	1
‘Ο Σ. Αρχιεπίσκοπος Κορινθίας Κ. Ἀμφιλόγιος.	10	Κύριλλος Ἀθανασιάδης ἱεροδιάκονος Ἀγιοταφίτης.	10
‘Ο Σ. ἅγιος Σεφρῶν Κ. Μελέτιος.	10	Νικηφόρος Γλυκάς ὁ Ἰμβριος.	1
‘Ο Πανοσιώτατος ἅγιος Ἠγούμενος τῆς ἐν Πεντέλῃ Μονῆς Κ. Κύριλλος Δέγγλερης.	5	Δημᾶς Ἰορδανίδης ὁ Καππαδόκης.	1
‘Ο Πανοσιολογιώτατος Ἠγούμενος τῆς Φανερωμένης Κ. Γρηγόριος.	2	Ν. Διονυσόπουλος Λαμειεύς.	1
‘Ο Πανοσιώτατος Ἠγούμενος τῆς ἐν Αἰγίνῃ Μονῆς τῆς Κοιμήσεως Κ.	1	Ἡλίας Καραγιαννόπουλος Βουλευτῆς Βάλτου.	1
‘Ο Πανοσιώτατ. Ἠγούμενος τῆς Μονῆς τῶν Ἀσωμάτων (Πετράκη).	1	Ἄντ. Ἀντωνάκος δημοδ. Ἀρεωπόλεως.	1
‘Ο Χατοῦ Χρῆστος Κανάκης Καισαρεύς.	1	Νεόφυτος Γεωργιάδης ἱεροδιδάσκαλος Μεσσηνίας.	1
‘Ο ἐφημέριος τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσσης Παπᾶ Σπυριδῶν.	1	Ἀγγελῆς Καραγιάννης κτηματίας.	1
‘Ο ἱεροδιάκονος τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσσης Κ. Νικόδημος.	1	Ἰωάννης Μάγνης Θετταλὸς ἱεροδιάκ.	1
‘Ο προϊστάμενος καὶ μηχανικὸς κλπ. τοῦ Βασιλικοῦ τυπογραφείου κύριος Κ. Δημίδης.	1	Γεώργιος Τριανταφύλλης οἰνοπώλης.	1
‘Ο ἐν τῷ αὐτῷ καταστήματι ὑπάλ-		‘Ο Σ. ἅγ. Ναυπακτίας Κ. Ἄνθιμος.	3
		Ν. Β. Νάκης βιβλιοπώλης.	15
		Ἐμμανουὴλ Γεωργίου βιβλιοπώλης.	5
		Κυριάκος Τεφαρίκης βιβλιοπώλης.	10
		Ἐμμ. Πρακτικίδης βιβλιοπ.	5
		Π. Μαῖμος βιβλιοπ. ἐν Σύρῳ.	5
		Γ. Χούμης βιβλιοπ. ἐν Σύρῳ.	2
		Δημοσθένης Ἰσαακίδης φαρμακοποιός.	2
		Μιχαὴλ Χ. Κοσμίδης ἐκ Δαυλισινίου Καίσαρειας.	1
		Καλλιόπη Γεωργίου Ἰωαννίδου Φιλαδεلفεύς.	1
		Ἠ. Ἐκκλησ. τῆς Χρυσοσπηλαιωτίσσης.	1
		Ἰωσήφ Μάγνης βιβλ. ἐν Σμύρῃ.	5

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Ιστορική Βιβλιοθήκη Σάμου

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Ιστορική Βιβλιοθήκη Σάμου

ΔΗΜΟΣΙΕΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΕΣ

Δημόσια Κεντρική Ιστορική Βιβλιοθήκη Σάμου

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

BIBLI
ΛΟΜΑΣ
ΑΡΙΘ
ΣΑ

Ἀπρόσφορα Κεντρική Ιστορική Βιβλιοθήκη Σάμου